

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η Καινή Διαθήκη αποτελεί το μοναδικό βιβλίο στον κόσμο που έχει τυπωθεί και ανατυπωθεί τόσες φορές όσες κανένα άλλο, αφού ο κάθε άνθρωπος που γεννιέται είναι προσκεκλημένος να γίνει μέλος της Εκκλησίας του Θεού και μέτοχος της αιωνίου βασιλείας Του. Σε μια εποχή όπου η εξουσία της ύλης υποβάλλει και υποδουλώνει τον ελεύθερο άνθρωπο, το θεόπνευστο αυτό βιβλίο αποτελεί μια Καινούργια Διαθήκη, συμφωνία, σχέσεως του ανθρώπου με τον εαυτό του, με τον Δημιουργό και με τον συνάνθρωπό του.

Το βιβλίο αυτό, το δεύτερο της Αγίας Γραφής, μπορεί να συμβάλει στην πνευματική οικοδομή του ανθρώπου σε έναν κόσμο που συνήθισε να θεμελιώνει τη ζωή του σε στηρίγματα και κοσμικά πρότυπα που απογοητεύουν και αχρηστεύουν το θεοειδές είναι του.

Τα ευαγγέλια που περιέχονται στην Καινή Διαθήκη δεν συνιστούν έναν απλό λόγο που προάγει μια καλή κοσμική ζωή, αλλά αγγέλλουν μήνυμα σωτήριο και αιώνιο. Είναι πνευματική ανάγκη σήμερα να ανοίξει ο άνθρωπος τα σωματικά και ψυχικά του μάτια για να μελετήσει με αγάπη τις Αγίες Γραφές σ' έναν κόσμο όπου τα μηνύματα που εκπέμπονται διαμορφώνουν συνειδήσεις απάνθρωπες και ζοφώδεις, αφού προέρχονται «εξ ανθρώπων».

Τα λόγια που περιέχει η Καινή Διαθήκη δεν είναι λόγια που παρακινούν ή εκπληρώνουν ατομικές επιθυμίες και κοσμικές επιδιώξεις.

Ο Υιός και Λόγος του Θεού αποκαλύπτει στο πρόσωπό Του την εικόνα που πρέπει να έχει ο άνθρωπος ως δημιούργημά Του. Ο άνθρωπος με τις σκέψεις και τις πράξεις του πρέπει να γίνει «σύμμορφος» της εικόνας του Χριστού. Ο σαρκικός άνθρωπος, εφ' όσον ο νους του δεν φωτίζεται από το πνεύμα του Θεού, είναι αδύνατο να ερμηνεύσει πνευματικά τον εαυτό του, τη ζωή και τον προορισμό του. Ο ημίπιστος δουλεύοντας για δύο κυρίους, Θεό και μαμωνά, δεν θα μπορέσει να εμβαθύνει στο βαθύτερο νόημα των Αγίων Γραφών, ο δε τυπολάτρης, Φαρισαίος, υπηρετώντας το εγώ του και το γράμμα του νόμου θα στερηθεί της θείας αποκαλύψεως και της αιωνίου ζωής.

Η Καινή Διαθήκη προσφέρεται σήμερα, σε μια εποχή όπου θριαμβεύει η ατομικότητα και ο υλικός προσανατολισμός του ανθρώπου και όπου ο λόγος είναι μόνο ρητορικός και σάρκινος. Συνεπώς, ο λόγος που περιέχει η Κ.Δ. φαίνεται σκληρός, σύμφωνα με την κοσμική αντίληψη, όπως έτσι φάνηκε και ο λόγος του Χριστού προς τον ευρύτερο κύκλο των μαθητών Του, όταν είπε: «το πνεύμά εστι το ζωοποιούν, η σάρξ ουκ ωφελεί ουδέν· τα ρήματα α εγώ λαλώ υμίν, πνεύμά εστι και ζωή εστιν» (Ιω. 6,63) ή όταν ονόμασε τον εαυτό Του «άρτο της ζωής» (Ιω. 6,48). Όταν ο μεγάλος αριθμός από τον ευρύ κύκλο των μαθητών του Χριστού άκουσε τους λόγους αυτούς εγκατέλειψε το Χριστό και τότε Εκείνος ρώτησε τους υπόλοιπους δώδεκα· «μη και υμείς θέλετε υπάγειν;» (Ιω. 6,67). Δεν ανάγκασε κανέναν, ωστόσο ο Σίμων Πέτρος του απάντησε· «προς τίνα απελευσόμεθα; ρήματα ζωής αιωνίου έχεις» (Ιω. 6,68).

Πράγματι, σε ποιο άλλο πρόσωπο εκτός από το Χριστό μπορούσαν να εμπιστευθούν την ύπαρξή τους και να μαθητεύσουν την αλήθεια και την αιώνια ζωή;

Αποδείχθηκε από την εμπειρία της Εκκλησίας ότι δεν υπήρξε ούτε υπάρχει άλλος, εκτός από το Χριστό, στην ιστορία της ανθρωπότητας, που να δίνει με τα λόγια και την πράξη αυθεντικό δείγμα αιώνιας ζωής. Αποδείχθηκε ότι ο επίγειος άρτος χωρίς τον ουράνιο οδηγεί στο θάνατο.

Το φρόνημα της σαρκός και η εξάρτηση του ανθρώπου από αυτό παραχαράσσει τη θεία καταγωγή του και αχρηστεύει την εικόνα του, ως εικόνα Θεού, ενώ το φρόνημα του πνεύματος έχει καρπούς πνευματικούς και αιώνιους. Η απολλυμένη βρώσις είναι η πρόσκαιρη τροφή που σήπεται, όμως η τροφή που δίνει η Καινή Διαθήκη είναι εκείνη που μένει εις ζωήν αιώνιον, επειδή προέρχεται από τον Υιόν του Θεού (Ιω. 6,27).

Η αθανασία και η αιωνιότητα προσφέρονται από το Χριστό, τον Υιό και Λόγο του Θεού. Η αδυναμία και η άρνηση του σημερινού ανθρώπου να πιστεύει και να τραφεί από τον « Άρτο της ζωής» είναι γιατί η σαρκολατρία και η ειδωλολατρία έχουν τυφλώσει τα μάτια της ανθρώπινης ψυχής.

Η Καινή Διαθήκη προσφέρει στον άνθρωπο ρήματα ζωής αιωνίου και εκείνος, σε συνδυασμό με την τήρηση των εντολών του Θεού και την δωρεά του Αγίου Πνεύματος, εισάγεται στη βασιλεία του Θεού και ενδύεται με το ένδυμα της αθαρσίας.

Η Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος αναπέμπει δοξολογίες στον Πανάγαθο Θεό που την αξιώνει να ανατυπώνει τον αιώνιο λόγο του Θεού, και εύχεται στον ευσεβή αναγνώστη η μελέτη αυτού, δια της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, να συμβάλει στον αγιασμό του, την τελειώσή του και τη σωτηρία του.

Ο Χριστουπόλεως ΠΕΤΡΟΣ
Γενικός Διευθυντής της Αποστολικής Διακονίας

ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

1 ΒΙΒΛΟΣ γενέσεως Ιησού Χριστού, υιού Δαυΐδ, υιού Αβραάμ.

2 Αβραάμ εγέννησε τον Ισαάκ, Ισαάκ δε εγέννησε τον Ιακώβ, Ιακώβ δε εγέννησε τον Ιούδαν και τους αδελφούς αυτού, 3 Ιούδας δε εγέννησε τον Φαρές και τον Ζαρά εκ της Θάμαρ, Φαρές δε εγέννησε τον Εσρώμ, Εσρώμ δε εγέννησε τον Αράμ, 4 Αράμ δε εγέννησε τον Αμιναδάβ, Αμιναδάβ δε εγέννησε τον Ναασσών, Ναασσών δε εγέννησε τον Σαλμών, 5 Σαλμών δε εγέννησε τον Βοόζ εκ της Ραχάβ, Βοόζ δε εγέννησε τον Ώβηθ εκ της Ρουθ, Ώβηθ δε

εγέννησε τον Ιεσσαί, 6 Ιεσσαί δε εγέννησε τον Δαυϊδ τον βασιλέα. Δαυϊδ δε ο βασιλεύς εγέννησε τον Σολομώντα εκ της του Ουρίου, 7 Σολομών δε εγέννησε τον Ροβοάμ, Ροβοάμ δε εγέννησε τον Αβιά, Αβιά δε εγέννησε τον Ασά, 8 Ασά δε εγέννησε τον Ιωσαφάτ, Ιωσαφάτ δε εγέννησε τον Ιωράμ, Ιωράμ δε εγέννησε τον Όζιαν, 9 Όζιαν δε εγέννησε τον Ιωάθαμ, Ιωάθαμ δε εγέννησε τον Άχαζ, Άχαζ δε εγέννησε τον Εζεκιαν, 10 Εζεκιαν δε εγέννησε τον Μανασσή, Μανασσή δε εγέννησε τον Αμών, Αμών δε εγέννησε τον Ιωσίαν, 11 Ιωσίας δε εγέννησε τον Ιεχονίαν και τους αδελφούς αυτού επί της μετοικεσίας Βαβυλώνας.

12 Μετά δε την μετοικεσίαν Βαβυλώνας Ιεχονίας εγέννησε τον Σαλαθιήλ, Σαλαθιήλ δε εγέννησε τον Ζοροβάβελ, 13 Ζοροβάβελ δε εγέννησε τον Αβιούδ, Αβιούδ δε εγέννησε τον Ελιακείμ, Ελιακείμ δε εγέννησε τον Αζώρ, 14 Αζώρ δε εγέννησε τον Σαδώκ, Σαδώκ δε εγέννησε τον Αχείμ, Αχείμ δε εγέννησε τον Ελιούδ, 15 Ελιούδ δε εγέννησε τον Ελεάζαρ, Ελεάζαρ δε εγέννησε τον Ματθάν, Ματθάν δε εγέννησε τον Ιακώβ, 16 Ιακώβ δε εγέννησε τον Ιωσήφ τον άνδρα Μαρίας, εξ ης εγεννήθη Ιησούς ο λεγόμενος Χριστός.

17 Πάσαι ουν αι γενεαί από Αβραάμ έως Δαυϊδ γενεαί δεκατέσσαρες, και από Δαυϊδ έως της μετοικεσίας Βαβυλώνας γενεαί δεκατέσσαρες, και από της μετοικεσίας Βαβυλώνας έως του Χριστού γενεαί δεκατέσσαρες.

18 Του δε Ιησού Χριστού η γέννησις ούτως ην. μνηστευθείσης γαρ της μητρός αυτού Μαρίας τω Ιωσήφ, πριν ή συνελθείν αυτούς ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος Αγίου. 19 Ιωσήφ δε ο ανήρ αυτής, δίκαιος ων και μη θέλων αυτήν παραδειγματίσαι, εβουλήθη λάθρα απολύσαι αυτήν.

20 Ταύτα δε αυτού ενθυμηθέντος ιδού άγγελος Κυρίου κατ' όναρ εφάνη αυτω λέγων· Ιωσήφ υιος Δαυϊδ, μη φοβηθής παραλαβείν Μαρίαμ την γυναϊκά σου· το γαρ εν αυτη γεννηθέν εκ Πνεύματός εστιν Αγίου. 21 τέξεται δε υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν· αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών. 22 Τούτο δε όλον γέγονεν ίνα πληρωθή το ρηθέν υπό του Κυρίου δια του προφήτου λέγοντος· 23 Ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει και τέξεται υιόν, και καλέσουσι το όνομα αυτού Εμμανουήλ, ό εστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ημών ο Θεός. 24 Διεγερθείς δε ο Ιωσήφ από του ύπνου εποίησεν ως προσέταξεν αυτω ο άγγελος Κυρίου και παρέλαβε την γυναϊκα αυτού, 25 και ουκ εγίνωσκεν αυτήν έως ου έτεκε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον, και εκάλεσε το όνομα αυτού Ιησούν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ Β΄

1 ΤΟΥ δε Ιησού γεννηθέντος εν Βηθλεέμ της Ιουδαίας εν ημέραις Ηρώδου του βασιλέως, ιδού μάγοι από ανατολών παρεγένοντο εις Ιεροσόλυμα 2 λέγοντες· που εστιν ο τεχθείς βασιλεύς των Ιουδαίων; είδομεν γαρ αυτού τον αστέρα εν τη ανατολή και ήλθομεν προσκυνήσαι αυτω. 3 Ακούσας δε Ηρώδης ο βασιλεύς εταράχθη και πάσα Ιεροσόλυμα μετ' αυτού, 4 και συναγαγών πάντας τους αρχιερείς και γραμματείς του λαού επυνθάνετο παρ' αυτών που ο Χριστός γεννάται. 5 οι δε είπον αυτω· εν Βηθλεέμ της Ιουδαίας· ούτω γαρ γέγραπται δια του προφήτου· 6 Και συ Βηθλεέμ, γη Ιούδα, ουδαμώς ελαχίστη ει εν τοις ηγεμόσιν Ιούδα· εκ σου γαρ εξελεύσεται ηγούμενος, όστις ποιμανεί τον λαόν μου τον Ισραήλ.

7 Τότε Ηρώδης λάθρα καλέσας τους μάγους ηκριβωσε παρ' αυτών τον χρόνον του φαινομένου αστέρος, 8 και πέμψας αυτούς εις Βηθλεέμ είπε· πορευθέντες ακριβώς εξετάσατε περί του παιδίου, επάν δε εύρητε, απαγγείλατέ μοι, όπως καγώ ελθών προσκυνήσω αυτω. 9 οι δε ακούσαντες του βασιλέως επορεύθησαν· και ιδού ο αστήρ ον είδον εν τη ανατολή προήγεν αυτούς, έως ελθών έστη επάνω ου ην το παιδίον· 10 ιδόντες δε τον αστέρα εχάρησαν χαράν μεγάλην σφόδρα, 11 και ελθόντες εις την οικίαν είδον το παιδίον μετά Μαρίας της μητρός αυτού, και πεσόντες προσεκύνησαν αυτω, και ανοίξαντες τους θησαυρούς αυτών προσήνεγκαν αυτω δώρα, χρυσόν και λίβανον και σμύρναν· 12 και χρηματισθέντες κατ' όναρ μη ανακάμψαι προς Ηρώδην, δι' άλλης οδού ανεχώρησαν εις την χώραν αυτών.

13 Αναχωρησάντων δε αυτών ιδού άγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' όναρ τω Ιωσήφ λέγων· εγερθείς παράλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού και φεύγε εις Αίγυπτον, και ίσθι εκεί έως αν είπω σοι· μέλλει γαρ Ηρώδης ζητείν το παιδίον του απολέσαι αυτό. 14 Ο δε εγερθείς παρέλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού νυκτός και ανεχώρησεν εις Αίγυπτον, 15 και ην εκεί έως της τελευτής Ηρώδου, ίνα πληρωθή το ρηθέν υπό του Κυρίου δια του προφήτου λέγοντος· εξ Αιγύπτου εκάλεσα τον υιόν μου. 16 Τότε Ηρώδης ιδών ότι ενεπαίχθη υπό των μάγων, εθυμώθη λίαν, και αποστείλας ανείλε πάντας τους παίδας τους εν Βηθλεέμ και εν πάσι τοις ορίοις αυτής από διετούς και κατωτέρω, κατά τον χρόνον ον ηκριβωσε παρά των μάγων. 17 τότε επληρώθη το ρηθέν υπό Ιερεμίου του προφήτου λέγοντος· 18 Φωνή εν Ραμά ηκούσθη, θρήνος και κλαυθμός και οδυρμός πολύς· Ραχήλ κλαίουσα τα τέκνα αυτής, και ουκ ήθελε παρακληθίηναι, ότι ουκ εισίν.

19 Τελευτήσαντος δε του Ηρώδου ιδού άγγελος Κυρίου κατ' όναρ φαίνεται τω Ιωσήφ εν Αιγύπτω 20 λέγων· εγερθείς παράλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού και πορεύου εις γην Ισραήλ· τεθνήκασι γαρ οι ζητούντες την ψυχήν του παιδίου. 21 ο δε εγερθείς παρέλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού και ήλθεν εις γην Ισραήλ. 22 ακούσας δε ότι Αρχέλαος βασιλεύει επί της Ιουδαίας αντί Ηρώδου του πατρός αυτού, εφοβήθη εκεί απελθείν· χρηματισθείς δε κατ' όναρ ανεχώρησεν εις τα μέρη της Γαλιλαίας, 23 και ελθών κατώκησεν εις πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ, όπως πληρωθή το ρηθέν δια των προφητών ότι Ναζωραίος κληθήσεται.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ Γ΄

1 ΕΝ δε ταις ημέραις εκείναις παραγίνεται Ιωάννης ο βαπτιστής κηρύσσων εν τη ερήμω της Ιουδαίας 2 και λέγων· μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών. 3 ούτος γαρ εστιν ο ρηθείς υπό Ησαίου του προφήτου λέγοντος· φωνή βοώντος εν τη ερήμω, ετοιμάσατε την οδόν Κυρίου, ευθείας ποιείτε τας τρίβους αυτού.

4 Αυτός δε ο Ιωάννης είχε το ένδυμα αυτού από τριχών καμήλου και ζώνην δερματίνην περί την οσφύν αυτού, η δε τροφή αυτού ην ακρίδες και μέλι άγριον.

5 Τότε εξεπορεύετο προς αυτόν Ιεροσόλυμα και πάσα η Ιουδαία και πάσα η περιχώρος του Ιορδάνου, 6 και εβαπτίζοντο εν τω Ιορδάνη υπ' αυτού εξομολογούμενοι τας αμαρτίας αυτών. 7 ιδών δε πολλούς των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων ερχομένους επί το βάπτισμα αυτού είπεν αυτοίς· γεννήματα εχιδών, τις υπέδειξεν υμίν φυγείν από της μελλούσης οργής; 8 ποιήσατε ουν καρπόν άξιον της μετανοίας, 9 και μη δόξητε λέγειν εν εαυτοίς, πατέρα έχομεν τον Αβραάμ· λέγω γαρ υμίν ότι δύναται ο Θεός εκ των λίθων τούτων εγείραι τέκνα τω Αβραάμ. 10 ήδη δε και η αξίνη προς την ρίζαν των δένδρων κείται· παν ουν δένδρον μη ποιούν καρπόν καλόν εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται. 11 εγώ μεν βαπτίζω υμάς εν ύδατι εις μετάνοιαν· ο δε οπίσω μου ερχόμενος ισχυρότερός μου εστί, ου ουκ ειμί ικανός τα υποδήματα βαστάσαι· αυτός υμάς βαπτίσει εν Πνεύματι Αγίω και πυρί. 12 ου το πτύον εν τη χειρί αυτού και διακαθαριεί την άλωνα αυτού, και συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην, το δε άχυρον κατακαύσει πυρί ασβέστω.

13 Τότε παραγίνεται ο Ιησούς από της Γαλιλαίας επί τον Ιορδάνην προς τον Ιωάννην του βαπτισθήναι υπ' αυτού. 14 ο δε Ιωάννης διεκώλυεν αυτόν λέγων· εγώ χρείαν έχω υπό σου βαπτισθήναι, και συ έρχη προς με; 15 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπε προς αυτόν· άφες άρτι· ούτω γαρ πρέπειν εστί ημίν πληρώσαι πάσαν δικαιοσύνην· τότε αφήσιν αυτόν· 16 και βαπτισθείς ο Ιησούς ανέβη ευθύς από του ύδατος· και ιδού ανεώχθησαν αυτω οι ουρανοί, και είδε το Πνεύμα του Θεού καταβαίνον ωσει περιστεράν και ερχόμενον επ' αυτόν· 17 και ιδού φωνή εκ των ουρανών λέγουσα· ούτός εστιν ο υιος μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα.

ΚΑΤΑ Μ ΑΤΘΑΙΟΝ Δ΄

1 ΤΟΤΕ ο Ιησούς ανήχθη εις την έρημον υπό του Πνεύματος πειρασθήναι υπό του διαβόλου, 2 και νηστεύσας ημέρας τεσσαράκοντα και νύκτας τεσσαράκοντα ύστερον επείνασε. 3 και προσελθών αυτω ο πειράζων είπεν· ει υιος ει του Θεού, ειπέ ίνα οι λίθοι ούτοι άρτοι γένωνται. 4 Ο δε αποκριθείς είπε· γέγραπται, ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος, αλλ' επί παντί ρήματι εκπορευομένω δια στόματος Θεού.

5 Τότε παραλαμβάνει αυτόν ο διάβολος εις την αγίαν πόλιν, και ίστησιν αυτόν επί το πτερύγιον του ιερού 6 και λέγει αυτω· ει υιος ει του Θεού, βάλε σεαυτόν κάτω· γέγραπται γαρ ότι τοις αγγέλοις αυτού εντελείται περί σου, και επί χειρών αρουσί σε, μήποτε προσκόψης προς λίθον τον πόδα σου. 7 έφη αυτω ο Ιησούς· πάλιν γέγραπται, ουκ εκπειράσεις Κύριον τον Θεόν σου. 8 Πάλιν παραλαμβάνει αυτόν ο διάβολος εις όρος υψηλόν λίαν και δείκνυσιν αυτω πάσας τας βασιλείας του κόσμου και την δόξαν αυτών 9 και λέγει αυτω· ταύτα πάντα σοι δώσω, εάν πεσών προσκυνήσης μοι. 10 τότε λέγει αυτω ο Ιησούς· ύπαγε οπίσω μου, σατανά· γέγραπται γαρ, Κύριον τον Θεόν σου προσκυνήσεις και αυτω μόνω λατρεύσεις. 11 Τότε αφήσιν αυτόν ο διάβολος, και ιδού άγγελοι προσήλθον και διηκόνουν αυτω.

12 Ακούσας δε ο Ιησούς ότι Ιωάννης παρεδόθη, ανεχώρησεν εις την Γαλιλαίαν.

13 και καταλιπών την Ναζαρέτ ελθών κατώκησεν εις Καπερναούμ την παραθαλασσίαν εν ορίοις Ζαβουλών και Νεφθαλείμ, 14 ίνα πληρωθή το ρηθέν δια Ησαΐου του προφήτου λέγοντος· 15 γη Ζαβουλών και γη Νεφθαλείμ, οδόν θαλάσσης, πέραν του Ιορδάνου, Γαλιλαία των εθνών, 16 ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου φως ανέτειλεν αυτοίς.

17 Από τότε ήρξατο ο Ιησούς κηρύσσειν και λέγειν· μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών.

18 Περιπατών δε παρά την θάλασσαν της Γαλιλαίας είδε δύο αδελφούς, Σίμωνα τον λεγόμενον Πέτρον και Ανδρέαν τον αδελφόν αυτού, βάλλοντας αμφίβληστρον εις την θάλασσαν· ήσαν γαρ αλιείς. 19 και λέγει αυτοίς· δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων. 20 οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτω. 21 Και προβάς εκείθεν είδεν άλλους δύο αδελφούς, Ιάκωβον τον του Ζεβεδαίου και Ιωάννην τον αδελφόν αυτού, εν τω πλοίω μετά Ζεβεδαίου του πατρός αυτω καταρτίζοντας τα δίκτυα αυτών, και εκάλεσεν αυτούς. 22 οι δε ευθέως αφέντες το πλοίον και τον πατέρα αυτών ηκολούθησαν αυτω.

23 Και περιήγεν όλην την Γαλιλαίαν ο Ιησούς διδάσκων εν ταις συναγωγαίς αυτών και κηρύσσων το ευαγγέλιον της βασιλείας και θεραπεύων πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν εν τω λαω. 24 και απήλθεν η ακοή αυτού εις όλην την Συρίαν, και προσήνεγκαν αυτω πάντας τους κακώς έχοντας ποικίλαις νόσοις και βασάνοις συνεχομένους, και δαιμονιζομένους και σεληνιαζομένους και παραλυτικούς, και εθεράπτευσεν αυτούς· 25 και ηκολούθησαν αυτω όχλοι πολλοί από της Γαλιλαίας και Δεκαπόλεως και Ιεροσολύμων και Ιουδαίας και πέραν του Ιορδάνου.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ Ε΄

1 ΙΔΩΝ δε τους όχλους ανέβη εις το όρος, και καθίσαντος αυτού προσήλθον αυτω οι μαθηταί αυτού, 2 και ανοίξας το στόμα αυτού εδίδασκεν αυτούς λέγων· 3 μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, ότι αυτών εστιν η βασιλεία των ουρανών. 4 μακάριοι οι πενθούντες, ότι αυτοί παρακληθήσονται.

5 μακάριοι οι πραείς, ότι αυτοί κληρονομήσουσι την γην. 6 μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην, ότι αυτοί χορτασθήσονται. 7 μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται. 8 μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται. 9 μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί υιοί Θεού κληθήσονται. 10 μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, ότι αυτών εστιν η βασιλεία των ουρανών.

11 μακάριοί εστε όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσι και είπωσι παν πονηρόν ρήμα καθ' υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού.

12 χαίρετε και αγαλλιόσθε, ότι ο μισθός υμών πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ εδίδωξαν τοὺς προφήτας τοὺς προ υμῶν.

13 Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἄλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἄλας μωρανθῇ, ἐν τίνι αλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἐτι εἰ μὴ βληθῆναι ἐξω και καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. 14 Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· 15 οὐδὲ καίουσι λύχνον και τιθέασι αὐτὸν ὑπὸ τὸν μῶδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, και λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. 16 οὕτω λαμπάτω τὸ φῶς υμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν υμῶν τὰ καλὰ ἔργα και δοξάσωσιν τὸν πατέρα υμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

17 Μὴ νομίσητε ότι ἦλθον καταλύσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλύσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. 18 ἀμὴν γὰρ λέγω υμῖν, ἐὼς ἀν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς και ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἡ μίᾳ κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἐὼς ἀν πάντα γένηται. 19 ὡς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων και διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὡς δ' ἀν ποιῆσῃ και διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. 20 λέγω γὰρ υμῖν ότι ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη υμῶν πλεῖον τῶν γραμματέων και Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

21 Ἠκούσατε ότι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐ φονεύσεις· ὡς δ' ἀν φονεύσῃ, ἐνοχὸς ἐστὶ τῇ κρίσει. 22 Εγὼ δὲ λέγω υμῖν ότι πας ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκὴ ἐνοχὸς ἐστὶ τῇ κρίσει· ὡς δ' ἀν εἶπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ρακά, ἐνοχὸς ἐστὶ τῷ συνεδρίῳ· ὡς δ' ἀν εἶπῃ μωρέ, ἐνοχὸς ἐστὶ εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. 23 Εὰν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον κακεὶ μνησθῆς ότι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σου, 24 ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἐμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, και ὑπάγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, και τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου. 25 Ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχὺ ἐὼς ὅτου εἰ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ, μήποτε σε παραδῶ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ και ὁ κριτῆς σε παραδῶ τῷ ὑπηρέτῃ, και εἰς φυλακὴν βληθήσῃ· 26 ἀμὴν λέγω σοι, οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἐὼς οὐ αποδῶς τὸν ἔσχατον κοδράντην. 27 Ἠκούσατε ότι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐ μοιχεύσεις. 28 Εγὼ δὲ λέγω υμῖν ότι πας ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸν ἐπιθυμῆσαι αὐτὴν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. 29 εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμὸς σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἐξέλε αὐτὸν και βάλε ἀπὸ σου· συμφέρει γὰρ σοι ἵνα ἀπόληται ἐν τῶν μελῶν σου και μὴ ὅλον τὸ σῶμα σου βληθῇ εἰς γέενναν. 30 και εἰ ἡ δεξιὰ σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἔκκοπον αὐτὴν και βάλε ἀπὸ σου· συμφέρει γὰρ σοι ἵνα ἀπόληται ἐν τῶν μελῶν σου και μὴ ὅλον τὸ σῶμά σου βληθῇ εἰς γέενναν. 31 Ἐρρέθη δὲ· ὡς ἀν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, δότω αὐτῇ ἀποστάσιον. 32 Εγὼ δὲ λέγω υμῖν ότι ὡς ἀν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ παρεκτός λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχάσθαι, και ὡς ἐὰν ἀπολελυμένην γαμήσῃ, μοιχάται. 33 Πάλιν ἠκούσατε ότι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐπιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὄρκους σου. 34 Εγὼ δὲ λέγω υμῖν μὴ ὀμόσαι ὅλως· μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ, ότι θρόνος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ. 35 μήτε ἐν τῇ γῇ, ότι ὑποπόδιόν ἐστι τῶν ποδῶν αὐτοῦ· μήτε εἰς Ἱεροσόλυμα, ότι πόλις ἐστὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως· 36 μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὀμόσης, ότι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιῆσαι. 37 ἔστω δὲ ὁ λόγος υμῶν ναὶ ναί, οὐ οὐ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν. 38 Ἠκούσατε ότι ἐρρέθη, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ και ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος· 39 Εγὼ δὲ λέγω υμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ· ἀλλ' ὅστις σε ραπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ και τὴν ἄλλην· 40 και τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι και τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ και τὸ ἱμάτιον· 41 και ὅστις σε ἀγαρεύσει μίλιον ἐν, ὑπάγε μετ' αὐτοῦ δύο· 42 τῷ αἰτοῦντί σε δίδου και τὸν θέλοντα ἀπὸ σου δανείσασθαι μὴ ἀποστραφῆς. 43 Ἠκούσατε ότι ἐρρέθη, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου και μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου. 44 Εγὼ δὲ λέγω υμῖν, ἀγαπάτε τοὺς ἐχθρούς υμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους υμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν υμᾶς και προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων υμᾶς και διωκόντων υμᾶς. 45 ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς υμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ότι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς και ἀγαθοὺς και βρέχει ἐπὶ δικαίους και ἀδίκους. 46 ἐὰν γὰρ ἀγαπήσῃτε τοὺς ἀγαπῶντας υμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχί και οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι; 47 και ἐὰν ἀσπάσῃσθε τοὺς φίλους υμῶν μόνον, τι περισσὸν ποιεῖτε; οὐχί και οἱ τελῶναι οὕτω ποιοῦσιν; 48 Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ πατὴρ υμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΣΤ'

1 ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ τὴν ἐλεημοσύνην υμῶν μὴ ποιεῖν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μήγε, μισθὸν οὐκ ἔχετε παρά τῷ πατρὶ υμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. 2 Ὅταν οὖν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἐμπροσθέν σου, ὡσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς και ἐν ταῖς ρύμαις, ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω υμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. 3 σου δὲ ποιούντος ἐλεημοσύνην μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερὰ σου τι ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου, 4 ὅπως ἡ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ, και ὁ πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερω. 5 Και ὅταν προσεύχῃ, οὐκ ἔση ὡσπερ οἱ ὑποκριταί, ότι φιλοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς και ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν ἐστώτες προσεύχεσθαι, ὅπως ἀν φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις· ἀμὴν λέγω υμῖν ότι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. 6 συ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἰσελθε εἰς τὸν ταμιεῖόν σου, και κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, και ὁ πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερω. 7 Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε ὡσπερ οἱ ἐθνικοί· δοκοῦσι γὰρ ότι ἐν τῇ πολυλογία αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. 8 μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ υμῶν ὡν χρεῖαν ἔχετε πρὸ τοῦ υμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν. 9 οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· 10 ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, και ἐπὶ τῆς γῆς· 11 τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· 12 και ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς και ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· 13 και μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. ότι σου ἐστίν ἡ βασιλεία και ἡ δύναμις και ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμὴν.

14 Εὰν γὰρ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει και υμῖν ὁ πατὴρ υμῶν ὁ οὐράνιος· 15 ἐὰν δὲ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ υμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα υμῶν.

16 Όταν δε νηστεύητε, μη γίνεσθε ωσπερ οι υποκριταί σκυθρωποί· αφανίζουσι γαρ τα πρόσωπα αυτών όπως φανώσι τοις ανθρώποις νηστεύοντες· αμήν λέγω υμίν ότι απέχουσι τον μισθόν αυτών. 17 συ δε νηστεύων άλειψαί σου την κεφαλήν και το πρόσωπόν σου νίψαι, 18 όπως μη φανής τοις ανθρώποις νηστεύων, αλλά τω πατρί σου τω εν τω κρυπτω, και ο πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτω αποδώσει σοι εν τω φανερω.

19 Μη θησαυρίζετε υμίν θησαυρούς επί της γης, όπου σής και βρώσις αφανίζει, και όπου κλέπται διαρύσσουσι και κλέπτουσι·

20 θησαυρίζετε δε υμίν θησαυρούς εν ουρανω, όπου ούτε σής ούτε βρώσις αφανίζει, και όπου κλέπται ου διορύσσουσιν ουδέ κλέπτουσιν· 21 όπου γαρ εστιν ο θησαυρός υμών, εκεί έσται και η καρδιά υμών.

22 Ο λύχνος του σώματός εστιν ο οφθαλμός· εάν ουν ο οφθαλμός σου απλούς ή, όλον το σώμά σου φωτεινόν έσται· 23 εάν δε ο οφθαλμός σου πονηρός ή, όλον το σώμά σου σκοτεινόν έσται. ει ουν το φως το εν σοί σκότος εστί, το σκότος πόσον; 24 Ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν· ή γαρ τον ένα μισήσει και τον έτερον αγαπήσει, ή ενός ανθέξεται και του ετέρου καταφρονήσει. ου δύνασθε Θεω δουλεύειν και μαμωνά.

25 Δια τούτο λέγω υμίν, μη μεριμνάτε τη ψυχή υμών τι φάγητε και τι πίνητε, μηδέ τω σώματι υμών τι ενδύσησθε· ουχί η ψυχή πλείον εστι της τροφής και το σώμα του ενδύματος; 26 εμβλέψατε εις τα πετεινά του ουρανού, ότι ου σπειρουσιν ουδέ θερίζουσιν ουδέ συνάγουσιν εις αποθήκας και ο πατήρ υμών ο ουράνιος τρέφει αυτά· ουχ υμείς μάλλον διαφέρετε αυτών; 27 τις δε εξ υμών μεριμνών δύναται προσθείναι επί την ηλικίαν αυτού πήχυν ένα; 28 και περί ενδύματος τι μεριμνάτε; καταμάθετε τα κρίνα του αγρού Πως αυξάνει· ου κοπιά ουδέ νήθει· 29 λέγω δε υμίν ότι ουδέ Σολομών εν πάση τη δόξη αυτού περιεβάλετο ως εν τούτων. 30 Ει δε τον χόρτον του αγρού, σήμερα οντα και αύριον εις κλίβανον βαλλόμενον, ο Θεός ούτως αμφιένυσιν, ου πολλω μάλλον υμάς, ολιγόπιστοι;

31 μη ουν μεριμνήσητε λέγοντες, τι φάγωμεν ή τι πίωμεν ή τι περιβαλώμεθα; 32 πάντα γαρ ταύτα τα έθνη επιζητεί· οίδε γαρ ο πατήρ υμών ο ουράνιος ότι χρήζετε τούτων απάντων. 33 ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν. 34 Μη ουν μεριμνήσητε εις την αύριον· η γαρ αύριον μεριμνήσει τα εαυτής· αρκετόν τη ημέρα η κακία αυτής.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ Ζ'

1 ΜΗ κρίνετε, ίνα μη κριθήτε· 2 εν ω γαρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, και εν ω μέτρω μετρείτε μετρηθήσεται υμίν. 3 τι δε βλέπεις το κάρφος το εν τω οφθαλμω του αδελφού σου, την δε εν τω σω οφθαλμω δοκόν ου κατανοείς; 4 ή Πως ερείς τω αδελφω σου, άφες εκβάλω το κάρφος από του οφθαλμού σου, και ιδού η δοκός εν τω οφθαλμω σου; 5 υποκριτά, έκβαλε πρώτον την δοκόν εκ του οφθαλμού σου, και τότε διαβλέψεις εκβαλείν το κάρφος εκ του οφθαλμού του αδελφού σου. 6 Μη δώτε το άγιον τοις κυσί μηδέ βάλητε τους μαργαρίτας υμών έμπροσθεν των χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αυτούς εν τοις ποσί αυτών και στραφέντες ρήξωσιν υμάς. 7 Αιτείτε, και δοθήσεται υμίν, ζητείτε, και ευρήσετε, κρούετε, και ανοιγήσεται υμίν· 8 πας γαρ ο αιτών λαμβάνει και ο ζητών ευρίσκει και τω κρούοντι ανοιγήσεται. 9 ή τις εστιν εξ υμών άνθρωπος, ον εάν αιτήση ο υιος αυτού άρτον, μη λίθον επιδώσει αυτω; 10 και εάν ιχθύν αιτήση, μη όφιν επιδώσει αυτω; 11 ει ουν υμείς, πονηροί όντες, οίδατε δόματα αγαθά διδόναι τοις τέκνοις υμών, πόσω μάλλον ο πατήρ υμών ο εν τοις ουρανοίς δώσει αγαθά τοις αιτούσιν αυτόν; 12 Πάντα ουν όσα αν θέλητε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, ούτω και υμείς ποιήτε αυτοίς· ούτος γαρ εστιν ο νόμος και οι προφηταί.

13 Εισέλθετε δια της στενής πύλης· ότι πλατεία η πύλη και ευρύχωρος η οδός η απαύγουσα εις την απώλειαν, και πολλοί εισιν οι εισερχόμενοι δι' αυτής. 14 τι στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απαύγουσα εις την ζωήν, και ολίγοι εισίν οι ευρίσκοντες αυτήν! 15 Προσέχετε δε από των ψευδοπροφητών, οίτινες έρχονται προς υμάς εν ενδύμασι προβάτων, έσωθεν δε εισι λύκοι άρπαγες. 16 από των καρπών αυτών επιγνώσεσθε αυτούς. μήτι συλλέγουσιν από ακανθών σταφυλήν ή από τριβόλων σύκα;

17 ούτω παν δένδρον αγαθόν καρπούς καλούς ποιεί, το δε σαπρόν δένδρον καρπούς πονηρούς ποιεί. 18 ου δύναται δένδρον αγαθόν καρπούς πονηρούς ποιείν, ουδέ δένδρον σαπρόν καρπούς καλούς ποιείν.

19 παν δένδρον μη ποιούν καρπόν καλόν εκκόπεται και εις πυρ βάλλεται. 20 άραγε από των καρπών αυτών επιγνώσεσθε αυτούς.

21 Ου πας ο λέγων μοι Κύριε Κύριε, εισελεύσεται εις την βασιλείαν των ουρανών, αλλ' ο ποιών το θέλημα του πατρός μου του εν ουρανοίς. 22 πολλοί ερουσί μοι εν εκείνη τη ημέρα· Κύριε Κύριε, ου τω σω ονόματι προεφητεύσαμεν, και τω σω ονόματι δαιμόνια εξεβάλομεν, και τω σω ονόματι δυνάμεις πολλάς εποιήσαμεν; 23 και τότε ομολογήσω αυτοίς ότι ουδέποτε έγνων υμάς· αποχωρείτε απ' εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν. 24 Πας ουν όστις ακούει μου τους λόγους τούτους και ποιεί αυτούς, ομοιώσω αυτόν ανδρί φρονίμω, όστις ωκοδόμησε την οικίαν αυτού επί την πέτραν· 25 και κατέβη η βροχή και ήλθον οι ποταμοί και έπνευσαν οι άνεμοι και προσέπεσον τη οικία εκείνη, και ουκ έπεσε· τεθεμελίωτο γαρ επί την πέτραν. 26 και πας ο ακούων μου τους λόγους τούτους και μη ποιών αυτούς ομοιωθήσεται ανδρί μωρω, όστις ωκοδόμησε την οικίαν αυτού επί την άμμον· 27 και κατέβη η βροχή και ήλθον οι ποταμοί και έπνευσαν οι άνεμοι και προσέκοψαν τη οικία εκείνη, και έπεσε, και ην η πτώσις αυτής μεγάλη.

28 Και εγένετο ότε συνετέλεσεν ο Ιησούς τους λόγους τούτους, εξεπλήσσοντο οι όχλοι επί τη διδαχή αυτού· 29 ην γαρ διδάσκων αυτούς ως εξουσίαν έχων, και ουχ ως οι γραμματείς.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ Η'

1 ΚΑΤΑΒΑΝΤΙ δε αυτω από του όρους ηκολούθησαν αυτω όχλοι πολλοί. 2 Και ιδού λεπρός ελθών προσεκύνει αυτω λέγων· Κύριε, εάν θέλης, δύνασαι με καθαρίσαι. 3 και εκτείνας την χείραν ήψατο αυτού ο Ιησούς λέγων· θέλω,

καθαρίσθητι. και ευθέως εκαθαρίσθη αυτου η λέπτρα. 4 και λέγει αυτω ο Ιησούς· όρα μηδενί είπης, αλλά ύπαγε σεαυτον δείξον τω ιερει και προσένεγκε το δωρον ο προσέταξε Μωσής εις μαρτύριον αυτοίς.

5 Εισελθόντι δε αυτω εις Καπερναουμ προσήλθεν αυτω εκατόνταρχος παρακαλών αυτον και λέγων· 6 Κύριε, ο παις μου βέβληται εν τη οικία παραλυτικός, δεινώς βασανιζόμενος. 7 και λέγει αυτω ο Ιησούς· εγώ ελθών θεραπεύσω αυτον. 8 και αποκριθείς ο εκατόνταρχος έφη· Κύριε, ουκ ειμί ικανός ίνα μου υπό την στέγην εισέλθης· αλλά μονον ειπέ λόγω, και ιαθήσεται ο παις μου. 9 και γαρ εγώ άνθρωπος ειμι υπό εξουσίαν, έχων υπ' εμαυτον στρατιώτας, και λέγω τούτω, πορεύθητι, και πορεύεται, και άλλω, έρχου, και έρχεται, και τω δούλω μου, ποιήσον τούτο, και ποιεί. 10 ακούσας δε ο Ιησούς εθαύμασε και ειπέ τοις ακολουθούσιν· αμήν λέγω υμίν, ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον. 11 λέγω δε υμίν ότι πολλοί από ανατολών και δυσμών ήξουσι και ανακλιθήσονται μετά Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ εν τη βασιλεία των ουρανών, 12 οι δε υιοί της βασιλείας εκβληθήσονται εις το σκότος το εξώτερον· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων. 13 και ειπεν ο Ιησούς τω εκατοντάρχω· ύπαγε, και ως επίστευσας γεννηθήτω σοι. και ιάθη ο παις αυτου εν τη ωρα εκείνη.

14 Και ελθών ο Ιησούς εις την οικίαν Πέτρου ειδε την πενθεράν αυτου βεβλημένην και πυρέσσουσαν· 15 και ήψατο της χειρός αυτης, και αφήκεν αυτην ο πυρετός και ηγέρθη και διηκόνει αυτω. 16 Όψίας δε γενομένης προσήνεγκαν αυτω δαιμονιζομένους πολλούς, και εξέβαλε τα πνεύματα λόγω και πάντας τους κακώς έχοντας εθεράπευσεν, 17 όπως πληρωθή το ρηθέν δια Ησαϊου του προφήτου λέγοντος· αυτός τας ασθενείας ημών έλαβε και τας νόσους εβάστασεν.

18 Ιδών δε ο Ιησούς πολλούς όχλους περι αυτον εκέλευσεν απελθειν εις το πέραν. 19 Και προσελθών εις γραμματεύς ειπεν αυτω· διδάσκαλε, ακολουθήσω σοι όπου εάν απέρχη. 20 και λέγει αυτω ο Ιησούς· αι αλώπτεκες φωλεούς έχουσι και τα πετεινά του ουρανού κατασκηνώσεις, ο δε υιος του ανθρωπου ουκ έχει που την κεφαλήν κλίνη. 21 Έτερος δε των μαθητών αυτου ειπεν αυτω· Κύριε, επίτρεψόν μοι πρώτον απελθειν και θάψαι τον πατέρα μου. 22 ο δε Ιησούς ειπεν αυτω· ακολουθεί μοι, και άφες τους νεκρούς θάψαι τους εαυτών νεκρούς.

23 Και εμβάντι αυτω εις το πλοϊον ηκολούθησαν αυτω οι μαθηταί αυτου. 24 και ιδου σεισμός μέγας εγένετο εν τη θαλάσση, ωστε το πλοϊον καλύπτεσθαι υπό των κυμάτων· αυτός δε εκάθευδε. 25 και προσελθόντες οι μαθηταί αυτου ήγειραν αυτον λέγοντες· Κύριε, σώσον ημάς, απολλύμεθα. 26 και λέγει αυτοίς· τι δειλοί εστε, ολιγόπιστοι; τότε εγερθείς επετίμησε τοις ανέμοις και τη θαλάσση, και εγένετο γαλήνη μεγάλη. 27 οι δε άνθρωποι εθαύμασαν λέγοντες· ποταπός εστιν ούτος, ότι και οι άνεμοι και η θάλασσα υπακούουσιν αυτω;

28 Και ελθόντι αυτω εις το πέραν εις την χώραν των Γεργεσηνών υπήντησαν αυτω δύο δαιμονιζόμενοι εκ των μνημείων εξερχόμενοι, χαλεποί λίαν, ωστε μη ισχύειν τινά παρελθειν δια της οδου εκείνης. 29 και ιδου έκραξαν λέγοντες· τι ημίν και σοί, Ιησού υιε του Θεού; ήλθες ώδε προ καιρου βασανίσαι ημάς; 30 ην δε μακράν απ' αυτών αγέλη χοίρων πολλών βοσκομένη. 31 οι δε δαίμονες παρεκάλουν αυτον λέγοντες· ει εκβάλλεις ημάς, επίτρεψον ημίν απελθειν εις την αγέλην των χοίρων. 32 και ειπεν αυτοίς· υπάγετε. οι δε εξελθόντες απήλθον εις την αγέλην των χοίρων· και ιδου ωρμησε πάσα η αγέλη των χοίρων κατά του κρημου εις την θάλασσαν και απέθανον εν τοις ύδασιν. 33 οι δε βόσκοντες έφυγον, και απελθόντες εις την πόλιν απήγγειλαν πάντα και τα των δαιμονιζομένων. 34 και ιδου πάσα η πόλις εξήλθεν εις συνάντησιν τω Ιησού, και ιδόντες αυτον παρεκάλεσαν όπως μεταβή από των ορίων αυτών.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ Θ'

1 ΚΑΙ εμβάς εις πλοϊον διεπέρασε και ήλθεν εις την ιδίαν πόλιν. 2 Και ιδου προσέφερον αυτω παραλυτικόν επί κλίνης βεβλημένον· και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών ειπέ τω παραλυτικω· θάρσει, τέκνον· αφένται σοι αι αμαρτίαι σου. 3 και ιδου τινες των γραμματέων ειπον εν εαυτοίς· ούτος βλασφημεί. 4 και ιδών ο Ιησούς τας ενθυμήσεις αυτών ειπεν· ίνα τι υμείς ενθυμείσθε πονηρά εν ταις καρδίαις υμών; 5 τι γαρ εστι ευκοπώτερον, ειπείν, αφένται σοι αι αμαρτίαι, ή ειπείν, έγειρε και περιπάτει; 6 ίνα δε ειδήτε ότι εξουσίαν έχει ο υιος του ανθρωπου επί της γης αφιέναι αμαρτίας - τότε λέγει τω παραλυτικω· εγερθείς άρνον σου την κλίνην και ύπαγε εις τον οίκόν σου. 7 και εγερθείς απήλθεν εις τον οίκον αυτου. 8 ιδόντες δε οι όχλοι εθαύμασαν και εδόξασαν τον Θεόν τον δόντα εξουσίαν τοιαύτην τοις ανθρώποις. 9 Και παράγων ο Ιησούς εκείθεν ειδεν άνθρωπον καθήμενον επί το τελώνιον, Ματθαϊον λεγόμενον, και λέγει αυτω· ακολουθεί μοι. και αναστάς ηκολούθησεν αυτω. 10 Και εγένετο αυτου ανακειμένου εν τη οικία, και ιδου πολλοί τελώναι και αμαρτωλοί ελθόντες συνανέκειντο τω Ιησού και τοις μαθηταίς αυτου. 11 και ιδόντες οι Φαρισαίοι ειπον τοις μαθηταίς αυτου· διατί μετά των τελωνών και αμαρτωλών εσθίει ο διδάσκαλος υμών; 12 ο δε Ιησούς ακούσας ειπεν αυτοίς· ου χρείαν έχουσιν οι ισχύοντες ιατρού, αλλ' οι κακώς έχοντες. 13 πορευθέντες δε μάθετε τι εστιν έλεον θέλω και ου θυσίαν. ου γαρ ήλθον καλέσαι δικαίους, αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν. 14 Τότε προσέρχονται αυτω οι μαθηταί Ιωάννου λέγοντες· διατί ημεις και οι Φαρισαίοι νηστεύομεν πολλά, οι δε μαθηταί σου ου νηστεύουσι; 15 και ειπεν αυτοίς ο Ιησούς· μη δύνανται οι υιοί του νυμφώνος πενθειν εφ' όσον χρόνον μετ' αυτών εστιν ο νυμφίος; ελεύσονται δε ημέραι όταν απαρθή απ' αυτών ο νυμφίος, και τότε νηστεύσουσιν. 16 ουδεις δε επιβάλλει επιβλημα ράκους αγνάφου επί ιματίω παλαιω· αίρει γαρ το πλήρωμα αυτου από του ιματίου, και χειρον σχίσμα γίνεται. 17 ουδέ βάλλουσιν οίνον νέον εις ασκούς παλαιούς· ει δε μήγε, ρήγγνυται οι ασκοί, και ο οίνος εκχείται και οι ασκοί απολούνται· αλλά οίνον νέον εις ασκούς βάλλουσι καινούς, και αμφοτέροι συντηρούνται.

18 Ταύτα αυτου λαλούντος αυτοίς ιδου άρχων εις προσελθών προσεκύνει αυτω λέγων ότι η θυγάτηρ μου άρτι ετελεύτησεν· αλλά ελθών επίθεσ την χειρά σου επ' αυτην και ζήσεται. 19 και εγερθείς ο Ιησούς ηκολούθησεν αυτω και οι μαθηταί αυτου. 20 Και ιδου γυνή, αιμορροούσα δώδεκα έτη, προσελθούσα όπισθεν ήψατο του κρασπέδου του ιματίου αυτου. 21 έλεγε γαρ εαυτη, εάν μονον άψωμαι του ιματίου αυτου, σωθήσομαι. 22 ο δε Ιησούς επιστραφείς και ιδών αυτην ειπέ· θάρσει, θυγάτηρ· η πίστις σου σέσωκέ σε. και εσώθη η γυνή από της ωρας εκείνης. 23 Και ελθών ο

Ιησούς εις την οικίαν του άρχοντος και ιδών τους αυλητάς και τον όχλον θορυβούμενον, λέγει αυτοίς· 24 αναχωρείτε· ου γαρ απέθανε το κοράσιον, αλλά καθεύδει, και κατεγέλων αυτού· 25 ότε δε εξεβλήθη ο όχλος, εισελθών εκράτησε της χειρός αυτής, και ηγέρθη το κοράσιον. 26 και εξήλθεν η φήμη αύτη εις όλην την γην εκείνην.

27 Και παράγοντι εκείθεν τω Ιησού ηκολούθησαν αυτω δύο τυφλοί κράζοντες και λέγοντες· ελέησον ημάς, υιε Δαυϊδ. 28 ελθόντι δε εις την οικίαν προσήλθον αυτω οι τυφλοί, και λέγει αυτοίς ο Ιησούς· πιστεύετε ότι δύναμαι τούτο ποιήσαι; λέγουσιν αυτω· ναί, Κύριε. 29 τότε ήψατο των οφθαλμών αυτών λέγων· κατά την πίστιν υμών γεννηθήτω υμίν. 30 και ανεώχθησαν αυτών οι οφθαλμοί. και ενεβριμήσατο αυτοίς ο Ιησούς λέγων· οράτε μηδείς γινωσκέτω. 31 οι δε εξελθόντες διεφήμισαν αυτόν εν όλη τη γη εκείνη. 32 Αυτών δε εξερχομένων ιδού προσήνεγκαν αυτω άνθρωπον κωφόν δαιμονιζόμενον· 33 και εκβληθέντος του δαιμονίου ελάλησεν ο κωφός, και εθαύμασαν οι όχλοι λέγοντες ότι ουδέποτε εφάνη ούτως εν τω Ισραήλ. 34 οι δε Φαρισαίοι έλεγον· εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια.

35 Και περιήγεν ο Ιησούς τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων εν ταις συναγωγαίς αυτών και κηρύσσων το ευαγγέλιον της βασιλείας και θεραπεύων πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν εν τω λαω. 36 Ιδών δε τους όχλους εσπλαγχνίσθη περί αυτών, ότι ήσαν εκλελυμένοι και ερριμμένοι ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα. 37 τότε λέγει τοις μαθηταίς αυτού· ο μεν θερισμός πολυς, οι δε εργάται ολίγοι. 38 δεήθητε ουν του κυρίου του θερισμού όπως εκβάλη εργάτας εις τον θερισμόν αυτού.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ Ι΄

1 ΚΑΙ προσκαλεσάμενος τους δώδεκα μαθητάς αυτού έδωκεν αυτοίς εξουσίαν πνευμάτων ακαθάρτων ωστε εκβάλλειν αυτά και θεραπεύειν πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν. 2 Τών δε δώδεκα αποστόλων τα ονόματά εισι ταύτα· πρώτος Σίμων ο λεγόμενος Πέτρος και Ανδρέας ο αδελφός αυτού, Ιάκωβος ο του Ζεβεδαιού και Ιωάννης ο αδελφός αυτού, 3 Φίλιππος και Βαρθολομαίος, Θωμάς και Ματθαίος ο τελώνης, Ιάκωβος ο του Αλφαιού και Λεββαιοός ο επικληθείς Θαδδαιός, 4 Σίμων ο Κανανίτης και Ιούδας ο Ισκαριώτης ο και παραδούς αυτόν. 5 Τούτους τους δώδεκα απέστειλεν ο Ιησούς παραγγείλας αυτοίς λέγων· εις οδόν εθνών μη απέλθητε και εις πόλιν Σαμαρειτών μη εισέλθητε· 6 πορεύεσθε δε μάλλον προς τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ. 7 πορευόμενοι δε κηρύσσετε λέγοντες ότι ήγγικεν η βασιλεία των ουρανών. 8 ασθενούντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε, νεκρούς εγειρείτε, δαιμόνια εκβάλλετε· δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε. 9 μη κτήσησθε χρυσόν μηδέ άργυρον μηδέ χαλκόν εις τας ζώνας υμών, 10 μη πήραν εις οδόν μηδέ δύο χιτώνας μηδέ υποδήματα μηδέ ράβδον· άγιος γαρ εστιν ο εργάτης της τροφής αυτού. 11 εις ην δ' αν πόλιν ή κώμην εισέλθητε, εξετάσατε τις εν αυτη άγιός εστι, κακεί μείνατε έως αν εξέλθητε. 12 εισερχόμενοι δε εις την οικίαν ασπάσασθε αυτήν λέγοντες· ειρήνη τω οίκω τούτω. 13 εάν μεν ή η οικία αξία, ελθέτω η ειρήνη υμών επ' αυτήν· εάν δε μη ή αξία, η ειρήνη υμών προς υμάς επιστραφήτω. 14 και ος εάν μη δέξηται υμάς μηδέ ακούση τους λόγους υμών, εξερχόμενοι έξω της οικίας ή της πόλεως εκείνης εκτινάξατε τον κονιορτόν των ποδών υμών. 15 αμήν λέγω υμίν, ανεκτότερον έσται γη Σοδόμων και Γομόρρας εν ημέρα κρίσεως ή τη πόλει εκείνη. 16 ιδού εγώ αποστέλλω υμάς ως πρόβατα εν μέσω λύκων· γίνεσθε ουν φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέραιοι ως αι περιστεραί. 17 Προσέχετε δε από των ανθρώπων· παραδώσουσι γαρ υμάς εις συνέδρια και εν ταις συναγωγαίς αυτών μαστιγώσουσιν υμάς· 18 και επί ηγεμόνας δε και βασιλείς αχθήσεσθε ένεκεν εμού εις μαρτύριον αυτοίς και τοις έθνεσιν. 19 όταν δε παραδώσωσιν υμάς, μη μεριμνήσητε Πως ή τι λαλήσετε· δοθήσεται γαρ υμίν εν εκείνη τη ωρα τι λαλήσετε. 20 ου γαρ υμείς εστε οι λαλούντες, αλλά το Πνεύμα του πατρός υμών το λαλούν εν υμίν. 21 Παραδώσει δε αδελφός αδελφόν εις θάνατον και πατήρ τέκνον, και επαναστήσονται τέκνα επί γονείς και θανατώσουσιν αυτούς· 22 και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων δια το όνομά μου· ο δε υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται. 23 όταν δε διώκωσιν υμάς εν τη πόλει ταύτη, φεύγετε εις την άλλην· αμήν γαρ λέγω υμίν, ου μη τελέσητε τας πόλεις του Ισραήλ έως αν έλθη ο υιος του ανθρώπου. 24 Ουκ έστι μαθητής υπέρ τον διδάσκαλον ουδέ δούλος υπέρ τον κύριον αυτού. 25 αρκετόν τω μαθητη ίνα γέννηται ως ο διδάσκαλος αυτού, και τω δούλω ως ο κύριος αυτού. ει τον οικοδοεσπότην Βεελζεβούλ εκάλεσαν, πόσω μάλλον τους οικιακούς αυτού; 26 μη ουν φοβηθήτε αυτούς· ουδέν γαρ εστι κεκαλυμμένον ό ουκ αποκαλυφθήσεται, και κρυπτόν ό ου γνωσθήσεται. 27 ό λέγω υμίν εν τη σκοτία, είπατε εν τω φωτί, και ό εις το ους ακούετε, κηρύξατε επί των δωματίων. 28 και μη φοβηθήτε από των αποκτενονόντων το σώμα, την δε ψυχήν μη δυναμένων αποκτείναι· φοβήθητε δε μάλλον τον δυνάμενον και ψυχήν και σώμα απολέσαι εν γεέννη. 29 ουχί δύο στρουθία ασσαρίου πωλείται; και εν εξ αυτών ου πεσειται επί την γην άνευ του πατρός υμών. 30 υμών δε και αι τρίχες της κεφαλής πάσαι ηριθμημένα εισι. 31 μη ουν φοβηθήτε· πολλών στρουθίων διαφέρετε υμείς. 32 Πας ουν όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτω έμπροσθεν του πατρός μου του εν ουρανοίς. 33 όστις δ' αν αρνήσηται με έμπροσθεν των ανθρώπων, αρνήσομαι αυτόν καγώ έμπροσθεν του πατρός μου του εν ουρανοίς. 34 Μη νομίσητε ότι ήλθον βαλείν ειρήνην επί την γην· ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην, αλλά μάχαιραν. 35 ήλθον γαρ διχάσαι άνθρωπον κατά του πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής· 36 και εχθροί του ανθρώπου οι οικιακοί αυτού. 37 Ο φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιός· και ο φιλών υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιός· 38 και ος ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεί οπίσω μου, ουκ έστι μου άξιός. 39 ο ευρών την ψυχήν αυτού απολέσει αυτήν, και ο απολέσας την ψυχήν αυτού ένεκεν εμού ευρήσει αυτήν. 40 Ο δεχόμενος υμάς εμέ δέχεται, και ο εμέ δεχόμενος δέχεται τον αποστείλαντά με. 41 ο δεχόμενος προφήτην εις όνομα προφήτου μισθόν προφήτου λήψεται, και ο δεχόμενος δίκαιον εις όνομα δικαίου μισθόν δικαίου λήψεται. 42 και ος εάν ποτίση ένα των μικρών τούτων ποτήριον ψυχρού μόνον εις όνομα μαθητού, αμήν λέγω υμίν, ου μη απολέση τον μισθόν αυτού.

KATA ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΙΑ'

1 ΚΑΙ εγένετο ότε ετέλεσεν ο Ιησούς διατάσων τοις δώδεκα μαθηταίς αυτού μετέβη εκείθεν του διδάσκειν και κηρύσσειν εν ταις πόλεσιν αυτών.

2 Ο δε Ιωάννης ακούσας εν τω δεσμοτηρίω τα έργα του Χριστού, πέμψας δύο των μαθητών αυτού 3 είπεν αυτω· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν; 4 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· πορευθέντες απαγγείλατε Ιωάννη α ακούετε και βλέπετε· 5 τυφλοί αναβλέπουσι και χωλοί περιπατοῦσι, λεπροί καθαρίζονται και κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται και πτωχοί ευαγγελίζονται· 6 και μακάριός εστιν ος εάν μη σκανδαλισθή εν εμοί. 7 Τούτων δε πορευομένων ήρξατο ο Ιησούς λέγειν τοις όχλοις περί Ιωάννου· τι εξήλθετε εις την έρημον θεάσασθαι; κάλαμον υπό ανέμου σαλευόμενον; 8 αλλά τι εξήλθετε ιδείν; άνθρωπον εν μαλακοίς ιματίοις ημφιεσμένον; ιδού οι τα μαλακά φορούντες εν τοις οίκοις των βασιλέων εισίν. 9 αλλά τι εξήλθετε ιδείν; προφήτην; ναί λέγω υμίν, και περισσότερον προφήτου. 10 ούτος γαρ εστι περί ου γέγραπται· ιδού εγώ αποστέλλω τον άγγελόν μου προ προσώπου σου, ος κατασκευάσει την οδόν σου έμπροσθέν σου. 11 αμήν λέγω υμίν, ουκ εγήγερται εν γεννητοίς γυναικών μείζων Ιωάννου του βαπτιστού· ο δε μικρότερος εν τη βασιλεία των ουρανών μείζων αυτού εστιν. 12 από δε των ημερών Ιωάννου του βαπτιστού έως άρτι η βασιλεία των ουρανών βιάζεται, και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν. 13 πάντες γαρ οι προφήται και ο νόμος έως Ιωάννου προεφήτευσαν. 14 και ει θέλετε δέξασθαι, αυτός εστιν' Ηλίας ο μέλλων έρχεσθαι. 15 ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω. 16 Τίνι δε ομοιώσω την γενεάν ταύτην; ομοία εστί παιδίοις καθημένοις εν αγοραίς, α προσφωνούντα τοις εταίροις αυτών λέγουσιν· 17 ηυλήσαμεν υμίν, και ουκ ωρχήσασθε, εθρηνήσαμεν υμίν, και ουκ εκόψασθε. 18 ήλθε γαρ Ιωάννης μήτε εσθίων μήτε πίνων, και λέγουσι· δαιμόνιον έχει. 19 ήλθεν ο υιος του ανθρώπου εσθίων και πίνων, και λέγουσιν· ιδού άνθρωπος φάγος και οιοπότης, τελωνών φίλος και αμαρτωλών. και εδικαιώθη η σοφία από των τέκνων αυτής! 20 Τότε ήρξατο ονειδίζειν τας πόλεις εν αις εγένοντο αι πλείσται δυνάμεις αυτού, ότι ου μετενόησαν· 21 ουαί σοι, Χοραζίν, ουαί σοι, Βηθσαιδά· ότι ει εν Τύρω και Σιδώνι εγενήθησαν αι δυνάμεις αι γενόμεναι εν υμίν, πάλοι αν εν σάκκω και σποδω καθήμεναι μετενόησαν. 22 πλήν λέγω υμίν, Τύρω και Σιδώνι ανεκτότερον έσται εν ημέρα κρίσεως ή υμίν. 23 και συ Καπερναούμ, η έως του ουρανού υψωθείσα, έως άδου καταβιβασθήσῃ· ότι ει εν Σοδόμοις εγενήθησαν αι δυνάμεις αι γενόμεναι εν σοί, έμειναν αν μέχρι της σήμερον. 24 πλήν λέγω υμίν ότι γη Σοδόμων ανεκτότερον έσται εν ημέρα κρίσεως ή σοί.

25 Εν εκείνω τω καιρω αποκριθείς ο Ιησούς είπεν· εξομολογούμαί σοι, πάτερ, κύριε του ουρανού και της γης, ότι απέκρυψας ταύτα από σοφών και συνετών, και απεκάλυψας αυτά νηπίοις· 26 ναί, ο πατήρ, ότι ούτως εγένετο ευδοκία έμπροσθέν σου. 27 Πάντα μοι παρεδόθη υπό του πατρός μου· και ουδείς επιγινώσκει τον υιόν ει μη ο πατήρ, ουδέ τον πατέρα τις επιγινώσκει ει μη ο υιος και ω εάν βούληται ο υιος αποκαλύψαι. 28 Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς. 29 άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς και μάθετε απ' εμού, ότι πρᾶός ειμι και ταπεινός τη καρδιά, και ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς υμών· 30 ο γαρ ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν εστιν.

KATA ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΙΒ'

1 ΕΝ εκείνω τω καιρω επορεύθη ο Ιησούς τοις σάββασι δια των σπορίμων· οι δε μαθηταί αυτού επείνασαν, και ήρξαντο τίλλειν στάχυας και εσθίειν. 2 οι δε Φαρισαίοι ιδόντες είπον αυτω· ιδού οι μαθηταί σου ποιούσιν ό ουκ έξεστι ποιείν εν σαββάτω. 3 ο δε είπεν αυτοίς· ουκ ανέγνωτε τι εποίησε Δαυιδ ότε επείνασεν αυτός και οι μετ' αυτού; 4 Πως εισήλθεν εις τον οίκον του Θεού και τους άρτους της προθέσεως έφαγεν, ους ουκ εξόν ην αυτω φαγείν ουδέ τοις μετ' αυτού, ει μη μόνοις τοις ιερεύσι; 5 ή ουκ ανέγνωτε εν τω νόμω ότι τοις σάββασιν οι ιερείς εν τω ιερω το σάββατον βεβηλούσι, και αναίτιοί εισι; 6 λέγω δε υμίν ότι του ιερού μείζόν εστιν ώδε. 7 ει δε εγνώκειτε τι εστιν έλεον θέλω και ου θυσίαν, ουκ αν καταδικάσατε τους αναίτιους. 8 κύριος γαρ εστιν ο υιος του ανθρώπου και του σαββάτου.

9 Και μεταβάς εκείθεν ήλθεν εις την συναγωγήν αυτών. 10 και ιδού άνθρωπος ην εκεί την χείρα έχων ξηράν· και επηρώτησαν αυτόν λέγοντες· ει έξεστι τοις σάββασι θεραπεύειν; ίνα κατηγορήσωσιν αυτού. 11 ο δε είπεν αυτοίς· τις έσται εξ υμών άνθρωπος ος εξει πρόβατον εν, και εάν εμπέση τούτο τοις σάββασιν εις βόθυνον, ουχί κρατήσει αυτό και εγερεί; 12 πόσω ουν διαφέρει άνθρωπος προβάτου; ωστε έξεστι τοις σάββασι καλώς ποιείν. 13 τότε λέγει τω ανθρώπω· έκτεινόν σου την χείρα· και εξέτεινε, και αποκατεστάθη υγιής ως η άλλη. 14 εξελθόντες δε οι Φαρισαίοι συμβούλιον έλαβον κατ' αυτού, όπως αυτόν απολέσωσιν. 15 Ο δε Ιησούς γνούς ανεχώρησεν εκείθεν· και ηκολούθησαν αυτω όχλοι πολλοί, και εθεράπευσεν αυτούς πάντας, 16 και επετίμησεν αυτοίς ίνα μη φανερόν ποιήσωσιν αυτόν, 17 όπως πληρωθή το ρηθέν δια Ησαΐου του προφήτου λέγοντος· 18 ιδού ο παις μου, ον ηρέτισα, ο αγαπητός μου, εις ον ευδόκησεν η ψυχή μου· θήσω το πνεύμά μου επ' αυτόν, και κρίσιν τοις έθνεσιν απαγγελεύει· 19 ουκ ερίσει ουδέ κραυγάσει, ουδέ ακούσει τις εν ταις πλατείαις την φωνήν αυτού. 20 κάλαμον συντετριμμένον ου κατεάξει και λίνον τυφόμενον ου σβέσει, έως αν εκβάλη εις νίκος την κρίσιν· 21 και τω ονόματι αυτού έθνη ελπιούσι. 22 Τότε προσηνέχθη αυτω δαιμονιζόμενος τυφλός και κωφός, και εθεράπευσεν αυτόν, ωστε τον τυφλόν και κωφόν και λαλείν και βλέπειν· 23 και εξίσταντο πάντες οι όχλοι και έλεγον· μήτι ούτός εστιν ο Χριστός ο υιος Δαυιδ; 24 οι δε Φαρισαίοι ακούσαντες είπον· ούτος ουκ εκβάλλει τα δαιμόνια ειμή εν τω Βεελζεβούλ, άρχοντι των δαιμονίων. 25 ειδώς δε ο Ιησούς τας ενθυμήσεις αυτών είπεν αυτοίς· πάσα βασιλεία μερισθείσα καθ' εαυτήν ερημούται, και πάσα πόλις ή οικία μερισθείσα καθ' εαυτήν ου σταθήσεται. 26 και ει ο σατανάς τον σατανάν εκβάλλει, εφ' εαυτόν εμερίσθη· Πως ουν σταθήσεται η βασιλεία αυτού; 27 και ει εγώ εν Βεελζεβούλ εκβάλλω τα δαιμόνια, οι υιοί υμών εν τίνι εκβαλούσι; δια τούτο αυτοί κριταί έσονται υμών. 28 ει δε εγώ εν Πνεύματι Θεού εκβάλλω τα δαιμόνια, άρα έφθασεν εφ' υμάς η βασιλεία του Θεού. 29 ή Πως δύναται τις εισελθείν εις την οικίαν του ισχυρού και τα σκεύη αυτού αρπάσαι, εάν μη πρώτον δήση τον ισχυρόν; και τότε την οικίαν αυτού διαρπάσει. 30 ο μη ων μετ' εμού κατ' εμού εστι, και ο μη συνάγων μετ' εμού σκορπίζει. 31 Δια τούτο λέγω υμίν, πάσα αμαρτία και βλασφημία αφεθήσεται τοις

ανθρώποις, η δε του Πνεύματος βλασφημία ουκ αφεθήσεται τοις ανθρώποις· 32 και ος εάν είπη λόγον κατά του υιού του ανθρώπου, αφεθήσεται αυτω· ος δ' αν είπη κατά του Πνεύματος του Αγίου, ουκ αφεθήσεται αυτω ούτε εν τω νυν αιώνι ούτε εν τω μέλλοντι. 33 Ή ποιήσατε το δένδρον καλόν, και τον καρπόν αυτού καλόν ή ποιήσατε το δένδρον σαπρόν, και τον καρπόν αυτού σαπρόν· εκ γαρ του καρπού το δένδρον γινώσκεται. 34 γεννήματα εχιδνών, Πως δύνασθε αγαθά λαλείν πονηροί όντες; εκ γαρ του περισσεύματος της καρδιάς το στόμα λαλεί. 35 ο αγαθός άνθρωπος εκ του αγαθού θησαυρού εκβάλλει αγαθά, και ο πονηρός άνθρωπος εκ του πονηρού θησαυρού εκβάλλει πονηρά. 36 λέγω δε υμίν ότι παν ρήμα αργόν ό εάν λαλήσωσιν οι άνθρωποι, αποδώσουσι περί αυτού λόγον εν ημέρα κρίσεως· 37 εκ γαρ των λόγων σου δικαιωθήσῃ και εκ των λόγων σου καταδικασθήσῃ.

38 Τότε απεκρίθησαν τινες των γραμματέων και Φαρισαίων λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν από σου σημείον ιδείν. 39 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· γενεά πονηρά και μοιχαλίσ σημείον επιζητεί, και σημείον ου δοθήσεται αυτη ειμή το σημείον Ιωνά του προφήτου. 40 ωσπερ γαρ εγένετο Ιωνάς ο προφήτης εν τη κοιλία του κήτους τρεις ημέρας και τρεις νύκτας, ούτως έσται και ο υιος του ανθρώπου εν τη καρδία της γης τρεις ημέρας και τρεις νύκτας. 41 άνδρες Νινευίται αναστήσονται εν τη κρίσει μετά της γενεάς ταύτης και κατακρινούσιν αυτήν, ότι μετενόησαν εις το κήρυγμα Ιωνά, και ιδού πλείον Ιωνά ώδε. 42 βασίλισσα νότου εγερθήσεται εν τη κρίσει μετά της γενεάς ταύτης και κατακρινει αυτήν, ότι ήλθεν εκ των περάτων της γης ακούσαι την σοφίαν Σολομώντος, και ιδού πλείον Σολομώντος ώδε. 43 Όταν δε το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθη από του ανθρώπου, διέρχεται δι' ανύδρων τόπων ζητούν ανάπαυσιν, και ουχ ευρίσκει. 44 τότε λέγει· εις τον οίκόν μου επιστρέψω όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει σχολάζοντα και σεσαρωμένων και κεκοσμημένον. 45 τότε πορεύεται και παραλαμβάνει μεθ' εαυτού επτά έτερα πνεύματα πονηρότερα εαυτού, και εισελθόντα κατοικεί εκεί, και γίνεται τα έσχατα του ανθρώπου εκείνου χειρόνα των πρώτων. ούτως έσται και τη γενεά τη πονηρά ταύτη.

46 Έτι δε αυτού λαλούντος τοις όχλοις ιδού η μήτηρ και οι αδελφοί αυτού ειστήκεισαν έξω, ζητούντες λαλήσαι αυτω. 47 είπε δε τις αυτω· ιδού η μήτηρ σου και οι αδελφοί σου εσθήκασιν έξω ζητούντές σε ιδείν. 48 ο δε αποκριθείς είπε τω λέγοντι αυτω· τις εστιν η μήτηρ μου και τίνες εισίν οι αδελφοί μου; 49 και εκτείνας την χείρα αυτού επί τους μαθητάς αυτού έφη· ιδού η μήτηρ μου και οι αδελφοί μου· 50 όστις γαρ αν ποιήσῃ το θέλημα του πατρός μου του εν ουρανοίς, αυτός μου αδελφός και αδελφή και μήτηρ εστίν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΙΓ'

1 ΕΝ δε τη ημέρα εκείνη εξελθών ο Ιησούς της οικίας εκάθητο παρά την θάλασσαν· 2 και συνήχθησαν προς αυτόν όχλοι πολλοί, ωστε αυτόν εις πλοίον εμβάντα καθήσθαι, και πας ο όχλος επί τον αιγιαλόν ειστήκει. 3 και ελάλησεν αυτοίς πολλά εν παραβολαίς λέγων· 4 ιδού εξήλθεν ο σπείρων του σπείραι. και εν τω σπείρειν αυτόν α μεν έπεσε παρά την οδόν, και ελθόντα τα πετεινά κατέφαγεν αυτά· 5 άλλα δε έπεσεν επί τα πετρώδη, όπου ουκ είχε γην πολλήν, και ευθέως εξανέτειλε δια το μη έχειν βάθος γης, 6 ηλίου δε ανατείλαντος εκαυματίσθη, και δια το μη έχειν ρίζαν εξηράνθη· 7 άλλα δε έπεσεν επί τας ακάνθας, και ανέβησαν αι άκανθα και απέπνιξαν αυτά· 8 άλλα δε έπεσεν επί την γην την καλήν και εδίδου καρπόν ό μεν εκατόν, ό δε εξήκοντα, ό δε τριάκοντα. 9 ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω. 10 Και προσελθόντες οι μαθηταί είπον αυτω· διατί εν παραβολαίς λαλείς αυτοίς; 11 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· ότι υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας των ουρανών, εκείνοις δε ου δέδοται. 12 όστις γαρ έχει, δοθήσεται αυτω και περισσευθήσεται· όστις δε ουκ έχει, και ό έχει αρθήσεται απ' αυτού. 13 δια τούτο εν παραβολαίς αυτοίς λαλώ, ίνα βλέποντες μη βλέπωσι και ακούοντες μη ακούωσι μηδέ συνώσι, 14 μήποτε επιστρέψωσι· και τότε πληρωθήσεται αυτοίς η προφητεία Ησαΐου η λέγουσα· ακοή ακούσετε και ου μη συνήτε, και βλέποντες βλέπετε και ου μη ίδητε· 15 επαχύνθη γαρ η καρδία του λαού τούτου, και τοις ωσί βαρέως ήκουσαν, και τους οφθαλμούς αυτών εκάμμυσαν, μήποτε ίδωσι τοις οφθαλμοίς και τοις ωσίν ακούσωσι και τη καρδία συνώσι και επιστρέψωσι, και ίασομαι αυτούς. 16 Υμών δε μακάριοι οι οφθαλμοί, ότι βλέπουσι, και τα ώτα υμών, ότι ακούουσιν. 17 αμήν γαρ λέγω υμίν ότι πολλοί προφήται και δικαιοι επεθύμησαν ιδείν α βλέπετε, και ουκ είδον, και ακούσαι α ακούετε, και ουκ ήκουσαν. 18 υμείς ουν ακούσατε την παραβολήν του σπείραντος. 19 παντός ακούοντος τον λόγον της βασιλείας και μη συνιέντος, έρχεται ο πονηρός και αίρει το εσπαρμένον εν τη καρδία αυτού· ούτός εστιν ο παρά την οδόν σπαρείς. 20 ο δε επί τα πετρώδη σπαρείς, ούτός εστιν ο τον λόγον ακούων και ευθέως μετά χαράς δεχόμενος και λαμβάνων αυτόν· 21 ουκ έχει δε ρίζαν εν εαυτω, αλλά πρόσκαιρός εστι, γενομένης δε θλίψεως ή διωγμού δια τον λόγον ευθύς σκανδαλίζεται. 22 ο δε εις τας ακάνθας σπαρείς, ούτός εστιν ο τον λόγον ακούων και η μέριμνα του αιώνος τούτου και η απάτη του πλούτου συμπνίγει τον λόγον, και άκαρπος γίνεται. 23 ο δε επί την γην την καλήν σπαρείς, ούτός εστιν ο τον λόγον ακούων και συνιών· ος δη καρποφορεί και ποιεί ό μεν εκατόν, ό δε εξήκοντα, ό δε τριάκοντα.

24 Άλλην παραβολήν παρέθηκεν αυτοίς λέγων· ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών ανθρώπω σπείραντι καλόν σπέρμα εν τω αγρω αυτού· 25 εν δε τω καθεύδειν τους ανθρώπους ήλθεν αυτού ο εχθρός και έσπειρε ζιζάνια ανά μέσον του σίτου και απήλθεν. 26 ότε δε εβλάστησεν ο χόρτος και καρπόν εποίησε, τότε εφάνη και τα ζιζάνια. 27 προσελθόντες δε οι δούλοι του οικοδεσπότης είπον αυτω· κύριε, ουχί καλόν σπέρμα έσπειρας εν τω σω αγρω; πόθεν ουν έχει ζιζάνια; 28 ο δε έφη αυτοίς· εχθρός άνθρωπος τούτο εποίησεν. οι δε δούλοι είπον αυτω· θέλεις ουν απελθόντες συλλέξωμεν αυτά; 29 ο δε έφη· ου, μήποτε συλλέγοντες τα ζιζάνια εκριζώσητε άμα αυτοίς τον σίτον· 30 άφετε συναυξάνεσθαι αμφοτέρα μέχρι του θερισμού, και εν καιρω του θερισμού ερώ τοις θερισταίς· συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια και δήσατε αυτά εις δέσμας προς το κατακαύσαι αυτά, τον δε σίτον συναγάγετε εις την αποθήκην μου. 31 Άλλην παραβολήν παρέθηκεν αυτοίς λέγων· ομοία εστί η βασιλεία των ουρανών κόκκω σινάπεως, ον λαβών άνθρωπος έσπειρεν εν τω αγρω αυτού· 32 ό μικρότερον μεν εστι πάντων των σπερμάτων, όταν δε αυξηθή, μείζον πάντων των λαχάνων εστί και γίνεται δένδρον, ωστε ελθείν τα πετεινά του ουρανού και κατασκηνούν εν τοις κλάδοις αυτού. 33 άλλην παραβολήν ελάλησεν αυτοίς· ομοία εστί η βασιλεία των ουρανών ζύμη, ην λαβούσα γυνή ενέκρυπεν εις αλεύρου σάτα τρία, έως ου εξυμώθη όλον.

34 Ταύτα πάντα ελάλησεν ο Ιησούς εν παραβολαίς τοις όχλοις, και χωρίς παραβολής ουδέν ελάλει αυτοίς, 35 όπως πληρωθή το ρηθέν δια του προφήτου λέγοντος· ανοίξω εν παραβολαίς το στόμα μου, ερεύξομαι κεκρυμμένα από καταβολής κόσμου.

36 Τότε αφείς τους όχλους ήλθεν εις την οικίαν αυτού. Και προσήλθον αυτω οι μαθηταί αυτού λέγοντες· φράσον ημίν την παραβολήν των ζιζανίων του αγρού. 37 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· ο σπείρων το καλόν σπέρμα εστίν ο υιος του ανθρώπου· 38 ο δε αγρός εστιν ο κόσμος· το δε καλόν σπέρμα, ούτοί εισιν οι υιοί της βασιλείας· τα δε ζιζάνια εισι οι υιοί του πονηρού· 39 ο δε εχθρός ο σπείρας αυτά εστιν ο διάβολος· ο δε θερισμός συντέλεια του αιώνος εστιν· οι δε θερισταί άγγελοί εισιν. 40 ωσπερ ουν συλλέγεται τα ζιζάνια και πυρί καίεται, ούτως έσται εν τη συντελεία του αιώνος τούτου. 41 αποστελεί ο υιος του ανθρώπου τους αγγέλους αυτού, και συλλέξουσιν εκ της βασιλείας αυτού πάντα τα σκάνδαλα και τους ποιούντας την ανομίαν, 42 και βαλούσιν αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων. 43 τότε οι δίκαιοι εκλάμπουσιν ως ο ήλιος εν τη βασιλεία του πατρός αυτών. ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω.

44 Πάλιν ομοία εστίν η βασιλεία των ουρανών θησαυρω κεκρυμμένω εν τω αγρω, ον ευρών άνθρωπος έκρυψε, και από της χαράς αυτού υπάγει και πάντα όσα έχει πωλεί και αγοράζει τον αγρόν εκείνον. 45 Πάλιν ομοία εστίν η βασιλεία των ουρανών ανθρώπω εμπόρω ζητούντι καλούς μαργαρίτας· 46 ος ευρών ένα πολύτιμον μαργαρίτην απελθών πέπρακε πάντα όσα είχε και ηγόρασεν αυτόν. 47 Πάλιν ομοία εστίν η βασιλεία των ουρανών σαγήνη βληθείση εις την θάλασσαν και εκ παντός γένους συναγαούση· 48 ην, ότε επληρώθη, αναβίβασαντες αυτήν επί τον αιγιαλόν και καθίσαντες συνέλεξαν τα καλά εις αγγεία, τα δε σαπρά έξω έβαλον. 49 ούτως έσται εν τη συντελεία του αιώνος. εξελεύσονται οι άγγελοι και αφοριούσι τους πονηρούς εκ μέσου των δικαίων, 50 και βαλούσιν αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων. 51 Λέγει αυτοίς ο Ιησούς· συνήκατε ταύτα πάντα; λέγουσιν αυτω, ναί, Κύριε. 52 ο δε είπεν αυτοίς· δια τούτο πας γραμματεύς μαθητευθείς εις την βασιλείαν των ουρανών όμοιος εστιν ανθρώπω οικοδοεσπότη όστις εκβάλλει εκ του θησαυρού αυτού καινά και παλαιά.

53 Και εγένετο ότε ετέλεσεν ο Ιησούς τας παραβολάς ταύτας μετήρην εκείθεν, 54 και ελθών εις την πατρίδα αυτού εδίδασκεν αυτούς εν τη συναγωγή αυτών, ωστε εκπλήττεσθαι αυτούς και λέγειν· πόθεν τούτω η σοφία αύτη και αι δυνάμεις; 55 ουχ ούτός εστιν ο του τέκτονος υιος; ουχί η μήτηρ αυτού λέγεται Μαριάμ και οι αδελφοί αυτού Ιάκωβος και Ιωσήφ και Σίμων και Ιούδας; 56 και αι αδελφαί αυτού ουχί πάσαι προς ημάς εισι; πόθεν ουν τούτω ταύτα πάντα; 57 και εσκανδαλίζοντο εν αυτω. ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· ουκ έστι προφήτης άτιμος ει μη εν τη πατρίδι αυτού και εν τη οικία αυτού. 58 και ουκ εποίησεν εκεί δυνάμεις πολλάς δια την απιστίαν αυτών.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΙΔ΄

1 ΕΝ εκείνω τω καιρω ήκουσεν Ηρώδης ο τετράρχης την ακοήν Ιησού. 2 και είπε τοις παισίν αυτού· ούτός εστιν Ιωάννης ο βαπτιστής· αυτός ηγέρθη από των νεκρών, και δια τούτο αι δυνάμεις ενεργούσιν εν αυτω. 3 ο γαρ Ηρώδης κρατήσας τον Ιωάννην έδησεν αυτόν και έθετο εν φυλακή δια Ηρωδιάδα την γυναίκα Φιλίππου του αδελφού αυτού. 4 έλεγε γαρ αυτω ο Ιωάννης· ουκ έξεστί σοι έχειν αυτήν. 5 και θέλων αυτόν αποκτείνει εφοβήθη τον όχλον, ότι ως προφήτην αυτόν είχον. 6 γενεσίων δε αγομένων του Ηρώδου ωρχήσατο η θυγάτηρ της Ηρωδιάδος εν τω μέσω και ήρесе τω Ηρώδη· 7 όθεν μεθ' όρκου ωμολόγησεν αυτη δούναι ό εάν αιτήσεται. 8 η δε, προβιβασθείσα υπό της μητρός αυτής, δος μοι, φησίν, ώδε επί πίνακι την κεφαλήν Ιωάννου του βαπτιστού. 9 και ελυπήθη ο βασιλεύς, δια δε τους όρκους και τους συνανακειμένους εκέλευσε δοθήναι, 10 και πέμψας απεκεφάλισε τον Ιωάννην εν τη φυλακή. 11 και ηνέχθη η κεφαλή αυτού επί πίνακι και εδόθη τω κορασίω, και ήνεγκε τη μητρί αυτής. 12 και προσελθόντες οι μαθηταί αυτού ήραν το σώμα και έθαψαν αυτό, και ελθόντες απήγγειλαν τω Ιησού.

13 Ακούσας δε ο Ιησούς ανεχώρησεν εκείθεν εν πλοίω εις έρημον τόπον κατ' ιδίαν· και ακούσανες οι όχλοι ηκολούθησαν αυτω πεζή από των πόλεων. 14 Και εξελθών ο Ιησούς είδε πολύν όχλον, και εσπλαγχνίσθη επ' αυτοίς και εθεράπευσε τους αρρώστους αυτών. 15 οφίας δε γενομένης προσήλθον αυτω οι μαθηταί αυτού λέγοντες· έρημος εστιν ο τόπος και η ώρα ήδη παρήλθεν· απόλυσον τους όχλους, ίνα απελθόντες εις τας κώμας αγοράσωσιν εαυτοίς βρώματα. 16 ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· ου χρειαν έχουσιν απελθείν· δότε αυτοίς υμείς φαγείν. 17 οι δε λέγουσιν αυτω· ουκ έχομεν ώδε ει μη πέντε άρτους και δύο ιχθύας. 18 ο δε είπε· φέρετέ μοι αυτούς ώδε. 19 και κελεύσας τους όχλους ανακλιθήναι επί τους χόρτους, λαβών τους πέντε άρτους και τους δύο ιχθύας, αναβλέψας εις τον ουρανόν ευλόγησε, και κλάσας έδωκε τοις μαθηταίς τους άρτους, οι δε μαθηταί τοις όχλοις. 20 και έφαγον πάντες και εχορτάσθησαν, και ήραν το περισσεύον των κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις. 21 οι δε εσθίοντες ήσαν άνδρες ωσει πεντακισχίλιοι χωρίς γυναικών και παιδίων.

22 Και ευθέως ηνάγκασεν ο Ιησούς τους μαθητάς αυτού εμβήναι εις το πλοίον και προάγειν αυτόν εις το πέραν, έως ου απολύση τους όχλους. 23 και απολύσας τους όχλους ανέβη εις το όρος κατ' ιδίαν προσεύξασθαι. οφίας δε γενομένης μόνος ην εκεί. 24 το δε πλοίον ήδη μέσον της θαλάσσης ην, βασανιζόμενον υπό των κυμάτων· ην γαρ εναντίος ο άνεμος. 25 τετάρτη δε φυλακή της νυκτός απήλθε προς αυτούς ο Ιησούς περιπατών επί της θαλάσσης. 26 και ιδόντες αυτόν οι μαθηταί επί την θάλασσαν περιπατούντα εταράχθησαν λέγοντες ότι φάντασμα εστι, και από του φόβου έκραξαν. 27 ευθέως δε ελάλησεν αυτοίς ο Ιησούς λέγων· θαρσείτε, εγώ ειμι· μη φοβείσθε. 28 αποκριθείς δε αυτω ο Πέτρος είπε· Κύριε, ει συ ει, κέλευσόν με προς σε ελθείν επί τα ύδατα. 29 ο δε είπεν, ελθέ. και καταβάς από του πλοίου ο Πέτρος περιεπάτησεν επί τα ύδατα ελθείν προς τον Ιησούν. 30 βλέπων δε τον άνεμον ισχυρόν εφοβήθη, και αρξάμενος καταποντίζεσθαι έκραξε λέγων· Κύριε, σώσόν με. 31 ευθέως δε ο Ιησούς εκτείνας την χείρα επελάβετο αυτού και λέγει αυτω· ολιγόπιστε! εις τι εδίστασας; 32 και εμβάντων αυτών εις το πλοίον εκόπασεν ο άνεμος· 33 οι δε εν τω πλοίω ελθόντες προσεκύνησαν αυτω λέγοντες· αληθώς Θεού υιος ει. 34 Και διαπεράσαντες ήλθον εις την γην Γεννησαρέτ. 35 και επιγνόντες αυτόν οι άνδρες του τόπου εκείνου απέστειλαν εις όλην την

περίχωρον εκείνην, και προσήνεγκαν αυτω πάντας τους κακώς έχοντας, 36 και παρεκάλουν αυτόν ίνα καν μόνον άψωνται του κρασπέδου του ιματίου αυτού· και όσοι ήμαντο διεσώθησαν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΙΕ'

1 ΤΟΤΕ προσέρχονται τω Ιησού οι από Ιεροσολύμων γραμματείς και Φαρισαίοι λέγοντες· 2 διατί οι μαθηταί σου παραβαίνουσι την παράδοσιν των πρεσβυτέρων; ου γαρ νίπτονται τας χείρας αυτών όταν άρτον εσθίωσιν. 3 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· διατί και υμείς παραβαίνετε την εντολήν του Θεού δια την παράδοσιν υμών; 4 ο γαρ Θεός ενετείλατο λέγων· τίμα τον πατέρα και την μητέρα· και ο κακολογών πατέρα ή μητέρα θανάτω τελευτάτω. 5 υμείς δε λέγετε· ος αν είπη τω πατρί ή τη μητρί, δώρων ό εάν εξ εμού ωφεληθής, και ου μη τιμήση τον πατέρα αυτού ή την μητέρα αυτού· 6 και ηκυρώσατε την εντολήν του Θεού δια την παράδοσιν υμών. 7 υποκριταί! καλώς προεφήτευσε περί υμών Ησαΐας λέγων· 8 εγγίζει μοι ο λαός ούτος τω στόματι αυτών και τοις χείλεσσί με τιμά, η δε καρδία αυτών πόρρω απέχει απ' εμού· 9 μάτην δε σέβονταί με, διδάσκοντες διδασκαλίας εντάλματα ανθρωπών. 10 Και προσκαλεσάμενος τον όχλον είπεν αυτοίς· ακούετε και συνίετε· 11 ου το εισερχόμενον εις το στόμα κοινοί τον άνθρωπον, αλλά το εκπορευόμενον εκ του στόματος τούτο κοινοί τον άνθρωπον. 12 τότε προσελθόντες οι μαθηταί αυτού είπον αυτω· οίδας ότι οι Φαρισαίοι εσκανδαλίσθησαν ακούσαντες τον λόγον; 13 ο δε αποκριθείς είπε· πάσα φυτεία ην ουκ εφύτευσεν ο πατήρ μου ο ουράνιος εκριζωθήσεται. 14 άφετε αυτούς· οδηγοί εισι τυφλοί τυφλών· τυφλός δε τυφλόν εάν οδηγή, αμφοτέροι εις βόθυνον πεσούνται. 15 αποκριθείς δε ο Πέτρος είπεν αυτω· φράσον ημίν την παραβολήν ταύτην. 16 ο δε Ιησούς είπεν· ακμήν και υμείς ασύνετοί εστε; 17 ούπω νοεíte ότι παν το ειστορευόμενον εις το στόμα εις την κοιλίαν χωρεί και εις αφεδρώνα εκβάλλεται; 18 τα δε εκπορευόμενα εκ του στόματος εκ της καρδίας εξέρχεται, κακείνα κοινοί τον άνθρωπον. 19 εκ γαρ της καρδίας εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρία, βασφημιαί. 20 ταύτά εστι τα κοινούντα τον άνθρωπον· το δε ανίπτοις χερσί φαγείν ου κοινοί τον άνθρωπον.

21 Και εξελθών εκείθεν ο Ιησούς ανεχώρησεν εις τα μέρη Τύρου και Σιδώνος. 22 και ιδού γυνή Χαναναία από των ορίων εκείνων εξελθούσα εκραύγασεν αυτω λέγουσα· ελέησόν με, Κύριε, υιε Δαυιδ· η θυγάτηρ μου κακώς δαιμονίζεται. 23 ο δε ουκ απεκρίθη αυτη λόγον. και προσελθόντες οι μαθηταί αυτού ηρώτων αυτόν λέγοντες· απόλυσον αυτην, ότι κράζει όπισθεν ημών. 24 ο δε αποκριθείς είπεν· ουκ απεστάλην ει μη εις τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ. 25 η δε ελθούσα προσεκύνησεν αυτω λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. 26 ο δε αποκριθείς είπεν· ουκ έστι καλόν λαβείν τον άρτον των τέκνων και βαλείν τοις κυναρίοις. 27 η δε είπε· ναί, Κύριε· και γαρ τα κυνάρια εσθίει από των ψυχίων των πιπτόντων από της τραπέζης των κυρίων αυτών. 28 τότε αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτη· ω γύναι, μεγάλη σου η πίστις! γενηθήτω σοι ως θέλεις. και ιάθη η θυγάτηρ αυτης από της ωρας εκείνης. 29 Και μεταβάς εκείθεν ο Ιησούς ήλθε παρά την θάλασσαν της Γαλιλαίας, και αναβάς εις το όρος εκάθητο εκεί. 30 και προσήλθον αυτω όχλοι πολλοί έχοντες μεθ' εαυτών χωλούς, τυφλούς, κωφούς, κυλλούς και ετέρους πολλούς, και έρριψαν αυτούς παρά τους πόδας του Ιησού, και εθεράπευσεν αυτούς, 31 ωστε τους όχλους θαυμάσαι βλέποντας κωφούς ακούοντας, αλάλους λαλούντας, κυλλούς υγείας, χωλούς περιπατούντας και τυφλούς βλέποντας· και εδόξασαν τον Θεόν Ισραήλ. 32 Ο δε Ιησούς προσκαλεσάμενος τους μαθητάς αυτού είπε· σπλαγχνίζομαι επί τον όχλον, ότι ήδη ημέραι τρεις προσμένουσί μοι και ουκ έχουσι τι φάγωσι· και απολύσαι αυτούς νήστεις ου θέλω, μήποτε εκλυθώσιν εν τη οδω. 33 και λέγουσιν αυτω οι μαθηταί αυτού· πόθεν ημίν εν ερημία άρτοι τοσοούτοι ωστε χορτάσαι όχλον τοσοούτον; 34 και λέγει αυτοίς ο Ιησούς· πόσους άρτους έχετε; οι δε είπον· επτά, και ολίγα ιχθύδια. 35 και εκέλευσε τοις όχλοις αναπεσείν επί την γην. 36 και λαβών τους επτά άρτους και τους ιχθύας, ευχαριστήσας έκλασε και έδωκε τοις μαθηταίς αυτού, οι δε μαθηταί τοις όχλοις. 37 και έφαγον πάντες και εχορτάσθησαν, και ήσαν το περισσεύον των κλασμάτων επτά σπυριδας πλήρεις· 38 οι δε εσθίοντες ήσαν τετρακισχίλιο άνδρες χωρίς γυναικών και παιδιών. 39 και απολύσας τους όχλους ανέβη εις το πλοίον και ήλθεν εις τα όρια Μαγδαλά.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΙΣΤ'

1 ΚΑΙ προσελθόντες οι Φαρισαίοι και Σαδδουκαίοι πειράζοντες επηρώτησαν αυτόν σημείον εκ του ουρανού επιδείξαι αυτοίς. 2 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· οψίας γενομένης λέγετε· ευδία· πυρράζει γαρ ο ουρανός· 3 και πρωί· σήμερον χειμών· πυρράζει γαρ συγγνάζων ο ουρανός. υποκριταί, το μεν πρόσωπον του ουρανού γινώσκετε διακρίνειν, τα δε σημεία των καιρών ου δύνασθε γνώναι; 4 γενεά πονηρά και μοιχαλίσ σημείον επιζητεί, και σημείον ου δοθήσεται αυτη ει μη το σημείον Ιωνά του προφήτου. και καταλιπών αυτούς απήλλθε.

5 Και ελθόντες οι μαθηταί αυτού εις το πέραν επελάθοντο άρτους λαβείν. 6 ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· οράτε και προσέχετε από της ζύμης των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων. 7 οι δε διελογίζοντο εν εαυτοίς λέγοντες ότι άρτους ουκ ελάβομεν. 8 γνούς δε ο Ιησούς είπεν αυτοίς· τι διαλογίζεσθε εν εαυτοίς, ολιγόπιστοι, ότι άρτους ουκ ελάβατε; 9 ούπω νοεíte ουδέ μνημονεύετε τους πέντε άρτους των πεντακισχιλίων και πόσους κοφίνους ελάβατε; 10 ουδέ τους επτά άρτους των τετρακισχιλίων και πόσας σπυριδας ελάβατε; 11 Πως ου νοεíte ότι ου περί άρτου είπον ημίν προσέχειν από της ζύμης των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων; 12 τότε συνήκαν ότι ουκ είπε προσέχειν από της ζύμης του άρτου, αλλ' από της διδαχής των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων.

13 Ελθών δε ο Ιησούς εις τα μέρη Καισαρείας της Φιλιππου ηρώτα τους μαθητάς αυτού λέγων· τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι τον υιόν του ανθρωπου; 14 οι δε είπον· οι μεν Ιωάννην τον βαπτιστήν, άλλοι δε Ηλίαν, έτεροι δε Ιερεμίαν ή ένα των προφητών. 15 λέγει αυτοίς· υμείς δε τίνα με λέγεται είναι; 16 αποκριθείς δε Σίμων Πέτρος είπε· συ ει ο Χριστός ο υιος του Θεού του ζώντος. 17 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτω· μακάριος ει, Σίμων Βαριωνά, ότι

σάρξ και αίμα ουκ απεκάλυψέ σοι, αλλ' ο πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς. 18 καγώ δε σοι λέγω ότι συ ει Πέτρος, και επί ταύτη τη πέτρα οικοδομήσω μου την εκκλησίαν, και πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής. 19 και δώσω σοι τας κλείς της βασιλείας των ουρανών, και ό εάν δήσης επί της γης, έσται δεδεμένον εν τοις ουρανοίς, και ό εάν λύσης επί της γης, έσται λελυμένον εν τοις ουρανοίς. 20 τότε διεστείλατο τοις μαθηταίς αυτού ίνα μηδενί είπωσιν ότι αυτός εστιν Ιησούς ο Χριστός.

21 Από τότε ήρξατο ο Ιησούς δεικνύειν τοις μαθηταίς αυτού ότι δεί αυτόν απελθείν εις Ιεροσόλυμα και πολλά παθείν από των πρεσβυτέρων και αρχιερέων και γραμματέων και αποκτανθήναι, και τη τρίτη ημέρα εγερθήναι. 22 και προσλαβόμενος αυτόν ο Πέτρος ήρξατο επιτιμάν αυτω λέγων· ίλεώς σοι, Κύριε· ου μη έσται σοι τούτο. 23 ο δε στραφείς είπε τω Πέτρω· ύπαγε οπίσω μου, σατανά· σκάνδαλόν μου ει· ότι ου φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων.

24 Τότε ο Ιησούς είπε τοις μαθηταίς αυτού· ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι. 25 ος γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ος δ' αν απολέση την ψυχήν αυτού ένεκεν εμού, ευρήσει αυτήν. 26 τι γαρ ωφελείται άνθρωπος εάν τον κόσμον όλον κερδήση, την δε ψυχήν αυτού ζημιωθή; ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού; 27 μέλλει γαρ ο υιος του ανθρώπου έρχεσθαι εν τη δόξη του πατρός αυτού μετά των αγγέλων αυτού, και τότε αποδώσει εκάστω κατά την πράξιν αυτού. 28 αμήν λέγω υμίν, εισί τινες των ώδε εστηκότων, οίτινες ου μη γεύσωνται θανάτου έως αν ιδωσι τον υιόν του ανθρώπου ερχόμενον εν τη βασιλεία αυτού.

KATA MATΘAION IZ'

1 ΚΑΙ μεθ' ημέρας εξ παραλαμβάνει ο Ιησούς τον Πέτρον και Ιάκωβον και Ιωάννην τον αδελφόν αυτού και αναφέρει αυτούς εις όρος υψηλόν κατ' ιδίαν· 2 και μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών, και έλαμψε το πρόσωπον αυτού ως ο ήλιος, τα δε ιμάτια αυτού εγένετο λευκά ως το φως. 3 και ιδού ώφθησαν αυτοίς Μωσής και Ηλίας μετ' αυτού συλλαλούντες. 4 αποκριθείς δε ο Πέτρος είπε τω Ιησού· Κύριε, καλόν εστιν ημάς ώδε είναι· ει θέλεις, ποιήσωμεν ώδε τρεις σκηνάς, σοί μίαν και Μωσει μίαν και μίαν Ηλία. 5 έτι αυτού λαλούντος ιδού νεφέλη φωτεινή επεσκίασεν αυτούς, και ιδού φωνή εκ της νεφέλης λέγουσα· ούτός εστιν ο υιος μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα· αυτού ακούετε· 6 και ακούσαντες οι μαθηταί έπεσον επί πρόσωπον αυτών και εφοβήθησαν σφόδρα. 7 και προσελθών ο Ιησούς ήψατο αυτών και είπεν· εγέρθητε και μη φοβείσθε. 8 επάραντες δε τους οφθαλμούς αυτών ουδένα είδον ει μη τον Ιησούν μόνον. 9 και καταβαινόντων αυτών από του όρους ενετείλατο αυτοίς ο Ιησούς λέγων· μηδενί είπητε το όραμα έως ου ο υιος του ανθρώπου εκ νεκρών αναστη. 10 Και επηρώτησαν αυτόν οι μαθηταί αυτού λέγοντες· τι ουν οι γραμματείς λέγουσιν ότι' Ηλίαν δεί ελθείν πρώτον; 11 ο δε Ιησούς αποκριθείς είπεν αυτοίς· Ηλίας μεν έρχεται πρώτον και αποκαταστήσει πάντα· 12 λέγω δε υμίν ότι Ηλίας ήδη ήλθε, και ουκ επέγνωσαν αυτόν, αλλ' εποίησαν εν αυτω όσα ηθέλησαν· ούτω και ο υιος του ανθρώπου μέλλει πάσχειν υπ' αυτών. 13 τότε συνήκαν οι μαθηταί ότι περί Ιωάννου του βαπτιστού είπεν αυτοίς.

14 Και ελθόντων αυτών προς τον όχλον προσήλθεν αυτω άνθρωπος γονυπετών αυτόν και λέγων· 15 Κύριε, ελέησόν μου τον υιόν, ότι σεληνιάζεται και κακώς πάσχει· πολλάκις γαρ πίπτει εις το πυρ και πολλάκις εις το ύδωρ. 16 και προσήνεγκα αυτόν τοις μαθηταίς σου, και ουκ ηδυνήθησαν αυτόν θεραπεύσαι. 17 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη! έως πότε έσομαι μεθ' υμών; έως πότε ανέξομαι υμών; φέρετέ μοι αυτόν ώδε. 18 και επιτίμησεν αυτω ο Ιησούς, και εξήλθεν απ' αυτού το δαιμόνιον και εθεραπεύθη ο παις από της ωρας εκείνης. 19 Τότε προσελθόντες οι μαθηταί τω Ιησού κατ' ιδίαν είπον· διατί ημείς ουκ ηδυνήθημεν εκβαλείν αυτό; 20 ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· δια την απιστίαν υμών. αμήν γαρ λέγω υμίν, εάν έχητε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ερείπε τω όρει τούτω μετάβηθι εντεύθεν εκεί, και μεταβήσεται, και ουδέν αδυνατήσεται υμίν. 21 τούτο δε το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία.

22 Αναστρεφομένων δε αυτών εις την Γαλιλαίαν είπεν αυτοίς ο Ιησούς· μέλλει ο υιος του ανθρώπου παραδίδοσθαι εις χείρας ανθρώπων 23 και αποκτενούσιν αυτόν, και τη τρίτη ημέρα εγερθήσεται. και ελυπήθησαν σφόδρα.

24 Ελθόντων δε αυτών εις Καπερναούμ προσήλθον οι τα δίδραχμα λαμβάνοντες τω Πέτρω και είπον· ο διδάσκαλος υμών ου τελεί τα δίδραχμα; 25 λέγει, ναί. και ότε εισήλθεν εις την οικίαν, προέφθασεν αυτόν ο Ιησούς λέγων· τι σοι δοκεί, Σίμων; οι βασιλείς της γης από τίνων λαμβάνουσι τέλη ή κήνσον; από των υιών αυτών ή από των αλλοτρίων; 26 λέγει αυτω ο Πέτρος· από των αλλοτρίων. έφη αυτω ο Ιησούς· άραγε ελεύθεροί εισιν οι υιοί. 27 ίνα δε μη σκανδαλίσωμεν αυτούς, πορευθείς εις την θάλασσαν βάλε άγκιστρον και τον αναβάντα πρώτον ιχθύν άρον, και ανοίξας το στόμα αυτού ευρήσεις στατήρα· εκείνον λαβών δος αυτοίς αντί εμού και σου.

KATA MATΘAION IH'

1 ΕΝ εκείνη τη ωρα προσήλθον οι μαθηταί τω Ιησού λέγοντες· τις άρα μείζων εστιν εν τη βασιλεία των ουρανών; 2 και προσκαλεσάμενος ο Ιησούς παιδίον έστησεν αυτό εν μέσω αυτών και είπεν· 3 αμήν λέγω υμίν, εάν μη στραφήτε και γέννησθε ως τα παιδία, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών. 4 όστις ουν ταπεινώσει εαυτόν ως το παιδίον τούτο, ούτός εστιν ο μείζων εν τη βασιλεία των ουρανών. 5 και ος εάν δέξηται παιδίον τοιούτον εν επί τω ονόματί μου, εμέ δέχεται· 6 ος δ' αν σκανδαλίση ένα των μικρών τούτων των πιστευόντων εις εμέ, συμφέρει αυτω ίνα κρεμασθή μύλος ονικός εις τον τράχηλον αυτού και καταποντισθή εν τω πελάγει της θαλάσσης. 7 Ουαί τω κόσμω από των σκανδαλών· ανάγκη γαρ εστιν ελθείν τα σκάνδαλα· πλην ουαί των ανθρώπων εκείνω δι' ου το σκάνδαλον έρχεται. 8 ει δε η χείρ σου ή ο πούς σου σκανδαλίζει σε, έκκοψον αυτά και βάλε από σου· καλόν σοί εστιν εισελθείν

εις την ζώην χωλόν ή κυλλόν, ή δύο χείρας ή δύο πόδας έχοντα βληθήναι εις το πυρ το αιώνιον. 9 και ει ο οφθαλμός σου σκανδαλίζει σε, έξελε αυτόν και βάλε από σου· καλόν σοί εστι μονόφθαλμος εις την ζώην εισελθείν, ή δύο οφθαλμούς έχοντα βληθήναι εις την γένναν του πυρός. 10 Οράτε μη καταφρονήσητε ενός των μικρών τούτων· λέγω γαρ υμίν ότι οι άγγελοι αυτών εν ουρανοίς δια παντός βλέπουσι το πρόσωπον του πατρός μου του εν ουρανοίς. 11 ήλθε γαρ ο υιος του ανθρώπου σώσαι το απολωλός. 12 Τί υμίν δοκεί; εάν γένηται τινι ανθρώπω εκατόν πρόβατα και πλανηθή εν εξ αυτών, ουχί αφείς τα ενενήκοντα εννέα επί τα όρη, πορευθείς ζητεί το πλανώμενον; 13 και εάν γένηται ευρείν αυτό, αμήν λέγω υμίν ότι χαίρει επ' αυτω μάλλον ή επί τοις ενενήκοντα εννέα τοις μη πεπλανημένοις. 14 ούτως ουκ έστι θέλημα έμπροσθεν του πατρός υμών του εν ουρανοίς ίνα απόληται εις των μικρών τούτων. 15 Εάν δε αμαρτήση εις σε ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγξον αυτόν μεταξύ σου και αυτού μόνου· εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου· 16 εάν δε μη ακούση, παράλαβε μετά σου έτι ένα ή δύο, ίνα επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών σταθή παν ρήμα. 17 εάν δε παρακούση αυτών, ειπέ τη εκκλησία· εάν δε και της εκκλησίας παρακούση, έστω σοι ωσπερ ο εθνικός και ο τελώνης. 18 Αμήν λέγω υμίν, όσα εάν δήσητε επί της γης, έσται δεδεμένα εν τω ουρανω, και όσα εάν λύσητε επί της γης, έσται λελυμένα εν τω ουρανω. 19 Πάλιν αμήν λέγω υμίν ότι εάν δύο υμών συμφωνήσωσιν επί της γης περί παντός πράγματος ου εάν αιτήσωνται, γενήσεται αυτοίς παρά του πατρός μου του εν ουρανοίς. 20 ου γαρ εισι δύο ή τρεις συνηγμένοι εις το εμόν όνομα, εκεί ειμι εν μέσω αυτών. 21 Τότε προσελθών αυτω ο Πέτρος είπε· Κύριε, ποσάκις αμαρτήσει εις εμέ ο αδελφός μου και αφήσω αυτω; έως επτάκις; 22 λέγει αυτω ο Ιησούς· ου λέγω σοι έως επτάκις, αλλ' έως εβδομηκοντάκις επτά. 23 Δια τούτο ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών ανθρώπω βασιλεί, ος ηθέλησε συνάραι λόγον μετά των δούλων αυτού. 24 αρξαμένου δε αυτού συναίρειν προσηνέχθη αυτω εις οφειλέτης μυρίων ταλάντων. 25 μη έχοντος δε αυτού αποδούναι εκέλευσεν αυτόν ο κύριος αυτού πρραθήναι και την γυναίκα αυτού και τα τέκνα και πάντα όσα είχε, και αποδοθήναι. 26 πεσών ουν ο δούλος προσεκύνει αυτω λέγων· κύριε, μακροθύμησον επ' εμοί και πάντα σοι αποδώσω. 27 σπλαγχνισθείς δε ο κύριος του δούλου εκείνου απέλυσεν αυτόν και το δάνειον αφήκεν αυτω. 28 εξελθών δε ο δούλος εκείνος εύρεν ένα των συνδούλων αυτού, ος ώφειλεν αυτω εκατόν δηνάρια, και κρατήσας αυτόν έπνιγε λέγων· απόδος μοι ει τι οφείλεις. 29 πεσών ουν ο σύνδουλος αυτού εις τους πόδας αυτού παρεκάλει αυτόν λέγων· μακροθύμησον επ' εμοί και αποδώσω σοι· 30 ο δε ουκ ήθελεν, αλλά απελθών έβαλεν αυτόν εις φυλακήν έως ου αποδω το οφειλόμενον. 31 ιδόντες δε οι σύνδουλοι αυτού τα γενόμενα ελυπήθησαν σφόδρα, και ελθόντες διεσάφησαν τω κυρίω εαυτών πάντα τα γενόμενα. 32 τότε προσκαλεσάμενος αυτόν ο κύριος αυτού λέγει αυτω· δούλε πονηρέ, πάσαν την οφειλήν εκείνην αφήκά σοι, επει παρεκάλεσάς με. 33 ουκ έδει και σε ελεήσαι τον σύνδουλόν σου, ως και εγώ σε ηλέησα; 34 και οργισθείς ο κύριος αυτού παρέδωκεν αυτόν τοις βασανισταίς έως ου αποδω παν το οφειλόμενον αυτω. 35 Ούτω και ο πατήρ μου ο επουράνιος ποιήσει υμίν, εάν μη αφήτε έκαστος τω αδελφω αυτού από των καρδιών υμών τα παραπτώματα αυτών.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΙΘ'

1 ΚΑΙ εγένετο ότε ετέλεσεν ο Ιησούς τους λόγους τούτους μετήρεν από της Γαλιλαίας και ήλθεν εις τα όρια της Ιουδαίας πέραν του Ιορδάνου. 2 και ηκολούθησαν αυτω όχλοι πολλοί, και εθεράπευσεν αυτούς εκεί. 3 Και προσήλθον αυτω οι Φαρισαίοι πειράζοντες αυτόν και λέγοντες αυτω· ει έξεστιν ανθρώπω απολύσαι την γυναίκα αυτού κατά πάσαν αιτίαν; 4 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· ουκ ανέγνωτε ότι ο ποιήσας απ' αρχής άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς και είπεν, 5 ένεκεν τούτου καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και κολληθήσεται τη γυναικί αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν; 6 ωστε ουκέτι εισι δύο, αλλά σάρξ μία. ό ουν ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω. 7 λέγουσιν αυτω· τι ουν Μωσής εντειλάτο δούναι βιβλίον αποστασίου και απολύσαι αυτήν; 8 λέγει αυτοίς· ότι Μωσής προς την σκληροκαρδίαν υμών επέτρεπεν υμίν απολύσαι τας γυναίκας υμών· απ' αρχής δε ου γέγονεν ούτω. 9 λέγω δε υμίν ότι ος αν απολύση την γυναίκα αυτού μη επί πορνεία και γαμήση άλλην, μοιχάται· 10 λέγουσιν αυτω οι μαθηταί αυτού· ει ούτως εστί η αιτία του ανθρώπου μετά της γυναικός, ου συμφέρι γαμήσαι. 11 ο δε είπεν αυτοίς· ου πάντες χωρούσι τον λόγον τούτον, αλλ' οίς δέδοται· 12 εισι γαρ ευνούχοι οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτω. και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρώπων, και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνούχισαν εαυτούς δια την βασιλείαν των ουρανών. ο δυνάμενος χωρείν χωρείτω.

13 Τότε προσηνέχθη αυτω παιδία, ίνα επιθή αυτοίς τας χείρας και προσευξηται· οι δε μαθηταί επετίμησαν αυτοίς. 14 ο δε Ιησούς είπεν· άφετε τα παιδία και μη κωλύετε αυτά ελθείν προς με· των γαρ τοιούτων εστί η βασιλεία των ουρανών. 15 και επιθείς τας χείρας αυτοίς επορεύθη εκείθεν.

16 Και ιδού εις προσελθών είπεν αυτω· διδάσκαλε αγαθέ, τι αγαθόν ποιήσω ίνα έχω ζώην αιώνιον; 17 ο δε είπεν αυτω· τι με λέγεις αγαθόν; ουδείς αγαθός ει μη εις ο Θεός. ει δε θέλεις εισελθείν εις την ζώην, τήρησον τας εντολάς. 18 λέγει αυτω· ποίας; ο δε Ιησούς είπε· το ου φονεύσεις, ου μοιχεύσεις, ου κλέψεις, ου ψευδομαρτυρήσεις, 19 τίμα τον πατέρα και την μητέρα, και αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν. 20 λέγει αυτω ο νεανίσκος· πάντα ταύτα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου· τι έτι υστερώ; 21 έφη αυτω ο Ιησούς· ει θέλεις τέλειος είναι, ύπαγε πώλησόν σου τα υπάρχοντα και δος πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανω, και δεύρο ακολουθεί μοι. 22 ακούσας δε ο νεανίσκος τον λόγον απήλθε λυπούμενος· ην γαρ έχων κτήματα πολλά. 23 Ο δε Ιησούς είπε τοις μαθηταίς αυτού· αμήν λέγω υμίν ότι δυσκόλως πλούσιος εισελεύσεται εις την βασιλείαν των ουρανών. 24 πάλιν δε λέγω υμίν, ευκοπώτερόν εστι κάμηλον δια τρυπήματος ραφίδος διελθείν ή πλούσιον εις την βασιλείαν του Θεού εισελθείν. 25 ακούσαντες δε οι μαθηταί αυτού εξεπλήσσοντο σφόδρα λέγοντες· τις άρα δύναται σωθήναι; 26 εμβλέψας δε ο Ιησούς είπεν αυτοίς· παρά ανθρώποις τούτο αδύνατόν εστι, παρά δε Θεω πάντα δυνατά εστι. 27 Τότε αποκριθείς ο Πέτρος είπεν αυτω· ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσασμέν σοι· τι άρα έσται ημίν; 28 ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· αμήν λέγω υμίν ότι υμείς οι ακολουθήσαντές μοι, εν τη παλιγγενεσία, όταν καθίση ο υιος του ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού, καθίσεσθε και υμείς επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ. 29 και πας ος αφήκεν οικίας ή

αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν του ονόματός μου, εκατονταπλασίονα λήφεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει. 30 Πολλοί δε έσονται πρώτοι έσχατοι και έσχατοι πρώτοι.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ Κ'

1 ΟΜΟΙΑ γαρ εστιν η βασιλεία των ουρανών ανθρώπω οικοδεσπότη, όστις εξήλθεν άμα πρωί μισθώσασθαι εργάτας εις τον αμπελώνα αυτού. 2 και συμφωνήσας μετά των εργατών εκ δηναρίου την ημέραν απέστειλεν αυτούς εις τον αμπελώνα αυτού. 3 και εξελθών περι τρίτην ωραν είδεν άλλους εστώτας εν τη αγορά αργούς, 4 και εκείνοις είπεν· υπάγετε και υμείς εις τον αμπελώνα, και ό εάν ή δίκαιον δώσω υμίν. οι δε απήλθον. 5 πάλιν εξελθών περι έκτην και ενάτην ωραν εποίησεν ωσαύτως. 6 περι δε την ενδεκάτην ωραν εξελθών εύρεν άλλους εστώτας αργούς, και λέγει αυτοίς· τι ώδε εστήκατε όλην την ημέραν αργοί; 7 λέγουσιν αυτω· ότι ουδεις ημάς εμισθώσατο. λέγει αυτοίς· υπάγετε και υμείς εις τον αμπελώνα, και ό εάν ή δίκαιον λήψεσθε. 8 οψίας δε γενομένης λέγει ο κύριος του αμπελώνος τω επιτρόπω αυτού· κάλεσον τους εργάτας και απόδος αυτοίς τον μισθόν, αρξάμενος από των εσχάτων έως των πρώτων. 9 και ελθόντες οι περι την ενδεκάτην ωραν έλαβον ανά δηνάριον. 10 ελθόντες δε οι πρώτοι ενόμισαν ότι πλείονα λήφονται, και έλαβον και αυτοί ανά δηνάριον. 11 λαβόντες δε εγόγγυζον κατά του οικοδεσπότη 12 λέγοντες ότι ούτοι οι έσχατοι μίαν ωραν εποίησαν, και ίσους ημίν αυτούς εποίησας τοις βαστάσας το βάρος της ημέρας και τον καύσωνα. 13 ο δε αποκριθείς είπεν ενί αυτών· εταίρε, ουκ αδικώ σε· ουχί δηναρίου συνεφώνησάς μοι; 14 άρον το σόν και ύπαγε· θέλω δε τούτω τω εσχάτω δούναι ως και σοί· 15 ή ουκ έξεστί μοι ποιήσαι ό θέλω εν τοις εμοίς; ει ο οφθαλμός σου πονηρός εστιν ότι εγώ αγαθός ειμι; 16 Ούτως έσονται οι έσχατοι πρώτοι και οι πρώτοι έσχατοι· πολλοί γαρ εισι κλητοί, ολίγοι δε εκλεκτοί.

17 Και αναβαίνων ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα παρέλαβε τους δώδεκα μαθητάς κατ' ιδίαν εν τη οδω και είπεν αυτοίς. 18 ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα, και ο υιος του ανθρώπου παραδοθήσεται τοις αρχιερεύσι και γραμματεύσι και κατακρινούσιν αυτόν θανάτω, 19 και παραδώσουσιν αυτόν τοις έθνεσιν εις το εμπαιξίαι και μαστιγώσαι και σταυρώσαι, και τη τρίτη ημέρα αναστήσεται.

20 Τότε προσήλθεν αυτω η μήτηρ των υιών Ζεβεδαίου μετά των υιών αυτής προσκυνούσα και αιτούσα τι παρ' αυτού. 21 ο δε είπεν αυτη· τι θέλεις; λέγει αυτω· επέ ίνα καθίσωσιν ούτοι οι δύο υιοί μου εις εκ δεξιών σου και εις εξ ευωνύμων σου εν τη βασιλεία σου. 22 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· ουκ οίδατε τι αιτείσθε. δύνασθε πιείν το ποτήριον ό εγώ μέλλω πίνειν, ή το βάπτισμα ό εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήναι; λέγουσιν αυτω· δυνάμεθα. 23 και λέγει αυτοίς· το μεν ποτήριόν μου πίεσθε, και το βάπτισμα ό εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· το δε καθίσαι εκ δεξιών μου και εξ ευωνύμων μου ουκ έστιν εμόν δούναι, αλλ' οίς ητοίμασται υπό του πατρός μου. 24 και ακούσαντες οι δέκα ηγανάκτησαν περι των δύο αδελφών. 25 ο δε Ιησούς προσκαλεσάμενος αυτούς είπεν· οίδατε ότι οι άρχοντες των εθνών κατακυριεύουσιν αυτών και οι μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αυτών. 26 ουχ ούτως έσται εν υμίν, αλλ' ος εάν θέλη εν υμίν μέγας γενέσθαι, έσται υμών διάκονος, 27 και ος εάν θέλη εν υμίν είναι πρώτος, έσται υμών δούλος· 28 ωσπερ ο υιος του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντι πολλών.

29 Και εκπορευομένων αυτών από Ιεριχώ ηκολούθησεν αυτω όχλος πολύς. 30 και ιδού δύο τυφλοί καθήμενοι παρά την οδόν, ακούσαντες ότι Ιησούς παράγει, έκραξαν λέγοντες· ελέησον ημάς, Κύριε, υιος Δαυιδ. 31 ο δε όχλος επετίμησεν αυτοίς ίνα σιωπήσωσιν· οι δε μειζον έκραζον λέγοντες· ελέησον ημάς, Κύριε, υιος Δαυιδ. 32 και στάς ο Ιησούς εφώνησεν αυτούς και είπε· τι θέλετε ποιήσω υμίν; 33 λέγουσιν αυτω· Κύριε, ίνα ανοιχθώσιν ημών οι οφθαλμοί. 34 σπλαγχνισθείς δε ο Ιησούς ήπατο των οφθαλμών αυτών, και ευθέως ανέβλεψαν αυτών οι οφθαλμοί, και ηκολούθησαν αυτω.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΚΑ'

1 ΚΑΙ ότε ήγγισαν εις Ιεροσόλυμα και ήλθον εις Βηθσαφαγή προς το όρος των ελαιών, τότε ο Ιησούς απέστειλε δύο μαθητάς 2 λέγων αυτοίς· πορευθήτε εις την κώμην την απέναντι υμών, και ευθέως ευρήσετε όνον δεδεμένην και πώλον μετ' αυτής· λύσαντες αγάγετέ μοι. 3 και εάν τις υμίν είπη τι, ερείπε ότι ο Κύριος αυτών χρείαν έχει· ευθέως δε αποστέλλει αυτούς. 4 τούτο δε όλον γεγονός εν ίνα πληρωθή το ρηθέν δια του προφήτου λέγοντος· 5 είπατε τη θυγατρί Σιών, ιδού ο βασιλεύς σου έρχεται σοι πραύς και επιβεβηκώς επί όνον και πώλον υιόν υποζυγίου. 6 πορευθέντες δε οι μαθηταί και ποιήσαντες καθώς προσέταξεν αυτοίς ο Ιησούς, 7 ήγαγον την όνον και τον πώλον, και επέθηκαν επάνω αυτών τα ιμάτια αυτών, και επεκάθισεν επάνω αυτών. 8 ο δε πλείστος όχλος έστρωσαν εαυτών τα ιμάτια εν τη οδω, άλλοι δε έκοπτον κλάδους από των δένδρων και εστρώννουν εν τη οδω. 9 οι δε όχλοι οι προάγοντες και οι ακολουθούντες έκραζον λέγοντες· ωσαννά τω υιω Δαυιδ· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου· ωσαννά εν τοις υψίστοις. 10 και εισελθόντος αυτού εις Ιεροσόλυμα εσεισθη πάσα η πόλις λέγουσα· τις εστιν ούτος; 11 οι δε όχλοι έλεγον· ούτός έστιν Ιησούς ο προφήτης ο από Ναζαρέτ της Γαλιλαίας.

12 Και εισήλθεν ο Ιησούς εις το ιερόν του Θεού, και εξέβαλε πάντας τους πωλούντας και αγοράζοντας εν τω ιερω, και τας τραπέζας των κολλυβιστών κατέστρεψε και τας καθέδρας των πωλούντων τας περισσότεράς, 13 και λέγει αυτοίς· γέγραπται, ο οίκός μου οίκος προσευχής κληθήσεται· υμείς δε αυτόν εποιήσατε σπήλαιον ληστών. 14 Και προσήλθον αυτω χωλοί και τυφλοί εν τω ιερω και θεράπτευσεν αυτούς. 15 ιδόντες δε οι αρχιερείς και οι γραμματείς τα θαυμάσια α εποίησε και τους παιδάς κράζοντας εν τω ιερω και λέγοντας, ωσαννά τω υιω Δαυιδ, ηγανάκτησαν 16 και είπον αυτω· ακούεις τι ούτοι λέγουσιν; ο δε Ιησούς λέγει αυτοίς· ναί· ουδέποτε ανέγγυε ότι εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρήσω αίνον; 17 και καταλιπών αυτούς εξήλθεν έξω της πόλεως εις Βηθανίαν και ηυλίσθη εκεί.

18 Πρωΐας δε επανάνγων εις την πόλιν επείνασε· 19 και ιδών συκὴν μίαν ἐπὶ τῆς οδοῦ ἦλθεν ἐπ' αὐτήν, και ουδὲν εὔρεν ἐν αὐτῇ μη φύλλα μόνον, και λέγει αὐτῇ· μηκέτι ἐκ σου καρπὸς γένηται εἰς τον αἰῶνα. και ἐξηράνθη παραχρήμα ἡ συκὴ. 20 και ιδόντες οἱ μαθηταὶ ἐθαύμασαν λέγοντες· Πως παραχρήμα ἐξηράνθη ἡ συκὴ; 21 ἀποκριθεὶς δε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν ἐχῆτε πίστιν και μη διακριθῆτε, ου μόνον το τῆς συκῆς ποιήσετε, ἀλλὰ και τω ὅρει τούτῳ εἴπητε, ἀρθῆτι και βλήθητι εἰς την θάλασσαν, γενήσεται· 22 και πάντα ὅσα ἐάν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψεσθε.

23 Και ἐλθόντι αὐτῶ εἰς το ἱερὸν προσήλθον αὐτῶ διδάσκοντι οἱ ἀρχιερεῖς και οἱ πρεσβύτεροι του λαοῦ λέγοντες· ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς, και τις σοι ἔδωκε την ἐξουσίαν ταύτην; 24 ἀποκριθεὶς δε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἐρωτήσω ὑμᾶς καγὼ λόγον ἓνα, ὃν ἐάν εἰπῆτε μοι, καγὼ ὑμῖν ἐρῶ ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ. 25 το βάπτισμα Ἰωάννου πόθεν ἦν, ἐξ οὐρανοῦ ἢ ἐξ ἀνθρώπων; οἱ δε διελογίζοντο παρ' ἑαυτοῖς λέγοντες· ἐάν εἴπωμεν, ἐξ οὐρανοῦ, ἐρεῖ ἡμῖν, διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῶ; 26 ἐάν δε εἴπωμεν, ἐξ ἀνθρώπων, φοβούμεθα τον ὄχλον, πάντες γὰρ ἔχουσι τον Ἰωάννην ὡς προφήτην. 27 και ἀποκριθέντες τῷ Ἰησοῦ εἶπον· οὐκ οἶδαμεν. ἔφη αὐτοῖς και αὐτός· ουδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ. 28 Τί δε ὑμῖν δοκεῖ; ἀνθρωπὸς τις εἶχε τέκνα δύο, και προσελθὼν τῷ πρώτῳ εἶπε· τέκνον, ὑπάγε σήμερον ἐργάζου ἐν τῷ ἀμπελώνί μου. 29 ὁ δε ἀποκριθεὶς εἶπεν· ου θέλω· ὕστερον δε μεταμεληθεὶς ἀπήλθε. 30 και προσελθὼν τῷ δευτέρῳ εἶπεν ὡσαύτως. ὁ δε ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἐγὼ, κύριε· και οὐκ ἀπήλθε. 31 τις ἐκ των δύο ἐποίησε το θέλημα του πατρός; λέγουσιν αὐτῶ· ὁ πρῶτος. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οἱ τελῶναι και οἱ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς την βασιλείαν του Θεοῦ. 32 ἦλθε γὰρ προς ὑμᾶς Ἰωάννης ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, και οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῶ· οἱ δε τελῶναι και οἱ πόρνοι ἐπίστευσαν αὐτῶ· ὑμεῖς δε ιδόντες ου μετεμελήθητε ὕστερον του πιστεύσαι αὐτῶ.

33 Ἄλλην παραβολὴν ἀκούσατε. ἀνθρωπὸς τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα και φραγμὸν αὐτῶ περιέθηκε και ὠρύξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν και ἠκοδόμησε πύργον, και ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς και ἀπεδήμησεν. 34 ὅτε δε ἤγγισεν ὁ καιρὸς των καρπῶν, ἀπέστειλε τους δούλους αὐτοῦ προς τους γεωργούς λαβεῖν τους καρπούς αὐτοῦ. 35 και λαβόντες οἱ γεωργοὶ τους δούλους αὐτοῦ ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δε ἀπέκτειναν, ὃν δε ἐλιθοβόλησαν. 36 πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας των πρώτων, και ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. 37 ὕστερον δε ἀπέστειλε προς αὐτοὺς τον υἱὸν αὐτοῦ λέγων· ἐντραπήσονται τον υἱὸν μου. 38 οἱ δε γεωργοὶ ιδόντες τον υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτὸν και κατάσχωμεν την κληρονομίαν αὐτοῦ. 39 και λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω του ἀμπελῶνος, και ἀπέκτειναν. 40 Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος του ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκεῖνοις; 41 λέγουσιν αὐτῶ· κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς, και τον ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῶ τους καρπούς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. 42 λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ουδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, και ἐστὶ θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν; 43 δια τούτο λέγω ὑμῖν ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία του Θεοῦ και δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τους καρπούς αὐτῆς· 44 και ὁ πεσὼν ἐπὶ τον λίθον τούτον συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἀν πέσῃ, λικμήσει αὐτὸν. 45 και ἀκούσαντες οἱ ἀρχιερεῖς και οἱ Φαρισαῖοι τὰς παραβολὰς αὐτοῦ ἐγνώσαν ὅτι περὶ αὐτῶν λέγει· 46 και ζητούντες αὐτὸν κρατῆσαι ἐφοβήθησαν τους ὄχλους ἐπειδὴ ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΚΒ'

1 ΚΑΙ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς πάλιν εἶπεν αὐτοῖς ἐν παραβολαῖς λέγων· 2 ὡμοιώθη ἡ βασιλεία των οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ. 3 και ἀπέστειλε τους δούλους αὐτοῦ καλέσαι τους κεκλημένους εἰς τους γάμους, και οὐκ ἠθέλον ἐλθεῖν. 4 πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους λέγων· εἶπατε τοῖς κεκλημένοις· ἰδοὺ το ἀριστὸν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦροί μου και τὰ σπιστά τεθυμένα, και πάντα ἔτοιμα· δεῦτε εἰς τους γάμους. 5 οἱ δε ἀμελήσαντες ἀπήλθον, ὁ μὲν εἰς τον ἴδιον ἀγρὸν, ὁ δε εἰς την ἐμπορίαν αὐτοῦ· 6 οἱ δε λοιποὶ κρατήσαντες τους δούλους αὐτοῦ ὕβρισαν και ἀπέκτειναν. 7 ἀκούσας δε ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ὠργίσθη, και πέμψας τα στρατεύματα αὐτοῦ ἀπῶλεσε τους φονεῖς ἐκεῖνους και την πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε. 8 τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ· ὁ μὲν γάμος ἔτοιμός ἐστιν, οἱ δε κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἀξιοί· 9 πορευέσθε οὖν ἐπὶ τὰς διεξόδους των ὁδῶν, και ὅσους ἐάν εὕρητε καλέσατε εἰς τους γάμους, 10 και ἐξεληθόντες οἱ δούλοι ἐκεῖνοι εἰς τὰς ὁδοὺς συνήγαγον πάντας ὅσους εὗρον, πονηροὺς τε και ἀγαθοὺς· και ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων. 11 ἐισελθὼν δε ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι τους ἀνακειμένους εἶδεν ἐκεῖ ἀνθρωπὸν οὐκ ἐνδεδυμένον ἐνδύμα γάμου, 12 και λέγει αὐτῶ· εταῖρε, Πως εἰσήλθες ὧδε μη ἔχων ἐνδύμα γάμου; ὁ δε ἐφωμώθη. 13 τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνοις· δῆσαντες αὐτοῦ πόδας και χεῖρας ἄρατε αὐτὸν και ἐκβάλετε εἰς το σκότος το ἐξώτερον· ἐκεῖ ἐστὶ ὁ κλαυθμὸς και ὁ βρυγμὸς των ὀδόντων. 14 πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δε ἐκλεκτοί.

15 Τότε πορευθέντες οἱ Φαρισαῖοι συμβούλιον ἔλαβον ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ. 16 και ἀποστέλλουσιν αὐτῶ τους μαθητὰς αὐτῶν μετὰ των Ἡρωδιανῶν λέγοντες· διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ και την ὁδὸν του Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, και ου μέλει σοι περὶ ουδενός· ου γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων· 17 εἰπέ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἐξεστὶ δούναι κῆνσον Καίσαρι ἢ ου; 18 γνοὺς δε ὁ Ἰησοῦς την πονηρίαν αὐτῶν εἶπε· τί με πειράζετε, ὑποκριταί; 19 ἐπιδείξατέ μοι τὸ νόμισμα του κῆνσου. οἱ δε προσήνεγκαν αὐτῶ δηνάριον. 20 και λέγει αὐτοῖς· τίνας ἡ εἰκὼν αὕτη και ἡ ἐπιγραφή; 21 λέγουσιν αὐτῶ· Καίσαρος· τότε λέει αὐτοῖς· ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι και τὰ του Θεοῦ τῷ Θεῷ. 22 και ἀκούσαντες ἐθαύμασαν, και ἀφέντες αὐτὸν ἀπήλθον.

23 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ προσήλθον αὐτῶ Σαδδουκαῖοι, οἱ λέγοντες μη εἶναι ἀνάστασιν. και ἐπηρώτησαν αὐτὸν 24 λέγοντες· διδάσκαλε, Μωσὴς εἶπεν, ἐάν τις ἀποθάνῃ μη ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ την γυναῖκα αὐτοῦ και ἀναστήσει σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. 25 ἦσαν δε παρ' ἡμῖν ἐπτὰ ἀδελφοί· και ὁ πρῶτος γαμήσας ἐτελεύτησε, και μη ἔχων σπέρμα ἀφῆκε την γυναῖκα αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ· 26 ὁμοίως και ὁ δεύτερος και ὁ τρίτος, ἕως των ἐπτὰ. 27 ὕστερον δε πάντων ἀπέθανε και ἡ γυνὴ. 28 ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει τίνας των ἐπτὰ ἐστὶ ἡ γυνὴ; πάντες γὰρ ἔσχον αὐτήν. 29 ἀποκριθεὶς δε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· πλανάσθε μη εἰδότες τὰς γραφὰς μηδὲ την

δύναμιν του Θεού. 30 εν γαρ τη αναστάσει ούτε γαμούσιν ούτε εκγαμίζονται, αλλ' ως άγγελοι Θεού εν ουρανω εισι. 31 περί δε της αναστάσεως των νεκρών ουκ ανέγνωτε το ρηθέν υμίν υπό του Θεού λέγοντος, 32 εγώ ειμι ο Θεός Αβραάμ και ο Θεός Ισαάκ και ο Θεός Ιακώβ; ουκ έστιν ο Θεός Θεός νεκρών, αλλά ζώντων. 33 και ακούσαντες οι όχλοι εξεπλήσσαντο επί τη διδαχή αυτού.

34 Οι δε Φαρισαίοι ακούσαντες ότι εφίμωσε τους Σαδδουκαίους, συνήχθησαν επί το αυτό, 35 και επηρώτησεν εις εξ αυτών, νομικός, πειράζων αυτόν και λέγων· 36 διδάσκαλε, ποία εντολή μεγάλη εν τω νόμω; 37 ο δε Ιησούς έφη αυτω· αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εν όλη τη καρδία σου και εν όλη τη ψυχή σου και εν όλη τη διανοία σου. 38 αύτη εστί πρώτη και μεγάλη εντολή. 39 δευτέρα δε ομοία αυτη· αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν. 40 εν ταύταις ταις δυσίν εντολαίς όλος ο νόμος και οι προφήται κρέμανται. 41 Συνηγμένων δε των Φαρισαίων επηρώτησεν αυτούς ο Ιησούς 42 λέγων· τι υμίν δοκεί περί του Χριστού; τίνος υιος εστι; λέγουσιν αυτω· του Δαυίδ. 43 λέγει αυτοίς· Πως ουν Δαυίδ εν Πνεύματι Κύριον αυτόν καλεί λέγων, 44 είπεν ο Κύριος τω Κυρίω μου, κάθου εκ δεξιών μου έως αν θώ τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου; 45 ει ουν Δαυίδ καλεί αυτόν Κύριον, Πως υιος αυτού εστι; 46 και ουδείς εδύνατο αυτω αποκριθήναι λόγον, ουδέ ετόλμησέ τις απ' εκείνης της ημέρας επερωτήσαι αυτόν ουκέτι.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΚΓ'

1 ΤΟΤΕ ο Ιησούς ελάλησε τοις όχλοις και τοις μαθηταίς αυτού 2 λέγων· επί της Μωσέως καθέδρας εκάθισαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι. 3 πάντα ουν όσα εάν είπωσιν υμίν τηρείν, τηρείτε και ποιείτε, κατά δε τα έργα αυτών μη ποιείτε· λέγουσι γαρ, και ου ποιούσι. 4 δεσμεύουσι γαρ φορτία βαρέα και δυσβάστακτα και επιπιθέασιν επί τους ώμους των ανθρώπων, τω δε δακτύλω αυτών ου θέλουσι κινήσαι αυτά. 5 πάντα δε τα έργα αυτών ποιούσι προς το θεαθήναι τοις ανθρώποις. πλατύνουσι γαρ τα φυλακτήρια αυτών και μεγαλύνουσι τα κράσπεδα των ιματίων αυτών, 6 φιλούσι δε την πρωτοκλισίαν εν τοις δείπνοις και τας πρωτοκαθεδρίας εν ταις συναγωγαίς 7 και τους ασπασμούς εν ταις αγοραίς και καλείσθαι υπό των ανθρώπων ραββί ραββί. 8 υμείς δε μη κληθήτε ραββί· εις γαρ υμών εστιν ο διδάσκαλος, ο Χριστός· πάντες δε υμείς αδελφοί εστε. 9 και πατέρα μη καλέσητε υμών επί της γης· εις γαρ εστιν ο πατήρ υμών, ο εν τοις ουρανοίς. 10 μηδέ κληθήτε καθηγηταί· εις γαρ υμών εστιν ο καθηγητής, ο Χριστός. 11 ο δε μείζων υμών έσται υμών διάκονος. 12 όστις δε υψώσει εαυτόν ταπεινωθήσεται, και όστις ταπεινώσει εαυτόν υψωθήσεται. 13 Ουαί δε υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι κατεσθίετε τας οικίας των χηρών και προφάσει μακρά προσευχόμενοι· δια τούτο λήψεσθε περισσότερον κρίμα. 14 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι κλείετε την βασιλείαν των ουρανών εμπροσθεν των ανθρώπων· υμείς γαρ ουκ εισέρχεσθε, ουδέ τους εισερχομένους αφίετε εισελθείν. 15 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι περιάγετε την θάλασσαν και την ξηράν ποιήσαι ένα προσήλυτον, και όταν γένηται, ποιείτε αυτόν υιόν γεέννης διπλότερον υμών. 16 Ουαί υμίν, οδηγοί τυφλοί, οι λέγοντες ος αν ομόση εν τω ναω, ουδέν εστιν, ος δ' αν ομόση εν τω χρυσω του ναού, οφείλει. 17 μωροί και τυφλοί! τις γαρ μείζων εστί, ο χρυσός ή ο ναός ο αγιάζων τον χρυσόν; 18 και· ος αν ομόση εν τω θυσιαστηρίω, ουδέν εστιν, ος δ' αν ομόση εν τω δώρω τω επάνω αυτού, οφείλει. 19 μωροί και τυφλοί! τι γαρ μείζων, το δώρον ή το θυσιαστήριον το αγιάζον το δώρον; 20 ο ουν ομόσας εν τω θυσιαστηρίω ομνύει εν αυτω και εν πάσι τοις επάνω αυτού· 21 και ο ομόσας εν τω ναω ομνύει εν αυτω και εν τω κατοικήσαντι αυτόν· 22 και ο ομόσας εν τω ουρανω ομνύει εν τω θρόνω του Θεού και εν τω καθημένω επάνω αυτού. 23 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι αποδεκατούτε το ηδύοσμον και το άνηθον και το κύμινον, και αφήκατε τα βαρύτερα του νόμου, την κρίσιν και τον έλεον και την πίστιν· ταύτα δε έδει ποιήσαι κακείνα μη αφιέναι. 24 οδηγοί τυφλοί, οι διυλίζοντες τον κώνωπα, την δε κάμηλον καταπίνοντες! 25 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι καθαρίζετε το έξωθεν του ποτηρίου και της παροψίδος, έσωθεν δε γέμουσιν εξ αρπαγής και αδικίας. 26 Φαρισαίε τυφλέ, καθάρισον πρώτον το εντός του ποτηρίου και της παροψίδος, ίνα γένηται και το εκτός αυτών καθαρόν. 27 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαιμένοις, οίπινες έξωθεν μεν φαίνονται ωραίοι, έσωθεν δε γέμουσιν οστέων νεκρών και πάσης ακαθαρσίας. 28 ούτω και υμείς έξωθεν μεν φαίνεσθε τοις ανθρώποις δίκαιοι, έσωθεν δε μεστοί εστε υποκρισεως και ανομίας. 29 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι οικοδομείτε τους τάφους των προφητών και κοσμεείτε τα μνημεία των δικαίων, 30 και λέγετε· ει ήμεν εν ταις ημέραις των πατέρων ημών, ουκ αν ήμεν κοινωνοί αυτών εν τω αίματι των προφητών.

31 ωστε μαρτυρείτε εαυτοίς ότι υιοί εστε των φονευσάντων τους προφήτας. 32 και υμείς πληρώσατε το μέτρον των πατέρων υμών. 33 όφεις, γεννήματα εχιδνών! Πως φύγητε από της κρίσεως της γεέννης; 34 δια τούτο ιδού εγώ αποστέλλω προς υμάς προφήτας και σοφούς και γραμματείς, και εξ αυτών αποκτενεíte και σταυρώσετε, και εξ αυτών μαστιγώσετε εν ταις συναγωγαίς υμών και διώξετε από πόλεως εις πόλιν, 35 όπως έλθη εφ' υμάς παν αίμα δίκαιον εκχυνόμενον επί της γης από του αίματος Άβελ του δικαίου έως του αίματος Ζαχαρίου υιού Βαραχίου, ον εφονεύσατε μεταξύ του ναού και του θυσιαστηρίου. 36 αμήν λέγω υμίν ότι ήξει ταύτα πάντα επί την γενεάν ταύτην. 37 Ιερουσαλήμ Ιερουσαλήμ, η αποκτέννουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους προς αυτήν! ποσάκις ηθέλησα επισυναγαγείν τα τέκνα σου ον τρόπον επισυνάγει όρνις τα νοσσία εαυτής υπό τας πτέρυγας, και ουκ ηθελήσατε. 38 ιδού αφίεται υμίν ο οίκος υμών έρημος. 39 λέγω γαρ υμίν, ου μη με ίδητε απ' άρτι έως αν είπητε, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΚΔ'

1 ΚΑΙ εξελθών ο Ιησούς επορεύετο από του ιερού· και προσήλθον οι μαθηταί αυτού επιδείξαι αυτω τας οικοδομάς του ιερού. 2 ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· ου βλέπετε ταύτα πάντα; αμήν λέγω υμίν, ου μη αφεθή ώδε λίθος επί λίθον, ος

ου καταλυθήσεται. 3 καθήμενου δε αυτού επί του όρους των ελαιών προσήλθον αυτω οι μαθηταί κατ' ιδίαν λέγοντες· επεί ημίν τότε ταύτα έσται, και τι το σημείον της σης παρουσίας και της συντελείας του αιώνος; 4 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· βλέπετε μη τις υμάς πλανήση. 5 πολλοί γαρ ελεύσονται επί τω ονόματί μου λέγοντες, εγώ ειμι ο Χριστός, και πολλούς πλανήσουσι. 6 μελλήσετε δε ακούειν πολέμους και ακοάς πολέμων· οράτε μη θροείσθε· δεί γαρ πάντα γενέσθαι, αλλ' ούπω εστί το τέλος. 7 εγερθήσεται γαρ έθνος επί έθνος και βασιλεία επί βασιλείαν, και έσονται λιμοί και λοιμοί και σεισμοί κατά τόπους· 8 πάντα δε ταύτα αρχή ωδίνων. 9 τότε παραδώσουσιν υμάς εις θλίψιν και αποκτενούσιν υμάς, και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων των εθνών δια το όνομά μου. 10 και τότε σκανδαλισθήσονται πολλοί και αλλήλους παραδώσουσι και μισήσουσιν αλλήλους. 11 και πολλοί ψευδοπροφήται εγερθήσονται και πλανήσουσι πολλούς, 12 και δια το πληθυνθήναι την ανομίαν ψυγήσεται η αγάπη των πολλών. 13 ο δε υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται. 14 και κηρυχθήσεται τούτο το ευαγγέλιον της βασιλείας εν όλη τη οικουμένη εις μαρτύριον πάσι τοις έθνεσι, και τότε ήξει το τέλος. 15 Όταν ουν ίδητε το βδέλυγμα της ερημώσεως το ρηθέν δια Διανιήλ του προφήτου εσώς εν τόπω αγίω -ο αναγινώσκων νοείτω- 16 τότε οι εν τη Ιουδαία φευγέτωσαν επί τα όρη, 17 ο επί του δώματος μη καταβαινέτω άραι τα εκ της οικίας αυτού, 18 και ο εν τω αγρω μη επιστρεψάτω οπίσω άραι τα ιμάτια αυτού. 19 ουαί δε ταις εν γαστρί εχούσαις και ταις θηλαζούσαις εν εκείναις ταις ημέραις. 20 προσεύχεσθε δε ίνα μη γένηται η φυγή υμών χειμώνος μηδέ σαββάτω. 21 έσται γαρ τότε θλίψις μεγάλη, οία ου γέγονεν απ' αρχής κόσμου έως του νυν ουδ' ου μη γένηται. 22 και ει μη εκολοβώθησαν αι ημέραι εκείναι, ουκ αν εσώθη πάσα σάρξ· δια δε τους εκλεκτούς κολοβώθησονται αι ημέραι εκείναι. 23 τότε εάν τις υμίν είπη, ιδού ώδε ο Χριστός ή ώδε, μη πιστεύσητε· 24 εγερθήσονται γαρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία μεγάλα και τέρατα, ωστε πλανήσαι, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς. 25 Ιδού προείρηκα υμίν. 26 εάν ουν είπωσιν υμίν, ιδού εν τη ερήμω εστί, μη εξέλθητε, ιδού εν τοις ταμείοις, μη πιστεύσητε· 27 ωσπερ γαρ η αστραπή εξέρχεται από ανατολών και φαίνεται έως δυσμών, ούτως έσται και η παρουσία του υιού του ανθρώπου· 28 όπου γαρ εάν ή το πτώμα, εκεί συναχθήσονται οι αετοί.

29 Ευθέως δε μετά την θλίψιν των ημερών εκείνων ο ήλιος σκοτισθήσεται και η σελήνη ου δώσει το φέγγος αυτής, και οι αστέρες πεσούνται από του ουρανού, και αι δυνάμεις των ουρανών σαλευθήσονται. 30 και τότε φανήσεται το σημείον του υιού του ανθρώπου εν τω ουρανω, και τότε κόπονται πάσαι αι φυλαί της γης και όφονται τον υιόν του ανθρώπου ερχόμενον επί των νεφελών του ουρανού μετά δυνάμεως και δόξης πολλής. 31 και αποστειλεί τους αγγέλους αυτού μετά σάλπιγγος φωνής μεγάλης, και επισυνάξουσι τους εκλεκτούς αυτού εκ των τεσσάρων ανέμων απ' άκρων ουρανών έως άκρων αυτών. 32 Από δε της συκής μάθετε την παραβολήν. όταν ήδη ο κλάδος αυτής γένηται απαλός και τα φύλλα εκφύη, γινώσκετε ότι εγγύς το θέρος· 33 ούτω και υμείς όταν ίδητε ταύτα πάντα, γινώσκετε ότι εγγύς εστιν επί θύραις. 34 αμήν λέγω υμίν, ου μη παρέλθη η γενεά αύτη έως αν πάντα ταύτα γένηται. 35 ο ουρανός και η γη παρελεύσονται, οι δε λόγοι μου ου μη παρέλθωσι. 36 Περί δε της ημέρας εκείνης και ωρας ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοι των ουρανών, ει μη ο πατήρ μου μόνος. 37 ωσπερ δε αι ημέραι του Νώε, ούτως έσται και η παρουσία του υιού του ανθρώπου. 38 ωσπερ γαρ ήσαν εν ταις ημέραις ταις προ του κατακλισμού τρώγοντες και πίνοντες, γαμούντες και εκγαμίζοντες, άχρι ης ημέρας εισήλθε Νώε εις την κιβωτόν, 39 και ουκ έγνωσαν έως ήλθεν ο κατακλισμός και ήρην άπαντας, ούτως έσται και η παρουσία του υιού του ανθρώπου. 40 τότε δύο έσονται εν τω αγρω, ο εις παραλαμβάνεται και ο εις αφίεται· 41 δύο αλήθουσαι εν τω μυλώνι, μία παραλαμβάνεται και μία αφίεται. 42 γρηγορείτε ουν, ότι ουκ οίδατε ποία ωρα ο Κύριος υμών έρχεται. 43 Εκείνο δε γινώσκετε ότι ει ήδει ο οικοδεσπότης ποία φυλακή ο κλέπτης έρχεται, εγρηγόρησεν αν και ουκ αν είασε διορυγήναι την οικίαν αυτού. 44 δια τούτο και υμείς γίνεσθε έτοιμοι, ότι ή ωρα ου δοκείτε ο υιος του ανθρώπου έρχεται. 45 Τις άρα εστί ο πιστός δούλος και φρόνιμος, ον κατέστησεν ο κύριος αυτού επί της θεραπείας αυτού του διδόναι αυτοίς την τροφήν εν καιρω; 46 μακάριος ο δούλος εκείνος ον ελθών ο κύριος αυτού ευρήσει ποιούντα ούτως. 47 αμήν λέγω υμίν ότι επί πάσι τοις υπάρχουσιν αυτού καταστήσει αυτόν. 48 εάν δε είπη ο κακός δούλος εκείνος εν τη καρδιά αυτού, χρονίζει ο κύριός μου ελθείν, 49 και άρξηται τύπτειν τους συνδούλους αυτού, εσθή δε και πίνη μετά των μεθύοντων, 50 ήξει ο κύριος του δούλου εκείνου εν ημέρα ή ου προσδοκά και εν ωρα ή ου γινώσκει, 51 και διχοτομήσει αυτόν, και το μέρος αυτού μετά των υποκριτών θήσει· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΚΕ'

1 ΤΟΤΕ ομοιωθήσεται η βασιλεία των ουρανών δέκα παρθένοις, αίτινες λαβούσαι τας λαμπάδας αυτών εξήλθον εις απάντησιν του νυμφίου. 2 πέντε δε ήσαν εξ αυτών φρόνιμοι και αι πέντε μωραί. 3 αίτινες μωραί λαβούσαι τας λαμπάδας εαυτών ουκ έλαβον μεθ' εαυτών έλαιον· 4 αι δε φρόνιμοι έλαβον έλαιον εν τοις αγγείοις αυτών μετά των λαμπάδων αυτών. 5 χρονίζοντος δε του νυμφίου ενύσταξαν πάσαι και εκάθευδον. 6 μέσης δε νυκτός κραυγή γέγονεν· ιδού ο νυμφίος έρχεται, εξέρχεσθε εις απάντησιν αυτού. 7 τότε ηγέρθησαν πάσαι αι παρθένοι εκείναι και εκόσμησαν τας λαμπάδας αυτών. 8 αι δε μωραί ταις φρονίμοις είπον· δότε ημίν εκ του ελαίου υμών, ότι αι λαμπάδες ημών σβέννυνται. 9 απεκρίθησαν δε αι φρόνιμοι λέγουσαι· μήποτε ουκ αρκέσει ημίν και υμίν· πορευέσθε δε μάλλον προς τους πωλούντας και αγοράσατε εαυταίς. 10 απερχομένων δε αυτών αγοράσαι ήλθεν ο νυμφίος και αι έτοιμοι εισήλθον μετ' αυτού εις τους γάμους, και εκλείσθη η θύρα. 11 ύστερον δε έρχονται και αι λοιπαί παρθένοι λέγουσαι· κύριε κύριε, άνοιξον ημίν. 12 ο δε αποκριθείς είπεν· αμήν λέγω υμίν, ουκ οίδα υμάς. 13 γρηγορείτε ουν, ότι ουκ οίδατε την ημέραν ουδέ την ωραν εν ή ο υιος του ανθρώπου έρχεται.

14 Ώσπερ γαρ άνθρωπος αποδημών εκάλεσε τους ιδίους δούλους και παρέδωκεν αυτοίς τα υπάρχοντα αυτού, 15 και ω μεν έδωκε πέντε τάλαντα, ω δε δύο, ω δε εν, εκάστω κατά την ιδίαν δύναμιν, και απεδήμησεν ευθέως. 16 πορευθείς δε ο τα πέντε τάλαντα λαβών ειργάσατο εν αυτοίς και εποίησεν άλλα πέντε τάλαντα. 17 ωσαύτως και ο τα δύο εκέρδησε και αυτός άλλα δύο. 18 ο δε το εν λαβών απελθών ώρυξεν εν τη γη και απέκρυψε το αργύριον του κυρίου αυτού. 19 μετά δε χρόνον πολύν έρχεται ο κύριος των δούλων εκείνων και συναίρει μετ' αυτών λόγον. 20 και

προσελθών ο τα πέντε τάλαντα λαβών προσήνεγκεν άλλα πέντε τάλαντα λέγων· κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε άλλα πέντε τάλαντα εκέρδησα ἐπ' αυτοίς. 21 ἔφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· εὐ, δούλε αγαθέ και πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἡς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου. 22 προσελθών δε και ο τα δύο τάλαντα λαβών εἶπε· κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε άλλα δύο τάλαντα εκέρδησα ἐπ' αυτοίς. 23 ἔφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· εὐ, δούλε αγαθέ και πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἡς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου. 24 προσελθών δε και ο το εν τάλαντον ειληφώς εἶπε· κύριε· ἔγνων σε ὅτι σκληρός εἰ ἄνθρωπος, θερίζων ὅπου οὐκ ἔσπειρας και συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισας· 25 και φοβηθείς ἀπελθών ἐκρυψα το τάλαντόν σου εν τῇ γῇ· ἴδε ἔχεις το σόν. 26 ἀποκριθείς δε ὁ κύριος αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ· πονηρὲ δούλε και οκνηρέ! ἤδεις ὅτι θερίζω ὅπου οὐκ ἔσπειρα και συνάγω ὅθεν οὐ διεσκόρπισα! 27 ἔδει οὖν σε βαλεῖν το ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, και ἐλθών ἐγὼ ἐκομισάμην ἀν το ἐμόν συν τόκῳ. 28 ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτοῦ το τάλαντον και δότε τῷ ἔχοντι τα δέκα τάλαντα. 29 τῷ γὰρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται και περισσευθήσεται, ἀπὸ δε τοῦ μη ἔχοντος και ὁ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. 30 και τον ἀχρεῖον δούλον ἐκβάλετε εἰς το σκότος το ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμός και ὁ βρυγμός των ὁδόντων.

31 Ὅταν δε ἔλθῃ ὁ υἱος τοῦ ἀνθρώπου εν τῇ δόξῃ αὐτοῦ και πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, 32 και συναχθήσεται ἐμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τα ἔθνη, και ἀφοριεῖ αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων ὡσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τα πρόβατα ἀπὸ των ἐρίφων, 33 και στήσει τα μεν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τα δε ἐρίφια ἐξ ευωνύμων. 34 τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ ευλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. 35 ἐπείνασα γὰρ, και ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, και ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, και συνηγάγετέ με, 36 γυμνός, και περιεβάλετέ με, ἡσθένησα, και ἐπεσκέψασθέ με, εν φυλακῇ ἤμην, και ἤλθετε πρὸς με. 37 τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα και ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα και ἐποτίσαμεν; 38 πότε δε σε εἶδομεν ξένον και συνηγάγομεν, ἢ γυμνόν και περιεβάλομεν; 39 πότε δε σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ εν φυλακῇ, και ἤλθομεν πρὸς σε; 40 και ἀποκριθείς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων των ἀδελφῶν μου των ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. 41 τότε ἐρεῖ και τοῖς ἐξ ευωνύμων· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηγορούμενοι εἰς το πῦρ το αἰώνιον το ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ και τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. 42 ἐπείνασα γὰρ, και οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, και οὐκ ἐποτίσατέ με, 43 ξένος ἤμην, και οὐ συνηγάγετέ με, γυμνός, και οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενής και εν φυλακῇ, και οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. 44 τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ και αὐτοὶ λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνόν ἢ ἀσθενῆ ἢ εν φυλακῇ, και οὐ διηκονήσαμεν σοι; 45 τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων των ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. 46 και ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δε δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΚΣΤ'

1 ΚΑΙ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοὺς πάντας τοὺς λόγους τούτους εἶπεν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· 2 οἴδατε ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας το πάσχα γίνεται, και ὁ υἱος τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς το σταυρωθῆναι. 3 τότε συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς και οἱ γραμματεῖς και οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως τοῦ λεγομένου Καϊάφα, 4 και συνεβουλεύσαντο ἵνα τον Ἰησοῦν δόλω κρατήσωσι και ἀποκτείνωσιν. 5 ἔλεγον δε· μη εν τῇ εορτῇ, ἵνα μη θόρυβος γένηται εν τῷ λαῷ.

6 Τοῦ δε Ἰησοῦ γενομένου εν Βηθανίᾳ εν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπρού, 7 προσήλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, και κατέχεεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀνακειμένου. 8 ἰδόντες δε οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠγανάκτησαν λέγοντες· εἰς τι ἡ ἀπώλεια αὕτη; 9 ἠδύνατο γὰρ τούτο το μύρον πραθῆναι πολλοῦ και δοθῆναι τοῖς πτωχοῖς. 10 γνοὺς δε ὁ Ἰησοὺς εἶπεν αὐτοῖς· τι κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; ἔργον γὰρ καλόν ἐργάσατο εἰς ἐμέ. 11 τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἐαυτῶν, ἐμὲ δε οὐ πάντοτε ἔχετε. 12 βαλοῦσα γὰρ αὕτη το μύρον τούτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς το ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν. 13 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ἐάν κηρυχθῇ το ευαγγέλιον τούτο εν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, λαληθήσεται και ὁ ἐποίησεν αὕτη εἰς μνημόσυνον αὐτῆς. 14 Τότε πορευθεῖς εἰς των δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰούδας Ἰσκαριώτης, πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς εἶπε· 15 τι θέλετέ μοι δοῦναι, και ἐγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; οἱ δε ἔστησαν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια. 16 και ἀπὸ τότε ἐζήτηε ευκαιρίαν ἵνα αὐτόν παραδῷ.

17 Τῇ δε πρώτῃ των ἀζύμων προσήλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ λέγοντες αὐτῷ· που θέλεις ετοιμάσωμέν σοι φαγεῖν το πάσχα; 18 ὁ δε εἶπεν· υπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τον δεῖνα και εἶπατε αὐτῷ· ὁ διδάσκαλος λέγει, ὁ καιρὸς μου ἐγγύς ἐστι· πρὸς σε ποιῶ το πάσχα μετὰ των μαθητῶν μου. 19 και ἐποίησαν οἱ μαθηταὶ ὡς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοὺς, και ἡτοίμασαν το πάσχα. 20 Ὁψίας δε γενομένης ἀνέκειτο μετὰ των δώδεκα. 21 και ἐσθιόντων αὐτῶν εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με. 22 και λυπούμενοι σφόδρα ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ ἕκαστος αὐτῶν· μήτι ἐγὼ εἰμι, Κύριε; 23 ὁ δε ἀποκριθείς εἶπεν· ὁ ἐμβάψας μετ' ἐμοῦ εν τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα, οὗτός με παραδώσει. 24 ὁ μεν υἱος τοῦ ἀνθρώπου υπάγει καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δε τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὐ ὁ υἱος τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλόν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. 25 ἀποκριθείς δε Ἰούδας ὁ παραδιδούς αὐτόν εἶπε· μήτι ἐγὼ εἰμι, ραββί; λέγει αὐτῷ, συ εἶπας. 26 Ἐσθιόντων δε αὐτῶν λαβών ὁ Ἰησοὺς τον ἄρτον και ευχαριστήσας ἐκλάσσε και ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς και εἶπε· λάβετε φάγετε· τούτό ἐστι το σώμά μου· 27 και λαβών το ποτήριον και ευχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων· πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· 28 τούτο γὰρ ἐστι το αἷμά μου το τῆς καινῆς διαθήκης το περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἀφεσιν ἀμαρτιῶν. 29 λέγω δε ὑμῖν ὅτι οὐ μη πῖω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου το γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτό πίνω μεθ' ὑμῶν καινόν εν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς μου.

30 Και ὑμνήσαντες ἐξήλθον εἰς το ὄρος των ἐλαιῶν. τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοὺς· 31 πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε εν ἐμοὶ εν τῇ νυκτὶ ταύτῃ, γέγραπται γὰρ, πατάξω τον ποιμένα, και διασκορπισθήσονται τα πρόβατα τῆς ποιμνῆς· 32 μετὰ δε το ἐγερθῆναι με προάξω μᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. 33 ἀποκριθείς δε ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται εν σοί, ἐγὼ δε οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι. 34 ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοὺς· ἀμὴν λέγω σοι ὅτι εν ταύτῃ

τη νυκτί πριν αλέκτορα φωνήσαι τρίς απαρνήση με. 35 λέγει αυτω ο Πέτρος· καν δέη με συν σοι αποθανείν, ου μη σε απαρνήσομαι. ομοίως δε και πάντες οι μαθηταί είπον.

36 Τότε έρχεται μετ' αυτών ο Ιησούς εις χωρίον λεγόμενον Γεθησημανή, και λέγει τοις μαθηταίς· καθίσατε αυτού έως ου απελθών προσεύξωμαι εκεί. 37 και παραλαβών τον Πέτρον και τους δύο υιούς Ζεβεδαίου ήρξατο λυπείσθαι και αδημονείν. 38 τότε λέγει αυτοίς ο Ιησούς· περιλυτός εστιν η ψυχή μου έως θανάτου· μείνατε ώδε και γρηγορείτε μετ' εμού. 39 και προελθών μικρόν έπεσεν επί πρόσωπον αυτού προσευχόμενος και λέγων· πάτερ μου, ει δυνατόν εστι, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο· πλην ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ. 40 και έρχεται προς τους μαθητάς και ευρίσκει αυτούς καθεύδοντας, και λέγει τω Πέτρω· ούτως ουκ ισχύσατε μίαν ωραν γρηγορήσαι μετ' εμού! 41 γρηγορείτε και προσεύχεσθε, ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν· το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σάρξ ασθενής. 42 πάλιν εκ δευτέρου απελθών προσηύξατο λέγων· πάτερ μου, ει ου δύναται τούτο το ποτήριον παρελθείν απ' εμού εάν μη αυτό πίνω, γεννηθήτω το θέλημά σου. 43 και ελθών ευρίσκει αυτούς πάλιν καθεύδοντας· ήσαν γαρ αυτών οι οφθαλμοί βεβαρημένοι. 44 και αφείς αυτούς απελθών πάλιν προσηύξατο εκ τρίτου τον αυτόν λόγον ειπών· 45 τότε έρχεται προς τους μαθητάς αυτού και λέγει αυτοίς· καθεύδετε το λοιπόν και αναπαύεσθε! ιδού ήγγικεν η ωρα και ο υιος του ανθρώπου παραδίδοται εις χείρας αμαρτωλών. 46 εγειρεσθε άγωμεν· ιδού ήγγικεν ο παραδιδούς με.

47 Και έτι αυτού λαλούντος ιδού Ιούδας εις των δώδεκα ήλθε, και μετ' αυτού όχλος πολυς μετά μαχαιρών και ξύλων από των αρχιερέων και πρεσβυτέρων του λαού. 48 ο δε παραδιδούς αυτόν έδωκεν αυτοίς σημείον λέγων· ον αν φιλήσω, αυτός εστι· κρατήσατε αυτόν. 49 και ευθέως προσελθών τω Ιησού είπε· χαίρε, ραββί, και κατεφίλησεν αυτόν. 50 ο δε Ιησούς είπεν αυτω· εταίρε, εφ' ω πάρει; τότε προσελθόντες επέβαλον τας χείρας επί τον Ιησούν και εκράτησαν αυτόν. 51 και ιδού εις των μετά Ιησού εκτείνας την χείρα απέσπασε την μάχαιραν αυτού, και πατάξας τον δούλον του αρχιερέως αφείλεν αυτού το ωτίον. 52 τότε λέγει αυτω ο Ιησούς· απόστρεψόν σου την μάχαιραν εις τον τόπον αυτής· πάντες γαρ οι λαβόντες μάχαιραν εν μαχαίρα αποθανούνται. 53 ή δοκείς ότι ου δύναμαι άρτι παρακαλέσαι τον πατέρα μου, και παραστήσει μοι πλείους ή δώδεκα λεγεώνας αγγέλων; 54 Πως ουν πληρωθώσιν αι γραφαί ότι ούτω δεί γενέσθαι; 55 Εν εκείνη τη ωρα είπεν ο Ιησούς τοις όχλοις· ως επί ληστήν εξήλθετε μετά μαχαιρών και ξύλων συλλαβείν με· καθ' ημέραν προς υμάς εκαθεζόμενην διδάσκων εν τω ιερω, και ουκ εκρατήσατέ με. 56 τούτο δε όλον γέγονεν ίνα πληρωθώσιν αι γραφαί των προφητών. Τότε οι μαθηταί πάντες αφέντες αυτόν έφυγον.

57 Οι δε κρατήσαντες τον Ιησούν απήγαγον προς Καϊάφαν τον αρχιερέα, όπου οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι συνήχθησαν. 58 ο δε Πέτρος ηκολούθει αυτω από μακρόθεν έως της αυλής του αρχιερέως, και εισελθών έσω εκάθητο μετά των υπηρετών ιδείν το τέλος. 59 Οι δε αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι και το συνέδριον όλον εξήτουν ψευδομαρτυρίαν κατά του Ιησού όπως θανατώσωσιν αυτόν, 60 και ουχ εύρον· και πολλών ψευδομαρτύρων προσελθόντων, ουχ εύρον. ύστερον δε προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες 61 είπον· ούτος έφη, δύναμαι καταλύσαι τον ναόν του Θεού και δια τριών ημερών οικοδομήσαι αυτόν. 62 και αναστάς ο αρχιερεύς είπεν αυτω· ουδέν αποκρίνη; τι ούτοί σου καταμαρτυρούσιν; 63 ο δε Ιησούς εισίωπα. και αποκριθείς ο αρχιερεύς είπεν αυτω· εξορκίζω σε κατά του Θεού του ζώντος ίνα ημίν είπης ει συ ει ο Χριστός ο υιος του Θεού. 64 λέγει αυτω ο Ιησούς· συ είπας· πλην λέγω υμίν, απ' άρτι όψεσθε τον υιόν του ανθρώπου καθήμενον εκ δεξιών της δυνάμεως και ερχόμενον επί των νεφελών του ουρανού. 65 τότε ο αρχιερεύς διέρρηξε τα ιμάτια αυτού λέγων ότι εβλασφήμησε· τι έτι χρείαν έχομεν μαρτύρων; ιδε νυν ηκούσατε την βλασφημίαν αυτού. 66 τι υμίν δοκεί; οι δε αποκριθέντες είπον· ένοχος θανάτου εστί. 67 τότε ενέπυσαν εις το πρόσωπον αυτού και εκολάφισαν αυτόν, οι δε ερράπισαν 68 λέγοντες· προφήτευσον ημίν Χριστέ, τις εστιν ο παίσας σε; 69 Ο δε Πέτρος έξω εκάθητο εν τη αυλή· και προσήλθεν αυτω μία παιδίσκη λέγουσα· και συ ήσθα μετά Ιησού του Γαλιλαίου. 70 ο δε ηρνήσατο έμπροσθεν αυτών πάντων λέγων· ουκ οίδα τι λέγεις. 71 εξελθόντα δε αυτόν εις τον πυλώνα είδεν αυτόν άλλη και λέγει αυτοίς· εκεί και ούτος ην μετά Ιησού του Ναζωραίου. 72 και πάλιν ηρνήσατο μεθ' όρκου ότι ουκ οίδα τον άνθρωπον. 73 μετά μικρόν δε προσελθόντες οι εσώτες είπον τω Πέτρω· αληθώς και συ εξ αυτών ει· και γαρ η λαλιά σου δήλόν σε ποιεί. 74 τότε ήρξατο καταναθεματίζεин και ομνύειν ότι ουκ οίδα τον άνθρωπον· και ευθέως αλέκτωρ εφώνησε. 75 και εμνήσθη ο Πέτρος του ρήματος Ιησού ειρηκότος αυτω ότι πριν αλέκτορα φωνήσαι τρίς απαρνήση με· και εξελθών έξω έκλαυσε πικρώς.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΚΖ

1 ΠΡΩΪΑΣ δε γενομένης συμβούλιον έλαβον πάντες οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού κατά του Ιησού ωστε θανατώσαι αυτόν· 2 και δήσαντες αυτόν απήγαγον και παρέδωκαν αυτόν Ποντίω Πιλάτω τω ηγεμόνι.

3 Τότε ιδών Ιούδας ο παραδιδούς αυτόν ότι κατεκρίθη, μεταμεληθείς απέστρεψε τα τριάκοντα αργύρια τοις αρχιερεύσι και τοις πρεσβυτέροις 4 λέγων· ήμαρτον παραδούς αίμα αθων. οι δε είπον· τι προς ημάς; συ όψει. 5 και ρίψας τα αργύρια εν τω ναω ανεχώρησε, και απελθών απήγγατο. 6 οι δε αρχιερείς λαβόντες τα αργύρια είπον· ουκ έξεστι βαλείν αυτά εις τον κορβανάν, επεί τιμή αίματός εστι. 7 συμβούλιον δε λαβόντες ηγόρασαν εξ αυτών τον αγρόν του κεραμέως εις ταφήν τοις ξένοις· 8 διο εκλήθη ο αγρός εκείνος αγρός αίματος έως της σήμερον. 9 τότε επληρώθη το ρηθέν δια Ιερεμίου του προφήτου λέγοντος· και έλαβον τα τριάκοντα αργύρια, την τιμήν του τετιμημένου ον επιμήσαντο από υιών Ισραήλ, 10 και έδωκαν αυτά εις τον αγρόν του κεραμέως, καθά συντάξέ μοι Κύριος.

11 Ο δε Ιησούς έστη έμπροσθεν του ηγεμόνος· και επηρώτησεν αυτόν ο ηγεμών λέγων· συ ει ο βασιλεύς των Ιουδαίων; ο δε Ιησούς έφη αυτω· συ λέγεις. 12 και εν τω κατηγορείσθαι αυτόν υπό των αρχιερέων και των πρεσβυτέρων ουδέν απεκρίνατο. 13 τότε λέγει αυτω ο Πιλάτος· ουκ ακούεις πόσα σου καταμαρτυρούσι; 14 και ουκ απεκρίθη αυτω προς ουδέ εν ρήμα, ωστε θαυμάζειν τον ηγεμόνα λίαν. 15 Κατά δε εορτήν ειώθει ο ηγεμών απολύειν ένα τω όχλω δέσμιον, ον ήθελον. 16 είχαν δε τότε δέσμιον επίσημον λεγόμενον Βαραββάν. 17 συνηγμένων ουν αυτών είπεν αυτοίς ο Πιλάτος· τίνα θέλετε απολύσω υμίν; Βαραββάν ή Ιησούν τον λεγόμενον Χριστόν; 18 ήδει γαρ ότι δια φθόνον παρέδωκαν αυτόν. 19 Καθημένου δε αυτού επί του βήματος απέστειλε προς αυτόν η γυνή αυτού λέγουσα· μηδέν σοι και τω δικαίω εκείνω· πολλά γαρ έπαθον σήμερον κατ' όναρ δι' αυτόν. 20 Οι δε αρχιερείς και οι

πρεσβύτεροι έπεισαν τους όχλους ίνα αιτησώνται τον Βαραββάν, τον δε Ιησούν απολέσωσιν. 21 αποκριθείς δε ο ηγεμών είπεν αυτοίς· τίνα θέλετε από των δύο απολύσω υμίν; οι δε είπον· Βαραββάν. 22 λέγει αυτοίς ο Πιλάτος· τι ουν ποιήσω Ιησούν τον λεγόμενον Χριστόν; λέγουσιν αυτω πάντες· σταυρωθήτω. 23 ο δε ηγεμών έφη· τι γαρ κακόν έποίησεν; οι δε περισσώς έκραζον λέγοντες· σταυρωθήτω. 24 ιδών δε ο Πιλάτος ότι ουδέν ωφελεί, αλλά μάλλον θόρυβος γίνεται, λαβών ύδωρ απενίψατο τας χείρας απέναντι του όχλου λέγων· αθώς ειμι από του αίματος του δικαίου τούτου· υμεις όψεσθε. 25 και αποκριθείς πας ο λαός είπε· το αίμα αυτού εφ' ημάς και επί τα τέκνα ημών. 26 τότε απέλυσεν αυτοίς τον Βαραββάν, τον δε Ιησούν φραγγελώσας παρέδωκεν ίνα σταυρωθή.

27 Τότε οι στρατιώται του ηγεμόνος παραλαβόντες τον Ιησούν εις το πραιτώριον συνήγαγον επ' αυτόν όλην την σπείραν· 28 και εκδύσαντες αυτόν περιέθηκαν αυτω χλαμύδα κοκκίνην, 29 και πλέξαντες στέφανον εκ ακανθών επέθηκαν επί την κεφαλήν αυτού και κάλαμον επί την δεξιάν αυτού, και γονυπετήσαντες έμπροσθεν αυτού ενέπαιζον αυτω λέγοντες· χαιρε ο βασιλεύς των Ιουδαίων· 30 και εμπτύσαντες εις αυτόν έλαβον τον κάλαμον και έτυπτον εις την κεφαλήν αυτού. 31 και ότε ενέπαιζαν αυτω, εξέδυσαν αυτόν την χλαμύδα και ενέδυσαν αυτόν τα ιμάτια αυτού, και απήγαγον αυτόν εις το σταυρώσαι. 32 Εξερχόμενοι δε εύρον άνθρωπον Κυρηναίον ονόματι Σίμωνα· τούτον ηγγάρευσαν ίνα άρη τον σταυρόν αυτού. 33 Και ελθόντες εις τόπον λεγόμενον Γολγοθά, ό εστι λεγόμενος κρανίου τόπος, 34 έδωκαν αυτω πιειν όξος μετά χολής μεμιγμένον· και γευσάμενος ουκ ήθελε πιειν. 35 σταυρώσαντες δε αυτόν διεμερίσαντο τα ιμάτια αυτού βαλόντες κλήρον, 36 και καθήμενοι ετήρουν αυτόν εκεί. 37 και επέθηκαν επάνω της κεφαλής αυτού την αιτίαν αυτού γεγραμμένην· ούτός εστι Ιησούς ο βασιλεύς των Ιουδαίων. 38 Τότε σταυρούνται συν αυτω δύο λησταί, εις εκ δεξιών και εις εξ ευωνύμων. 39 Οι δε παραπορευόμενοι εβλασφήμουν αυτόν κινούντες τας κεφαλάς αυτών 40 και λέγοντες· ο καταλύων τον ναόν και εν τρισίν ημέραις οικοδομών! σώσον σεαυτόν· ει υιος ει του Θεού, κατάβηθι από του σταυρού. 41 ομοίως δε και οι αρχιερείς εμπαιζόντες μετά των γραμματέων και πρεσβυτέρων και Φαρισαίων έλεγον· 42 άλλους έσωσεν, εαυτόν ου δύναται σώσαι· ει βασιλεύς Ισραήλ εστι, καταβάτω νυν από του σταυρού και πιστεύσομεν επ' αυτω· 43 πέποιθεν επί τον Θεόν, ρυσάσθω νυν αυτόν, ει θέλει αυτόν· είπε γαρ ότι Θεού ειμι υιος. 44 το δ' αυτό και οι λησταί οι συσταυρωθέντες αυτω ωνειδίζον αυτόν. 45 Από δε έκτης ωρας σκότος εγένετο επί πάσαν την γην έως ωρας ενάτης. 46 περί δε την ενάτην ωραν ανεβόησεν ο Ιησούς φωνή μεγάλη λέγων· ηλί ηλί, λιμά σαβαχθανί; τούτ' έστι, Θεέ μου Θεέ μου, ινατί με εγκατέλιπες; 47 τινές δε των εκεί εστώτων ακούσαντες έλεγον ότι'Ηλίαν φωνεί ούτος. 48 και ευθέως δραμών εις εξ αυτών και λαβών σπόγγον πλησας τε όξους και περιθείς καλάμω επότιζεν αυτόν. 49 οι δε λοιποί έλεγον· άφες ιδωμεν ει έρχεται'Ηλίας σώσων αυτόν. 50 ο δε Ιησούς πάλιν κράζας φωνή μεγάλη αφήκε το πνεύμα. 51 Και ιδού το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη εις δύο από άνωθεν έως κάτω, και η γη εσεισθη και αι πέτραι εσχίσθησαν, 52 και τα μνημεία ανεώχθησαν και πολλά σώματα των κεκοιμημένων αγίων ηγέρθη, 53 και εξελθόντες εκ των μνημείων, μετά την έγερσιν αυτού εισήλθον εις την αγίαν πόλιν και ενεφανίσθησαν πολλοίς. 54 Ο δε εκατόνταρχος και οι μετ' αυτού τηρούντες τον Ιησούν, ιδόντες τον σεισμόν και τα γενόμενα εφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· αληθώς Θεού υιος ην ούτος. 55 Ήσαν δε εκεί και γυναίκες πολλάί από μακρόθεν θεωρούσαι, αίτινες ηκολούθησαν τω Ιησού από της Γαλιλαίας διακονούσαι αυτω· 56 εν αις ην Μαρία η Μαγδαληνή, και Μαρία η του Ιακώβου και Ιωσή μήτηρ, και η μήτηρ των υιών Ζεβεδαίου.

57'Οφίας δε γενομένης ήλθεν άνθρωπος πλούσιος από Αριμαθαίας, τούνομα Ιωσήφ, ος και αυτός εμαθήτευσε τω Ιησού· 58 ούτος προσελθών τω Πιλάτω ητήσατο το σώμα του Ιησού. τότε ο Πιλάτος εκέλευσεν αποδοθῆναι το σώμα. 59 και λαβών το σώμα ο Ιωσήφ ενετύλιξεν αυτό σινδόνι καθαρά, 60 και έθηκεν αυτό εν τω καινω αυτού μνημείω ό ελατόμησεν εν τη πέτρα, και προσκυλίσας λίθον μέγαν τη θύρα του μνημείου απήλθεν. 61 Ην δε εκεί Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, καθήμεναι απέναντι του τάφου.

62 Τη δε επαύριον, ήτις εστί μετά την παρασκευήν, συνήχθησαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι προς Πιλάτον 63 λέγοντες· κύριε, εμνήσθημεν ότι εκείνος ο πλάνος είπεν έτι ζων, μετά τρεις ημέρας εγειρόμαι. 64 κέλευσον ουν ασφαλισθῆναι τον τάφον έως της τρίτης ημέρας, μήποτε ελθόντες οι μαθηταί αυτού νυκτός κλέψωσιν αυτόν και είπωσι τω λαω, ηγέρθη από των νεκρών· και έσται η εσχάτη πλάνη χειρών της πρώτης. 65 έφη αυτοίς ο Πιλάτος· έχετε κουστωδιάν· υπάγετε ασφαλίσασθε ως οίδατε. 66 οι δε πορευθέντες ησφαλίσαντο τον τάφον σφραγίσαντες τον λίθον μετά της κουστωδιάς.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΚΗ'

1 ΟΨΕ δε σαββάτων, τη επιφωσκούση εις μίαν σαββάτων, ήλθε Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία θεωρήσαι τον τάφον. 2 και ιδού σεισμός εγένετο μέγας· άγγελος γαρ Κυρίου καταβάς εξ ουρανού προσελθών απεκύλισε τον λίθον από της θύρας και εκάθητο επάνω αυτού. 3 ην δε η ιδέα αυτού ως αστραπή και το ένδυμα αυτού λευκόν ωσει χιών. 4 από δε του φόβου αυτού εσεισθησαν οι τηρούντες και εγένοντο ωσει νεκροί. 5 αποκριθείς δε ο άγγελος είπε ταις γυναίξι· μη φοβείσθε υμεις· οίδα γαρ ότι Ιησούν τον εσταυρωμένον ζητείτε· 6 ουκ έστιν ωδε· ηγέρθη γαρ καθώς είπε. δεύτε ιδετε τον τόπον όπου έκειτο ο Κύριος. 7 και ταχύ πορευθείσαι είπατε τοις μαθηταίς αυτού ότι ηγέρθη από των νεκρών, και ιδού προάγει υμάς εις την Γαλιλαίαν· εκεί αυτόν όψεσθε· ιδού είπον υμίν. 8 και εξελθούσαι ταχύ από του μνημείου μετά φόβου και χαράς μεγάλης έδραμον απαγγείλαι τοις μαθηταίς αυτού. 9 ως δε εμπορευοντο απαγγείλαι τοις μαθηταίς αυτού, και ιδού Ιησούς απήντησεν αιταίς λέγων· χαιρείτε. αι δε προσελθούσαι εκράτησαν αυτού τους πόδας και προσεκύνησαν αυτω. 10 τότε λέγει αιταίς ο Ιησούς· μη φοβείσθε· υπάγετε απαγγείλατε τοις αδελφοίς μου ίνα απέλθωσιν εις την Γαλιλαίαν, κακει με όφονται. 11 Πορευομένων δε αυτών ιδού τινες της κουστωδιάς ελθόντες εις την πόλιν απήγγειλαν τοις αρχιερεύσιν άπαντα τα γενόμενα. 12 και συναχθέντες μετά των πρεσβυτέρων συμβούλιόν τε λαβόντες αργύρια ικανά έδωκαν τοις στρατιώταις λέγοντες· 13 είπατε ότι οι μαθηταί αυτού νυκτός ελθόντες έκλεψαν αυτόν ημών κοιμωμένων. 14 και εάν ακουσθή τούτο επί του ηγεμόνος, ημεις πείσομεν αυτόν και υμάς αμερίμνους ποιήσομεν. 15 οι δε λαβόντες τα αργύρια έποίησαν ως εδιδάχθησαν. και διεφημίσθη ο λόγος ούτος παρά Ιουδαίοις μέχρι της σήμεραν.

16 Οι δε ένδεκα μαθηταί επορεύθησαν εις την Γαλιλαίαν, εις το όρος ου ετάξατο αυτοίς ο Ιησούς. 17 και ιδόντες αυτόν προσεκύνησαν αυτω, οι δε εδίστασαν. 18 και προσελθών ο Ιησούς ελάλησεν αυτοίς λέγων· εδόθη μοι πάσα εξουσία εν ουρανω και επί γης. 19 πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, 20 διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν· και ιδού εγώ μεθ' υμών ειμι πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος. Αμήν.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

1 ΑΡΧΗ του ευαγγελίου Ιησού Χριστού, υιού του Θεού.

2 Ως γέγραπται εν τοις προφήταις, ιδού εγώ αποστέλλω τον άγγελόν μου προ προσώπου σου, ος κατασκευάσει την οδόν σου έμπροσθέν σου· 3 φωνή βοώντος εν τη ερήμω, ετοιμάσατε την οδόν Κυρίου, ευθείας ποιείτε τας τρίβους αυτού, 4 εγένετο Ιωάννης βαπτίζων εν τη ερήμω και κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εις άφεςιν αμαρτιών. 5 και εξεπορεύετο προς αυτόν πάσα η Ιουδαία χώρα και οι Ιεροσολυμίται, και εβαπτίζοντο πάντες εν τω Ιορδάνη ποταμω υπ' αυτού εξομολογούμενοι τας αμαρτίας αυτών. 6 ην δε ο Ιωάννης ενδεδυμένος τρίχας καμήλου και ζώνην δερματίνην περί την οσφύν αυτού, και εσθίων ακρίδας και μέλι άγριον. 7 και εκήρυσσε λέγων· έρχεται ο ισχυρότερός μου οπίσω μου, ου ουκ ειμί ικανός κύψας λύσαι τον ιμάντα των υποδημάτων αυτού. 8 εγώ μεν εβάπτισα υμάς εν ύδατι, αυτός δε βαπτίσει υμάς εν Πνεύματι Αγίω.

9 Και εγένετο εν εκείναις ταις ημέραις ήλθεν ο Ιησούς από Ναζαρέτ της Γαλιλαίας και εβαπτίσθη υπό Ιωάννου εις τον Ιορδάνην. 10 και ευθέως αναβαίνων από του ύδατος είδε σχιζομένους τους ουρανούς και το Πνεύμα ως περιστεράν καταβαίνον επ' αυτόν· 11 και φωνή εγένετο εκ των ουρανών· συ ει ο υιος μου ο αγαπητός, εν σοί ηυδόκησα.

12 Και ευθέως το Πνεύμα αυτόν εκβάλλει εις την έρημον· 13 και ην εκεί εν τη ερήμω ημέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος υπό του σατανά, και ην μετά των θηρίων, και οι άγγελοι διηκόνουν αυτω.

14 Μετά δε το παραδοθῆναι Ιωάννην ήλθεν ο Ιησούς εις την Γαλιλαίαν κηρύσσων και λέγων ότι πεπλήρωται ο καιρός και ήγγικεν η βασιλεία του Θεού· μετανοείτε και πιστεύετε εν τω ευαγγελίω. 16 Περιπατών δε παρά την θάλασσαν της Γαλιλαίας είδε Σίμωνα και Ανδρέαν τον αδελφόν αυτού του Σίμωνος, βάλλοντας αμφίβληστρον εν τη θαλάσση· ήσαν γαρ αλιείς· 17 και είπεν αυτοίς ο Ιησούς· δεύτε οπίσω μου, και ποιήσω υμάς γενέσθαι αλιείς ανθρώπων. 18 και ευθέως αφέντες τα δίκτυα αυτών ηκολούθησαν αυτω. 19 Και προβάς εκείθεν ολίγον είδεν Ιάκωβον τον του Ζεβεδαίου και Ιωάννην τον αδελφόν αυτού, και αυτούς εν τω πλοίω καταρτίζοντας τα δίκτυα, 20 και ευθέως εκάλεσεν αυτούς. και αφέντες τον πατέρα αυτών Ζεβεδαίον εν τω πλοίω μετά των μισθωτών απήλθον οπίσω αυτού.

21 Και εισπορεύονται εις Καπερναούμ· και ευθέως τοις σάββασιν εισελθών εις την συναγωγήν εδίδασκε. 22 και εξεπλήσσοντο επί τη διδαχή αυτού· ην γαρ διδάσκων αυτούς ως εξουσίαν έχων, και ουκ ως οι γραμματείς. 23 Και ην εν τη συναγωγή αυτών άνθρωπος εν πνεύματι ακαθάρτω, και ανέκραξε 24 λέγων· έα, τι ημίν και σοί, Ιησού Ναζαρηνέ; ήλθες απολέσαι ημάς; οίδα σε τις ει, ο άγιος του Θεού. 25 και επετίμησεν αυτω ο Ιησούς λέγων· φιμώθητι και έξελθε εξ αυτού. 26 και σπαράξαν αυτόν το πνεύμα το ακάθαρτον και κράξαν φωνή μεγάλη εξήλθεν εξ αυτού. 27 και εθαμβήθησαν πάντες, ωστε συζητείν προς εαυτούς λέγοντας· τι εστι τούτο; τις η διδαχή η καινή αύτη, ότι κατ' εξουσίαν και τοις πνεύμασι τοις ακαθάρτοις επιτάσσει, και υπακούουσιν αυτω; 28 και εξήλθεν η ακοή αυτού ευθύς εις όλην την περιχώρον της Γαλιλαίας.

29 Και ευθέως εκ της συναγωγής εξελθόντες ήλθον εις την οικίαν Σίμωνος και Ανδρέου μετά Ιακώβου και Ιωάννου. 30 η δε πενθερά Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα. και ευθέως λέγουσιν αυτω περί αυτής. 31 και προσελθών ήγειρεν αυτήν κρατήσας της χειρός αυτής, και αφήκεν αυτήν ο πυρετός ευθέως, και διηκόνει αυτοίς. 32'Οψίας δε γενομένης, ότε έδου ο ήλιος, έφερον προς αυτόν πάντας τους κακώς έχοντας και τους δαιμονιζομένους. 33 και ην η πόλις όλη επισυνηγμένη προς την θύραν. 34 και εθεράπευσε πολλούς κακώς έχοντας ποικίλαις νόσοις, και δαιμόνια πολλά εξέβαλε, και ουκ ήφιε λαλείν τα δαιμόνια, ότι ήδεισαν αυτόν Χριστόν είναι.

35 Και πρωί έννυχα λίαν αναστάς εξήλθε και απήλθεν εις έρημον τόπον, κακεί προσηύχετο. 36 και κατεδίωξαν αυτόν ο Σίμων και οι μετ' αυτού, 37 και ευρόντες αυτόν λέγουσιν αυτω ότι πάντες σε ζητούσι. 38 και λέγει αυτοίς· άγωμεν εις τας εχομένας κωμοπόλεις, ίνα και εκεί κηρύξω· εις τούτο γαρ εξελήλυθα. 39 και ην κηρύσσων εν ταις συναγωγαίς αυτών εις όλην την Γαλιλαίαν και τα δαιμόνια εκβάλλων.

40 Και έρχεται προς αυτόν λεπρός παρακαλών αυτόν και γονυπετών αυτόν και λέγων αυτω ότι εάν θέλεις, δύνασαί με καθαρίσαι. 41 ο δε Ιησούς σπλαχνισθείς, εκτείνας την χείρα ήπατο αυτού και λέγει αυτω· θέλω, καθαρίσθητι. 42 και ειπόντος αυτού ευθέως απήλθεν απ' αυτού η λέπρα, και εκαθαρίσθη. 43 και εμβριμησάμενος αυτω ευθέως εξέβαλεν αυτόν και λέγει αυτω· 44 όρα μηδενί μηδέν είπης, αλλ' ύπαγε σεαυτόν δείξον τω ιερεί και προσένεγκε περί του καθαρισμού σου α προσέταξε Μωϋσής εις μαρτύριον αυτοίς. 45 ο δε εξελθών ήρξατο κηρύσσειν πολλά και διαφημίζειν τον λόγον, ωστε μηκέτι αυτόν δύνασθαι φανερώς εις πόλιν εισελθείν, αλλ' έξω εν ερήμοις τόποις ην· και ήρχοντο προς αυτόν πανταχόθεν.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ Β'

1 ΚΑΙ εισήλθε πάλιν εις Καπερναούμ δι' ημερών και ηκούσθη ότι εις οίκόν εστι. 2 και ευθέως συνήχθησαν πολλοί, ωστε μηκέτι χωρείν μηδέ τα προς την θύραν· και ελάλει αυτοίς τον λόγον. 3 και έρχονται προς αυτόν παραλυτικούς φέροντες, αιρόμενον υπό τεσσάρων. 4 και μη δυνάμενοι προσεγγίσει αυτω δια τον όχλον, απεστέγασαν την στέγην όπου ην, και εξορύξαντες χαλώσι τον κράβατον, εφ' ω ο παραλυτικός κατέκειτο. 5 ιδών δε ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τω παραλυτικω· τέκνον, αφένωνταί σοι αι αμαρτίαι σου. 6 ήσαν δε τινες των γραμματέων εκεί καθημένοι και διαλογιζόμενοι εν ταις καρδίαις αυτών· 7 τι ούτως ούτω λαλεί βλασφημίας; τις δύναται αφιέναι αμαρτίας ει μη εις ο Θεός; 8 και ευθέως επιγνούς ο Ιησούς τω πνεύματι αυτού ότι ούτως αυτοί διαλογίζονται εν εαυτοίς, ειπεν αυτοίς· τι ταύτα διαλογίζεσθε εν ταις καρδίαις υμών; 9 τι εστιν ευκοπώτερον, ειπείν τω παραλυτικω, αφένωνταί σου αι αμαρτίαι, ή ειπείν, έγειρε και άρον τον κράβατόν σου και περιπάτει; 10 ίνα δε ειδήτε ότι εξουσίαν έχει ο υιος του ανθρώπου αφιέναι επί της γης αμαρτίας - λέγει τω παραλυτικω. 11 σοί λέγω, έγειρε και άρον τον κράβατόν σου και ύπαγε εις τον οίκόν σου. 12 και ηγέρθη ευθέως, και άρας τον κράβατον εξήλθεν εναντίον πάντων, ωστε εξίστασθαι πάντας και δοξάζειν τον Θεόν λέγοντας ότι ουδέποτε ούτως είδομεν.

13 Και εξήλθε πάλιν παρά την θάλασσαν· και πας ο όχλος ήρχετο προς αυτόν, και ειδιδασκεν αυτούς. 14 Και παράγων είδε Λευίν τον του Αλφαιού, καθημένον επί το τελώνιον, και λέγει αυτω· ακολουθεί μοι και αναστάς ηκολούθησεν αυτω· 15 και εγένετο εν τω κατακείσθαι αυτόν εν τη οικία αυτού, και πολλοί τελώναι και αμαρτωλοί συνανέκειντο τω Ιησού και τοις μαθηταίς αυτού· ήσαν γαρ πολλοί, και ηκολούθησαν αυτω. 16 και οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι ιδόντες αυτόν εσθίοντα μετά των τελωνών και αμαρτωλών έλεγον τοις μαθηταίς αυτού· τι ότι μετά των τελωνών και αμαρτωλών εσθίει και πίνει; 17 και ακούσας ο Ιησούς λέγει αυτοίς· ου χρειαν έχουσιν οι ισχύοντες ιατρού, αλλ' οι κακώς έχοντες· ουκ ήλθον καλέσαι δικαίους, αλλα αμαρτωλούς εις μετάνοιαν. 18 Και ήσαν οι μαθηταί Ιωάννου και οι των Φαρισαίων νηστεύοντες. και έρχονται και λέγουσιν αυτω διατί οι μαθηταί Ιωάννου και οι των Φαρισαίων νηστεύουσιν, οι δε σοί μαθηταί ου νηστεύουσι; 19 και ειπεν αυτοίς ο Ιησούς· μη δύναται οι υιοί του νυμφώνος, εν ω ο νυμφίος μετ' αυτών εστι, νηστεύειν; όσον χρόνον μεθ' εαυτών έχουσι τον νυμφίον, ου δύναται νηστεύειν. 20 ελεύσονται δε ημέραι όταν απαρθή απ' αυτών ο νυμφίος, και τότε νηστεύσουσιν εν εκείναις ταις ημέραις. 21 ουδείς επίβλημα ράκους αγνάφου επιρράπτει επί ιματίω παλαιω· ει δε μήγε, αίρει το πλήρωμα αυτού, το καινόν του παλαιού και χειρόν σχίσμα γίνεται. 22 και ουδείς βάλλει οίνον νέον εις ασκούς παλαιούς· ει δε μη, ρήσσει ο οίνος ο νέος τους ασκούς, και ο οίνος εκχείται και οι ασκοί απολούνται· αλλα οίνον νέον εις ασκούς καινούς βλητέον.

23 Και εγένετο παραπορεύεσθαι αυτόν εν τοις σάββασι δια των σπορίμων, και ήρξαντο οι μαθηταί αυτού οδόν ποιείν τίλλοντες τους στάχους. 24 και οι Φαρισαίοι έλεγον αυτω· ίδε τι ποιούσιν εν τοις σάββασιν ό ουκ έξεστι. 25 και αυτός έλεγεν αυτοίς· ουδέποτε ανέγνωτε τι εποίησε Δαυιδ ότε χρειαν έσχε και επείνασεν αυτός και οι μετ' αυτού; 26 Πως εισήλθεν εις τον οίκον του Θεού επί Αβιάθαρ αρχιερέως και τους άρτους της προθέσεως έφαγεν, ους ουκ έξεστι φαγείν ει μη τοις ιερεύσι, και έδωκε και τοις συν αυτω ούσι; 27 και έλεγεν αυτοίς· το σάββατον δια τον άνθρωπον εγένετο, ουχ ο άνθρωπος δια το σάββατον· 28 ωστε κύριός εστιν ο υιος του ανθρώπου και του σαββάτου.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ Γ'

1 ΚΑΙ εισήλθε πάλιν εις την συναγωγήν και ην εκεί άνθρωπος εξηραμμένην έχων την χείρα. 2 και παρετήρουν αυτόν ει τοις σάββασι θεραπεύσει αυτόν, ίνα κατηγορήσωσιν αυτού. 3 και λέγει τω ανθρώπω τω εξηραμμένην έχοντι την χείρα· έγειρε εις το μέσον. 4 και λέγει αυτοίς· έξεστι τοις σάββασιν αγαθοποιήσαι ή κακοποιήσαι; ψυχήν σώσαι ή αποκτείναι; οι δε εσιώπων. 5 και περιβλεψάμενος αυτούς μετ' οργής, συλλυπούμενος επί τη πωρώσει της καρδιας αυτών, λέγει τω ανθρώπω· έκτεινον την χείρά σου. και εξέτεινε, και αποκατεστάθη η χείρ αυτού υγιής ως η άλλη. 6 και εξελθόντες οι Φαρισαίοι ευθέως μετά των Ηρωδιανών συμβούλιον εποίουν κατ' αυτού, όπως αυτόν απολέσωσι.

7 Και ο Ιησούς ανεχώρησε μετά των μαθητών αυτού προς την θάλασσαν· και πολύ πλήθος από της Γαλιλαίας ηκολούθησαν αυτω, 8 και από της Ιουδαίας και από Ιεροσολύμων και από της Ιδουμαίας και πέραν του Ιορδάνου και οι περί Τύρον και Σιδώνα, πλήθος πολύ, ακούσαντες όσα εποίει, ήλθον προς αυτόν. 9 και ειπε τοις μαθηταίς αυτού ίνα πλοιάριον προσκαρτερή αυτω δια τον όχλον, ίνα μη θλίβωσιν αυτόν· 10 πολλούς γαρ εθεράπευσεν, ωστε επιπίπτειν αυτω ίνα αυτού άψωνται όσοι είχαν μάστιγας· 11 και τα πνεύματα τα ακάθαρτα, όταν αυτόν εθεώρουν, προσέπιπτον αυτω και έκραζον λέγοντα ότι συ ει ο υιος του Θεού. 12 και πολλά επετίμα αυτοίς ίνα μη φανερόν αυτόν ποιήσωσι.

13 Και αναβαίνει εις το όρος, και προσκαλείται ους ήθελεν αυτός, και απήλθον προς αυτόν. 14 και εποίησε δώδεκα, ίνα ώσι μετ' αυτού και ίνα αποστέλλη αυτούς κηρύσσειν 15 και έχειν εξουσίαν θεραπεύειν τας νόσους και εκβάλλειν τα δαιμόνια· 16 και επέθηκεν όνομα τω Σίμωνι Πέτρον, 17 και Ιάκωβον τον του Ζεβεδαιού και Ιωάννην τον αδελφόν του Ιακώβου· και επέθηκεν αυτοίς ονόματα Βοανεργές, ό εστιν υιοί βροντής· 18 και Ανδρέαν και Φίλιππον και Βαρθολομαίον και Ματθαίον και Θωμάν και Ιάκωβον τον του Αλφαιού και Θαδδαιον και Σίμωνα τον Κανανίτην 19 και Ιούδαν Ισκαριώτην, ος και παρεδωκεν αυτόν.

20 Και έρχονται εις οίκον· και συνέρχεται πάλιν όχλος, ωστε μη δύνασθαι αυτούς μηδέ άρτον φαγείν. 21 και ακούσαντες οι παρ' αυτού εξήλθον κρατήσαι αυτόν· έλεγον γαρ ότι εξέστη. 22 και οι γραμματείς οι από Ιεροσολύμων καταβάντες έλεγον ότι Βεελζεβούλ έχει, και ότι εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια. 23 και προσκαλεσάμενος αυτούς εν παραβολαίς έλεγεν αυτοίς· Πως δύναται σατανάς σατανάν εκβάλλειν; 24 και εάν βασιλεία εφ' εαυτήν μερισθή, ου δύναται σταθήναι η βασιλεία εκείνη· 25 και εάν οικία εφ' εαυτήν μερισθή, ου δύναται σταθήναι η οικία εκείνη. 26 και ει ο σατανάς ανέστη εφ' εαυτόν και μεμέρισται, ου δύναται σταθήναι, αλλα τέλος έχει. 27 ουδείς δύναται τα σκεύη του ισχυρού εισελθών εις την οικίαν αυτού διαρπάσαι, εάν μη πρώτον τον ισχυρόν δήση, και τότε την οικίαν αυτού διαρπάσει. 28 Αμήν λέγω υμίν ότι πάντα αφεθήσεται τοις υιοίς των ανθρώπων τα

αμαρτήματα και αι βλασφημίας όσας εάν βλασφημήσωσιν. 29 ος δ' αν βλασφημήση εις το Πνεύμα του Άγιον, ουκ έχει άφεσιν εις τον αιώνα, αλλ' ένοχος εστιν αιωνίου κρίσεως· 30 ότι έλεγον, πνεύμα ακάθαρτον έχει. 31 έρχονται ουν η μήτηρ αυτού και οι αδελφοί αυτού, και έξω εστώτες απέστειλαν προς αυτόν φωνούντες αυτόν. 32 και εκάθητο περι αυτόν όχλος· είπον δε αυτω· ιδού η μήτηρ σου και οι αδελφοί σου έξω ζητούσί σε. 33 και απεκρίθη αυτοίς λέγων· τις εστιν η μήτηρ μου ή οι αδελφοί μου; 34 και περιβλεψάμενος κύκλω τους περι αυτόν καθημένους λέγει· ιδε η μήτηρ μου και οι αδελφοί μου· 35 ος γαρ αν ποιήση το θέλημα του Θεού, ούτος αδελφός μου και αδελφή μου και μήτηρ εστί.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ Δ

1 ΚΑΙ πάλιν ήρξατο διδάσκειν παρά την θάλασσαν· και συνήχθη προς αυτόν όχλος πολός, ωστε αυτόν εμβάντα εις το πλοίον καθήσθαι εν τη θαλάσση· και πας ο όχλος προς την θάλασσαν επί της γης ήσαν. 2 και εδίδασκεν αυτούς εν παραβολαίς πολλά, και έλεγεν αυτοίς εν τη διδαχή αυτού· 3 ακούετε. ιδού εξήθεν ο σπείρων του σπείραι. 4 και εγένετο εν τω σπείρειν ό μεν έπεσεν επί την οδόν, και ήλθον τα πετεινά και κατέφαγον αυτό· 5 και άλλο έπεσεν επί το πετρώδες, όπου ουκ είχε γην πολλήν, και ευθέως εξανέτειλε δια το μη έχειν βάθος γης, 6 ηλίου δε ανατείλαντος εκαυματίσθη, και δια το μη έχειν ρίζαν εξηράνθη· 7 και άλλο έπεσεν εις τας ακάνθας, και ανέβησαν αι άκανθαι και συνέπνιξαν αυτό, και καρπόν ουκ έδωκε· 8 και άλλο έπεσεν εις την γην την καλήν και εδίδου καρπόν αναβαίνοντα και αυξάνοντα, και έφερεν εν τριάκοντα και εν εξήκοντα και εν εκατόν. 9 και έλεγεν αυτοίς· ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω. 10 Ότε δε εγένετο κατά μόνας, ηρώτησαν αυτόν οι περι αυτόν συν τοις δώδεκα την παραβολήν. 11 και έλεγεν αυτοίς· υμίν δεδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού· εκείνοις δε τοις έξω εν παραβολαίς τα πάντα γίνεται, 12 ίνα βλέποντες βλέπωσι και μη ιδωσι, και ακούντες ακούωσι και μη συνιώσι, μήποτε επιστρέψωσι και αφεθή αυτοίς τα αμαρτήματα. 13 και λέγει αυτοίς· ουκ οίδατε την παραβολήν ταύτην, και Πως πάσας τας παραβολάς γνώσεσθε; 14 ο σπείρων τον λόγον σπείρει. 15 ούτοι δε εισιν οι παρά την οδόν όπου σπείρεται ο λόγος, και όταν ακούσωσιν, ευθύς έρχεται ο σατανάς και αίρει τον λόγον τον εσπαρμένον εν ταις καρδίαις αυτών. 16 και ούτοι ομοίως εισίν οι επί τα πετρώδη σπειρόμενοι, οί όταν ακούσωσι τον λόγον, ευθύς μετά χαράς λαμβάνουσιν αυτόν, 17 και ουκ έχουσι ρίζαν εν εαυτοίς, αλλά πρόσκαιροί εισιν· είτα γενομένης θλίψεως ή διωγμού δια τον λόγον, ευθύς σκανδαλίζονται. 18 και ούτοι εισιν οι εις τας ακάνθας σπειρόμενοι, οι τον λόγον ακούοντες, 19 και αι μέριμναι του αιώνος τούτου και η απάτη του πλούτου και αι περι τα λοιπά επιθυμίας εισπορευόμεναι συμπνίγουσι τον λόγον, και άκαρπος γίνεται. 20 και ούτοι εισιν οι επί την γην την καλήν σπαρέντες, οίτινες ακούουσι τον λόγον και παραδέχονται, και καρποφορούσιν εν τριάκοντα και εν εξήκοντα και εν εκατόν.

21 Και έλεγεν αυτοίς· μήτι έρχεται ο λύχνος ίνα υπό τον μόδιον τεθή ή υπό την κλίνην; ουχ ίνα επί την λυχνίαν επιτεθή; 22 ου γαρ εστι κρυπτόν ό εάν μη φανερωθή, ουδέ εγένετο απόκρυφον αλλ' ίνα έλθη εις φανερόν. 23 ει τις έχει ώτα ακούειν, ακουέτω. 24 Και έλεγεν αυτοίς· βλέπετε τι ακούετε. εν ω μέτρω μετρείτε, μετρηθήσεται υμίν, και προστεθήσεται υμίν τοις ακούουσιν. 25 ος γαρ αν έχη, δοθήσεται αυτω· και ος ουκ έχει, και ό έχει αρθησεται απ' αυτού.

26 Και έλεγεν· ούτως εστιν η βασιλεία του Θεού, ως αν άνθρωπος βάλη τον σπόρον επί της γης, 27 και καθεύδη και εγείρηται νύκτα και ημέραν, και ο σπόρος βλαστήνη και μηκύνηται ως ουκ οίδεν αυτός. 28 αυτομάτη γαρ η γη καρποφορεί, πρώτον χόρτον, είτα στάχυν, είτα πλήρη σίτον εν τω στάχυϊ. 29 όταν δε παραδω ο καρπός, ευθέως αποστέλλει το δρέπανον, ότι παρέστηκεν ο θερισμός.

30 Και έλεγε· Πως ομοιώσωμεν την βασιλείαν του Θεού; ή εν τίνι παραβολή παραβάλωμεν αυτήν; 31 ως κόκκον σινάπεως, ος όταν σπαρή επί της γης, μικρότερος πάντων των σπερμάτων εστί των επί της γης· 32 και όταν σπαρή, αναβαίνει και γίνεται μείζων πάντων των λαχάνων, και ποιεί κλάδους μεγάλους, ωστε δύνασθαι υπό την σκιάν αυτού τα πετεινά του ουρανού κατασκηνούν.

33 Και τοιαύταις παραβολαίς πολλάς έλάλει αυτοίς τον λόγον, καθώς ηδύνατο ακούειν, 34 χωρίς δε παραβολής ουκ έλάλει αυτοίς τον λόγον· κατ' ιδίαν δε τοις μαθηταίς αυτού επέλυε πάντα.

35 Και λέγει αυτοίς εν εκείνη τη ημέρα οφίας γενομένης· διέλθωμεν εις το πέραν. 36 και αφέντες τον όχλον παραλαμβάνουσιν αυτόν ως ην εν τω πλοίω· και άλλα δε πλοία ην μετ' αυτού. 37 και γίνεται λαίλαψ ανέμου μεγάλη, τα δε κύματα επέβαλλεν εις το πλοίον, ωστε ήδη αυτό βυθίζεσθαι. 38 και ην αυτός επί τη πρύμνη επί το προσκεφάλαιον καθεύδων· και διεγείρουσιν αυτόν και λέγουσιν αυτω· διδάσκαλε, ου μέλει σοι ότι απολλύμεθα; 39 και διεγερθείς επετίμησε τω ανέμω και είπε τη θαλάσση· σιώπα, πεφίμωσο. και εκόπασεν ο άνεμος, και εγένετο γαλήνη μεγάλη. 40 και είπεν αυτοίς· τι δειλοί εστε ούτω; Πως ουκ έχετε πίστιν; 41 και εφοβήθησαν φόβον μέγαν και έλεγον προς αλλήλους· τις άρα ούτός εστιν, ότι και ο άνεμος και η θάλασσα υπακούουσιν αυτω;

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ Ε

1 ΚΑΙ ήλθον εις το πέραν της θαλάσσης εις την χώραν των Γεργεσηνών. 2 και εξελθόντας αυτού εκ του πλοίου ευθέως απήντησεν αυτω εκ των μνημείων άνθρωπος εν πνεύματι ακαθάρτω, 3 ος την κατοίκησιν είχεν εν τοις μνήμασι, και ούτε αλύσεισιν ουδείς ηδύνατο αυτόν δήσαι, 4 δια το αυτόν πολλάκις πέδαις και αλύσεισι δεδέσθαι, και διεσπάσθη υπ' αυτού τας αλύσεις και τας πέδας συντετριφθαι, και ουδείς ίσχυεν αυτόν δαμάσαι· 5 και δια παντός νυκτός και ημέρας εν τοις μνήμασι και εν τοις όρεσιν ην κράζων και κατακόπτων εαυτόν λίθοις. 6 ιδών δε τον Ιησούν από μακρόθεν έδραμε και προσεκύνησεν αυτόν, 7 και κράζας φωνή μεγάλη λέγει· τι εμοί και σοί, Ιησού, υιε του Θεού του υψίστου; ορκίζω σε τον Θεόν, μη με βασανίσης. 8 έλεγε γαρ αυτω· έξελθε το πνεύμα το ακάθαρτον εκ του

ανθρώπου. 9 και επηρώτα αυτόν· τι όνομά σοι; και απεκρίθη λέγων· λεγών όνομά μοι, ότι πολλοί εσμεν. 10 και παρεκάλει αυτόν πολλά ίνα μη αποστειλή αυτούς έξω της χώρας. 11 ην δε εκεί αγέλη χοίρων μεγάλη βοσκομένη προς τω όρει· 12 και παρεκάλεσαν αυτόν πάντες οι δαίμονες λέγοντες· πέμψον ημάς εις τους χοίρους, ίνα εις αυτούς εισέλθωμεν. 13 και επέτρεψεν αυτοίς ευθέως ο Ιησούς· και εξελθόντα τα πνεύματα τα ακάθαρτα εισήλθον εις τους χοίρους· και ωρμησεν η αγέλη κατά του κρημού εις την θάλασσαν· ήσαν δε ως δισχίλιοι· και επνίγοντο εν τη θαλάσση. 14 και οι βόσκοντες τους χοίρους έφυγον και απήγγειλαν εις την πόλιν και εις τους αγρούς· και εξήλθον ιδείν τι εστι το γεγονός. 15 και έρχονται προς τον Ιησούν, και θεωρούσι τον δαιμονιζόμενον καθήμενον και ιματισμένον και σωφρονούντα, τον εσχηκότα τον λεγώνα, και εφοβήθησαν. 16 και διηγήσαντο αυτοίς οι ιδόντες Πως εγένετο τω δαιμονιζομένω και περί των χοίρων. 17 και ήρξαντο παρακαλείν αυτόν απελθείν από των ορίων αυτών. 18 και εμβαινόντος αυτού εις το πλοίον παρεκάλει αυτόν ο δαιμονισθείς ίνα μετ' αυτού ή. 19 και ουκ αφήκεν αυτόν, αλλά λέγει αυτω· ύπαγε εις τον οίκόν σου προς τους σούς και ανάγγειλον αυτοίς όσα σοι ο Κύριος πεποίηκε και ηλέησέ σε. 20 και απήλθε και ήρξατο κηρύσσειν εν τη Δεκαπόλει όσα εποίησεν αυτω ο Ιησούς, και πάντες εθαύμαζον.

21 Και διαπεράσαντος του Ιησού εν τω πλοίω πάλιν εις το πέραν συνήχθη όχλος πολύς επ' αυτόν, και ην παρά την θάλασσαν. 22 Και έρχεται εις των αρχισυναγώνων, ονόματι Ιάειρος, και ιδών αυτόν πίπτει προς τους πόδας αυτού 23 και παρεκάλει αυτόν πολλά, λέγων ότι το θυγάτριόν μου εσχάτως έχει, ίνα ελθών επιθής αυτη τας χείρας, όπως σωθή και ζήσεται. 24 και απήλθε μετ' αυτού· και ηκολούθει αυτω όχλος πολύς, και συνέθλιβον αυτόν. 25 Και γυνή τις ούσα εν ρύσει αίματος έτη δώδεκα, 26 και πολλά παθούσα υπό πολλών ιατρών και δαπανήσασα τα παρ' εαυτής πάντα, και μηδέν ωφεληθείσα, αλλά μάλλον εις το χειρόν ελθούσα, 27 ακούσασα περί του Ιησού, ελθούσα εν τω όχλω όπισθεν ήψατο του ιματίου αυτού· 28 έλεγε γαρ εν εαυτη ότι εάν άψωμαι καν των ιματίων αυτού, σωθήσομαι. 29 και ευθέως εξηράνθη η πηγή του αίματος αυτης, και έγνω τω σώματι ότι ίσται από της μάστιγος. 30 και ευθέως ο Ιησούς επιγνούς εν εαυτω την εξ αυτού δύναμιν εξελθούσα, επιστραφείς εν τω όχλω έλεγε· τις μου ήψατο των ιματίων; 31 και έλεγον αυτω οι μαθηταί αυτού· βλέπεις τον όχλον συνθλιβοντά σε, και λέγεις τις μου ήψατο; 32 και περιεβλέπετο ιδείν την τούτο ποιήσασαν. 33 η δε γυνή φοβηθείσα και τρέμουσα, ειδυία ό γέγονεν επ' αυτη, ήλθε και προσέπεσεν αυτω και είπεν αυτω πάσαν την αλήθειαν. 34 ο δε είπεν αυτη· θυγατερ, η πίστις σου σέσωκέ σε· ύπαγε εις ειρήνην, και ίσθι υγιής από της μάστιγός σου. 35 Έτι αυτού λαλούντος έρχονται από του αρχισυναγώγου λέγοντες ότι η θυγάτηρ σου απέθανε· τι έτι σκύλλεις τον διδάσκαλον; 36 ο δε Ιησούς ευθέως ακούσας τον λόγον λαλούμενον λέγει τω αρχισυναγώγω· μη φοβού, μόνον πίστευε. 37 και ουκ αφήκεν αυτω ουδένα συνακολουθήσαι ει μη Πέτρον και Ιάκωβον και Ιωάννην τον αδελφόν Ιακώβου. 38 και έρχεται εις τον οίκον του αρχισυναγώγου, και θεωρεί θόρυβον, και κλαίοντας και αλαλάζοντας πολλά, 39 και εισελθών λέγει αυτοίς· τι θορυβείσθε και κλαίετε; το παιδίον ουκ απέθανεν, αλλά καθεύδει, και κατεγέλων αυτού. 40 ο δε εκβαλών πάντας παραλαμβάνει τον πατέρα του παιδίου και την μητέρα και τους μετ' αυτού, και εισπορεύεται όπου ην το παιδίον ανακείμενον, 41 και κρατήσας της χειρός του παιδίου λέγει αυτη· ταλιθά, κούμι· ό εστι μεθερμηνευόμενον, το κοράσιον, σοί λέγω, έγειρε. 42 και ευθέως ανέστη το κοράσιον και περιεπάτει· ην γαρ ετών δώδεκα. και εξέστησαν εκστάσει μεγάλη. 43 και διεστείλατο αυτοίς πολλά ίνα μηδείς γνω τούτο· και είπε δοθίηναι αυτη φαγείν.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΣΤ'

1 ΚΑΙ εξήλθεν εκείθεν και ήλθεν εις την πατρίδα εαυτού· και ακολουθούσιν αυτω οι μαθηταί αυτού. 2 και γενομένου σαββάτου ήρξατο εν τη συναγωγή διδάσκειν· και πολλοί ακούοντες εξεπλήσσοντο λέγοντες· πόθεν τούτω ταύτα; και τις η σοφία η δοθείσα αυτω, και δυνάμεις τοιαύται δια των χειρών αυτού γίνονται; 3 ουχ ούτός εστιν ο τέκνων, ο υιος της Μαρίας, αδελφός δε Ιακώβου και Ιωσή και Ιούδα και Σίμωνος; και ουκ εισίν αι αδελφαί αυτού ώδε προς ημάς; και εσκανδαλίζοντο εν αυτω. 4 έλεγε δε αυτοίς ο Ιησούς ότι ουκ έστι προφήτης άτιμος ει μη εν τη πατρίδι αυτού και εν τοις συγγενέσι και εν τη οικία αυτού. 5 και ουκ ηδύνατο εκεί ουδεμίαν δύναμιν ποιήσαι, ει μη ολίγοις αρρώστοις επιθείς τας χείρας εθεράπευσε. 6 και εθαύμαζε δια την απιστίαν αυτών. Και περιήγε τας κώμας κύκλω διδάσκων. 7 Και προσκαλείται τους δώδεκα, και ήρξατο αυτούς αποστέλλειν δύο δύο, και εδίδου αυτοίς εξουσίαν των πνευμάτων των ακαθάρτων, 8 και παρήγγειλεν αυτοίς ίνα μηδέν αίρωσιν εις οδόν ει μη ράβδον μόνον, μη πήραν, μη άρτον, μη εις την ζώνην χαλκόν, 9 αλλ' υποδεδεμένους σανδάλια, και μη ενδεδύσθαι δύο χιτώνας. 10 και έλεγεν αυτοίς· όπου εάν εισέλθητε εις οικίαν, εκεί μένετε έως αν εξέλθητε εκείθεν· 11 και όσοι εάν μη δέξωνται υμάς μηδέ ακούσωσιν υμών, εκπορευόμενοι εκείθεν εκτινάξατε τον χουν τον υποκάτω των ποδών υμών εις μαρτύριον αυτοίς· αμήν λέγω υμίν, ανεκτότερον έσται Σοδόμοις ή Γομόρροις εν ημέρα κρίσεως ή τη πόλει εκείνη. 12 Και εξελθόντες εκήρυσσον ίνα μετανοήσωσι, 13 και δαιμόνια πολλά εξέβαλλον, και ήλειφον ελαίω πολλούς αρρώστους και εθεράπευον.

14 Και ήκουσεν ο βασιλεύς Ηρώδης· φανερόν γαρ εγένετο το όνομα αυτού· και έλεγεν ότι Ιωάννης ο βαπτίζων εκ νεκρών ηγέρθη, και δια τούτο ενεργούσιν αι δυνάμεις εν αυτω. 15 άλλοι έλεγον ότι Ηλίας εστί· άλλοι δε έλεγον ότι προφήτης εστίν ως εις των προφητών. 16 ακούσας δε ο Ηρώδης είπεν ότι ον εγώ απεκεφάλισα Ιωάννην, ούτός εστιν· αυτός ηγέρθη εκ νεκρών. 17 αυτός γαρ ο Ηρώδης αποστείλας εκράτησε τον Ιωάννην και έδησεν αυτόν εν φυλακή δια Ηρωδιάδα την γυναίκα Φιλίππου του αδελφού αυτού, ότι αυτην εγάμησεν. 18 έλεγεν γαρ ο Ιωάννης τω Ηρώδη ότι ουκ έξεστί σοι έχειν την γυναίκα του αδελφού σου. 19 η δε Ηρωδιάς ενείχεν αυτω και ήθελεν αυτόν αποκτείνειν, και ουκ ηδύνατο· 20 ο γαρ Ηρώδης εφοβείτο τον Ιωάννην, ειδώς αυτόν άνδρα δίκαιον και άγιον, και συνετήρει αυτόν, και ακούσας αυτού πολλά εποίηε και ηδέως αυτού ήκουε. 21 και γενομένης ημέρας ευκαιρού, ότε Ηρώδης τοις γενεσίσι αυτού δείπνον εποίηε τοις μεγιστάσιν αυτού και τοις χιλιάρχοις και τοις πρώτοις της Γαλιλαίας, 22 και εισελθούσης της θυγατρός αυτης της Ηρωδιάδος και ορχησαμένης και αρεσάσης τω Ηρώδη και τοις συνανακειμένοις, είπεν ο βασιλεύς τω κορασίω· αίτησόν με ό εάν θέλης, και δώσω σοι. 23 και ώμοσεν αυτη ότι ό με αιτήσης δώσω σοι, έως ημίσιους της βασιλείας μου. 24 η δε εξελθούσα είπε τη μητρί αυτης· τι αιτήσομαι; η δε είπε·

την κεφαλήν Ιωάννου του βαπτιστού. 25 και εισελθούσα ευθέως μετά σπουδῆς προς τον βασιλέα ηγήσατο λέγουσα· θέλω ίνα μοι δως εξαυτής επί πίνακι την κεφαλήν Ιωάννου του βαπτιστού. 26 και περίλυτος γενόμενος ο βασιλεύς, δια τους όρκους και τους συνανακειμένους ουκ ηθέλησεν αυτήν αθετήσαι. 27 και ευθέως αποστείλας ο βασιλεύς σπεκουλάτωρα επέταξεν ενεχθήναι την κεφαλήν αυτού. 28 ο δε απελθών απεκεφάλισεν αυτόν εν τη φυλακή, και ήνεγκε την κεφαλήν αυτού επί πίνακι και έδωκεν αυτήν τω κορασίω, και το κοράσιον έδωκεν αυτήν τη μητρί αυτής. 29 και ακούσαντες οι μαθηταί αυτού ήλθον και ήραν το πτώμα αυτού, και έθηκαν αυτό εν μνημείω.

30 Και συνάγονται οι απόστολοι προς τον Ιησούν, και απήγγειλαν αυτω πάντα, και όσα εποίησαν και όσα εδίδαξαν. 31 και είπεν αυτοίς· δεύτε υμείς αυτοί κατ' ιδίαν εις έρημον τόπον, και αναπαύεσθε ολίγον· ήσαν γαρ οι ερχόμενοι και οι υπάγοντες πολλοί, και ουδέ φαγείν ηκαίρουν. 32 και απήλθον εις έρημον τόπον εν πλοίω κατ' ιδίαν. 33 και είδον αυτούς υπάγοντας, και επέγνωσαν αυτούς πολλοί, και πεζή από πασών των πόλεων συνέδραμον εκεί και προήλθον αυτούς και συνήλθον προς αυτόν. 34 Και εξελθών ο Ιησούς είδε πολύν όχλον και εσπλαχνίσθη επ' αυτοίς, ότι ήσαν ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα, και ήρξατο διδάσκειν αυτούς πολλά. 35 Και ήδη ωρας πολλής γενομένης προσελθόντες αυτω οι μαθηταί αυτού λέγουσιν ότι έρημός εστιν ο τόπος και ήδη ωρα πολλή· 36 απόλυσον αυτούς, ίνα απελθόντες εις τους κύκλω αγρούς και κώμας αγοράσωσιν εαυτοίς άρτους· τι γαρ φάγωσιν ουκ έχουσιν. 37 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· δότε αυτοίς υμείς φαγείν. και λέγουσιν αυτω· απελθόντες αγοράσωμεν δηναρίων διακοσίων άρτους και δώμεν αυτοίς φαγείν; 38 ο δε λέγει αυτοίς· πόσους άρτους έχετε; υπάγετε και ίδετε και γνόντες λέγουσι· πέντε, και δύο ιχθύας. 39 και επέταξεν αυτοίς ανακλίναί πάντας συμπόσια συμπόσια επί τω χλωρω χόρτω. 40 και ανέπεσον πρασιαί πρασιαί ανά εκατόν και ανά πενήκοντα. 41 και λαβών τους πέντε άρτους και τους δύο ιχθύας αναβλέψας εις τον ουρανόν ευλόγησε, και κατέκλασε τους άρτους και εδίδου τοις μαθηταίς ίνα παραθώσιν αυτοίς, και τους δύο ιχθύας εμέρισε πάσι. 42 και έφαγον πάντες και χορτάσθησαν, 43 και ήσαν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις, και από των ιχθύων. 44 και ήσαν οι φαγόντες τους άρτους πεντακισχίλιο άνδρες.

45 Και ευθέως ηνάγκασε τους μαθητάς αυτού εμβήναι εις το πλοίον και προάγειν εις το πέραν προς Βηθσαϊδάν, έως αυτός απολύση τον όχλον· 46 και αποταξάμενος αυτοίς απήλθεν εις το όρος προσεύξασθαι. 47 και οφίας γενομένης ην το πλοίον εν μέσω της θαλάσσης, και αυτός μόνος επί της γης. 48 και ιδών αυτούς βασανιζομένους εν τω ελαύνειν· ην γαρ ο άνεμος εναντίος αυτοίς· και περί τετάρτην φυλακήν της νυκτός έρχεται προς αυτούς περιπατών επί της θαλάσσης, και ήθελε παρελθείν αυτούς. 49 οι δε ιδόντες αυτόν περιπατούντα επί της θαλάσσης έδοξαν φάντασμα είναι, και ανέκραξαν· 50 πάντες γαρ αυτόν είδον και εταράχθησαν. και ευθέως ελάλησε μετ' αυτών και λέγει αυτοίς· θαρσείτε, εγώ ειμι, μη φοβείσθε. 51 και ανέβη εις το πλοίον προς αυτούς, και εκόπασεν ο άνεμος· και λίαν εκ περισσού εν εαυτοίς εξίσταντο και εθαύμαζον. 52 ου γαρ συνήκαν επί τοις άρτοις, αλλ' ην αυτών η καρδια πεπρωμένη.

53 Και διαπεράσαντες απήλθον επί την γην Γεννησαρέτ και προσωρμίσθησαν. 54 και εξελθόντων αυτών εκ του πλοίου ευθέως επιγνόντες αυτόν 55 περιέδραμον όλην την περίχωρον εκείνην και ήρξαντο επί τοις κραβάττοις τους κακώς έχοντας περιφέρειν όπου ήκουον ότι εκεί εστι· 56 και όπου αν εισεπορεύετο εις κώμας ή πόλεις ή αγρούς, εν ταις αγοραίς επίθεσαν τους ασθενούντας και παρεκάλουν αυτόν ίνα καν του κρασπέδου του ιματίου αυτού άψωνται· και όσοι αν ήπποντο αυτού, εσωζοντο.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ Ζ'

1 ΚΑΙ συνάγονται προς αυτόν οι Φαρισαίοι και τινες των γραμματέων ελθόντες από Ιεροσολύμων· 2 και ιδόντες τινάς των μαθητών αυτού κοιναίς χερσί, τούτ' εστιν ανίπτοις, εσθίοντας άρτους, εμέμψαντο· 3 οι γαρ Φαρισαίοι και πάντες οι Ιουδαίοι, εάν μη πυγμή νίψωνται τας χείρας, ουκ εσθίουσι, κρατούντες την παράδοσιν των πρεσβυτέρων· 4 και από αγοράς, εάν μη βαπτίσωνται, ουκ εσθίουσι· και άλλα πολλά εστιν α παρέλαβον κρατείν, βαπτισμούς ποτηρίων και ξεστών και χαλκίων και κλινών· 5 έπειτα επερωτώσιν αυτόν οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς· διατί ου περιπατούσιν οι μαθηταί σου κατά την παράδοσιν των πρεσβυτέρων, αλλ' ανίπτοις χερσίν εσθίουσι τον άρτον; 6 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς ότι καλώς προεφήτευσεν Ησαΐας περί υμών των υποκριτών, ως γέγραπται· ούτος ο λαός τοις χείλεσί με τιμά, η δε καρδια αυτών πόρρω απέχει απ' εμού· 7 μάτην δε σέβονταί με, διδάσκοντες διδασκαλίας εντάλματα ανθρώπων. 8 αφέντες γαρ την εντολήν του Θεού κρατείτε την παράδοσιν των ανθρώπων, βαπτισμούς ξεστών και ποτηρίων, και άλλα παρόμοια τοιαύτα πολλά ποιεíte. 9 και έλεγεν αυτοίς· καλώς αθετείτε την εντολήν του Θεού ίνα την παράδοσιν υμών τηρήσητε. 10 Μωϋσής γαρ είπε· τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου· και ο κακολογών πατέρα ή μητέρα θανάτω τελευτάτω· 11 υμείς δε λέγετε· εάν είπη άνθρωπος τω πατρί ή τη μητρί, κορβάν, ό εστι δώρον, ό εάν εξ εμού ωφεληθής, 12 και ουκέτι αφήτε αυτόν ουδέν ποιήσαι τω πατρί αυτού ή τη μητρί αυτού, 13 ακυρούντες τον λόγον του Θεού τη παραδόσει υμών ή παρεδώκατε. και παρόμοια τοιαύτα πολλά ποιεíte. 14 Και προσκαλεσάμενος πάντα τον όχλον έλεγεν αυτοίς· ακουέτέ μου πάντες και συνίετε. 15 ουδέν εστιν έξωθεν του ανθρωπου εισπορευόμενον εις αυτόν ό δύναται αυτόν κοινώσαι, αλλα τα εκπορευόμενά εστι τα κοινούντα τον άνθρωπον. 16 ει τις έχει ύτα ακούειν, ακουέτω. 17 Και ότε εισήλθεν εις οίκον από του όχλου, επηρώτων αυτόν οι μαθηταί αυτού περί της παραβολής. 18 και λέγει αυτοίς· ούτω και υμείς ασύνετοί εστε; ούτω νοεíte ότι παν το έξωθεν εισπορευόμενον εις τον άνθρωπον ου δύναται αυτόν κοινώσαι; 19 ότι ουκ εισπορεύεται αυτού εις την καρδιαν, αλλα εις την κοιλίαν, και εις τον αφεδρώνα εκπορεύεται, καθαρίζον πάντα τα βρώματα. 20 έλεγε δε ότι το εκ του ανθρωπου εκπορευόμενον, εκείνο κοινοί τον άνθρωπον. 21 έσωθεν γαρ εκ της καρδιάς των ανθρώπων οι διαλογισμοί οι κακοί εκπορεύονται, μοιχεία, πορνείαι, φόνοι, 22 κλοπαί, πλεονεξία, πονηρία, δόλος, ασέλγεια, οφθαλμός πονηρός, βλασφημία, υπερηφανία, αφροσύνη· 23 πάντα ταύτα τα πονηρά έσωθεν εκπορεύεται και κοινοί τον άνθρωπον.

24 Και εκείθεν αναστάς απήλθεν εις τα μεθόρια Τύρου και Σιδώνος. και εισελθών εις οικίαν ουδένα ήθελε γνώναι, και ουκ ηδυνήθη λαθείν. 25 ακούσασα γαρ γυνή περί αυτού, ης είχε το θυγάτριον αυτής πνεύμα ακάθαρτον, ελθούσα

προσέπεσε προς τους πόδας αυτού· 26 η δε γυνή ην Ελληνίς, Συροφονίκισσα τω γένει· και ηρώτα αυτόν ίνα το δαιμόνιον εκβάλη εκ της θυγατρός αυτής. 27 ο δε Ιησούς είπεν αυτη· άφες πρώτον χορτασθήναι τα τέκνα· ου γαρ εστι καλόν λαβείν τον άρτον των τέκνων και τοις κυναρίοις βαλείν. 28 η δε απεκρίθη και λέγει αυτω· ναί, Κύριε· και τα κυνάρια υποκάτω της τραπέζης εσθίουσιν από των ψιχίων των παιδίων. 29 και είπεν αυτη· δια τούτον τον λόγον ύπαγε· εξελήλυθε το δαιμόνιον εκ της θυγατρός σου. 30 και απελθούσα εις τον οίκον αυτής εύρε το παιδίον βεβλημένον επί την κλίνην και το δαιμόνιον εξεληλυθός.

31 Και πάλιν εξελθών εκ των ορίων Τύρου και Σιδώνος ήλθε προς την θάλασσαν της Γαλιλαίας ανά μέσον των ορίων Δεκαπόλεως. 32 και φέρουσιν αυτω κωφόν μογιλάλον και παρακαλούσιν αυτόν ίνα επιθή αυτω την χείρα. 33 και απολαβόμενος αυτόν από του όχλου κατ' ιδίαν έβαλε τους δακτύλους αυτού εις τα ώτα αυτού, και πτύσας ήψατο της γλώσσης αυτού, 34 και αναβλέψας εις τον ουρανόν εστέναξε και λέγει αυτω· εφφαθά, ό εστι διανοίχθητι. 35 και ευθέως διηνοιχθησαν αυτού αι ακοαί και ελύθη ο δεσμός της γλώσσης αυτού, και ελάλει ορθώς 36 και διεστείλατο αυτοίς ίνα μηδενί είπωσιν· όσον δε αυτός αυτοίς διεστέλλετο, μάλλον περισσότερον εκήρυσσον. 37 και υπερπερισσώς εξεπλήσσοντο λέγοντες· καλώς πάντα πεποιήκε· και τους κωφούς ποιεί ακούειν και τους αλάλους λαλείν.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ Η΄

1 ΕΝ εκείναις ταις ημέραις πάλιν πολλού όχλου όντος και μη εχόντων τι φάγωσι, προσκαλεσάμενος ο Ιησούς τους μαθητάς αυτού λέγει αυτοίς· 2 σπλαχνίζομαι επί τον όχλον, ότι ήδη ημέραι τρεις προσμένουσί μοι και ουκ έχουσι τι φάγωσι· 3 και εάν απολύσω αυτούς νήστεις εις οίκον αυτών, εκλυθήσονται εν τη οδω· τινές γαρ αυτών από μακρόθεν ήκασι. 4 και απεκρίθησαν αυτω οι μαθηταί αυτού· πόθεν τούτους δυνήσεταί τις ώδε χορτάσαι άρτον επ' ερημίας; 5 και επηρώτα αυτούς· πόσους έχετε άρτους; οι δε είπον· επτά. 6 και παρήγγειλε τω όχλω αναπεσειν επί της γης· και λαβών τους επτά άρτους ευχαριστήσας έκλασε και εδίδου τοις μαθηταίς αυτού ίνα παρατιθώσι· και παρέθεκαν τω όχλω. 7 και είχαν ιχθύδια ολίγα· και αυτά ευλογήσας είπε παρατιθέναι και αυτά. 8 έφαγον δε και εχορτάσθησαν. και ήσαν περισσεύματα κλασμάτων επτά σπυριδας. 9 ήσαν δε ως τετρακισχίλιοι· και απέλυσεν αυτούς. 10 Και εμβάς ευθύς εις το πλοίον μετά των μαθητών αυτού ήλθεν εις τα μέρη Δαλμανουθά.

11 Και εξήλθον οι Φαρισαίοι και ήρξαντο συζητείν αυτω, ζητούντες παρ' αυτού σημείον από του ουρανού, πειράζοντες αυτόν. 12 και αναστενάξας τω πνεύματι αυτού λέγει· τι η γενεά αύτη σημείον επιζητεί; αμήν λέγω υμίν, ει δοθήσεται τη γενεά ταύτη σημείον. 13 και αφείς αυτούς εις το πλοίον απήλθε πάλιν. 14 Και επελάθοντο λαβείν άρτους, και ει μη ένα άρτον ουκ είχαν μεθ' εαυτών εν τω πλοίω. 15 και διεστέλλετο αυτοίς λέγων· οράτε, βλέπετε από της ζύμης των Φαρισαίων και της ζύμης Ηρώδου. 16 και διελογίζοντο προς αλλήλους λέγοντες ότι άρτους ουκ έχομεν. 17 και γνούς ο Ιησούς λέγει αυτοίς· τι διαλογίζεσθε ότι άρτους ουκ έχετε; ούπω νοείτε ουδέ συνίετε; έτι πεπτωρωμένην έχετε την καρδίαν υμών; 18 οφθαλμούς έχοντες ου βλέπετε, και ώτα έχοντες ουκ ακούετε; και ου μνημονεύετε; 19 ότε τους πέντε άρτους έκλασα εις τους πεντακισχιλίους, και πόσους κοφίνους κλασμάτων πλήρεις ήρατε; λέγουσιν αυτώ· δώδεκα. 20 ότε δε τους επτά εις τους τετρακισχιλίους, πόσων σπυριδών πληρώματα κλασμάτων ήρατε; οι δε είπον· επτά. 21 και έλεγεν αυτοίς· ούπω συνίετε;

22 Και έρχεται εις Βηθσαιδα, και φέρουσιν αυτω τυφλόν και παρακαλούσιν αυτόν ίνα αυτού άψηται. 23 και επιλαβόμενος της χειρός του τυφλού εξήγαγεν αυτόν έξω της κώμης, και πτύσας εις τα όμματα αυτού, επιθείς τας χείρας αυτω επηρώτα αυτόν ει τι βλέπει. 24 και αναβλέψας έλεγε· βλέπω τους ανθρώπους ως δένδρα περιπατούντας. 25 είτα πάλιν επέθηκε τας χείρας επί τους οφθαλμούς αυτού και εποίησεν αυτόν αναβλέψαι, και αποκατεστάθη, και ανέβλεψε τηλαυγώς άπαντας. 26 και απέστειλεν αυτόν εις τον οίκον αυτού λέγων· μηδέ εις την κώμην εισέλθης μηδέ είπης τινί εν τη κώμη.

27 Και εξήλθεν ο Ιησούς και οι μαθηταί αυτού εις τας κώμας Καισαρείας της Φιλιππου· και εν τη οδω επηρώτα τους μαθητάς αυτού λέγων αυτοίς· τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι; 28 οι δε απεκρίθησαν Ιωάννην τον βαπτιστήν, και άλλοι' Ηλίαν, άλλοι δε ένα των προφητών. 29 και αυτός λέγει αυτοίς· υμείς δε τίνα με λέγετε είναι; αποκριθείς δε ο Πέτρος λέγει αυτω· συ ει ο Χριστός. 30 και επετίμησεν αυτοίς ίνα μηδενί λέγωσι περί αυτού. 31 Και ήρξατο διδάσκειν αυτούς ότι δει τον υιόν του ανθρώπου πολλά παθείν, και αποδοκιμασθήναι από των πρεσβυτέρων και των αρχιερέων και των γραμματέων, και αποκτανθήναι, και μετά τρεις ημέρας αναστήναι. 32 και παρρησία τον λόγον ελάλει. και προσλαβόμενος αυτόν ο Πέτρος ήρξατο επιτιμάν αυτω. 33 ο δε επιστραφείς και ιδών τους μαθητάς αυτού επετίμησε τω Πέτρω λέγων· ύπαγε οπίσω μου σατανά· ότι ου φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων. 34 Και προσκαλεσάμενος τον όχλον συν τοις μαθηταίς αυτού είπεν αυτοίς· όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθειτω μοι. 35 ος γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ος δ' αν απολέση την εαυτού ψυχήν ένεκεν εμού και του ευαγγελίου ούτος σώσει αυτήν. 36 τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τον κόσμον όλον, και ζημιωθή την ψυχήν αυτού; 37 ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού; 38 ος γαρ εάν επαισχυνθή με και τους εμούς λόγους εν τη γενεά ταύτη τη μοιχαλίδι και αμαρτωλω, και ο υιος του ανθρώπου επαισχυνθήσεται αυτόν όταν έλθη εν τη δόξη του πατρός αυτού μετά των αγγέλων των αγίων.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ Θ΄

1 ΚΑΙ έλεγεν αυτοίς· αμήν λέγω υμίν ότι εισί τινες των ώδε εστηκότων, οίτινες ου μη γεύσωνται θανάτου έως αν ιδωσι την βασιλείαν του Θεού εληλυθειαν εν δυνάμει.

2 Και μεθ' ἡμέρας ἐξ παραλαμβάνει ο Ἰησοῦς τον Πέτρον και τον Ἰάκωβον και τον Ἰωάννην και αναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος υψηλόν κατ' ἰδίαν μόνους· και μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, 3 και τα ἰμάτια αὐτοῦ ἐγένετο στίλβοντα, λευκά λίαν ὡς χιών, οἷα γναφεύς ἐπὶ τῆς γῆς οὐ δύναται οὕτω λευκάναι. 4 και ὠφθη αὐτοῖς Ἥλιος συν Μωϋσεῖ, και ἦσαν συλλαλούντες τῷ Ἰησοῦ. και ἀποκριθεὶς ο Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ· 5 ἤΡαββί, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· και ποιήσωμεν σκηνάς τρεῖς, σοὶ μίαν και Μωϋσεῖ μίαν και Ἥλιᾷ μίαν. 6 οὐ γὰρ ἤδει τι λαλήσῃ· ἦσαν γὰρ ἔκφοβοι. 7 και ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς, και ἦλθε φωνή ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ο υἱος μου ο ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε. 8 και ἐξάπινα περιβλεψάμενοι οὐκέτι οὐδένα εἶδον, ἀλλὰ τον Ἰησοῦν μόνον μεθ' ἑαυτῶν. 9 καταβαινόντων δὲ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους διεστειλάτο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται α εἶδον, εἰ μὴ ὅταν ο υἱος τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ. 10 και τον λόγον ἐκράτησαν, πρὸς ἑαυτοὺς συζητούντες τι ἐστὶ το ἐκ νεκρῶν ἀναστήναι. 11 και ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες, ὅτι λέγουσιν οἱ γραμματεῖς ὅτι Ἥλιος δεῖ ελθεῖν πρῶτον. 12 ο δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ἥλιος μεν ἐλθὼν πρῶτον ἀποκαθιστὰ πάντα· και Πως γέγραπται ἐπὶ τον υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἵνα πολλὰ πάθη και ἐξουδενωθῇ; 13 ἀλλὰ λέγω ὑμῖν ὅτι και Ἥλιος ἐλήλυθε, και ἐποίησαν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν, καθὼς γέγραπται ἐπ' αὐτόν.

14 Και ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητὰς εἶδεν ὄχλον πολὺν περὶ αὐτοὺς, και γραμματεῖς συζητούντας αὐτοῖς. 15 και εὐθέως πας ο ὄχλος ἰδόντες αὐτὸν ἐξεθαμβήθησαν, και προστρέχοντες ἠσπάζοντο αὐτόν. 16 και ἐπηρώτησε τοὺς γραμματεῖς· τι συζητεῖτε πρὸς ἑαυτοὺς; 17 και ἀποκριθεὶς εἰς ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπε· διδάσκαλε, ἤνεγκα τον υἱὸν μου πρὸς σε, ἔχοντα πνεῦμα ἀλαλον. 18 και ὅπου ἀν αὐτόν καταλάβῃ, ρήσσει αὐτόν, και ἀφρίζει και τρίζει τοὺς οδόντας αὐτοῦ, και ξηραίνεται· και εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, και οὐκ ἴσχυσαν. 19 ο δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἀπίστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτόν πρὸς με. και ἤνεγκαν αὐτόν πρὸς αὐτόν. 20 και ἰδὼν αὐτόν εὐθέως το πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, και πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. 21 και ἐπηρώτησε τον πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ο δὲ εἶπε· παιδιόθεν. 22 και πολλάκις αὐτὸν και εἰς πυρ ἔβαλε και εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἰ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. 23 ο δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ το εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. 24 και εὐθέως κράξας ο πατήρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρῶν ἔλεγε· πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. 25 ἰδὼν δὲ ο Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· το πνεῦμα το ἀλαλον και κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἐξελθε ἐξ αὐτοῦ και μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. 26 και κράξας και πολλὰ σπάραξαν αὐτόν ἐξήλθε, και ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὡστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. 27 ο δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, και ἀνέστη. 28 Και εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. 29 και εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο το γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ και νηστείᾳ.

30 Και ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο δια τῆς Γαλιλαίας, και οὐκ ἠθέλεν ἵνα τις γινῷ· 31 ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ και ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ο υἱος τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρα ἀνθρώπων, και ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, και ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. 32 οἱ δὲ ἠγνόουν το ρῆμα, και ἐφοβούντο αὐτόν ἐπερωτήσαι. 33 Και ἦλθεν εἰς Καπερναοῦμ· και ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενος ἐπηρώτα αὐτοῦς· τι ἐν τῇ οδῷ πρὸς ἑαυτοὺς διελογίζεσθε; 34 οἱ δὲ ἐσιώπων· πρὸς ἀλλήλους γὰρ διελέχθησαν ἐν τῇ οδῷ τις μείζων. 35 και καθίσας ἐφώνησε τοὺς δώδεκα και λέγει αὐτοῖς· εἰ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος και πάντων διάκονος. 36 και λαβὼν παιδίον ἔστησεν αὐτό ἐν μέσῳ αὐτῶν, και ἐναγκαλισάμενος αὐτό εἶπεν αὐτοῖς· 37 ὅς ἐάν ἐν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· και ὅς ἐάν ἐμὲ δέξηται, οὐκ ἐμὲ δέχεται, ἀλλὰ τον ἀποστειλάντᾳ με.

38 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ο Ἰωάννης λέγων· διδάσκαλε, εἰδομέν τινα ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα δαιμόνια, ὅς οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν, και ἐκωλύσαμεν αὐτόν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν. 39 ο δὲ Ἰησοῦς εἶπε· μὴ κωλύετε αὐτόν· οὐδεὶς γὰρ ἐστὶν ὅς ποιήσῃ δύναμιν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου και δυνήσεται ταχύ κακολογήσαι με. 40 ὅς γὰρ οὐκ ἐστὶ καθ' ὑμῶν, ὑπὲρ ὑμῶν ἐστὶν. 41 ὅς γὰρ ἀν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος ἐν τῷ ὀνόματί μου, ὅτι Χριστοῦ ἐστε, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τον μισθόν αὐτοῦ. 42 και ὅς ἀν σκανδαλίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμὲ, καλόν ἐστὶν αὐτῷ μᾶλλον εἰ περικείται λίθος μυλικός περὶ τον τράχηλον αὐτοῦ και βέβληται εἰς την θάλασσαν. 43 και ἐάν σκανδαλίξῃ σε ἡ χεὶρ σου, ἀπόκοψον αὐτήν· καλόν σοὶ ἐστὶ κυλλὸν εἰς την ζωὴν εἰσελεῖν, ἢ τὰς δύο χεῖρας ἔχοντα ἀπελθεῖν εἰς την γέενναν, εἰς το πυρ το ἀσβεστον, 44 ὅπου ο σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ και το πυρ οὐ σβέννυται. 45 και ἐάν ο πούς σου σκανδαλίξῃ σε, ἀπόκοψον αὐτόν· καλόν σοὶ ἐστὶν εἰσελεῖν εἰς την ζωὴν χωλόν, ἢ τοὺς δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς την γέενναν, εἰς το πυρ το ἀσβεστον, 46 ὅπου ο σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ και το πυρ οὐ σβέννυται. 47 και ἐάν ο ὀφθαλμός σου σκανδαλίξῃ σε, ἐκβαλε αὐτόν· καλόν σοὶ ἐστὶ μονόφθαλμον εἰσελεῖν εἰς την βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἢ τοὺς δύο ὀφθαλμούς ἔχοντα ἀπελθεῖν εἰς την γέενναν τοῦ πυρός, 48 ὅπου ο σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ και το πυρ οὐ σβέννυται. 49 πας γὰρ πυρὶ ἀλισθήσεται, και πάσα θυσία ἀλί ἀλισθήσεται. 50 καλόν το ἄλας· ἐάν δὲ το ἄλας ἀναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτό ἀρτύσετε; ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς ἄλας και εἰρηνεύετε ἐν ἀλλήλοις.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ Ι'

1 ΚΑΙ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἔρχεται εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας δια τοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, και συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτόν, και ὡς εἰώθει, πάλιν ἐδίδασκεν αὐτοὺς. 2 και προσελθόντες οά Φαρισαῖοι ἐπηρώτων αὐτόν εἰ ἔξεστιν ἀνδρὶ γυναῖκα ἀπολύσαι, πειράζοντες αὐτόν. 3 ο δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· τι ὑμῖν ἐνετείλατο Μωϋσῆς; 4 οἱ δὲ εἶπον· ἐπέτρεψε Μωϋσῆς βιβλίον ἀποστασίου γράψαι και ἀπολύσαι. 5 και ἀποκριθεὶς ο Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· πρὸς την σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἔγραψεν ὑμῖν την ἐντολήν ταύτην· 6 ἀπὸ δὲ ἀρχῆς κτίσεως ἄρσεν και θήλυ ἐποίησεν αὐτοὺς ο Θεός· 7 ἕνεκεν τούτου καταλείπει ἄνθρωπος τον πατέρα αὐτοῦ και την μητέρα, και προσκολληθήσεται πρὸς την γυναῖκα αὐτοῦ, και ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. 8 ὡστε οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ μία σὰρξ· 9 ὁ οὖν ο Θεός συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωρίζετω· 10 και εἰς την οἰκίαν πάλιν οἱ μαθηταὶ περὶ τούτου ἐπηρώτων αὐτόν, 11 και λέγει αὐτοῖς· ὅς ἀν ἀπολύσῃ την γυναῖκα αὐτοῦ και γαμήσῃ ἄλλην, μοιχάται ἐπ' αὐτήν· 12 και ἐάν γυνὴ ἀπολύσασα τον ἄνδρα γαμηθῇ ἄλλῳ, μοιχάται.

13 Και προσέφερον αυτω παιδία, ίνα αυτών άψηται· οι δε μαθηταί επετίμων τοις προσφέρουσιν. 14 ιδών δε ο Ιησούς ηγανάκτησε και είπεν αυτοίς· άφετε τα παιδία έρχεσθαι προς με, και μη κωλύετε αυτά· των γαρ τοιούτων εστίν η βασιλεία του Θεού. 15 αμήν λέγω υμίν, ος εάν μη δέξηται την βασιλείαν του Θεού ως παιδίον, ου μη εισέλθη εις αυτήν. 16 και εναγκαλισάμενος αυτά κατηυλόγει τιθείς τας χείρας επ' αυτά.

17 Και εκπορευομένου αυτού εις οδόν προσδραμών εις και γονυπετήσας αυτόν επηρώτα αυτόν· διδάσκαλε αγαθέ, τι ποιήσω ίνα ζωήν αιώνιον κληρονομήσω; 18 ο δε Ιησούς είπεν αυτω· τι με λέγεις αγαθόν; ουδείς αγαθός ει μη εις ο Θεός. 19 τας εντολάς οίδας· μη μοιχεύσης, μη φονεύσης, μη κλέψης, μη ψευδομαρτυρήσης, μη αποστερήσης, τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα. 20 ο δε αποκριθείς είπεν αυτω· διδάσκαλε ταύτα πάντα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου. 21 ο δε Ιησούς εμβλέψας αυτω ηγάπησεν αυτόν και είπεν αυτω· εν σε υστερεί· ει θέλεις τέλειος είναι, ύπαγε, όσα έχεις πώλησον και δος πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανω, και δεύρο ακολουθήθαι μοι, άρας τον σταυρόν σου. 22 ο δε συτηνάσας επί τω λόγω απήλθε λυπούμενος· ην γαρ έχων κτήματα πολλά. 23 και περιβλεψάμενος ο Ιησούς λέγει τοις μαθηταίς αυτού· Πως δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εις την βασιλείαν του Θεού εισελεύσονται! 24 οι δε μαθηταί εθαμβούντο επί τοις λόγοις αυτού. ο δε Ιησούς πάλιν αποκριθείς λέγει αυτοίς· τέκνα, Πως δύσκολόν εστι τους πεποιθότας επί χρήμασιν εις την βασιλείαν του Θεού εισελθειν· 25 ευκοπώτερόν εστι κάμηλον δια τρυμαλιάς ραφίδος εισελθειν ή πλούσιον εις την βασιλείαν του Θεού εισελθειν. 26 οι δε περισσώς εξεπλήσσαντο λέγοντες προς εαυτούς· και τις δύναται σωθίηαι; 27 εμβλέψας αυτοίς ο Ιησούς λέγει· παρά ανθρώποις αδύνατον, αλλ' ου παρά Θεω· πάντα γαρ δυνατά εστι παρά τω Θεω. 28 Ηρξατο ο Πέτρος λέγειν αυτω· ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμέν σοι. 29 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· αμήν λέγω υμίν, ουδείς εστιν ος αφήκεν οικίαν ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν εμού και ένεκεν του ευαγγελίου, 30 εάν μη λάβη εκατονταπλασίονα νυν εν τω καιρω τούτω οικίας και αδελφούς και αδελφάς και πατέρα και μητέρα και τέκνα και αγρούς μετά διωγμών, και εν τω αιώνι τω ερχομένω ζωήν αιώνιον. 31 πολλοί δε έσονται πρώτοι έσχατοι και έσχατοι πρώτοι.

32 Ήσαν δε εν τη οδω αναβαίνοντες εις Ιεροσόλυμα· και ην προάγων αυτούς ο Ιησούς, και εθαμβούντο, και ακολουθούντες εφοβούντο. και παραλαβών πάλιν τους δώδεκα ήρξατο αυτοίς λέγειν τα μέλλοντα αυτω συμβαίνειν, 33 ότι ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και ο υιος του ανθρώπου παραδοθήσεται τοις αρχιερεύσι και γραμματεύσι, και κατακρινούσιν αυτόν θανάτω και παραδώσουσιν αυτόν τοις έθνεσι, 34 και εμπαιξουσιν αυτω και μαστιγώσουσιν αυτόν και εμπτύσουσιν αυτω και αποκτενούσιν αυτόν, και τη τρίτη ημέρα αναστήσεται.

35 Και προσπορεύονται αυτω Ιάκωβος και Ιωάννης υιοί Ζεβεδαίου λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ίνα ό εάν αιτήσωμεν ποιήσης ημίν. 36 ο δε είπεν αυτοίς· τι θέλετε ποιήσαι με υμίν; 37 οι δε είπον αυτω· δος ημίν ίνα εις εκ δεξιών σου και εις εξ ευωνύμων σου καθίσωμεν εν τη δόξη σου. 38 ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· ουκ οίδατε τι αιτείσθε. δύνασθε πιείν το ποτήριον ό εγώ πίνω, και το βάπτισμα ό εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήναι; 39 οι δε είπον αυτω· δύναμεθα. ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· το μεν ποτήριον ό εγώ πίνω πίεσθε, και το βάπτισμα ό εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· 40 το δε καθίσαι εκ δεξιών μου και εξ ευωνύμων ουκ έστιν εμόν δούναι, αλλ' οίς ητοίμασται. 41 και ακούσαντες οι δέκα ήρξαντο αγανακτείν περι Ιακώβου και Ιωάννου. 42 ο δε Ιησούς προσκαλεσάμενος αυτούς λέγει αυτοίς· οίδατε ότι οι δοκούντες άρχειν των εθνών κατακυριεύουσιν αυτών και οι μεγάλοι αυτών κατεξουσιάζουσιν αυτών· 43 ουχ ούτω δε έσται εν υμίν, αλλ' ος εάν θέλη γενέσθαι μέγας εν υμίν, έσται υμών διάκονος, 44 και ος εάν θέλη υμών γενέσθαι πρώτος, έσται πάντων δούλος· 45 και γαρ ο υιος του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι, και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών.

46 Και έρχονται εις Ιεριχώ· και εκπορευομένου αυτού από Ιεριχώ και των μαθητών αυτού και όχλου ικανού, ο υιος Τιμαίου Βαρτίμαιος τυφλός εκάθητο παρά την οδόν προσαιτών. 47 και ακούσας ότι Ιησούς ο Ναζωραίός εστιν, ήρξατο κράζειν και λέγειν· υιε Δαυιδ Ιησού, ελέησόν με. 48 και επετίμων αυτω πολλοί ίνα σιωπήση· ο δε πολλω μάλλον έκραζεν· υιε Δαυιδ, ελέησόν με. 49 και στάς ο Ιησούς είπε· φωνήσατε αυτόν· και φωνούσι τον τυφλόν λέγοντες αυτω· θάρσει, έγειρε· φωνεί σε. 50 ο δε αποβαλών το ιμάτιον αυτού αναστάς ήλθε προς τον Ιησούν. 51 και αποκριθείς λέγει αυτω ο Ιησούς· τι σοι θέλεις ποιήσω; ο δε τυφλός είπεν αυτω· ραββουνί, ίνα αναβλέψω. 52 και ο Ιησούς είπεν αυτω· ύπαγε, η πίστις σου σέσωκέ σε. και ευθέως ανέβλεψε, και ηκολούθει τω Ιησού εν τη οδω.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΙΑ'

1 ΚΑΙ ότε εγγίζουσιν εις Ιερουσαλήμ εις Βηθσαφαγή και Βηθανίαν προς το όρος των ελαιών, αποστέλλει δύο των μαθητών αυτού 2 και λέγει αυτοίς· υπάγετε εις την κώμην την κατέναντι υμών, και ευθέως εισπορευόμενοι εις αυτήν ευρήσετε πώλον δεδεμένον, εφ' ον ουδείς ανθρώπων κεκάθικε· λύσαντες αυτόν αγάγετε. 3 και εάν τις υμίν είπη· τι ποιεíte τούτο; είπατε ότι ο Κύριος αυτού χρειαν έχει, και ευθέως αυτόν αποστέλλει πάλιν ώδε. 4 απήλθον δε και εύρον τον πώλον δεδεμένον προς την θύραν έξω επί του αμφοδου, και λύουσιν αυτόν. 5 και τινες των εκεί εστηκότων έλεγον αυτοίς· τι ποιεíte λύοντες τον πώλον; 6 οι δε είπον αυτοίς καθώς ενειτείλατο ο Ιησούς, και αφήκαν αυτούς. 7 και ήγαγον τον πώλον προς τον Ιησούν και επέβαλον αυτω τα ιμάτια αυτών, και εκάθισεν επ' αυτω. 8 πολλοί δε τα ιμάτια αυτών έστρωσαν εις την οδόν, άλλοι δε στοιβάδας έκοπτον εκ των δένδρων και εστρώννυον εις την οδόν. 9 και οι προάγοντες και οι ακολουθούντες έκραζον λέγοντες· ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου. 10 ευλογημένη η ερχομένη βασιλεία εν ονόματι Κυρίου του πατρός ημών Δαυιδ· ωσαννά εν τοις υψίστοις. 11 Και εισήλθεν εις Ιεροσόλυμα ο Ιησούς και εις το ιερόν· και περιβλεψάμενος πάντα, οφίας ήδη ούσης της ωρας, εξήλθεν εις Βηθανίαν μετά των δώδεκα.

12 Και τη επαύριον εξελθόντων αυτών από Βηθανίας επείνασε· 13 και ιδών συκήν από μακρόθεν έχουσαν φύλλα, ήλθεν ει άρα τι ευρήσει εν αυτη· και ελθών επ' αυτήν ουδέν εύρεν ει μη φύλλα· ου γαρ ην καιρός σύκων. 14 και αποκριθείς είπεν αυτη· μηκέτι εκ σου εις τον αιώνα μηδεις καρπόν φάγοι. και ήκουον οι μαθηταί αυτού. 15 Και έρχονται πάλιν εις Ιεροσόλυμα· και εισελθών ο Ιησούς εις το ιερόν ήρξατο εκβάλλειν τους πωλούντας και τους

αγοράζοντας εν τω ιερω, και τας τραπέζας των κολλυβιστών και τας καθέδρας των πωλούντων τας περισσότεράς κατέστρεψε, 16 και ουκ ήφιεν ίνα τις διενέγκη σκεύος δια του ιερού, 17 και εδίδασκε λέγων αυτοίς· ου γέγραπται ότι ο οίκός μου οίκος προσευχής κληθήσεται πάσι τοις έθνεσιν; υμείς δε αυτόν εποιήσατε σπήλαιον ληστών. 18 και ήκουσαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι και οι αρχιερείς, και εζήτουν Πως αυτόν απολέσωσιν· εφοβούντο γαρ αυτόν, ότι πας ο όχλος εξεπλήσσετο επί τη διδαχή αυτού. 19 και ότε οψέ εγένετο, εξεπορεύετο έξω της πόλεως. 20 Και παραπορευόμενοι πρωϊ είδον την συκήν εξηραμμένην εκ ριζών. 21 και αναμνησθείς ο Πέτρος λέγει αυτω· ραββί, ίδε η συκή ην κατηράσω εξήρανται. 22 και αποκριθείς ο Ιησούς λέγει αυτοίς· έχετε πίστιν Θεού. 23 αμήν γαρ λέγω υμίν ότι ος αν είπη τω όρει τούτω, άρθητι και βλήθητι εις την θάλασσαν, και μη διακριθή εν τη καρδια αυτού, αλλά πιστεύσει ότι α λέγει γίνεται, έσται αυτω ό εάν είπη. 24 δια τούτο λέγων υμίν, πάντα όσα αν προσευχόμενοι αιτείσθε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και έσται υμίν. 25 και όταν στήκητε προσευχόμενοι, αφήτε ει τι έχετε κατά τινος, ίνα και ο πατήρ υμών ο εν τοις ουρανοίς αφή υμίν τα παραπτώματα υμών. 26 ει δε υμείς ουκ αφήτε, ουδέ ο πατήρ υμών αφήσει τα παραπτώματα υμών.

27 Και έρχονται πάλιν εις Ιεροσόλυμα· και εν τω ιερω περιπατούντος αυτού έρχονται προς αυτόν οι αρχιερείς και οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι 28 και λέγουσιν αυτω· εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς; ή τις σοι έδωκε την εξουσιάν ταύτην ίνα ταύτα ποιής; 29 ο δε Ιησούς αποκριθείς είπεν αυτοίς· επερωτήσω υμάς καγώ ένα λόγον, και αποκριθήτέ μοι, και ερώ υμίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ. 30 το βάπτισμα Ιωάννου εξ ουρανού ην ή εξ ανθρώπων; αποκριθήτέ μοι. 31 και ελογίζοντο προς εαυτούς λέγοντες· εάν είπωμεν, εξ ουρανού, ερεί· διατί ουν ουκ επιστεύσατε αυτω; 32 αλλά είπωμεν, εξ ανθρώπων; -εφοβούντο τον λαόν· άπαντες γαρ είχαν τον Ιωάννην ότι προφήτης ην. 33 και αποκριθέντες λέγουσι τω Ιησού· ουκ οίδαμεν. και ο Ιησούς αποκριθείς λέγει αυτοίς· ουδέ εγώ λέγω υμίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΙΒ΄

1 ΚΑΙ ήρξατο αυτοίς εν παραβολαίς λέγειν· αμπελώνα εφύτευσεν άνθρωπος και περιέθηκε φραγμόν και ώρυξεν υπολήνιον και ωκοδόμησε πύργον, και εξέδοτο αυτόν γεωργοίς και απεδήμησε. 2 και απέστειλε προς τους γεωργούς τω καιρω δούλον, ίνα παρά των γεωργών λάβη από του καρπού του αμπελώνος. 3 και λαβόντες αυτόν έδειραν και απέστειλαν κενόν. 4 και πάλιν απέστειλε προς αυτούς άλλον δούλον· κακείνον λιθοβολήσαντες κεφαλαίωσαν και απέστειλαν ητιμωμένον. 5 και πάλιν άλλον απέστειλε· κακείνον απέκτειναν, και πολλούς άλλους, ους μεν δέροντες, ους δε αποκτένοντες. 6 έτι ουν ένα υιόν έχων, αγαπητόν αυτού, απέστειλε και αυτόν έσχατον προς αυτούς λέγων ότι εντραπήσονται τον υιόν μου. 7 εκείνοι δε οι γεωργοί, θεασάμενοι αυτόν ερχόμενον, προς εαυτούς είπον ότι ούτός εστιν ο κληρονόμος· δεύτε αποκτείνωμεν αυτόν, και ημών έσται η κληρονομία. 8 και λαβόντες απέκτειναν αυτόν και εξέβαλον αυτόν έξω του αμπελώνος. 9 τι ουν ποιήσει ο κύριος του αμπελώνος; ελεύσεται και απολέσει τους γεωργούς τούτους, και δώσει τον αμπελώνα άλλοις. 10 ουδέ την γραφήν ταύτην ανέγνωτε, λίθον ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας· 11 παρά Κυρίου εγένετο αύτη, και έστι θαυμαστή εν οφθαλμοίς ημών; 12 Και εζήτουν αυτόν κρατήσαι, και εφοβήθησαν τον όχλον· έγνωσαν γαρ ότι προς αυτούς την παραβολήν είπε. και αφέντες αυτόν απήλθον.

13 Και αποστέλλουσι προς αυτόν τινας των Φαρισαίων και των Ηρωδιανών ίνα αυτόν αγρεύσωσι λόγω. 14 οι δε ελθόντες λέγουσιν αυτω· διδάσκαλε, οίδαμεν ότι αληθής ει και ου μέλει σοι περί ουδενός· ου γαρ βλέπεις εις πρόσωπον ανθρώπων, αλλ' επ' αληθείας την οδόν του Θεού διδάσκεις· ειπέ ουν ημίν· έξεστι δούναι κήνσον Καίσαρι ή ου; δώμεν ή μη δώμεν; 15 ο δε ειδώς αυτών την υπόκρισιν είπεν αυτοίς· τι με πειράζετε; φέρετέ μοι δηνάριον ίνα ίδω· 16 οι δε ήνεγκαν. και λέγει αυτοίς· τίνος η εικών αύτη και η επιγραφή; οι δε είπον· Καίσαρος. 17 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· απόδοτε τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεω· και εθαύμασαν επ' αυτω.

18 Και έρχονται Σαδδουκαίοι προς αυτόν, οίτινες λέγουσιν ανάστασιν μη είναι, και επηρώτων αυτόν λέγοντες· 19 διδάσκαλε, Μωυσής έγραψεν ημίν ότι εάν τινος αδελφός αποθάνη και καταλίπη γυναίκα, και τέκνα μη αφή, ίνα λάβη ο αδελφός αυτού την γυναίκα αυτού και εξαναστήση σπέρμα τω αδελφω αυτού. 20 επτά ουν αδελφοί ήσαν. και ο πρώτος έλαβε γυναίκα, και αποθνήσκων ουκ αφήκε σπέρμα. 21 και ο δεύτερος έλαβεν αυτήν, και απέθανε, και ουδέ αυτός ουκ αφήκε σπέρμα. και ο τρίτος ωσαύτως. 22 και έλαβον αυτήν οι επτά, και ουκ αφήκαν σπέρμα. εσχάτη πάντων απέθανε και η γυνή. 23 εν τη ουν αναστάσει, όταν αναστώσι, τίνος αυτών έσται γυνή; οι γαρ επτά έσχον αυτήν γυναίκα. 24 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· ου δια τούτο πλανάσθε μη ειδότες τας γραφάς μηδέ την δύναμιν του Θεού; 25 όταν γαρ εκ νεκρών αναστώσιν, ούτε γαμούσιν ούτε γαμίζονται, αλλ' εισίν ως άγγελοι οι εν τοις ουρανοίς. 26 περί δε των νεκρών ότι εγείρονται, ουκ ανέγνωτε εν τη βίβλω Μωυσέως, επί του βάτου Πως είπεν αυτω ο Θεός λέγων, εγώ ο Θεός Αβραάμ και ο Θεός Ισαάκ και ο Θεός Ιακώβ; 27 ουκ έστιν ο Θεός νεκρών, αλλά ζώντων· υμείς ουν πολύ πλανάσθε.

28 Και προσελθών εις των γραμματέων ακούσας αυτών συζητούντων, ιδών ότι καλώς αυτοίς απεκρίθη, επηρώτησεν αυτόν· ποία εστί πρώτη πάντων εντολή; 29 ο δε Ιησούς απεκρίθη αυτω ότι πρώτη πάντων εντολή· άκουε, Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών Κύριος εις εστι· 30 και αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της διανοίας σου και εξ όλης της ισχύος σου. αύτη πρώτη εντολή. 31 και δευτέρα ομοία, αύτη· αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν. μείζων τούτων άλλη εντολή ουκ έστι. 32 και είπεν αυτω ο γραμματεύς· καλώς, διδάσκαλε, επ' αληθείας είπας ότι εις εστι και ουκ έστιν άλλος πλην αυτού· 33 και το αγαπάν αυτόν εξ όλης της καρδιάς και εξ όλης της συνέσεως και εξ όλης της ψυχής και εξ όλης της ισχύος, και το αγαπάν τον πλησίον ως εαυτόν πλείον εστι πάντων των ολοκαυμάτων και θυσιών. 34 και ο Ιησούς ιδών ότι νουνεχώς απεκρίθη, είπεν αυτω· ου μακράν ει από της βασιλείας του Θεού· και ουδείς ουκέτι ετόλμα αυτόν επερωτήσαι.

35 Και αποκριθείς ο Ιησούς έλεγε διδάσκων εν τω ιερω· Πως λέγουσιν οι γραμματεΐς ότι ο Χριστός υιος Δαυΐδ εστι; 36 αυτός γαρ Δαυΐδ ειπεν εν Πνεύματι Αγίω· λέγει ο Κύριος τω Κυρίω μου, κάθου εκ δεξιών μου έως αν θώ τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου. 37 αυτός ουν Δαυΐδ λέγει αυτόν Κύριον· και πόθεν υιος αυτου εστι; και ο πολυός όχλος ήκουεν αυτου ηδέως. 38 Και έλεγεν αυτοίς εν τη διδαχή αυτου· βλέπετε από των γραμματέων των θελώντων εν στολαΐς περιπατεΐν και ασπασμούς εν ταις αγοραΐς 39 και πρωτοκαθεδρίας εν ταις συναγωγαΐς και πρωτοκλισίας εν τοις δεΐπνοις. 40 οι κατεσθίοντες τας οικίας των χηρών και προφάσει μακρά προσευχόμενοι! ουτοι λήφονται περισσότερον κρίμα.

41 Και καθΐσας ο Ιησούς κατέναντι του γαζοφυλακίου εθεώρει Πως ο όχλος βάλλει χαλκόν εις το γαζοφυλάκιον. 42 και πολλοί πλούσιοι έβαλλον πολλα· και ελθούσα μία χήρα πτωχή έβαλε λεπτά δύο, ό εστι κοδράντης. 43 και προσκαλεσάμενος τους μαθητάς αυτου ειπεν αυτοίς· αμην λέγω υμίν ότι η χήρα η πτωχή αύτη πλείον πάντων έβαλε των βαλλόντων εις το γαζοφυλάκιον· 44 πάντες γαρ εκ του περισσεύοντος αυτοίς έβαλον· αύτη δε εκ της υστερήσεως αυτής πάντα όσα ειχεν έβαλεν, όλον τον βιον αυτής.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΙΓ'

1 ΚΑΙ εκπορευομένου αυτου εκ του ιερου λέγει αυτω εις των μαθητών αυτου· διδάσκαλε, ιδε ποταποί λίθοι και ποταπαΐ οικοδομαΐ. 2 και ο Ιησούς αποκριθείς ειπεν αυτω· βλέπεις ταύτας τας μεγάλας οικοδομας; ου μη αφεθή ώδε λίθος επί λίθον ος ου μη καταλυθή. 3 Και καθημένου αυτου εις το όρος των ελαιών κατέναντι του ιερου, επηρώτων αυτόν κατ' ιδίαν Πέτρος και Ιάκωβος και Ιωάννης και Ανδρέας· 4 ειπέ ημίν πότε ταύτα έσται, και τι το σημείον όταν μέλλη πάντα ταύτα συντελείσθαι; 5 ο δε Ιησούς αποκριθείς ήρξατο λέγειν αυτοίς· βλέπετε μη τις υμάς πλανήση. 6 πολλοί γαρ ελεύσονται επί τω ονόματί μου λέγοντες ότι εγώ ειμι, και πολλούς πλανήσουσιν. 7 όταν δε ακούσητε πολέμους και ακοάς πολέμων, μη θροείσθε· δεΐ γαρ γενέσθαι, αλλ' ούπω το τέλος. 8 εγερθήσεται γαρ έθνος επί έθνος και βασιλεία επί βασιλείαν, και έσονται σεισμοΐ κατά τόπους, και έσονται λιμοΐ και ταραχαΐ. 9 αρχαΐ ωδίνων ταύτα. Βλέπετε δε υμείς εαυτούς. παραδώσουσι γαρ υμάς εις συνέδρια και εν ταις συναγωγαΐς αυτών θαρσήσθε, και επί ηγεμόνων και βασιλέων σταθήσθε ενεκεν εμου εις μαρτύριον αυτοίς. 10 και εις πάντα τα έθνη δεΐ πρώτον κηρυχθήναι το ευαγγέλιον. 11 όταν δε αγάγωσιν υμάς παραδιδόντες, μη προμεριμνάτε τι λαλήσητε, μηδέ μελετάτε, αλλ' ό εάν δοθή υμίν εν εκείνη τη ωρα, τούτο λαλείτε· ου γαρ υμείς εστε οι λαλούντες, αλλά το Πνεύμα το Άγιον. 12 παραδώσει δε αδελφός αδελφόν εις θάνατον και πατήρ τέκνον, και επαναστήσονται τέκνα επί γονείς και θανατώσουσιν αυτούς. 13 και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων δια το όνομά μου· ο δε υπομείνας εις τέλος, ουτος σωθήσεται.

14 Όταν δε ιδητε το βδέλυγμα της ερημώσεως το ρηθέν υπό Δανιήλ του προφήτου εστώς όπου ου δεΐ -ο αναγινώσκων νοείτω- τότε οι εν τη Ιουδαΐα φυεγέτωσαν εις τα όρη, 15 ο δε επί του δώματος μη καταβάτω εις την οικίαν μηδέ εισελθέτω άραι τι εκ της οικίας αυτου, 16 και ο εις τον αγρόν ων μη επιστρεψάτω εις τα οπίσω άραι το ιμάτιον αυτου. 17 ουαΐ δε ταις εν γαστρί εχούσαις και ταις θηλαζούσαις εν εκείναις ταις ημέραις. 18 προσεύχεσθε δε ίνα μη γένηται η φυγή υμών χειμώνος. 19 έσονται γαρ αι ημέραι εκείναι θλίψις, οία ου γέγονε τοιαύτη απ' αρχής κτίσεως ης έκτισεν ο Θεός έως του νυν και ου μη γένηται. 20 και ει μη εκολόβωσε Κύριος τας ημέρας, ουκ αν εσώθη πάσα σάρξ· αλλά δια τους εκλεκτούς ους εξελέξατο εκολόβωσε τας ημέρας. 21 και τότε εάν τις υμίν ειπη, ιδού ώδε ο Χριστός, ιδού εκεί, μη πιστεύετε. 22 εγερθήσονται γαρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία και τέρατα προς το αποπλανάν, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς. 23 υμείς δε βλέπετε· ιδού προείρηκα υμίν άπαντα. 24 Αλλ' εν εκείναις ταις ημέραις, μετά την θλίψιν εκείνην ο ήλιος σκοτισθήσεται, και η σελήνη ου δώσει το φέγγος αυτής, 25 και οι αστέρες έσονται εκ του ουρανου πίπτοντες, και αι δυνάμεις αι εν τοις ουρανοΐς σαλευθήσονται. 26 και τότε όψονται τον υιόν του ανθρωπου ερχόμενον εν νεφέλαις μετά δυνάμεως πολλής και δόξης. 27 και τότε αποστελεί τους αγγέλους αυτου και επισυνάξει τους εκλεκτούς αυτου εκ των τεσσάρων ανέμων, απ' άκρου της γης έως άκρου του ουρανου. 28 Από δε της συκής μάθετε την παραβολήν. όταν αυτής ο κλάδος ήδη γένηται απαλός και εκφύη τα φύλλα, γινώσκετε ότι εγγύς το θέρος εστί· 29 ούτω και υμείς, όταν ιδητε ταύτα γινόμενα, γινώσκετε ότι εγγύς εστιν επί θύραις. 30 αμην λέγω υμίν ότι ου μη παρέλθη η γενεα αύτη μέχρις ου πάντα ταύτα γένηται. 31 ο ουρανός και η γη παρελεύσονται, οι δε εμοΐ λόγοι ου μη παρελεύσονται.

32 Περί δε της ημέρας εκείνης ή της ωρας ουδείς οΐδεν, ουδέ οι άγγελοι εν ουρανω, ουδέ ο υιος, ει μη ο πατήρ. 33 Βλέπετε, αγρυπνεΐτε και προσεύχεσθε· ουκ οΐδατε γαρ πότε ο καιρός εστιν. 34 ως άνθρωπος απόδημος, αφείς την οικίαν αυτου, και δούς τοις δούλοις αυτου την εξουσίαν, και εκάστω το έργον αυτου, και τω θυρωρω ενετείλατο ίνα γρηγορή. 35 γρηγορείτε ουν· ουκ οΐδατε γαρ πότε ο κύριος της οικίας έρχεται, οψέ ή μεσονυκτίου ή αλεκτοροφωνίας ή πρωΐ· 36 μη ελθών εξαίφνης εύρη υμάς καθεύδοντας. 37 α δε υμίν λέγω, πάσι λέγω· γρηγορείτε.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΙΔ'

1 ΗΝ δε το πάσχα και τα άζυμα μετά δύο ημέρας. και εζήτουν οι αρχιερείς και οι γραμματεΐς Πως αυτόν εν δόλω κρατήσαντες αποκτείνωσιν. 2 έλεγον δε μη εν τη εορτη, μήποτε θόρυβος έσται του λαού.

3 Και όντος αυτου εν Βηθανία εν τη οικία Σίμωνος του λεπρου, κατακειμένου αυτου ήλθε γυνή έχουσα αλάβαστρον μύρου νάρδου πιστικής πολυτελούς, και συντρίψασα το αλάβαστρον κατέχεεν αυτου κατά της κεφαλής. 4 ήσαν δε τινες αγανακτούντες προς εαυτούς λέγοντες· εις τι η απώλεια αύτη του μύρου γέγονεν; 5 ηδύνατο γαρ τούτο το μύρον πραθήναι επάνω τριακοσίων δηναρίων και δοθήναι τοις πτωχοΐς· και ενεβριμώντο αυτη. 6 ο δε Ιησούς ειπεν· άφετε αυτήν· τι αυτη κόπους παρέχετε; καλόν έργον ειργάσατο εν εμοΐ. 7 πάντοτε γαρ τους πτωχούς έχετε μεθ'

εαυτών, και όταν θέλητε δύνασθε αυτούς εύ ποιήσαι· εμέ δε ου πάντοτε έχετε. 8 ό έσχεν αύτη εποίησε· προέλαβε μυρίσαι μου το σώμα εις τον ενταφιασμόν. 9 αμήν λέγω υμίν, όπου εάν κηρυχθή το ευαγγέλιον τούτο εις όλον τον κόσμον, και ό εποίησεν αύτη λαληθήσεται εις μνημόσυνον αυτής.

10 Και Ιούδας ο Ισκαριώτης, εις των δώδεκα, απήλθε προς τους αρχιερείς ίνα παραδω αυτόν αυτοίς. 11 οι δε ακούσαντες εχάρησαν, και επηγγείλαντο αυτω αργύρια δούναι· και εξήτει Πως ευκαίρως αυτόν παραδω.

12 Και τη πρώτη ημέρα των αζύμων, ότε το πάσχα έθουον, λέγουσιν αυτω οι μαθηταί αυτού· που θέλεις απελθόντες ετοιμάσωμεν ίνα φάγης το πάσχα; 13 και αποστέλλει δύο των μαθητών αυτού και λέγει αυτοίς· υπάγετε εις την πόλιν, και απαντήσαι υμίν άνθρωπος κεράμιον ύδατος βαστάζων· ακολουθήσατε αυτω, 14 και όπου εάν εισέλθη, είπατε τω οικοδεσπότη ότι ο διδάσκαλος λέγει· που εστι το κατάλυμά μου όπου το πάσχα μετά των μαθητών μου φάγω; 15 και αυτός υμίν δείξει ανώγειον μέγα εστρωμένον έτοιμον· εκεί ετοιμάσατε ημίν. 16 και εξήλθον οι μαθηταί αυτού και ήλθον εις την πόλιν, και εύρον καθώς είπεν αυτοίς, και ητοίμασαν το πάσχα. 17 Και οψίας γενομένης έρχεται μετά των δώδεκα. 18 και ανακειμένων αυτών και εσθιόντων είπεν ο Ιησούς· αμήν λέγω υμίν ότι εις εξ υμών παραδώσει με, ο εσθίων μετ' εμού. 19 οι δε ήρξαντο λυπείσθαι και λέγειν αυτω εις καθ' εις· μήτι εγώ; και άλλος· μήτι εγώ; 20 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· εις εκ των δώδεκα, ο εμβαπτόμενος μετ' εμού εις το τρυβλίον. 21 ο μεν υιος του ανθρώπου υπάγει καθώς γέγραπται περί αυτού· ουαί δε τω ανθρώπω εκείνω, δι' ου ο υιος του ανθρώπου παραδίδοται· καλόν ην αυτω ει ουκ εγεννήθη ο άνθρωπος εκείνος. 22 Και εσθιόντων αυτών λαβών ο Ιησούς άρτον ευλογήσας έκλασε και έδωκε αυτοίς και είπε· λάβετε φάγετε· τούτό εστι το σώμά μου. 23 και λαβών το ποτήριον ευχαριστήσας έδωκεν αυτοίς, και έπιον εξ αυτού πάντες. 24 και είπεν αυτοίς· τούτό εστι το αίμά μου το της καινής διαθήκης το περί πολλών εκχυνόμενον. 25 αμήν λέγω υμίν ότι ουκέτι ου μη πίνω εκ του γεννήματος της αμπέλου έως της ημέρας εκείνης όταν αυτό πίνω καινόν εν τη βασιλεία του Θεού.

26 Και μνήσαντες εξήλθον εις το όρος των ελαιών. 27 και λέγει αυτοίς ο Ιησούς ότι πάντες σκανδαλισθήσεσθε εν εμοί εν τη νυκτί ταύτη ότι γέγραπται, πατάξω τον ποιμένα και διασκορπισθήσονται τα πρόβατα· 28 αλλά μετά το εγερθήναί με προάξω υμάς εις την Γαλιλαίαν. 29 ο δε Πέτρος έφη αυτω· και ει πάντες σκανδαλισθήσονται, αλλ' ουκ εγώ. 30 και λέγει αυτω ο Ιησούς· αμήν λέγω σοι ότι συ σήμερον εν τη νυκτί ταύτη πριν ή δις αλέκτορα φωνήσαι τρίς απαρνήση με. 31 ο δε Πέτρος εκ περισσού έλεγε μάλλον· εάν με δέη συναποθανείν σοι, ου μη σε απαρνήσομαι. ωσαύτως δε και πάντες έλεγον.

32 Και έρχονται εις χωρίον ου το όνομα Γεθημανή, και λέγει τοις μαθηταίς αυτού· καθίσατε ώδε έως προσεύξωμαι. 33 και παραλαμβάνει τον Πέτρον και Ιάκωβον και Ιωάννην μεθ' εαυτού, και ήρξατο εκθαμβείσθαι και αδημονείν 34 και λέγειν αυτοίς· περίλυπός εστιν η ψυχή μου έως θανάτου· μείνατε ώδε και γρηγορείτε. 35 και προελθών μικρόν έπεσεν επί πρόσωπον επί της γης, και προσήυχετο ίνα, ει δυνατόν εστι, παρέλθη απ' αυτού η ωρα, 36 και έλεγεν· αββά ο πατήρ, πάντα δυνατά σοι· παρένεγκε το ποτήριον απ' εμού τούτο· αλλ' ου τι εγώ θέλω, αλλ' ει τι συ. 37 και έρχεται και ευρίσκει αυτούς καθεύδοντας, και λέγει τω Πέτρω· Σίμων, καθεύδεις; ουκ ισχύσατε μίαν ωραν γρηγορήσαι; 38 γρηγορείτε και προσεύχεσθε, ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν· το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σάρξ ασθενής. 39 και πάλιν απελθών προσήύξατο τον αυτόν λόγον ειπών. 40 και υποστρέψας εύρεν αυτούς πάλιν καθεύδοντας· ήσαν γαρ οι οφθαλμοί αυτών καταβαρυνόμενοι, και ουκ ήδεισαν τι αποκριθώσιν αυτω. 41 και έρχεται το τρίτον και λέγει αυτοίς· καθεύδετε λοιπόν και αναπαύεσθε! απέχει· ήλθεν η ωρα· ιδού παραδίδοται ο υιος του ανθρώπου εις τας χείρας των αμαρτωλών· 42 εγείρεσθε, άγυμεν· ιδού ο παραδιδούς με ήγγικε.

43 Και ευθέως, έτι αυτού λαλούντος, παραγίνεται Ιούδας ο Ισκαριώτης, εις των δώδεκα, και μετ' αυτού όχλος πολύς μετά μαχαιρών και ξύλων, απεσταλμένοι παρά των αρχιερέων και γραμματέων και των πρεσβυτέρων. 44 δεδώκει δε ο παραδιδούς αυτόν σύσσημον αυτοίς λέγων· ον αν φιλήσω, αυτός εστι· κρατήσατε αυτόν και απαγάγετε ασφαλώς. 45 και ελθών ευθέως προσελθών αυτω λέγει· χαιρέ, ραββί, και κατεφίλησεν αυτόν. 46 οι δε επέβαλον επ' αυτόν τας χείρας αυτών και εκράτησαν αυτόν. 47 Εις δε τις των παρεστηκότων σπασάμενος την μάχαιραν έπαισε τον δούλον του αρχιερέως και αφείλεν αυτού το ωτίον. 48 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· ως επί ληστήν εξήλθετε μετά μαχαιρών και ξύλων συλλαβείν με· 49 καθ' ημέραν προς υμάς ήμην εν τω ιερω διδάσκων, και ουκ εκρατήσατέ με. αλλ' ίνα πληρωθώσιν αι γραφαί. 50 και αφέντες αυτόν έφυγον πάντες. 51 Και εις τις νεανίσκος ηκολούθησεν αυτω, περιβεβλημένος σινδόνα επί γυμνού· και κρατούσιν αυτόν οι νεανίσκοι. 52 ο δε καταλιπών την σινδόνα γυμνός έφυγεν απ' αυτών.

53 Και απήγαγον τον Ιησούν προς τον αρχιερέα και συνέρχονται αυτω πάντες οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι και οι γραμματείς. 54 και ο Πέτρος από μακρόθεν ηκολούθησεν αυτω έως έσω εις την αυλήν του αρχιερέως, και ην συγκαθήμενος μετά των υπηρετών και θερμαινόμενος προς το φως. 55 Οι δε αρχιερείς και όλον το συνέδριον εξήτουν κατά του Ιησού μαρτυρίαν εις το θανατώσαι αυτόν, και ουχ εύρισκον· 56 πολλοί γαρ εψευδομαρτύρουν κατ' αυτού, και ίσαι αι μαρτυρίαι ουκ ήσαν. 57 και τινες αναστάντες εψευδομαρτύρουν κατ' αυτού λέγοντες 58 ότι ημείς ηκούσαμεν αυτού λέγοντος, ότι εγώ καταλύσω τον ναόν τούτον τον χειροποίητον και δια τριών ημερών άλλον αχειροποίητον οικοδομήσω. 59 και ουδέ ούτως ίση ην η μαρτυρία αυτών. 60 και αναστάς ο αρχιερεύς εις το μέσον επηρώτα τον Ιησούν λέγων· ουκ αποκρίνη ουδέν; τι ούτοί σου καταμαρτυρούσιν; 61 ο δε εσιώπη και ουδέν απεκρίνατο. πάλιν ο αρχιερεύς επηρώτα αυτόν και λέγει αυτω· συ ει ο Χριστός ο υιος του ευλογητού; 62 ο δε Ιησούς είπεν· εγώ ειμι· και ύπεσθε τον υιόν του ανθρώπου εκ δεξιών καθημένον της δυνάμεως και ερχόμενον επί των νεφελών του ουρανού. 63 ο δε αρχιερεύς διαρρηξας τους χιτώνας αυτού λέγει· τι έτι χρειάν έχομεν μαρτύρων; 64 ηκούσατε πάντως της βλασφημίας· τι υμίν φαίνεται; οι δε πάντες κατέκριναν αυτόν είναι ένοχον θανάτου. 65 Και ήρξαντό τινες εμπτύειν αυτω και περικαλύπτειν το πρόσωπον αυτού και κολαφίζειν αυτόν και λέγειν αυτω· προφήτευσον ημίν τις εστιν ο παίσας σε. και οι υπηρέται ραπίσμασιν αυτόν έβαλον.

66 Και όντος του Πέτρου κάτω εν τη αυλή, έρχεται μία των παιδικών του αρχιερέως, 67 και ιδούσα τον Πέτρον θερμαινόμενον εμβλέψασα αυτω λέγει· και συ μετά του Ιησού του Ναζαρηνού ήσθα. 68 ο δε ηρνήσατο λέγων· ουκ οίδα ουδέ επίσταμαι τι συ λέγεις. και εξήλθεν έξω εις το προαύλιον, και αλέκτωρ εφώνησε. 69 και η παιδίσκη ιδούσα αυτόν πάλιν ήρξατο λέγειν τοις παρεστηκόσιν ότι ούτος εξ αυτών εστιν. 70 ο δε πάλιν ηρνείτο. και μετά μικρόν πάλιν οι παρεστώτες έλεγον τω Πέτρω· αληθώς εξ αυτών ει· και γαρ Γαλιλαίος ει και η λαλιά σου ομοιάζει. 71 ο δε ήρξατο

αναθεματίζουν και ομνύναι ότι ουκ οίδα τον άνθρωπον τούτον ον λέγετε. 72 και εκ δευτέρου αλέκτωρ εφώνησε. και ανεμνήσθη ο Πέτρος το ρήμα ό είπεν ο Ιησούς ότι πριν αλέκτορα φωνήσαι δις, απαρνήση με τρίς· και επιβαλών έκλαιε.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΙΕ'

1 ΚΑΙ ευθέως επί το πρωϊ συμβούλιον ποιήσαντες οι αρχιερείς μετά των πρεσβυτέρων και γραμματέων και όλον το συνέδριον, δήσαντες τον Ιησούν απήνεγκαν και παρέδωκαν τω Πιλάτω. 2 και επηρώτησεν αυτόν ο Πιλάτος· συ ει ο βασιλεύς των Ιουδαίων; ο δε αποκριθείς είπεν αυτω· συ λέγεις. 3 και κατηγορουν αυτού οι αρχιερείς πολλά, αυτός δε ουδέν απεκρίνατο. 4 ο δε Πιλάτος πάλιν επηρώτα αυτόν λέγων· ουκ αποκρίνη ουδέν; ίδε πόσα σου καταμαρτυρούσιν. 5 ο δε Ιησούς ουκέτι ουδέν απεκρίθη, ωστε θαυμάζουν τον Πιλάτον. 6 Κατά δε εορτήν απέλυεν αυτοίς ένα δέσμιον, όνπερ ητούντο. 7 ην δε ο λεγόμενος Βαραββάς μετά των συστασιαστών δεδεμένος, οίτινες εν τη στάσει φόνον πεποιήκεισαν. 8 και αναβοήσας ο όχλος ήρξατο αιτείσθαι καθώς αεί εποίει αυτοίς. 9 ο δε Πιλάτος απεκρίθη αυτοίς λέγων· θέλετε απολύσω υμίν τον βασιλέα των Ιουδαίων; 10 εγίνωσκε γαρ ότι δια φθόνον παραδεδώκεισαν αυτόν οι αρχιερείς. 11 οι δε αρχιερείς ανέσεισαν τον όχλον ίνα μάλλον τον Βαραββάν απολύση αυτοίς. 12 ο δε Πιλάτος αποκριθείς πάλιν είπεν αυτοίς· τι ουν θέλετε ποιήσω ον λέγετε τον βασιλέα των Ιουδαίων; 13 οι δε πάλιν έκραξαν· σταύρωσον αυτόν. 14 ο δε Πιλάτος έλεγεν αυτοίς· τι γαρ εποίησεν κακόν; οι δε περισσοτέρως έκραξαν· σταύρωσον αυτόν. 15 ο δε Πιλάτος βουλόμενος τω όχλω το ικανόν ποιήσαι, απέλυσεν αυτοίς τον Βαραββάν, και παρέδωκε τον Ιησούν φραγγελώσας ίνα σταυρωθή.

16 Οι δε στρατιώται απήγαγον αυτόν έσω της αυλής, ό εστι πραιτώριον, και συγκαλούσιν όλην την στείραν· 17 και ενδύουσιν αυτόν πορφύραν και περιπιθέασιν αυτω πλέξαντες ακάνθινον στέφανον, 18 και ήρξαντο ασπάζεσθαι αυτόν. χαιρε ο βασιλεύς των Ιουδαίων· 19 και έτυπτον αυτού την κεφαλήν καλάμω και ενέπτυνον αυτω, και τιθέντες τα γόνατα προσεκύνουν αυτω. 20 και ότε ενέπαιξαν αυτω, εξέδυσαν αυτόν την πορφύραν και ενέδυσαν αυτόν τα ιμάτια τα ίδια, και εξαγουσιν αυτόν ίνα σταυρώσωσιν αυτόν. 21 Και αγγαρεύουσιν παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναιόν, ερχόμενον απ' αγρού, τον πατέρα Αλεξάνδρου και Ρούφου, ίνα άρη τον σταυρόν αυτού.

22 Και φέρουσιν αυτόν επί Γολγοθά τόπον, ό εστι μεθερμηνευόμενον κρανίου τόπος. 23 και εδίδουν αυτω πιείν εσμυρνισμένον οίνον· ο δε ουκ έλαβε. 24 και σταυρώσαντες αυτόν διαμερίζονται τα ιμάτια αυτού βάλλοντες κλήρον επ' αυτά τις τι άρη. 25 ην δε ωρα τρίτη και εσταύρωσαν αυτόν. 26 και ην η επιγραφή της αιτίας αυτού επιγεγραμμένη· ο βασιλεύς των Ιουδαίων. 27 Και συν αυτω σταυρούσι δύο ληστές, ένα εκ δεξιών και ένα εξ ευωνύμων αυτού. 28 και επληρώθη η γραφή η λέγουσα· και μετά ανόμων ελογίσθη. 29 Και οι παραπορευόμενοι εβλασφήμουν αυτόν κινούντες τας κεφαλάς αυτών και λέγοντες· ουά, ο καταλύων τον ναόν και εν τρισίν ημέραις οικοδομών! 30 σώσον σεαυτόν και κατάβα από του σταυρού. 31 ομοίως δε και οι αρχιερείς εμπαιζοντες προς αλλήλους μετά των γραμματέων έλεγον· άλλους έσωσεν, εαυτόν ου δύναται σώσαι. 32 ο Χριστός ο βασιλεύς του Ισραήλ καταβάτω νυν από του σταυρού, ίνα ίδωμεν και πιστεύσωμεν αυτω. και οι συνεσταυρωμένοι αυτω ωνείδιζον αυτόν. 33 Γενομένης δε ωρας έκτης σκότος εγένετο επ' όλην την γην έως ωρας ενάτης· 34 και τη ωρα τη ενάτη εβόησεν ο Ιησούς φωνή μεγάλη λέγων· Ελωϊ Ελωϊ, λιμά σαβαχθανί; ό εστι μεθερμηνευόμενον, ο Θεός μου ο Θεός μου, εις τι με εγκατέλιπες; 35 και τινες των παρεστηκότων ακούσαντες έλεγον· ίδε'Ηλίαν φωνεί. 36 δραμών δε εις και γεμίσας σπόγγον όξους περιθείς τε καλάμω επότιζεν αυτόν λέγων· άφετε ίδωμεν ει έρχεται'Ηλίας καθελείν αυτόν. 37 ο δε Ιησούς αφείς φωνήν μεγάλην εξέπνευσε. 38 Και το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη εις δύο από άνωθεν έως κάτω. 39 Ιδών δε ο κεντυρίων ο παρεστηκώς εξ εναντίας αυτού ότι ούτω κράζας εξέπνευσεν, είπεν· αληθώς ο άνθρωπος ούτος υιος ην Θεού. 40 Ήσαν δε και γυναίκες από μακρόθεν θεωρούσαι, εν αις ην και Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η του Ιακώβου του μικρού και Ιωσή μήτηρ, και Σαλώμη, 41 αι και ότε ην εν τη Γαλιλαία ηκολούθουν αυτω και διηκόνουν αυτω, και άλλαι πολλαί αι συναναβάσαι αυτω εις Ιεροσόλυμα.

42 Και ήδη οψίας γενομένης, επεί ην παρασκευή, ό εστι προσάββατον, 43 ελθών Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας, ευσημίμων βουλευτής, ος και αυτός ην προσδεχόμενος την βασιλείαν του Θεού, τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού. 44 ο δε Πιλάτος εθαύμασεν ει ήδη τέθνηκε, και προσκαλεσάμενος τον κεντυρίωνα επηρώτησεν αυτόν ει πάλαι απέθανε· 45 και γνούς από του κεντυρίωνος εδωρήσατο το σώμα τω Ιωσήφ. 46 και αγοράσας σινδόνα και καθελών αυτόν ενείλησε τη σινδόνι και κατέθηκεν αυτόν εν μνημείω, ό ην λελατομημένον εκ πέτρας, και προσεκύλισε λίθον επί την θύραν του μνημείου. 47 η δε Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία Ιωσή εθεώρουν που τίθεται.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΙΣΤ'

1 ΚΑΙ διαγενομένου του σαββάτου Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η του Ιακώβου και Σαλώμη ηγόρασαν αρώματα ίνα ελθούσαι αλείψωσιν αυτόν. 2 και λίαν πρωϊ της μιας σαββάτων έρχονται επί το μνημείον, ανατείλαντος του ηλίου. 3 και έλεγον προς εαυτάς· τις αποκυλίσει ημίν τον λίθον εκ της θύρας του μνημείου; 4 και αναβλέψασαι θεωρούσιν ότι αποκεκύλισται ο λίθος· ην γαρ μέγας σφόδρα. 5 και εισελθούσαι εις το μνημείον είδον νεανίσκον καθημένον εν τοις δεξιούς, περιβεβλημένον στολήν λευκήν, και εξεθαμβήθησαν. 6 ο δε λέγει αιταίς· μη εκθαμβείσθε· Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον· ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε· ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν. 7 αλλ' υπάγετε είπατε τοις μαθηταίς αυτού και τω Πέτρω ότι προάγει υμάς εις την Γαλιλαίαν· εκεί αυτόν όψεσθε, καθώς είπεν υμίν. 8 και εξελθούσαι έφυγον από του μνημείου· είχε δε αυτάς τρόμος και έκστασις, και ουδενί ουδέν είπον· εφοβούντο γαρ.

9 Αναστάς δε πρωΐ πρώτη σαββάτου εφάνη πρώτον Μαρία τη Μαγδαληνή, αφ' ης εκβεβλήκει επτά δαιμόνια. 10 εκείνη πορευθεΐσα απήγγειλε τοις μετ' αυτού γενομένοις, πενθοῦσι και κλαίουσι. 11 κακείνοι ακούσαντες ότι ζη και εθεάθη υπ' αυτής, ηπίστησαν. 12 Μετά δε ταῦτα δυσίν εξ αυτών περιπατοῦσιν εφανερῶθη εν ετέρα μορφῇ, πορευομένοις εις αγρόν. 13 κακείνοι απελθόντες απήγγειλαν τοις λοιποῖς· ουδέ εκείνοις επίστευσαν. 14 Ὑστερον ανακειμένοις αυτοῖς τοις ένδεκα εφανερῶθη, και ωνειδισε την απιστίαν αυτών και σκληροκαρδίαν, ότι τοις θεασαμένοις αυτόν εγηγερμένον ουκ επίστευσαν. 15 και είπεν αυτοῖς. πορευθέντες εις τον κόσμον άπαντα κηρύξατε το ευαγγέλιον πάση τη κτίσει. 16 ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται, ο δε απιστήσας κατακριθήσεται. 17 σημεία δε τοις πιστεύσασι ταῦτα παρακολουθήσει· εν τω ονόματί μου δαιμόνια εκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· 18 ὄφεις αροῦσι· καν θανάσιμόν τι πίωσιν, ου μη αυτοῦς βλάψει· επί αρρώστους χείρας επιθήσουσι, και καλῶς έξουσιν. 19 Ο μεν ουν Κύριος μετά το λαλήσαι αυτοῖς ανελήφθη εις τον ουρανόν και εκάθισεν εκ δεξιῶν του Θεού. 20 εκείνοι δε εξελθόντες εκήρυξαν πανταχοῦ, του Κυρίου συνεργούντος και τον λόγον βεβαιούντος δια των επακολουθούντων σημείων. αμήν.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

1 ΕΠΕΙΔΗ ΠΕΡ πολλοί επεχείρησαν ανατάξασθαι διήγησιν περί των πεπληροφορημένων εν ημίν πραγμάτων, 2 καθῶς παρέδωσαν ημίν οι απ' αρχῆς αυτόπται και υπηρέται γενόμενοι του λόγου, 3 έδοξε καμοί, παρηκολουθηκότι άνωθεν πάσιν ακριβῶς, καθεξῆς σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε, 4 ίνα επιγνωσ περί ων κατηχήθης λόγων την ασφάλειαν. 5 Εγένετο εν ταις ημέραις Ηρώδου του βασιλέως της Ιουδαίας ιερεύς τις ονόματι Ζαχαρίας εξ εφημερίας Αβιά, και η γυνή αυτού εκ των θυγατέρων Ααρών, και το όνομα αυτής Ελισάβετ. 6 ήσαν δε δίκαιοι αμφότεροι ενώπιον του Θεού, πορευόμενοι εν πάσαις ταις εντολαῖς και δικαιομασι του Κυρίου άμεμπτοι. 7 και ουκ ην αυτοῖς τέκνον, καθότι η Ελισάβετ ην στείρα, και αμφότεροι προβεβηκότες εν ταις ημέραις αυτών ήσαν. 8 Εγένετο δε εν τω ιερατεῦειν αυτόν εν τη τάξει της εφημερίας αυτού έναντι του Θεού, 9 κατά το έθος της ιερατείας έλαχε του θυμιάσαι εισελθών εις τον ναόν του Κυρίου· 10 και παν το πλήθος ην του λαού προσευχόμενον έξω τη ωρα του θυμιάματος. 11 ὡφθη δε αυτω άγγελος Κυρίου εστῶς εκ δεξιῶν του θυσιαστηρίου του θυμιάματος. 12 και εταράχθη Ζαχαρίας ιδών, και φόβος επέπεσεν επ' αυτόν. 13 είπε δε προς αυτόν ο άγγελος· μη φοβού, Ζαχαρία· διότι εισηκούσθη η δέησίς σου, και η γυνή σου Ελισάβετ γεννήσει υιόν σοι, και καλέσεις το όνομα αυτού Ιωάννην· 14 και έσται χαρά σοι και αγαλλίασις, και πολλοί επί τη γεννήσει αυτού χαρήσονται. 15 έσται γαρ μέγας ενώπιον του Κυρίου, και οίνον και σίκερα ου μη πθή και Πνεύματος Αγίου πλησθήσεται έτι εκ κοιλίας μητρός αυτού, 16 και πολλούς των υιών Ισραήλ επιστρέψει επί Κύριον τον Θεόν αυτών· 17 και αυτός προελεύσεται ενώπιον αυτού εν πνεύματι και δυνάμει· Ηλιού, επιστρέψαι καρδίας πατέρων επί τέκνα και απειθείς εν φρονήσει δικαίων, ετοιμάσαι Κυρίω λαόν κατεσκευασμένον. 18 και είπε Ζαχαρίας προς τον άγγελον· κατά τι γνώσομαι τούτο; εγώ γαρ ειμι πρεσβύτης και η γυνή μου προβεβηκυία εν ταις ημέραις αυτής. 19 και αποκριθείς ο άγγελος είπεν αυτω· εγώ ειμι Γαβριήλ ο παρεστηκώς ενώπιον του Θεού, και απεστάλην λαλήσαι προς σε και ευαγγελίσασθαι σοι ταῦτα. 20 και ιδού έση σιωπών και μη δυνάμενος λαλήσαι άχρι ης ημέρας γένηται ταῦτα, ανθ' ων ουκ επίστευσας τοις λόγοις μου, οίτινες πληρωθήσονται εις τον καιρόν αυτών. 21 και ην ο λαός προσδοκῶν τον Ζαχαρίαν, και εθαύμαζον εν τω χρονίζειν αυτόν εν τω ναω. 22 εξελθών δε ουκ ηδύνατο λαλήσαι αυτοῖς, και επέγνωσαν ότι οπτασίαν εώρακεν εν τω ναω· και αυτός ην διανεύων αυτοῖς, και διέμενε κωφός. 23 και εγένετο ως επλήσθησαν αι ημέραι της λειτουργίας αυτού, απήλθεν εις τον οίκον αυτού. 24 Μετά δε ταῦτας τας ημέρας συνέλαβεν Ελισάβετ η γυνή αυτού, και περιέκρυβεν εαυτήν μήνας έντε, 25 λέγουσα ότι οὔτω μοι πεποιήκεν ο Κύριος εν ημέραις αις επείδεν αφελείν το όνειδός μου εν ανθρωπίοις. 26 Εν δε τω μηνί τω έκτω απεστάλη ο άγγελος Γαβριήλ υπό του Θεού εις πόλιν της Γαλιλαίας, ή όνομα Ναζαρέτ, 27 προς παρθένον μεμνηστευμένην ανδρί, ω όνομα Ιωσήφ, εξ οίκου Δαυιδ, και το όνομα της παρθένου Μαριάμ. 28 και εισελθών ο άγγελος προς αυτήν είπε· χαίρε, κεχαριτωμένη· ο Κύριος μετά σου· ευλογημένη συ εν γυναιξίν. 29 η δε ιδούσα διεταράχθη επί τω λόγω αυτού, και διελογίζετο ποταπός ειη ο ασπασμός οὔτος. 30 και είπεν ο άγγελος αυτη· μη φοβού, Μαριάμ· εύρες γαρ χάριν παρά τω Θεω. 31 και ιδού συλληψη εν γαστρί και τέξη υιόν, και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν. 32 οὔτος έσται μέγας και υιος υψίστου κληθήσεται, και δώσει αυτω Κύριος ο Θεός τον θρόνον Δαυιδ του πατρός αυτού, 33 και βασιλεύσει επί τον οίκον Ιακώβ εις τους αιώνας, και της βασιλείας αυτού ουκ έσται τέλος. 34 είπε δε Μαριάμ προς τον άγγελον· Πως έσται μοι τούτο, επεί άνδρα ου γινώσκω; 35 και αποκριθείς ο άγγελος είπεν αυτη· Πνεύμα Άγιον επελεύσεται επί σε και δύναμις υψίστου επισκιάσει σοι· διο και το γεννώμενον άγιον κληθήσεται υιος Θεού. 36 και ιδού Ελισάβετ η συγγενής σου και αυτη συνειληφυία υιόν εν γήρει αυτής, και οὔτος μην έκτος εστίν αυτη τη καλουμένη στείρα· 37 ότι ουκ αδυνατήσεται παρά τω Θεω παν ρήμα. 38 είπε δε Μαριάμ· ιδού η δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά το ρήμά σου. και απήλθεν απ' αυτής ο άγγελος. 39 Αναστάσα δε Μαριάμ εν ταις ημέραις ταῦταις επορεύθη εις την ορεινήν μετά σπουδῆς εις πόλιν Ιουδα, 40 και εισήλθεν εις τον οίκον Ζαχαρίου και ησπάσατο την Ελισάβετ. 41 και εγένετο ως ήκουσεν η Ελισάβετ τον ασπασμόν της Μαρίας, εσκίρτησε το βρέφος εν τη κοιλία αυτής· και επλήσθη Πνεύματος Αγίου η Ελισάβετ 42 και ανεφώνησε φωνή μεγάλη και είπεν· ευλογημένη συ εν γυναιξί και ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου. 43 και πόθεν μοι τούτο ίνα έλθη η μήτηρ του Κυρίου μου προς με; 44 ιδού γαρ ως εγένετο η φωνή του ασπασμού σου εις τα ωτά μου, εσκίρτησε το βρέφος εν αγαλλίασει εν τη κοιλία μου. 45 και μακαρία η πιστεύσασα ότι έσται τελείωσις τοις λελαλημένοις αυτη παρά Κυρίου. 46 Και είπε Μαριάμ.

Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον 47 και ηγαλλίασε το πνεύμά μου επί τω Θεω τω σωτήρί μου, 48 ότι επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού. Ιδού γαρ από του νυν μακαριουσί με πάσαι αι γενεαί. 49 ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο δυνατός και άγιον το όνομα αυτού, 50 και το έλεος αυτού εις γενεάς γενεών τοις φοβουμένοις αυτόν. 51 Εποίησε κράτος εν βραχίονι αυτού, διεσκόρπισεν υπερηφάνους διανοία καρδιάς αυτών· 52 καθείλε δυνάστας από θρόνων και ύψωσε ταπεινούς, 53 πεινώντας ενέπλησεν αγαθών και πλουτούντας εξαπέστειλε κενούς. 54 αντελάβετο Ισραήλ παιδός αυτού μνησθήναι ελέους, 55 καθώς ελάλησε προς τους πατέρας ημών, τω Αβραάμ και τω σπέρματι αυτού εις τον αιώνα.

56 Έμεινε δε Μαριάμ συν αυτη ωσεί μήνας τρεις και υπέστρεψεν εις τον οίκον αυτής.

57 Τη δε Ελισάβετ επλήσθη ο χρόνος του τεκείν αυτήν, και εγέννησεν υιόν. 58 και ήκουσαν οι περιοικοι και οι συγγενείς αυτής ότι εμεγάλυνε Κύριος το έλεος αυτού μετ' αυτής, και συνεχαιρον αυτη. 59 Και εγένετο εν τη ογδόη ημέρα ήλθον περιτεμείν το παιδίον, και εκάλουν αυτό επί τω ονόματι του πατρός αυτού Ζαχαριάν. 60 και αποκριθείσα η μήτηρ αυτού είπεν· ουχί, αλλά κληθήσεται Ιωάννης. 61 και είπον προς αυτήν ότι ουδείς εστιν εν τη συγγενεία σου ος καλείται τω ονόματι τούτω· 62 ενένευον δε τω πατρί αυτού το τι αν θέλοι καλείσθαι αυτόν. 63 και αιτήσας πινακίδιον έγγραψε λέγων· Ιωάννης εστί το όνομα αυτού· και εθαύμασαν πάντες. 64 ανεύχθη δε το στόμα αυτού παραχρήμα και η γλώσσα αυτού, και ελάλει ευλογών τον Θεόν. 65 και εγένετο επί πάντας φόβος τους περιοικούντας αυτούς, και εν όλη τη ορεινή της Ιουδαίας διελαλείτο πάντα τα ρήματα ταύτα, 66 και έθεντο πάντες οι ακούσαντες εν τη καρδιά αυτών λέγοντες· τι άρα το παιδίον τούτο έσται; και χείρ Κυρίου ην μετ' αυτού. 67 Και Ζαχαρίας ο πατήρ αυτού επλήσθη Πνεύματος Αγίου και προεφήτευσε λέγων·

68 Ευλογητός Κύριος, ο Θεός του Ισραήλ, ότι επεσκέπαστο και εποίησε λύτρωσιν τω λαω αυτού, 69 και ήγειρε κέρας σωτηρίας ημίν εν τω οίκω Δαυίδ του παιδός αυτού, 70 καθώς ελάλησε δια στόματος των αγίων των απ' αιώνος προφητών αυτού, 71 σωτηριάν εξ εχθρών ημών και εκ χειρός πάντων των μισούντων ημάς, 72 ποιήσαι έλεος μετά των πατέρων ημών και μνησθήναι διαθήκης αγίας αυτού, 73 όρκον ον ώμοσε προς Αβραάμ τον πατέρα ημών, του δούναι ημίν 74 αφόβως, εκ χειρός των εχθρών ημών ρυσθέντας, λατρεύειν αυτω 75 εν οσιότητι και δικαιοσύνη ενώπιον αυτού πάσας τας ημέρας της ζωής ημών. 76 Και συ, παιδίον, προφήτης υψίστου κληθήσῃ· προπορευση γαρ προ προσώπου Κυρίου ετοιμάσαι οδούς αυτού, 77 του δούναι γνώσιν σωτηρίας τω λαω αυτού, εν αφέσει αμαρτιών αυτών 78 δια σπλαγγχα ελέους Θεού ημών, εν οίς επεσκέπαστο ημάς ανατολή εξ ύψους 79 επιφάναι τοις εν σκότει και σκιά θανάτου καθημένοις, του κατευθύναι τους πόδας ημών εις οδόν ειρήνης.

80 Το δε παιδίον ηύξανε και εκραταιούτο πνεύματι, και ην εν ταις ερήμοις έως ημέρας αναδείξεως αυτού προς τον Ισραήλ.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ Β'

1 ΕΓΕΝΕΤΟ δε εν ταις ημέραις εκείναις εξήλθε δόγμα παρά Καίσαρος Αυγούστου απογράφεσθαι πάσαν την οικουμένην. 2 αύτη η απογραφή πρώτη εγένετο ηγεμονεύοντος της Συρίας Κυρηνίου. 3 και επορεύοντο πάντες απογράφεσθαι, έκαστος εις την ιδίαν πόλιν. 4 ανέβη δε και Ιωσήφ από της Γαλιλαίας εκ πόλεως Ναζαρέτ εις την Ιουδαίαν εις πόλιν Δαυίδ, ήτις καλείται Βηθλεέμ, δια το είναι αυτόν εξ οίκου και πατριάς Δαυίδ, 5 απογράψασθαι συν Μαριάμ τη μεμνηστευμένη αυτω γυναικί, ούση εγκύω. 6 εγένετο δε εν τω είναι αυτούς εκεί επλήσθησαν αι ημέραι του τεκείν αυτήν, 7 και έτεκε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον, και εσπαργάνωσεν αυτόν και ανέκλινεν αυτόν εν τη φάτνη, διότι ουκ ην αυτοίς τόπος εν τω καταλύματι.

8 Και ποιμένες ήσαν εν τη χώρα τη αυτη αγραυλούντες και φυλάσσοντες φυλακάς της νυκτός επί την ποιμνην αυτών. 9 και ιδού άγγελος Κυρίου επέστη αυτοίς και δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αυτούς, και εφοβήθησαν φόβον μέγαν. 10 και είπεν αυτοίς ο άγγελος· μη φοβείσθε· ιδού γαρ ευγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τω λαω, 11 ότι ετέχθη υμίν σήμερον σωτήρ, ος εστι Χριστός Κύριος, εν πόλει Δαυίδ. 12 και τούτο υμίν το σημείον· ευρήσετε βρέφος εσπαργανωμένον, κείμενον εν φάτνη. 13 και εξαίφνης εγένετο συν τω αγγέλω πλήθος στρατιάς ουρανού αινούντων τον Θεόν και λεγόντων· 14 δόξα εν υψίστοις Θεω και επί γης ειρήνη, εν ανθρωποις ευδοκία. 15 και εγένετο ως απήλθον απ' αυτών εις τον ουρανόν οι άγγελοι, και οι άνθρωποι οι ποιμένες είπον προς αλλήλους· διέλθωμεν δη έως Βηθλεέμ και ιδώμεν το ρήμα τούτο το γεγονός, ό ο Κύριος εγνώρισεν ημίν. 16 και ήλθον σπεύσαντες, και ανεύρον την τε Μαριάμ και τον Ιωσήφ και το βρέφος κείμενον εν τη φάτνη. 17 ιδόντες δε διεγνώρισαν περί του ρήματος του λαληθέντος αυτοίς περί του παιδίου τούτου· 18 και πάντες οι ακούσαντες εθαύμασαν περί των λαληθέντων υπό των ποιμένων προς αυτούς. 19 η δε Μαριάμ πάντα συνετήρει τα ρήματα ταύτα συμβάλλουσα εν τη καρδιά αυτής. 20 και υπέστρεψαν οι ποιμένες δοξάζοντες και αινούντες τον Θεόν επί πάσιν οίς ήκουσαν και είδον καθώς ελαλήθη προς αυτούς.

21 Και ότε επλήσθησαν ημέραι οκτώ του περιτεμείν το παιδίον, και εκλήθη το όνομα αυτού Ιησούς, το κληθέν υπό του αγγέλου προ του συλληφθήναι αυτόν εν τη κοιλία.

22 Και ότε επλήσθησαν αι ημέραι του καθαρισμού αυτών κατά τον νόμον Μωϋσέως, ανήγαγον αυτόν εις Ιεροσόλυμα παραστήσαι τω Κυρίω, 23 καθώς γέγραπται εν νόμω Κυρίου ότι παν άρσεν διανοίγον μήτραν άγιον τω Κυρίω κληθήσεται, 24 και του δούναι θυσίαν κατά το ειρημένον εν νόμω Κυρίου, ζεύγος τρυγόνων ή δύο νεοσσούς περιστερών. 25 Και ιδού ην άνθρωπος εν Ιεροσολύμοις ω όνομα Συμεών, και ο άνθρωπος ούτος δικαιος και ευλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν του Ισραήλ, και Πνεύμα ην Άγιον επ' αυτόν· 26 και ην αυτω κεχρηματισμένον υπό του Πνεύματος του Αγίου μη ιδείν θάνατον πριν ή ίδη τον Χριστόν Κυρίου. 27 και ήλθεν εν τω Πνεύματι εις το ιερόν· και εν τω εισαγαγείν τους γονείς το παιδίον Ιησούν του ποιήσαι αυτούς κατά το ειθισμένον του νόμου περί αυτού, 28 και αυτός εδέξατο αυτόν εις τας αγκάλας αυτού και ευλόγησε τον Θεόν και είπε· 29 νυν απολύεις τον δούλόν σου, δέσποτα, κατά το ρημά σου εν ειρήνη, 30 ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου, 31 ό ητοίμασας κατά πρόσωπον πάντων των λαών. 32 φως εις αποκάλυψιν εθνών και δόξαν λαού σου Ισραήλ. 33 και ην Ιωσήφ και

η μήτηρ αυτού θαυμάζοντες επί τοις λαλουμένοις περί αυτού. 34 και ευλόγησεν αυτούς Συμεών και είπε προς Μαριάμ την μητέρα αυτού· ιδού ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον. 35 και σου δε αυτής την ψυχήν διελεύσεται ρομφαία, όπως αν αποκαλυφθώσιν εκ πολλών καρδιών διαλογισμοί. 36 Και ην Άννα προφήτις, θυγάτηρ Φανουήλ, εκ φυλής Ασήρ· αυτή προβεβηκυία εν ημέραις πολλάς, ζήσασα έτη μετά ανδρός επτά από της παρθενίας αυτής, 37 και αυτή χήρα ως ετών ογδοήκοντα τεσσάρων, ή ουκ αφίστατο από του ιερού νηστείαις και δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα και ημέραν· 38 και αύτη αυτη τη ωρα επιστάσα ανθρωμολογείτω Κυρίω και ελάλει περί αυτού πάσι τοις προσδεχομένοις λύτρωσιν εν Ιερουσαλήμ. 39 Και ως ετέλεσαν άπαντα τα κατά τον νόμον Κυρίου, υπέστρεψαν εις την Γαλιλαίαν εις την πόλιν εαυτών Ναζαρέτ. 40 Το δε παιδίον ηύξανε και εκραταιούτο πνεύματι πληρούμενον σοφίας, και χάρις Θεού ην επ' αυτό. 41 Και επορεύοντο οι γονείς αυτού κατ' έτος εις Ιερουσαλήμ τη εορτη του πάσχα. 42 και ότε εγένετο ετών δώδεκα, αναβάντων αυτών εις Ιεροσόλυμα κατά το έθος της εορτής 43 και τελειωσάντων τας ημέρας, εν τω υποστρέφειν αυτούς υπέμεινεν Ιησούς ο παις εν Ιερουσαλήμ, και ουκ έννω Ιωσήφ και η μήτηρ αυτού. 44 νομίσαντες δε αυτόν εν τη συνοδεία είναι ήλθον ημέρας οδόν και ανεζήτουν αυτόν εν τοις συγγενέσι και εν τοις γνωστοίς· 45 και μη ευρόντες αυτόν υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ ζητούντες αυτόν. 46 και εγένετο μεθ' ημέρας τρεις εύρον αυτόν εν τω ιερω καθεζόμενον εν μέσω των διδασκάλων και ακούοντα αυτών και επερωτώντα αυτούς· 47 εξίσταντο δε πάντες οι ακούοντες αυτού επί τη συνέσει και ταις αποκρίσεσιν αυτού. 48 και ιδόντες αυτόν εξεπλάγησαν, και προς αυτόν η μήτηρ αυτού είπε· τέκνον, τι εποίησας ημίν ούτως; ιδού ο πατήρ σου καγώ οδυνώμενοι εξητούμέν σε. 49 και είπε προς αυτούς· τι ότι εξητείτέ με; ουκ ήδείτε ότι εν τοις του πατρός μου δεί είναιί με; 50 και αυτοί ου συνήκαν το ρήμα ό ελάλησεν αυτοίς. 51 και κατέβη μετ' αυτών και ήλθεν εις Ναζαρέτ, και ην υποτασσόμενος αυτοίς. και η μήτηρ αυτού διετήρει πάντα τα ρήματα ταύτα εν τη καρδιά αυτής. 52 Και Ιησούς προέκοπτε σοφία και ηλικία και χάριτι παρά Θεω και ανθρωποις.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ Γ

1 ΕΝ έτει δε πεντεκαιδεκάτω της ηγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ηγεμονεύοντος Ποντίου Πιλάτου της Ιουδαίας, και τετραρχούντος της Γαλιλαίας Ηρώδου, Φιλίππου δε του αδελφού αυτού τετραρχούντος της Ιτουραίας και Τραχωνίτιδος χώρας, και Λυσανίου της Αβιληνης τετραρχούντος, 2 επ' αρχιερέως Άννα και Καϊάφα, εγένετο ρήμα Θεού επί Ιωάννην τον Ζαχαρίου υιόν εν τη ερήμω, 3 και ήλθεν εις πάσαν την περίχωρον του Ιορδάνου κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εις άφεσιν αμαρτιών, 4 ως γέγραπται εν βίβλω λόγων Ησαΐου του προφήτου λέγοντος· φωνή βοώντος εν τη ερήμω, ετοιμάσατε την οδόν Κυρίου, ευθείας ποιείτε τας τρίβους αυτού· 5 πάσα φάραγξ πληρωθήσεται και παν όρος και βουνός ταπεινωθήσεται, και έσται τα σκολιά εις ευθείαν και αι τραχείαι εις οδούς λείας, 6 και όψεται πάσα σάρξ το σωτήριον του Θεού. 7 Έλεγεν ουν τοις εκπορευομένοις όχλοις βαπτισθήναι υπ' αυτού· γεννήματα εχιδώνν, τις υπέδειξεν υμίν φυγείν από της μελλούσης οργής; 8 ποιήσατε ουν καρπούς αξίους της μετανοίας, και μη άρξησθε λέγειν εν εαυτοίς, πατέρα έχομεν τον Αβραάμ· λέγω γαρ υμίν ότι δύναται ο Θεός εκ των λίθων τούτων εγειραι τέκνα τω Αβραάμ. 9 ήδη δε και η αξινη προς την ρίζαν των δένδρων κείται· παν ουν δένδρον μη ποιούν καρπόν καλόν εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται. 10 Και επηρώτων αυτόν οι όχλοι λέγοντες· τι ουν ποιήσομεν; 11 αποκριθείς δε λέγει αυτοίς· ο έχων δύο χιτώνας μεταδώτω τω μη έχοντι, και ο έχων βρώματα ομοίως ποιείτω. 12 ήλθον δε και τελώναι βαπτισθήναι, και είπον προς αυτόν· διδάσκαλε, τι ποιήσομεν; 13 ο δε είπε προς αυτούς· μηδέν πλέον παρά το διατεταγμένον υμίν πράσσετε. 14 επηρώτων δε αυτόν και στρατευόμενοι λέγοντες· και ημείς τι ποιήσομεν; και είπε προς αυτούς· μηδένα συκοφαντήσητε μηδέ διασεισητε, και αρκείσθε τοις οπωνώσις υμών. 15 Προσδοκώντος δε του λαού και διαλογιζομένων πάντων εν ταις καρδίαις αυτών περί του Ιωάννου, μήποτε αυτός είη ο Χριστός, 16 απεκρίνατο ο Ιωάννης άπασι λέγων· εγώ μεν ύδατι βαπτίζω υμάς· έρχεται δε ο ισχυρότερός μου, ου ουκ ειμί ικανός λύσαι τον ιμάντα των υποδημάτων αυτού· αυτός υμάς βαπτίσει εν Πνεύματι Αγίω και πυρί. 17 ου το πτύον εν τη χειρί αυτού και διακαθαριεί την άλωνα αυτού, και συνάξει τον σίτον εις την αποθήκην αυτού, το δε άχυρον κατακαύσει πυρί ασβέστω. 18 πολλά μεν ουν και έτερα παρακαλών ευηγγελίζετο τον λαόν. 19 Ο δε Ηρώδης ο τετράρχης, ελεγχόμενος υπ' αυτού περί Ηρωδιάδος της γυναικός του αδελφού αυτού και περι πάντων ων εποίησε πονηρών ο Ηρώδης, 20 προσέθηκε και τούτο επί πάσι και κατέκλεισε τον Ιωάννην εν τη φυλακή. 21 Εγένετο δε εν τω βαπτισθήναι άπαντα τον λαόν και Ιησού βαπτισθέντος και προσευχομένου ανεωχθήναι τον ουρανόν 22 και καταβήναι το Πνεύμα το Άγιον σωματικω είδει ωσει περιστεράν επ' αυτόν, και φωνήν εξ ουρανού γενέσθαι λέγουσαν· συ ει ο υιος μου ο αγαπητός, εν σοί ευδόκησα. 23 Και αυτός ην ο Ιησούς ωσει ετών τριάκοντα αρχόμενος, ων, ως ενομίζετο, υιος Ιωσήφ, του Ηλί, 24 του Μαθάν, του Λευϊ, του Μελχί, του Ιωαννά, του Ιωσήφ, 25 του Ματθαίου, του Αμώς, του Ναούμ, του Εσλίμ, του Ναγγαί, 26 του Μαάθ, του Ματθαίου, του Σεμεϋ, του Ιωσήφ, του Ιωδά, 27 του Ιωαννάν, του Ψρησά, του Ζοροβάβελ, του Σαλαθιήλ, του Νηρί, 28 του Μελχί, του Αδδί, του Κωσάμ, του Ελμωδάμ, του Ήρ, 29 του Ιωσή, του Ελιέζερ, του Ιωρείμ, του Ματθάτ, του Λευϊ, 30 του Συμεών, του Ιούδα, του Ιωσήφ, του Ιωνά, του Ελιακείμ, 31 του Μελεά, του Μαϊνάν, του Ματθαθά, του Νάθαν, του Δαυϊδ, 32 του Ιεσσαί, του Ωβήδ, του Βοόζ, του Σαλμών, του Ναασσών, 33 του Αμιναδάβ, του Αράμ, του Ιωράμ, του Εσρώμ, του Φαρές, του Ιούδα, 34 του Ιακώβ, του Ισαάκ, του Αβραάμ, του Θάρα, του Ναχώρ, 35 του Σερούχ, του Ψραγαύ, του Φάλεκ, του Έβερ, του Σαλά, 36 του Καϊνάν, του Αρφαζάδ, του Σημ, του Νώε, του Λάμεχ, 37 του Μαθουσάλα, του Ενώνχ, του Ιάρεδ, του Μαλελεήλ, του Καϊνάν, 38 του Ενώς, του Σηθ, του Αδάμ, του Θεού.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ Δ

1 ΙΗΣΟΥΣ δε πλήρης Πνεύματος Αγίου υπέστρεψεν από του Ιορδάνου, και ήγετο εν τω Πνεύματι εις την έρημον 2 ημέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος υπό του διαβόλου, και ουκ έφαγεν ουδέν εν ταις ημέραις εκείναις· και συντελεσθεισών αυτών ύστερον επείνασε. 3 και είπεν αυτω ο διάβολος· ει υιος ει του Θεού, επέ τω λίθω τούτω ίνα γένηται άρτος. 4 και απεκρίθη ο Ιησούς προς αυτόν λέγων· γέγραπται ότι ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος, αλλ' επί παντί ρήματι εκπορευομένω δια στόματος Θεού. 5 Και αναγατών αυτόν ο διάβολος εις όρος υψηλόν έδειξεν αυτω πάσας τας βασιλείας της οικουμένης εν στιγμή χρόνου, 6 και είπεν αυτω ο διάβολος· σοί δώσω την εξουσίαν ταύτην άπασαν και την δόξαν αυτών, ότι εμοί παραδέδοται, και ω εάν θέλω δίδωμι αυτήν. 7 συ ουν εάν προσκυνήσης ενώπιόν μου, έσται σου πάσα. 8 και αποκριθείς αυτω είπεν ο Ιησούς· ύπαγε οπίσω μου, σατανά· γέγραπται γαρ, Κύριον τον Θεόν σου προσκυνήσεις και αυτω μόνω λατρεύσεις. 9 Και ήγαγεν αυτόν εις Ιεροσόλυμα, και έστησεν αυτόν επί το πτερύγιον του ιερού και είπεν αυτω· ει υιος ει του Θεού, βάλε σεαυτόν εντεύθεν κάτω· 10 γέγραπται γαρ ότι τοις αγέλοις αυτού εντελείται περί σου του διαφυλάξαι σε, 11 και ότι επί χειρών αρούσί σε, μήποτε προσκόψης προς λίθον τον πόδα σου. 12 και αποκριθείς είπεν αυτω ο Ιησούς ότι είρηται, ουκ εκπειράσεις Κύριον τον Θεόν σου. 13 Και συντελέσας πάντα πειρασμόν ο διάβολος απέστη απ' αυτού άχρι καιρού.

14 Και υπέστρεψεν ο Ιησούς εν τη δυνάμει του Πνεύματος εις την Γαλιλαίαν· και φήμη εξήλθε καθ' όλης της περιχώρου περί αυτού 15 και αυτός εδίδασκεν εν ταις συναγωγαίς αυτών δοξαζόμενος υπό πάντων.

16 Και ήλθεν εις την Ναζαρέτ, ου ην τεθραμμένος, και εισήλθε κατά το ειωθός αυτω εν τη ημέρα των σαββάτων εις την συναγωγήν, και ανέστη αναγνώναι. 17 και επεδόθη αυτω βιβλίον Ησαίου του προφήτου, και αναπτύξας το βιβλίον εύρε τον τόπον ου ην γεγραμμένον· 18 Πνεύμα Κυρίου επ' εμέ, ου είνεκεν έχρισέ με, ευαγγελίσασθαι πτωχοίς απέσταλκέ με, ίασασθαι τους συντετριμμένους την καρδίαν, 19 κηρύξαι αιχμαλώτοις άφεςιν και τυφλοίς ανάβλεψιν, αποστείλαι τεθραυσμένους εν άφεσει, κηρύξαι ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν. 20 και πτύξας το βιβλίον αποδούς τω υπηρέτη εκάθισε· και πάντων εν τη συναγωγή οι οφθαλμοί ήσαν ατενίζοντες αυτω. 21 ήρξατο δε λέγειν προς αυτούς ότι σήμερον πεπιλήρωται η γραφή αύτη εν τοις ωσίν υμών. 22 και πάντες εμαρτύρουν αυτω και εθαύμαζον επί τοις λόγοις της χάριτος τοις εκπορευομένοις εκ του στόματος αυτού και έλεγον· ουχ ούτός εστιν ο υιος Ιωσήφ; 23 και είπε προς αυτούς· πάντως ερείτέ μοι την παραβολήν ταύτην· ιατρέ, θεράπειςον σεαυτόν· όσα ηκούσαμεν γενόμενα εν τη Καπερναούμ, ποιήσον και ώδε εν τη πατριδι σου. 24 είπε δε· αμήν λέγω υμίν ότι ουδείς προφήτης δεκτός εστιν εν τη πατριδι αυτού. 25 επ' αληθείας δε λέγω υμίν πολλαί χήραι ήσαν εν ταις ημέραις'Ηλιού εν τω Ισραήλ, ότε εκλείσθη ο ουρανός επί έτη τρία και μήνας εξ, ως εγένετο λιμός μέγας επί πάσαν την γην, 26 και προς ουδεμίαν αυτών επέμφθη'Ηλίας ει μη εις Σάρεππα της Σιδωνίας προς γυναίκα χήραν. 27 και πολλοί λεπροί ήσαν επί Ελισαίου του προφήτου εν τω Ισραήλ, και ουδείς αυτών εκαθαρίσθη ει μη Νεεμάν ο Σύρος. 28 και επλήσθησαν πάντες θυμού εν τη συναγωγή ακούοντες ταύτα, 29 και αναστάντες εξέβαλον αυτόν έξω της πόλεως και ήγαγον αυτόν έως οφρύος του όρους, εφ' ου η πόλις αυτών ωκοδόμητο, εις το κατακρημνίσαι αυτόν. 30 αυτός δε διελθών δια μέσου αυτών επορεύετο.

31 Και κατήλθεν εις Καπερναούμ πόλιν της Γαλιλαίας, και ην διδάσκων αυτούς εν τοις σάββασι· 32 και εξεπλήρουντο επί τη διδαχή αυτού, ότι εν εξουσία ην ο λόγος αυτού. 33 Και εν τη συναγωγή ην άνθρωπος έχων πνεύμα δαιμονίου ακαθάρτου, και ανέκραξε φωνή μεγάλη 34 λέγων· έα, τι ημίν και σοί, Ιησού Ναζαρηνέ; ήλθες απολέσαι ημάς; οίδα σε τις ει, ο άγιος του Θεού. 35 και επετίμησεν αυτω ο Ιησούς λέγων· φιμώθητι και έξελθε εξ αυτού. και ρίψαν αυτόν το δαιμόνιον εις το μέσον εξήλθεν απ' αυτού, μηδέν βλάψαν αυτόν. 36 και εγένετο θάμβος επί πάντας, και συνελάλουν προς αλλήλους λέγοντες· τις ο λόγος ούτος, ότι εν εξουσία και δυνάμει επιπάσσει τοις ακαθάρτοις πνεύμασι, και εξέρχονται; 37 και εξεπορεύετο ήχος περί αυτού εις πάντα τόπον της περιχώρου.

38 Αναστάς δε εκ της συναγωγής εισήλθεν εις την οικίαν Σίμωνος. η πενθερά δε του Σίμωνος ην συνεχομένη πυρετω μεγάλω, και ηρώτησαν αυτόν περί αυτής. 39 και επιστάς επάνω αυτής επετίμησε τω πυρετω, και αφήκεν αυτήν· παραχρήμα δε αναστάσα διηκόνει αυτοίς. 40 Δύνοντος δε του ηλίου πάντες όσοι είχαν ασθενούντας νόσοις ποικίλαις ήγαγον αυτούς προς αυτόν· ο δε ενί εκάστω αυτών τας χείρας επιτιθείς εθεράπευσεν αυτούς. 41 εξήρχετο δε και δαιμόνια από πολλών κραυγάζοντα και λέγοντα ότι συ ει ο Χριστός ο υιος του Θεού. και επιτιμών ουκ εία αυτά λαλείν, ότι ήδεισαν τον Χριστόν αυτόν είναι. 42 Γενομένης δε ημέρας εξελθών επορεύθη εις έρημον τόπον· και οι όχλοι επεζήτηουν αυτόν, και ήλθον έως αυτού και κατείχον αυτόν του μη πορεύεσθαι απ' αυτών. 43 ο δε είπε προς αυτούς ότι και ταις ετέραις πόλεσιν ευαγγελίσασθαι με δεί την βασιλείαν του Θεού· ότι εις τούτο απέσταλμαι. 44 και ην κηρύσσων εις τας συναγωγάς της Γαλιλαίας.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ Ε'

1 ΕΓΕΝΕΤΟ δε εν τω τον όχλον επικείσθαι αυτω του ακούειν τον λόγον του Θεού και αυτός ην εστώς παρά την λίμνην Γεννησαρέτ, 2 και είδε δύο πλοία εστώτα παρά την λίμνην· οι δε αλιείς αποβάντες απ' αυτών απέπλυναν τα δίκτυα. 3 εμβάς δε εις εν των πλοίων, ό ην του Σίμωνος, ηρώτησεν αυτόν από της γης επαναγαγείν ολίγον· και καθίσας εδίδασκεν εκ του πλοίου τους όχλους. 4 ως δε επαύσατο λαλών, είπε προς τον Σίμωνα· επανάγαγε εις το βάθος και χαλάσατε τα δίκτυα υμών εις άγραν. 5 και αποκριθείς ο Σίμων είπεν αυτω· επιστάτα, δι' όλης της νυκτός κοπιάσαντες ουδέν ελάβομεν· επί δε τω ρήματί σου χαλάσω το δίκτυον. 6 και τούτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλήθος ιχθύων πολύ· διερρήγγυτο δε το δίκτυον αυτών. 7 και κατένευσαν τοις μετόχοις τοις εν τω ετέρω πλοίω του ελθόντας συλλαβέσθαι αυτοίς· και ήλθον και έπλησαν αμφοτέρα τα πλοία, ωστε βυθίζεσθαι αυτά. 8 ιδών δε Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοις γόνασιν Ιησού λέγων· έξελθε απ' εμού, ότι ανήρ αμαρτωλός ειμι, Κυρίε· 9 θάμβος γαρ περιέσχεν αυτόν και πάντας τους συν αυτω επί τη άγρα των ιχθύων ή συνέλαβον, 10 ομοίως δε και Ιάκωβον και Ιωάννην, υιούς Ζεβεδαίου, οι ήσαν κοινωνοί τω Σίμωνι. και είπε προς τον Σίμωνα ο Ιησούς· μη φοβού· από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών. 11 και καταγαγόντες τα πλοία επί την γην αφέντες άπαντα ηκολούθησαν αυτω.

12 Και εγένετο εν τω είναι αυτόν εν μια των πόλεων και ιδού ανήρ πλήρης λέπρας· και ιδών τον Ιησούν, πεσών επί πρόσωπον εδεήθη αυτού λέγων· Κύριε, εάν θέλης δύνασαι με καθαρίσαι. 13 και εκτείνας την χείρα ήψατο αυτού ειπών· θέλω, καθάρισθητι. και ευθέως η λέπρα απήλθεν απ' αυτού. 14 και αυτός παρήγγειλεν αυτω μηδενί ειπείν, αλλά απελθών δείξον σεαυτόν τω ιερεί και προσένεγκε περί του καθαρισμού σου καθώς προσέταξε Μωϋσής εις μαρτύριον αυτοίς. 15 διήρχετο δε μάλλον ο λόγος περί αυτού, και συνήρχοντο όχλοι πολλοί ακούειν και θεραπεύεσθαι υπ' αυτού από των ασθενειών αυτών· 16 αυτός δε ην υποχωρών εν ταις ερήμοις και προσευχόμενος.

17 Και εγένετο εν μια των ημερών και αυτός ην διδάσκων, και ήσαν καθήμενοι Φαρισαίοι και νομοδιδάσκαλοι, οί ήσαν εληλυθότες εκ πάσης κώμης της Γαλιλαίας και Ιουδαίας και Ιερουσαλήμ· και δύναμις Κυρίου ην εις το ιάσθαι αυτούς. 18 και ιδού άνδρες φέροντες επί κλίνης άνθρωπον ος ην παραλελυμένος και εξήτουν αυτόν εισενεγκείν και θείναι ενώπιον αυτού. 19 και μη ευρόντες ποίας εισενέγκωσιν αυτόν δια τον όχλον, αναβάντες επί το δώμα δια των κεράμων καθήκαν αυτόν συν τω κλινιδίω εις το μέσον έμπροσθεν του Ιησού. 20 και ιδών την πίστιν αυτών είπεν αυτω· άνθρωπε, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου. 21 και ήρξαντο διαλογίζεσθαι οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι λέγοντες· τις εστιν ούτος ος λαλεί βλασφημίας· τις δύναται αφιέναι αμαρτίας ει μη μόνος ο Θεός; 22 επιγνούς δε ο Ιησούς τους διαλογισμούς αυτών αποκριθείς είπε προς αυτούς· τι διαλογίζεσθε εν ταις καρδίαις υμών; 23 τι εστιν ευκοπώτερον, ειπείν, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου, ή ειπείν, έγειρε και περιπάτει; 24 ίνα δε ειδήτε ότι εξουσίαν έχει ο υιος του ανθρώπου επί της γης αφιέναι αμαρτίας -είπε τω παραλελυμένω· σοί λέγω, έγειρε και άρας το κλινιδίόν σου πορεύου εις τον οίκόν σου. 25 και παραχρήμα αναστάς ενώπιον αυτών, άρας εφ' ό κατέκειτο απήλθεν εις τον οίκον αυτού δοξάζων τον Θεόν. 26 και έκστασις έλαβεν άπαντας και εδόξαζον τον Θεόν, και επλήσθησαν φόβου λέγοντες ότι είδομεν παράδοξα σήμεραν.

27 Και μετά ταύτα εξήλθε και εθεάσατο τελώνην ονόματι Λευϊν, καθήμενον επί το τελώνιον, και είπεν αυτω· ακολουθεί μοι. 28 και καταλιπών άπαντα αναστάς ηκολούθησεν αυτω. 29 και εποίησε δοχήν μεγάλην Λευϊς αυτω εν τη οικία αυτού, και ην όχλος τελωνών πολλός και άλλων οί ήσαν μετ' αυτών κατακείμενοι. 30 και εγόγγυζον οι γραμματείς αυτών και οι Φαρισαίοι προς τους μαθητάς αυτού λέγοντες· διατί μετά των τελωνών και αμαρτωλών εσθίετε και πίνετε; 31 και αποκριθείς ο Ιησούς είπε προς αυτούς· ου χρείαν έχουσιν οι υγιαίνοντες ιατρού, αλλ' οι κακώς έχοντες· 32 ουκ ελήλυθα καλέσαι δικαίους, αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν. 33 Οι δε είπον προς αυτόν· διατί οι μαθηταί Ιωάννου νηστεύουσι πυκνά και δεήσεις ποιούνται, ομοίως και οι των Φαρισαίων, οι δε σοί εσθίουσι και πίνουσιν; 34 ο δε είπε προς αυτούς· μη δύνασθε τους υιούς του νυμφώνος, εν ω ο νυμφίος μετ' αυτών εστι, ποιήσαι νηστεύειν; 35 ελεύσονται δε ημέραι, και όταν απαρθή απ' αυτών ο νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν εν εκείναις ταις ημέραις. 36 έλεγε δε και παραβολήν προς αυτούς ότι ουδείς επιβλημα ιματίου καινού επιβάλλει επί ιμάτιον παλαιόν· ει δε μήγε, και το καινόν σχίσει και τω παλαιω ου συμφωνεί το επίβλημα το από του καινού. 37 και ουδείς βάλλει οίνον νέον εις ασκούς παλαιούς· ει δε μήγε, ρήξει ο οίνος ο νέος τους ασκούς, και αυτός εκχυθήσεται και οι ασκοί απολούνται· 38 αλλά οίνον νέον εις ασκούς καινούς βλητέον, και αμφότεροι συντηρούνται. 39 και ουδείς πιών παλαιόν ευθέως θέλει νέον· λέγει γαρ· ο παλαιός χρηστότερός εστιν.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΣΤ'

1 ΕΓΕΝΕΤΟ δε εν σαββάτω δευτεροπρώτω διαπορεύεσθαι αυτόν δια των σπορίμων· και έτιλλον οι μαθηταί αυτού τους στάχους και ήσθιον ψύχοντες ταις χερσί. 2 τινές δε των Φαρισαίων είπον αυτοίς· τι ποιείτε ό ουκ έξεστι ποιείν εν τοις σάββασι; 3 και αποκριθείς προς αυτούς είπεν ο Ιησούς· ουδέ τούτο ανέγνωτε ό εποίησε Δαυϊδ οπότε επείνασεν αυτός και οι μετ' αυτού όντες; 4 ως εισήλθεν εις τον οίκον του Θεού και τους άρτους της προθέσεως έλαβε και έφαγε, και έδωκε και τοις μετ' αυτού, ους ουκ έξεστι φαγείν ει μη μόνους τους ιερείς; 5 και έλεγεν αυτοίς ότι κύριός εστιν ο υιος του ανθρώπου και του σαββάτου. 6 Εγένετο δε και εν ετέρω σαββάτω εισελθείν αυτόν εις την συναγωγήν και διδάσκειν· και ην εκεί άνθρωπος, και η χείρ αυτού η δεξιά ην ξηρά. 7 παρετήρουν δε οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι ει εν τω σαββάτω θεραπεύσει, ίνα εύρωσι κατηγορίαν αυτού. 8 αυτός δε ήδει τους διαλογισμούς αυτών, και είπε τω ανθρώπω τω ξηράν έχοντι την χείρα· έγειρε και στήθι εις το μέσον· ο δε αναστάς έστη. 9 είπεν ουν ο Ιησούς προς αυτούς· επερωτήσω υμάς τι έξεστι τοις σάββασιν, αγαθοποιήσαι ή κακοποιήσαι, ψυχήν σώσαι ή αποκτείνειν; 10 και περιβλεψάμενος πάντας αυτούς είπεν αυτω· έκτεινον την χείρά σου. ο δε εποίησε, και αποκατεστάθη η χείρ αυτού ως η άλλη. 11 αυτοί δε επλήσθησαν ανοίας, και διελάλουν προς αλλήλους τι αν ποιήσειαν τω Ιησού.

12 Εγένετο δε εν ταις ημέραις ταύταις εξήλθεν εις το όρος προσεύξασθαι και ην διανυκτερεύων εν τη προσευχή του Θεού. 13 και ότε εγένετο ημέρα, προσεφώνησε τους μαθητάς αυτού, και εκλεξάμενος απ' αυτών δώδεκα, ους και αποστόλους ωνόμασε, 14 Σίμωνα, ον και ωνόμασε Πέτρον, και Ανδρέαν τον αδελφόν αυτού, Ιάκωβον και Ιωάννην, Φίλιππον και Βαρθολομαίον, 15 Ματθαίον και Θωμάν, Ιάκωβον τον του Αλφαίου και Σίμωνα τον καλούμενον Ζηλωτήν, 16 Ιούδαν Ιακώβου και Ιούδαν Ισκαριώτην, ος και εγένετο προδότης, 17 και καταβάς μετ' αυτών έστη επί τόπου πεδινού, και όχλος μαθητών αυτού, και πλήθος πολύ του λαού από πάσης της Ιουδαίας και Ιερουσαλήμ και της παραλίου Τύρου και Σιδώνος, οί ήλθον ακούσαι αυτού και ιαθίηναι από των νόσων αυτών, 18 και οι οχλούμενοι από πνευμάτων ακαθάρτων, και εθεραπεύοντο· 19 και πας ο όχλος εξήτει άπτεσθαι αυτού, ότι δύναμις παρ' αυτού εξήρχετο και ίάτο πάντας. 20 Και αυτός επάρας τους οφθαλμούς αυτού εις τους μαθητάς αυτού έλεγε· μακάριοι οι πτωχοί, ότι υμετέρα εστιν η βασιλεία του Θεού. 21 μακάριοι οι πεινώντες νυν, ότι χορτασθήσεσθε. μακάριοι οι κλαίοντες νυν, ότι γελάσετε. 22 μακάριοί εστε όταν μισήσωσιν υμάς οι άνθρωποι, και όταν αφορίσωσιν υμάς και ονειδίσωσι και εκβάλωσι το όνομα υμών ως πονηρόν ένεκα του υιού του ανθρώπου. 23 χάρητε εν εκείνη τη ημέρα και σκιρτήσατε· ιδού γαρ ο μισθός υμών πολύς εν τω ουρανω· κατά τα αυτά γαρ εποίουν τοις προφήταις οι πατέρες αυτών. 24 πλήν ουαί υμίν τοις πλουσίοις, ότι απέχετε την παράκλησιν υμών. 25 ουαί υμίν οι εμπειπλησμένοι, ότι

πεινάσετε. ουαί υμίν οι γελώντες νυν, ότι πενήθησθε και κλαύσετε. 26 ουαί όταν καλώς υμάς είπωσι πάντες οι άνθρωποι· κατά τα αυτά γαρ εποίουν τοις ψευδοπροφήταις οι πατέρες αυτών.

27 Αλλά υμίν λέγω τοις ακούουσιν· αγαπάτε τους εχθρούς υμών, καλώς ποιείτε τοις μισούσιν υμάς, 28 ευλογείτε τους καταρωμένους υμίν, προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς. 29 τω τύπτοντί σε επί την σιαγόνα πάρεχε και την άλλην, και από του αίροντός σου το ιμάτιον και τον χιτώνα μη κωλύσης. 30 παντί δε τω αιτούντί σε δίδου, και από του αίροντος τα σά μη απαίτει. 31 και καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως. 32 και ει αγαπάτε τους αγαπώντας υμάς, ποία υμίν χάρις εστί; και γαρ οι αμαρτωλοί τους αγαπώντας αυτούς αγαπώσι. 33 και εάν αγαθοποιήτε τους αγαθοποιούντας υμάς, ποία υμίν χάρις εστί; και γαρ οι αμαρτωλοί το αυτό ποιούσι. 34 και εάν δανείζητε παρ' ων ελπίζετε απολαβείν, ποία υμίν χάρις εστί; και γαρ αμαρτωλοί αμαρτωλοίς δανείζουσιν ίνα απολάβωσι τα ίσα. 35 πλην αγαπάτε τους εχθρούς υμών και αγαθοποιείτε και δανείζετε μηδέν απελπίζοντες, και έσται ο μισθός υμών πολύς, και έσεσθε υιοί υψίστου, ότι αυτός χρηστός εστιν επί τους αχαρίστους και πονηρούς. 36 Γίνεσθε ουν οικτίρμονες, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί. 37 Και μη κρίνετε, και ου μη κριθήτε· μη καταδικάζετε, και ου μη καταδικασθήτε· απολύετε, και απολυθήσεσθε· 38 δίδοτε, και δοθήσεται υμίν· μέτρον καλόν, πεπεισμένον και σεσαλευμένον και υπερεκχυνόμενον δώσουσιν εις τον κόλπον υμών· τω γαρ αυτω μέτρω ω μετρείτε, αντιμετρηθήσεται υμίν. 39 Είπε δε παραβολήν αυτοίς· μήτι δύναται τυφλός τυφλόν οδηγείν; ουχί αμφοτέροι εις βόθυνον πεσούνται; 40 ουκ έστι μαθητής υπέρ τον διδάσκαλον αυτού· κατηρητισμένος δε πας έσται ως ο διδάσκαλος αυτού. 41 Τί δε βλέπεις το κάρφος το εν τω οφθαλμω του αδελφού σου, την δε δοκόν την εν τω ιδίω οφθαλμω ου κατανοείς; 42 ή Πως δύνασαι λέγειν τω αδελφω σου, αδελφέ, άφες εκβάλω το κάρφος το εν τω οφθαλμω σου, αυτός την εν τω οφθαλμω σου δοκόν ου βλέπων; υποκριτά, έκβαλε πρώτον την δοκόν εκ του οφθαλμού σου, και τότε διαβλέψεις εκβαλείν το κάρφος το εν τω οφθαλμω του αδελφού σου. 43 ου γαρ εστι δένδρον καλόν ποιούν καρπόν σαπρόν, ουδέ δένδρον σαπρόν ποιούν καρπόν καλόν· 44 έκαστον γαρ δένδρον εκ του ιδίου καρπού γινώσκεται. ου γαρ εξ ακανθών συλλέγουσι σύκα, ουδέ εκ βάτου τρυγώσι σταφυλήν. 45 ο αγαθός άνθρωπος εκ του αγαθού θησαυρού της καρδιάς αυτού προφέρει το αγαθόν, και ο πονηρός άνθρωπος εκ του πονηρού θησαυρού της καρδιάς αυτού προφέρει το πονηρόν· εκ γαρ του περισεύμματος της καρδιάς λαλεί το στόμα αυτού. 46 Τί δε με καλείτε, Κύριε Κύριε, και ου ποιείτε α λέγω; 47 πας ο ερχόμενος προς με και ακούων μου των λόγων και ποιών αυτούς, υποδείξω υμίν τίνι εστίν όμοιος· 48 όμοιός εστιν ανθρώπω οικοδομούντι οικίαν, ος και έσκαψε και εβάθυνε και έθηκε θεμελίον επί την πέτραν· πλημμύρας δε γενομένης προσέρρηξεν ο ποταμός τη οικία εκείνη, και ουκ ίσχυσε σαλεύσαι αυτήν· τεθεμελίωτο γαρ επί την πέτραν. 49 ο δε ακούσας και μη ποιήσας όμοιός εστιν ανθρώπω οικοδομήσαντι οικίαν επί την γην χωρίς θεμελίου· ή προσέρρηξεν ο ποταμός, και ευθύς έπεσε, και εγένετο το ρήγμα της οικίας εκείνης μέγα.

KATA ΛΟΥΚΑΝ Ζ

1 ΕΠΕΙ δε επλήρωσε πάντα τα ρήματα αυτού εις τας ακοάς του λαού, εισήλθεν εις Καπερναούμ. 2 Εκατοντάρχου δε τινος δούλος κακώς έχων ήμελλε τελευτάν, ος ην αυτω έντιμος. 3 ακούσας δε περί του Ιησού απέστειλε προς αυτόν πρεσβυτέρους των Ιουδαίων ερωτών αυτόν όπως ελθών διασώση τον δούλον αυτού. 4 οι δε παραγενόμενοι προς τον Ιησούν παρεκάλουν αυτόν σπουδαίως, λέγοντες ότι άγιός εστιν ω παρέξει τούτο. 5 αγαπά γαρ το έθνος ημών, και την συναγωγήν αυτός ωκοδόμησεν ημίν. 6 ο δε Ιησούς επορεύετο συν αυτοίς. ήδη δε αυτού ου μακράν απέχοντος από της οικίας έπεμψε προς αυτόν ο εκατόνταρχος φίλους λέγων αυτω· Κύριε, μη σκύλλου· ου γαρ ειμι ικανός ίνα υπό την στέγην μου εισέλθης· 7 διο ουδέ εμαυτόν ηξίωσα προς σε ελθείν· αλλ' ειπέ λόγω, και ιαθήσεται ο παις μου. 8 και γαρ εγώ άνθρωπός ειμι υπό εξουσίαν τασσόμενος, έχων υπ' εμαυτόν στρατιώτας, και λέγω τούτω, πορεύθητι, και πορεύεται, και άλλω, έρχου, και έρχεται, και τω δούλω μου, ποιήσον τούτο, και ποιεί. 9 ακούσας δε ταύτα ο Ιησούς εθαύμασεν αυτόν, και στραφείς τω ακολουθούντι αυτω όχλω είπε· λέγω υμίν, ουδέ εν τω Ισραήλ τασούτην πίστιν εύρον. 10 και υποστρέψαντες οι πεμφθέντες εις τον οίκον εύρον τον ασθενούντα δούλον υγιαίνοντα. 11 Και εγένετο εν τω εξήξει επορεύετο εις πόλιν καλουμένην Ναϊν· και συνεπορεύοντο αυτω οι μαθηταί αυτού ικανοί και όχλος πολύς. 12 ως δε ήγγισε τη πύλη της πόλεως, και ιδού εξεκομίζετο τεθνηκώς υιος μονογενής τη μητρί αυτού, και αύτη ην χήρα, και όχλος της πόλεως ικανός ην συν αυτη. 13 και ιδών αυτήν ο Κύριος εσπλαγχνίσθη επ' αυτη και είπεν αυτη· μη κλαίε· 14 και προσελθών ήψατο της σορού, οι δε βαστάζοντες έστησαν, και είπε· νεανίσκε, σοί λέγω, εγέρθητι. 15 και ανεκάθισεν ο νεκρός και ήρξατο λαλείν, και έδωκεν αυτόν τη μητρί αυτού. 16 έλαβε δε φόβος πάντας και εδόξαζον τον Θεόν, λέγοντες ότι προφήτης μέγας εγήγερται εν ημίν, και ότι επεσκέψατο ο Θεός τον λαόν αυτού. 17 και εξήλθεν ο λόγος ούτος εν όλη τη Ιουδαία περί αυτού και εν πάση τη περιχώρω. 18 Και απήγγειλαν Ιωάννη οι μαθηταί αυτού περί πάντων τούτων. 19 και προσκαλεσάμενος δύο τινάς των μαθητών αυτού ο Ιωάννης έπεμψε προς τον Ιησούν λέγων· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν; 20 παραγενόμενοι δε προς αυτόν οι άνδρες είπον· Ιωάννης ο βαπτιστής απέσταλκεν ημάς προς σε λέγων· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν; 21 εν αυτη δε τη ωρα εθεράπευσε πολλούς από νόσων και μαστίγων και πνευμάτων πονηρών και τυφλοί πολλοίς χαρίσατο το βλέπειν. 22 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· πορευθέντες απαγγείλατε Ιωάννη α είδετε και ηκούσατε· τυφλοί αναβλέπουσι και χωλοί περιπατούσι, λεπροί καθαρίζονται, κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται, πτωχοί ευαγγελίζονται· 23 και μακάριός εστιν ος εάν μη σκανδαλισθή εν εμοί. 24 απελεθόντων δε των μαθητών Ιωάννου ήρξατο λέγειν προς τους όχλους περί Ιωάννου· τι εξεληλύθατε εις την έρημον θεάσασθαι; κάλαμον υπό ανέμου σαλευόμενον; 25 αλλά τι εξεληλύθατε ιδείν; άνθρωπον εν μαλακοίς ιματίοις ημφιεσμένον; ιδού οι εν ιματισμω ενδόξω και τρυφή υπάρχοντες εν τοις βασιλείοις εισίν. 26 αλλά τι εξεληλύθατε ιδείν; προφήτην; ναί λέγω υμίν, και περισσότερον προφήτου. 27 ούτός εστι περί ου γέγραπται, ιδού εγώ αποστέλλω τον άγγελόν μου προ προσώπου σου, ος κατασκευάσει την οδόν σου έμπροσθέν σου· 28 λέγω γαρ υμίν, μείζων εν γεννητοίς γυναικών προφήτης Ιωάννου του βαπτιστού ουδείς εστιν· ο δε μικρότερος εν τη βασιλεία του Θεού μείζων αυτού εστι. 29 και

πας ο λαός ακούσας και οι τελώνια εδικαίωσαν τον Θεόν, βαπτισθέντες το βάπτισμα Ιωάννου· 30 οι δε Φαρισαίοι και οι νομικοί την βουλήν του Θεού ηθέτησαν εις εαυτούς, μη βαπτισθέντες υπ' αυτού. 31 Τίνι ουν ομοιώσω τους ανθρώπους της γενεάς ταύτης, και τίνι εισίν όμοιοι; 32 όμοιοί εισι παιδίοις τοις εν αγορά καθημένοις και προσφωνούσιν αλλήλοις και λέγουσιν· ηυλήσαμεν υμίν, και ουκ ωρχήσασθε, εθρηνήσαμεν υμίν, και ουκ εκλαύσατε. 33 ελήλυθε γαρ Ιωάννης ο βαπτιστής μήτε άρτον εσθίων μήτε οίνον πίνων, και λέγετε· δαιμόνιον έχει. 34 ελήλυθεν ο υιος του ανθρώπου εσθίων και πίνων, και λέγετε· ιδού άνθρωπος φάγος και οινοπότης, φίλος τελωνών και αμαρτωλών. 35 και εδικαιώθη η σοφία από των τέκνων αυτής πάντων.

36 Ήρώτα δε τις αυτόν των Φαρισαίων ίνα φάγη μετ' αυτού· και εισελθών εις την οικίαν του Φαρισαίου ανεκλίθη. 37 και ιδού γυνή εν τη πόλει ήτις ην αμαρτωλός, και επιγνούσα ότι ανάκειται εν τη οικία του Φαρισαίου, κομίσασα αλάβαστρον μύρου 38 και στάσα οπίσω παρά τους πόδας αυτού κλαίουσα, ήρξατο βρέχειν τους πόδας αυτού τοις δάκρυσιν και ταις θριξί της κεφαλής αυτής εξέμασσε, και κατεφίλει τους πόδας αυτού και ήλειψε τω μύρω. 39 ιδών δε ο Φαρισαίος ο καλέσας αυτόν είπεν εν εαυτω λέγων· ούτος ει ην προφήτης, εγίνωσκεν αν τις και ποταπή η γυνή ήτις άπτεται αυτού, ότι αμαρτωλός εστι. 40 και αποκριθείς ο Ιησούς είπε προς αυτόν· Σίμων, έχω σοί τι ειπέιν, ο δε φησι· διδάσκαλε, ειπέ. 41 δύο χρεωφειλέται ήσαν δανειστη τινι. ο εις ώφειλε δηνάρια πεντακόσια, ο δε έτερος πεντήκοντα. 42 μη εχόντων δε αυτών αποδοúναι, αμφοτέροις εχαρίσατο· τις ουν αυτών, ειπέ, πλείον αυτόν αγαπήσει; 43 αποκριθείς δε ο Σίμων είπεν· υπολαμβάνω ότι ω το πλείον εχαρίσατο. ο δε είπεν αυτω· ορθώς έκρινας. 44 και στραφείς προς την γυναίκα τω Σίμωνι έφη· βλέπεις ταύτην την γυναίκα; εισήλθόν σου εις την οικίαν, ύδωρ επί τους πόδας μου ουκ έδωκας· αυτή δε τοις δάκρυσιν έβρεξέ μου τους πόδας και ταις θριξί της κεφαλής αυτής εξέμαξε. 45 φίλημά μοι ουκ έδωκας· αυτή δε αφ' ης εισήλθεν ου διέλιπε καταφιλούσά μου τους πόδας. 46 ελαίω την κεφαλήν μου ουκ ήλειψας· αυτή δε μύρω ήλειψέ μου τους πόδας. 47 ου χάριν λέγω σοι, αφένονται αι αμαρτίαι αυτής αι πολλάι, ότι ηγάπησε πολύ· ω δε ολίγον αφιέται, ολίγον αγαπά. 48 είπε δε αυτή· αφέννταιί σου αι αμαρτίαι. 49 και ήρξαντο οι συνακαείμενοι λέγειν εν εαυτοίς· τις ούτός εστιν ος και αμαρτίας αφήσιν; 50 είπε δε προς την γυναίκα· η πίστις σου σεσώκэ σε· πορεύου εις ειρήνην.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ Η'

1 ΚΑΙ εγένετο εν τω καθεξής και αυτός διώδευε κατά πόλιν και κώμην κηρύσσων και ευαγγελιζόμενος την βασιλείαν του Θεού, και οι δώδεκα συν αυτω, 2 και γυναίκες τινες αι ήσαν τεθεραπευμένοι από νόσων και μαστίγων και πνευμάτων πονηρών και ασθενειών, Μαρία η καλουμένη Μαγδαληνή, αφ' ης δαιμόνια επτά εξεληλύθει, 3 και Ιωάννα γυνή Χουζά επιτρόπου Ηρώδου, και Σουσάννα και έτεραι πολλάι, αίτινες διηκόνουν αυτω από των υπαρχόντων αυταίς.

4 Συνιόντος δε όχλου πολλού και των κατά πόλιν επιπορευομένων προς αυτόν είπε δια παραβολής· 5 εξήλθεν ο στείρων του στείραι τον σπόρον αυτού. και εν τω στείρειν αυτόν ό μεν έπεσε παρά την οδόν, και κατεπατήθη, και τα πετεινά του ουρανού κατέφαγεν αυτό· 6 και έτερον έπεσεν επί την πέτραν, και φυέν εξηράνθη δια το μη έχειν ικμάδα· 7 και έτερον έπεσεν εν μέσω των ακανθών, και συμφυεΐσαι αι άκανθαι απέπνιξαν αυτό. 8 και έτερον έπεσεν εις την γην την αγαθήν, και φυέν επποίησε καρπόν εκατονταπλασίονα. ταύτα λέγων εφώνει· ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω. 9 Επηρώτων δε αυτόν οι μαθηταί αυτού λέγοντες· τις ειή η παραβολή αυτή; 10 ο δε είπεν· υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, τοις δε λοιποίς εν παραβολαίς, ίνα βλέποντες μη βλέπωσι και ακούοντες μη συνιώσιν. 11 έστι δε αυτή η παραβολή· ο σπόρος εστιν ο λόγος του Θεού· 12 οι δε παρά την οδόν εισιν οι ακούσαντες, είτα έρχεται ο διάβολος και αίρει τον λόγον από της καρδιάς αυτών, ίνα μη πιστεύσαντες σωθώσιν. 13 οι δε επί της πέτρας οί όταν ακούσωσι, μετά χαράς δέχονται τον λόγον, και ούτοι ρίζαν ουκ έχουσι, οί προς καιρόν πιστεύουσι και εν καιρω πειρασμού αφίστανται. 14 το δε εις τας ακάνθας πεσόν, ούτοί εισιν οι ακούσαντες, και υπ ό μεριμνών και πλούτου και ηδονών του βίου πορευόμενοι συμπνίγονται και ου τελεσφορούσι. 15 το δε εν τη καλή γη, ούτοί εισιν οίτινες εν καρδία καλή και αγαθή ακούσαντες τον λόγον κατέχουσι και καρποφορούσιν εν υπομονή.

16 Ουδείς δε λύχον άμας καλύπτει αυτόν σκεύει ή υποκάτω κλίνης τίθησιν, αλλ' επί λυχνίας επιτίθησιν, ίνα οι εισπορευόμενοι βλέπωσι το φως. 17 ου γαρ εστι κρυπτόν ό ου φανερόν γενήσεται, ουδέ απόκρυφον ό ου γνωσθήσεται και εις φανερόν έλθη. 18 βλέπετε ουν Πως ακούετε· ος γαρ εάν έχη, δοθήσεται αυτω, και ος εάν μη έχη, και ό δοκεί έχειν αρθήσεται απ' αυτού.

19 Παρεγένοντο δε προς αυτόν η μήτηρ και οι αδελφοί αυτού, και ουκ ηδύναντο συντυχείν αυτω δια τον όχλον. 20 και απηγγέλη αυτω λεγόντων· η μήτηρ σου και οι αδελφοί σου εστήκασιν έξω ιδείν σε θέλοντες. 21 ο δε αποκριθείς είπε προς αυτούς· μήτηρ μου και αδελφοί μου ούτοί εισιν οι τον λόγον του Θεού ακούοντες και ποιούντες αυτόν.

22 Και εγένετο εν μια των ημερών και αυτός ενέβη εις πλοίον και οι μαθηταί αυτού, και είπε προς αυτούς· διέλθωμεν εις το πέραν της λίμνης· και ανήχθησαν. 23 πλεόντων δε αυτών αφύπνωσε. και κατέβη λαίλαψ ανέμου εις την λίμνην, και συνεπληρούντο και εκινδύνευον. 24 προσελθόντες δε διήγειραν αυτόν λέγοντες· επιστάτα επιστάτα, απολλύμεθα! ο δε εγερθείς επετίμησε τω ανέμω και τω κλύδωνι του ύδατος, και επαύσαντο, και εγένετο γαλήνη. 25 είπε δε αυτοίς· που εστιν η πίστις υμών; φοβηθέντες δε εθαύμασαν λέγοντες προς αλλήλους· τις άρα ούτός εστιν, ότι και τοις ανέμοις επιτάσσει και τω ύδατι, και υπακούουσιν αυτω;

26 Και κατέπλευσεν εις την χώραν των Γαδαρηνών, ήτις εστιν αντίπερα της Γαλιλαίας. 27 εξελθόντι δε αυτω επί την γην υπήντησεν αυτω ανήρ τις εκ της πόλεως, ος είχε δαιμόνια εκ χρόνων ικανών, και ιμάτιον ουκ ενεδιδύσκετο και εν οικία ουκ έμενεν, αλλ' εν τοις μνήμασιν. 28 ιδών δε τον Ιησούν και ανακράξας προσέπεσεν αυτω και φωνή μεγάλη είπε· τι εμοί και σοί, Ιησού, υιε του Θεού του υψίστου; δέομαί σου, μη με βασανίσης. 29 παρήγγειλε γαρ τω πνεύματι τω ακαθάρτω εξελθείν από του ανθρώπου. πολλοίς γαρ χρόνοις συνηρπάκει αυτόν, και εδεσμείτο αλύσει και πέδαις φυλασσόμενος, και διαρρήσων τα δεσμά ηλαύνετο υπό του δαίμονος εις τας ερήμους. 30 επηρώτησε δε

αυτόν ο Ιησούς λέγων· τι σοί εστιν όνομα; ο δε είπε· λεγεών· ότι δαιμόνια πολλά εισήλθεν εις αυτόν· 31 και παρεκάλει αυτόν ίνα μη επιτάξη αυτοίς εις την άβυσσον απελθειν. 32 ην δε εκεί αγέλη χοίρων ικανών βοσκομένων εν τω όρει· και παρεκάλουν αυτόν ίνα επιτρέψη αυτοίς εις εκείνους εισελθειν· και επέτρεψεν αυτοίς. 33 εξελθόντα δε τα δαιμόνια από του ανθρώπου εισήλθον εις τους χοίρους, και ωρμησεν η αγέλη κατά του κρημνού εις την λίμνην και απεπνίγη. 34 ιδόντες δε οι βόσκοντες το γεγενημένον έφυγον, και απήγγειλαν εις την πόλιν και εις τους αγρούς. 35 εξήλθον δε ιδειν το γεγονός, και ήλθον προς τον Ιησούν και εύρον καθημενον τον άνθρωπον, αφ' ου τα δαιμόνια εξηληλύθει, ιματισμένον και σωφρονούντα παρά τους πόδας του Ιησού, και εφοβήθησαν. 36 απήγγειλαν δε αυτοίς οι ιδόντες Πως εσώθη ο δαιμονισθείς. 37 και ηρώτησαν αυτόν άπαν το πλήθος της περιχώρου των Γαδαρηνών απελθειν απ' αυτών, ότι φόβω μεγάλω συνείχοντο· αυτός δε εμβάς εις το πλοίον υπέστρεψεν. 38 εδέετο δε αυτού ο ανήρ, αφ' ου εξηληλύθει τα δαιμόνια, είναι συν αυτω· απέλυσε δε αυτόν ο Ιησούς λέγων· 39 υπόστρεφε εις τον οίκόν σου και διηγού όσα εποίησέ σοι ο Θεός. και απήλθε καθ' όλην την πόλιν κηρύσσων όσα εποίησεν αυτω ο Ιησούς. 40 Εγένετο δε εν τω υποστρέψαι τον Ιησούν απεδέξατο αυτόν ο όχλος· ήσαν γαρ πάντες προσδοκώντες αυτόν. 41 και ιδού ήλθεν ανήρ ω όνομα Ιάειρος, και αυτός άρχων της συναγωγής υπήρχε· και πεσών παρά τους πόδας του Ιησού παρεκάλει αυτόν εισελθειν εις τον οίκον αυτού, 42 ότι θυγάτηρ μονογενής ην αυτω ως ετών δώδεκα, και αύτη απέθνησεν. Εν δε τω υπάγειν αυτόν οι όχλοι συνέπνιγον αυτόν. 43 και γυνή ούσα εν ρύσει αίματος από ετών δώδεκα, ήτις ιατροίς προσαναλώσασα όλον τον βίον ουκ ίσχυσεν υπ' ουδενός θεραπευθήναι, 44 προσελθούσα όπισθεν ήψατο του κρασπέδου του ιματίου αυτού, και παραχρήμα έστη η ρύσις του αίματος αυτής. 45 και είπεν ο Ιησούς· τις ο ασάμενός μου; αρνούμενων δε πάντων είπεν ο Πέτρος και οι συν αυτω· επιστάτα, οι όχλοι συνέχουσί σε και αποθλίβουσι, και λέγεις τις ο ασάμενός μου; 46 ο δε Ιησούς είπεν· ήψατό μου τις· εγώ γαρ έγνων δύναμιν εξελθούσαν απ' εμού. 47 ιδούσα δε η γυνή ότι ουκ έλαθε, τρέμουσα ήλθε και προσπεσούσα αυτω δι' ην αιτίαν ήψατο αυτού απήγγειλεν αυτω ενώπιον παντός του λαού, και ως ίάθη παραχρήμα. 48 ο δε είπεν αυτη· θάρσει, θυγατερ, η πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εις ειρήνην. 49 Έτι αυτού λαλούντος έρχεται τις παρά του αρχισυναγωγού λέγων αυτω ότι τέθνηκεν η θυγάτηρ σου· μη σκύλλε τον διδάσκαλον. 50 ο δε Ιησούς ακούσας απεκρίθη αυτω λέγων· μη φοβού· μόνον πίστευε, και σωθήσεται. 51 ελθών δε εις την οικίαν ουκ αφήκεν εισελθειν ουδένα ει μη Πέτρον και Ιωάννην και Ιάκωβον και τον πατέρα της παιδός και την μητέρα. 52 έκλειον δε πάντες και εκόπτοντο αυτήν. ο δε είπε· μη κλαίετε· ουκ απέθανεν αλλά καθεύδει. 53 και κατεγέλων αυτού, ειδότες ότι απέθανεν. 54 αυτός δε εκβαλών έξω πάντας και κρατήσας της χειρός αυτής εφώνησε λέγων· η παις, εγειρου. 55 και επέστρεψε το πνεύμα αυτής, και ανέστη παραχρήμα, και διέταξεν αυτη δοθήναι φαγειν. 56 και εξέστησαν οι γονείς αυτοίς. ο δε παρήγγειλεν αυτοίς μηδενί ειπείν το γεγονός.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ Θ'

1 Συγκαλεσάμενος δε τους δώδεκα μαθητάς αυτού έδωκεν αυτοίς δύναμιν και εξουσίαν επί πάντα τα δαιμόνια και νόσους θεραπεύειν· 2 και απέστειλεν αυτούς κηρύσσειν την βασιλείαν του Θεού και ίάσθαι τους ασθενούντας, 3 και είπε προς αυτούς· μηδέν αίρετε εις την οδόν, μήτε ράβδους μήτε πήραν μήτε άρτον μήτε αργύριον μήτε ανά δύο χιτώνας έχειν. 4 και εις ην αν οικίαν εισέλθητε, εκεί μένετε και εκείθεν εξέρχεσθε. 5 και όσοι εάν μη δέξωνται υμάς, εξερχόμενοι από της πόλεως εκείνης και τον κονιορτόν από των ποδών υμών αποτινάξατε εις μαρτύριον επ' αυτούς. 6 εξερχόμενοι δε διήρχοντο κατά τας κώμας ευαγγελιζόμενοι και θεραπεύοντες πανταχού. 7 Έκουσε δε Ηρώδης ο τετράρχης τα γινόμενα υπ' αυτού πάντα, και διηπόρει δια το λέγεσθαι υπό τινων ότι Ιωάννης εγήγερται εκ των νεκρών, 8 υπό τινων δε ότι Έλιás εφάνη, άλλων δε ότι προφήτης τις των αρχαίων ανέστη. 9 και είπεν ο Ηρώδης· Ιωάννην εγώ απεκεφάλισα· τις δε εστιν ούτος περί ου εγώ ακούω τοιαύτα; και εξήτει ιδειν αυτόν. 10 Και υποστρέψαντες οι απόστολοι διηγήσαντο αυτω όσα εποίησαν. και παραλαβών αυτούς υπεχώρησε κατ' ιδίαν εις τόπον έρημον πόλεως καλουμένης Βηθσαϊδά. 11 οι δε όχλοι γνόντες ηκολούθησαν αυτω, και δεξάμενος αυτούς ελάλει αυτοίς περί της βασιλείας του Θεού, και τους χρεϊαν έχοντας θεραπεΐας ίάσατο. 12 Η δε ημέρα ήρξατο κλίνειν· προσελθόντες δε οι δώδεκα είπον αυτω· απόλυσον τον όχλον, ίνα πορευθέντες εις τας κύκλω κώμας και τους αγρούς καταλύσωσι και εύρωσιν επισπισμόν, ότι ώδε εν ερήμω τόπω εσμέν. 13 είπε δε προς αυτούς· δότε αυτοίς υμείς φαγειν. οι δε είπον· ουκ εισίν ημίν πλείον ή πέντε άρτοι και ιχθύες δύο, ει μήτι πορευθέντες ημείς αγοράσωμεν εις πάντα τον λαόν τούτον βρώματα· ήσαν γαρ ωσει άνδρες πεντακισχίλιοι. είπε δε προς τους μαθητάς αυτού· κατακλίνατε αυτούς κλισίας ανά πενήκοντα. 15 και εποίησαν ούτω και ανέκλιναν άπαντας. 16 λαβών δε τους πέντε άρτους και τους δύο ιχθύας, αναβλέψας εις τον ουρανόν ευλόγησεν αυτούς και κατέκλασε, και εδίδου τοις μαθηταίς παραθειναι τω όχλω. 17 και έφαγον και εχορτάσθησαν πάντες, και ήρθη το περισσεύσαν αυτοίς κλασμάτων κόφιοι δώδεκα. 18 Και εγένετο εν τω είναι αυτόν προσευχόμενον καταμόνας, συνήσαν αυτω οι μαθηταί, και επηρώτησεν αυτούς λέγων· τίνα με λέγουσιν οι όχλοι είναι; 19 οι δε αποκριθέντες είπον· Ιωάννην τον βαπτιστήν, άλλοι δε Έλιάν, άλλοι δε ότι προφήτης τις των αρχαίων ανέστη. 20 είπε δε αυτοίς· υμείς δε τίνα με λέγετε είναι; αποκριθείς δε ο Πέτρος είπε· τον Χριστόν του Θεού. 21 ο δε επιτιμήσας αυτοίς παρήγγειλε μηδενί λέγειν τούτο, 22 ειπών ότι δει τον υιόν του ανθρώπου πολλά παθειν και αποδοκιμασθήναι από των πρεσβυτέρων και αρχιερέων και γραμματέων, και αποκτανθήναι, και τη τρίτη ημέρα εγερθήναι. 23 Έλεγε δε προς πάντας· ει τις θέλει οπίσω μου έρχεσθαι, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού καθ' ημέραν και ακολουθειτω μοι. 24 ος γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ος δ' αν απολέση την ψυχήν αυτού ένεκεν εμού, ούτος σώσει αυτήν. 25 τι γαρ ωφελείται άνθρωπος κερδήσας τον κόσμον όλον, εαυτόν δε απολέσας ή ζημιωθείς; 26 ος γαρ εάν επαισχυνθή με και τους εμούς λόγους, τούτον ο υιος του ανθρώπου επαισχυνθήσεται όταν έλθη εν τη δόξη αυτού και του πατρός και των αγίων αγγέλων. 27 λέγω δε υμίν αληθώς, εισί τινες των ώδε εσθηκότων, οί ου μη γεύσωνται θανάτου έως αν ίδωσι την βασιλείαν του Θεού.

28 Εγένετο δε μετά τους λόγους τούτους ωσεί ημέραι οκτώ και παραλαβών τον Πέτρον και Ιωάννην και Ιάκωβον ανέβη εις το όρος προσεύξασθαι. 29 και εγένετο εν τω προσεύχασθαι αυτόν το είδος του προσώπου αυτού έτερον και ο ιματισμός αυτού λευκός εξαστράπτων. 30 και ιδού άνδρες δύο συνελάλουν αυτω, οίτινες ήσαν Μωσής και Ήλιος, 31 οί οφθέντες εν δόξη έλεγον την έξοδον αυτού ην έμελλε πληρούν εν Ιερουσαλήμ. 32 ο δε Πέτρος και οι συν αυτω ήσαν βεβαρημένοι ύπνω· διαγρηγορήσαντες δε είδον την δόξαν αυτού και τους δύο άνδρας τους συνεστώτας αυτω. 33 και εγένετο εν τω διαχωρίζεσθαι αυτούς απ' αυτού είπεν ο Πέτρος προς τον Ιησούν· επιστάτα, καλόν εστιν ημάς ώδε είναι· και ποιήσωμεν σκηνάς τρεις, μίαν σοί και μίαν Μωσεί και μίαν Ήλιώ, μη ειδώς ό λέγει. 34 ταύτα δε αυτού λέγοντος εγένετο νεφέλη και επεσκίασεν αυτούς· εφοβήθησαν δε εν τω εισελθείν εκείνους εις την νεφέλην· 35 και φωνή εγένετο εκ της νεφέλης λέγουσα· ούτός εστιν ο υιος μου ο αγαπητός· αυτού ακούετε. 36 και εν τω γενέσθαι την φωνήν ευρέθη ο Ιησούς μόνος. και αυτοί εσίγησαν και ουδενί απήγγειλαν εν εκείναις ταις ημέραις ουδέν ων εωράκασιν.

37 Εγένετο δε εν τη εξής ημέρα κατελθόντων αυτών από του όρους συνήνησεν αυτω όχλος πολύς. 38 και ιδού ανήρ από του όχλου ανεβόησε λέγων· διδάσκαλε, δέομαί σου, επίβλεψον επί τον υιόν μου, ότι μονογενής μοί εστι· 39 και ιδού πνεύμα λαμβάνει αυτόν, και εξαίφνης κράζει και σπαράσσει αυτόν μετά αφρού, και μόγις αποχωρεί απ' αυτού συντρίβον αυτόν· 40 και εδεήθη των μαθητών σου ίνα εκβάλωσιν αυτό, και ουκ ηδυνήθησαν. 41 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη, έως πότε έσομαι προς υμάς και ανέξομαι υμών; προσάγαγε τον υιόν σου ώδε. 42 έτι δε προσερχομένου αυτού έρρηξεν αυτόν το δαιμόνιον και συνεσπάραξεν· επετίμησε δε ο Ιησούς τω πνεύματι τω ακαθάρτω, και ίασατο τον παιδα και απέδωκεν αυτόν τω πατρί αυτού. 43 εξεπλήσσαντο δε πάντες επί τη μεγαλειότητι του Θεού. Πάντων δε θαυμαζόντων επί πάσιν οίς εποίησεν ο Ιησούς, είπε προς τους μαθητάς αυτού· 44 θέσθε υμείς εις τα ώτα υμών τους λόγους τούτους· ο γαρ υιος του ανθρώπου μέλλει παραδίδοσθαι εις χείρας ανθρώπων. 45 οι δε ηγνούουν το ρήμα τούτο, και ην παρακεκαλυμμένον απ' αυτών ίνα μη αισθωνται αυτό, και εφοβούντο ερωτήσαι αυτόν περι του ρήματος τούτου. 46 Εισήλθε δε διαλογισμός εν αυτοίς, το τις αν είη μείζων αυτών. 47 ο δε Ιησούς ιδών τον διαλογισμόν της καρδιας αυτών, επιλαβόμενος παιδιού έστησεν αυτό παρ' εαυτω. 48 και είπεν αυτοίς· ος εάν δέξηται τούτο το παιδιον επί τω ονόματί μου, εμέ δέχεται, και ος εάν εμέ δέξηται, δέχεται τον αποστειλαντά με. ο γαρ μικρότερος εν πάσιν υμίν υπάρχων, ούτός εστι μέγας.

49 Αποκριθείς δε ο Ιωάννης είπεν· επιστάτα, είδομέν τινα επί τω ονόματί σου εκβάλλοντα δαιμόνια, και εκωλύσαμεν αυτόν, ότι ουκ ακολουθεί μεθ' ημών. 50 και είπε προς αυτόν ο Ιησούς· μη κωλύετε· ου γαρ εστι καθ' υμών· ος γαρ ουκ έστι καθ' υμών, υπέρ υμών εστιν.

51 Εγένετο δε εν τω συμπληρούσθαι τας ημέρας της αναλήψεως αυτού και αυτός εστήριξε το πρόσωπον αυτού του πορευέσθαι εις Ιερουσαλήμ, 52 και απέστειλεν αγγέλους προ προσώπου αυτού. και πορευθέντες εισήλθον εις κώμην Σαμαρειτών, ωστε ετοιμάσαι αυτω· 53 και ουκ εδέξαντο αυτόν, ότι το πρόσωπον αυτού ην πορευόμενον εις Ιερουσαλήμ. 54 ιδόντες δε οι μαθηταί αυτού Ιάκωβος και Ιωάννης είπον· Κύριε, θέλεις είπωμεν πυρ καταβήναι από ουρανού και αναλώσαι αυτούς, ως και Ήλιος εποίησε; 55 στραφείς δε επετίμησεν αυτοίς και είπεν· ουκ οίδατε ποίου πνεύματός εστε υμείς· 56 ο υιος του ανθρώπου ουκ ήλθε ψυχάς ανθρώπων απολέσαι, αλλά σώσαι. και επορευθήσαν εις ετέραν κώμην.

57 Εγένετο δε πορευομένων αυτών εν τη οδω είπέ τις προς αυτόν· ακολουθήσω σοι όπου εάν απέρχη, Κύριε. 58 και είπεν αυτω ο Ιησούς· αι αλώπεκες φωλεούς έχουσι και τα πετεινά του ουρανού κατασκηνώσεις, ο δε υιος του ανθρώπου ουκ έχει που την κεφαλήν κλίνη. 59 Είπε δε προς έτερον· ακολούθει μοι· ο δε είπε· Κύριε, επίτρεψόν μοι απελθόντι πρώτον θάψαι τον πατέρα μου. 60 είπε δε αυτω ο Ιησούς· άφες τους νεκρούς θάψαι τους εαυτών νεκρούς· συ δε απελθών διάγγελε την βασιλείαν του Θεού. 61 Είπε δε και έτερος· ακολουθήσω σοι, Κύριε· πρώτον δε επίτρεψόν μοι αποτάξασθαι τοις εις τον οίκόν μου. 62 είπε δε ο Ιησούς προς αυτόν· ουδείς επιβαλών την χείρα αυτού επ' άροτρον και βλέπων εις τα οπίσω εύθετός εστιν εις την βασιλείαν του Θεού.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ Ι'

1 ΜΕΤΑ δε ταύτα ανέδειξεν ο Κύριος και ετέρους εβδομήκοντα, και απέστειλεν αυτούς ανά δύο προ προσώπου αυτού εις πάσαν πόλιν και τόπον ου ήμελλεν αυτός έρχεσθαι. 2 έλεγεν ουν προς αυτούς· ο μεν θερισμός πολύς, οι δε εργάται ολίγοι· δεήθητε ουν του κυρίου του θερισμού όπως εκβάλη εργάτας εις τον θερισμόν αυτού. 3 υπάγετε· ιδού εγώ αποστέλλω υμάς ως άρνας εν μέσω λύκων. 4 μη βαστάζετε βαλάντιον, μη πήραν, μηδέ υποδήματα, και μηδένα κατά την οδόν ασπάσησθε. 5 εις ην δ' αν οικίαν εισέρχησθε, πρώτον λέγετε· ειρήνη τω οίκω τούτω. 6 και εάν ή εκεί υιος ειρήνης, επαναπαύσεται επ' αυτόν η ειρήνη υμών· ει δε μήγε, εφ' υμάς επανακάμψει. 7 εν αυτη δε τη οικία μένετε εσθίοντες και πίνοντες τα παρ' αυτών· άξιος γαρ ο εργάτης του μισθού αυτού εστι· μη μεταβαίνετε εξ οικίας εις οικίαν. 8 και εις ην αν πόλιν εισέρχησθε και δέχωνται υμάς, εσθίετε τα παρατιθέμενα υμίν, 9 και θεραπεύετε τους εν αυτη ασθενείς, και λέγετε αυτοίς· ήγγικεν εφ' υμάς η βασιλεία του Θεού. 10 εις ην δ' αν πόλιν εισέρχησθε και μη δέχωνται υμάς, εξελθόντες εις τας πλατείας αυτής είπατε· 11 και τον κονιορτόν τον κολληθέντα ημίν από της πόλεως υμών εις τους πόδας ημών απομασσόμεθα υμίν· πλην τούτο γινώσκετε, ότι ήγγικεν εφ' υμάς η βασιλεία του Θεού. 12 λέγω δε υμίν ότι Σοδόμοις εν τη ημέρα εκείνη ανεκτότερον έσται ή τη πόλει εκείνη. 13 ουαί σοι, Χοραζίν, ουαί σοι, Βηθσαιδά· ότι ει εν Τύρω και Σιδώνι εγένοντο αι δυνάμεις αι γενόμεναι εν υμίν, πάλοι αν εν σάκκω και σποδω καθημένοι μετενόησαν. 14 πλην Τύρω και Σιδώνι ανεκτότερον έσται εν τη κρίσει ή υμίν. 15 και συ, Καπερναούμ, η έως του ουρανού υψωθείσα, έως άδου καταβιβασθήση. 16 Ο ακούων υμών εμού ακούει, και ο αθετών υμάς εμέ αθετεί· ο δε εμέ αθετών αθετεί τον αποστειλαντά με.

17 Υπέστρεψαν δε οι εβδομήκοντα μετά χαράς λέγοντες· Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματί σου. 18 Είπε δε αυτοίς· εθεώρουν τον σατανάν ως αστραπήν εκ του ουρανού πεσόντα. 19 ιδού δίδωμι υμίν την εξουσίαν του πατείν επάνω όφρων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού, και ουδέν υμάς ου μη

αδικήση. 20 πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε δὲ ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς. 21 Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλίασατο τὸ πνεῦμα τὸ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· ἐξομολογούμαι σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἐμπροσθέν σου. 22 καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς μαθητὰς εἶπε· πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸς ἐστὶν ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ, καὶ τὸς ἐστὶν ὁ πατήρ, εἰ μὴ ὁ υἱὸς καὶ ὡς ἐάν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι. 23 Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς μαθητὰς κατ' ἰδίαν εἶπε· μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ βλέποντες αὐτὰ βλέπετε. 24 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι πολλοὶ προφήται καὶ βασιλεῖς ἠθέλησαν ἰδεῖν αὐτὰ ὑμεῖς βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον, καὶ ἀκούσαι αὐτὰ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν.

25 Καὶ ἰδοὺ νομικὸς τὸς ἀνέστη ἐκπειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; 26 ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτὸν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; Πῶς ἀναγινώσκεις; 27 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεὸν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν· 28 εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τούτο ποιεῖ καὶ ζήσῃ. 29 ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν εαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τὸς ἐστὶ μοι πλησίον; 30 ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἀνθρωπὸς τὸς κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχώ, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπήλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. 31 κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τὸς κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρήλθεν. 32 ὁμοίως δὲ καὶ Λευεῖτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρήλθε. 33 Σαμαρεῖτης δὲ τὸς οὐδεὶς ἤλθε κατ' αὐτὸν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη, 34 καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· 35 καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἀν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. 36 τὸς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστὰς; 37 ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ συ ποίει ὁμοίως.

38 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτοὺς καὶ αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς κώμην τινὰ. γυνὴ δὲ τὸς ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. 39 καὶ τῆδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μάρθα, ἢ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ. 40 ἡ δὲ Μάρθα περισπάτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστάσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; ἐπεὶ οὖν αὐτὴ ἵνα μοι συναντιλάβηται. 41 ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλὰ· 42 ἐνός δὲ ἐστὶ χρεία· Μάρθα δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἣτις οὐκ ἀφαιρεθῆσεται ἀπ' αὐτῆς.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΙΑ'

1 ΚΑΙ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τῷ τόπῳ τινὶ προσευχόμενον, ὡς ἐπαύσατο, εἶπέ τὸς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν· Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεσθαι, καθὼς καὶ Ἰωάννης ἐδίδαξε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ. 2 εἶπε δὲ αὐτοῖς· ὅταν προσεύχησθε, λέγετε· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· 3 τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δίδου ἡμῖν τὸ καθ' ἡμέραν· 4 καὶ ἄφες ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· καὶ γὰρ αὐτοὶ ἀφίεμεν παντὶ τῷ ὀφείλοντι ἡμῖν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. 5 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς· τὸς ἐξ ὑμῶν ἔξει φίλον, καὶ πορεύσεται πρὸς αὐτὸν μεσονυκτίου καὶ ἐρεῖ αὐτῷ· φίλε, χρήσόν μοι τρεῖς ἄρτους, 6 ἐπειδὴ φίλος μου παρεγένετο ἐξ ὁδοῦ πρὸς με καὶ οὐκ ἔχω ὃ παραθήσω αὐτῷ· 7 κακεῖνος ἔσθω ἐν ἀποκριθεὶς εἶπη· μὴ μοι κόπους πάρεχε· ἡδὴ ἡ θύρα κέκλεισται καὶ τὰ παιδία μου μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν κοίτην εἰσίν· οὐ δύναμαι ἀναστᾶς δοῦναί σοι; 8 λέγω ὑμῖν, εἰ καὶ οὐ δώσει αὐτῷ ἀναστᾶς διὰ τὸ εἶναι αὐτοῦ φίλον, διὰ γὰρ τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ ἐγερθεὶς δώσει αὐτῷ ὅσων χρήζει. 9 καγὼ ὑμῖν λέγω, αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καὶ εὐρήσετε, κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν· 10 πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει καὶ τὸ κρούοντι ἀνοιγήσεται. 11 τίνα δὲ ἐξ ὑμῶν τὸν πατέρα αἰτήσῃ ὁ υἱὸς ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσῃ αὐτῷ; ἢ καὶ ἰχθύν, μὴ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν ἐπιδώσῃ αὐτῷ; 12 ἢ καὶ ἐάν αἰτήσῃ ὄνον, μὴ ἐπιδώσῃ αὐτῷ σκορπίον; 13 εἰ οὖν ὑμεῖς, ὑπάρχοντες πονηροὶ, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσω μάλλον ὁ πατήρ ὁ ἐξ οὐρανοῦ δώσει πνεῦμα ἀγαθόν τοῖς αἰτούσιν αὐτόν;

14 Καὶ ἡν ἐκβάλλων δαιμόνιον, καὶ αὐτὸ ἡν κωφόν· ἐγένετο δὲ τοῦ δαιμονίου ἐξεληθόντος ἐλάλησεν ὁ κωφός, καὶ ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι· 15 τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· ἐν Βεελζεβούλ τῷ ἀρχόντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. 16 ἄλλοι δὲ πειράζοντες σημεῖον παρ' αὐτοῦ ἐζήτουν ἐξ οὐρανοῦ. 17 αὐτὸς δὲ εἰδὼς αὐτῶν τὰ διανοήματα εἶπεν αὐτοῖς· πᾶσα βασιλεία ἐφ' ἐαυτὴν διαμερισθεῖσα, ἐρημοῦται, καὶ οἶκος ἐπὶ οἶκον, πίπτει. 18 εἰ δὲ καὶ ὁ σατανᾶς ἐφ' ἐαυτὸν διεμερίσθη, πῶς σταθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ, ὅτι λέγετε ἐν Βεελζεβούλ με ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια; 19 εἰ δὲ ἐγὼ ἐν Βεελζεβούλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσιν; διὰ τοῦτο αὐτοὶ κριταὶ ὑμῶν ἔσονται. 20 εἰ δὲ ἐν δακτύλῳ Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἀρα ἐφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. 21 ὅταν ὁ ἰσχυρὸς καθωπλισμένος φυλάσῃ τὴν εαυτοῦ αὐλήν, ἐν εἰρήνῃ ἐστί τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ· 22 ἐπὶ δὲ ὁ ἰσχυρότερος αὐτοῦ ἐπελθὼν νικήσῃ αὐτόν, τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ αἶρει, ἐφ' ἣ ἐπεποιθεῖ, καὶ τὰ σκύλα αὐτοῦ διαδιδῶσιν. 23 ὁ μὴ ὢν μετ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ ἐστί, καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει. 24 Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων ζητοῦν ἀνάπαυσιν, καὶ μὴ εὐρίσκον λέγει· ὑποστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου ὅθεν ἐξῆλθον· 25 καὶ ἐλθὼν εὐρίσκει σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον. 26 τότε πορεύεται καὶ παραλαμβάνει ἐπτὰ ἄλλα πνεύματα πονηρότερα αὐτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ, καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χεῖρονα τῶν πρώτων.

27 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτόν ταῦτα ἐπάρασά τὸς γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ· μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὗς ἐθήλασας. 28 αὐτὸς δὲ εἶπε· μενούγγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

29 Τών δε όχλων επαθροισζομένων ήρξατο λέγειν· η γενεά αύτη γενεά πονηρά εστι· σημείον ζητεί, και σημείον ου δοθήσεται αυτη ει μη το σημείον Ιωνά του προφήτου. 30 καθώς γαρ εγένετο Ιωνάς σημείον τοις Νινευίταις, ούτως έσται και ο υιος του ανθρώπου τη γενεά ταύτη σημείον. 31 βασίλισσα νότου εγερθήσεται εν τη κρίσει μετά των ανδρών της γενεάς ταύτης και κατακρινεί αυτούς, ότι ήλθεν εκ των περάτων της γης ακούσαι την σοφίαν Σολομώντος, και ιδού πλείον Σολομώντος ώδε. 32 άνδρες Νινευί αναστήσονται εν τη κρίσει μετά της γενεάς ταύτης και κατακρινούσιν αυτήν, ότι μετενόησαν εις το κήρυγμα Ιωνά, και ιδού πλείον Ιωνά ώδε. 33 Ουδεις δε λύχνον άψας εις κρυπτήν τίθησιν ουδέ υπό τον μόδιον, αλλ' επί την λυχνίαν, ίνα οι εισπορευόμενοι το φέγγος βλέπωσιν. 34 ο λύχνος του σώματός εστιν ο οφθαλμός· όταν ουν ο οφθαλμός σου απλους ή, και όλον το σώμά σου φωτεινόν εστιν· επάν δε πονηρός ή, και το σώμά σου σκοτεινόν. 35 σκόπει ουν μη το φως το εν σοί σκότος εστιν. 36 ει ουν το σώμά σου όλον φωτεινόν, μη έχον τι μέρος σκοτεινόν, έσται φωτεινόν όλον ως όταν ο λύχνος τη αστραπή φωτίζη σε. 37 Εν δε τω λαλήσαι αυτόν ταύτα ηρώτα αυτόν Φαρισαίός τις όπως αριστήση παρ' αυτω· εισελθών δε ανέπεσεν. 38 ο δε Φαρισαίος ιδών εθαύμασεν ότι ου πρώτον εβαπτίσθη προ του αρίστου. 39 είπε δε ο Κύριος προς αυτόν· νυν υμεις οι Φαρισαίοι το έξωθεν του ποτηρίου και του πίνακος καθαρίζετε, το δε έσωθεν υμών γέμει αρπαγής και πονηρίας. 40 άφρονες! ουχ ο ποιήσας το έξωθεν και το έσωθεν εποίησε; 41 πλην τα ενόντα δότε ελεημοσύνην, και ιδού άπαντα καθαρά υμίν έσται. 42 αλλ' ουαί υμίν τοις Φαρισαίοις, ότι αποδεκατούτε το ηδύοσμον και το πήγανον και παν λάχανον, και παρέρχεσθε την κρίσιν και την αγάπην του Θεού· ταύτα δε έδει ποιήσαι, κακείνα μη αφιέναι. 43 ουαί υμίν τοις Φαρισαίοις, ότι αγαπάτε την πρωτοκαθεδρίαν εν ταις συναγωγαίς και τους ασπασμούς εν ταις αγοραίς. 44 ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι εστέ ως τα μνημεία τα άδηλα. και οι ανθρωποι περιπατούντες επάνω ουκ οίδασιν. 45 Αποκριθείς δε τις των νομικών λέγει αυτω· διδάσκαλε, ταύτα λέγων και ημάς υβρίζεις. 46 ο δε είπε· και υμίν τοις νομικοίς ουαί, ότι φορτίζετε τους ανθρώπους φορτία δυσβάστακτα, και αυτοί ενί των δακτύλων υμών ου προσπαύετε τοις φορτίοις. 47 ουαί υμίν, ότι οικοδομείτε τα μνημεία των προφητών, οι δε πατέρες υμών απέκτειναν αυτούς. 48 άρα μαρτυρείτε και συνευδοκείτε τοις έργοις των πατέρων υμών, ότι αυτοί μεν απέκτειναν αυτούς, υμεις δε οικοδομείτε αυτών τα μνημεία. 49 δια τούτο και η σοφία του Θεού είπεν· αποστελώ εις αυτούς προφήτας και αποστόλους, και εξ αυτών αποκτενούσι και εκδιώξουσιν, 50 ίνα εκζητηθή το αίμα πάντων των προφητών το εκχυνόμενον από καταβολής κόσμου από της γενεάς ταύτης 51 από του αίματος Άβελ έως του αίματος Ζαχαρίου του απολομένου μεταξύ του θυσιαστηρίου και του οικου· ναί, λέγω υμίν, εκζητηθήσεται από της γενεάς ταύτης. 52 ουαί υμίν τοις νομικοίς ότι ήρατε την κλειδα της γνώσεως· αυτοί ουκ εισήλθετε, και τους εισερχομένους εκωλύσατε. 53 λέγοντος δε αυτού προς αυτούς ταύτα ήρξαντο οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι δεινώς ενέχειν και αποστοματίζειν αυτόν περί πλειόνων, 54 ενεδρεύοντες αυτόν, ζητούντες θηρεύσαι τι εκ του στόματος αυτού, ίνα κατηγορήσωσιν αυτού.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΙΒ'

1 ΕΝ οίς επισυναχθεισών των μυριάδων του όχλου ως καταπατείν αλλήλους, ήρξατο λέγειν προς τους μαθητάς αυτού πρώτον· προσέχετε εαυτοίς από της ζύμης των Φαρισαίων, ήτις εστιν υπόκρισις. 2 ουδέν δε συγκεκριμένον εστιν ό ουκ αποκαλυφθήσεται, και κρυπτόν ό ου γνωσθήσεται. 3 ανθ' ων όσα εν τη σκοτία είπατε, εν τω φωτί ακουσθήσεται, και ό προς το ους ελαλήσατε εν τοις ταμείοις, κηρυχθήσεται επί των δωμάτων. 4 Λέγω δε υμίν τοις φίλοις μου· μη φοβηθήτε από των αποκτεινόντων το σώμα, και μετά ταύτα μη έχόντων περισσότερόν τι ποιήσαι. 5 υποδείξω δε υμίν τίνα φοβηθήτε· φοβήθητε τον μετά το αποκτείνειν έχοντα εξουσίαν εμβαλίνει εις την γέενναν· ναί, λέγω υμίν, τούτον φοβήθητε. 6 ουχί πέντε στρουθία πωλείται ασσαρίων δύο; και εν εξ αυτών ουκ έστιν επιληλησμένον ενώπιον του Θεού. 7 αλλά και αι τρίχες της κεφαλής υμών πάσαι ηριθμηνται. μη ουν φοβείσθε· πολλών στρουθίων διαφέρετε. 8 Λέγω δε υμίν· πας ος αν ομολογήση εν εμοί εμπροσθεν των ανθρώπων, και ο υιος του ανθρώπου ομολογήσει εν αυτω εμπροσθεν των αγγέλων του Θεού. 9 ο δε αρνησάμενός με ενώπιον των ανθρώπων απαρνηθήσεται ενώπιον των αγγέλων του Θεού. 10 και πας ος ερεί λόγον εν τω υιόν του ανθρώπου, αφεθήσεται αυτω· τω δε εις το Άγιον Πνεύμα βλασφημήσαντι ουκ αφεθήσεται. 11 όταν δε προσφέρωσιν υμάς επί τας συναγωγάς και τας αρχάς και τας εξουσίας, μη μεριμνάτε Πως ή τι απολογήσησθε ή τι είπητε· 12 το γαρ Άγιον Πνεύμα διδάξει υμάς εν αυτη τη ωρα α δει είπειν.

13 Είπε δε τις αυτω εκ του όχλου· διδάσκαλε, είπέ τω αδελφω μου μερίσασθαι την κληρονομίαν μετ' εμού. 14 ο δε είπεν αυτω· ανθρωπε, τις με κατέστησε δικαστήν ή μεριστήν εφ' υμάς; 15 είπε δε προς αυτούς· οράτε και φυλάσσεσθε από πάσης πλεονεξίας· ότι ουκ εν τω περισσεύειν τινί η ζωή αυτού εστιν εκ των υπαρχόντων αυτού. 16 Είπε δε παραβολήν προς αυτούς λέγων· ανθρώπου τινός πλουσίου ευφόρησεν η χώρα· 17 και διελογίζετο εν εαυτω λέγων· τι ποιήσω, ότι ουκ έχω που συνάξω τους καρπούς μου; 18 και είπε· τούτο ποιήσω· καθελώ μου τας αποθήκας και μείζονας οικοδομήσω, και συνάξω εκεί πάντα τα γενήματά μου και τα αγαθά μου, 19 και ερώ τη ψυχή μου· ψυχή, έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά· αναπαύου, φάγε, πίε, ευφραίνου. 20 είπε δε αυτω ο Θεός· άφρον, ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου· α δε ητοίμασας τίνοι έσται; 21 ούτως ο θησαυρίζων εαυτω, και μη εις Θεόν πλουτών. 22 Είπε δε προς τους μαθητάς αυτού· δια τούτο λέγω υμίν, μη μεριμνάτε τη ψυχή υμών τι φάγητε, μηδέ τω σώματι υμών τι ενδύσησθε. 23 ουχί η ψυχή πλείον εστι της τροφής και το σώμα του ενδύματος; 24 κατανοήσατε τους κόρακας, ότι ου σπείρουσιν ουδέ θερίζουσιν, οίς ουκ έστι ταμείον ουδέ αποθήκη, και ο Θεός τρέφει αυτούς· πόσω μάλλον υμεις διαφέρετε των πετεινών; 25 τις δε εξ υμών μεριμνών δύναται προσθείνειν επί την ηλικίαν αυτού πήχυν ένα; 26 ει ουν ουτε ελάχιστον δύνασθε, τι περί των λοιπών μεριμνάτε; 27 κατανοήσατε τα κρίνα Πως αυξάνει· ου κοπιά ουδέ νήθει· λέγω δε υμίν, ουδέ Σολομών εν πάση τη δόξη αυτού περιεβάλετο ως εν τούτων. 28 ει δε τον χόρτον του αγρού, σήμεραν όντα και αύριον εις κλίβανον βαλλόμενον, ο Θεός ούτως αμφιέννυσι, πόσω μάλλον υμάς, ολιγόπιστοι; 29 και υμεις μη ζητείτε τι φάγητε και τι πίνητε, και μη μετεωρίζεσθε· 30 ταύτα γαρ πάντα τα έθνη του κόσμου επιζητεί· υμών δε ο πατήρ οίδεν ότι χρήζετε τούτων· 31 πλην ζητείτε την βασιλείαν του Θεού, και

ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν. 32 Μη φοβού το μικρόν ποίμνιον· ότι ευδόκησεν ο πατήρ υμών δούναι υμίν την βασιλείαν. 33 πωλήσατε τα υπάρχοντα υμών και δότε ελεημοσύνην. ποιήσατε εαυτοίς βαλάντια μη παλαιούμενα, θησαυρόν ανέκλειπτον εν τοις ουρανοίς όπου κλέπτης ουκ εγγίζει ουδέ σής διαφθείρει· 34 όπου γαρ εστιν ο θησαυρός υμών, εκεί και η καρδιά υμών έσται. 35 Έστωσαν υμών αι οσφύες περιεζωσμένα και οι λύχνοι καιόμενοι· 36 και υμείς όμοιοι ανθρώποις προσδεχομένοι τον κύριον εαυτών, πότε αναλύσει εκ των γάμων, ίνα ελθόντος και κρούσαντος ευθέως ανοίξωσιν αυτω. 37 μακάριοι οι δούλοι εκείνοι, ους ελθών ο κύριος ευρήσει γρηγορούντας. αμήν λέγω υμίν ότι περιζώσεται και ανακλινεί αυτούς, και παρελθών διακονήσει αυτοίς. 38 και εάν έλθη εν τη δευτέρα φυλακή και εν τη τρίτη φυλακή έλθη και εύρη ούτω, μακάριοί εισιν οι δούλοι εκείνοι. 39 τούτο δε γινώσκετε ότι ει ήδει ο οικοδεσπότης ποία ωρα ο κλέπτης έρχεται, ερηγόρησεν αν και ουκ αν αφήκε διορυγήναι τον οίκον αυτού. 40 και υμείς ουν γίνεσθε έτοιμοι· ότι ή ωρα ου δοκείτε ο υιος του ανθρώπου έρχεται. 41 είπε δε αυτω ο Πέτρος· Κύριε, προς ημάς την παραβολήν ταύτην λέγεις ή και προς πάντας; 42 είπε δε ο Κύριος· τις άρα εστιν ο πιστός οικονόμος και φρόνιμος, ον καταστήσει ο κύριος επί της θεραπείας αυτού του διδόναι εν καιρω το σιτομέτριον; 43 μακάριος ο δούλος εκείνος, ον ελθών ο κύριος αυτού ευρήσει ούτω ποιούντα. 44 αληθώς λέγω υμίν ότι επί πάσι τοις υπάρχουσιν αυτού καταστήσει αυτόν. 45 εάν δε είπη ο δούλος εκείνος εν τη καρδιά αυτού, χρονίζει ο κύριός μου έρχεσθαι, και άρξηται τύππειν τους παιδάς και τας παιδίσκας, εσθίειν τε και πίνειν και μεθύσκεσθαι, 46 ήξει ο κύριος του δούλου εκείνου εν ημέρα ή ου προσδοκά και εν ωρα ή ου γινώσκει, και διχοτομήσει αυτόν, και το μέρος αυτού μετά των απίστων θήσει. 47 εκείνος δε ο δούλος, ο γνούς το θέλημα του κυρίου εαυτού και μη ετοιμάσας μηδέ ποιήσας προς το θέλημα αυτού, δαρήσεται πολλάς· 48 ο δε μη γνούς, ποιήσας δε άζια πληγών, δαρήσεται ολίγας. παντί δε ω εδόθη πολύ, πολύ ζητηθήσεται παρ' αυτού, και ω παρέθεντο πολύ, περισσότερον αιτήσουσιν αυτόν. 49 Πυρ ήλθον βαλείν επί την γην, και τι θέλω ει ήδη ανήφθη! 50 βάπτισμα δε έχω βαπτισθήναι, και Πως συνέχομαι έως ου τελεσθή! 51 δοκείτε ότι ειρήνην παρεγενόμην δούναι εν τη γη; ουχί, λέγω υμίν, αλλ' ή διαμερισμόν. 52 έσονται γαρ από του νυν πέντε εν οίκω ενί διαμερισμένοι, τρεις επί δυσί και δύο επί τρισί· 53 διαμερισθήσονται πατήρ επί υιω και υιος επί πατρί, μήτηρ επί θυγατρί και θυγάτηρ επί μητρί, πενθερά επί την νύμφην αυτής και νύμφη επί την πενθεράν αυτής. 54 Έλεγε δε και τοις όχλοις· όταν ιδητε την νεφέλην ανατέλλουσαν από δυσμών, ευθέως λέγετε, όμβρος έρχεται, και γίνεται ούτω· 55 και όταν νότον πνέοντα, λέγετε ότι καύσων έσται, και γίνεται. 56 υποκριταί, το πρόσωπον του ουρανού και της γης οίδατε δοκιμάζειν, τον δε καιρόν τούτον Πως ου δοκιμάζετε; 57 τι δε και αφ' εαυτών ου κρίνετε το δίκαιον; 58 ως γαρ υπάγεις μετά του αντιδίκου σου επ' άρχοντα, εν τη οδω δος εργασίαν απηλλάχθαι απ' αυτού, μήποτε κατασύρη σε προς τον κριτήν, και ο κριτής σε παραδω τω πράκτορι, και ο πράκτωρ σε βαλεί εις φυλακήν. 59 λέγω σοι, ου μη εξέλθης εκείθεν έως ου και το έσχατον λεπτόν α-ποδως.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΙΓ'

1 ΠΑΡΗΣΑΝ δε τινες εν αυτω τω καιρω απαγγέλλοντες αυτω περί των Γαλιλαίων, ων το αίμα Πιλάτος έμιξε μετά των θυσιών αυτών. 2 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· δοκείτε ότι οι Γαλιλαίοι ούτοι αμαρτωλοί παρά πάντας τους Γαλιλαίους εγένοντο, ότι τοιαύτα πεπόνθασιν; 3 ουχί, λέγω υμίν, αλλ' εάν μη μετανοήτε, πάντες ωσαύτως απολείσθε. 4 ή εκείνοι οι δέκα και οκτώ, εφ' ους έπεσεν ο πύργος εν τω Σιλωάμ και απέκτεινεν αυτούς, δοκείτε ότι ούτοι οφειλέται εγένοντο παρά πάντας τους ανθρώπους τους κατοικούντας εν Ιερουσαλήμ; 5 ουχί, λέγω υμίν, αλλ' εάν μη μετανοήσητε, πάντες ομοίως απολείσθε. 6 Έλεγε δε ταύτην την παραβολήν· συκήν ειχε τις εν τω αμπελώνι αυτού πεφυτευμένην, και ήλθε ζητών καρπόν εν αυτη, και ουχ εύρεν. 7 είπε δε προς τον αμπελουργόν· ιδού τρία έτη έρχομαι ζητών καρπόν εν τη συκή ταύτη, και ουχ ευρίσκω· έκκοψον αυτήν· ινατί και την γην καταργεί; 8 ο δε αποκριθείς είπεν αυτω· κύριε, άφες αυτήν και τούτο το έτος, έως ότου σκάψω περί αυτήν και βάλω κόπτρια. 9 καν μεν ποιήση καρπόν· ει δε μήγε, εις το μέλλον εκκόψει αυτήν.

10 Ην δε διδάσκων εν μια των συναγωγών εν τοις σάββασι. 11 και ιδού γυνή ην πνεύμα έχουσα ασθeneίας έτη δέκα και οκτώ, και ην συγκύπτουσα και μη δυναμένη ανακύψει εις το παντελές. 12 ιδών δε αυτήν ο Ιησούς προσεφώνησε και είπεν αυτη· γύναι, απολέλυσαι της ασθeneίας σου· 13 και επέθηκεν αυτη τας χείρας· και παραχρήμα ανωρθώθη και εδόξαζε τον Θεόν. 14 αποκριθείς δε ο αρχισυνάγωγος, αγανακτών ότι τω σαββάτω θεράπευσεν ο Ιησούς, έλεγε τω όχλω· εξ ημέραι εισίν εν αις δεί εργαζεσθαι· εν ταύταις ουν ερχόμενοι θεραπεύεσθε, και μη τη ημέρα του σαββάτου. 15 απεκριθη ουν αυτω ο Κύριος και είπεν· υποκριτά, έκαστος υμών τω σαββάτω ου λύει τον βούν αυτού ή τον όνον από της φάτνης και απαγαγών ποτίζει; 16 ταύτην δε, θυγατέρα Αβραάμ ούσαν, ην έδησεν ο σατανάς ιδού δέκα και οκτώ έτη, ουκ έδει λυθήναι από του δεσμού τούτου τη ημέρα του σαββάτου; 17 και ταύτα λέγοντος αυτού κατησχύνοντο πάντες οι αντικείμενοι αυτω, και πας ο όχλος έχαιρεν επί πάσι τοις ενδόξοις τοις γινομένοις υπ' αυτού.

18 Έλεγε δε· τίни ομοία εστιν η βασιλεία του Θεού, και τίни ομοιώσω αυτήν; 19 ομοία εστί κόκκω σινάπεως, ον λαβών άνθρωπος έβαλεν εις κήπον εαυτού· και ηύξησε και εγένετο εις δένδρον μέγα, και τα πετεινά του ουρανού κατεσκήνωσεν εν τοις κλάδοις αυτού. 20 Πάλιν είπε· τίни ομοιώσω την βασιλείαν του Θεού; 21 ομοία εστί ζύμη, ην λαβούσα γυνή έκρυσεν εις αλεύρου σάτα τρία, έως ου εξυμώθη όλον.

22 Και διεπορεύετο κατά πόλεις και κώμας διδάσκων και πορείαν ποιούμενος εις Ιερουσαλήμ. 23 είπε δε τις αυτω· Κύριε, ει ολίγοι οι σωζόμενοι; ο δε είπε προς αυτούς· 24 αγωνίζεσθε εισελθείν δια της στενής πύλης· ότι πολλοί, λέγω υμίν, ζητήσουσιν εισελθείν και ουκ ισχύσουσιν. 25 αφ' ου αν εγερθή ο οικοδεσπότης και αποκλείση την θύραν, και άρξησθε έξω εσάναι και κρούειν την θύραν λέγοντες· Κύριε Κύριε, άνοιξον ημίν· και αποκριθείς ερεί υμίν, ουκ οίδα υμάς πόθεν εστέ. 26 τότε άρξεσθε λέγειν· εφάγομεν ενώπιόν σου και επίομεν, και εν ταις πλατείαις ημών εδίδαξας· 27 και ερεί· λέγω υμίν, ουκ οίδα υμάς πόθεν εστέ· απόστητε απ' εμού πάντες οι εργάται της αδικίας. 28 εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων, όταν όψησθε Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ και πάντας τους προφήτας εν τη βασιλεία του Θεού, υμάς δε εκβαλλομένους έξω, 29 και ήξουσιν από ανατολών και δυσμών και από

βορρά και νότου, και ανακλιθήσονται εν τη βασιλεία του Θεού. 30 και ιδού εισίν έσχατοι οί έσονται πρώτοι, και εισί πρώτοι οί έσονται έσχατοι.

31 Εν αυτη τη ημέρα προσήλθόν τινες Φαρισαίοι λέγοντες αυτω· έξελθε και πορεύου εντεύθεν, ότι Ηρώδης θέλει σε αποκτείνει. 32 και είπεν αυτοίς· πορευθέντες είπατε τη αλώπεκι ταύτη· ιδού εκβάλλω δαιμόνια και ίασεις επιτελώ σήμερον και αύριον, και τη τρίτη τελειούμαι· 33 πλήν δεί με σήμερον και αύριον και τη εχομένη πορεύεσθαι, ότι ουκ ενδέχεται προφήτην απολέσθαι έξω Ιερουσαλήμ. 34 Ιερουσαλήμ Ιερουσαλήμ, η αποκτείνουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους προς αυτήν! ποσάκις ηθέλησα επισυνάξει τα τέκνα σου ον τρόπον όρνις την εαυτής νοσιάν υπό τας πτέρυγας, και ουκ ηθελήσατε! 35 ιδού αφήεται υμίν ο οίκος υμών έρημος. λέγω δε υμίν ότι ου μη με ίδητε έως αν ήξη ότε είπητε· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΙΔ'

1 ΚΑΙ εγένετο εν τω ελθείν αυτόν εις οίκόν τινος των αρχόντων των Φαρισαίων σαββάτω φαγείν άρτον, και αυτοί ήσαν παρατηρούμενοι αυτόν. 2 και ιδού άνθρωπός τις ην υδρωπικός έμπροσθεν αυτού. 3 και αποκριθείς ο Ιησούς είπε προς τους νομικούς και Φαρισαίους λέγων· ει έξεστι τω σαββάτω θεραπεύειν; οι δε ησύχασαν. 4 και επιλαβόμενος ίασατο αυτόν και απέλυσε. 5 και αποκριθείς προς αυτούς είπε· τίνος υμών υιος ή βούς εις φρέαρ εμπυείται, και ουκ ευθέως ανασπάσει αυτόν εν τη ημέρα του σαββάτου; 6 και ουκ ίσχυσαν ανταποκριθήναι αυτω προς ταύτα. 7 Έλεγε δε προς τους κεκλημένους παραβολήν, επέχων Πως τας πρωτοκλισίας εξελέγοντο, λέγων προς αυτούς· 8 όταν κληθής υπό τινος εις γάμους, μη κατακλιθής εις την πρωτοκλισίαν, μήποτε εντιμότερός σου ή κεκλημένος υπ' αυτού, 9 και ελθών ο σε και αυτόν καλέσας ερεί σοι·δος τούτω τόπον· και τότε άρξη μετ' αισχύνης τον έσχατον τόπον κατέχειν. 10 αλλ' όταν κληθής, πορευθείς ανάπεσε εις τον έσχατον τόπον, ίνα όταν έλθη ο κεκληκός σε είπη σοι· φίλε, προσανάβηθι ανώτερον· τότε έσται σοι δόξα ενώπιον των συνανακειμένων σοι. 11 ότι πας ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται και ο ταπεινών εαυτόν υψωθήσεται. 12 Έλεγε δε και τω κεκληκός αυτόν· όταν ποιής άριστον ή δείπνον, μη φώνει τους φίλους σου μηδέ τους αδελφούς σου μηδέ τους συγγενείς σου μηδέ γείτονας πλουσίους, μήποτε και αυτοί σε αντικαλέσωσι, και γενήσεται σοι ανταπόδομα. 13 αλλ' όταν ποιής δοχήν, κάλει πτωχούς, αναπήρους, χωλούς, τυφλούς, 14 και μακάριος έση, ότι ουκ έχουσιν ανταποδοúναί σοι· ανταποδοθήσεται γαρ σοι εν τη αναστάσει των δικαίων.

15 Ακούσας δε τις των συνανακειμένων ταύτα είπεν αυτω· μακάριος ος φάγεται άριστον εν τη βασιλεία του Θεού. 16 ο δε είπεν αυτω· άνθρωπός τις εποίησε δείπνον μέγα και εκάλεσε πολλούς· 17 και απέστειλε τον δούλον αυτού τη ωρα του δείπνου ειπείν τοις κεκλημένοις· έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα. 18 και ήρξαντο από μιας παραιτείσθαι πάντες. ο πρώτος είπεν αυτω· αγρόν ηγόρασα, και έχω ανάγκην εξελθείν και ιδείν αυτόν· ερωτώ σε, έχε με παρητημένον. 19 και έτερος είπε· ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε, και πορεύομαι δοκιμάσαι αυτά· ερωτώ σε, έχε με παρητημένον. 20 και έτερος είπε· γυναίκα έγημα, και δια τούτο ου δύναμαι ελθείν. 21 και παραγενόμενος ο δούλος εκείνος απήγγειλε τω κυρίω αυτού ταύτα. τότε οργισθείς ο οικοδεσπότης είπε τω δούλω αυτού· έξελθε ταχέως εις τας πλατείας και ρύμας της πόλεως, και τους πτωχούς και αναπήρους και χωλούς και τυφλούς εισάγαγε ώδε. 22 και είπεν ο δούλος· κύριε, γεγονόςεν ως επέταξας, και έτι τόπος εστί. 23 και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· έξελθε εις τας οδούς και φραγμούς και ανάγκασον εισελθείν, ίνα γεμισθή ο οίκος μου. 24 λέγω γαρ υμίν ότι ουδείς των ανδρών εκείνων των κεκλημένων γεύσεται μου του δείπνου.

25 Συνεπορεύοντο δε αυτω όχλοι πολλοί. και στραφείς είπε προς αυτούς· 26 ει τις έρχεται προς με και ου μισεί τον πατέρα εαυτού και την μητέρα και την γυναίκα και τα τέκνα και τους αδελφούς και τας αδελφάς, έτι δε και την εαυτού ψυχήν, ου δύναται μου μαθητής είναι. 27 και όστις ου βαστάζει τον σταυρόν εαυτού και έρχεται οπίσω μου, ου δύναται είναιί μου μαθητής. 28 τις γαρ εξ υμών, θέλων πύργον οικοδομήσαι, ουχί πρώτον καθίσας ψηφίζει την θαπάνην, ει έχει τα προς απαρτισμόν; 29 ίνα μήποτε, θέντος αυτού θεμέλιον και μη ισχύσαντος εκτελέσαι, πάντες οι θεωρούντες άρξωνται αυτω εμπαιζειν, 30 λέγοντες ότι ούτος ο άνθρωπος ήρξατο οικοδομείν και ουκ ίσχυσεν εκτελέσαι; 31 ή τις βασιλεύς, πορευόμενος συμβαλείν ετέρω βασιλεί εις πόλεμον, ουχί πρώτον καθίσας βουλευεται ει δυνατός εστιν εν δέκα χιλιάσιν απαντήσαι τω μετά είκοσι χιλιάδων ερχομένω επ' αυτόν; 32 ει δε μήγε, έτι πόρρω αυτού όντος πρεσβείαν αποστείλας ερωτά τα προς ειρήνην. 33 ούτως ουν πας εξ υμών, ος ουκ αποτάσεται πάσι τοις εαυτού υπάρχουσιν, ου δύναται είναιί μου μαθητής. 34 Καλόν το άλας· εάν δε και το άλας μωρανθή, εν τίνι αρτυθήσεται; 35 ούτε εις γην ούτε εις κοπρίαν εύθετόν εστιν· έξω βάλλουσιν αυτό. ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΙΕ'

1 ΗΣΑΝ δε εγγίζοντες αυτω πάντες οι τελώναι και οι αμαρτωλοί ακούειν αυτού. 2 και διεγόγγυζον οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς λέγοντες ότι ούτος αμαρτωλούς προσδέχεται και συνεσθίει αυτοίς. 3 είπε δε προς αυτούς την παραβολήν ταύτην λέγων· 4 τις άνθρωπος εξ υμών έχων εκατόν πρόβατα, και απολέσας εν εξ αυτών, ου καταλείπει τα ενενήκοντα εννέα εν τη ερήμω και πορεύεται επί το απολωλός έως ου εύρη αυτό; 5 και ευρών επιτίθησιν επί τους ώμους αυτού χαίρων, 6 και ελθών εις τον οίκον συγκαλεί τους φίλους και τους γείτονας λέγων αυτοίς· συγχάρητέ μοι ότι εύρον το πρόβατόν μου το απολωλός. 7 λέγω υμίν ότι ούτω χαρά έσται εν τω ουρανω επί ενί αμαρτωλω μετανοούντι ή επί ενενήκοντα εννέα δικαίοις, οίτινες ου χρείαν έχουσι μετανοίας. 8 Ή τις γυνή δραχμάς έχουσα δέκα, εάν απολέση δραχμήν μίαν, ουχί άππει λύχνον και σαροί την οικίαν και ζητεί επιμελώς έως ότου εύρη; 9 και ευρούσα συγκαλεί τας φίλας και τας γείτονας λέγουσα· συγχάρητέ μοι ότι εύρον την δραχμήν ην απώλεσα. 10 ούτω, λέγω υμίν, χαρά γίνεται ενώπιον των αγγέλων του Θεού επί ενί αμαρτωλω μετανοούντι.

11 Είπε δε· άνθρωπός τις είχε δύο υιούς. 12 και είπεν ο νεώτερος αυτών τω πατρί· πάτερ, ὅς μοι το επιβάλλον μέρος της ουσίας. και διείλεν αυτοίς τον βίον. 13 και μετ' ου πολλάς ημέρας συναγαγών άπαντα ο νεώτερος υιος απεδήμησεν εις χώραν μακράν, και εκεί διεσκόρπισε την ουσίαν αυτού ζων ασώτως. 14 δαπανήσαντος δε αυτού πάντα εγένετο λιμός ισχυρός κατά την χώραν εκείνην, και αυτός ήρξατο υστερείσθαι. 15 και πορευθείς εκολλήθη ενί των πολιτών της χώρας εκείνης, και έπεμψεν αυτόν εις τους αγρούς αυτού βόσκειν χοίρους. 16 και επεθύμει γεμίσει την κοιλιάν αυτού από των κερατίων ων ήσθιον οι χοίροι, και ουδείς εδίδου αυτω. 17 εις εαυτόν δε ελθών είπε· πόσοι μίσθιοι του πατρός μου περισσεύουσιν άρτων, εγώ δε λιμω απόλλυμαι! 18 αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου και ερώ αυτω· πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν σου. 19 ουκέτι ειμί άξιος κληθήναι υιος σου· ποιήσόν με ως ένα των μισθίων σου. 20 και αναστάς ήλθε προς τον πατέρα αυτού. έτι δε αυτού μακράν απέχοντος ειδεν αυτόν ο πατήρ αυτού και εσπλαγχνίσθη, και δραμών επέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού και κατεφίλησεν αυτόν. 21 είπε δε αυτω ο υιος· πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν σου, και ουκέτι ειμί άξιος κληθήναι υιος σου. 22 είπε δε ο πατήρ προς τους δούλους αυτού· εξενέγκατε την στολήν την πρώτην και ενδύσατε αυτόν, και δότε δακτύλιον εις την χείρα αυτού και υποδήματα εις τους πόδας, 23 και ενέγκαντες τον μόσχον τον σιτευτόν θύσατε, και φαγόντες ευφρανθώμεν, 24 ότι ούτος ο υιος μου νεκρός ην και ανέζησε, και απολωλώς ην και ευρέθη. και ήρξαντο ευφραίνεσθαι. 25 Ην δε ο υιος αυτού ο πρεσβύτερος εν αγρω· και ως ερχόμενος ήγγισε τη οικία ήκουσε συμφωνίας και χορών, 26 και προσκαλεσάμενος ένα των παιδων επυνθάνετο τι ειή ταύτα. 27 ο δε είπεν αυτω ότι ο αδελφός σου ήκει και έθυσεν ο πατήρ σου τον μόσχον τον σιτευτόν, ότι υγαίνοντα αυτόν απέλαβεν. 28 ωργίσθη δε και ουκ ήθελεν εισελθείν. ο ουν πατήρ αυτού εξελθών παρεκάλει αυτόν. 29 ο δε αποκριθείς είπε τω πατρί· ιδού τοσαύτα έτη δουλεύω σοι και ουδέποτε εντολήν σου παρήλθον, και εμοί ουδέποτε έδωκας έριφον ίνα μετά των φίλων μου ευφρανθώ· 30 ότε δε ο υιος σου ούτος, ο καταφαγών σου τον βίον μετά πορνών, ήλθεν, έθυσας αυτω τον μόσχον τον σιτευτόν. 31 ο δε είπεν αυτω· τέκνον, συ πάντοτε μετ' εμού ει, και πάντα τα εμά σά εστιν. 32 ευφρανθήναι δε και χαρήναι έδει, ότι ο αδελφός σου ούτος νεκρός ην και ανέζησε, και απολωλώς ην και ευρέθη.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΙΣΤ'

1 ΕΛΕΓΕ δε και προς τους μαθητάς αυτού· άνθρωπός τις ην πλούσιος, ος είχαν οικονόμον, και ούτος διεβλήθη αυτω ως διασκορπιζών τα υπάρχοντα αυτού 2 και φωνήσας αυτόν είπεν αυτω· τι τούτο ακούω περί σου; απόδος τον λόγον της οικονομίας σου· ου γαρ δύνη έτι οικονομείν. 3 είπε δε εν εαυτω ο οικονόμος· τι ποιήσω, ότι ο κύριός μου αφαιρείται την οικονομίαν απ' εμού; σκάπτειν ουκ ισχύω, επαιτείν αισχύνομαι· 4 έγνων τι ποιήσω, ίνα, όταν μετασταθώ εκ της οικονομίας, δέξωνταί με εις τους οίκους εαυτών. 5 και προσκαλεσάμενος ένα έκαστον των χρεωφειλετών του κυρίου έλεγε τω πρώτω· πόσον οφείλεις συ τω κυρίω μου; 6 ο δε είπεν· εκατόν βάτους ελαίου. και είπεν αυτω· δέξαι σου το γράμμα και καθίσας ταχέως γράψον πεντήκοντα. 7 έπειτα ετέρω είπε· συ δε πόσον οφείλεις; ο δε είπεν· εκατόν κόρους σίτου. και λέγει αυτω· δέξαι σου το γράμμα και γράψον ογδοήκοντα. 8 και επήνεσεν ο κύριος τον οικονόμον της αδικίας, ότι φρονίμως εποίησεν· ότι οι υιοί του αιώνος τούτου φρονιμότεροι υπέρ τους υιούς του φωτός εις την γενεάν την εαυτών εισι. 9 καγώ υμίν λέγω· ποιήσατε εαυτοίς φίλους εκ του μαμωνά της αδικίας, ίνα, όταν εκλίπητε, δέξωνται υμάς εις τας αιωνίους σκηνάς. 10 ο πιστός εν ελαχίστω και εν πολλω πιστός εστι, και ο εν ελαχίστω άδικος και εν πολλω άδικός εστιν. 11 ει ουν εν τω άδικω μαμωνά πιστοί ουκ εγένεσθε, το αληθινόν τις υμίν πιστεύσει; 12 και ει εν τω αλλοτρίω πιστοί ουκ εγένεσθε, το υμέτερον τις υμίν δώσει; 13 Ουδείς οικέτης δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν· ή γαρ τον ένα μισήσει και τον έτερον αγαπήσει, ή ενός ανθέξεται και του ετέρου καταφρονήσει. ου δύνασθε Θεω δουλεύειν και μαμωνά. 14 Ηκουον δε ταύτα πάντα και οι Φαρισαιοί φιλάργυροι υπάρχοντες, και εξεμυκτήριζον αυτόν. 15 και είπεν αυτοίς· υμείς εστε οι δικαιούντες εαυτούς ενώπιον των ανθρώπων, ο δε Θεός γινώσκει τας καρδίας υμών· ότι το εν ανθρώποις υψηλόν βδέλυγμα ενώπιον του Θεού. 16 Ο νόμος και οι προφήται έως Ιωάννου· από τότε η βασιλεία του Θεού ευαγγελίζεται, και πας εις αυτήν βιάζεται. 17 ευκοπύτερον δε εστι τον ουρανόν και την γην παρελθείν ή του νόμου μίαν κεραίαν πεσείν. 18 Πας ο απολύων την γυναίκα αυτού και γαμών ετέραν μοιχεύει, και πας ο απολελυμένην από ανδρός γαμών μοιχεύει. 19 Άνθρωπος δε τις ην πλούσιος, και ενεδιδύσκετο πορφύραν και βύσσον ευφραινόμενος καθ' ημέραν λαμπρώς. 20 πτωχός δε τις ην ονόματι Λάζαρος, ος εβέβλητο προς τον πυλώνα αυτού ηλωμένος 21 και επιθυμών χορτασθήναι από των ψιχίων των πιπτόντων από της τραπέζης του πλουσιού· αλλά και οι κύνες ερχόμενοι απέλειχον τα έλκη αυτού. 22 εγένετο δε αποθανείν τον πτωχόν και απενεχθήναι αυτόν υπό των αγγέλων εις τον κόλπον Αβραάμ· απέθανε δε και ο πλούσιος και ετάφη. 23 και εν τω άδη επάρας τους οφθαλμούς αυτού, υπάρχων εν βασάνοις, ορά τον Αβραάμ από μακρόθεν και Λάζαρον εν τοις κόλποις αυτού. 24 και αυτός φωνήσας είπε· πάτερ Αβραάμ, ελέησόν με και πέμψον Λάζαρον ίνα βάψη το άκρον του δακτύλου αυτού ύδατος και καταψύξη την γλώσσάν μου, ότι οδυνώμαι εν τη φλογί ταύτη. 25 είπε δε Αβραάμ· τέκνον, μνήσθητι ότι απέλαβες συ τα αγαθά σου εν τη ζωή σου, και Λάζαρος ομοίως τα κακά· νυν δε ώδε παρακαλείται, συ δε οδυνάσαι. 26 και επί πάσι τούτοις μεταξύ ημών και υμών χάσμα μέγα εστήρικται, όπως οι θέλοντες διαβήναι ένθεν προς υμάς μη δύνωνται, μηδέ οι εκείθεν προς ημάς διαπερώσιν. 27 είπε δε· ερωτώ ουν σε, πάτερ, ίνα πέμψης αυτόν εις τον οίκον του πατρός μου· 28 έχω γαρ πέντε αδελφούς· όπως διαμαρτύρηται αυτοίς, ίνα μη και αυτοί έλθωσιν εις τον τόπον τούτον της βασάνου. 29 λέγει αυτω Αβραάμ· έχουσι Μωυσέα και τους προφήτας· ακουσάτωσαν αυτών. 30 ο δε είπεν· ουχί, πάτερ Αβραάμ, αλλ' εάν τις από νεκρών πορευθή προς αυτούς, μετανοήσουσιν. 31 είπε δε αυτω· ει Μωυσέως και των προφητών ουκ ακούουσιν, ουδέ εάν τις εκ νεκρών αναστη πεισθήσονται.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΙΖ'

1 ΕΛΕΓΕ δε και προς τους μαθητάς αυτού· ανένδεκτόν εστι του μη ελθύν τα σκάνδαλα· ουαί δε δι' ου έρχεται. 2 λυσιτελεί αυτω ει λίθος μυλικός περίκειται περί τον τράχηλον αυτού και έρριπται εις την θάλασσαν, ή ίνα σκανδαλίση ένα των μικρών τούτων. 3 προσέχετε εαυτοίς· εάν δε αμάρτη εις σε ο αδελφός σου, επιτίμησον αυτω· και εάν μετανόηση, άφες αυτω· 4 και εάν επτάκις της ημέρας αμάρτη εις σε και επτάκις της ημέρας επιστρέψη προς σε λέγων, μετανώώ, αφήσεις αυτω. 5 Και είπον οι απόστολοι τω Κυρίω· πρόσθες ημίν πίστιν. 6 είπε δε ο Κύριος· ει έχετε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ελέγετε αν τη συκαμίνω ταύτη, εκριζώθητι και φυτεύθητι εν τη θαλάσση, και υπήκουσεν αν υμίν. 7 Τις δε εξ υμών δούλον έχων αροτριώντα ή ποιμαίνοντα, ος εισελθόντι εκ του αγρού ερεί, ευθέως παρελθών ανάπτεσε, 8 αλλ' ουχί ερεί αυτω· ετοιμασον τι δειπνήσω, και περιζωσάμενος διακόνει μοι έως φάγω και πίνω, και μετά ταύτα φάγεσαι και πίεσαι συ; 9 μη χάριν έχει τω δούλω εκείνω ότι επποίησε τα διαταχθέντα; ου δοκώ. 10 ούτω και υμείς, όταν ποιήσητε πάντα τα διαταχθέντα υμίν, λέγετε ότι δούλοι αχρείοί εσμεν, ότι ό ωφείλομεν ποιήσαι πεποηκαμεν.

11 Και εγένετο εν τω πορεύεσθαι αυτόν εις Ιερουσαλήμ και αυτός διήρχετο δια μέσου Σαμαρείας και Γαλιλαίας. 12 και εισερχομένου αυτού εις τινα κώμην απήντησαν αυτω δέκα λεπροί άνδρες, οί έστησαν πόρρωθεν, 13 και αυτοί ήραν φωνήν λέγοντες· Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς. 14 και ιδών είπεν αυτοίς· πορευθέντες επιδείξτε εαυτούς τοις ιερεύσι. και εγένετο εν τω υπάγειν αυτούς εκαθαρίσθησαν. 15 εις δε εξ αυτών, ιδών ότι ιάθη, υπέστρεψε μετά φωνής μεγάλης δοξάζων τον Θεόν, 16 και έπεσεν επί πρόσωπον παρά τους πόδας αυτού ευχαριστών αυτω· και αυτός ην Σαμαρείτης. 17 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· ουχί οι δέκα εκαθαρίσθησαν; οι δε εννέα που; 18 ουχ ευρέθησαν υποστρέψαντες δούναι δόξαν τω Θεω ει μη ο αλλογενής ούτος; 19 και είπεν αυτω· αναστάς πορεύου· η πίστις σου σέσωκέ σε.

20 Επερωτηθείς δε υπό των Φαρισαίων πότε έρχεται η βασιλεία του Θεού, απεκριθη αυτοίς και είπεν· ουκ έρχεται η βασιλεία του Θεού μετά παρατηρήσεως, 21 ουδέ ερούσιν ιδού ώδε ή ιδού εκεί· ιδού γαρ η βασιλεία του Θεού εντός υμών εστιν. 22 Είπε δε προς τους μαθητάς· ελεύσονται ημέραι ότε επιθυμήσετε μίαν των ημερών του υιού του ανθρώπου ιδείν, και ουκ όψεσθε. 23 και ερούσιν υμίν· ιδού ώδε, ιδού εκεί· μη απέλθητε μηδέ διώξητε. 24 ωσπερ γαρ η αστραπή αστράπτουσα εκ της υπ' ουρανόν εις την υπ' ουρανόν λάμπει, ούτως έσται και ο υιος του ανθρώπου εν τη ημέρα αυτού. 25 πρώτον δε δεί αυτόν πολλά παθείν και αποδοκιμασθήναι από της γενεάς ταύτης. 26 και καθώς εγένετο εν ταις ημέραις Νώε ούτως έσται και εν ταις ημέραις του υιού του ανθρώπου· 27 ήσθιον, έπινον, εγάμουν, εξαγαμίζοντο, άχρι ης ημέρας εισήλθε ο Νώε εις την κιβωτόν, και ήλθεν ο κατακλυσμός και απώλεσεν άπαντας. 28 ομοίως και ως εγένετο εν ταις ημέραις Λωτ· ήσθιον, έπινον, ηγόραζον, επώλουν, εφύτευον, ωκοδόμουν· 29 ή δε ημέρα εξήλθε Λωτ από Σοδόμων, έβρεξε πυρ και θείον απ' ουρανού και απώλεσεν άπαντας. 30 κατά τα αυτά έσται ή ημέρα ο υιος του ανθρώπου αποκαλύπτεται. 31 εν εκείνη τη ημέρα ος έσται επί του δώματος και τα σκεύη αυτού εν τη οικία, μη καταβάτω άραι αυτά, και ο εν τω αγρω ομοίως μη επιστρεψάτω εις τα οπίσω. 32 μνημονεύετε της γυναικός Λωτ. 33 ος εάν ζητήση την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν, και ος εάν απολέση αυτήν, ζωογονήσει αυτήν. 34 λέγω υμίν, ταύτη τη νυκτί δύο έσονται επί κλίνης μιας, εις παραληφθήσεται και ο έτερος αφεθήσεται· 35 δύο έσονται αλήθουσαι επί το αυτό, μία παραληφθήσεται και η έτέρα αφεθήσεται· 36 δύο εν τω αγρω, εις παραληφθήσεται και ο έτερος αφεθήσεται. 37 και αποκριθέντες λέγουσιν αυτω· που, Κύριε; ο δε είπεν αυτοίς· όπου το σώμα, εκεί επισυναχθήσονται και οι αετοί.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΙΗ'

1 ΕΛΕΓΕ δε και παραβολήν αυτοίς προς το δειν πάντοτε προσεύχεσθαι αυτούς και μη εκκακείν, 2 λέγων· κριτής τις ην εν τινι πόλει τον Θεόν μη φοβούμενος και άνθρωπον μη εντρεπόμενος. 3 χήρα δε ην εν τη πόλει εκείνη, και ήρχετο προς αυτόν λέγουσα· εκδίκησόν με από του αντιδίκου μου. 4 και ουκ ηθέλησεν επί χρόνον· μετά δε ταύτα είπεν εν εαυτω· ει και τον Θεόν ου φοβοίμαι και άνθρωπον ουκ εντρέπομαι, 5 δια γε το παρέχειν μοι κόπον την χήραν ταύτην εκδικήσω αυτήν, ίνα μη εις τέλος ερχομένη υποπιάζη με. 6 είπε δε ο Κύριος· ακούσατε τι ο κριτής της αδικίας λέγει· 7 ο δε Θεός ου μη ποιήση την εκδίκησιν των εκλεκτών αυτού των βωόντων προς αυτόν ημέρας και νυκτός, και μακροθυμών επ' αυτοίς; 8 λέγω υμίν ότι ποιήσει την εκδίκησιν αυτών εν τάχει. πλήν ο υιος του ανθρώπου ελθών άρα ευρήσει την πίστιν επί της γης;

9 Είπε δε και προς τινας τους πεποηθότας επ' εαυτοίς ότι εισί δίκαιοι, και εξουθενούντας τους λοιπούς, την παραβολήν ταύτην· 10 άνθρωποι δύο ανέβησαν εις το ιερόν προσεύξασθαι, ο εις Φαρισαίος και ο έτερος τελώνης. 11 ο Φαρισαίος σταθείς προς εαυτόν ταύτα προσήχετο· ο Θεός, ευχαριστώ σοι ότι ουκ ειμί ωσπερ οι λοιποί των ανθρώπων, άρπαγες, άδικοι, μοιχοί, ή και ως ούτος ο τελώνης· 12 νηστεύω δις του σαββάτου, αποδεκατώ πάντα όσα κτώμαι. 13 και ο τελώνης μακρόθεν εστώς ουκ ήθελεν ουδέ τους οφθαλμούς εις τον ουρανόν επάραι, αλλ' έτυπεν εις το στήθος αυτού λέγων· ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλω. 14 λέγω υμίν, κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού ή γαρ εκείνος· ότι πας ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται, ο δε ταπεινών εαυτόν υψωθήσεται.

15 Προσέφερον δε αυτω και τα βρέφη ίνα αυτών άπτηται· και ιδόντες οι μαθηταί επιτίμησαν αυτοίς. 16 ο δε Ιησούς προσκαλεσάμενος αυτά είπεν· άφετε τα παιδιά έρχεσθαι προς με και μη κωλύετε αυτά· των γαρ τοιούτων εστιν η βασιλεία του Θεού. 17 αμήν λέγω υμίν, ος εάν μη δέξηται την βασιλείαν του Θεού ως παιδίον, ου μη εισέλθη εις αυτήν.

18 Και επηρώτησέ τις αυτόν άρχων λέγων· διδάσκαλε αγαθέ, τι ποιήσας ζωήν αιώνιον κληρονομήσω; 19 είπε δε αυτω ο Ιησούς· τι με λέγεις αγαθόν; ουδείς αγαθός ει μη εις ο Θεός. 20 τας εντολάς οίδας· μη μοιχεύσης, μη φονεύσης, μη κλέψης, μη ψευδομαρτυρήσης, τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου. 21 ο δε είπε· ταύτα πάντα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου. 22 ακούσας δε ταύτα ο Ιησούς είπεν αυτω· έτι εν σοι λείπει· πάντα όσα έχεις πώλησον και διάδος πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανω, και δεύρο ακολούθει μοι. 23 ο δε ακούσας ταύτα περιλύπος

εγένετο· ην γαρ πλούσιος σφόδρα. 24 ιδών δε αυτόν ο Ιησούς περίλυτον γενόμενον εἶπε· Πως δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εισελεύσονται εις την βασιλείαν του Θεού! 25 ευκοπώτερον γαρ εστι κάμηλον δια τρυμαλιᾶς ραφίδος εισελθῆν ἢ πλούσιον εις την βασιλείαν του Θεού εισελθῆν. 26 εἶπον δε οι ακούσαντες· και τις δύναται σωθῆναι; 27 ο δε εἶπε· τα αδύνατα παρά ανθρωποις δυνατά παρά τω Θεω εστιν. 28 Εἶπε δε ο Πέτρος· ἰδοὺ ημεῖς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμέν σοι. 29 ο δε εἶπεν αυτοῖς· αμήν λέγω υμῖν ὅτι ουδεὶς εστιν ος αφήκεν οικίαν ἢ γονεῖς ἢ ἀδελφούς ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἕνεκεν της βασιλείας του Θεού, 30 ος ου μη απολάβῃ πολλαπλασίονα εν τω καιρω τούτῳ και εν τω αιώνῳ τῳ ερχομένῳ ζωῆν αἰώνιον.

31 Παραλαβὼν δε τους δώδεκα εἶπε προς αυτοὺς· ἰδοὺ αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και τελειωθήσεται πάντα τα γεγραμμένα δια των προφητῶν τῳ υιω του ανθρωπου. 32 παραδοθήσεται γαρ τοις ἔθνεσι και εμπαιχθήσεται και υβρισθήσεται και εμπυυσθήσεται, 33 και μαστιγώσαντες αποκτενοῦσιν αυτόν, και τη ημέρα τη τρίτῃ αναστήσεται. 34 και αυτοὶ ουδὲν τούτων συνήκαν, και ην το ρῆμα τούτο κεκρυμμένον απ' αυτών, και ουκ ἐγίνωσκον τα λεγόμενα.

35 Εγένετο δε εν τῳ ἐγγίξειν αυτόν εις Ιεριχώ τυφλὸς τις ἐκάθητο παρά την οδὸν προσαιπών· 36 ακούσας δε ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο τι εἴη ταῦτα. 37 ἀπήγγειλαν δε αυτῳ ὅτι Ιησούς ο Ναζωραῖος παρέρχεται. 38 και ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υιε Δαυὶδ, ἐλέησόν με· 39 και οι προάγοντες ἐπετίμων αυτῳ ἵνα σιωπήσῃ· αυτός δε πολλῶ μάλλον ἐκραζεν· υιε Δαυὶδ, ἐλέησόν με. 40 σταθεὶς δε ο Ιησούς ἐκέλευσεν αυτόν ἀχθῆναι προς αυτόν, ἐγγίσαντος δε αυτού ἐπηρώτησεν αυτόν 41 λέγων· τι σοι θέλεις ποιήσω; ο δε εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. 42 και ο Ιησούς εἶπεν αυτῳ· ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. 43 και παραχρήμα ἀνέβλεψε, και ηκολούθει αυτῳ δοξάζων τον Θεόν· και πας ο λαὸς ιδῶν ἔδωκεν αἶνον τῳ Θεω.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΙΘ'

1 ΚΑΙ εισελθὼν διήρξατο την Ιεριχώ· 2 και ἰδοὺ ἀνὴρ ονόματι καλούμενος Ζακχαῖος, και αυτός ην ἀρχιτελώνης, και οὗτος ην πλούσιος, 3 και ἐζήτηι ἰδεῖν τον Ιησοῦν τις εστι, και ουκ ἠδύνατο ἀπὸ του ὄχλου, ὅτι τη ηλικία μικρὸς ην. 4 και προδραμών ἐμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αυτόν, ὅτι ἐκείνης ἡμέλλε διέρχεσθαι. 5 και ως ἦλθεν ἐπὶ τον τόπον, ἀναβλέψας ο Ιησούς εἶδεν αυτόν και εἶπε προς αυτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι· σήμερον γαρ εν τῳ οίκῳ σου δεῖ με μείναι. 6 και σπεύσας κατέβη, και ὑπεδέξατο αυτόν χαίρων. 7 και ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρά ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσήλθε καταλύσαι. 8 σταθεὶς δε Ζακχαῖος εἶπε προς τον Κύριον· ἰδοὺ τα ἡμίση των ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοις πτωχοῖς, και εἰ τινὸς τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. 9 εἶπε δε προς αυτόν ο Ιησούς ὅτι σήμερον σωτηρία τῳ οίκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι και αυτός υἱος Ἀβραάμ εστιν. 10 ἦλθε γαρ ο υἱος του ανθρωπου ζητῆσαι και σώσαι το ἀπολλωλός.

11 Ακουόντων δε αυτών ταῦτα προσθεὶς εἶπε παραβολήν, δια το ἐγγὺς αυτόν εἶναι Ιερουσαλήμ και δοκεῖν αυτοὺς ὅτι παραχρήμα μέλλει ἡ βασιλεία του Θεού ἀναφαίνεσθαι· 12 εἶπεν οὖν· ἀνθρωπὸς τις ευγενῆς ἐπορεύθη εις χώραν μακράν λαβεῖν εαυτῳ βασιλείαν και ὑποστρέψαι. 13 καλέσας δε δέκα δούλους εαυτοῦ ἔδωκεν αυτοῖς δέκα μνάς και εἶπε προς αυτοὺς· πραγματεῦσασθε εν ὧ ἐρχομαι. 14 οι δε πολῖται αυτοῦ ἐμίσουν αυτόν, και ἀπέστειλαν πρεσβείαν ὀπίσω αυτοῦ λέγοντες· ου θέλομεν τούτον βασιλεύσαι ἐφ' ἡμᾶς. 15 και ἐγένετο εν τῳ ἐπανελθῆναι αυτόν λαβόντα την βασιλείαν, και εἶπε φωνηθῆναι αυτῳ τους δούλους τούτους οἷς ἔδωκε το ἀργύριον, ἵνα ἐπιγνῶ τις τι διεπραγματεύσατο. 16 παρεγένετο δε ο πρῶτος λέγων· κύριε, ἡ μνά σου προσειργάσατο δέκα μνάς. 17 και εἶπεν αυτῳ· εὐ, ἀγαθὲ δούλε! ὅτι εν ἐλαχίστῳ πιστὸς ἐγένου, ἴσθι ἐξουσίαν ἔχων ἐπάνῳ δέκα πόλεων. 18 και ἦλθεν ο δεῦτερος λέγων· κύριε, ἡ μνά σου ἐποίησε πέντε μνάς. 19 εἶπε δε και τούτῳ· και συ γίνου ἐπάνῳ πέντε πόλεων. 20 και ἕτερος ἦλθε λέγων· κύριε, ἰδοὺ ἡ μνά σου, ἣν εἶχον ἀποκειμένην εν σουδαρίῳ. 21 εφοβούμην γαρ σε, ὅτι ἀνθρωπος αυστηρὸς εἶ· αἶρεις ὃ ουκ ἔθηκας, και θερίζεις ὃ ουκ ἔσπειρας, και συνάγεις ὅθεν ου διεσκόρπισας. 22 λέγει αυτῳ· ἐκ του στόματός σου κρινῶ σε, πονηρὲ δούλε. ἦδεις ὅτι ἀνθρωπος αυστηρὸς εἰμι ἐγώ, αἴρων ὃ ουκ ἔθηκα, και θερίζων ὃ ουκ ἔσπειρα, και συνάγων ὅθεν ου διεσκόρπισα· 23 και διατί ουκ ἔδωκας το ἀργύριόν μου ἐπὶ την τράπεζαν, και ἐγὼ ἐλθὼν συν τόκῳ ἀν ἔπραξα αὐτό; 24 και τοις παρεστῶσιν εἶπεν· ἀρατε απ' αυτοῦ την μνάν και δότε τῳ τας δέκα μνάς ἐχοντι. 25 και εἶπον αυτῳ· κύριε, ἔχει δέκα μνάς. 26 λέγω γαρ υμῖν ὅτι παντὶ τῳ ἐχοντι δοθήσεται, ἀπὸ δε του μη ἐχοντος και ὃ ἔχει ἀρθήσεται απ' αυτοῦ. 27 πλὴν τους ἐχθροὺς μου ἐκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι ἐπ' αυτοὺς, ἀγάγετε ὧδε και κατασφάζατε αυτοὺς ἐμπροσθέν μου.

28 Και εἰπὼν ταῦτα ἐπορεύετο ἐμπροσθεν ἀναβαίνων εις Ιεροσόλυμα. 29 και ἐγένετο ως ἤγγισεν εις Βηθσαφαγή και Βηθανίαν προς το ὄρος το καλούμενον ελαιῶν, ἀπέστειλε δύο των μαθητῶν αυτοῦ 30 εἰπών· υπάγετε εις την κατέναντι κώμην, εν ἣ εἰσπορευόμενοι ευρήσετε πῶλον δεδεμένον, ἐφ' ὃν ουδεὶς πώποτε ἀνθρώπων ἐκάθισε· λύσαντες αυτόν ἀγάγετε. 31 και εἴαν τις υμᾶς ἐρωτά, διατί λύετε; οὕτως ερεῖτε αυτῳ, ὅτι ο Κύριος αυτοῦ χρειάν ἔχει. 32 ἀπελθόντες δε οι ἀπεσταλμένοι εὗρον καθὼς εἶπεν αυτοῖς, ἐστώτα τον πῶλον· 33 λυόντων δε αυτών τον πῶλον εἶπον οι κύριοι αυτοῦ προς αυτοὺς· τι λύετε τον πῶλον; 34 οι δε εἶπον ὅτι ο Κύριος αυτοῦ χρειάν ἔχει. 35 και ἤγαγον αυτόν προς τον Ιησοῦν, και ἐπιρρίψαντες εαυτῶν τα ἱμάτια ἐπὶ τον πῶλον ἐπεβίβασαν τον Ιησοῦν. 36 πορευομένου δε αυτοῦ ὑπεστρώννυσον τα ἱμάτια αυτών εν τη ὁδῳ. 37 ἐγγίζοντος δε αυτοῦ ἤδη προς την καταβάσει του ὄρους των ελαιῶν ἤρξατο ἅπαν το πλῆθος των μαθητῶν χαίροντες αινεῖν τον Θεόν φωνῆ μεγάλῃ περὶ πασῶν ὧν εἶδον δυνάμεων 38 λέγοντες· εὐλογημένος ο ἐρχόμενος βασιλεύς εν ὀνόματι Κυρίου· εἰρήνη εν ουρανῳ και δόξα εν υψίστοις. 39 και τινες των Φαρισαίων ἀπὸ του ὄχλου εἶπον προς αυτόν· διδάσκαλε, ἐπιτίμησον τοις μαθηταῖς σου. 40 και ἀποκριθεὶς εἶπεν αυτοῖς· λέγω υμῖν ὅτι εἴαν οὔτοι σιωπήσωσιν, οι λίθοι κεκράξονται. 41 και ως ἤγγισεν, ἰδὼν την πόλιν ἐκλαυσεν ἐπ' αὐτῆ, λέγων 42 ὅτι εἰ ἐγνώσ και συ, και γε εν τη ημέρα σου ταύτῃ, τα προς εἰρήνην σου! νυν δε ἐκρύβῃ ἀπὸ οφθαλμῶν σου· 43 ὅτι ἤξουσιν ἡμέραι ἐπὶ σε και περιβαλοῦσιν οι ἐχθροὶ σου χάρακά σοι και περικυκλώσουσί σε και συνέξουσὶ σε πάντοθεν, 44 και ἔδαφιούσί σε και τα τέκνα σου εν σοί, και ουκ ἀφήσουσιν εν σοί λίθον ἐπὶ λίθῳ, ἀνθ' ὧν ουκ ἐγνώσ τον καιρόν της ἐπισκοπῆς σου.

45 Και εισελθών εις το ιερόν ήρξατο εκβάλλειν τους πωλούντας εν αυτω και αγοράζοντας 46 λέγων αυτοίς· γέγραπται ότι ο οίκος μου οίκος προσευχής εστιν· υμείς δε αυτόν επιοήσατε σπήλαιον ληστών.

47 Και ην διδάσκων το καθ' ημέραν εν τω ιερω· οι δε αρχιερείς και οι γραμματείς εζήτουν αυτόν απολέσαι και οι πρώτοι του λαού, 48 και ουχ εύρισκον το τι ποιήσουσιν· ο λαός γαρ άπας εξεκρέματο αυτού ακούων.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ Κ'

1 ΚΑΙ εγένετο εν μια των ημερών εκείνων διδάσκοντος αυτού τον λαόν εν τω ιερω και ευαγγελιζομένου επέστησαν οι ιερείς και οι γραμματείς συν τοις πρεσβυτέροις 2 και είπον προς αυτόν λέγοντες· ειπέ ημίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς, ή τις εστιν ο δούς σοι την εξουσίαν ταύτην; 3 αποκριθείς δε είπε προς αυτούς· ερωτήσω υμάς καγώ ένα λόγον και είπατέ μοι· 4 το βάπτισμα Ιωάννου εξ ουρανού ην ή εξ ανθρώπων; 5 οι δε συνελογίσαντο προς εαυτούς λέγοντες ότι εάν είπωμεν, εξ ουρανού, ερεί, διατί ουν ουκ επιστεύσατε αυτω; 6 εάν δε είπωμεν, εξ ανθρώπων, πας ο λαός καταλιθάσει ημάς· πεπεισμένος γαρ εστιν Ιωάννην προφήτην είναι. 7 και απεκρίθησαν μη ειδέναι πόθεν. 8 και ο Ιησούς είπεν αυτοίς· ουδέ εγώ λέγω υμίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ.

9 Ηρξατο δε προς τον λαόν λέγειν την παραβολήν ταύτην· άνθρωπός τις εφύτευσεν αμπελώνα, και εξέδοτο αυτόν γεωργοίς και απεδήμησε χρόνους ικανούς. 10 και εν τω καιρω απέστειλε προς τους γεωργούς δούλον ίνα από του καρπού του αμπελώνος δώσωσιν αυτω· οι δε γεωργοί δειραντες αυτόν εξαπέστειλαν κενόν. 11 και προσέθετο αυτοίς πέμψαι έτερον δούλον. οι δε κακείνον δειραντες και ατιμάσαντες εξαπέστειλαν κενόν. 12 και προσέθετο πέμψαι τρίτον. οι δε και τούτον τραυματίσαντες εξέβαλον. 13 είπε δε ο κύριος του αμπελώνος· τι ποιήσω; πέμψω τον υιόν μου τον αγαπητόν· ίσως τούτον ιδόντες εντραπήσονται. 14 ιδόντες δε αυτόν οι γεωργοί διελογίζοντο προς εαυτούς λέγοντες· ούτός εστιν ο κληρονόμος· δεύτε αποκτείνωμεν αυτόν, ίνα ημών γένηται η κληρονομία. 15 και εκβαλόντες αυτόν έξω του αμπελώνος απέκτειναν. τι ουν ποιήσει αυτοίς ο κύριος του αμπελώνος; 16 ελεύσεται και απολέσει τους γεωργούς τούτους, και δώσει τον αμπελώνα άλλοις. ακούσαντες δε είπον· μη γένοιτο. 17 ο δε εμβλέψας αυτοίς είπε· τι ουν εστι το γεγραμμένον τούτο, λίθον ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας; 18 πας ο πεσών επ' εκείνον τον λίθον συνθλασθήσεται· επ' ον δ' αν πέση, λικμήσει αυτόν. 19 Και εζήτησαν οι αρχιερείς και οι γραμματείς επιβαλείν επ' αυτόν τας χείρας εν αυτη τη ωρα, και εφοβήθησαν τον λαόν· έγνωσαν γαρ ότι προς αυτούς τας παραβολάς έλεγε.

20 Και παρατηρήσαντες απέστειλαν εγκαθέτους, υποκρινομένους εαυτούς δικαίους είναι, ίνα επιλάβωνται αυτού λόγου εις το παραδούναι αυτόν τη αρχή και τη εξουσία του ηγεμόνος. 21 και επηρώτησαν αυτόν λέγοντες· διδάσκαλε, οίδαμεν ότι ορθώς λέγεις και διδάσκεις, και ου λαμβάνεις πρόσωπον, αλλ' επ' αληθείας την οδόν του Θεού διδάσκεις· 22 έξεστιν ημίν Καίσαρι φόρον δούναι ή ου; 23 κατανοήσας δε αυτών την πανουργίαν είπε προς αυτούς· τι με πειράζετε; 24 δείξατέ μοι δηνάριον· τίνος έχει εικόνα και επιγραφήν; αποκριθέντες δε είπον· Καίσαρος. 25 ο δε είπεν αυτοίς· απόδοτε τοίνυν τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεω. 26 και ουκ ίσχυσαν επιλαβέσθαι αυτού ρήματος εναντίον του λαού, και θαυμάσαντες επί τη αποκρίσει αυτού εσίγησαν.

27 Προσελθόντες δε τινες των Σαδδουκαίων, οι λέγοντες μη είναι ανάστασιν, επηρώτησαν αυτόν 28 λέγοντες· διδάσκαλε, Μωϋσής έγγραφεν ημίν, εάν τινος αδελφός αποθάνη έχων γυναίκα, και ούτος άτεκνος αποθάνη, ίνα λάβη ο αδελφός αυτού την γυναίκα και εξαναστήση σπέρμα τω αδελφω αυτού. 29 επτά ουν αδελφοί ήσαν· και ο πρώτος λαβών γυναίκα απέθανεν άτεκνος· 30 και έλαβεν ο δεύτερος την γυναίκα, και ούτος απέθανεν άτεκνος· 31 και ο τρίτος έλαβεν αυτήν ωσαύτως· ωσαύτως δε και οι επτά· ου κατέλιπον τέκνα, και απέθανον· 32 ύστερον δε πάντων και η γυνή απέθανεν. 33 εν τη αναστάσει ουν τίνος αυτών γίνεται γυνή; οι γαρ επτά έσχον αυτήν γυναίκα. 34 και αποκριθείς είπεν αυτοίς ο Ιησούς· οι υιοί του αιώνος τούτου γαμούσι και εκγαμίζονται· 35 οι δε καταξιωθέντες του αιώνος εκείνου τυχείν και της αναστάσεως της εκ νεκρών ουτε γαμούσιν ουτε γαμίζονται· 36 ουτε γαρ αποθανείν έτι δύνανται· ισάγγελοι γαρ εισι και υιοί εισι του Θεού, της αναστάσεως υιοί όντες. 37 ότι δε εγειρονται οι νεκροί, και Μωϋσής εμήνυσεν επί της βάτου, ως λέγει Κύριον τον Θεόν Αβραάμ και τον Θεόν Ισαάκ και τον Θεόν Ιακώβ. 38 Θεός δε ουκ έστι νεκρών, αλλά ζώντων· πάντες γαρ αυτω ζώσιν. 39 αποκριθέντες δε τινες των γραμματέων είπον· διδάσκαλε, καλώς είπας. 40 ουκέτι δε ετόλμων επερωτάν αυτόν ουδέν.

41 Είπε δε προς αυτούς· Πως λέγουσι τον Χριστόν υιόν Δαυιδ είναι; 42 και αυτός Δαυιδ λέγει εν βίβλω των ψαλμών· είπεν ο Κύριος τω Κυρίω μου, κάθου εκ δεξιών μου 43 έως αν θώ τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου. 44 Δαυιδ ουν αυτόν Κύριον καλεί· και Πως υιος αυτού εστιν; 45 Ακούοντος δε παντός του λαού είπε τοις μαθηταίς αυτού· 46 προσέχετε από των γραμματέων των θελόντων περιπατείν εν στολαίς και φιλούντων ασπασμούς εν ταις αγοραίς και πρωτοκαθεδρίας εν ταις συναγωγαίς και πρωτοκλισίας εν τοις δείπνοις, 47 οί κατεσθίουσι τας οικίας των κληρών και προφάσει μακρά προσεύχονται· ούτοι λήψονται περισσότερον κρίμα.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΚΑ

1 ΑΝΑΒΛΕΨΑΣ δε είδε τους βάλλοντας τα δώρα αυτών εις το γαζοφυλάκιον πλουσίους. 2 είδε δε τινα χήραν πενιχράν βάλλουσαν εκεί δύο λεπτά, 3 και είπεν· αληθώς λέγω υμίν ότι η χήρα η πτωχή αύτη πλείον πάντων έβαλεν· 4 άπαντες γαρ ούτοι εκ του περισσεύοντος αυτοίς έβαλον εις τα δώρα του Θεού, αύτη δε εκ του υστερήματος αυτής άπαντα τον βίον ον είχεν έβαλε.

5 Και τινων λεγόντων περί του ιερού ότι λίθοις καλοίς και αναθήμασι κεκόσμηται, είπε· 6 ταύτα α θεωρείτε, ελεύσονται ημέραι εν αις ουκ αφεθήσεται λίθος επί λίθω ος ου καταλυθήσεται. 7 επηρώτησαν δε αυτόν λέγοντες· διδάσκαλε, πότε ουν ταύτα έσται και τι το σημείον όταν μέλλη ταύτα γίνεσθαι; 8 ο δε είπε· βλέπετε μη πλανηθήτε·

πολλοί γαρ ελεύσονται επί τω ονόματί μου λέγοντες ότι εγώ ειμι και ο καιρός ήγγικε. μη ουν πορευθήτε οπίσω αυτών. 9 όταν δε ακούσητε πολέμους και ακαταστασίας, μη πτοηθήτε· δεί γαρ ταύτα γενέσθαι πρώτον, αλλ' ουκ ευθέως το τέλος. 10 τότε έλεγεν αυτοίς· εγερθήσεται έθνος επί έθνος και βασιλεία επί βασιλείαν, 11 σεισμοί τε μεγάλοι κατά τόπους και λιμοί και λοιμοί έσονται, φόβητρά τε και σημεία απ' ουρανού μεγάλα έσται. 12 προ δε τούτων πάντων επιβαλούσιν εφ' υμάς τας χείρας αυτών και διώξουσι, παραδιδόντες εις συναγωγάς και φυλακάς, αγομένους επί βασιλείς και ηγεμόνας ένεκεν του ονόματός μου· 13 αποβήσεται δε υμίν εις μαρτύριον. 14 θέσθε ουν εις τας καρδίας υμών μη προμελετάν απολογηθήναι· 15 εγώ γαρ δώσω υμίν στόμα και σοφίαν, ή ου δυνήσονται αντειπείν ουδέ αντιστήναι πάντες οι αντικείμενοι υμίν. 16 παραδοθήσεσθε δε και υπό γονέων και συγγενών και φίλων και αδελφών, και θανατώσουσιν εξ υμών, 17 και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων δια το όνομά μου· 18 και θρίξ εκ της κεφαλής υμών ου μη απόληται· 19 εν τη υπομονή υμών κήσασθε τας ψυχάς υμών. 20 όταν δε ίδητε κυκλοουμένην υπό στρατοπέδων την Ιερουσαλήμ, τότε γνώτε ότι ήγγικεν η ερημωσις αυτής. 21 τότε οι εν τη Ιουδαία φευγέτωσαν εις τα όρη, και οι εν μέσω αυτής εκχωρείτωσαν, και οι εν ταις χώραις μη εισερχέσθωσαν εις αυτήν, 22 ότι ημέραι εκδικήσεως αύται εισι του πληρωθήναι πάντα τα γεγραμμένα. 23 ουαί δε ταις εν γαστρί εχούσαις και ταις θηλαζούσαις εν εκείναις ταις ημέραις· έσται γαρ τότε ανάγκη μεγάλη επί της γης και οργή τω λαω τούτω, 24 και πεσούνται στόματι μαχαίρας, και αιχμαλωτισθήσονται εις πάντα τα έθνη, και Ιερουσαλήμ έσται πατουμένη υπό εθνών άχρι πληρωθώσι καιροί εθνών. 25 Και έσται σημεία εν ηλίω και σελήνη και άστροις, και επί της γης συνοχή εθνών εν απορία ηχούσης θαλάσσης και σάλου, 26 αποψυχόντων ανθρώπων από φόβου και προσδοκίας των επερχομένων τη οικουμένη· αι γαρ δυνάμεις των ουρανών σαλευθήσονται. 27 και τότε όψονται τον υιόν του ανθρώπου ερχόμενον εν νεφέλη μετά δυνάμεως και δόξης πολλής. 28 αρχομένων δε τούτων γίνεσθαι ανακύψατε και επάρατε τας κεφαλάς υμών, διότι εγγίζει η απολύτρωσις υμών. 29 Και είπε παραβολήν αυτοίς· ίδετε την συκήν και πάντα τα δένδρα. 30 όταν προβάλωσιν ήδη, βλέποντες αφ' εαυτών γινώσκετε ότι ήδη εγγύς το θέρος εστί. 31 ούτω και υμείς, όταν ίδητε ταύτα γινόμενα, γινώσκετε ότι εγγύς εστι η βασιλεία του Θεού. 32 αμήν λέγω υμίν ότι ου μη παρέλθη η γενεά αύτη έως αν πάντα γένηται. 33 ο ουρανός και η γη παρελεύσονται, οι δε λόγοι μου ου μη παρέλθωσι. 34 Προσέχετε δε εαυτοίς μήποτε βαρηθώσιν υμών αι καρδιαί εν κραιπάλη και μέθη και μερίμναις βιοτικάις, και αιφνίδιος εφ' υμάς επιστη η ημέρα εκείνη· 35 ως παγίς γαρ επελεύσεται επί πάντας τους καθημένους επί πρόσωπον πάσης της γης. 36 αγρυπνείτε ουν εν παντί καιρω δεόμενοι ίνα καταξιωθήτε εκφυγείν πάντα τα μέλλοντα γίνεσθαι και σταθήναι έμπροσθεν του υιού του ανθρώπου. 37 Ην δε τας ημέρας εν τω ιερω διδάσκων, τας δε νύκτας εξερχόμενος ηυλιζέτο εις το όρος το καλούμενον ελαιών· 38 και πας ο λαός ώρθηριζε προς αυτόν εν τω όρει ακούειν αυτού.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΚΒ

1 ΗΓΓΙΖΕ δε η εορτή των αζύμων η λεγομένη πάσχα. 2 και εζήτουν οι αρχιερείς και οι γραμματείς το Πως ανέλωσιν αυτόν· εφοβούντο γαρ τον λαόν. 3 Εισήλθε δε ο σατανάς εις Ιούδαν τον επικαλούμενον Ισκαριώτην, όντα εκ του αριθμού των δώδεκα, 4 και απελθών συνελάλησε τοις αρχιερεύσι και γραμματεύσι και στρατηγοίς το Πως αυτόν παραδώ αυτοίς. 5 και εχάρησαν, και συνέθεντο αυτω αργύρια δούναι· 6 και εξωμολόγησε, και εζήτη ευκαιρίαν του παραδούναι αυτόν αυτοίς άτερ όχλου. 7 Ηλθε δε η ημέρα των αζύμων, εν ή έδει θύεσθαι το πάσχα, 8 και απέστειλε Πέτρον και Ιωάννην ειπών· πορευθέντες ετοιμάσατε ημίν το πάσχα ίνα φάγωμεν. 9 οι δε είπον αυτω· που θέλεις ετοιμάσωμεν; 10 ο δε είπεν αυτοίς· ιδού εισελθόντων υμών εις την πόλιν συναντήσει υμίν άνθρωπος κεράμιον ύδατος βαστάζων· ακολουθήσατε αυτω εις την οικίαν ου εισπορεύεται, 11 και ερείτε τω οικοδοεσπότη της οικίας· λέγει σοι ο διδάσκαλος, που εστι το κατάλυμα όπου το πάσχα μετά των μαθητών μου φάγω; 12 κακείνος υμίν δείξει ανώγαιον μέγα εστρωμένον· εκεί ετοιμάσατε. 13 απελθόντες δε εύρον καθως είρηκεν αυτοίς, και ητοιμασαν το πάσχα. 14 Και ότε εγένετο η ωρα, ανέπεσε, και οι δώδεκα απόστολοι συν αυτω. 15 και είπε προς αυτούς. επιθυμία επεθύμησα τούτο το πάσχα φαγείν μεθ' υμών προ του με παθειν· 16 λέγω γαρ υμίν ότι ουκέτι ου μη φάγω εξ αυτού έως ότου πληρωθή εν τη βασιλεία του Θεού. 17 και δεξάμενος το ποτήριον ευχαριστήσας είπε· λάβετε τούτο και διαμερίσατε εαυτοίς· 18 λέγω γαρ υμίν ότι ου μη πλώ από του γενήματος της αμπέλου έως ότου η βασιλεία του Θεού έλθη. 19 και λαβών άρτον ευχαριστήσας έκλασε και έδωκεν αυτοίς λέγων· τούτό εστι το σώμά μου το υπέρ υμών διδόμενον· τούτο ποιείτε εις την εμήν ανάμνησιν. 20 ωσαύτως και το ποτήριον μετά το δειπνήσαι λέγων· τούτο το ποτήριον η καινή διαθήκη εν τω αίματί μου, το υπέρ υμών εκχυνόμενον. 21 πλήν ιδού η χείρ του παραδιδόντος με μετ' εμού επί της τραπέζης. 22 και ο μεν υιος του ανθρώπου πορεύεται κατά το ωρισμένον· πλήν ουαί τω ανθρώπω εκείνω δι' ου παραδίδοται. 23 και αυτοί ήρξαντο συζητείν προς εαυτούς το τις άρα είη εξ αυτών ο τούτο μέλλων πράσσειν. 24 Εγένετο δε και φιλονεικία εν αυτοίς, το τις αυτών δοκεί είναι μείζων. 25 ο δε είπεν αυτοίς· οι βασιλείς των εθνών κυριεύουσιν αυτών, και οι εξουσιάζοντες αυτών ευεργέται καλούνται· 26 υμείς δε ουχ ούτως, αλλ' ο μείζων εν υμίν γινέσθω ως ο νεώτερος, και ο ηγούμενος ως ο διακονών. 27 τις γαρ μείζων, ο ανακείμενος ή ο διακονών; ουχι ο ανακείμενος; εγώ δε ειμι εν μέσω υμών ως ο διακονών. 28 υμείς δε εστε οι διαμεμενηκότες μετ' εμού εν τοις πειρασμοίς μου· 29 καγώ διατίθεμαι υμίν καθως διέθετό μοι ο πατήρ μου βασιλείαν, 30 ίνα εσθήτε και πίνητε επί της τραπέζης μου εν τη βασιλεία μου, και καθίσεσθε επί θρόνων κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ. 31 Είπε δε ο Κύριος· Σίμων Σίμων, ιδού ο σατανάς εξητήσατο υμάς του σινιάσαι ως τον σίτον· 32 εγώ δε εδεήθην περι σου ίνα μη εκλίπη η πίστις σου· και συ ποτε επιστρέψας στήριξον τους αδελφούς σου. 33 ο δε είπεν αυτω· Κύριε, μετά σου έτοιμός ειμι και εις φυλακήν και εις θάνατον πορεύεσθαι. 34 ο δε είπε· λέγω σοι, Πέτρε, ου φωνήσει σήμερον αλέκτωρ πριν ή τρίς απαρνήση μη ειδέναι με. 35 Και είπεν αυτοίς· ότε απέστειλα υμάς άτερ βαλλαντίου και πήρας και υποδημάτων, μη τινος υστερήθητε; οι δε είπον· ουθενός. 36 είπεν ουν αυτοίς· αλλά νυν ο έχων βαλλάντιον

αράτω, ομοίως και πήραν, και ο μη έχων πωλήσει το ιμάτιον αυτού και αγοράσει μάχαιραν. 37 λέγω γαρ υμίν ότι έτι τούτο το γεγραμμένον δεί τελεσθήναι εν εμοί, το και μετά ανόμων ελογίσθη· και γαρ τα περι εμού τέλος έχει. 38 οι δε είπον· Κύριε, ιδού μάχαιραι ώδε δύο. ο δε είπεν αυτοίς· ικανόν εστι.

39 Και εξελθών εμπορεύθη κατά το έθος εις το όρος των ελαιών· ηκολούθησαν δε αυτω και οι μαθηταί αυτού. 40 γενόμενος δε επί του τόπου είπεν αυτοίς· προσεύχεσθε μη εισελθειν εις πειρασμόν. 41 και αυτός απεσπάσθη απ' αυτών ωσει λίθου βολήν, και θείς τα γόνατα προσηύχετο 42 λέγων· πάτερ, ει βούλει παρενεγκείν τούτο το ποτήριον απ' εμού· πλην μη το θέλημά μου, αλλά το σόν γινέσθω. 43 ώφθη δε αυτω άγγελος απ' ουρανού ενισχύων αυτόν. 44 και γενόμενος εν αγωνία εκτενέστερον προσηύχετο. ενένητο δε ο ιδρώς αυτού ωσει θρόμβοι αίματος καταβαίνοντες επί την γην. 45 και αναστάς από της προσευχής, ελθών προς τους μαθητάς εύρεν αυτούς κοιμωμένους από της λύπης, 46 και είπεν αυτοίς· τι καθεύδετε; αναστάντες προσεύχεσθε, ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν.

47 Έτι δε αυτού λαλούντος ιδού όχλος, και ο λεγόμενος Ιούδας, εις των δώδεκα, προήγεν αυτούς, και ήγγισε τω Ιησού φιλήσαι αυτόν· τούτο γαρ σημείον δεδώκει αυτοίς· ον αν φιλήσω, αυτός εστιν. 48 ο δε Ιησούς είπεν αυτω· Ιούδα, φιλήματι τον υιόν του ανθρώπου παραδίδω; 49 ιδόντες δε οι περι αυτόν το εσόμενον είπον αυτω· Κύριε, ει πατάξομεν εν μαχαίρα; 50 και επάταξεν εις τις εξ αυτών τον δούλον του αρχιερέως και αφείλεν αυτού το ους το δεξιόν. 51 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· εάτε έως τούτου· και αφάμενος του ωτίου αυτού ίάσατο αυτόν· 52 είπε δε ο Ιησούς προς τους παραγενομένους επ' αυτόν αρχιερείς και στρατηγούς του ιερού και πρεσβυτέρους· ως επί ληστήν εξεληλύθατε μετά μαχαίρων και ξύλων; 53 καθ' ημέραν όντος μου μεθ' υμών εν τω ιερω ουκ εξετείνατε τας χείρας επ' εμέ. αλλ' αύτη εστιν υμών η ωρα και η εξουσία του σκότους.

54 Συλλαβόντες δε αυτόν ήγαγον και εισήγαγον αυτόν εις τον οίκον του αρχιερέως. ο δε Πέτρος ηκολούθει μακρόθεν. 55 απάντων δε πυράν εν μέσω της αυλής και συγκαθισάντων αυτών εκάθητο ο Πέτρος εν μέσω αυτών. 56 ιδούσα δε αυτόν παιδίσκη τις καθήμενον προς το φως και ατενίσασα αυτω είπε· και ούτος συν αυτω ην. 57 ο δε ηρνήσατο λέγων· γύναι, ουκ οίδα αυτόν. 58 και μετά βραχύ έτερος ιδών αυτόν έφη· και συ εξ αυτών ει. ο δε Πέτρος είπεν· άνθρωπε, ουκ ειμί. 59 και διαστάσης ωσει ώρας μιας άλλος τις δισχυρίζετο λέγων· επ' αληθείας και ούτος μετ' αυτού ην· και γαρ Γαλιλαίός εστιν. 60 είπε δε ο Πέτρος· άνθρωπε, ουκ οίδα ό λέγεις. και παραχρήμα, έτι λαλούντος αυτού, εφώνησεν αλέκτωρ. 61 και στραφείς ο Κύριος ενέβλεψε τω Πέτρω, και υπεμνήσθη ο Πέτρος του λόγου του Κυρίου, ως είπεν αυτω ότι πριν αλέκτορα φωνήσαι απαρνήση με τρίς· 62 και εξελθών έξω ο Πέτρος έκλαυσε πικρώς.

63 Και οι άνδρες οι συνέχοντες τον Ιησούν ενέπαιζον αυτω δέροντες, 64 και περικαλύψαντες αυτόν έτυπτον αυτού το πρόσωπον και επηρώτων αυτόν λέγοντες· προφήτευσον τις εστιν ο παίσας σε; 65 και έτερα πολλά βλασφημούντες έλεγον εις αυτόν.

66 Και ως ενένητο ημέρα, συνήχθη το πρεσβυτέριον του λαού, αρχιερείς και γραμματείς, και ανήγαγον αυτόν εις το συνέδριον εαυτών λέγοντες· ει συ ει ο Χριστός, ειπέ ημίν. 67 είπε δε αυτοίς· εάν υμίν είπω, ου μη πιστεύσητε, 68 εάν δε και ερωτήσω, ου μη αποκριθήτέ μοι ή απολύσητε· 69 από του νυν έσται ο υιος του ανθρώπου καθήμενος εκ δεξιών της δυνάμεως του Θεού. 70 είπον δε πάντες· συ ουν ει ο υιος του Θεού; ο δε προς αυτούς έφη· υμείς λέγετε ότι εγώ ειμι. 71 οι δε είπον· τι έτι χρειάν έχομεν μαρτυρίας; αυτοί γαρ ηκούσαμεν από του στόματος αυτού.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΚΓ'

1 ΚΑΙ αναστάν άπαν το πλήθος αυτών ήγαγον αυτόν επί τον Πιλάτον. 2 ήρξαντο δε κατηγορείν αυτού λέγοντες· τούτον εύρομεν διαστρέφοντα το έθος και κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα εαυτόν Χριστόν βασιλέα είναι. 3 ο δε Πιλάτος επηρώτησεν αυτόν λέγων· συ ει ο βασιλεύς των Ιουδαίων; ο δε αποκριθείς αυτω έφη· συ λέγεις. 4 ο δε Πιλάτος είπε προς τους αρχιερείς και τους όχλους ότι ουδέν ευρίσκω αίτιον εν τω ανθρώπω τούτω. 5 οι δε επίσχυον λέγοντες ότι ανασειεί τον λαόν διδάσκων καθ' όλης της Ιουδαίας, αρξάμενος από της Γαλιλαίας έως ώδε. 6 Πιλάτος δε ακούσας Γαλιλαίαν επηρώτησεν ει ο άνθρωπος Γαλιλαίός εστι, 7 και επιγινούς ότι εκ της εξουσίας Ηρώδου εστιν, ανέπεμψεν αυτόν προς Ηρώδη, όντα και αυτόν εν Ιεροσολύμοις εν ταύταις ταις ημέραις. 8 ο δε Ηρώδης ιδών τον Ιησούν εχάρη λίαν· ην γαρ εξ ικανού θέλων ιδείν αυτόν δια το ακούειν αυτόν πολλά περι αυτού, και ήλπίζε τι σημείον ιδείν υπ' αυτού γινόμενον. 9 επηρώτα δε αυτόν εν λόγοις ικανοίς· αυτός δε ουδέν απεκρίνατο αυτω. 10 ειστήκεισαν δε οι γραμματείς και οι αρχιερείς ευτόνως κατηγορούντες αυτού. 11 εξουθενήσας δε αυτόν ο Ηρώδης συν τοις στρατεύμασιν αυτού και εμπαίξας, περιβαλών αυτόν εσθήτα λαμπράν ανέπεμψεν αυτόν τω Πιλάτω. 12 ενένητο δε φίλοι ό τε Ηρώδης και ο Πιλάτος εν αυτη τη ημέρα μετ' αλλήλων· προϋπήρχον γαρ εν έχθρα όντες προς εαυτούς. 13 Πιλάτος δε συγκαλεσάμενος τους αρχιερείς και τους άρχοντας και τον λαόν 14 είπε προς αυτούς· προσηνέγκατέ μοι τον άνθρωπον τούτον ως αποστρέφοντα τον λαόν, και ιδού εγώ ενώπιον υμών ανακρίνας ουδέν εύρον εν τω ανθρώπω τούτω αίτιον ων κατηγορείτε κατ' αυτού. 15 αλλ' ουδέ Ηρώδης· ανέπεμψα γαρ υμάς προς αυτόν· και ιδού ουδέν άξιον θανάτου εστί πεπραγμένον αυτω. 16 παιδεύσας ουν αυτόν απολύσω. 17 ανάγκην δε ειχεν απολύειν αυτοίς κατά εορτήν ένα. 18 ανέκραξαν δε παμπληθεί λέγοντες· αίρε τούτον, απόλυσον δε ημίν Βαραββάν· 19 όστις ην δια στάσιν τινά γενομένην εν τη πόλει και φόνον βεβλημένος εις την φυλακήν. 20 πάλιν ουν ο Πιλάτος προσεφώνησε, θέλων απολύσαι τον Ιησούν. 21 οι δε επεφώνουν λέγοντες· σταύρωσον σταύρωσον αυτόν. 22 ο δε τρίτον είπε προς αυτούς· τι γαρ κακόν εποίησεν ούτος; ουδέν άξιον θανάτου εύρον εν αυτω· παιδεύσας ουν αυτόν απολύσω. 23 οι δε επέκειντο φωναίς μεγάλαις αιτούμενοι αυτόν σταυρωθήναι, και κατίσχυον αι φωναί αυτών και των αρχιερέων. 24 ο δε Πιλάτος επέκρινε γενέσθαι το αίτημα αυτών, 25 απέλυσε δε αυτοίς τον Βαραββάν τον δια στάσιν και φόνον βεβλημένον εις την φυλακήν, ον ητούντο, τον δε Ιησούν παρέδωκε τω θελήματι αυτών.

26 Και ως απήγαγον αυτόν, επιλαβόμενοι Σίμωνός τινος Κυρηναίου, ερχομένου απ' αγρού, επέθηκαν αυτω τον σταυρόν φέρειν οπίσω του Ιησού. 27 ηκολούθει δε αυτω πολύ πλήθος του λαού και γυναικών αι και εκόπτοντο και εθρήνουν αυτόν. 28 στραφείς δε προς αυτάς ο Ιησούς είπε· θυγατέρες Ιερουσαλήμ, μη κλαίετε επ' εμέ, πλην εφ'

εαυτάς κλαίετε και επί τα τέκνα υμών. 29 ότι ἰδοὺ ἔρχονται ἡμέραι ἐν αἷς ἐρούσι· μακάριαι αἱ στείραι καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. 30 τότε ἄρξονται λέγειν τοῖς ὅρεσι, πέσετε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τοῖς βουνοῖς, καλύψατε ἡμᾶς· 31 ότι ἐν τῷ υγρῷ ξύλῳ ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τὴ γένηται; 32 Ἦγοντο δὲ καὶ ἕτεροι δύο κακούργοι συν αὐτῷ ἀναιρεθῆναι.

33 Καὶ ὅτε ἀπήλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν καὶ τοὺς κακούργους ὁ μὲν ἐκ δεξιῶν ὁ δὲ ἐξ ἀριστερῶν. 34 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· πᾶτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι. διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔβαλον κλήρον. 35 καὶ εἰστήκει ὁ λαὸς θεωρῶν. ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες συν αὐτοῖς λέγοντες· ἄλλους ἔσωσε, σωσάτω εαυτὸν, εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ τοῦ Θεοῦ εκλεκτός. 36 ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ στρατιῶται προσερχόμενοι καὶ ὄξος προσφέροντες αὐτῷ 37 καὶ λέγοντες· εἰ συ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσον σεαυτὸν. 38 Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφή γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ γράμμασιν ἐλληνικοῖς καὶ ρωμαϊκοῖς καὶ εβραϊκοῖς· οὗτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. 39 Εἰς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμη αὐτὸν λέγων· εἰ συ εἶ ὁ Χριστὸς, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς. 40 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ λέγων· οὐδὲ φοβῆ συ τὸν Θεόν, ότι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; 41 καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἀξία γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε. 42 καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. 43 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ. 44 Ἦν δὲ ὡσεὶ ὥρα ἕκτη καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης, τοῦ ἡλίου ἐκλείποντος, 45 καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον· 46 καὶ φωνήσας φωνὴ μεγάλη ὁ Ἰησοῦς εἶπε· πᾶτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθειμαι τὸ πνεῦμά μου· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξέπνευσεν. 47 ἰδὼν δὲ ὁ ἐκατόνταρχος τὸ γινόμενον ἐδόξασε τὸν Θεόν λέγων· ὄντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν. 48 καὶ πάντες οἱ συμπαραγενόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην, θεωροῦντες τὰ γινόμενα, τύπτοντες εαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον. 49 εἰστήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὠρῶσαι ταῦτα.

50 Καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι Ἰωσήφ, βουλευτῆς ὑπάρχων καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος -51 οὗτος οὐκ ἦν συγκυβερνήτης τῆς βουλῆς καὶ τῆς πράξεως αὐτῶν- ἀπὸ Ἀριμαθαίας πόλεως τῶν Ἰουδαίων, ὃς προσεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, 52 οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ἠήτησατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, 53 καὶ καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξε σινδόνι καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, οὐ οὐκ ἦν οὐδεὶς οὐδέπω κείμενος· 54 καὶ ἡμέρα ἦν παρασκευῆ, σάββατον ἐπέφωσκε.

55 Κατακολουθήσασαι δὲ αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἦσαν συνελθουσίαι αὐτῷ ἐκ τῆς Γαλιλαίας, εθεάσαντο τὸ μνημεῖον καὶ ὡς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, 56 ὑποστρέψασαι δὲ ἠτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα. καὶ τὸ μὲν σάββατον ἠσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΚΔ'

1 Τ... δὲ μὴ σαββάτων ὄρθρου βαθέος ἦλθον ἐπὶ τὸ μνήμα φέρουσαι ἠτοίμασαν ἀρώματα, καὶ τινες συν αὐταῖς. 2 εὔρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου, 3 καὶ εἰσελθούσαι οὐκ εὔρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. 4 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτάς περὶ τούτου καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν εσθήσεσιν ἀστραποῦσαις. 5 ἐμφόβων δὲ γινόμενων αὐτῶν καὶ κλινουσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν εἶπον πρὸς αὐτάς· τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; 6 οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν ἔτι ὧν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, 7 λέγων ότι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν καὶ σταυρωθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήναι. 8 καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ρημάτων αὐτοῦ, 9 καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἑνδεκά καὶ πάσι τοῖς λοιποῖς. 10 ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία καὶ Ἰωάννα καὶ Μαρία Ἰακώβου καὶ οἱ λοιπαὶ συν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀποστόλους ταῦτα. 11 καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λήρος τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς. 12 ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθῶνα κεῖμενα μόνον, καὶ ἀπήλθε πρὸς εαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

13 Καὶ ἰδοὺ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἐξήκοντα ἀπὸ Ἰερουσαλήμ, ἢ ὄνομα Ἐμμαούς. 14 καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων. 15 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς· 16 οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτὸν. 17 εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς· τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὐς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες καὶ ἐστε σκυθρωποὶ; 18 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἰς, ὃ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτὸν· συ μόνος παροικεῖς ἐν Ἰερουσαλήμ καὶ οὐκ ἔγνωσ τὰ γινόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις; 19 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ποία; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντός τοῦ λαοῦ, 20 ὅπως τε παρέδωκεν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου καὶ ἐσταύρωσαν αὐτὸν. 21 ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ότι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ· ἀλλὰ γε συν πάσι τούτοις τρίτην ταύτην ἡμέραν ἀγεί σήμερον ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο. 22 ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς γινόμεναι ὄρθρια ἐπὶ τὸ μνημεῖον, 23 καὶ μὴ εὐρούσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἦλθον λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν ἀγγέλων ἐωρακέναι, οἱ λέγουσιν αὐτὸν ζῆν. 24 καὶ ἀπήλθον τινες τῶν συν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὔρον οὕτω καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον, αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδον. 25 καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτοὺς· ὦ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῆ καρδίας τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πάσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται! 26 οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; 27 καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωϋσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν προφητῶν διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ εαυτοῦ. 28 Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην οὐ ἐπορεύοντο, καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρωτέρω πορεύεσθαι· 29 καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν λέγοντες· μείνον μεθ' ἡμῶν, ότι πρὸς ἐσπέραν ἐσθί καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. καὶ εἰσῆλθε τοῦ μείναι συν αὐτοῖς. 30 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν λαβῶν τὸν ἄρτον εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἐπέδιδου αὐτοῖς. 31 αὐτῶν δὲ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτὸν· καὶ αὐτὸς ἀφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. 32 καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς; 33 Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὑπέστρεψαν εἰς Ἰερουσαλήμ, καὶ εὔρον συνηθροισμένους τοὺς ἑνδεκά καὶ

τους συν αυτοίς, 34 λέγοντας ότι ηγήθη ο Κύριος όντως και ώφη Σίμωνι. 35 και αυτοί εξηγούντο τα εν τη οδω και ως ενώσθη αυτοίς εν τη κλάσει του άρτου. 36 Ταύτα δε αυτών λαλούντων αυτός ο Ιησούς έστη εν μέσω αυτών και λέγει αυτοίς· ειρήνη υμίν. 37 πποηθέντες δε και έμφοβοι γενόμενοι εδόκουν πνεύμα θεωρείν. 38 και είπεν αυτοίς· τι τεταραγμένοι εστέ, και διατί διαλογισμοί αναβαίνουσιν εν ταις καρδίαις υμών; 39 ίδετε τας χείράς μου και τους πόδας μου, ότι αυτός εγώ ειμι· ψηλαφήσατέ με και ίδετε, ότι πνεύμα σάρκα και οστέα ουκ έχει καθώς εμέ θεωρείτε έχοντα. 40 και τούτο ειπών επέδειξεν αυτοίς τας χείρας και τους πόδας. 41 έτι δε απιστούντων αυτών από της χαράς και θαυμαζόντων είπεν αυτοίς· έχετέ τι βρώσιμον ενθάδε; 42 οι δε επέδωκαν αυτω ιχθύος οππού μέρος και από μελισσίου κηρίου, 43 και λαβών ενώπιον αυτών έφαγεν. 44 είπε δε αυτοίς· ούτοι οι λόγοι ους ελάλησα προς υμάς έτι ων συν υμίν, ότι δει πληρωθήναι πάντα τα γεγραμμένα εν τω νόμω Μωϋσέως και προφήταις και ψαλμοίς περι εμού. 45 τότε διήνοιξεν αυτών τον νουν του συνιέναι τας γραφάς, 46 και είπεν αυτοίς ότι ούτω γέγραπται και ούτως έδει παθειν τον Χριστόν και αναστήναι εκ νεκρών τη τρίτη ημέρα, 47 και κηρυχθήναι επί τω ονόματι αυτού μετάνοιαν και άφεσιν αμαρτιών εις πάντα τα έθνη, αρξάμενον από Ιερουσαλήμ. 48 υμείς δε εστε μάρτυρες τούτων. 49 και ιδού εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του πατρός μου εφ' υμάς· υμείς δε καθίσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ έως ου ενδύσηθε δύναμιν εξ ύψους.

50 Εξήγαγε δε αυτούς έξω έως εις Βηθανίαν, και επάρας τας χείρας αυτού ευλόγησεν αυτούς. 51 και εγένετο εν τω ευλογείν αυτόν αυτούς διέστη απ' αυτών και ανεφέρετο εις τον ουρανόν. 52 και αυτοί προσκυνήσαντες αυτόν υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης, 53 και ήσαν δια παντός εν τω ιερω αινούντες και ευλογούντες τον Θεόν. Αμήν.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

1 ΕΝ αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος. 2 Ούτος ην εν αρχή προς τον Θεόν. 3 πάντα δι' αυτού εγένετο, και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ εν ό γέγονεν. 4 εν αυτω ζωή ην, και η ζωή ην το φως των ανθρώπων. 5 και το φως εν τη σκοτία φαίνει, και η σκοτία αυτό ου κατέλαβεν.

6 Εγένετο άνθρωπος απεσταλμένος παρά Θεού, όνομα αυτω Ιωάννης· 7 ούτος ήλθεν εις μαρτυρίαν, ίνα μαρτυρήση περι του φωτός, ίνα πάντες πιστεύσωσι δι' αυτού. 8 ουκ ην εκείνος το φως, αλλ' ίνα μαρτυρήση περι του φωτός. 9 Ην το φως το αληθινόν, ό φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον. 10 εν τω κόσμω ην, και ο κόσμος δι' αυτού εγένετο, και ο κόσμος αυτόν ουκ έγνω. 11 εις τα ίδια ήλθε, και οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον. 12 όσοι δε έλαβον αυτόν, έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι, τοις πιστεύουσιν εις το όνομα αυτού, 13 οι ουκ εξ αιμάτων, ουδέ εκ θελήματος σαρκός, ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν. 14 Και ο Λόγος σάρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν, και εθεασάμεθα την δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενοός παρά πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας. 15 Ιωάννης μαρτυρεί περι αυτού και κέκραγε λέγων· ούτος ην ον είπον, ο οπίσω μου ερχόμενος έμπροσθέν μου γέγονεν, ότι πρώτός μου ην. 16 Και εκ του πληρώματος αυτού ημείς πάντες ελάβομεν, και χάριν αντί χάριτος· 17 ότι ο νόμος δια Μωϋσέως εδόθη, η χάρις και η αλήθεια δια Ιησού Χριστού εγένετο. 18 Θεόν ουδεις εώρακε πώποτε· ο μονογενής υιος ο ων εις τον κόλπον του πατρός, εκείνος εξηγήσατο.

19 Και αύτη εστιν η μαρτυρία του Ιωάννου, ότε απέστειλαν οι Ιουδαίοι εξ Ιεροσολύμων ιερείς και Λευίτας ίνα ερωτήσωσιν αυτόν· συ τις ει; 20 και ωμολόγησε, και ουκ ηρηήσατο· και ωμολόγησεν ότι ουκ ειμι εγώ ο Χριστός. 21 και ηρώτησαν αυτόν· τι ουν; Ηλίας ει συ; και λέγει· ουκ ειμι. ο προφήτης ει συ; και απεκρίθη, ου. 22 είπον ουν αυτω· τις ει; ίνα απόκρισιν δώμεν τοις πέμψασιν ημάς· τι λέγεις περι σεαυτού; 23 έφη· εγώ φωνή βοώντος εν τη ερήμω, ευθύνατε την οδόν Κυρίου, καθώς είπεν Ησαίας ο προφήτης. 24 και οι απεσταλμένοι ήσαν εκ των Φαρισαίων· 25 και ηρώτησαν αυτόν και είπον αυτω· τι ουν βαπτίζεις, ει συ ουκ ει ο Χριστός ούτε Ηλίας ούτε ο προφήτης; 26 απεκρίθη αυτοίς ο Ιωάννης λέγων· εγώ βαπτίζω εν ύδατι· μέσος δε υμών έστηκεν ον υμείς ουκ οίδατε. 27 αυτός εστιν ο οπίσω μου ερχόμενος, ος έμπροσθέν μου γέγονεν, ου εγώ ουκ ειμι άξιος ίνα λύσω αυτού τον ιμάντα του υποδήματος. 28 Ταύτα εν Βηθανία εγένετο πέραν του Ιορδάνου, όπου ην Ιωάννης βαπτίζων.

29 Τη επαύριον βλέπει ο Ιωάννης τον Ιησούν ερχόμενον προς αυτόν και λέγει· ίδε ο αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου. 30 ούτός εστι περι ου εγώ είπον· οπίσω μου έρχεται ανήρ ος έμπροσθέν μου γέγονεν, ότι πρώτός μου ην. 31 καγώ ουκ ήδην αυτόν, αλλ' ίνα φανερωθή τω Ισραήλ, δια τούτο ήλθον εγώ εν τω ύδατι βαπτίζων. 32 και εμαρτύρησεν Ιωάννης λέγων ότι τεθέσθαι το Πνεύμα καταβαίνον ως περιστεράν εξ ουρανού, και έμεινεν επ' αυτόν. 33 καγώ ουκ ήδην αυτόν, αλλ' ο πέμψας με βαπτίζειν εν ύδατι, εκείνός μοι είπεν· εφ' ον αν ίδης το Πνεύμα καταβαίνον και μένον επ' αυτόν, ούτός εστιν ο βαπτίζων εν Πνεύματι Αγίω. 34 καγώ εώρακα και μεμαρτύρηκα ότι ούτός εστιν ο υιος του Θεού.

35 Τη επαύριον πάλιν ειστήκει ο Ιωάννης και εκ των μαθητών αυτού δύο, 36 και εμβλέψας τω Ιησού περιπατούντι λέγει· ίδε ο αμνός του Θεού. 37 και ήκουσαν αυτού οι δύο μαθηταί λαλούντος, και ηκολούθησαν τω Ιησού. 38 στραφείς δε ο Ιησούς και θεασάμενος αυτούς ακολουθούντας λέγει αυτοίς· 39 τι ζητείτε; οι δε είπον αυτω· ραββί· ό λέγεται ερμηνευόμενον διδάσκαλε· που μένεις; 40 λέγει αυτοίς· έρχεσθε και ίδετε. ήλθον ουν και είδον που μένει και παρ' αυτω έμειναν την ημέραν εκείνην· ωρα ην ως δεκάτη. 41 ην Ανδρέας ο αδελφός Σίμωνος Πέτρου εις εκ των δύο των ακουσάντων παρά Ιωάννου και ακολουθησάντων αυτω. 42 ευρίσκει ούτος πρώτος τον αδελφόν τον ίδιον Σίμωνα και λέγει αυτω· ευρήκαμεν τον Μεσσίαν· ό εστι μεθερμηνευόμενον Χριστός· 43 και ήγαγεν αυτόν προς τον Ιησούν. εμβλέψας αυτω ο Ιησούς είπε· συ ει Σίμων ο υιος Ιωνά, συ κληθήση Κηφάς, ό ερμηνεύεται Πέτρος.

44 Τη επαύριον ηθέλησεν ο Ιησούς εξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὐρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι.
45 ἣν δὲ οὗ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. 46 εὐρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. 47 καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ· ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε. 48 εἶδεν οὖν Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. 49 λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ· πόθεν με γινώσκεις; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκὴν εἰδὼν σε. 50 ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. 51 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι, εἰδὼν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψει. 52 καὶ λέγει αὐτῷ· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγῶτα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ Β΄

1 ΚΑΙ τῆς ἡμέρας τῆς τρίτης γάμος ἐγένετο ἐν Κανά τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ· 2 ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον. 3 καὶ ὑστερήσαντος οἴνου λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν· οἶνον οὐκ ἔχουσι. 4 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· τί μοι καὶ σοί, γύναι; οὕτω ἤκει ἡ ὥρα μου. 5 λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῖς διακόνοις· ὅ, τι ἀν λέγῃ ὑμῖν, ποιήσατε. 6 ἦσαν δὲ ἐκεῖ ὑδρίαὶ λίθιναι ἐξ κείμεναι κατὰ τὸν καθαρισμόν τῶν Ἰουδαίων, χωρούσαι ἀνά μετρητάς δύο ἢ τρεῖς. 7 λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. καὶ ἐγέμισαν αὐτάς ἕως ἄνω. 8 καὶ λέγει αὐτοῖς· ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. καὶ ἤνεγκαν. 9 ὡς δὲ ἐγεύσατο ὁ ἀρχιτρικλίνος τὸ ὕδωρ οἶνον γεγεννημένον -καὶ οὐκ ἤδει πόθεν ἐστίν· οἱ δὲ διάκονοι ἤδεισαν οἱ ἠντληκότες τὸ ὕδωρ- φωνεῖ τὸν νυμφίον ὁ ἀρχιτρικλίνος 10 καὶ λέγει αὐτῷ· πας ἄνθρωπος πρῶτον τὸν καλὸν οἶνον τίθησι, καὶ ὅταν μεθυσθῶσι, τότε τὸν ἐλάσσων· σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι. 11 Ταύτην ἐποίησε τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανά τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐφανέρωσε τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

12 Μετὰ τοῦτο κατέβη εἰς Καπερναοὺμ αὐτός καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ ἔμειναν οὐ πολλὰς ἡμέρας. 13 καὶ ἐγγύς ἦν τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς. 14 καὶ εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόδας καὶ πρόβατα καὶ περιστεράς, καὶ τοὺς κερματιστάς καθήμενους. 15 καὶ ποιήσας φραγγέλιον ἐκ σχοινίων πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, τὰ τε πρόβατα καὶ τοὺς βόδας, καὶ τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε, 16 καὶ τοῖς τὰς περιστεράς πωλοῦσιν εἶπεν· ἀρατε ταῦτα ἐντεύθεν· μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκόν μου πατρός μου οἶκον ἐμπορίου. 17 ἐμνήσθησαν δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι γεγραμμένον ἐστίν, ὁ ζήλος τοῦ οἴκου σου καταφάγεται με. 18 ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἶπον αὐτῷ· τί σημεῖον δεῖκνύεις ἡμῖν ὅτι ταῦτα ποιεῖς; 19 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· λύσατε τὸν ναὸν τούτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. 20 εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· τεσσαράκοντα καὶ ἐξ ἔτεσιν ὠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς αὐτόν; 21 ἐκεῖνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ. 22 ὅτε οὖν ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, ἐμνήσθησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι τοῦτο ἔλεγε, καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ καὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

23 Ὡς δὲ ἦν ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐν τῷ πάσχα ἐν τῇ εορτῇ, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, θεωροῦντες αὐτοῦ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει. 24 αὐτός δὲ ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐπίστευεν εαυτόν αὐτοῖς διὰ τὸ αὐτὸν γινώσκειν πάντας, 25 καὶ ὅτι οὐ χρεῖαν εἶχεν ἵνα τις μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἀνθρώπου· αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε τί ἦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ Γ΄

1 ἮΝ δὲ ἄνθρωπος ἐκ τῶν Φαρισαίων, Νικόδημος ὄνομα αὐτοῦ, ἀρχῶν τῶν Ἰουδαίων. 2 οὗτος ἦλθε πρὸς αὐτόν νυκτός καὶ εἶπεν αὐτῷ· ραββί, οἶδαμεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐλήλυθας διδάσκαλος· οὐδεὶς γὰρ ταῦτα τα σημεῖα δύναται ποιεῖν ἢ σὺ ποιεῖς, ἐὰν μὴ ἡ ὁ Θεὸς μετ' αὐτοῦ. 3 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. 4 λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Νικόδημος· Πῶς δύναται ἄνθρωπος γεννηθῆναι γέροντων; μὴ δύναται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δευτέρον εἰσελθεῖν καὶ γεννηθῆναι; 5 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. 6 τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σὰρξ ἐστίν, καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος πνεῦμά ἐστι. 7 μὴ θαυμάσης ὅτι εἶπόν σοι, δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν. 8 τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ πού ὑπάγει· οὕτως ἐστὶ πας ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Πνεύματος. 9 ἀπεκρίθη Νικόδημος καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πῶς δύναται ταῦτα γενέσθαι; 10 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· σὺ εἶ ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ταῦτα οὐ γινώσκεις; 11 ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι ὅτι ὁ οἶδαμεν λαλούμεν καὶ ὁ ἐωράκαμεν μαρτυρούμεν, καὶ τὴν μαρτυρίαν ἡμῶν οὐ λαμβάνετε. 12 εἰ τα ἐπίγεια εἶπον ὑμῖν καὶ οὐ πιστεύετε, Πῶς ἐὰν εἶπω ὑμῖν τὰ ἐπουράνια πιστεύσετε; 13 καὶ οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. 14 καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, 15 ἵνα πας ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. 16 οὕτως γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πας ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. 17 οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ. 18 ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν οὐ κρίνεται, ὁ δὲ μὴ πιστεύων ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. 19 αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ κρίσις, ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μάλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς· ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα. 20 πας γὰρ ὁ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ· 21 ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν Θεῷ ἐστὶν ἐργασμένα.

22 Μετά ταύτα ήλθεν ο Ιησούς και οι μαθηταί αυτού εις την Ιουδαίαν γην, και εκεί διέτριβε μετ' αυτών και εβάπτιζεν. 23 ην δε και Ιωάννης βαπτίζων εν Αινών εγγύς του Σαλείμ, ότι ύδατα πολλά ην εκεί, και παρεγίνοντο και εβαπτίζοντο· 24 ούπω γαρ ην βεβλημένος εις την φυλακήν ο Ιωάννης. 25 Εγένετο ουν ζήτησις εκ των μαθητών Ιωάννου μετά Ιουδαίου περι καθαρισμού. 26 και ήλθον προς τον Ιωάννην και είπον αυτω· ραββί, ος ην μετά σου πέραν του Ιορδάνου, ω συ μεμαρτύρηκας, ίδε ούτος βαπτίζει και πάντες έρχονται προς αυτόν. 27 απεκρίθη Ιωάννης και είπεν· ου δύναται άνθρωπος λαμβάνειν ουδέν, εάν μη ή δεδομένον αυτω εκ του ουρανού. 28 αυτοί υμείς μοι μαρτυρείτε ότι είπον· ουκ ειμί εγώ ο Χριστός, αλλ' ότι απεσταλμένος ειμί έμπροσθεν εκεινού. 29 ο έχων την νύμφην νυμφίος εστί· ο δε φίλος του νυμφίου, ο εσθηκώς και ακούων αυτού, χαρά χείρει δια την φωνήν του νυμφίου. αυτή ουν η χαρά η εμή πεπλήρωται. 30 εκείνον δει αυξάνειν, εμέ δε ελαττούσθαι. 31 ο άνωθεν ερχόμενος επάνω πάντων εστί· ο ων εκ της γης εκ της γης εστι και εκ της γης λαλει· ο εκ του ουρανού ερχόμενος επάνω πάντων εστί, 32 και ό εώρακε και ήκουσε, τούτο μαρτυρεί, και την μαρτυρίαν αυτού ουδεις λαμβάνει. 33 ο λαβών αυτού την μαρτυρίαν εσφράγισεν ότι ο Θεός αληθής εστιν. 34 ον γαρ απέστειλεν ο Θεός, τα ρήματα του Θεού λαλει· ου γαρ εκ μέτρου δίδωσιν ο Θεός το Πνεύμα. 35 ο πατήρ αγαπά τον υιόν και πάντα δέδωκεν εν τη χειρί αυτού. 36 ο πιστεύων εις τον υιόν έχει ζωήν αιώνιον· ο δε απειθών τω υιω ουκ όφεται ζωήν, αλλ' η οργή του Θεού μένει επ' αυτόν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ Δ'

1 Ως ουν έγνω ο Κύριος ότι ήκουσαν οι Φαρισαίοι ότι Ιησούς πλείονας μαθητάς ποιεί και βαπτίζει ή Ιωάννης- 2 καιτοιγε Ιησούς αυτός ουκ εβάπτιζεν, αλλ' οι μαθηταί αυτού- 3 αφήκε την Ιουδαίαν και απήλθεν εις την Γαλιλαίαν. 4 Έδει δε αυτόν διέρχεσθαι δια της Σαμαρείας. 5 έρχεται ουν εις πόλιν της Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον του χωρίου ό έδωκεν Ιακώβ Ιωσήφ τω υιω αυτού· 6 ην δε εκεί πηγή του Ιακώβ. ο ουν Ιησούς κεκοπιακώς εκ της οδοιπορίας εκαθέζετο ούτως επί τη πηγή· ωρα ην ωσει έκτη. 7 έρχεται γυνή εκ της Σαμαρείας αντλήσαι ύδωρ. λέγει αυτη ο Ιησούς· δος μοι πιείν. 8 οι γαρ μαθηταί αυτού απεληλύθεισαν εις την πόλιν ίνα τροφάς αγοράσωσι. 9 λέγει ουν αυτω η γυνή η Σαμαρείτις· Πως συ Ιουδαίος ων παρ' εμού πιείν αιτείς, ούσης γυναικός Σαμαρείτιδος; ου γαρ συγχρώνται Ιουδαίοι Σαμαρείταις. 10 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτη· ει ήδεις την δωρεάν του Θεού, και τις εστιν ο λέγων σοι, δος μοι πιείν, συ αν ήτησας αυτόν, και έδωκεν αν σοι ύδωρ ζων. 11 λέγει αυτω η γυνή· Κύριε, ούτε άντλημα έχεις, και το φρέαρ εστί βαθύ· πόθεν ουν έχεις το ύδωρ το ζων; 12 μη συ μείζων ει του πατρός ημών Ιακώβ, ος έδωκεν ημίν το φρέαρ, και αυτός εξ αυτού έπιε και οι υιοί αυτού και τα θρέμματα αυτού; 13 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτη· πας ο πίνων εκ του ύδατος τούτου διψήσει πάλιν· 14 ος δι' αν πίη εκ του ύδατος ου εγώ δώσω αυτω, ου μη διψήση εις τον αιώνα, αλλά το ύδωρ ό δώσω αυτω, γενήσεται εν αυτω πηγή ύδατος αλλομένου εις ζωήν αιώνιον. 15 λέγει προς αυτόν η γυνή· Κύριε, δος μοι τούτο το ύδωρ, ίνα μη διψώ μηδέ έρχωμαι ενθάδε αντλείν. 16 λέγει αυτη ο Ιησούς· ύπαγε φώνησον τον άνδρα σου και ελθέ ενθάδε. 17 απεκρίθη η γυνή και είπεν· ουκ έχω άνδρα. λέγει αυτη ο Ιησούς· καλώς είπας ότι άνδρα ουκ έχω· 18 πέντε γαρ άνδρας έσχες, και νυν ον έχεις ουκ έστι σου ανήρ· τούτο αληθές ειρηκας. 19 λέγει αυτω η γυνή· Κύριε, θεωρώ ότι προφήτης ει συ. 20 οι πατέρες ημών εν τω όρει τούτω προσεκύνησαν· και υμείς λέγετε ότι εν Ιεροσολύμοις εστί ο τόπος όπου δει προσκυνείν. 21 λέγει αυτη ο Ιησούς· γυναί, πίστευσόν μοι ότι έρχεται ωρα ότε ούτε εν τω όρει τούτω ούτε εν Ιεροσολύμοις προσκυνήσετε τω πατρί. 22 υμείς προσκυνείτε ό ουκ οίδατε, ημείς προσκυνούμεν ό οίδαμεν· ότι η σωτηρία εκ των Ιουδαίων εστί. 23 αλλ' έρχεται ωρα, και νυν εστιν, ότε οι αληθινοί προσκυνηταί προσκυνήσουσι τω πατρί εν πνεύματι και αληθεία· και γαρ ο πατήρ τοιούτους ζητεί τους προσκυνούντας αυτόν. 24 πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνούντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν. 25 λέγει αυτω η γυνή· οίδα ότι Μεσσίας έρχεται ο λεγόμενος Χριστός· όταν έλθη εκεινος, αναγγελεί ημίν πάντα. 26 λέγει αυτη ο Ιησούς· εγώ ειμι ο λαλών σοι. 27 και επί τούτω ήλθον οι μαθηταί αυτού, και εθαύμασαν ότι μετά γυναικός ελάλει· ουδεις μέντοι είπε, τι ζητείς ή τι λαλείς μετ' αυτής; 28 Αφήκεν ουν την υδρίαν αυτής η γυνή και απήλθεν εις την πόλιν, και λέγει τοις ανθρώποις· 29 δευτε ίδετε άνθρωπον ος είπέ μοι πάντα όσα εποίησα· μήτι ούτός εστιν ο Χριστός; 30 εξήλθον ουν εκ της πόλεως και ήρχοντο προς αυτόν.

31 Εν δε τω μεταξύ ηρώτων αυτόν οι μαθηταί λέγοντες· ραββί, φάγε. 32 ο δε είπεν αυτοίς· εγώ βρώσιν έχω φαγείν, ην υμείς ουκ οίδατε. 33 έλεγον ουν οι μαθηταί προς αλλήλους· μη τις ήνεγκεν αυτω φαγείν; 34 λέγει αυτοίς ο Ιησούς· εμόν βρώμά εστιν ίνα ποιώ το θέλημα του πέμψαντός με και τελειώσω αυτού το έργον. 35 ουχ υμείς λέγετε ότι έπι τετράμηνός εστι και ο θερισμός έρχεται; ιδού λέγω υμίν, επάρατε τους οφθαλμούς υμών και θεάσασθε τας χώρας, ότι λευκαί εισι προς θερισμόν ήδη. 36 και ο θερίζων μισθόν λαμβάνει και συνάγει καρπόν εις ζωήν αιώνιον, ίνα και ο σπείρων ομού χείρη και ο θερίζων. 37 εν γαρ τούτω ο λόγος εστί ο αληθινός, ότι άλλος εστί ο σπείρων και άλλος ο θερίζων. 38 εγώ απέστειλα υμάς θερίζειν ό ουχ υμείς κεκοπιάκατε· άλλοι κεκοπιάκασι, και υμείς εις τον κόππον αυτών εισεληλύθατε. 39 Εκ δε της πόλεως εκεινης πολλοί επίστευσαν εις αυτόν των Σαμαρειτών δια τον λόγον της γυναικός, μαρτυρούσης ότι είπέ μοι πάντα όσα εποίησα. 40 ως ουν ήλθον προς αυτόν οι Σαμαρείται, ηρώτων αυτόν μείναι παρ' αυτοίς· και έμεινεν εκεί δύο ημέρας. 41 και πολλω πλείους επίστευσαν δια τον λόγον αυτού, 42 τη τε γυναικί έλεγον ότι ουκέτι δια την σήν λαλιάν πιστεύομεν· αυτοί γαρ ακηκόαμεν, και οίδαμεν ότι ούτός εστιν αληθώς ο σωτήρ του κόσμου ο Χριστός.

43 Μετά δε τας δύο ημέρας εξήλθεν εκειθεν και απήλθεν εις την Γαλιλαίαν. 44 αυτός γαρ ο Ιησούς εμαρτύρησεν ότι προφήτης εν τη ίδια πατριδι τιμήν ουκ έχει. 45 ότε ουν ήλθεν εις την Γαλιλαίαν, εδέξαντο αυτόν οι Γαλιλαίοι, πάντα εωρακότες α εποίησεν εν Ιεροσολύμοις εν τη εορτη· και αυτοί γαρ ήλθον εις την εορτήν.

46 Ηλθεν ουν πάλιν ο Ιησούς εις την Κανά της Γαλιλαίας, όπου εποίησε το ύδωρ οίνον. και ην τις βασιλικός, ου ο υιος ησθένης εν Καπερναούμ· 47 ούτος ακούσας ότι Ιησούς ήκει εκ της Ιουδαίας εις την Γαλιλαίαν, απήλθε προς αυτόν και ηρώτα αυτόν ίνα καταβή και ίασηται αυτού τον υιόν· ήμελλε γαρ αποθνήσκειν. 48 είπεν ουν ο Ιησούς προς αυτόν· εάν μη σημεία και τέρατα ίδητε, ου μη πιστεύσητε. 49 λέγει προς αυτόν ο βασιλικός· Κύριε, κατάβηθι πριν αποθανείν το παιδίον μου. 50 λέγει αυτω ο Ιησούς· πορεύου· ο υιος σου ζη. και επίστευσεν ο άνθρωπος τω λόγω ω

είπεν αυτω ο Ιησούς, και εμπορεύετο. 51 ήδη δε αυτού καταβαίνοντος οι δούλοι αυτού απήντησαν αυτω και απήγγειλαν λέγοντες ότι ο παίς σου ζη. 52 επύθετο ουν παρ' αυτών την ωραν εν ή κομψότερον έσχε. και είπουν αυτω ότι χθές ωραν εβδόμην αφήκεν αυτόν ο πυρετός. 53 έγνω ουν ο πατήρ ότι εν εκείνη τη ωρα εν ή είπεν αυτω ο Ιησούς ότι ο υιος σου ζη· και επίστευσεν αυτός και η οικία αυτού όλη. 54 Τούτο πάλιν δεύτερον σημείον εποίησεν ο Ιησούς ελθών εκ της Ιουδαίας εις την Γαλιλαίαν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ Ε΄

1 ΜΕΤΑ ταύτα ην η εορτή των Ιουδαίων, και ανέβη ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα. 2 έστι δε εν τοις Ιεροσολύμοις επί τη προβατική κολυμβήθρα, η επιλεγομένη εβραϊστί Βηθεσδά, πέντε στοάς έχουσα. 3 εν ταύταις κατέκειτο πλήθος πολύ των ασθενούντων, τυφλών, χωλών, ξηρών, εκδεχομένων την του ύδατος κίνησιν. 4 άγγελος γαρ κατά καιρόν κατέβαινεν εν τη κολυμβήθρα, και εταράσσετο το ύδωρ· ο ουν πρώτος εμβάς μετά την ταραχήν του ύδατος υγιής εγένετο ω δήποτε κατείχετο νοσήματι. 5 ην δε τις άνθρωπος εκεί τριάκοντα και οκτώ έτη έχων εν τη ασθενεία αυτού. 6 τούτον ιδών ο Ιησούς κατακείμενον, και γνούς ότι πολύν ήδη χρόνον έχει, λέγει αυτω· θέλεις υγιής γενέσθαι; 7 απεκρίθη αυτω ο ασθενών· Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα όταν ταραχθή το ύδωρ, βάλη με εις την κολυμβήθραν· εν ω δε έρχομαι εγώ, άλλος προ εμού καταβαίνει. 8 λέγει αυτω ο Ιησούς· έγειρε, άρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει. 9 και ευθέως εγένετο υγιής ο άνθρωπος, και ήρε τον κράβαττον αυτού και περιεπάτει. ην δε σάββατον εν εκείνη τη ημέρα. 10 έλεγον ουν οι Ιουδαίοι τω τεθεραπευμένω· σάββατόν εστιν· ουκ έξεστί σοι άραι τον κράβαττον. 11 απεκρίθη αυτοίς· ο ποιήσας με υγιή, εκείνός μοι είπεν· άρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει. 12 ηρώτησαν ουν αυτόν· τις εστιν ο άνθρωπος ο ειπών σοι, άρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει; 13 ο δε ιαθείς ουκ ήδει τις εστιν· ο γαρ Ιησούς εξένευσεν όχλου όντος εν τω τόπω. 14 μετά ταύτα ευρίσκει αυτόν ο Ιησούς εν τω ιερω και είπεν αυτω· ιδε υγιής γέγονας· μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χειρόν σοί τι γένηται. 15 απήλθεν ο άνθρωπος και ανήγγειλε τοις Ιουδαίοις ότι Ιησούς εστιν ο ποιήσας αυτόν υγιή.

16 Και δια τούτο εδίδκον τον Ιησούν οι Ιουδαίοι και εζήτουν αυτόν αποκτείνειν, ότι ταύτα εποίει εν σαββάτω. 17 ο δε Ιησούς απεκρίνατο αυτοίς· ο πατήρ μου έως άρτι εργάζεται, καγώ εργάζομαι. 18 δια τούτο ουν μάλλον εζήτουν αυτόν οι Ιουδαίοι αποκτείνειν, ότι ου μόνον έλυε το σάββατον, αλλά και πατέρα ίδιον έλεγε τον Θεόν, ίσον εαυτόν ποιών τω Θεω. 19 απεκρίνατο ουν ο Ιησούς και είπεν αυτοίς· αμήν αμήν λέγω υμίν, ου δύναται ο υιος ποιείν αφ' εαυτού ουδέν, εάν μη τι βλέπη τον πατέρα ποιούντα· α γαρ αν εκείνος ποιή, ταύτα και ο υιος ομοίως ποιεί. 20 ο γαρ πατήρ φιλεί τον υιόν και πάντα δείκνυσιν αυτω α αυτός ποιεί, και μείζονα τούτων δείξει αυτω έργα, ίνα υμεις θαυμάζητε. 21 ωσπερ γαρ ο πατήρ εγείρει τους νεκρούς και ζωοποιεί, ούτω και ο υιος ους θέλει ζωοποιεί. 22 ουδέ γαρ ο πατήρ κρίνει ουδένα, αλλά την κρίσιν πάσαν δέδωκε τω υιω, 23 ίνα πάντες τιμώσι τον υιόν, καθώς τιμώσι τον πατέρα. ο μη τιμών τον υιόν ου τιμά τον πατέρα τον πέμψαντα αυτόν. 24 αμήν αμήν λέγω υμίν ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν. 25 αμήν αμήν λέγω υμίν ότι έρχεται ωρα, και νυν εστιν, ότε οι νεκροί ακούσονται της φωνής του υιού του Θεού, και οι ακούσαντες ζήσονται· 26 ωσπερ γαρ ο πατήρ έχει ζωήν εν εαυτω, ούτως έδωκε και τω υιω ζωήν έχειν εν εαυτω· 27 και εξουσίαν έδωκεν αυτω και κρίσιν ποιείν, ότι υιος ανθρώπου εστί. 28 μη θαυμάζετε τούτο· ότι έρχεται ωρα εν ή πάντες οι εν τοις μνημείοις ακούσονται της φωνής αυτού, 29 και εκπορεύονται οι τα αγαθά ποιήσαντες εις ανάστασιν ζωής, οι δε τα φαύλα πράξαντες εις ανάστασιν κρίσεως. 30 ου δύναμαι εγώ ποιείν απ' εμαυτού ουδέν. καθώς ακούω κρίνω, και η κρίσις η εμή δικαία εστί· ότι ου ζητώ το θέλημα το εμόν, αλλά το θέλημα του πέμψαντός με πατρός. 31 Εάν εγώ μαρτυρώ περί εμαυτού, η μαρτυρία μου ουκ έστιν αληθής. 32 άλλος εστί ο μαρτυρών περί εμού, και οίδα ότι αληθής εστιν η μαρτυρία ην μαρτυρεί περί εμού. 33 υμεις απεστάλακατε προς Ιωάννην, και μεμαρτύρηκε τη αληθεία· 34 εγώ δε ου παρά ανθρώπου την μαρτυρίαν λαμβάνω, αλλά ταύτα λέγω ίνα υμεις σωθήτε. 35 εκείνος ην ο λύχνος ο καιόμενος και φαίνων, υμεις δε ηθελήσατε αγαλλιαθήναι προς ωραν εν τω φωτί αυτού. 36 εγώ δε έχω την μαρτυρίαν μείζω του Ιωάννου· τα γαρ έργα α έδωκέ μοι ο πατήρ ίνα τελειώσω αυτά, αυτά τα έργα α εγώ ποιώ, μαρτυρεί περί εμού ότι ο πατήρ με απέσταλκε. 37 και ο πέμψας με πατήρ, αυτός μεμαρτύρηκε περί εμού. ούτε φωνήν αυτού ακηκόατε πώποτε ούτε είδος αυτού εωράκατε, 38 και τον λόγον αυτού ουκ έχετε μένοντα εν υμίν, ότι ον απέστειλεν εκείνος, τούτω υμεις ου πιστεύετε. 39 ερευνάτε τας γραφάς, ότι υμεις δοκείτε εν αυταίς ζωήν αιώνιον έχειν· και εκείναι εισιν αι μαρτυρούσαι περί εμού· 40 και ου θέλετε ελθείν προς με ίνα ζωήν έχητε. 41 δόξαν παρά ανθρώπων ου λαμβάνω· 42 αλλ' έγνωκα υμάς ότι την αγάπην του Θεού ουκ έχετε εν εαυτοίς. 43 εγώ ελήλυθα εν τω ονόματι του πατρός μου, και ου λαμβάνετε με· εάν άλλος έλθη εν τω ονόματι τω ιδίω, εκείνον λήψεσθε. 44 Πως δύνασθε υμεις πιστεύσαι, δόξαν παρά αλλήλων λαμβάνοντες, και την δόξαν την παρά του μόνου Θεού ου ζητείτε; 45 μη δοκείτε ότι εγώ κατηγορήσω υμών προς τον πατέρα· έστιν ο κατηγορών υμών Μωϋσής, εις ον υμεις ηλπίκατε. 46 ει γαρ επιστεύετε Μωϋσεί, επιστεύετε αν εμοί· περί γαρ εμού εκείνος έγραψεν. 47 ει δε τοις εκείνου γράμμασιν ου πιστεύετε, Πως τοις εμοίς ρήμασι πιστεύετε;

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΣΤ΄

1 ΜΕΤΑ ταύτα απήλθεν ο Ιησούς πέραν της θαλάσσης της Γαλιλαίας της Τιβεριάδος· 2 και ηκολούθει αυτω όχλος πολύς, ότι εώρων αυτού τα σημεία α εποίει επί των ασθενούντων. 3 ανήλθε δε εις το όρος ο Ιησούς και εκεί εκάθητο μετά των μαθητών αυτού. 4 ην δε εγγύς το πάσχα, η εορτή των Ιουδαίων. 5 επάρας ουν ο Ιησούς τους οφθαλμούς και θεασάμενος ότι πολύς όχλος έρχεται προς αυτόν, λέγει προς τον Φίλιππον· πόθεν αγοράσωμεν άρτους ίνα φάγωσιν ούτοι; 6 τούτο δε έλεγε πειράζων αυτόν· αυτός γαρ ήδει τι έμελλε ποιείν. 7 απεκρίθη αυτω Φίλιππος·

διακοσίων δηναρίων άρτοι ουκ αρκούσιν αυτοίς ίνα έκαστος αυτών βραχύ τι λάβη. 8 λέγει αυτω εις εκ των μαθητών αυτού, Ανδρέας ο αδελφός Σίμωνος Πέτρου. 9 έστι παιδάριον εν ώδε, ος έχει πέντε άρτους κριθίνους και δύο οψάρια· αλλά ταύτα τι εστιν εις τοσούτους; 10 είπε δε ο Ιησούς· ποιήσατε τους ανθρώπους αναπεσείν· ην δε χόρτος πολύς εν τω τόπω. ανέπεσον ουν οι άνδρες τον αριθμόν ωσει πεντακισχίλιοι. 11 έλαβε δε τους άρτους ο Ιησούς και ευχαριστήσας διέδωκε τοις μαθηταίς, οι δε μαθηταί τοις ανακειμένοις· ομοίως και εκ των οψαρίων όσον ήθελον. 12 ως δε ενεπλήσθησαν, λέγει τοις μαθηταίς αυτού· συναγάγετε τα περισσεύσαντα κλάσματα, ίνα μη τι απόληται. 13 συνήγαγον ουν και εγένισαν δώδεκα κοφίνους κλασμάτων εκ των πέντε άρτων των κριθίνων α επερίσσευσε τοις βεβρωκόσιν. 14 Οι ουν άνθρωποι, ιδόντες ό εποίησε σημείον ο Ιησούς, έλεγον ότι ούτός εστιν αληθώς ο προφήτης ο ερχόμενος εις τον κόσμον. 15 Ιησούς ουν γνούς ότι μέλλουσιν έρχεσθαι και αρπάξειν αυτόν ίνα ποιήσωσιν αυτόν βασιλέα, ανεχώρησε πάλιν εις το όρος αυτός μόνος.

16 Ως δε οψία εγένετο, κατέβησαν οι μαθηταί αυτού επί την θάλασσαν, 17 και εμβάντες εις το πλοίον ήρχοντο πέραν της θαλάσσης εις Καπερναούμ. και σκοτία ήδη εγενόνη και ουκ εληλύθει προς αυτοίς ο Ιησούς, 18 ή τε θάλασσα ανέμου μεγάλου πνέοντος διηγείρετο. 19 εληλακότες ουν ως σταδίους είκοσι πέντε ή τριάκοντα θεωρούσι τον Ιησούν περιπατούντα επί της θαλάσσης και εγγύς του πλοίου γινόμενον, και εφοβήθησαν. 20 ο δε λέγει αυτοίς· εγώ ειμι· μη φοβείσθε. 21 ήθελον ουν λαβείν αυτόν εις το πλοίον, και ευθέως το πλοίον εγένετο επί της γης εις ην υπήγον.

22 Τη επαύριον ο όχλος ο εστηκώς πέραν της θαλάσσης ιδών ότι πλοίαριον άλλο ουκ ην εκεί ει μη εν εκείνο εις ό ενέβησαν οι μαθηταί αυτού, και ότι ου συνεισήλθε τοις μαθηταίς αυτού ο Ιησούς εις το πλοίαριον, αλλά μόνοι οι μαθηταί αυτού απήλθον· 23 άλλα δε ήλθε πλοίαρια εκ Τιβεριάδος εγγύς του τόπου, όπου έφαγον τον άρτον ευχαριστήσαντος του Κυρίου· 24 ότε ουν ειδεν ο όχλος ότι Ιησούς ουκ έστιν εκεί ουδέ οι μαθηταί αυτού, ενέβησαν αυτοί εις τα πλοία και ήλθον εις Καπερναούμ ζητούντες τον Ιησούν. 25 και ευρόντες αυτόν πέραν της θαλάσσης είπον αυτω· ραββί, πότε ώδε γέγονας; 26 απεκρίθη αυτοίς ο Ιησούς και είπεν· αμήν αμήν λέγω υμίν, ζητείτε με, ουχ ότι είδετε σημεία, αλλ' ότι εφάγετε εκ των άρτων και εχορτάσθητε. 27 εργάζεσθε μη την βρώσιν την απολλυμένην, αλλά την βρώσιν την μένουσαν εις ζωήν αιώνιον, ην ο υιος του ανθρώπου υμίν δώσει· τούτον γαρ ο πατήρ εσφράγισεν ο Θεός. 28 είπον ουν προς αυτόν· τι ποιώμεν ίνα εργαζώμεθα τα έργα του Θεού; 29 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτοίς· τούτό εστι το έργον του Θεού, ίνα πιστεύσητε εις ον απέστειλεν εκείνος. 30 είπον ουν αυτω· τι ουν ποιείς συ σημείον ίνα ιδωμεν και πιστευσωμέν σοι; τι εργάζη; 31 οι πατέρες ημών το μάννα έφαγον εν τη ερήμω, καθώς εστι γεγραμμένον· άρτον εκ του ουρανού έδωκεν αυτοίς φαγείν. 32 είπεν ουν αυτοίς ο Ιησούς· αμήν αμήν λέγω υμίν, ου Μωϋσής δέδωκεν υμίν τον άρτον εκ του ουρανού, αλλ' ο πατήρ μου δίδωσιν υμίν τον άρτον εκ του ουρανού τον αληθινόν. 33 ο γαρ άρτος του Θεού εστιν ο καταβαίνων εκ του ουρανού και ζωήν διδούς τω κόσμω. 34 είπον ουν προς αυτόν· Κύριε, πάντοτε δος ημίν τον άρτον τούτον. 35 είπε δε αυτοίς ο Ιησούς· εγώ ειμι ο άρτος της ζωής· ο ερχόμενος προς με ου μη πεινάση, και ο πιστεύων εις εμέ ου μη διψήση πώποτε. 36 αλλ' είπον υμίν ότι και εωράκατέ με και ου πιστεύετε. 37 Παν ό δίδωσί μοι ο πατήρ, προς εμέ ήξει, και τον ερχόμενον προς με ου μη εκβάλω έξω· 38 ότι καταβέβηκα εκ του ουρανού ουχ ίνα ποιώ το θέλημα το εμόν, αλλά το θέλημα του πέμψαντός με. 39 τούτο δε εστι το θέλημα του πέμψαντός με πατρός, ίνα παν ό δέδωκέ μοι μη απολέσω εξ αυτού, αλλά αναστήσω αυτό εν τη εσχάτη ημέρα. 40 τούτο δε εστι το θέλημα του πέμψαντός με, ίνα πας ο θεωρών τον υιόν και πιστεύων εις αυτόν έχη ζωήν αιώνιον, και αναστήσω αυτόν εγώ τη εσχάτη ημέρα. 41 Εγγύζον ουν οι Ιουδαίοι περι αυτού ότι είπεν, εγώ ειμι ο άρτος ο καταβάς εκ του ουρανού, 42 και έλεγον· ουχ ούτός εστιν Ιησούς ο υιος Ιωσήφ, ου ημείς οίδαμεν τον πατέρα και την μητέρα; Πως ουν λέγει ούτος ότι εκ του ουρανού καταβέβηκα; 43 απεκρίθη ουν ο Ιησούς και είπεν αυτοίς· μη γογγύζετε μετ' αλληλών. 44 ουδείς δύναται ελθείν προς με, εάν μη ο πατήρ ο πέμψας με εκλώση αυτόν, και εγώ αναστήσω αυτόν τη εσχάτη ημέρα. 45 έστι γεγραμμένον εν τοις προφήταις· και έσονται πάντες διδακτοί Θεού. πας ο ακούων παρά του πατρός και μαθών έρχεται προς με· 46 ουχ ότι τον πατέρα τις εώρακεν, ει μη ο ων παρά του Θεού, ούτος εώρακε τον πατέρα. 47 αμήν αμήν λέγω υμίν, ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον. 48 εγώ ειμι ο άρτος της ζωής. 49 οι πατέρες υμών έφαγον το μάννα εν τη ερήμω και απέθανον· 50 ούτός εστιν ο άρτος ο εκ του ουρανού καταβαίνων, ίνα τις εξ αυτού φάγη και μη αποθάνη. 51 εγώ ειμι ο άρτος ο ζων ο εκ του ουρανού καταβάς· εάν τις φάγη εκ τούτου του άρτου, ζήσεται εις τον αιώνα. και ο άρτος δε ον εγώ δώσω, η σάρξ μου εστιν, ην εγώ δώσω υπέρ της του κόσμου ζωής. 52 Εμάχοντο ουν προς αλληλους οι Ιουδαίοι λέγοντες· Πως δύναται ούτος ημίν δούναι την σάρκα φαγείν; 53 είπεν ουν αυτοίς ο Ιησούς· αμήν αμήν λέγω υμίν, εάν μη φάγητε την σάρκα του υιού του ανθρώπου και πίητε αυτού το αίμα, ουκ έχετε ζωήν εν εαυτοίς. 54 ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα έχει ζωήν αιώνιον, και εγώ αναστήσω αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα. 55 η γαρ σάρξ μου αληθώς εστι βρώσις, και το αίμά μου αληθώς εστι πόσις. 56 ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει, καγώ εν αυτω. 57 καθώς απέστειλέ με ο ζων πατήρ καγώ ζω δια τον πατέρα, και ο τρώγων με κακείνος ζήσεται δι' εμέ. 58 ούτός εστιν ο άρτος ο εκ του ουρανού καταβάς, ου καθώς έφαγον οι πατέρες υμών το μάννα και απέθανον· ο τρώγων τούτον τον άρτον ζήσεται εις τον αιώνα. 59 Ταύτα είπεν εν συναγωγή διδασκων εν Καπερναούμ.

60 Πολλοί ουν ακούσαντες εκ των μαθητών αυτού είπον· σκληρός εστιν ούτος ο λόγος· τις δύναται αυτού ακούειν; 61 ειδώς δε ο Ιησούς εν εαυτω ότι γογγύζουσι περι τούτου οι μαθηταί αυτού, είπεν αυτοίς· τούτο υμάς σκανδαλίζει; 62 εάν ουν θεωρήτε τον υιόν του ανθρώπου αναβαίνοντα όπου ην το πρότερον; 63 το πνεύμα εστι το ζωοποιούν, η σάρξ ουκ ωφελεί ουδέν· τα ρήματα α εγώ λαλώ υμίν, πνεύμα εστι και ζωή εστιν. 64 αλλ' εισίν εξ υμών τινες οί ου πιστεύουσιν. ήδει γαρ εξ αρχής ο Ιησούς τίνες εισίν οι μη πιστεύοντες και τις εστιν ο παραδώσων αυτόν. 65 και έλεγε· δια τούτο ειρήκα υμίν ότι ουδείς δύναται ελθείν προς με, εάν μη ή δεδομένον αυτω εκ του πατρός μου. 66 Εκ τούτου πολλοί απήλθον εκ των μαθητών αυτού εις τα οπίσω και ουκέτι μετ' αυτού περιεπάτουν. 67 είπεν ουν ο Ιησούς τοις δώδεκα· μη και υμείς θέλετε υπάγειν; 68 απεκρίθη ουν αυτω Σίμων Πέτρος· Κύριε, προς τίνα απελευσώμεθα; ρήματα ζωής αιωνίου έχεις· 69 και ημείς πεπιστεύκαμεν και εγνωκαμεν ότι συ ει ο Χριστός ο υιος του Θεού του ζώντος. 70 απεκρίθη αυτοίς ο Ιησούς· ουκ εγώ υμάς τους δώδεκα εξελεξάμην; και εξ υμών εις διάβολός εστιν. 71 έλεγε δε τον Ιούδαν Σίμωνος Ισκαριώτην· ούτος γαρ έμελλεν αυτόν παραδιδόναι, εις ων εκ των δώδεκα.

KATA ΙΩΑΝΝΗΝ Ζ'

1 ΚΑΙ περιεπάτει ο Ιησούς μετά ταύτα εν τη Γαλιλαία· ου γαρ ήθελεν εν τη Ιουδαία περιπατείν, ότι εξήτουν αυτόν οι Ιουδαίοι αποκτείναι. 2 ην δε εγγύς η εορτή των Ιουδαίων η σκηνοπηγία. 3 είπον ουν προς αυτόν οι αδελφοί αυτού· μετάβηθι εντεύθεν και ύπαγε εις την Ιουδαίαν, ίνα και οι μαθηταί σου θεωρήσωσι τα έργα σου α ποιείς· 4 ουδείς γαρ εν κρυπτω τι ποιεί και ζητεί αυτός εν παρρησία είναι. ει ταύτα ποιείς, φανέρωσον σεαυτόν τω κόσμω. 5 ουδέ γαρ οι αδελφοί αυτού επίστευον εις αυτόν. 6 λέγει ουν αυτοίς ο Ιησούς· ο καιρός ο εμός ούπω πάρεστιν, ο δε καιρός ο υμέτερος πάντοτε εστιν έτοιμος. 7 ου δύναται ο κόσμος μισείν υμάς· εμέ δε μισεί, ότι εγώ μαρτυρώ περί αυτού ότι τα έργα αυτού πονηρά εστιν. 8 υμείς ανάβητε εις την εορτήν ταύτην· εγώ ούπω αναβαίνω εις την εορτήν ταύτην, ότι ο καιρός ο εμός ούπω πεπλήρωται. 9 ταύτα δε ειπών αυτοίς έμεινεν εν τη Γαλιλαία. 10 Ως δε ανέβησαν οι αδελφοί αυτού, τότε και αυτός ανέβη εις την εορτήν, ου φανερώς, αλλ' ως εν κρυπτω. 11 οι ουν Ιουδαίοι εξήτουν αυτόν εν τη εορτη και έλεγον· που εστιν εκείνος; 12 και γογγυσμός πολυός περί αυτού ην εν τοις όχλοις. οι μεν έλεγον ότι αγαθός εστιν· άλλοι έλεγον, ου, αλλά πλανά τον όχλον. 13 ουδείς μέντοι παρρησία ελάλει περί αυτού δια τον φόβον των Ιουδαίων.

14 Ήδη δε της εορτής μεσουσης ανέβη ο Ιησούς εις το ιερόν και εδίδασκε. 15 και εθαύμαζον οι Ιουδαίοι λέγοντες· Πως ούτος γράμματα οίδε μη μεμαθηκώς; 16 απεκρίθη ουν αυτοίς ο Ιησούς και είπεν· η εμή διδαχή ουκ έστιν εμή, αλλά του πέμψαντός με· 17 εάν τις θέλη το θέλημα αυτού ποιείν, γνώσεται περί της διδαχής, πότερον εκ του Θεού εστιν ή εγώ απ' εμαυτού λαλώ. 18 ο αφ' εαυτού λαλών την δόξαν την ιδίαν ζητεί, ο δε ζητών την δόξαν του πέμψαντος αυτόν, ούτος αληθής εστι, και αδικία εν αυτω ουκ έστιν. 19 ου Μωϋσής δέδωκεν υμίν τον νόμον; και ουδείς εξ υμών ποιεί τον νόμον. τι με ζητείτε αποκτείναι; 20 απεκρίθη ο όχλος και είπε· δαιμόνιον έχεις· τις σε ζητεί αποκτείναι; 21 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτοίς· εν έργον εποίησα, και πάντες θαυμάζετε δια τούτο. 22 Μωϋσής δέδωκεν υμίν την περιτομήν, ουχ ότι εκ του Μωϋσέως εστιν, αλλ' εκ των πατέρων, και εν σαββάτω περιπέμνετε άνθρωπον. 23 ει περιτομήν λαμβάνει άνθρωπος εν σαββάτω ίνα μη λυθή ο νόμος Μωϋσέως, εμοί χολάτε ότι όλον άνθρωπον υγιή εποίησα εν σαββάτω! 24 μη κρίνετε κατ' όψιν, αλλά την δικαίαν κρίσιν κρίνατε. 25 Έλεγον ουν τινες εκ των Ιεροσολυμιτών· ουχ ούτός εστιν ον ζητούσιν αποκτείναι; 26 και ίδε παρρησία λαλεί, και ουδέν αυτω λέγουσι. μήποτε αληθώς έγνωσαν οι άρχοντες ότι ούτός εστιν αληθώς ο Χριστός; 27 αλλά τούτον οίδαμεν πόθεν εστιν· ο δε Χριστός όταν έρχηται, ουδείς γινώσκει πόθεν εστιν. 28 έκραξεν ουν εν τω ιερω διδάσκων ο Ιησούς και λέγων· καμέ οίδατε, και οίδατε πόθεν ειμί· και απ' εμαυτού ουκ ελήλυθα αλλ' έστιν αληθινός ο πέμψας με, ον υμείς ουκ οίδατε· 29 εγώ οίδα αυτόν, ότι παρ' αυτού ειμι κακείνός με απέστειλεν. 30 Εξήτουν ουν αυτόν πιάσαι, και ουδείς επέβαλεν επ' αυτόν την χείρα, ότι ούπω εληλύθει η ωρα αυτού. 31 πολλοί δε εκ του όχλου επίστευσαν εις αυτόν και έλεγον ότι ο Χριστός όταν έλθη, μήτι πλείονα σημεία τούτων ποιήσει ων ούτος εποίησεν; 32 ήκουσαν οι Φαρισαίοι του όχλου γογγύζοντος περί αυτού ταύτα, και απέστειλαν υπηρέτας οι Φαρισαίοι και οι αρχιερείς ίνα πιάσωσιν αυτόν. 33 είπεν ουν ο Ιησούς· έτι μικρόν χρόνον μεθ' υμών ειμι και υπάγω προς τον πέμψαντά με. 34 ζητήσετέ με και ουχ ευρήσετε· και όπου ειμί εγώ, υμείς ου δύνασθε ελθείν. 35 είπον ουν οι Ιουδαίοι προς εαυτούς· που ούτος μέλλει πορεύεσθαι, ότι ημείς ουχ ευρήσομεν αυτόν; μη εις την διασποράν των Ελλήνων μέλλει πορεύεσθαι και διδάσκειν τους Έλληνας; 36 τις εστιν ούτος ο λόγος ον είπε, ζητήσετέ με και ουχ ευρήσετε, και όπου ειμί εγώ, υμείς ου δύνασθε ελθείν; 37 Εν δε τη εσχάτη ημέρα τη μεγάλη της εορτής ειστήκει ο Ιησούς και έκραξε λέγων· εάν τις διψά, ερχέσθω προς με και πινέτω. 38 ο πιστεύων εις εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί εκ της κοιτίας αυτού ρεύσουσιν ύδατος ζώντος. 39 τούτο δε είπε περί του Πνεύματος ου έμελλον λαμβάνειν οι πιστεύοντες εις αυτόν· ούπω γαρ ην Πνεύμα Άγιον, ότι Ιησούς ουδέπω εδοξάσθη. 40 πολλοί ουν εκ του όχλου ακούσαντες τον λόγον έλεγον· ούτός εστιν αληθώς ο προφήτης· 41 άλλοι έλεγον· ούτός εστιν ο Χριστός· άλλοι έλεγον· μη γαρ εκ της Γαλιλαίας ο Χριστός έρχεται; 42 ουχί η γραφή είπεν ότι εκ του σπέρματος Δαυιδ και από Βηθλεέμ της κώμης, όπου ην Δαυιδ, ο Χριστός έρχεται; 43 σχίσμα ουν εν τω όχλω εγένετο δι' αυτόν. 44 τινές δε ήθελον εξ αυτών πιάσαι αυτόν, αλλ' ουδείς επέβαλεν επ' αυτόν τας χείρας. 45 Ήλθον ουν οι υπηρέται προς τους αρχιερείς και Φαρισαίους, και είπον αυτοίς εκείνοι· διατί ουκ ηγάγετε αυτόν; 46 απεκρίθησαν οι υπηρέται· ουδέποτε ούτως ελάλησεν άνθρωπος, ως ούτος ο άνθρωπος. 47 απεκρίθησαν ουν αυτοίς οι Φαρισαίοι· μη και υμείς πεπλάνησθε; 48 μη τις εκ των αρχόντων επίστευεν εις αυτόν ή εκ των Φαρισαίων; 49 αλλ' ο όχλος ούτος ο μη γινώσκων τον νόμον επικατάρατοί εισι! 50 λέγει Νικόδημος προς αυτούς, ο ελθών νυκτός προς αυτόν, εις ων εξ αυτών· 51 μη ο νόμος ημών κρίνει τον άνθρωπον, εάν μη ακούση παρ' αυτού πρότερον και γνω τι ποιεί; 52 απεκρίθησαν και είπον αυτω· μη και συ εκ της Γαλιλαίας ει; ερεύνησον και ίδε ότι προφήτης εκ της Γαλιλαίας ουκ εγγίγερται. 53 Και απήλθεν έκαστος εις τον οίκον αυτού.

KATA ΙΩΑΝΝΗΝ Η'

1 ΙΗΣΟΥΣ δε επορεύθη εις το όρος των ελαιών· όρθρου δε páλιν παρεγένετο εις το ιερόν, 2 και πας ο λαός ήρχετο προς αυτόν· και καθίσας εδίδασκεν αυτούς. 3 άγουσι δε οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι γυναίκα επί μοιχεία κατελιημμένην, και στήσαντες αυτήν εν μέσω 4 λέγουσιν αυτω· διδάσκαλε, αύτη η γυνή κατείληπται επ' αυτοφώρω μοιχευομένη· 5 και εν τω νόμω ημών Μωϋσής εντείλατο τας τοιαύτας λιθάζειν. 6 συ ουν τι λέγεις; τούτο δε είπον εκπειράζοντες αυτόν, ίνα σχώσι κατηγορίαν κατ' αυτού. ο δε Ιησούς κάτω κύψας τω δακτύλω έγγραφεν εις την γην. 7 ως δε επέμενον ερωτώντες αυτόν, ανέκυψε και είπεν αυτοίς· ο αναμάρτητος υμών πρώτος βαλέτω λίθον επ' αυτήν. 8 και páλιν κάτω κύψας έγγραφεν εις την γην. 9 οι δε ακούσαντες εξήρχοντο εις καθ' εις, αρξάμενοι από των πρεσβυτέρων, και κατελείφθη ο Ιησούς και η γυνή εν μέσω ούσα. 10 ανακύψας δε ο Ιησούς είπεν αυτή· γυναί, που εισιν; ουδείς σε κατέκρινεν; 11 η δε είπεν· ουδείς, Κύριε. είπε δε ο Ιησούς· ουδέ εγώ σε κατακρίνω· πορεύου και από του νυν μηκέτι αμάρτανε.

12 Πάλιν ουν αυτοίς ο Ιησούς ελάλησε λέγων· εγώ ειμι το φως του κόσμου· ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία, αλλ' ἔξει το φως της ζωής. 13 εἶπον ουν αυτω οι Φαρισαῖοι· συ περί σεαυτοῦ μαρτυρεῖς· η μαρτυρία σου ουκ ἔστιν αληθής. 14 απεκριθη Ιησούς και εἶπεν αυτοῖς· καν εγώ μαρτυρώ περί εμαυτοῦ, αληθής εστιν η μαρτυρία μου, ὅτι οἶδα πόθεν ἦλθον και που υπάγω· υμεῖς δε ουκ οἰδατε πόθεν ἔρχομαι ἢ που υπάγω. 15 υμεῖς κατά την σάρκα κρίνετε· εγώ ου κρίνω ουδένα. 16 και εἰν κρίνω δε εγώ, η κρίσις η εμή αληθής εστιν, ὅτι ὁ μόνος ουκ ειμι, αλλ' εγώ και ο πέμψας με πατήρ. 17 και εν τω νόμῳ δε τω υμετέρῳ γέγραπται ὅτι δύο ἀνθρώπων η μαρτυρία αληθής εστιν. 18 εγώ ειμι ο μαρτυρῶν περί εμαυτοῦ, και μαρτυρεῖ περί εμοῦ ο πέμψας με πατήρ. 19 ἔλεγον ουν αυτω· που εστιν ο πατήρ σου; απεκριθη Ιησούς· οὔτε ἐμέ οἰδατε οὔτε τον πατέρα μου· εἰ ἐμέ ἤδειτε, και τον πατέρα μου ἤδειτε αν. 20 Ταῦτα τα ρήματα ελάλησεν ο Ιησούς εν τῷ γαζοφυλακίῳ, διδάσκων εν τῷ ἱερῷ, και ουδεὶς ἐπίσασεν αὐτόν, ὅτι οὕτῳ ἐληλύθει η ὥρα αὐτοῦ.

21 Εἶπεν ουν πάλιν αυτοῖς ο Ιησούς· εγώ υπάγω και ζητήσετε με, και εν τη αμαρτία υμῶν ἀποθανεῖσθε· ὅπου εγώ υπάγω, υμεῖς ου δύνασθε ελθεῖν. 22 ἔλεγον ουν οι Ιουδαῖοι· μήτι ἀποκτενεῖ εαυτόν, ὅτι λέγει, ὅπου εγώ υπάγω, υμεῖς ου δύνασθε ελθεῖν; 23 και εἶπεν αυτοῖς· υμεῖς εκ των κάτω εστέ, εγώ εκ των ἄνω ειμί· υμεῖς εκ του κόσμου τούτου εστέ, εγώ ουκ ειμι εκ του κόσμου τούτου. 24 εἶπον ουν υμῖν ὅτι ἀποθανεῖσθε εν ταις αμαρτίαις υμῶν· εἰν γαρ μη πιστεύσητε ὅτι εγώ ειμι, ἀποθανεῖσθε εν ταις αμαρτίαις υμῶν. 25 ἔλεγον ουν αυτω· συ τις εἰ; και εἶπεν αυτοῖς ο Ιησούς· την ἀρχήν ὅτι και λαλῶ υμῖν. 26 πολλά ἔχω περί υμῶν λαλεῖν και κρίνειν· αλλ' ο πέμψας με αληθής εστι, καγὼ ἤκουσα παρ' αὐτοῦ, ταῦτα λέγω εις τον κόσμον. 27 ουκ ἔγνωσαν ὅτι τον πατέρα αυτοῖς ἔλεγεν. 28 εἶπεν ουν αυτοῖς ο Ιησούς· ὅταν υψώσητε τον υἱόν του ἀνθρώπου, τότε γνώσεσθε ὅτι εγώ ειμι, και ἀπ' εμαυτοῦ ποιῶ ουδέν, ἀλλὰ καθὼς ἐδίδαξέ με ο πατήρ μου, ταῦτα λαλῶ. 29 και ο πέμψας με μετ' εμοῦ εστιν· ουκ ἀφήκέ με μόνον ο πατήρ, ὅτι εγώ τα ἀρεστά αυτω ποιῶ πάντοτε. 30 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος πολλοὶ ἐπίστευσαν εις αὐτόν.

31 Ἐλεγεν ουν ο Ιησούς προς τους πεπιστευκότας αυτω Ιουδαίους· εἰν υμεῖς μείνητε εν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταὶ μου εσθε, 32 και γνώσεσθε την ἀλήθειαν, και η ἀλήθεια ἐλευθερώσει υμᾶς. 33 απεκριθησαν αυτω· σπέρμα Αβραάμ εσμεν και ουδενὶ δεδουλεύκαμεν πώποτε· Πῶς συ λέγεις ὅτι ἐλεύθεροι γενήσεσθε; 34 απεκριθη αυτοῖς ο Ιησούς· ἀμήν ἀμήν λέγω υμῖν ὅτι πας ο ποιῶν την αμαρτίαν δούλος εστι της αμαρτίας. 35 ο δε δούλος ου μένει εν τη οικίᾳ εις τον αἰῶνα· ο υἱος μένει εις τον αἰῶνα. 36 εἰν ουν ο υἱος υμᾶς ἐλευθερώση, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε. 37 οἶδα ὅτι σπέρμα Αβραάμ εσθε· ἀλλὰ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ὅτι ο λόγος ο ἐμὸς ου χωρεῖ εν υμῖν. 38 εγώ ο εἴωρακα παρά τῷ πατρί μου λαλῶ· και υμεῖς ουν ὁ ἐωράκατε παρά τῷ πατρί υμῶν ποιεῖτε. 39 απεκριθησαν και εἶπον αυτω· ο πατήρ ημῶν Αβραάμ εστι. λέγει αυτοῖς ο Ιησούς· εἰ τέκνα του Αβραάμ ἦτε, τα ἔργα του Αβραάμ ἐποιεῖτε. 40 νυν δε ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ἀνθρωπῶν ος την ἀλήθειαν υμῖν λελάληκα, ην ἤκουσα παρά του Θεοῦ· τούτο Αβραάμ ουκ ἐποίησεν. 41 υμεῖς ποιεῖτε τα ἔργα του πατρός υμῶν. εἶπον ουν αυτω· ημεῖς εκ πορνείας ου γεγενήμεθα· ἕνα πατέρα ἔχομεν, τον Θεόν. 42 εἶπεν ουν αυτοῖς ο Ιησούς· εἰ ο Θεός πατήρ υμῶν ην, ηγαπάτε αν ἐμέ· εγώ γαρ εκ του Θεοῦ ἐξήλθον και ἤκω· ουδὲ γαρ ἀπ' εμαυτοῦ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἐκεῖνός με ἀπέστειλε. 43 διατί την λαλίαν την ἐμήν ου γινώσκετε; ὅτι ου δύνασθε ἀκούειν τον λόγον τον ἐμόν. 44 υμεῖς εκ του πατρός του διαβόλου εστέ, και τας ἐπιθυμίας του πατρός υμῶν θέλετε ποιεῖν. ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ην ἀπ' ἀρχῆς και εν τη ἀληθείᾳ ουχ ἔστηκεν, ὅτι ουκ ἔστιν ἀλήθεια εν αυτῷ· ὅταν λαλή το ψεύδος, εκ των ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστί και ο πατήρ αὐτοῦ. 45 εγώ δε ὅτι την ἀλήθειαν λέγω, ου πιστεύετέ μοι. 46 τις ἐξ υμῶν ἐλέγχει με περί αμαρτίας; εἰ δε ἀλήθειαν λέγω, διατί υμεῖς ου πιστεύετέ μοι; 47 ο ὢν εκ του Θεοῦ τα ρήματα του Θεοῦ ἀκούει· δια τούτο υμεῖς ουκ ἀκούετε, ὅτι εκ του Θεοῦ ουκ εστέ. 48 απεκριθησαν ουν οι Ιουδαῖοι και εἶπον αυτω· ου καλῶς λέγομεν ημεῖς ὅτι Σαμαρεῖτης εἰ συ και δαιμόνιον ἔχεις; 49 απεκριθη Ιησούς· εγώ δαιμόνιον ουκ ἔχω, ἀλλὰ τιμῶ τον πατέρα μου, και υμεῖς ἀτιμάζετέ με. 50 εγώ δε ου ζητῶ την δόξαν μου· ἔστιν ο ζητῶν και κρίνων. 51 ἀμήν ἀμήν λέγω υμῖν, εἰν τις τον λόγον τον ἐμόν τηρήση, θάνατον ου μη θεωρήση εις τον αἰῶνα. 52 εἶπον ουν αυτω οι Ιουδαῖοι· νυν ἐγνώκαμεν ὅτι δαιμόνιον ἔχεις. Αβραάμ ἀπέθανε και οι προφῆται, και συ λέγεις, εἰν τις τον λόγον μου τηρήση, ου μη γεύσηται θανάτου εις τον αἰῶνα; 53 μη συ μείζων εἰ του πατρός ημῶν Αβραάμ, ὅστις ἀπέθανε; και οι προφῆται ἀπέθανον· τίνα σεαυτόν συ ποιεῖς; 54 απεκριθη Ιησούς· εἰν εγώ δοξάζω εμαυτόν, η δόξα μου ουδέν εστιν· ἔστιν ο πατήρ μου ο δοξάζων με, ον υμεῖς λέγετε ὅτι Θεός υμῶν εστι, 55 και ουκ ἐγνώκατε αὐτόν· εγώ δε οἶδα αὐτόν. και εἰν εἶπω ὅτι ουκ οἶδα αὐτόν, ἔσομαι ὁμοιος υμῶν ψεύστης· ἀλλ' οἶδα αὐτόν και τον λόγον αὐτοῦ τηρῶ. 56 Αβραάμ ο πατήρ υμῶν ηγαλλιάσατο ἵνα ἴδῃ την ἡμέραν την ἐμήν, και εἶδε και ἐχάρη. 57 εἶπον ουν οι Ιουδαῖοι προς αὐτόν· πεντήκοντα ἔτη οὕτῳ ἔχεις και Αβραάμ εἴωρακας; 58 εἶπεν αυτοῖς ο Ιησούς· ἀμήν ἀμήν λέγω υμῖν, πρην Αβραάμ γενέσθαι εγώ ειμι. 59 ἦραν ουν λίθους ἵνα βάλωσιν ἐπ' αὐτόν. Ιησούς δε ἐκρύβη, και ἐξήλθεν εκ του ἱεροῦ διελθὼν δια μέσου αυτῶν, και παρήγεν οὕτως.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ Θ'

1 ΚΑΙ παράγων εἶδεν ἀνθρωπῶν τυφλόν εκ γενετής. 2 και ηρώτησαν αὐτόν οι μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ραββί, τις ἤμαρτεν, οὔτος ἢ οι γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; 3 απεκριθη Ιησούς· οὔτε οὔτος ἤμαρτεν οὔτε οι γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τα ἔργα του Θεοῦ εν αυτῷ. 4 ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τα ἔργα του πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νῦξ ὅτε ουδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. 5 ὅταν εν τῷ κόσμῳ ὦ, φως ειμι του κόσμου. 6 ταῦτα εἰπὼν ἐπύτυσε χαμαὶ και ἐποίησε πηλόν εκ του πτύσματος, και ἐπέχρισε τον πηλόν ἐπὶ τους οφθαλμούς του τυφλοῦ 7 και εἶπεν αυτω· ὕπαγε νίψαι εις την κολυμβήθραν του Σιλῳάμ, ὁ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. ἀπήλθεν ουν και ἐνίψατο, και ἦλθε βλέπων.

8 Οι ουν γείτονες και οι θεωροῦντες αὐτόν το πρότερον ὅτι τυφλὸς ην, ἔλεγον· ουχ οὕτως εστιν ο καθημένοος και προσαιτῶν; 9 ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὕτως εστιν· ἄλλοι δε ὅτι ὁμοιος αυτῷ εστιν. ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι εγώ ειμι. 10 ἔλεγον ουν αυτω· Πῶς ἀνεώχθησάν σου οι οφθαλμοί; 11 απεκριθη ἐκεῖνος και εἶπεν· ἀνθρωπῶς λεγόμενος Ιησούς πηλόν ἐποίησε και ἐπέχρισέ μου τους οφθαλμούς και εἶπέ μοι· ὕπαγε εις την κολυμβήθραν του Σιλῳάμ και νίψαι· ἀπελθὼν δε και νιψάμενος ἀνέβλεψα. 12 εἶπον ουν αυτω· που εστιν ἐκεῖνος; λέγει· ουκ οἶδα.

13 Άγουσιν αυτόν προς τους Φαρισαίους, τον ποτε τυφλόν. 14 ην δε σάββατον ότε τον πηλόν εποίησεν ο Ιησούς και ανέωξεν αυτού τους οφθαλμούς. 15 πάλιν ουν ηρώτων αυτόν και οι Φαρισαίοι Πως ανέβλεψεν. ο δε είπεν αυτοίς· πηλόν επέθηκέ μου επί τους οφθαλμούς, και ενιψάμην, και βλέπω. 16 έλεγον ουν εκ των Φαρισαίων τινές· ούτος ο άνθρωπος ουκ έστι παρά του Θεού, ότι το σάββατον ου τηρεί. άλλοι έλεγον· Πως δύναται άνθρωπος αμαρτωλός τοιαύτα σημεία ποιείν; και σχίσμα ην εν αυτοίς. 17 λέγουσι τω τυφλω πάλιν· συ τι λέγεις περί αυτού, ότι ήνοιξέ σου τους οφθαλμούς; ο δε είπεν ότι προφήτης εστί. 18 ουκ επίστευσαν ουν οι Ιουδαίοι περί αυτού ότι τυφλός ην και ανέβλεψεν, έως ότου εφώνησαν τους γονείς αυτού του αναβλέψαντος 19 και ηρώτησαν αυτούς λέγοντες· ούτός εστιν ο υιος υμών, ον υμείς λέγετε ότι τυφλός εγεννήθη; Πως ουν άρτι βλέπει; 20 απεκρίθησαν δε αυτοίς οι γονείς αυτού και είπον· οίδαμεν ότι ούτός εστιν ο υιος ημών και ότι τυφλός εγεννήθη· 21 Πως δε νυν βλέπει ουκ οίδαμεν, ή τις ήνοιξεν αυτού τους οφθαλμούς ημείς ουκ οίδαμεν· αυτός ηλικίαν έχει, αυτόν ερωτήσατε, αυτός περί εαυτού λαλήσει. 22 ταύτα είπον οι γονείς αυτού, ότι εφοβούντο τους Ιουδαίους· ήδη γαρ συνετέθειντο οι Ιουδαίοι ίνα, εάν τις αυτόν ομολογήση Χριστόν, αποσυνάγωγος γένηται. 23 δια τούτο οι γονείς αυτού είπον ότι ηλικίαν έχει, αυτόν ερωτήσατε. 24 εφώνησαν ουν εκ δευτέρου τον άνθρωπον ος ην τυφλός, και είπον αυτω· δος δόξαν τω Θεω· ημείς οίδαμεν ότι ο άνθρωπος ούτος αμαρτωλός εστιν. 25 απεκρίθη ουν εκείνος και είπεν· ει αμαρτωλός εστιν ουκ οίδα· εν οίδα, ότι τυφλός ων άρτι βλέπω. 26 είπον δε αυτω πάλιν· τι εποίησέ σοι; Πως ήνοιξέ σου τους οφθαλμούς; 27 απεκρίθη αυτοίς· είπον υμίν ήδη, και ουκ ηκούσατε· τι πάλιν θέλετε ακούειν; μη και υμείς θέλετε αυτού μαθηταί γενέσθαι; 28 ελοιδόρησαν αυτόν και είπον· συ ει μαθητής εκείνου· ημείς δε του Μωϋσέως εσμέν μαθηταί. 29 ημείς οίδαμεν ότι Μωϋσεί λελάληκεν ο Θεός· τούτον δε ουκ οίδαμεν πόθεν εστί. 30 απεκρίθη ο άνθρωπος και είπεν αυτοίς· εν γαρ τούτω θαυμαστόν εστιν, ότι υμείς ουκ οίδατε πόθεν εστί, και ανέωξέ μου τους οφθαλμούς. 31 οίδαμεν δε ότι αμαρτωλών ο Θεός ουκ ακούει, αλλ' εάν τις θεοσεβής ή και το θέλημα αυτού ποιή, τούτου ακούει. 32 εκ του αιώνος ουκ ηκούσθη ότι ήνοιξέ τις οφθαλμούς τυφλού γεγεννημένου. 33 ει μη ην ούτος παρά Θεού, ουκ ηδύνατο ποιείν ουδέν. 34 απεκρίθησαν και είπον αυτω· εν αμαρτίαις συ εγεννήθης όλος, και συ διδάσκεις ημάς; και εξέβαλον αυτόν έξω. 35 Ήκουσεν ο Ιησούς ότι εξέβαλον αυτόν έξω, και ευρών αυτόν είπεν αυτω· συ πιστεύεις εις τον υιόν του Θεού; 36 απεκρίθη εκείνος και είπε· και τις εστι, Κύριε, ίνα πιστεύσω εις αυτόν; 37 είπε δε αυτω ο Ιησούς· και εώρακας αυτόν και ο λαλών μετά σου εκείνός εστιν. 38 ο δε έφη· πιστεύω, Κύριε· και προσεκύνησεν αυτω. 39 και είπεν ο Ιησούς· εις κρίμα εγώ εις τον κόσμον τούτον ήλθον, ίνα οι μη βλέποντες βλέπωσι και οι βλέποντες τυφλοί γένωνται. 40 και ήκουσαν εκ των Φαρισαίων ταύτα οι όντες μετ' αυτού, και είπον αυτω· μη και ημείς τυφλοί εσμεν; 41 είπεν αυτοίς ο Ιησούς· ει τυφλοί ήτε, ουκ αν είχετε αμαρτίαν· νυν δε λέγετε ότι βλέπομεν· η ουν αμαρτία υμών μένει.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ Ι'

1 ΑΜΗΝ αμήν λέγω υμίν, ο μη εισερχόμενος δια της θύρας εις την αυλήν των προβάτων, αλλά αναβαίνων αλλαχόθεν, εκείνος κλέπτης εστί και ληστής· 2 ο δε εισερχόμενος δια της θύρας ποιμήν εστι των προβάτων. 3 τούτω ο θυρωρός ανοίγει, και τα πρόβατα της φωνής αυτού ακούει, και τα ίδια πρόβατα καλεί κατ' όνομα και εξάγει αυτά. 4 και όταν τα ίδια πρόβατα εκβάλη, έμπροσθεν αυτών πορεύεται, και τα πρόβατα αυτω ακολουθεί, ότι οίδασι την φωνήν αυτού· 5 αλλοτρίω δε ου μη ακολουθήσωσιν, αλλά φεύξονται απ' αυτού, ότι ουκ οίδασι των αλλοτρίων την φωνήν. 6 Ταύτην την παροιμίαν είπεν αυτοίς ο Ιησούς· εκείνοι δε ουκ έγνωσαν τίνα ην α ελάλει αυτοίς. 7 Είπεν ουν πάλιν αυτοίς ο Ιησούς· αμήν αμήν λέγω υμίν ότι εγώ ειμι η θύρα των προβάτων. 8 πάντες όσοι ήλθον προ εμού, κλέπται εισί και λησταί· αλλ' ουκ ήκουσαν αυτών τα πρόβατα. 9 εγώ ειμι η θύρα· δι' εμού εάν τις εισέλθη, σωθήσεται, και εισελεύσεται και εξελεύσεται, και νομήν ευρήσει. 10 ο κλέπτης ουκ έρχεται ει μη ίνα κλέψη και θύση και απολέση· εγώ ήλθον ίνα ζωήν έχωσι και περισσόν έχωσιν. 11 εγώ ειμι ο ποιμήν ο καλός. ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων· 12 ο μισθωτός δε και ουκ ων ποιμήν, ου ουκ εισί τα πρόβατα ίδια, θεωρεί τον λύκον ερχόμενον και αφήσει τα πρόβατα και φεύγει· και ο λύκος αρπάξει αυτά και σκορπίζει τα πρόβατα. 13 ο δε μισθωτός φεύγει, ότι μισθωτός εστι και ου μέλει αυτω περί των προβάτων. 14 εγώ ειμι ο ποιμήν ο καλός, και γινώσκω τα εμά και γινώσκομαι υπό των εμών, 15 καθώς γινώσκει με ο πατήρ καγώ γινώσκω τον πατέρα, και την ψυχήν μου τίθημι υπέρ των προβάτων. 16 και άλλα πρόβατα έχω, α ουκ εστιν εκ της αυλής ταύτης· κακεινά με δεί αναγαίν, και της φωνής μου ακούσουσι, και γενήσεται μία ποίμνη, εις ποιμήν. 17 δια τούτο ο πατήρ με αγαπά, ότι εγώ τίθημι την ψυχήν μου, ίνα πάλιν λάβω αυτήν. 18 ουδείς αίρει αυτήν απ' εμού, αλλ' εγώ τίθημι αυτήν απ' εμαυτού· εξουσίαν έχω θείναι αυτήν, και εξουσίαν έχω πάλιν λαβείν αυτήν· ταύτην την εντολήν έλαβον παρά του πατρός μου. 19 Σχίσμα ουν πάλιν εγένετο εν τοις Ιουδαίοις δια τους λόγους τούτους. 20 έλεγον δε πολλοί εξ αυτών· δαιμόνιον έχει και μαίνεται· τι αυτού ακούετε; 21 άλλοι έλεγον· ταύτα τα ρήματα ουκ έστι δαιμονιζομένου· μη δαιμόνιον δύναται τυφλών οφθαλμούς ανοίγειν;

22 Εγένετο δε τα εγκαινία εν τοις Ιεροσολύμοις, και χειμών ην· 23 και περιεπάτει ο Ιησούς εν τω ιερω εν τη στοά του Σολομώντος. 24 εκύκλωσαν ουν αυτόν οι Ιουδαίοι και έλεγον αυτω· έως πότε την ψυχήν ημών αίρεις; ει συ ει ο Χριστός, ειπέ ημίν παρρησία. 25 απεκρίθη αυτοίς ο Ιησούς· είπον υμίν, και ου πιστεύετε· τα έργα α εγώ ποιώ εν τω ονόματι του πατρός μου, ταύτα μαρτυρεί περί εμού· 26 αλλ' υμείς ου πιστεύετε· ου γαρ εστε εκ των προβάτων των εμών, καθώς είπον υμίν. 27 τα πρόβατα τα εμά της φωνής μου ακούει, καγώ γινώσκω αυτά, και ακολουθούσί μοι, 28 καγώ ζωήν αιώνιον δίδωμι αυτοίς, και ου μη απόλυνται εις τον αιώνα, και ουχ αρπάσει τις αυτά εκ της χειρός μου. 29 ο πατήρ μου, ος δέδωκέ μοι, μείζων πάντων εστί, και ουδείς δύναται αρπάξειν εκ της χειρός του πατρός μου. 30 εγώ και ο πατήρ εν εσμεν. 31 Εβάστασαν ουν πάλιν λίθους οι Ιουδαίοι ίνα λιθάσωσιν αυτόν. 32 απεκρίθη αυτοίς ο Ιησούς· πολλά καλά έργα έδειξα υμίν εκ του πατρός μου· δια ποίον αυτών έργον λιθάζετε με; 33 απεκρίθησαν αυτω οι Ιουδαίοι λέγοντες· περί καλού έργου ου λιθάζομέν σε, αλλά περί βλασφημίας, και ότι συ άνθρωπος ων ποιείς σεαυτόν Θεόν. 34 απεκρίθη αυτοίς ο Ιησούς· ουκ έστι γεγραμμένον εν τω νόμω υμών, εγώ είπα, θεοί εστε; 35 ει εκείνους είπε θεούς, προς ους ο λόγος του Θεού εγένετο, και ου δύναται λυθήναι η γραφή, 36 ον ο πατήρ ηγάσσε και

απέστειλεν εις τον κόσμον, υμείς λέγετε ότι βλασφημείς, ότι είπον, υιος του Θεού ειμι; 37 ει ου ποιώ τα έργα του πατρός μου, μη πιστεύετέ μοι· 38 ει δε ποιώ, καν εμοί μη πιστεύητε, τοις έργοις πιστεύσατε, ίνα γνώτε και πιστεύσητε ότι εν εμοί ο πατήρ καγώ εν αυτω. 39 Εζήτουν ουν πάλιν πιάσαι αυτόν· και εξήλθεν εκ της χειρός αυτών. 40 Και απήλθε πάλιν πέραν του Ιορδάνου, εις τον τόπον όπου ην Ιωάννης το πρώτον βαπτίζων, και έμεινεν εκεί. 41 και πολλοί ήλθον προς αυτόν και έλεγον ότι Ιωάννης μεν σημείον εποίησεν ουδέν, πάντα δε όσα είπεν Ιωάννης περι τούτου, αληθή ην. 42 και επίστευσαν πολλοί εκεί εις αυτόν.

KATA IOANNHN IA'

1 ΗΝ δε τις ασθενών Λάζαρος από Βηθανίας, εκ της κώμης Μαρίας και Μάρθας της αδελφής αυτής. 2 ην δε Μαρία η αλείψασα τον Κύριον μύρω και εκμάξασα τους πόδας αυτού ταις θριξίν αυτής, ης ο αδελφός Λάζαρος ησθένει. 3 απέστειλαν ουν αι αδελφαί προς αυτόν λέγουσαι· Κύριε, ίδε ον φιλείς ασθενεί. 4 ακούσας δε ο Ιησούς είπεν· αυτή η ασθένεια ουκ έστι προς θάνατον, αλλ' υπέρ της δόξης του Θεού, ίνα δοξασθή ο υιος του Θεού δι' αυτής. 5 ηγάπα δε ο Ιησούς την Μάρθαν και την αδελφήν αυτής και τον Λάζαρον. 6 ως ουν ήκουσεν ότι ασθενεί, τότε μεν έμεινεν εν ω ην τόπω δύο ημέρας· 7 έπειτα μετά τούτο λέγει τοις μαθηταίς· άγωμεν εις την Ιουδαίαν πάλιν. 8 λέγουσιν αυτω οι μαθηταί· ραββί, νυν εξήτουν σε λιθάσαι οι Ιουδαίοι, και πάλιν υπάγεις εκεί; 9 απεκρίθη Ιησούς· ουχί δώδεκά εισιν ώραι της ημέρας; εάν τις περιπατη εν τη ημέρα, ου προσκόπτει, ότι το φως του κόσμου τούτου βλέπει· 10 εάν δε τις περιπατη εν τη νυκτί, προσκόπτει, ότι το φως ουκ έστιν εν αυτω. 11 ταύτα είπε, και μετά τούτο λέγει αυτοίς· Λάζαρος ο φίλος ημών κεκοίμηται· αλλά πορεύομαι ίνα εξυπνήσω αυτόν. 12 είπον ουν οι μαθηταί αυτού· Κύριε, ει κεκοίμηται, σωθήσεται. 13 ειρήκει δε ο Ιησούς περι του θανάτου αυτού· εκείνοι δε έδοξαν ότι περι της κοιμήσεως του ύπνου λέγει. 14 τότε ουν είπεν αυτοίς ο Ιησούς παρρησία· Λάζαρος απέθανε, 15 και χαίρω δι' υμάς, ίνα πιστεύσητε, ότι ουκ ήμην εκεί· αλλ' άγωμεν προς αυτόν. 16 είπεν ουν Θωμάς ο λεγόμενος Δίδυμος τοις συμμαθηταίς· άγωμεν και ημείς ίνα αποθάνωμεν μετ' αυτού.

17 Ελθών ουν ο Ιησούς εύρεν αυτόν τέσσαρας ημέρας ήδη έχοντα εν τω μνημείω. 18 ην δε η Βηθανία εγγύς των Ιεροσολύμων ως από σταδίων δεκαπέντε, 19 και πολλοί εκ των Ιουδαίων εληλύθεισαν προς τας περι Μάρθαν και Μαρίαν ίνα παραμυθήσωνται αυτάς περι του αδελφού αυτών. 20 η ουν Μάρθα ως ήκουσεν ότι ο Ιησούς έρχεται, υπήντησεν αυτω· Μαρία δε εν τω οίκω εκαθέζετο. 21 είπεν ουν η Μάρθα προς τον Ιησούν· Κύριε, ει ης ώδε, ο αδελφός μου ουκ αν ετεθνήκει. 22 αλλά και νυν οίδα ότι όσα αν αιήση τον Θεόν, δώσει σοι ο Θεός. 23 λέγει αυτη ο Ιησούς· αναστήσεται ο αδελφός σου. 24 λέγει αυτω Μάρθα· οίδα ότι αναστήσεται εν τη αναστάσει εν τη εσχάτη ημέρα. 25 είπεν αυτη ο Ιησούς· εγώ ειμι η ανάστασις και η ζωή. 26 ο πιστεύων εις εμέ, καν αποθάνη, ζήσεται· και πας ο ζων και πιστεύων εις εμέ ου μη αποθάνη εις τον αιώνα. πιστεύεις τούτο; 27 λέγει αυτω· ναί, Κύριε, εγώ πεπίστευκα ότι συ ει ο Χριστός ο υιος του Θεού ο εις τον κόσμον ερχόμενος. 28 και ταύτα ειπούσα απήλθε και εφώνησε Μαρίαν την αδελφήν αυτής λάθρα ειπούσα· ο διδάσκαλος πάρεστι και φωνεί σε. 29 εκείνη ως ήκουσεν, εγείρεται ταχύ και έρχεται προς αυτόν. 30 ούπω δε εληλύθει ο Ιησούς εις την κώμην, αλλ' ην εν τω τόπω όπου υπήντησεν αυτω η Μάρθα. 31 οι ουν Ιουδαίοι οι όντες μετ' αυτής εν τη οικία και παραμυθούμενοι αυτήν, ιδόντες την Μαρίαν ότι ταχέως ανέστη και εξήλθεν, ηκολούθησαν αυτη, λέγοντες ότι υπάγει εις το μνημείον ίνα κλαύση εκεί. 32 η ουν Μαρία ως ήλθεν όπου ην ο Ιησούς, ιδούσα αυτόν έπεσε αυτού εις τους πόδας λέγουσα αυτω· Κύριε, ει ης ώδε, ουκ αν απέθανέ μου ο αδελφός. 33 Ιησούς ουν ως ειδεν αυτην κλαίουσαν και τους συνελθόντας αυτη Ιουδαίους κλαίοντας, ενεβριμήσατο τω πνεύματι και ετάραξεν εαυτόν, 34 και είπε· που θεείκατε αυτόν; 35 λέγουσιν αυτω· Κύριε, έρχου και ίδε. εδάκρυσεν ο Ιησούς. 36 έλεγον ουν οι Ιουδαίοι· ίδε Πως εφίλει αυτόν· 37 τινές δε εξ αυτών είπον· ουκ ηδύνατο ούτος, ο ανοίξας τους οφθαλμούς του τυφλού, ποιήσαι ίνα και ούτος μη αποθάνη; 38 Ιησούς ουν, πάλιν εμβριμώμενος εν εαυτω, έρχεται εις το μνημείον· ην δε σπήλαιον, και λίθος επέκειτο επ' αυτω. 39 λέγει ο Ιησούς· άρατε τον λίθον. λέγει αυτω η αδελφή του τεθνηκότος Μάρθα· Κύριε, ήδη όζει· τεταρταίως γαρ εστι. 40 λέγει αυτη ο Ιησούς· ουκ είπόν σοι ότι εάν πιστεύσης, όψει την δόξαν του Θεού; 41 ήραν ουν τον λίθον ου ην ο τεθνηκώς κείμενος. ο δε Ιησούς ήρε τους οφθαλμούς άνω και είπε· πάτερ, ευχαριστώ σοι ότι ήκουσάς μου. 42 εγώ δε ήδειν ότι πάντοτέ μου ακούεις· αλλά δια τον όχλον τον περιστώτα είπον, ίνα πιστεύσωσιν ότι συ με απέστειλας. 43 και ταύτα ειπών φωνή μεγάλη εκραύγασε· Λάζαρε, δεύρο έξω. 44 και εξήλθεν ο τεθνηκώς δεδεμένος τους πόδας και τας χείρας κειρίαις, και η όψις αυτού σουδαρίω περιεδέδετο. λέγει αυτοίς ο Ιησούς· λύσατε αυτόν και άφετε υπάγειν.

45 Πολλοί ουν εκ των Ιουδαίων, οι ελθόντες προς την Μαρίαν και θεασάμενοι α εποίησεν ο Ιησούς, επίστευσαν εις αυτόν. 46 τινές δε εξ αυτών απήλθον προς τους Φαρισαίους και είπον αυτοίς α εποίησεν ο Ιησούς. 47 συνήγαγον ουν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι συνέδριον και έλεγον· τι ποιούμεν, ότι ούτος ο άνθρωπος πολλά σημεία ποιεί; 48 εάν αφώμεν αυτόν ούτω, πάντες πιστεύσουσιν εις αυτόν, και ελεύσονται οι Ρωμαίοι και αρούσιν ημών και τον τόπον και το έθνος. 49 εις δε τις εξ αυτών Καϊάφας, αρχιερέυς ων του ενιαυτού εκείνου, είπεν αυτοίς· υμείς ουκ οίδατε ουδέν, 50 ουδέ διαλογίζεσθε ότι συμφέρει ημίν ίνα εις άνθρωπος αποθάνη υπέρ του λαού και μη όλον το έθνος απόληται. 51 τούτο δε αφ' εαυτού ουκ είπεν, αλλά αρχιερέυς ων του ενιαυτού εκείνου προεφήτευσεν ότι έμελλεν ο Ιησούς αποθνήσκειν υπέρ του έθνους, 52 και ουχ υπέρ του έθνους μόνον, αλλ' ίνα και τα τέκνα του Θεού τα διεσκορπισμένα συναγάγη εις εν. 53 απ' εκείνης ουν της ημέρας συνεβουλεύσαντο ίνα αποκτείνωσιν αυτόν. 54 Ιησούς ουν ουκέτι παρρησία περιεπάτει εν τοις Ιουδαίοις, αλλά απήλθεν εκείθεν εις την χώραν εγγύς της ερήμου, εις Εφραίμ λεγομένην πόλιν, κακει διέτριβε μετά των μαθητών αυτού. 55 ην δε εγγύς το πάσχα των Ιουδαίων, και ανέβησαν πολλοί εις Ιεροσόλυμα εκ της χώρας προ του πάσχα ίνα αγνίσωσιν εαυτούς. 56 εξήτουν ουν τον Ιησούν και έλεγον μετ' αλλήλων εν τω ιερω εστηκότες· τι δοκεί υμίν, ότι ου μη έλθη εις την εορτήν; 57 δεδώκεισαν δε και οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι εντολήν ίνα εάν τις γνω που εστι, μηνύση, όπως πιάσωσιν αυτόν.

KATA ΙΩΑΝΝΗΝ ΙΒ΄

1 Ο ουν Ιησούς προ εξ ημερών του πάσχα ήλθεν εις Βηθανίαν, όπου ην Λάζαρος ο τεθνηκώς, ον ήγειρεν εκ νεκρών. 2 εποίησαν ουν αυτω δείπνον εκεί, και η Μάρθα διηκόνει· ο δε Λάζαρος εις ην των ανακειμένων συν αυτω. 3 η ουν Μαρία, λαβούσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικής πολυτίμου, ήλειψε τους πόδας του Ιησού και εξέμαξε τας θριξίν αυτής τους πόδας αυτού· η δε οικία επληρώθη εκ της οσμής του μύρου. 4 λέγει ουν εις εκ των μαθητών αυτού, Ιούδας Σίμωνος Ισκαριώτης, ο μέλλων αυτόν παραδιδόναι· 5 διατί τούτο το μύρον ουκ επράθη τριακοσίων δηναρίων και εδόθη πτωχοίς; 6 είπε δε τούτο ουχ ότι περι των πτωχών έμελεν αυτω, αλλ' ότι κλέπτης ην, και το γλωσσόκομον είχε και τα βαλλόμενα εβάσταζεν. 7 είπεν ουν ο Ιησούς· άφες αυτήν, εις την ημέραν του ενταφιασμού μου τετήρηκεν αυτό. 8 τους πτωχούς γαρ πάντοτε έχετε μεθ' εαυτών, εμέ δε ου πάντοτε έχετε. 9 Έγνω ουν όχλος πολύς εκ των Ιουδαίων ότι εκεί εστι, και ήλθον ου δια τον Ιησουν μόνον, αλλ' ίνα και τον Λάζαρον ιδωσιν ον ήγειρεν εκ νεκρών. 10 εβουλεύσαντο δε οι αρχιερείς ίνα και τον Λάζαρον αποκτείνωσιν, 11 ότι πολλοί δι' αυτόν υπήγον των Ιουδαίων και επίστευον εις τον Ιησουν.

12 Τη επαύριον όχλος πολύς ο ελθών εις την εορτήν, ακούσαντες ότι έρχεται Ιησούς εις Ιεροσόλυμα, 13 έλαβον τα βαΐα των φοινίκων και εξήλθον εις υπάντησιν αυτω, και έκραζον· ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου, ο βασιλεύς του Ισραήλ. 14 ευρών δε ο Ιησούς ονάριον εκάθισεν επ' αυτό, καθώς εστι γεγραμμένον· 15 μη φοβού, θύγατερ Σιών· ιδού ο βασιλεύς σου έρχεται καθημένος επί πώλων όνου. 16 Ταύτα δε ουκ έγνωσαν οι μαθηταί αυτού το πρώτον, αλλ' ότε εδοξάσθη ο Ιησούς, τότε εμνήσθησαν ότι ταύτα ην επ' αυτω γεγραμμένα, και ταύτα εποίησαν αυτω. 17 Εμαρτύρει ουν ο όχλος ο ων μετ' αυτού ότε τον Λάζαρον εφώνησεν εκ του μνημείου και ήγειρεν αυτόν εκ νεκρών. 18 δια τούτο και υπήντησεν αυτω ο όχλος, ότι ήκουσαν τούτο αυτόν πεποικημένοι το σημείον. 19 οι ουν Φαρισαίοι είπον προς εαυτούς· θεωρείτε ότι ουκ ωφελεΐτε ουδέν; ιδε ο κόσμος οπίσω αυτού απήλθεν.

20 Ήσαν δε τινες Έλληνες εκ των αναβαινόντων ίνα προσκυνήσωσιν εν τη εορτη. 21 ούτοι ουν προσήλθον Φιλίππου τω από Βηθσαιδά της Γαλιλαίας, και ηρώτων αυτόν λέγοντες· κύριε, θέλομεν τον Ιησουν ιδείν. 22 έρχεται Φίλιππος και λέγει τω Ανδρέα, και πάλιν Ανδρέας και Φίλιππος λέγουσι τω Ιησού· 23 ο δε Ιησούς απεκρίνατο αυτοίς λέγων· ελήλυθεν η ωρα ίνα δοξασθη ο υιος του ανθρωπου. 24 αμήν αμήν λέγω υμίν, εάν μη ο κόκκος του σίτου πεσών εις την γην αποθάνη, αυτός μόνος μένει· εάν δε αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει. 25 ο φυλών την ψυχήν αυτού απολέσει αυτήν, και ο μισών την ψυχήν αυτού εν τω κόσμω τούτω, εις ζωήν αιώνιον φυλάξει αυτήν. 26 εάν εμοί διακονή τις, εμοί ακολουθειτω, και όπου ειμι εγώ, εκεί και ο διάκονος ο εμός έσται· και εάν τις εμοί διακονή, τιμήσει αυτόν ο πατήρ. 27 Νυν η ψυχή μου τετάρακται, και τι είπω; πάτερ, σώσον με εκ της ωρας ταύτης. αλλά δια τούτο ήλθον εις την ωραν ταύτην. 28 πάτερ, δόξασόν σου το όνομα. ήλθεν ουν φωνή εκ του ουρανού· και εδόξασα και πάλιν δοξάσω. 29 ο ουν όχλος ο εστώς και ακούσας έλεγε βροντήν γεγονέναι· άλλοι έλεγον· άγγελος αυτω λελάληκεν. 30 απεκρίθη ο Ιησούς και είπεν· ου δι' εμέ αύτη η φωνή γέγονεν, αλλά δι' υμάς. 31 νυν κρίσις εστί του κόσμου τούτου, νυν ο άρχων του κόσμου τούτου εκβληθήσεται έξω· 32 καγώ εάν υψωθώ εκ της γης, πάντας ελκύσω προς εμαυτόν. 33 τούτο δε έλεγε σημαίνων ποίω θανάτω ήμελλεν αποθνήσκειν. 34 απεκρίθη αυτω ο όχλος· ημεΐς ηκούσαμεν εκ του νόμου ότι ο Χριστός μένει εις τον αιώνα, και Πως συ λέγεις, δεΐ υψωθηναι τον υιόν του ανθρωπου; τις εστιν ο υιος του ανθρωπου; 35 είπεν ουν αυτοίς ο Ιησούς· έτι μικρόν χρόνον το φως μεθ' υμών εστι· περιπατείτε έως το φως έχετε, ίνα μη σκοτία υμάς καταλάβη· και ο περιπατών εν τη σκοτία ουκ οΐδε που υπάγει. 36 έως το φως έχετε, πιστεύετε εις το φως, ίνα υιοί φωτός γένησθε. Ταύτα ελάλησεν ο Ιησούς, και απελθών εκρύβη απ' αυτών.

37 Τοσαύτα δε αυτού σημεία πεποικηκός εμπροσθεν αυτών ουκ επίστευον εις αυτόν, 38 ίνα ο λόγος Ησαΐου του προφήτου πληρωθή ον είπε· Κύριε, τις επίστευσε τη ακοή ημών; και ο βραχίων Κυρίου τίνι απεκαλύφθη; 39 δια τούτο ουκ ηδύναντο πιστεύειν, ότι πάλιν είπεν Ησαΐας· 40 τετύφλωκεν αυτών τους οφθαλμούς και πεπώρωκεν αυτών την καρδίαν, ίνα μη ιδωσι τοις οφθαλμοίς και νοήσωσι τη καρδιά και επιστραφώσι, και ίασομαι αυτούς. 41 ταύτα είπεν Ησαΐας ότε είδε την δόξαν αυτού και ελάλησε περι αυτού. 42 όμως μέντοι και εκ των αρχόντων πολλοί επίστευσαν εις αυτόν, αλλά δια τους Φαρισαίους ουχ ωμολόγησαν, ίνα μη αποσυνάγωγοι γένωνται· 43 ηγάπησαν γαρ την δόξαν των ανθρωπών μάλλον ήπερ την δόξαν του Θεού. 44 Ιησούς δε έκραξε και είπεν· ο πιστεύων εις εμέ ου πιστεύει εις εμέ, αλλ' εις τον πέμψαντά με, 45 και ο θεωρών εμέ θεωρεί τον πέμψαντά με. 46 εγώ φως εις τον κόσμον ελήλυθα, ίνα πας ο πιστεύων εις εμέ εν τη σκοτία μη μείνη. 47 και εάν τις μου ακούση των ρημάτων και μη πιστεύση, εγώ ου κρίνω αυτόν· ου γαρ ήλθον ίνα κρίνω τον κόσμον, αλλ' ίνα σώσω τον κόσμον. 48 ο αθετών εμέ και μη λαμβάνων τα ρήματά μου, έχει τον κρίνοντα αυτόν· ο λόγος ον ελάλησα, εκείνος κρινεί αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα· 49 ότι εγώ εξ εμαυτού ουκ ελάλησα, αλλ' ο πέμψας με πατήρ αυτός μοι εντολήν έδωκε τι είπω και τι λαλήσω· 50 και οΐδα ότι η εντολή αυτού ζωή αιώνιός εστιν. α ουν λαλώ εγώ, καθώς ειρηκέ μοι ο πατήρ, ούτω λαλώ.

KATA ΙΩΑΝΝΗΝ ΙΓ΄

1 ΠΡΟ δε της εορτής του πάσχα ειδώς ο Ιησούς ότι ελήλυθεν αυτού η ωρα ίνα μεταβή εκ του κόσμου τούτου προς τον πατέρα, αγαπήσας τους ιδίους τους εν τω κόσμω, εις τέλος ηγάπησεν αυτούς. 2 και δείπνου γενομένου, του διαβόλου ήδη βεβληκός εις την καρδίαν Ιούδα Σίμωνος Ισκαριώτου ίνα αυτόν παραδω, 3 ειδώς ο Ιησούς ότι πάντα δέδωκεν αυτω ο πατήρ εις τας χείρας, και ότι από Θεού εξήλθε και προς τον Θεόν υπάγει, 4 εγειρεται εκ του δείπνου και τίθησι τα ιμάτια, και λαβών λέντιον διέζωσεν εαυτόν. 5 είτα βάλλει ύδωρ εις τον νιπτήρα, και ήρξατο νίπτειν τους πόδας των μαθητών και εκμάσσειν τω λεντίω ω ην διεζωσμένος. 6 έρχεται ουν προς Σίμωνα Πέτρον, και λέγει αυτω εκείνος· Κύριε, συ μου νίπτεις τους πόδας; 7 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτω· ο εγώ ποιώ, συ ουκ οΐδας άρτι, γνώση δε μετά ταύτα. 8 λέγει αυτω Πέτρος· ου μη νίψης τους πόδας μου εις τον αιώνα. απεκρίθη αυτω ο Ιησούς· εάν μη νίψω σε, ουκ έχεις μέρος μετ' εμού. 9 λέγει αυτω Σίμων Πέτρος· Κύριε, μη τους πόδας μου μόνον, αλλά και τας

χείρας και την κεφαλήν. 10 λέγει αυτω ο Ιησούς· ο λελουμένος ου χρείαν έχει ή τους πόδας νίψασθαι, αλλ' έστι καθαρός όλος· και υμεις καθαροί εστε, αλλ' ουχι πάντες. 11 ήδει γαρ τον παραδιδόντα αυτόν· δια τούτο είπεν· ουχι πάντες καθαροί εστε.

12 Οτε ουν ένιψε τους πόδας αυτών και έλαβε τα ιμάτια αυτού, αναπτειών πάλιν είπεν αυτοίς· γινώσκετε τι πεποιήκα υμίν; 13 υμεις φωνειτέ με, ο Διδάσκαλος και ο Κύριος, και καλώς λέγετε· ειμί γαρ. 14 ει ουν εγώ ένιψα υμών τους πόδας, ο Κύριος και ο Διδάσκαλος, και υμεις οφείλετε αλλήλων νίπτειν τους πόδας. 15 υπόδειγμα γαρ δέδωκα υμίν, ίνα καθώς εγώ εποιήσα υμίν, και υμεις ποιήτε· 16 αμήν αμήν λέγω υμίν, ουκ έστι δούλος μεζων του κυρίου αυτού, ουδέ απόστολος μεζων του πέμψαντος αυτόν. 17 ει ταύτα οίδατε, μακάριοί εστε εάν ποιήτε αυτά. 18 ου περι πάντων υμών λέγω· εγώ οίδα ους εξελεξάμην· αλλ' ίνα η γραφή πληρωθή, ο τρώγων μετ' εμού τον άρτον επήρην επ' εμέ την πτέρναν αυτού. 19 απ' άρτι λέγω υμίν προ του γενέσθαι, ίνα όταν γένηται πιστεύσητε ότι εγώ ειμι. 20 αμήν αμήν λέγω υμίν, ο λαμβάνων εάν τινα πέμψω, εμέ λαμβάνει, ο δε εμέ λαμβάνων λαμβάνει τον πέμψαντά με. 21 Ταύτα ειπών ο Ιησούς εταράχθη τω πνεύματι, και εμαρτύρησε και είπεν· αμήν αμήν λέγω υμίν ότι εις εξ υμών παραδώσει με. 22 έβλεπον ουν εις αλλήλους οι μαθηταί, απορούμενοι περι τίνος λέγει. 23 ην δε ανακειμένος εις εκ των μαθητών αυτού εν τω κόλπω του Ιησού, ον ηγάπα ο Ιησούς· 24 νεύει ουν τούτω Σίμων Πέτρος πυθέσθαι τις αν είη περι ου λέγει. 25 επιπτεσών δε εκείνος επί το στήθος του Ιησού λέγει αυτω· Κύριε, τις εστιν; 26 αποκρίνεται ο Ιησούς· εκείνος εστιν ω εγώ βάψας το ψωμίον επιδώσω. και εμβάψας το ψωμίον δίδωσιν Ιούδα Σίμωνος Ισκαριώτη. 27 και μετά το ψωμίον τότε εισήλθεν εις εκείνον ο σατανάς. λέγει ουν αυτω ο Ιησούς· ό ποιεις, ποιήσον τάχιον. 28 τούτο δε ουδεις ένγω των ανακειμένων προς τι είπεν αυτω· 29 τινές γαρ εδόκουν, επει το γλωσσόκομον είχεν ο Ιούδας, ότι λέγει αυτω ο Ιησούς, αγοράσον ων χρείαν έχομεν εις την εορτήν, ή τοις πτωχοίς ίνα τι δώ. 30 λαβών ουν το ψωμίον εκείνος ευθέως εξήλθεν· ην δε νύξ.

31 Οτε ουν εξήλθε, λέγει ο Ιησούς· νυν εδοξάσθη ο υιος του ανθρώπου, και ο Θεός εδοξάσθη εν αυτω. 32 ει ο Θεός εδοξάσθη εν αυτω, και ο Θεός δοξάσει αυτόν εν εαυτω, και ευθύς δοξάσει αυτόν. 33 τεκνία, έτι μικρόν μεθ' υμών ειμι. ζητήσετέ με, και καθώς είπον τοις Ιουδαίοις ότι όπου υπάγω εγώ, υμεις ου δύνασθε ελθειν, και υμίν λέγω άρτι. 34 εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους, καθώς ηγάπησα υμάς ίνα και υμεις αγαπάτε αλλήλους. 35 εν τούτω γνώσκονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις. 36 λέγει αυτω Σίμων Πέτρος· Κύριε, που υπάγεις; απεκρίθη αυτω ο Ιησούς· όπου εγώ υπάγω, ου δύνασαί μοι νυν ακολουθήσαι, ύστερον δε ακολουθήσεις μοι. 37 λέγει αυτω ο Πέτρος· Κύριε, διατί ου δύναμαί σοι ακολουθήσαι άρτι; την ψυχήν μου υπέρ σου θήσω. 38 απεκρίθη αυτω ο Ιησούς· την ψυχήν σου υπέρ εμού θήσεις! αμήν αμήν λέγω σοι, ου μη αλέκτωρ φωνήσει έως ου απαρνήση με τρίς.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΙΔ'

1 ΜΗ ταρασσέσθω υμών η καρδιά· πιστεύετε εις τον Θεόν, και εις εμέ πιστεύετε. 2 εν τη οικία του πατρός μου μοναί πολλαί εισιν· ει δε μη, είπον αν υμίν· πορεύομαι ετοιμάσαι τόπον υμίν· 3 και εάν πορευθώ και ετοιμάσω υμίν τόπον, πάλιν έρχομαι και παραλήψομαι υμάς προς εμαυτόν, ίνα όπου ειμί εγώ, και υμεις ήτε. 4 και όπου εγώ υπάγω οίδατε, και την οδόν οίδατε. 5 Λέγει αυτω Θωμάς· Κύριε, ουκ οίδαμεν που υπάγεις· και Πως δύναμεθα την οδόν ειδέναι; 6 λέγει αυτω ο Ιησούς· εγώ ειμι η οδός και η αλήθεια και η ζωή· ουδεις έρχεται προς τον πατέρα ει μη δι' εμού. 7 ει εγνώκειτέ με, και τον πατέρα μου εγνώκειτε αν. και απ' άρτι γινώσκετε αυτόν και εωράκατε αυτόν. 8 Λέγει αυτω Φίλιππος· Κύριε, δείξον ημίν τον πατέρα και αρκεί ημίν. 9 λέγει αυτω ο Ιησούς· τοσούτον χρόνον μεθ' υμών ειμι, και ουκ έγνωκάς με, Φίλιππε; ο εωρακώς εμέ εώρακε τον πατέρα· και Πως συ λέγεις, δείξον ημίν τον πατέρα; 10 ου πιστεύεις ότι εγώ εν τω πατρί και ο πατήρ εν εμοί εστι; τα ρήματα α εγώ λαλώ υμίν, απ' εμαυτού ου λαλώ· ο δε πατήρ ο εν εμοί μένων αυτός ποιεί τα έργα. 11 πιστεύετέ μοι ότι εγώ εν τω πατρί και ο πατήρ εν εμοί· ει δε μη, δια τα έργα αυτά πιστεύετέ μοι. 12 αμήν αμήν λέγω υμίν, ο πιστεύων εις εμέ, τα έργα α εγώ ποιώ κακείνος ποιήσει, και ποιήζονα τούτων ποιήσει, ότι εγώ προς τον πατέρα μου πορεύομαι, 13 και ό,τι αν αιτήσητε εν τω ονόματί μου, τούτο ποιήσω, ίνα δοξασθή ο πατήρ εν τω υιω. 14 εάν τι αιτήσητε εν τω ονόματί μου, εγώ ποιήσω.

15 Εάν αγαπάτέ με, τας εντολάς τας εμάς τηρήσατε, 16 και εγώ ερωτήσω τον πατέρα και άλλον παράκλητον δώσει υμίν, ίνα μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα, 17 το Πνεύμα της αληθείας, ό ο κόσμος ου δύναται λαβείν, ότι ου θεωρεί αυτό ουδέ γινώσκει αυτό· υμεις δε γινώσκετε αυτό, ότι παρ' υμίν μένει και εν υμίν έσται. 18 ουκ αφήσω υμάς ορφανούς· έρχομαι προς υμάς. 19 έτι μικρόν και ο κόσμος με ουκέτι θεωρεί, υμεις δε θεωρείτέ με, ότι εγώ ζω και υμεις ζήσεσθε. 20 εν εκείνη τη ημέρα γνώσεσθε υμεις ότι εγώ εν τω πατρί μου και υμεις εν εμοί καγώ εν υμίν. 21 ο έχων τας εντολάς μου και τηρών αυτάς, εκείνος εστιν ο αγαπών με· ο δε αγαπών με αγαπηθήσεται υπό του πατρός μου, και εγώ αγαπήσω αυτόν και εμφανίσω αυτω εμαυτόν. 22 Λέγει αυτω Ιούδας, ουχ ο Ισκαριώτης· Κύριε, και τι γεγονός εν ημίν μέλλεις εμφανίζειν σεαυτόν και ουχι τω κόσμω; 23 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτω· εάν τις αγαπά με, τον λόγον μου τηρήσει, και ο πατήρ μου αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν ελευσόμεθα και μονήν παρ' αυτω ποιήσομεν. 24 ο μη αγαπών με τους λόγους μου ου τηρεί· και ο λόγος ον ακούετε ουκ έστιν εμός, αλλά του πέμψαντός με πατρός.

25 Ταύτα λελάληκα υμίν παρ' υμίν μένων· 26 ο δε παράκλητος, το Πνεύμα το Άγιον ό πέμψει ο πατήρ εν τω ονόματί μου, εκείνος υμάς διδάξει πάντα και υπομνήσει υμάς πάντα α είπον υμίν. 27 Ειρήνην αφήμι υμίν, ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν· ου καθώς ο κόσμος δίδωσιν, εγώ δίδωμι υμίν. μη ταρασσέσθω υμών η καρδιά μηδέ δειλιάτω. 28 ηκούσατε ότι εγώ είπον υμίν, υπάγω και έρχομαι προς υμάς· ει ηγαπάτέ με, εχάρητε αν ότι είπον, πορεύομαι προς τον πατέρα· ότι ο πατήρ μου μεζων μου εστι· 29 και νυν ειρήκα υμίν πριν γενέσθαι, ίνα όταν γένηται πιστεύσητε. 30 ουκέτι πολλα λαλήσω μεθ' υμών· έρχεται γαρ ο του κόσμου άρχων, και εν εμοί ουκ έχει ουδέν· 31 αλλ' ίνα γνω ο κόσμος ότι αγαπώ τον πατέρα, και καθώς ενετείλατό μοι ο πατήρ, ούτω ποιώ. εγείρεσθε άγωμεν εντεύθεν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΙΕ'

1 ΕΓΩ ειμι η άμπελος η αληθινή, και ο πατήρ μου ο γεωργός εστι. 2 παν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν, αίρει αυτό, και παν το καρπόν φέρον, καθαίρει αυτό, ίνα πλείονα καρπόν φέρη. 3 ήδη υμείς καθαροί εστε δια τον λόγον ον λελάληκα υμίν. 4 μείνατε εν εμοί, καγώ εν υμίν. καθώς το κλήμα ου δύναται καρπόν φέρειν αφ' εαυτού, εάν μη μείνη εν τη αμπέλω, ούτως ουδέ υμείς, εάν μη εν εμοί μείνητε. 5 εγώ ειμι η άμπελος, υμείς τα κλήματα. ο μένων εν εμοί καγώ εν αυτω, ούτος φέρει καρπόν πολύν, ότι χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν. 6 εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά και εις το πυρ βάλλουσι, και καίεται. 7 εάν μείνητε εν εμοί και τα ρήματά μου εν υμίν μείνη, ό εάν θέλητε αιτήσασθε, και γενήσεται υμίν. 8 εν τούτω εδοξάσθη ο πατήρ μου, ίνα καρπόν πολύν φέρητε, και γενήσεσθε εμοί μαθηταί. 9 καθώς ηγάπησέ με ο πατήρ, καγώ ηγάπησα υμάς· μείνατε εν τη αγάπη τη εμή. 10 εάν τας εντολάς μου τηρήσητε, μενείτε εν τη αγάπη μου, καθώς εγώ τας εντολάς του πατρός μου τητήρηκα και μένω αυτού εν τη αγάπη. 11 Ταύτα λελάληκα υμίν ίνα η χαρά η εμή εν υμίν μείνη και η χαρά υμών πληρωθή. 12 αύτη εστιν η εντολή η εμή, ίνα αγαπάτε αλλήλους καθώς ηγάπησα υμάς. 13 μείζονα ταύτης αγάπην ουδείς έχει, ίνα τις την ψυχήν αυτού θή υπέρ των φίλων αυτού. 14 υμείς φίλοι μου εστε, εάν ποιήτε όσα εγώ εντέλλομαι υμίν. 15 ουκέτι υμάς λέγω δούλους, ότι ο δούλος ουκ οίδε τι ποιεί αυτού ο κύριος· υμάς δε είρηκα φίλους, ότι πάντα α ήκουσα παρά του πατρός μου εγνώρισα υμίν. 16 ουχ υμείς με εξελέξασθε, αλλ' εγώ εξελεξάμην υμάς, και έθηκα υμάς ίνα υμείς υπάγητε και καρπόν φέρητε, και ο καρπός υμών μένη, ίνα ό,τι αν αιτήσητε τον πατέρα εν τω ονόματί μου, δω υμίν. 17 ταύτα εντέλλομαι υμίν, ίνα αγαπάτε αλλήλους.

18 Ει ο κόσμος υμάς μισεί, γινώσκετε ότι εμέ πρώτον υμών μεμίσηκεν. 19 ει εκ του κόσμου ήτε, ο κόσμος αν το ίδιον εφίλει· ότι δε εκ του κόσμου ουκ εστέ, αλλ' εγώ εξελεξάμην υμάς εκ του κόσμου, δια τούτο μισεί υμάς ο κόσμος. 20 μνημονεύετε του λόγον ου εγώ είπον υμίν· ουκ έστι δούλος μείζων του κυρίου αυτού. ει εμέ εδίωξαν, και υμάς διώξουσιν· ει τον λόγον μου ετήρησαν, και τον υμέτερον τηρήσουσιν. 21 αλλά ταύτα πάντα ποιήσουσιν υμίν δια το όνομά μου, ότι ουκ οίδασι τον πέμψαντά με. 22 ει μη ήλθον και ελάλησα αυτοίς, αμαρτίαν ουκ είχαν· νυν δε πρόφασιν ουκ έχουσι περι της αμαρτίας αυτών. 23 ο εμέ μισών και τον πατέρα μου μισεί. 24 ει τα έργα μη εποίησα εν αυτοίς α ουδείς άλλος πεποίηκεν, αμαρτίαν ουκ είχαν· νυν δε και εωράκασι και μεμισήκασι και εμέ και τον πατέρα μου. 25 αλλ' ίνα πληρωθή ο λόγος ο γεγραμμένος εν τω νόμω αυτών, ότι εμίσησάν με δωρεάν. 26 όταν δε έλθη ο παράκλητος ον εγώ πέμψω υμίν παρά του πατρός, το Πνεύμα της αληθείας ό παρά του πατρός εκπορεύεται, εκείνος μαρτυρήσει περι εμού· 27 και υμείς δε μαρτυρείτε, ότι απ' αρχής μετ' εμού εστε.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΙΣΤ'

1 ΤΑΥΤΑ λελάληκα υμίν ίνα μη σκανδαλισθήτε. 2 αποσυναγώγους ποιήσουσιν υμάς· αλλ' έρχεται ωρα ίνα πας ο αποκτείνας υμάς δόξη λατρείαν προσφέρειν τω Θεω. 3 και ταύτα ποιήσουσιν, ότι ουκ έγνωσαν τον πατέρα ουδέ εμέ. 4 αλλά ταύτα λελάληκα υμίν ίνα όταν έλθη η ωρα, μνημονεύητε αυτών ότι εγώ είπον υμίν. ταύτα δε υμίν εξ αρχής ουκ είπον, ότι μεθ' υμών ήμην. 5 νυν δε υπάγω προς τον πέμψαντά με, και ουδείς εξ υμών ερωτά με που υπάγεις! 6 αλλ' ότι ταύτα λελάληκα υμίν, η λύπη πεπλήρωκεν υμών την καρδίαν. 7 αλλ' εγώ την αλήθειαν λέγω υμίν· συμφέρει υμίν ίνα εγώ απέλθω. εάν γαρ εγώ μη απέλθω, ο παράκλητος ουκ ελεύσεται προς υμάς· εάν δε πορευθώ, πέμψω αυτόν προς υμάς· 8 και ελθών εκείνος ελέγξει τον κόσμον περι αμαρτίας και περι δικαιοσύνης και περι κρίσεως. 9 περι αμαρτίας μεν, ότι ου πιστεύουσιν εις εμέ· 10 περι δικαιοσύνης δε, ότι προς τον πατέρα μου υπάγω και ουκέτι θεωρείτέ με· 11 περι δε κρίσεως, ότι ο άρχων του κόσμου τούτου κέκριται. 12 Έτι πολλά έχω λέγειν υμίν, αλλ' ου δύνασθε βαστάζειν άρτι. 13 όταν δε έλθη εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, οδηγήσει υμάς εις πάσαν την αλήθειαν· ου γαρ λαλήσει αφ' εαυτού, αλλ' όσα αν ακούση λαλήσει, και τα ερχόμενα αναγγελεί υμίν. 14 εκείνος εμέ δοξάσει, ότι εκ του εμού λήψεται και αναγγελεί υμίν. 15 πάντα όσα έχει ο πατήρ εμά εστι· δια τούτο είπον ότι εκ του εμού λήψεται και αναγγελεί υμίν. 16 μικρόν και ου θεωρείτέ με, και páλιν μικρόν και όψεσθέ με, ότι εγώ υπάγω προς τον πατέρα. 17 Είπον ουν εκ των μαθητών αυτού προς αλλήλους· τι εστι τούτο ό λέγει ημίν, μικρόν και ου θεωρείτέ με, και páλιν μικρόν και όψεσθέ με, και ότι εγώ υπάγω προς τον πατέρα; 18 έλεγον ουν· τούτο τι εστιν ό λέγει το μικρόν; ουκ οίδαμεν τι λαλεί. 19 έγνω ουν ο Ιησούς ότι ήθελον αυτόν ερωτάν, και είπεν αυτοίς· περι τούτου ζητείτε μετ' αλλήλων ότι είπον, μικρόν και ου θεωρείτέ με, και páλιν μικρόν και όψεσθέ με; 20 αμην αμην λέγω υμίν ότι κλαύσετε και θρηνήσετε υμείς, ο δε κόσμος χαρήσεται· υμείς δε λυπηθήσεσθε, αλλ' η λύπη υμών εις χαράν γενήσεται· 21 η γυνή όταν τίκτη, λύπην έχει, ότι ήλθεν η ωρα αυτής· όταν δε γεννήση το παιδίον, ουκέτι μνημονεύει της θλίψεως δια την χαράν ότι εγεννήθη άνθρωπος εις τον κόσμον. 22 και υμείς ουν λύπην μεν νυν έχετε· páλιν δε όψομαι υμάς και χαρήσεται υμών η καρδια, και την χαράν υμών ουδείς αίρει αφ' υμών. 23 και εν εκείνη τη ημέρα εμέ ουκ ερωτήσετε ουδέν· αμην αμην λέγω υμίν ότι όσα αν αιτήσητε τον πατέρα εν τω ονόματί μου, δώσει υμίν. 24 έως άρτι ουκ ητήσατε ουδέν εν τω ονόματί μου· αιτείτε και λήψεσθε, ίνα η χαρά υμών ή πεπληρωμένη. 25 Ταύτα εν παροιμίαις λελάληκα υμίν· αλλ' έρχεται ωρα ότε ουκέτι εν παροιμίαις λαλήσω υμίν, αλλά παρρησία περι του πατρός αναγγελώ υμίν. 26 εν εκείνη τη ημέρα εν τω ονόματί μου αιτήσεσθε· και ου λέγω υμίν ότι εγώ ερωτήσω τον πατέρα περι υμών· 27 αυτός γαρ ο πατήρ φιλεί υμάς, ότι υμείς εμέ πεφιλήκατε, και πεπιστεύκατε ότι εγώ παρά του Θεού εξήλθον. 28 εξήλθον παρά του πατρός και ελήλυθα εις τον κόσμον· páλιν αφήμι τον κόσμον και πορεύομαι προς τον πατέρα. 29 Λέγουσιν αυτω οι μαθηταί αυτού· ίδε νυν παρρησία λαλείς, και παροιμίαν ουδεμίαν λέγεις. 30 νυν οίδαμεν ότι οίδας πάντα και ου χρείαν έχεις ίνα τις σε ερωτά. εν τούτω πιστεύομεν ότι από Θεού εξήλθες. 31 απεκρίθη αυτοίς ο Ιησούς· άρτι πιστεύετε· 32 ιδού έρχεται ωρα, και νυν ελήλυθεν, ίνα σκορπισθήτε έκαστος εις τα ίδια και εμέ μόνον αφήτε· και ουκ ειμί μόνος, ότι ο πατήρ μετ' εμού εστι. 33 ταύτα λελάληκα υμίν ίνα εν εμοί ειρήνην έχητε. εν τω κόσμω θλίψιν έχετε· αλλά θαρσεείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον.

KATA ΙΩΑΝΝΗΝ ΙΖ΄

1 ΤΑΥΤΑ ελάλησεν ο Ιησούς, και επήρε τους οφθαλμούς αυτού εις τον ουρανόν και είπε· πάτερ, ελήλυθεν η ώρα· δόξασόν σου τον υιόν, ίνα και ο υιος σου δοξάση σε, 2 καθώς έδωκας αυτω εξουσίαν πάσης σαρκός, ίνα παν ό δέδωκας αυτω δώση αυτοίς ζωήν αιώνιον. 3 αύτη δε εστιν η αιώνιος ζωή, ίνα γινώσκωσί σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και ον απέστειλας Ιησούν Χριστόν. 4 εγώ σε εδόξασα επί της γης, το έργον ετελείωσα ό δέδωκάς μοι ίνα ποιήσω· 5 και νυν δόξασόν με συ, πάτερ, παρά σεαυτω τη δόξη ή είχαν προ του τον κόσμον είναι παρά σοί. 6 Εφανέρωσά σου το όνομα τοις ανθρώποις ους δέδωκάς μοι εκ του κόσμου. σοί ήσαν και εμοί αυτούς δέδωκας, και τον λόγον σου τετηρήκασι. 7 νυν έγνωκαν ότι πάντα όσα δέδωκάς μοι παρά σου εστιν· 8 ότι τα ρήματα α δέδωκάς μοι δέδωκα αυτοίς, και αυτοί έλαβον, και έγνωσαν αληθώς ότι παρά σου εξήλθον, και επίστευσαν ότι συ με απέστειλας. 9 Εγώ περί αυτών ερωτώ· ου περί του κόσμου ερωτώ, αλλά περί ων δέδωκάς μοι, ότι σοί εισι, 10 και τα εμά πάντα σά εστι και τα σά εμά, και δεδόξασμαι εν αυτοίς. 11 και ουκέτι ειμί εν τω κόσμω, και ούτοι εν τω κόσμω εισί, και εγώ προς σε έρχομαι. πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω ονόματί σου ω δέδωκάς μοι, ίνα ώσιν εν καθώς ημείς. 12 ότε ήμην μετ' αυτών εν τω κόσμω, εγώ ετήρουν αυτούς εν τω ονόματί σου· ους δέδωκάς μοι εφύλαξα, και ουδεις εξ αυτών απώλετο ει μη ο υιος της απωλείας, ίνα η γραφή πληρωθή. 13 νυν δε προς σε έρχομαι, και ταύτα λαλώ εν τω κόσμω ίνα έχωσι την χαράν την εμήν πεπληρωμένην εν αυτοίς. 14 εγώ δέδωκα αυτοίς τον λόγον σου, και ο κόσμος εμίσησεν αυτούς, ότι ουκ εισίν εκ του κόσμου, καθώς εγώ ουκ ειμί εκ του κόσμου. 15 ουκ ερωτώ ίνα άρης αυτούς εκ του κόσμου, αλλ' ίνα τηρήσης αυτούς εκ του πονηρού. 16 εκ του κόσμου ουκ εισί, καθώς εγώ εκ του κόσμου ουκ ειμί. 17 αγίασον αυτούς εν τη αληθεία σου· ο λόγος ο σός αλήθειά εστι. 18 καθώς εμέ απέστειλας εις τον κόσμον, καγώ απέστειλα αυτούς εις τον κόσμον. 19 και υπέρ αυτών εγώ αγιάζω εμαυτόν, ίνα και αυτοί ώσιν ηγιασμένοι εν αληθεία. 20 Ου περί τούτων δε ερωτώ μόνον, αλλά και περί των πιστευσόντων δια του λόγου αυτών εις εμέ, 21 ίνα πάντες εν ώσι, καθώς συ, πάτερ, εν εμοί καγώ εν σοί, ίνα και αυτοί εν ημίν εν ώσιν, ίνα ο κόσμος πιστεύση ότι συ με απέστειλας. 22 και εγώ την δόξαν ην δέδωκάς μοι δέδωκα αυτοίς, ίνα ώσιν εν καθώς ημείς εν εσμεν, 23 εγώ εν αυτοίς και συ εν εμοί, ίνα ώσι τετελειωμένοι εις εν, και ίνα γινώσκη ο κόσμος ότι συ με απέστειλας και ηγάπησας αυτούς καθώς εμέ ηγάπησας. 24 πάτερ, ους δέδωκάς μοι, θέλω ίνα όπου ειμί εγώ κακείνοι ώσι μετ' εμού, ίνα θεωρώσι την δόξαν την εμήν ην δέδωκάς μοι, ότι ηγάπησάς με προ καταβολής κόσμου. 25 πάτερ δίκαιε, και ο κόσμος σε ουκ έγνω, εγώ δε σε έγνων, και ούτοι έγνωσαν ότι συ με απέστειλας· 26 και εγνώρισα αυτοίς το όνομά σου και γνωρίσω, ίνα η αγάπη ην ηγάπησάς με εν αυτοίς ή, καγώ εν αυτοίς.

KATA ΙΩΑΝΝΗΝ ΙΗ΄

1 ΤΑΥΤΑ ειπών ο Ιησούς εξήλθε συν τοις μαθηταίς αυτού πέραν του χειμάρρου των Κέδρων, όπου ην κήπος, εις ον εισήλθεν αυτός και οι μαθηταί αυτού. 2 ήδει δε και Ιούδας ο παραδιδούς αυτόν τον τόπον, ότι πολλάκις συνήχθη και ο Ιησούς εκεί μετά των μαθητών αυτού. 3 ο ουν Ιούδας λαβών την σπίειραν και εκ των αρχιερέων και Φαρισαίων υπηρέτας έρχεται εκεί μετά φανών και λαμπάδων και όπλων. 4 Ιησούς ουν ειδώς πάντα τα ερχόμενα επ' αυτόν, εξελθών είπεν αυτοίς· τίνα ζητείτε; 5 απεκρίθησαν αυτω· Ιησούν τον Ναζωραίον. λέγει αυτοίς ο Ιησούς· εγώ ειμι. ειστήκει δε και Ιούδας ο παραδιδούς αυτόν μετ' αυτών. 6 ως ουν είπεν αυτοίς ότι εγώ ειμι, απήλθον εις τα οπίσω και έπεσον χαμαί. 7 πάλιν ουν αυτούς επηρώτησε· τίνα ζητείτε; οι δε είπον· Ιησούν τον Ναζωραίον. 8 απεκρίθη Ιησούς· είπον υμίν ότι εγώ ειμι. ει ουν εμέ ζητείτε, άφετε τούτους υπάγειν· 9 ίνα πληρωθή ο λόγος ον είπεν, ότι ους δέδωκάς μοι, ουκ απώλεσα εξ αυτών ουδένα. 10 Σίμων ουν Πέτρος έχων μάχαιραν είλκυσεν αυτήν, και έπαισε τον του αρχιερέως δούλον και απέκοψεν αυτού το ωτίον το δεξιόν· ην δε όνομα τω δούλω Μάλχος. 11 είπεν ουν ο Ιησούς τω Πέτρω· βάλε την μάχαιραν εις την θήκην· το ποτήριον ό δέδωκέ μοι ο πατήρ, ου μη πίνω αυτό; 12 Η ουν σπίειρα και ο χιλίαρχος και οι υπηρέται των Ιουδαίων συνέλαβον τον Ιησούν και έδησαν αυτόν, 13 και απήγαγον αυτόν προς Άνναν πρώτον· ην γαρ πενθερός του Καϊάφα, ος ην αρχιερεύς του ενιαυτού εκείνου. 14 ην δε Καϊάφας ο συμβουλεύσας τοις Ιουδαίοις ότι συμφέρει ένα άνθρωπον απολέσθαι υπέρ του λαού. 15 Ηκολούθει δε τω Ιησού Σίμων Πέτρος και ο άλλος μαθητής. ο δε μαθητής εκείνος ην γνωστός τω αρχιερεί, και συνεισήλθε τω Ιησού εις την αυλήν του αρχιερέως· 16 ο δε Πέτρος ειστήκει προς τη θύρα έξω. εξήλθεν ουν ο μαθητής ο άλλος, ος ην γνωστός τω αρχιερεί, και είπε τη θυρωρω, και εισήγαγε τον Πέτρον. 17 λέγει ουν η παιδίσκη η θυρωρός τω Πέτρω· μη και συ εκ των μαθητών ει του ανθρώπου τούτου; λέγει εκείνος· ουκ ειμί. 18 ειστήκισαν δε οι δούλοι και οι υπηρέται ανθρακιάν πεπιοηκότες, ότι ψύχος ην, και εθερμαίνοντο· ην δε μετ' αυτών ο Πέτρος εσώς και θερμαινόμενος. 19 Ο ουν αρχιερεύς ηρώτησε τον Ιησούν περί των μαθητών αυτού και περί της διδαχής αυτού. 20 απεκρίθη αυτω ο Ιησούς· εγώ παρρησία ελάλησα τω κόσμω· εγώ πάντοτε εδίδαξα εν συναγωγή και εν τω ιερω, όπου πάντοτε οι Ιουδαίοι συνέρχονται, και εν κρυπτω ελάλησα ουδέν. 21 τι με επερωτάς; επερώτησον τους ακηκοτάς τι ελάλησα αυτοίς· ίδε ούτοι οίδασιν α είπον εγώ. 22 ταύτα δε αυτού ειπόντος εις των υπηρετών παρεστηκώς έδωκε ράπισμα τω Ιησού ειπών· ούτως αποκρίνη τω αρχιερεί; 23 απεκρίθη αυτω ο Ιησούς· ει κακώς ελάλησα, μαρτύρησον περί του κακού· ει δε καλώς, τι με δέρεις; 24 απέστειλεν αυτόν ο Άννας δεδεμένον προς Καϊάφαν τον αρχιερέα. 25 Ην δε Σίμων Πέτρος εσώς και θερμαινόμενος. είπον ουν αυτω· μη και συ εκ των μαθητών αυτού ει; 26 ηρνήσατο ουν εκείνος και είπεν· ουκ ειμί. λέγει εις εκ των δούλων του αρχιερέως, συγγενής ων ου απέκοψε Πέτρος το ωτίον· ουκ εγώ σε είδον εν τω κήπω μετ' αυτού; 27 πάλιν ουν ηρνήσατο ο Πέτρος, και ευθέως αλέκτωρ εφώνησεν.

28 Άγουσιν ουν τον Ιησούν από του Καϊάφα εις το πραιτώριον· ην δε πρωϊ· και αυτοί ουκ εισήλθον εις το πραιτώριον, ίνα μη μιανθώσιν, αλλ' ίνα φάγωσι το πάσχα. 29 εξήλθεν ουν ο Πιλátος προς αυτούς και είπε· τίνα κατηγορίαν φέρετε κατά του ανθρώπου τούτου; 30 απεκρίθησαν και είπον αυτω· ει μη ην ούτος κακοποιός, ουκ αν σοι παρεδώκαμεν αυτόν. 31 είπεν ουν αυτοίς ο Πιλátος· λάβετε αυτόν υμείς και κατά τον νόμον υμών κρίνατε αυτόν. είπον ουν αυτω οι Ιουδαίοι· ημίν ουκ έξεστιν αποκτείναι ουδένα· 32 ίνα ο λόγος του Ιησού πληρωθή ον είπε σημαίνων ποίω θανάτω ήμελλεν αποθνήσκειν. 33 Εισήλθεν ουν εις το πραιτώριον πάλιν ο Πιλátος και εφώνησε τον Ιησούν και είπεν αυτω· συ ει ο βασιλεύς των Ιουδαίων; 34 απεκρίθη αυτω ο Ιησούς· αφ' εαυτού συ τούτο λέγεις ή άλλοι σοι είπον περί εμού; 35 απεκρίθη ο Πιλátος· μήτι εγώ Ιουδαίός ειμι; το έθνος το σόν και οι αρχιερείς παρέδωκάν σε εμοί· τι εποίησας; 36 απεκρίθη Ιησούς· η βασιλεία η εμή ουκ έστιν εκ του κόσμου τούτου· ει εκ του κόσμου τούτου ην η βασιλεία η εμή, οι υπηρέται αν οι εμοί ηγωνίζοντο, ίνα μη παραδοθώ τοις Ιουδαίοις· νυν δε η βασιλεία η εμή ουκ έστιν εντεύθεν. 37 είπεν ουν αυτω ο Πιλátος· ουκούν βασιλεύς ει συ; απεκρίθη Ιησούς· συ λέγεις ότι βασιλεύς ειμι εγώ. εγώ εις τούτο γεγέννημαι και εις τούτο ελήλυθα εις τον κόσμον, ίνα μαρτυρήσω τη αληθεία. πας ο ων εκ της αληθείας ακούει μου της φωνής. 38 λέγει αυτω ο Πιλátος· τι εστιν αλήθεια; και τούτο ειπών πάλιν εξήλθε προς τους Ιουδαίους και λέγει αυτοίς· εγώ ουδεμίαν αιτίαν ευρίσκω εν αυτω· 39 έστι δε συνήθεια υμίν ίνα ένα υμίν απολύσω εν τω πάσχα· βούλεσθε ουν υμίν απολύσω τον βασιλέα των Ιουδαίων; 40 εκραύγασαν ουν πάλιν πάντες λέγοντες· μη τούτον, αλλά τον Βαραββάν. ην δε ο Βαραββάς ληστής.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΙΘ΄

1 ΤΟΤΕ ουν έλαβεν ο Πιλátος τον Ιησούν και εμασίγωσε. 2 και οι στρατιώται πλέξαντες στέφανον εξ ακανθών επέθηκαν αυτού τη κεφαλή, και ιμάτιον πορφυρούν περιέβαλον αυτόν 3 και έλεγον· χαιρε ο βασιλεύς των Ιουδαίων· και εδίδουν αυτω ραπίσματα. 4 εξήλθεν ουν πάλιν έξω ο Πιλátος και λέγει αυτοίς· ίδε άγω υμίν αυτόν έξω, ίνα γνώτε ότι εν αυτω ουδεμίαν αιτίαν ευρίσκω. 5 εξήλθεν ουν ο Ιησούς έξω φορών τον ακάνθινον στέφανον και το πορφυρούν ιμάτιον, 6 και λέγει αυτοίς· ίδε ο άνθρωπος. ότε ουν είδον αυτόν οι αρχιερείς και οι υπηρέται, εκραύγασαν λέγοντες· σταύρωσον σταύρωσον αυτόν. λέγει αυτοίς ο Πιλátος· λάβετε αυτόν υμείς και σταυρώσατε· εγώ γαρ ουχ ευρίσκω εν αυτω αιτίαν. 7 απεκρίθησαν αυτω οι Ιουδαίοι· ημείς νόμον έχομεν, και κατά τον νόμον ημών οφείλει αποθανείν, ότι εαυτόν Θεού υιόν εποίησεν. 8 Οτε ουν ήκουσεν ο Πιλátος τούτον τον λόγον, μάλλον εφοβήθη, 9 και εισήλθεν εις το πραιτώριον πάλιν και λέγει τω Ιησού· πόθεν ει συ; ο δε Ιησούς απόκρισιν ουκ έδωκεν αυτω. 10 λέγει ουν αυτω ο Πιλátος· εμοί ου λαλεις; ουκ οίδας ότι εξουσίαν έχω σταυρώσαι σε και εξουσίαν έχω απολύσαι σε; 11 απεκρίθη Ιησούς· ουκ είχες εξουσίαν ουδεμίαν κατ' εμού, ει μη ην σοι δεδομένον άνωθεν· δια τούτο ο παραδιδούς με σοι μείζονα αμαρτίαν έχει. 12 εκ τούτου εξήτει ο Πιλátος απολύσαι αυτόν· οι δε Ιουδαίοι εκραζον λέγοντες· εάν τούτον απολύσης, ουκ ει φίλος του Καίσαρος. πας ο βασιλέα εαυτόν ποιών αντιλέγει τω Καίσαρι. 13 ο ουν Πιλátος ακούσας τούτον τον λόγον ήγαγεν έξω τον Ιησούν, και εκάθισεν επί του βήματος εις τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, εβραϊστί δε Γαββαθά· 14 ην δε παρασκευή του πάσχα, ωρα δε ωσει έκτη· και λέγει τοις Ιουδαίοις· ίδε ο βασιλεύς υμών. 15 οι δε εκραύγασαν· άρον άρον, σταύρωσον αυτόν. λέγει αυτοίς ο Πιλátος· τον βασιλέα υμών σταυρώσω; απεκρίθησαν οι αρχιερείς· ουκ έχομεν βασιλέα ει μη Καίσαρα. 16 τότε ουν παρέδωκεν αυτόν αυτοίς ίνα σταυρωθή.

17 Παρέλαβον δε τον Ιησούν και ήγαγον· και βαστάζων τον σταυρόν αυτού εξήλθεν εις τον λεγόμενον κρανίου τόπον, ος λέγεται εβραϊστί Γολγοθά, 18 όπου αυτόν εσταύρωσαν, και μετ' αυτού άλλους δύο εντεύθεν και εντεύθεν, μέσον δε τον Ιησούν. 19 έγραψε δε και τίτλον ο Πιλátος και έθηκεν επί του σταυρού· ην δε γεγραμμένον· Ιησούς ο Ναζωραίος ο βασιλεύς των Ιουδαίων. 20 τούτον ουν τον τίτλον πολλοί ανέγνωσαν των Ιουδαίων, ότι εγγύς ην της πόλεως ο τόπος όπου εσταυρώθη ο Ιησούς· και ην γεγραμμένον εβραϊστί, ελληνιστί, ρωμαϊστί. 21 έλεγον ουν τω Πιλátω οι αρχιερείς των Ιουδαίων· μη γράφε, ο βασιλεύς των Ιουδαίων, αλλ' ότι εκείνος είπε, βασιλεύς ειμι των Ιουδαίων. 22 απεκρίθη ο Πιλátος· ό γέγραφα, γέγραφα.

23 Οι ουν στρατιώται ότε εσταύρωσαν τον Ιησούν, έλαβον τα ιμάτια αυτού και εποίησαν τέσσαρα μέρη, εκάστω στρατιώτη μέρος, και τον χιτώνα· ην δε ο χιτών άρραφος, εκ των άνωθεν υφαντός δι' όλου. 24 είπον ουν προς αλλήλους· μη σχίσωμεν αυτόν, αλλά λάχωμεν περί αυτού τίνος έσται· ίνα η γραφή πληρωθή η λέγουσα· διεμερίσαντο τα ιμάτιά μου εαυτοίς, και επί τον ιματισμόν μου έβαλον κλήρον. 25 Οι μεν ουν στρατιώται ταύτα εποίησαν. ειστήκεισαν δε παρά τω σταυρω του Ιησού η μήτηρ αυτού και η αδελφή της μητρός αυτού, Μαρία η του Κλωπά και Μαρία η Μαγδαληνή. 26 Ιησούς ουν ιδών την μητέρα και τον μαθητήν παρεστώτα ον ηγάπα, λέγει τη μητρί αυτού· γύναι, ίδε ο υιος σου. 27 είτα λέγει τω μαθητη· ιδού η μήτηρ σου. και απ' εκείνης της ωρας έλαβεν ο μαθητής αυτήν εις τα ίδια. 28 Μετά τούτο ειδώς ο Ιησούς ότι πάντα ήδη τετέλεσται, ίνα τελειωθή η γραφή, λέγει· διψώ. 29 σκεύος ουν έκειτο όξους μεστόν· οι δε πλήσαντες σπόγγον όξους και υσώπω περιθέντες προσήνεγκαν αυτού τω στόματι. 30 ότε ουν έλαβε το όξος ο Ιησούς είπε, τετέλεσται, και κλίνας την κεφαλήν παρέδωκε το πνεύμα.

31 Οι ουν Ιουδαίοι, ίνα μη μείνη επί του σταυρού τα σώματα εν τω σαββάτω, επει παρασκευή ην· ην γαρ μεγάλη η ημέρα εκείνη του σαββάτου· ηρώτησαν τον Πιλátον ίνα κατεαγώσιν αυτών τα σκέλη, και αρθώσιν. 32 ήλθον ουν οι στρατιώται, και του μεν πρώτου κατέαξαν τα σκέλη και του άλλου του συσταυρωθέντος αυτω· 33 επί δε τον Ιησούν ελθόντες ως είδον αυτόν ήδη τεθνηκότα, ου κατέαξαν αυτού τα σκέλη, 34 αλλ' εις των στρατιωτών λόγχη αυτού την πλευράν ένυξε, και ευθές εξήλθεν αίμα και ύδωρ. 35 και ο εωρακώς μεμαρτύρηκε, και αληθινή αυτού εστιν η μαρτυρία, κακείνος οίδεν ότι αληθή λέγει, ίνα και υμείς πιστεύσητε. 36 εγένετο γαρ ταύτα, ίνα η γραφή πληρωθή, οσοούν ου συντριβήσεται αυτού. 37 και πάλιν ετέρα γραφή λέγει· όψονται εις ον εξεκένησαν.

38 Μετά δε ταύτα ηρώτησε τον Πιλátον Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας, ων μαθητής του Ιησού, κεκρυμμένος δε δια τον φόβον των Ιουδαίων, ίνα άρη το σώμα του Ιησού· και επέτρεπεν ο Πιλátος. ήλθεν ουν και ήρε το σώμα του Ιησού. 39 ήλθε δε και Νικόδημος ο ελθών προς τον Ιησούν νυκτός το πρώτον, φέρων μίγμα σμύρνης και αλόης ως λίτρας εκατόν. 40 έλαβον ουν το σώμα του Ιησού και έδησαν αυτό εν οθονίοις μετά των αρωμάτων, καθώς έθος εστί τοις

Ιουδαίοις ενταφιάζειν. 41 ην δε εν τω τόπω όπου εσταυρώθη κήπος, και εν τω κήπω μνημείον καινόν, εν ω ουδέπω ουδείς ετέθη· 42 εκεί ουν δια την παρασκευήν των Ιουδαίων, ότι εγγύς ην το μνημείον, έθηκαν τον Ιησούν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ Κ'

1 Τ... δε μια των σαββάτων Μαρία η Μαγδαληνή έρχεται πρωΐ σκοτίας έτι ούσης εις το μνημείον, και βλέπει τον λίθον ηρμένον εκ του μνημείου. 2 τρέχει ουν και έρχεται προς Σίμωνα Πέτρον και προς τον άλλον μαθητήν ον εφίλει ο Ιησούς, και λέγει αυτοίς· ήραν τον Κύριον εκ του μνημείου, και ουκ οίδαμεν που έθηκαν αυτόν. 3 εξήλθεν ουν ο Πέτρος και ο άλλος μαθητής και ήρχοντο εις το μνημείον. 4 έτρεχον δε οι δύο ομού· και ο άλλος μαθητής προέδραμε τάχιον του Πέτρου και ήλθε πρώτος εις το μνημείον, 5 και παρακύψας βλέπει κείμενα τα οθόνια, ου μέντοι εισήλθεν. 6 έρχεται ουν Σίμων Πέτρος ακολουθών αυτω, και εισήλθεν εις το μνημείον και θεωρεί τα οθόνια κείμενα, 7 και το σουδάριον, ό ην επί της κεφαλής αυτού, ου μετά των οθονίων κείμενον, αλλά χωρίς εντετυλιγμένον εις ένα τόπον. 8 τότε ουν εισήλθε και ο άλλος μαθητής ο ελθών πρώτος εις το μνημείον, και είδε και επίστευσεν· 9 ουδέπω γαρ ήδεισαν την γραφήν ότι δεί αυτόν εκ νεκρών αναστήναι. 10 απήλθον ουν πάλιν προς εαυτούς οι μαθηταί. 11 Μαρία δε ειστήκει προς τω μνημείω κλαίουσα έξω. 12 ως ουν έκλαιε, παρέκυψεν εις το μνημείον και θεωρεί δύο αγγέλους εν λευκοίς καθεζομένους, ένα προς τη κεφαλή και ένα προς τοις ποσίν, όπου έκειτο το σώμα του Ιησού. 13 και λέγουσιν αυτη εκείνοι· γύναι, τι κλαίεις; λέγει αυτοίς· ότι ήραν τον Κύριόν μου, και ουκ οίδα που έθηκαν αυτόν. 14 και ταύτα ειπούσα εστράφη εις τα οπίσω, και θεωρεί τον Ιησούν εστώτα, και ουκ ήδει ότι Ιησούς εστι. 15 λέγει αυτη ο Ιησούς· γύναι, τι κλαίεις; τίνα ζητείς; εκείνη δοκούσα ότι ο κηπουρός εστι, λέγει αυτω· κύριε, ει συ εβάστασας αυτόν, ειπέ μοι που έθηκας αυτόν, καγώ αυτόν αρώ. 16 λέγει αυτη ο Ιησούς· Μαρία. στραφείσα εκείνη λέγει αυτω· ραββουνί, ό λέγεται, διδάσκαλε. 17 λέγει αυτη ο Ιησούς· μη μου άπτου· ούτω γαρ αναβέβηκα προς τον πατέρα μου· πορεύου δε προς τους αδελφούς μου και ειπέ αυτοίς· αναβαίνω προς τον πατέρα μου και πατέρα υμών, και Θεόν μου και Θεόν υμών. 18 έρχεται Μαρία η Μαγδαληνή απαγγέλλουσα τοις μαθηταίς ότι εώρακε τον Κύριον, και ταύτα είπεν αυτη.

19 Ούσης ουν οφίας τη ημέρα εκείνη τη μια των σαββάτων, και των θυρών κεκλεισμένων όπου ήσαν οι μαθηταί συνηγμένοι δια τον φόβον των Ιουδαίων, ήλθεν ο Ιησούς και έστη εις το μέσον, και λέγει αυτοίς· ειρήνη υμίν. 20 και τούτο ειπών έδειξεν αυτοίς τας χείρας και την πλευράν αυτού. εχάρησαν ουν οι μαθηταί ιδόντες τον Κύριον. 21 είπεν ουν αυτοίς ο Ιησούς πάλιν· ειρήνη υμίν. καθώς απέσταλκέ με ο πατήρ, καγώ πέμπω υμάς. 22 και τούτο ειπών ενεφύσησε και λέγει αυτοίς· λάβετε Πνεύμα Άγιον· 23 αν τινων αφήτε τας αμαρτίας, αφιένται αυτοίς, αν τινων κρατήτε, κεκράτηνται. 24 Θωμάς δε εις εκ των δώδεκα, ο λεγόμενος Δίδυμος, ουκ ην μετ' αυτών ότε ήλθεν ο Ιησούς. 25 έλεγον ουν αυτω οι άλλοι μαθηταί· εωράκαμεν τον Κύριον. ο δε είπεν αυτοίς· εάν μη ίδω εν ταις χερσίν αυτού τον τύπον των ήλων, και βάλω τον δάκτυλόν μου εις τον τύπον των ήλων, και βάλω την χείρά μου εις την πλευράν αυτού, ου μη πιστεύσω. 26 Και μεθ' ημέρας οκτώ πάλιν ήσαν έσω οι μαθηταί αυτού και Θωμάς μετ' αυτών. έρχεται ο Ιησούς των θυρών κεκλεισμένων, και έστη εις το μέσον και είπεν· ειρήνη υμίν. 27 είτα λέγει τω Θωμά· φέρε τον δάκτυλόν σου ώδε και ίδε τας χείράς μου, και φέρε την χείρά σου και βάλε εις την πλευράν μου, και μη γίνου άπιστος, αλλά πιστός. 28 και απεκρίθη Θωμάς και είπεν αυτω· ο Κύριός μου και ο Θεός μου. 29 λέγει αυτω ο Ιησούς· ότι εώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες.

30 Πολλά μεν ουν και άλλα σημεία εποίησεν ο Ιησούς ενώπιον των μαθητών αυτού, α ουκ έστι γεγραμμένα εν τω βιβλίω τούτω· 31 ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιος του Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑ'

1 ΜΕΤΑ ταύτα εφανέρωσεν εαυτόν πάλιν ο Ιησούς τοις μαθηταίς επί της θαλάσσης της Τιβεριάδος· εφανέρωσε δε ούτως. 2 ήσαν ομού Σίμων Πέτρος, και Θωμάς ο λεγόμενος Δίδυμος, και Ναθανάηλ ο από Κανά της Γαλιλαίας, και οι του Ζεβεδαίου, και άλλοι εκ των μαθητών αυτού δύο. 3 λέγει αυτοίς Σίμων Πέτρος· υπάγω αλιεύειν. λέγουσιν αυτω· ερχόμεθα και ημείς συν σοί. εξήλθον και ενέβησαν εις το πλοίον ευθύς, και εν εκείνη τη νυκτί επίασαν ουδέν. 4 πρωΐας δε ήδη γενομένης έστη ο Ιησούς εις τον αιγιαλόν· ου μέντοι ήδεισαν οι μαθηταί ότι Ιησούς εστι. 5 λέγει ουν αυτοίς ο Ιησούς· παιδία, μη τι προσφάγιον έχετε; απεκρίθησαν αυτω· ου. 6 ο δε είπεν αυτοίς· βάλετε εις τα δεξιά μέρη του πλοίου το δίκτυον, και ευρήσετε. έβαλον ουν, και ουκέτι αυτό ελκύσαι ίσχυσαν από του πλήθους των ιχθύων. 7 λέγει ουν ο μαθητής εκείνος, ον ηγάπα ο Ιησούς, τω Πέτρω· ο Κύριός εστι. Σίμων ουν Πέτρος ακούσας ότι ο Κύριός εστι, τον επενδύτην διεζώσατο· ην γαρ γυμνός· και έβαλεν εαυτόν εις την θάλασσαν· 8 οι δε άλλοι μαθηταί τω πλοιαρίω ήλθον· ου γαρ ήσαν μακράν από της γης, αλλ' ως από πηχών διακοσίων· σύροντες το δίκτυον των ιχθύων. 9 ως ουν απέβησαν εις την γην, βλέπουσιν ανθρακιάν κειμένην και οψάριον επικείμενον και άρτον. 10 λέγει αυτοίς ο Ιησούς· ενέγκατε από των οψαρίων ων επίασατε νυν. 11 ανέβη Σίμων Πέτρος και είλκυσε το δίκτυον επί της γης, μεστόν ιχθύων μεγάλων εκατόν πεντήκοντα τριών· και τοσοούτων όντων ουκ εσχίσθη το δίκτυον. 12 λέγει αυτοίς ο Ιησούς· δεύτε αριστήσατε. ουδείς δε ετόλμα των μαθητών εξετάσαι αυτόν συ τις ει, ειδότες ότι ο Κύριός εστιν. 13 έρχεται ουν ο Ιησούς και λαμβάνει τον άρτον και δίδωσιν αυτοίς και το οψάριον ομοίως. 14 Τούτο ήδη τρίτον εφανερώθη ο Ιησούς τοις μαθηταίς αυτού εγεργεθείς εκ νεκρών.

15 Οτε ουν ηρίστησαν, λέγει τω Σίμωνι Πέτρω ο Ιησούς· Σίμων Ιωνά, αγαπάς με πλείον τούτων; λέγει αυτω· ναί, Κύριε, συ οίδας ότι φιλώ σε. λέγει αυτω· βόσκε τα αρνία μου. 16 λέγει αυτω πάλιν δεύτερον· Σίμων Ιωνά, αγαπάς με; λέγει αυτω· ναί, Κύριε, συ οίδας ότι φιλώ σε. λέγει αυτω· ποιμάινε τα πρόβατά μου. 17 λέγει αυτω το τρίτον· Σίμων

Ιωνά, φιλείς με; ελυπήθη ο Πέτρος ότι είπεν αυτω το τρίτον, φιλείς με, και είπεν αυτω· Κύριε, συ πάντα οίδας, συ γινώσκεις ότι φιλώ σε. λέγει αυτω ο Ιησούς· βόσκει τα πρόβατά μου. 18 αμήν αμήν λέγω σοι, ότε ης νεώτερος, εζώννυες σεαυτόν και περιεπάτεις όπου ήθελες· όταν δε γηράσης, εκτενείς τας χείράς σου, και άλλος σε ζώσει, και οίσει όπου ου θέλεις. 19 τούτο δε είπε σημαίνων ποίω θανάτω δοξάσει τον Θεόν. και τούτο ειπών λέγει αυτω· ακολουθεί μοι. 20 επιστραφείς δε ο Πέτρος βλέπει τον μαθητήν ον ηγάπα ο Ιησούς ακολουθούντα, ος και ανέπεσεν εν τω δείπνω επί το στήθος αυτού και είπε· Κύριε, τις εστιν ο παραδιδούς σε; 21 τούτον ιδών ο Πέτρος λέγει τω Ιησού· Κύριε, ούτος δε τι; 22 λέγει αυτω ο Ιησούς· εάν αυτόν θέλω μένειν έως έρχομαι, τι προς σε; συ ακολουθεί μοι. 23 εξήλθεν ουν ο λόγος ούτος εις τους αδελφούς ότι ο μαθητής εκείνος ουκ αποθνήσκει· και ουκ είπεν αυτω ο Ιησούς ότι ουκ αποθνήσκει, αλλ' εάν αυτόν θέλω μένειν έως έρχομαι, τι προς σε; 24 Ούτός εστιν ο μαθητής ο μαρτυρών περί τούτων και γράψας ταύτα, και οίδαμεν ότι αληθής εστιν η μαρτυρία αυτού. 25 έστι δε και άλλα πολλά όσα εποίησεν ο Ιησούς, άτινα εάν γράφηται καθ' εν, ουδέ αυτόν οίμαι τον κόσμον χωρήσαι τα γραφόμενα βιβλία. αμήν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

1 ΤΟΝ μεν πρώτον λόγον εποιησάμην περί πάντων, ω Θεόφιλε, ων ήρξατο ο Ιησούς ποιείν τε και διδάσκειν, 2 άχρι ης ημέρας εντειλάμενος τοις αποστόλοις δια Πνεύματος Αγίου ους εξελέξατο ανελήφθη· 3 οίς και παρέστησεν εαυτόν ζώντα μετά το παθείν αυτόν εν πολλοίς τεκμηρίοις, δι' ημερών τεσσαράκοντα σπτανόμενος αυτοίς και λέγων τα περί της βασιλείας του Θεού. 4 και συναλιζόμενος παρήγγειλεν αυτοίς από Ιεροσολύμων μη χωρίζεσθαι, αλλά περιμένειν την επαγγελίαν του πατρός ην ηκούσατέ μου· 5 ότι Ιωάννης μεν εβάπτισεν ύδατι, υμείς δε βαπτισθήσεσθε εν Πνεύματι Αγίω ου μετά πολλές ταύτας ημέρας. 6 οι μεν ουν συνελθόντες επηρώτων αυτόν λέγοντες· Κύριε, ει εν τω χρόνω τούτω αποκαθιστάνεις την βασιλείαν τω Ισραήλ; 7 είπε δε προς αυτούς· ουχ υμών εστι γινώναι χρόνους ή καιρούς ους ο πατήρ έθετο εν τη ιδία εξουσία, 8 αλλά λήψεσθε δύναμιν επελεθόντος του Αγίου Πνεύματος εφ' υμάς, και έσεσθέ μοι μάρτυρες εν τε Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γης. 9 και ταύτα ειπών βλεπόντων αυτών επήρθη, και νεφέλη υπέλαβεν αυτόν από των οφθαλμών αυτών. 10 και ως ατενίζοντες ήσαν εις τον ουρανόν πορευομένου αυτού, και ιδού άνδρες δύο παρειστήκεισαν αυτοίς εν εσθήτι λευκή, 11 οί και είπον· άνδρες Γαλιλαίοι, τι εστήκατε εμβλέποντες εις τον ουρανόν; ούτος ο Ιησούς ο αναληφθείς αφ' υμών εις τον ουρανόν, ούτως ελεύσεται, ον τρόπον εθεάσασθε αυτόν πορευόμενον εις τον ουρανόν. 12 Τότε υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ από όρους του καλουμένου ελαιώνος, ό εστιν εγγύς Ιερουσαλήμ, σαββάτου έχον οδόν. 13 και ότε εισήλθον, ανέβησαν εις το υπερων ου ήσαν καταμένοντες, ό τε Πέτρος και Ιάκωβος και Ιωάννης και Ανδρέας, Φίλιππος και Θωμάς, Βαρθολομαίος και Ματθαίος, Ιάκωβος Αλφαιού και Σίμων ο Ζηλωτής και Ιούδας Ιακώβου. 14 ούτοι πάντες ήσαν προσκαρτερούντες ομοθυμαδόν τη προσευχή και τη δεήσει συν γυναιξί και Μαρία τη μητρί του Ιησού και συν τοις αδελφοίς αυτού.

15 Και εν ταις ημέραις ταύταις αναστάς Πέτρος εν μέσω των μαθητών είπεν· ην τε όχλος ονομάτων επί το αυτό ως εκατόν είκοσιν· 16 άνδρες αδελφοί, έδει πληρωθήναι την γραφήν ταύτην ην προείπε το Πνεύμα το Άγιον δια στόματος Δαυίδ περί Ιούδα του γενομένου οδηγού τοις συλλαβούσι τον Ιησούν, 17 ότι κατηριθμημένος ην συν ημίν και έλαχε τον κλήρον της διακονίας ταύτης. 18 ούτος μεν ουν εκτήσατο χωρίον εκ μισθού της αδικίας, και πρηνής γενόμενος ελάκησε μέσος, και εξεχύθη πάντα τα σπλάγχνα αυτού· 19 και γνωστόν εγένετο πάσι τοις κατοικοουσιν Ιερουσαλήμ, ωστε κληθήναι το χωρίον εκείνο τη ιδία διαλέκτω αυτών Ακελδαμά, τουτέστιν χωρίον αίματος. 20 γέγραπται γαρ εν βίβλω ψαλμών· γενηθήτω η έπταυλις αυτού έρημος και μη έστω ο κατοικών εν αυτη· και την επισκοπήν αυτού λάβοι έτερος. 21 δει ουν των συνελθόντων ημίν ανδρών εν παντί χρόνω εν ω εισήλθε και εξήλθε εφ' ημάς ο Κύριος Ιησούς, 22 αρξάμενος από του βαπτίσματος Ιωάννου έως της ημέρας ης ανελήφθη αφ' ημών, μάρτυρα της αναστάσεως αυτού γενέσθαι συν ημίν ένα τούτων. 23 Και έστησαν δύο, Ιωσήφ τον καλούμενον Βαρσαββάν, ος επεκληθή Ιούστος, και Ματθίαν, 24 και προσευξάμενοι είπον· συ Κύριε, καρδιογνώστα πάντων, ανάδειξον ον εξελέξω εκ τούτων των δύο ένα, 25 λαβείν τον κλήρον της διακονίας ταύτης και αποστολής, εξ ης παρέβη Ιούδας πορευθήναι εις τον τόπον τον ίδιον. 26 και έδωκαν κλήρους αυτών, και έπεσεν ο κλήρος επί Ματθίαν, και συγκατεψηφίσθη μετά των ένδεκα αποστόλων.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Β΄

1 ΚΑΙ εν τω συμπληρούσθαι την ημέραν της πεντηκοστής ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν επί το αυτό. 2 και εγένετο άφνω εκ του ουρανού ήχος ωσπερ φερομένης πνοής βιαίας, και επλήρωσεν όλον τον οίκον ου ήσαν καθήμενοι· 3 και ώφθησαν αυτοίς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ωσει πυρός, εκάθισέ τε εφ' ένα έκαστον αυτών, 4 και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου, και ήρξαντο λαλείν ετέραις γλώσσαις καθώς το Πνεύμα εδίδου αυτοίς αποφθέγγεσθαι. 5 Ήσαν δε εν Ιερουσαλήμ κατοικούντες Ιουδαίοι, άνδρες ευλαβείς από παντός έθνους των υπό τον ουρανόν· 6 γενομένης δε της φωνής ταύτης συνήλθε το πλήθος και συνεχύθη, ότι ήκουον εις έκαστος τη ιδία διαλέκτω λαλούντων αυτών. 7 εξίσταντο δε πάντες και εθαύμαζον λέγοντες προς αλλήλους· ουκ ιδού πάντες ούτοί εισιν οι

λαλούντες Γαλιλαίοι; 8 και Πως ημείς ακούομεν έκαστος τη ίδια διαλέκτω ημών εν ή εγεννήθημεν, 9 Πάρθοι και Μήδοι και Ελαμίται, και οι κατοικούντες την Μεσοποταμίαν, Ιουδαίαν τε και Καππαδοκίαν, Πόντον και την Ασίαν, 10 Φρυγίαν τε και Παμφυλίαν, Αίγυπτον και τα μέρη της Λιβύης της κατά Κυρήνην, και οι επιδημούντες Ρωμαίοι, Ιουδαίοι τε και προσήλυτοι, 11 Κρήτες και Άραβες, ακούομεν λαλούντων αυτών ταις ημετέραις γλώσσαις τα μεγαλεία του Θεού; 12 εξίσταντο δε πάντες και διηπόρουν, άλλος προς άλλον λέγοντες· τι αν θέλοι τούτο είναι; 13 έτεροι δε χλευάζοντες έλεγον ότι γλεύκους μεμεστωμένοι εισί.

14 Σταθείς δε Πέτρος συν τοις ένδεκα επήρε την φωνήν αυτού και απεφθέγγετο αυτοίς· άνδρες Ιουδαίοι και οι κατοικούντες Ιερουσαλήμ άπαντες, τούτο υμίν γνωστόν έστω και ενωτίσασθε τα ρήματά μου. 15 ου γαρ, ως υμείς υπολαμβάνετε, ούτοι μεθύουσιν· έστι γαρ ωρα τρίτη της ημέρας· 16 αλλά τούτό εστι το ειρημένον δια του προφήτου Ιωήλ· 17 και έσται εν ταις εσχάταις ημέραις, λέγει ο Θεός, εκχεώ από του πνεύματός μου επί πάσαν σάρκα, και προφητεύσουσιν οι υιοί υμών και αι θυγατέρες υμών, και οι νεανίσκοι υμών οράσεις όψονται και οι πρεσβύτεροι υμών ενύπνια ενυπνιασθήσονται· 18 και γε επί τους δούλους μου και επί τας δούλας μου εν ταις ημέραις εκείναις εκχεώ από του πνεύματός μου, και προφητεύσουσι. 19 και δώσω τέρατα εν τω ουρανω άνω και σημεία επί της γης κάτω, αίμα και πυρ και ατιμίδα καπνού· 20 ο ήλιος μεταστραφήσεται εις σκότος και η σελήνη εις αίμα πριν ή ελθείν την ημέραν Κυρίου την μεγάλην και επιφανή. 21 και έσται πας ος αν επικαλέσηται το όνομα Κυρίου σωθήσεται. 22 Άνδρες Ισραηλίται, ακούσατε τους λόγους τούτους. Ιησούν τον Ναζωραϊον, άνδρα από του Θεού αποδεδειγμένον εις υμάς δυνάμεσι και τέρασι και σημείοις οίς εποίησε δι' αυτού ο Θεός εν μέσω υμών, καθώς και αυτοί οίδατε, 23 τούτον τη ωρισμένη βουλή και προγνώσει του Θεού έκδοτον λαβόντες, δια χειρών ανόμων προσπήξαντες ανείλετε· 24 ον ο Θεός ανέστησε λύσας τας ωδίνας του θανάτου, καθότι ουκ ην δυνατόν κρατείσθαι αυτόν υπ' αυτού. 25 Δαυιδ γαρ λέγει εις αυτόν· προωρώμην τον Κύριον ενώπιόν μου δια παντός, ότι εκ δεξιών μου εστιν ίνα μη σαλευθώ. 26 δια τούτο ευφράνθη η καρδιά μου και ηγαλλιάσατο η γλώσσά μου, έτι δε και η σάρξ μου κατασκηνώσει επ' ελπίδι, 27 ότι ουκ εγκαταλείψεις την ψυχήν μου εις άδου ουδέ δώσεις τον όσιόν σου ιδείν διαφθοράν. 28 εγνώρισάς μοι οδούς ζωής, πληρώσεις με ευφροσύνης μετά του προσώπου σου. 29 Άδρες αδελφοί, εξόν ειπείν μετά παρηρσίας προς υμάς περί του πατριάρχου Δαυιδ ότι και ετελεύτησε και έτάφη και το μνήμα αυτού εστιν εν ημίν άχρι της ημέρας ταύτης. 30 προφήτης ουν υπάρχων, και ειδώς ότι όρκω έμοσεν αυτω ο Θεός εκ καρπού της οσφύος αυτού το κατά σάρκα αναστήσιν τον Χριστόν καθίσει επί του θρόνου αυτού, 31 προϊδών ελάλησε περί της αναστάσεως του Χριστού ότι ου κατελείφθη η ψυχή αυτού εις άδου ουδέ η σάρξ αυτού είδε διαφθοράν. 32 τούτον τον Ιησούν ανέστησεν ο Θεός, ου πάντες ημείς εσμεν μάρτυρες. 33 τη δεξιά ουν του Θεού υψωθείς, την τε επαγγελίαν του Αγίου Πνεύματος λαβών παρά του πατρός, εξέχεε τούτο ό νυν υμείς βλέπετε και ακούετε. 34 ου γαρ Δαυιδ ανέβη εις τους ουρανούς, λέγει δε αυτός· ειπεν ο Κύριος τω Κυρίω μου, κάθου εκ δεξιών μου 35 έως αν θώ τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου. 36 ασφαλώς ουν γινωσκέτω πας οίκος Ισραήλ ότι και Κύριον και Χριστόν αυτόν ο Θεός εποίησε, τούτον τον Ιησούν ον υμείς εσταυρώσατε.

37 Ακούσαντες δε κατενύγησαν τη καρδιά, είπόν τε προς τον Πέτρον και τους λοιπούς αποστόλους· τι ποιήσομεν, άνδρες αδελφοί; 38 Πέτρος δε έφη προς αυτούς· μετανοήσατε, και βαπτισθήτω έκαστος υμών επί τω ονόματι Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και λήψεσθε την δωρεάν του Αγίου Πνεύματος. 39 υμίν γαρ εστιν η επαγγελία και τοις τέκνοις υμών και πάσι τοις εις μακράν, όσους αν προσκαλέσηται Κύριος ο Θεός ημών. 40 ετέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρητο και παρεκάλει λέγων· σώθητε από της γενεάς της σκολιάς ταύτης. 41 οι μεν ουν ασμένως αποδεξάμενοι τον λόγον αυτού εβαπτίσθησαν, και προσετέθησαν τη ημέρα εκείνη ψυχαί ωσει τρισχίλια. 42 ήσαν δε προσκαρτερούντες τη διδαχή των αποστόλων και τη κοινωνία και τη κλάσει του άρτου και ταις προσευχαίς. 43 Εγένετο δε πάση ψυχή φόβος, πολλά τε τέρατα και σημεία δια των αποστόλων εγένετο. 44 πάντες δε οι πιστεύοντες ήσαν επί το αυτό και είχον άπαντα κοινά, 45 και τα κτήματα και τας υπάρξεις επίπρασκον και διεμέριζον αυτά πάσι καθότι αν τις χρείαν είχε· 46 καθ' ημέραν τε προσκαρτερούντες ομοθυμαδόν εν τω ιερω, κλώντές τε κατ' οίκον άρτον. μετελάμβανον τροφής εν αγαλλιάσει και αφελότητι καρδιάς, 47 αινούντες τον Θεόν και έχοντες χάριν προς όλον τον λαόν. ο δε Κύριος προσετίθει τους σωζομένους καθ' ημέραν τη εκκλησία.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Γ'

1 ΕΠΙ το αυτό δε Πέτρος και Ιωάννης ανέβαινον εις το ιερόν επί την ωραν της προσευχής την ενάτην. 2 και τις ανήρ χωλός εκ κοιλίας μητρός αυτού υπάρχων εβαστάζετο, ον επίθουν καθ' ημέραν προς την θύραν του ιερού την λεγομένην ωραϊαν του αιτείν ελεημοσύνην παρά των εισπορευομένων εις το ιερόν· 3 ος ιδών Πέτρον και Ιωάννην μέλλοντας εισιέναι εις το ιερόν ηρώτα ελεημοσύνην. 4 ατενίσας δε Πέτρος εις αυτόν συν τω Ιωάννη είπε· βλέψον εις ημάς. 5 ο δε επείχεν αυτοίς προσδοκών τι παρ' αυτών λαβείν. 6 είπε δε Πέτρος· αργύριον και χρυσίον ουχ υπάρχει μοι· ό δε έχω τούτό σοι δίδωμι· εν τω ονόματι Ιησού Χριστού του Ναζωραίου έγειρε και περιπάτει. 7 και πιάσας αυτόν της δεξιάς χειρός ήγειρε· παραχρήμα δε εστερεώθησαν αυτού αι βάσεις και τα σφυρά, 8 και εξαλλόμενος έστη και περιεπάτει, και εισήλθε συν αυτοίς εις το ιερόν περιπατών και αλλόμενος και αιμών τον Θεόν. 9 και είδεν αυτόν πας ο λαός περιπατούντα και αινούντα τον Θεόν· 10 επεγίνωσκόν τε αυτόν ότι ούτος ην ο προς την ελεημοσύνην καθημένος επί τη ωραία πύλη του ιερού, και επλήσθησαν θάμβους και εκστάσεως επί τω συμβεβηκότι αυτω. 11 Κρατούντος δε του ιαθέντος χωλού τον Πέτρον και Ιωάννην συνέδραμε προς αυτούς πας ο λαός επί τη στοά τη καλουμένη Σολομώντος έκθαμβοι. 12 ιδών δε Πέτρος απεκρίνατο προς τον λαόν· άνδρες Ισραηλίται, τι θαυμάζετε επί τούτω, ή ημίν τι ατενίζετε ως ίδια δυνάμει ή ευσεβεία πεποηκόσι του περιπατείν αυτόν; 13 ο Θεός Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ, ο Θεός των πατέρων ημών, εδόξασε τον παίδα αυτού Ιησούν· ον υμείς μεν παρεδώκατε και ηρνήσασθε αυτόν κατά πρόσωπον Πιλάτου, κρίναντος εκείνου απολύειν· 14 υμείς δε τον άγιον και δίκαιον ηρνήσασθε, και ητήσασθε άνδρα φονέα χαρισθήναι υμίν, 15 τον δε αρχηγόν της ζωής απεκτείνατε, ον ο Θεός ήγειρεν εκ νεκρών, ου ημείς μάρτυρές εσμεν. 16 και επί τη πίστει του ονόματος αυτού τούτον, ον θεωρείτε και οίδατε,

εστερέωσε το όνομα αυτού, και η πίστις η δι' αυτού έδωκεν αυτω την ολοκληρίαν ταύτην απέναντι πάντων υμών. 17 και νυν, αδελφοί, οίδα ότι κατά άγνοιαν επράξατε, ωσπερ και οι άρχοντες υμών· 18 ο δε Θεός α προκατήγγειλε δια στόματος πάντων των προφητών αυτού παθείν τον Χριστόν, επλήρωσεν ούτω. 19 μετανοήσατε ουν και επιστρέψατε εις το εξαλειφθήναι υμών τας αμαρτίας, 20 όπως αν έλθωσι καιροί αναψύξεως από προσώπου του Κυρίου και αποστείλη τον προκεχειρισμένον υμίν Χριστόν Ιησούν, 21 ον δεί ουρανόν μεν δέξασθαι άχρι χρόνων αποκαταστάσεως πάντων ων ελάλησεν ο Θεός δια στόματος πάντων αγίων αυτού προφητών απ' αιώνος. 22 Μωϋσής μεν γαρ προς τους πατέρας είπεν ότι προφήτην υμίν αναστήσει Κύριος ο Θεός υμών εκ των αδελφών υμών ως εμέ· αυτού ακούσεσθε κατά πάντα όσα αν λαλήση προς υμάς. 23 έτσι δε πάσα ψυχή, ήτις εάν μη ακούση του προφήτου εκείνου, εξολοθρευθήσεται εκ του λαού. 24 και πάντες δε οι προφήται από Σαμουήλ και των καθεξής όσοι ελάλησαν, και κατήγγειλαν τας ημέρας ταύτας. 25 υμείς εστε υιοί των προφητών και της διαθήκης ης διέθετο ο Θεός προς τους πατέρας ημών, λέγων προς Αβραάμ· και εν τω σπέρματί σου ενευλογηθήσονται πάσαι αι πατριάί της γης. 26 υμίν πρώτον ο Θεός αναστήσας τον παιδα αυτού Ιησούν απέστειλεν αυτόν ευλογούντα υμάς εν τω αποστρέφειν έκαστον από των πονηριών υμών.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Δ΄

1 ΛΑΛΟΥΝΤΩΝ δε αυτών προς τον λαόν επέστησαν αυτοίς οι ιερείς και ο στρατηγός του ιερού και οι Σαδδουκαίοι, 2 διαπονούμενοι δια το διδάσκειν αυτούς τον λαόν και καταγγέλλειν εν τω Ιησού την ανάστασιν των νεκρών· 3 και επέβαλον αυτοίς τας χείρας και έθεντο εις τήρησιν εις την αύριον· ην γαρ εσπέρα ήδη. 4 πολλοί δε των ακουσάντων τον λόγον επίστευσαν, και εγενήθη ο αριθμός των ανδρών ωσει χιλιάδες πέντε. 5 Εγένετο δε επί την αύριον συναχθήναι αυτών τους άρχοντας και τους πρεσβυτέρους και γραμματείς εις Ιερουσαλήμ, 6 και Άνναν τον αρχιερέα και Καϊάφαν και Ιωάννην και Αλέξανδρον και όσοι ήσαν εκ γένους αρχιερατικού, 7 και στήσαντες αυτούς εν τω μέσω επυνθάνοντο· εν ποία δυνάμει ή εν ποίω ονόματι εποίησατε τούτο υμείς; 8 τότε Πέτρος πλησθείς Πνεύματος Αγίου είπε προς αυτούς· άρχοντες του λαού και πρεσβύτεροι του Ισραήλ, 9 ει ημείς σήμερα ανακρινόμεθα επί ευεργεσία ανθρώπου ασθενούς, εν τίνι ούτος σέσωσται, 10 γνωστόν έστω πάσιν υμίν και παντί τω λαω Ισραήλ ότι εν τω ονόματι Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, ον υμείς εσταυρώσατε, ον ο Θεός ήγειρεν εκ νεκρών, εν τούτω ούτος παρέστηκεν ενώπιον υμών υγιής. 11 ούτός εστιν ο λίθος ο εξουθενηθείς υφ' υμών των οικοδομούντων, ο γενόμενος εις κεφαλήν γωνίας. 12 και ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία· ουδέ γαρ όνομά εστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ω δεί σωθήναι ημάς.

13 Θεωρούντες δε την του Πέτρου παρρησίαν και Ιωάννου, και καταλαβόμενοι ότι άνθρωποι αγράμματοί εισι και ιδιώται, εθαύμαζον, επεγίνωσκόν τε αυτούς ότι συν τω Ιησού ήσαν, 14 τον δε άνθρωπον βλέποντες συν αυτοίς εσώτα τον θεραπευμένον, ουδέν είχον αντειπείν. 15 κελεύσαντες δε αυτούς έξω του συνεδρίου απελθείν, συνέβαλλον προς αλλήλους 16 λέγοντες· τι ποιήσομεν τοις ανθρώποις τούτοις; ότι μεν γαρ γνωστόν σημείον γέγονε δι' αυτών, πάσι τοις κατοικούσιν Ιερουσαλήμ φανερόν και ου δυνάμεθα αρνήσασθαι· 17 αλλ' ίνα μη επί πλείον διανεμηθή εις τον λαόν, απειλή απειλησώμεθα αυτοίς μηκέτι λαλείν επί τω ονόματι τούτω μηδενί ανθρώπων. 18 και καλέσαντες αυτούς παρήγγειλαν αυτοίς το καθόλου μη φθέγγεσθαι μηδέ διδάσκειν επί τω ονόματι του Ιησού. 19 ο δε Πέτρος και Ιωάννης αποκριθέντες προς αυτούς είπον· ει δίκαιόν εστιν ενώπιον του Θεού υμών ακούειν μάλλον ή του Θεού κρίνατε. 20 ου δυνάμεθα γαρ ημείς α είδομεν και ηκούσαμεν μη λαλείν. 21 οι δε προσαπειλησάμενοι απέλυσαν αυτούς, μηδέν ευρίσκοντες το Πως κολάσσονται αυτοίς, δια τον λαόν. ότι πάντες εδόξαζον τον Θεόν επί τω γεγονότι· 22 ετών γαρ ην πλειόνων τεσσαράκοντα ο άνθρωπος εφ' ον εγεγόνει το σημείον τούτο της ίάσεως.

23 Απολυθέντες δε ήλθον προς τους ίδιους και απήγγειλαν όσα προς αυτούς οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι είπον. 24 οι δε ακούσαντες ομοθυμαδόν ήραν φωνήν προς τον Θεόν και είπον· Δέσποτα, συ ο ποιήσας τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς, 25 ο δια στόματος Δαυιδ παιδός σου ειπών· ίνα τι εφρύαξαν έθνη και λαοί εμελέτησαν κενά; 26 παρέστησαν οι βασιλείς της γης και οι άρχοντες συνήχθησαν επί το αυτό κατά του Κυρίου και κατά του Χριστού αυτού. 27 συνήχθησαν γαρ επ' αληθείας επί τον άγιον παιδα σου Ιησούν, ον έχρισας, Ηρώδης τε και Πόντιος Πιλάτος συν έθνεσι και λαοίς Ισραήλ, 28 ποιήσαι όσα η χείρ σου και η βουλή σου προώρισε γενέσθαι. 29 και τα νυν, Κύριε, έπίδε επί τας απειλάς αυτών, και δος τοις δούλοις σου μετά παρρησίας πάσης λαλείν τον λόγον σου 30 εν τω την χείρά σου εκτείνεις σε εις ίασιν και σημεία και τέρατα γίνεσθαι δια του ονόματος του αγίου παιδός σου Ιησού. 31 και δεηθέντων αυτών εσαλεύθη ο τόπος εν ω ήσαν συνηγμένοι, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου, και ελάουν τον λόγον του Θεού μετά παρρησίας.

32 Του δε πλήθους των πιστευσάντων ην η καρδιά και η ψυχή μία, και ουδέ εις τι των υπαρχόντων αυτω έλεγεν ίδιον είναι, αλλ' ην αυτοίς άπαντα κοινά. 33 και μεγάλη δυνάμει απεδίδουν το μαρτύριον οι απόστολοι της αναστάσεως του Κυρίου Ιησού χάρις τε μεγάλη ην επί πάντας αυτούς. 34 ουδέ γαρ ενδεής τις υπήρχεν εν αυτοίς· όσοι γαρ κήτορες χωρίων ή οικιών υπήρχον, πωλούντες έφερον τας τιμάς των πιπρασκομένων και ετίθουν παρά τους πόδας των αποστόλων· 35 διεδίδοτο δε έκαστω καθότι αν τις χρείαν είχεν. 36 Ιωσής δε ο επικληθείς Βαρνάβας υπό των αποστόλων, ό έστι μεθερμηνευόμενος υιος παρακλήσεως, Λευίτης, Κύπριος τω γένει, 37 υπάρχοντας αυτω αγρού, πωλήσας ήνεγκε το χρήμα και έθηκε παρά τους πόδας των αποστόλων.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Ε΄

1 ΑΝΗΡ δε τις Ανανίας ονόματι συν Σαπφείρη τη γυναικί αυτού επώλησε κτήμα 2 και ενοσφίσατο από της τιμής, συνειδυίας και της γυναικός αυτού, και ενέγκας μέρος τι παρά τους πόδας των αποστόλων έθηκεν. 3 είπε δε Πέτρος· Ανανία, διατί επλήρωσεν ο σατανάς την καρδιαν σου, ψεύσασθαί σε το Πνεύμα το Άγιον και νοσφίσασθαι από της

τιμής του χωρίου; 4 ουχί μένον σοι έμενε και πραθέν εν τη σή εξουσία υπήρχε; τι ότι έθου εν τη καρδια σου το πράγμα τούτο; ουκ εμεύσω ανθρωποις, αλλά τω Θεω. 5 ακούων δε ο Ανανίας τους λόγους τούτους πεσών εξέψυξε, και εγένετο φόβος μέγας επί πάντας τους ακούοντας ταύτα. 6 αναστάντες δε οι νεώτεροι συνέστειλαν αυτόν και εξενέγκαντες έθαψαν. 7 Εγένετο δε ως ωρών τριών διάστημα και η γυνή αυτού, μη ειδία το γεγονός, εισήλθεν. 8 απεκριθη δε αυτη ο Πέτρος· ειπέ μοι, ει τοσούτου το χωρίον απέδοσθε; η δε ειπέ· ναι, τοσούτου. 9 ο δε Πέτρος ειπέ προς αυτήν· τι ότι συνεφωνήθη υμίν πειράσαι το Πνεύμα Κυρίου; ιδού οι πόδες των θαψάντων τον άνδρα σου επί τη θύρα και εξοίσουσί σε. 10 έπεσε δε παραχρήμα παρά τους πόδας αυτού και εξέψυξεν· εισελθόντες δε οι νεανίσκοι εύρον αυτήν νεκράν, και εξενέγκαντες έθαψαν προς τον άνδρα αυτής. 11 και εγένετο φόβος μέγας εφ' όλην την εκκλησίαν και επί πάντας τους ακούοντας ταύτα.

12 Δια δε των χειρών των αποστόλων εγένετο σημεία και τέρατα εν τω λαω πολλά· και ήσαν ομοθυμαδόν άπαντες εν τη στοά Σολομώντος· 13 των δε λοιπών ουδεις ετόλμα κολλάσθαι αυτοίς, αλλ' εμεγάλυνεν αυτούς ο λαός· 14 μάλλον δε προσετίθεντο πιστεύοντες τω Κυρίω πλήθη ανδρών τε και γυναικών, 15 ωστε κατά τας πλατείας εκφέρειν τους ασθενείς και τιθέναι επί κλινών και κραβάττων, ίνα ερχομένου Πέτρου καν η σκιά επισκιάση τινί αυτών. 16 συνήρχετο δε και το πλήθος των πέριξ πόλεων εις Ιερουσαλήμ φέροντες ασθενείς και οχλουμένους υπό πνευμάτων ακαθάρτων, οίτινες εθεραπεύοντο άπαντες.

17 Αναστάς δε ο αρχιερεύς και πάντες οι συν αυτω, η ούσα αίρεσις των Σαδδουκαίων, επλήσθησαν ζήλου 18 και επέβαλον τας χείρας αυτών επί τους αποστόλους, και έθεντο αυτούς εν τηρήσει δημοσία. 19 άγγελος δε Κυρίου δια της νυκτός ήνοιξε τας θύρας της φυλακής, εξαγαγών τε αυτούς ειπέ· 20 πορεύεσθε, και σταθέντες λαλείτε εν τω ιερω τω λαω πάντα τα ρήματα της ζωής ταύτης. 21 ακούσαντες δε εισήλθον υπό τον όρθρον εις το ιερόν και ειδίδασκον. παραγενόμενος δε ο αρχιερεύς και οι συν αυτω συνεκάλεσαν το συνέδριον και πάσαν την γερουσίαν των υιών Ισραήλ. και απέστειλαν εις το δεσμοτήριον αχθήναι αυτούς. 22 οι δε υπηρέται παραγενόμενοι ουχ εύρον αυτούς εν τη φυλακή, αναστρέψαντες δε απήγγειλαν 23 λέγοντες ότι το μεν δεσμοτήριον εύρομεν κεκλεισμένον εν πάση ασφαλεία και τους φύλακας εσώτας προ των θυρών, ανοίξαντες δε έσω ουδένα εύρομεν. 24 ως δε ήκουσαν τους λόγους τούτους ό τε ιερεύς και ο στρατηγός του ιερού και οι αρχιερείς, διηπόρουν περι αυτών τι αν γένοιτο τούτο. 25 παραγενόμενος δε τις απήγγειλεν αυτοίς ότι ιδού οι άνδρες, ους έθεσθε εν τη φυλακή, εισίν εν τω ιερω εσώτες και διδάσκοντες τον λαόν. 26 τότε απελθών ο στρατηγός συν τοις υπηρέταις ήγαγεν αυτούς ου μετά βίας· εφοβούντο γαρ τον λαόν, ίνα μη λιθασθώσιν· 27 αγαγόντες δε αυτούς έστησαν εν τω συνεδρίω. και επηρώτησεν αυτούς ο αρχιερεύς 28 λέγων· ου παραγγελία παρηγγείλαμεν υμίν μη διδάσκειν επί τω ονόματι τούτω; και ιδού πεπληρώκατε την Ιερουσαλήμ της διδαχής υμών, και βούλεσθε επαγαγείν εφ' ημάς το αίμα του ανθρωπου τούτου. 29 αποκριθείς δε Πέτρος και οι απόστολοι ειπόν· πειθαρχείν δεί Θεω μάλλον ή ανθρωποις. 30 ο Θεός των πατέρων ημών ήγειρεν Ιησούν, ον υμείς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες επί ξύλου· 31 τούτον ο Θεός αρχηγόν και σωτήρα ύψωσε τη δεξιά αυτού δούναι μετάνοιαν τω Ισραήλ και άφεςιν αμαρτιών. 32 και ημείς εσμεν αυτού μάρτυρες των ρημάτων τούτων, και το Πνεύμα δε το Άγιον ό έδωκεν ο Θεός τοις πειθαρχούσιν αυτω. 33 οι δε ακούσαντες διεπρίοντο και εβουλεύοντο ανελείν αυτούς. 34 Αναστάς δε τις εν τω συνεδρίω Φαρισαίος ονόματι Γαμαλιήλ, νομοδιδάσκαλος τίμιος παντί τω λαω, εκέλευσεν έξω βραχύ τι τους αποστόλους ποιήσαι, 35 ειπέ τε προς αυτούς· άνδρες Ισραηλίται, προσέχετε εαυτοίς επί τοις ανθρωποις τούτοις τι μέλλετε πράσσειν. 36 προ γαρ τούτων των ημερών ανέστη Θευδás, λέγων είναιί τινα εαυτόν, ω προσεκλίθη αριθμός ανδρών ωσει τετρακοσίων· ος ανηρέθη, και πάντες όσοι επείθοντο αυτω διελύθησαν και εγένοντο εις ουδέν. 37 μετά τούτον ανέστη Ιουδás ο Γαλιλαίος εν ταις ημέραις της απογραφής και απέστησε λαόν ικανόν οπίσω αυτού· κακείνος απώλετο, και πάντες όσοι επείθοντο αυτω διεσκορπίσθησαν. 38 και τα νυν λέγω υμίν, απόστητε από των ανθρωπων τούτων και εάσατε αυτούς· ότι εάν ή εξ ανθρωπων η βουλή αύτη ή το έργον τούτο, καταλυθήσεται· 39 ει δε εκ Θεού εστιν, ου δύνασθε καταλύσαι αυτό, μη ποτε και θεομάχοι ευρεθήτε. 40 επείσθησαν δε αυτω, και προσκαλεσάμενοι τους αποστόλους δείραντες παρήγγειλαν μη λαλείν επί τω ονόματι του Ιησού, και απέλυσαν αυτούς. 41 οι μεν ουν επορεύοντο χαίροντες από προσώπου του συνεδρίου, ότι υπέρ του ονόματος αυτού κατηξίωθησαν ατιμασθήναι· 42 πάσαν τε ημέραν εν τω ιερω και κατ' οίκον ουκ επαύοντο διδάσκοντες και ευαγγελιζόμενοι Ιησούν τον Χριστόν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΣΤ΄

1 ΕΝ δε ταις ημέραις ταύταις πληθυνόντων των μαθητών εγένετο γογγυσμός των Ελληνιστών προς τους Εβραίους, ότι παρεθεωρούντο εν τη διακονία τη καθημερινή αι χήραι αυτών. 2 προσκαλεσάμενοι δε οι δώδεκα το πλήθος των μαθητών ειπόν· ουκ αρεστόν εστιν ημάς καταλείψαντας τον λόγον του Θεού διακονείν τραπέζαις. 3 επισκέψασθε ουν, αδελφοί, άνδρας εξ υμών μαρτυρουμένους επτά, πλήρεις Πνεύματος Αγίου και σοφίας, ους καταστήσομεν επί της χρείας ταύτης· 4 ημείς δε τη προσευχή και τη διακονία του λόγου προσκαρτερήσομεν. 5 και ήρεσεν ο λόγος ενώπιον παντός του πλήθους· και εξελέξαντο Στέφανον, άνδρα πλήρη πίστεως και Πνεύματος Αγίου, και Φίλιππον και Πρόχορον και Νικάνορα και Τίμωνα και Παρμενάν και Νικόλαον προσήλυτον Αντιοχέα, 6 ους έστησαν ενώπιον των αποστόλων, και προσευξάμενοι επέθηκαν αυτοίς τας χείρας. 7 και ο λόγος του Θεού ηύξανε, και επληθύνετο ο αριθμός των μαθητών εν Ιερουσαλήμ σφόδρα, πολύς τε όχλος των Ιουδαίων υπήκουον τη πίστει.

8 Στέφανος δε πλήρης πίστεως και δυνάμεως εποίει τέρατα και σημεία μεγάλα εν τω λαω 9 ανέστησαν δε τινες των εκ της συναγωγής της λεγομένης Λιβερτινών και Κυρηναίων και Αλεξανδρέων και των από Κιλικίας και Ασίας συζητούντες τω Στεφάνω, 10 και ουκ ίσχυον αντιστήναι τη σοφία και τω πνεύματι ω ελάλει. 11 τότε υπέβαλον άνδρας λέγοντας ότι ακηκόαμεν αυτού λαλούντος ρήματα βλάσφημα εις Μωϋσήν και τον Θεόν· 12 συνεκίνησάν τε τον λαόν και τους πρεσβυτέρους και τους γραμματείς, και επιστάντες συνήρπασαν αυτόν και ήγαγον εις το συνέδριον, 13 έστησάν τε μάρτυρας ψευδεις λέγοντας· ο ανθρωπος ούτος ου παύεται ρήματα βλάσφημα λαλών κατά του τόπου του αγίου και του νόμου· 14 ακηκόαμεν γαρ αυτού λέγοντος ότι Ιησούς ο Ναζωραίος ούτος

καταλύσει τον τόπον τούτον και αλλάξει τα έθνη α παρέδωκεν ημίν Μωϋσής. 15 και ατενίσαντες εις αυτόν άπαντες οι καθεζόμενοι εν τω συνεδρίω είδον το πρόσωπον αυτού ωσει πρόσωπον αγγέλου.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Ζ΄

1 ΕΙΠΕ δε ο αρχιερεύς· ει άρα ταύτα ούτως έχει; 2 ο δε έφη· άνδρες αδελφοί και πατέρες, ακούσατε. ο Θεός της δόξης ώφθη τω πατρί ημών Αβραάμ όντι εν τη Μεσοποταμία, πριν ή κατοικήσαι αυτόν εν Χαρράν, 3 και είπε προς αυτόν· έξελθε εκ της γης σου και εκ της συγγενείας σου, και δεύρο εις γην ην αν σοι δείξω. 4 τότε εξελθών εκ γης Χαλδαιών κατώκησεν εν Χαρράν. κακείθεν μετά το αποθανείν τον πατέρα αυτού μετώκησεν αυτόν εις την γην ταύτην εις ην υμείς νυν κατοικείτε· 5 και ουκ έδωκεν αυτω κληρονομίαν εν αυτη ουδέ βήμα ποδός, και επηγγείλατο δούναι αυτω εις κατάσχεσιν αυτήν και τω σπέρματι αυτού μετ' αυτόν, ουκ όντος τέκνου. 6 ελάλησε δε ούτως ο Θεός, ότι έσται το σπέρμα αυτού πάροικον εν γη αλλοτρία, και δουλώσουσιν αυτό και κακώσουσιν έτη τετρακόσια· 7 και το έθνος ω εάν δουλεύσωσι κρινώ εγώ, είπεν ο Θεός· και μετά ταύτα εξελεύσονται και λατρεύσουσί μοι εν τω τόπω τούτω. 8 και έδωκεν αυτω διαθήκην περιτομής· και ούτως εγέννησε τον Ισαάκ και περιέτεμεν αυτόν τη ημέρα τη ογδόη, και ο Ισαάκ τον Ιακώβ, και ο Ιακώβ τους δώδεκα πατριάρχας. 9 Και οι πατριάρχαι ζηλώσαντες τον Ιωσήφ απέδοντο εις Αίγυπτον. 10 και ην ο Θεός μετ' αυτού, και εξείλετο αυτόν εκ πασών των θλίψεων αυτού, και έδωκεν αυτω χάριν και σοφίαν εναντίον Φαραώ βασιλέως Αιγύπτου, και κατέστησεν αυτόν ηγούμενον επ' Αίγυπτον και όλον τον οίκον αυτού. 11 ήλθε δε λιμός εφ' όλην την γην Αιγύπτου και Χαναάν και θλίψις μεγάλη, και ουχ εύρισκον χορτάσματα οι πατέρες ημών. 12 ακούσας δε Ιακώβ όντα σίτα εν Αιγύπτω εξαπέστειλε τους πατέρας ημών πρώτον· 13 και εν τω δευτέρω ανεγνωρίσθη Ιωσήφ τοις αδελφοίς αυτού και φανερόν εγένετο τω Φαραώ το γένος του Ιωσήφ. 14 αποστειλας δε Ιωσήφ μετεκαλέσατο τον πατέρα αυτού Ιακώβ και πάσαν την συγγένειαν αυτού εν ψυχαίς εβδομηκοντα πέντε. 15 κατέβη δε Ιακώβ εις Αίγυπτον και ετελεύτησεν αυτός και οι πατέρες ημών, 16 και μετετέθησαν εις Συμέχ και τέθησαν εν τω μνήματι ω ωνήσατο Αβραάμ τιμής αργυρίου παρα των υιών Εμμόρ του Συχέμ. 17 Καθώς δε ήγγιζεν ο χρόνος της επαγγελίας ην ώμοσεν ο Θεός τω Αβραάμ, ηύξησεν ο λαός και επληθύνθη εν Αιγύπτω, 18 άχρις ου ανέστη βασιλεύς έτερος, ος ουκ ήδει τον Ιωσήφ. 19 ούτος κατασοφισάμενος το γένος ημών εκάκωσε τους πατέρας ημών του ποιείν έκθετα τα βρέφη αυτών, εις το μη ζωογονείσθαι· 20 εν ω καιρω εγεννήθη Μωϋσής, και ην αστειός τω Θεω· ος ανετράφη μήνας τρεις εν τω οίκω του πατρός αυτού. 21 εκτεθέντα δε αυτόν ανείλετο αυτό η θυγάτηρ Φαραώ και ανεθρέψατο αυτόν εαυτη εις υιόν. 22 και επαιδεύθη Μωϋσής πάση σοφία Αιγυπτίων, ην δε δυνατός εν λόγοις και εν έργοις. 23 Ως δε επληρούτο αυτω τεσσαρακονταετής χρόνος, ανέβη εις την καρδίαν αυτού επισκέψασθαι τους αδελφούς αυτού τους υιούς Ισραήλ. 24 και ιδών τινα αδικούμενον ημύνατο, και εποίησατο εκδίκησιν τω καταπονουμένω πατάξας τον Αιγύπτιον. 25 ενόμιζε δε συνιέναι τους αδελφούς αυτού ότι ο Θεός δια χειρός αυτού δίδωσιν αυτοίς σωτηριάν· οι δε ου συνήκαν. 26 τη τε επιούση ημέρα ώφθη αυτοίς μαχομένοις, και συνήλασεν αυτούς εις ειρήνην ειπών· άνδρες, αδελφοί εστε υμείς· ίνα τι αδικείτε αλλήλους; 27 ο δε αδικών τον πλησίον απώσατο αυτόν ειπών· τις σε κατέστησεν άρχοντα και δικαστήν εφ' ημών; 28 μη ανελείν με συ θέλεις ον τρόπον ανείλες χθές τον Αιγύπτιον; 29 έφυγε δε Μωϋσής εν τω λόγω τούτω και εγένετο πάροικος εν γη Μαδιάμ, ου εγέννησεν υιούς δύο. 30 Και πληρωθέντων ετών τεσσαράκοντα ώφθη αυτω εν τη ερήμω του όρους Σινά άγγελος Κυρίου εν φλογί πυρός βάτου. 31 ο δε Μωϋσής ιδών εθαύμαζε το όραμα· προσερχομένου δε αυτού κατανοήσαι εγένετο φωνή Κυρίου προς αυτόν· 32 εγώ ο Θεός των πατέρων σου, ο Θεός Αβραάμ και ο Θεός Ισαάκ και ο Θεός Ιακώβ. έντρομος δε γενόμενος Μωϋσής ουκ ετόλμα κατανοήσαι. 33 είπε δε αυτω ο Κύριος· λύσον το υπόδημα των ποδών σου. ο γαρ τόπος εν ω έστηκας γη αγία εστί. 34 ιδών είδον την κάκωσιν του λαού μου του εν Αιγύπτω και του στεναγμού αυτών ήκουσα, και κατέβην εξελέσθαι αυτούς· και νυν δεύρο αποστειλώ σε εις Αίγυπτον. 35 Τούτον τον Μωϋσήν ον ηρνήσαντο ειπόντες· τις σε κατέστησεν άρχοντα και δικαστήν; τούτον ο Θεός άρχοντα και λυτρωτήν απέστειλεν εν χειρί αγγέλου του οφθέντος αυτω εν τη βάτω. 36 ούτος εξήγαγεν αυτούς ποιήσας τέρατα και σημεία εν τη Αιγύπτω και εν Ερυθρά θαλάσση και εν τη ερήμω έτη τεσσαράκοντα. 37 ούτός εστιν ο Μωϋσής ο ειπών τοις υιοίς Ισραήλ· προφήτην υμίν αναστήσει Κύριος ο Θεός υμών εκ των αδελφών υμών ως εμέ· αυτοι ακούσεσθε. 38 ούτός εστιν ο γενόμενος εν τη εκκλησία εν τη ερήμω μετά του αγγέλου του λαλούντος αυτω εν τω όρει Σινά και των πατέρων ημών, ος εδέξατο λόγια ζώντα δούναι ημίν. 39 ω ουκ ηθέλησαν υπήκοοι γενέσθαι οι πατέρες ημών, αλλ' απώσαντο και εστράφησαν τη καρδιά αυτών εις Αίγυπτον 40 ειπόντες τω Ααρών· ποίησον ημίν θεούς οί προπορεύονται ημών· ο γαρ Μωϋσής ούτος ος εξήγαγεν ημάς εκ γης Αιγύπτου, ουκ οίδαμεν τι γέγονεν αυτω. 41 και εμοσχοποίησαν εν ταις ημέραις εκείναις και ανήγαγον θυσίαν τω ειδώλω, και ευφραίνοντο εν τοις έργοις των χειρών αυτών. 42 έστρεψε δε ο Θεός και παρέδωκεν αυτούς λατρεύειν τη στρατιά του ουρανού, καθώς γέγραπται εν βίβλω των προφητών· μη σφάγια και θυσίας προσηνέγκατέ μοι έτη τεσσαράκοντα εν τη ερήμω, οίκος Ισραήλ; 43 και ανελάβετε την σκηνήν του Μολόχ και το άστρον του θεού υμών Ρεμφάν, τους τύπους ους εποίησατε προσκυνείν αυτοίς· και μετοικίω υμάς επέκεινα Βαβυλώνος. 44 Η σκηνή του μαρτυρίου ην τοις πατράσιν ημών εν τη ερήμω, καθώς διετάξατο ο λαλών τω Μωϋσή ποιήσαι αυτήν κατά τον τύπον ον εωράκει· 45 ην και εισήγαγον διαδεξάμενοι οι πατέρες ημών μετά Ιησού εν τη κατασχέσει των εθνών ων έξωσεν ο Θεός από προσώπου των πατέρων ημών, έως των ημερών Δαυίδ· 46 ος εύρε χάριν ενώπιον του Θεού και ητήσατο ευρείν σκηνωμα τω Θεω Ιακώβ. 47 Σολομών δε ωκοδόμησεν αυτω οίκον. 48 αλλ' ουχ ο ύψιστος εν χειροποίητοις ναίσι κατοικεί, καθώς ο προφήτης λέγει· 49 ο ουρανός μοι θρόνος, η δε γη υποπόδιον των ποδών μου· ποίον οίκον οικοδομήσατέ μοι, λέγει Κύριος, ή τις τόπος της καταπαύσεώς μου; 50 ουχί η χείρ μου εποίησε ταύτα πάντα; 51 Σκληροτράχηλοι και απερίμητοι τη καρδιά και τοις ωσίν, υμείς αεί τω Πνεύματι τω Αγίω αντιπίπτετε, ως οι πατέρες υμών και υμείς. 52 τίνα των προφητών ουκ εδίωξαν οι πατέρες υμών; και απέκτειναν τους προκαταγγείλαντας περί της ελεύσεως του δικαίου, ου νυν υμείς προδόται και φονείς γεγέννησθε· 53 οτινες ελάβετε τον νόμον εις διαταγás αγγέλων, και ουκ εφυλάξατε. 54 Ακούοντες δε ταύτα διεπρίοντο ταις καρδίαις αυτών και έβρυχον τους οδόντας επ' αυτόν. 55 υπάρχουν δε πλήρης Πνεύματος

Αγίου, ατενίσας εις τον ουρανόν είδε δόξαν Θεού και Ιησούν εστώτα εκ δεξιών του Θεού, 56 και είπεν· ιδού θεωρώ τους ουρανούς ανεωγμένους και τον υιόν του ανθρώπου εκ δεξιών του Θεού εστώτα. 57 κράξαντες δε φωνή μεγάλη συνέσχον τα ώτα αυτών και ωρμησαν ομοθυμαδόν επ' αυτόν, 58 και εκβαλόντες έξω της πόλεως ελιθοβόλουν. και οι μάρτυρες απέθεντο τα ιμάτια αυτών παρά τους πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου, 59 και ελιθοβόλουν τον Στέφανον, επικαλούμενον και λέγοντα· Κύριε Ιησού, δέξαι το πνεύμά μου. 60 θείσ δε τα γόνατα έκραξε φωνή μεγάλη· Κύριε, μη στήσης αυτοίς την αμαρτίαν ταύτην. και τούτο ειπών εκοιμήθη. Σαύλος δε ην συνευδοκών τη αναίρέσει αυτού.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Η΄

1 ΕΓΕΝΕΤΟ δε εν εκείνη τη ημέρα διωγμός μέγας επί την εκκλησίαν την εν Ιεροσολύμοις· πάντες δε διεσπάρσαν κατά τας χώρας της Ιουδαίας και Σαμαρείας, πλην των αποστόλων. 2 συνεκόμισαν δε τον Στέφανον άνδρες ευλαβείς και εποίησαν κοπετόν μέγαν επ' αυτω. 3 Σαύλος δε ελυμαίνεται την εκκλησίαν κατά τους οίκους εισπορευόμενος, σύρων τε άνδρας και γυναίκας παρεδίδου εις φυλακήν.

4 Οι μεν ουν διασπαρέντες διήλθον ευαγγελιζόμενοι τον λόγον. 5 Φίλιππος δε κατελθών εις πόλιν της Σαμαρείας εκήρυσσεν αυτοίς τον Χριστόν. 6 προσείχον δε οι όχλοι τοις λεγομένοις υπό του Φιλίππου ομοθυμαδόν εν τω ακούειν αυτούς και βλέπειν τα σημεία α εποίει. 7 πολλών γαρ των εχόντων πνεύματα ακάθαρτα βοώντα φωνή μεγάλη εξήρχετο, πολλοί δε παραλελυμένοι και χωλοί εθεραπεύθησαν, 8 και εγένετο χαρά μεγάλη εν τη πόλει εκείνη. 9 Ανήρ δε τις ονόματι Σίμων προϋπήρχεν εν τη πόλει μαγεύων και εξιστών το έθνος της Σαμαρείας, λέγων εινάί τινα εαυτόν μέγαν· 10 ω προσείχον πάντες από μικρού έως μεγάλου λέγοντες· ούτός εστιν η δύναμις του Θεού η μεγάλη. 11 προσείχον δε αυτω δια το ικανω χρόνω ταις μαγείαις εξεστακέναι αυτούς. 12 ότε δε επίστευσαν τω Φιλίππω ευαγγελιζόμενω τα περι της βασιλείας του Θεού και του ονόματος Ιησού Χριστού, εβαπτίζοντο άνδρες τε και γυναίκες. 13 ο δε Σίμων και αυτός επίστευσε, και βαπτισθείς ην προσκαρτερών τω Φιλίππω, θεωρών τε δυνάμεις και σημεία γινόμενα εξίστατο. 14 Ακούσαντες δε οι εν Ιεροσολύμοις απόστολοι ότι δέδεκται η Σαμαρεία τον λόγον του Θεού, απέστειλαν προς αυτούς τον Πέτρον και Ιωάννην· 15 οίτινες καταβάντες προσηύξαντο περι αυτών όπως λάβωσι Πνεύμα Άγιον· 16 ούπω γαρ ην επ' ουδενί αυτών επιπεπτωκόσ, μόνον δε βεβαπτισμένοι υπήρχον εις το όνομα του Κυρίου Ιησού. 17 τότε επετίθουν τας χείρας επ' αυτούς, και ελάμβανον Πνεύμα Άγιον. 18 ιδών δε ο Σίμων ότι δια της επιθέσεως των χειρών των αποστόλων διδοται το Πνεύμα το Άγιον, προσήνεγκεν αυτοίς χρήματα 19 λέγων· δότε καμοί την εξουσίαν ταύτην, ίνα ω εάν επιθώ τας χείρας λαμβάνη Πνεύμα Άγιον. 20 Πέτρος δε είπε προς αυτόν· το αργύριόν σου συν σοί είη εις απώλειαν, ότι την δωρεάν του Θεού ενόμισας δια χρημάτων κτάσθαι. 21 ουκ έστι σοι μερίς ουδέ κλήρος εν τω λόγω τούτω· η γαρ καρδιά σου ουκ έστιν ευθεία ενώπιον του Θεού. 22 μετανόησον ουν από της κακίας σου ταύτης, και δεήθητι του Θεού ει άρα αφεθήσεταιί σοι η επίνοια της καρδιας σου· 23 εις γαρ χολήν πικρίας και σύνδεσμον αδικίας ορώ σε όντα. 24 αποκριθείς δε ο Σίμων είπε· δεήθητε υμείς υπέρ εμού προς τον Θεόν όπως μηδέν επέλθη επ' εμέ ων ειρήκατε. 25 Οι μεν ουν διαμαρτυράμενοι και λαλήσαντες τον λόγον του Κυρίου υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ, πολλάσ τε κώμασ των Σαμαρειτών ευηγγελίσαντο.

26 Άγγελος δε Κυρίου ελάλησε προς Φίλιππον λέγων· ανάστηθι και πορεύου κατά μεσημβριαν επί την οδόν την καταβαίνουσαν από Ιερουσαλήμ εις Γάζαν· αύτη εστιν έρημος. 27 και αναστάς επορεύθη. και ιδού ανήρ Αιθίοψ ευνούχος δυνάστησ Κανδάκης της βασιλίσεσ Αιθιοπών, οσ ην επί πάσεσ της γάζης αυτής, οσ εληλύθει προσκυνήσων εις Ιερουσαλήμ. 28 ην τε υποστρέφων και καθήμενος επί του άρματος αυτού, και ανεγίνωσκε τον προφήτην Ησαϊαν. 29 είπε δε το Πνεύμα τω Φιλίππω· πρόσελθε και κολληθητι τω άρματι τούτω. 30 προσδραμών δε ο Φίλιππος ήκουσεν αυτού αναγινώσκοντος τον προφήτην Ησαϊαν, και είπεν· άρά γε γινώσκεισ α αναγινώσκεισ; 31 ο δε είπε· Πωσ γαρ αν δυναίμην, εάν μη τις οδηγήση με; παρεκάλεσέ τε τον Φίλιππον αναβάντα καθίσαι συν αυτω. 32 η δε περιοχή της γραφήσ ην ανεγίνωσκεν ην αύτη· ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη· και ωσ αμνός εναντίον του κείροντος αυτόν άφωνος, ούτως ουκ ανοίγει το στόμα αυτού. 33 εν τη ταπεινώσει αυτού η κρίσις αυτού ήρθη· την δε γενεάν αυτού τις διηγήσεται; ότι αίρεται από της γης η ζωή αυτού. 34 αποκριθείς δε ο ευνούχος τω Φιλίππω είπε· δέομαί σου, περι τίνος ο προφήτης λέγει τούτο; περι εαυτού ή περι ετέρου τινός; 35 ανοίξας δε ο Φίλιππος το στόμα αυτού και αρξάμενος από της γραφήσ ταύτης ευηγγελίσατο αυτω τον Ιησούν. 36 ωσ δε επορεύοντο κατά την οδόν, ήλθον επί το ύδωρ, και φησιν ο ευνούχος· ιδού ύδωρ· τι κωλύει με βαπτισθήναι; 37 είπε δε ο Φίλιππος· ει πιστεύεισ εξ όλης της καρδιας, έξεστιν. αποκριθείς δε είπε· πιστεύω τον υιόν του Θεού είναι τον Ιησούν Χριστόν. 38 και εκέλευσε στήναι το άρμα, και κατέβησαν αμφότεροι εις το ύδωρ, ό τε Φίλιππος και ο ευνούχος, και εβάπτισεν αυτόν. 39 ότε δε ανέβησαν εκ του ύδατος Πνεύμα Κυρίου ήρπασε τον Φίλιππον, και ουκ είδεν αυτόν ουκέτι ο ευνούχος· επορεύετο γαρ την οδόν αυτού χαίρων. 40 Φίλιππος δε ευρέθη εις Άζωτον, και διερχόμενος ευηγγελίζετο τας πόλεις πάσας έως του ελθειν αυτόν εις Καισάρειαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Θ΄

1 Ο δε Σαύλος έτι εμπνέων απειλής και φόνου εις τους μαθητάσ του Κυρίου, προσελθών τω αρχιερεί 2 ητήσατο παρ' αυτού επιστολάσ εις Δαμασκόν προς τας συναγωγάσ, όπως εάν τινας εύρη της οδού όντας, άνδρας τε και γυναίκας, δεδεμένους αγάγη εις Ιερουσαλήμ. 3 εν δε τω πορεύεσθαι εγένετο αυτόν εγγίζειν τη Δαμασκω, και εξαίφνης περιήστραψεν αυτόν φωσ από του ουρανού, 4 και πεσών επί την γην ήκουσε φωνήν λέγουσαν αυτω· Σαούλ Σαούλ, τι με διώκεισ; 5 είπε δε· τις ει, κύριε; ο δε Κύριος είπεν· εγώ ειμι Ιησούσ ον συ διώκεισ· 6 αλλά ανάστηθι και είσελθε εις την πόλιν, και λαληθήσεταιί σοι τι σε δει ποιείν. 7 οι δε άνδρες οι συνοδεύοντες αυτω ειστήκεισαν ενεοί, ακούοντες

μεν της φωνής, μηδὲνα δε θεωρούντες. 8 ηγέρθη δε ο Σαύλος από της γης, ανεωγμένων τε των οφθαλμών αυτού ουδὲνα ἐβλεπε· χειραγωγούντες δε αυτόν εισήγαγον εις Δαμασκόν. 9 και ην ημέρας τρεις μη βλέπων, και ουκ ἔφαγεν ουδὲ ἔπιεν.

10 Ην δε τις μαθητής εν Δαμασκω ονόματι Ανανίας, και εἶπε προς αυτόν ο Κύριος εν οράματι· Ανανία. ο δε εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε· 11 ο δε Κύριος προς αυτόν· αναστάς πορεύθητι ἐπὶ την ρύμην την καλουμένην ευθειάν και ζήτησον εν οικία Ιούδα Σαύλον ονόματι Ταρσέα· ἰδοὺ γαρ προσεύχεται, 12 και εἶδεν εν οράματι ἄνδρα ονόματι Ανανίαν εισελθόντα και επιθέντα αυτω χεῖρα, ὅπως αναβλέψη. 13 απεκριθὴ δε Ανανίας· Κύριε, ακήκοα ἀπὸ πολλῶν περὶ του ἀνδρός τούτου, ὅσα κακά ἐποίησε τοις ἀγίοις σου εν Ιερουσαλήμ· 14 και ὡδε ἔχει εξουσίαν παρά των ἀρχιερέων δῆσαι πάντας τους επικαλουμένους το ὄνομά σου. 15 εἶπε δε προς αυτόν ο Κύριος· πορεύου, ὅτι σκεύος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος του βαστάσαι το ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν και βασιλέων υἱῶν τε Ισραήλ· 16 ἐγώ γαρ υποδείξω αυτω ὅσα δεῖ αυτόν υπέρ του ὀνόματός μου παθεῖν. 17 Ἀπήλθε δε Ανανίας και εισήλθεν εις την οικίαν, και επιθείς ἐπ' αυτόν τας χεῖρας εἶπε· Σαούλ ἀδελφέ, ο Κύριος ἀπέσταλκέ με, Ἰησοῦς ο σφθεις σοι εν τη ὁδῳ ἢ ἤρχου, ὅπως αναβλέψης και πλησθῆς Πνεύματος Ἁγίου. 18 και ευθέως ἀπέπεσον ἀπὸ των οφθαλμῶν αυτού ὡσεὶ λεπίδες, ἀνέβλεψέ τε, και αναστάς εβαπτίσθη, και λαβῶν τροφήν ἐνίσχυσεν. 19 Εγένετο δε ο Σαύλος μετὰ των ὄντων εν Δαμασκω μαθητῶν ημέρας τινάς, 20 και ευθέως εν ταις συναγωγαῖς ἐκήρυσσε τον Ἰησοῦν ὅτι οὗτός ἐστιν ο υἱος του Θεοῦ. 21 ἐξίσταντο δε πάντες οι ἀκούοντες και ἔλεγον· ουχ οὗτός ἐστιν ο πορθήσας εν Ιερουσαλήμ τους επικαλουμένους το ὄνομα τούτο, και ὡδε εις τούτο ἐλήλυθεν, ἵνα δεδεμένους αυτούς ἀγάγη ἐπὶ τους ἀρχιερεῖς; 22 Σαύλος δε μάλλον ἐνεδυναμούτο και συνέχυνε τους Ιουδαίους τους κατοκούντας εν Δαμασκω, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ο Χριστός. 23 ὡς δε ἐπληροῦντο ημεραι ἱκαναί, συνεβουλεύσαντο οι Ιουδαῖοι ἀνελεῖν αυτόν· 24 ἐγνώσθη δε τῷ Σαύλῳ ἡ ἐπιβουλή αυτῶν, παρετήρουν τε τας πύλας ημέρας τε και νυκτός ὅπως αυτόν ἀνέλωσι· 25 λαβόντες δε αυτόν οι μαθηταὶ νυκτός καθῆκαν δια του τείχους χαλάσαντες εν σπιρίδι. 26 Παραγενόμενος δε ο Σαύλος εις Ιερουσαλήμ ἐπειράτο κολλάσθαι τοις μαθηταῖς· και πάντες ἐφοβούντο αυτόν, μη πιστεύοντες ὅτι ἐστί μαθητής. 27 Βαρνάβας δε ἐπιλαβόμενος αυτόν ἤγαγε προς τους ἀποστόλους, και διηγήσατο αυτοῖς Πως εν τη ὁδῳ εἶδε τον Κύριον και ὅτι ἐλάλησεν αυτω, και Πως εν Δαμασκω ἐπαρρησιάσατο εν τῷ ὀνόματι του Ἰησοῦ. 28 και ην μετ' αυτῶν εἰσπορευόμενος και ἐκπορευόμενος εν Ιερουσαλήμ και παρρησιαζόμενος εν τῷ ὀνόματι του Κυρίου Ἰησοῦ, 29 ἐλάλει τε και συνεζήτει προς τους Ἑλληνιστάς· οι δε ἐπεχείρουν αυτόν ἀνελεῖν. 30 ἐπιγνόντες δε οι ἀδελφοὶ κατήγαγον αυτόν εις Καισάρειαν και ἐξαπέστειλαν αυτόν εις Ταρσόν.

31 Αι μεν ουν ἐκκλησίαι καθ' ὅλης της Ιουδαίας και Γαλιλαίας και Σαμαρείας εἶχον εἰρήνην οικοδομούμεναι και πορευόμεναι τῷ φόβῳ του Κυρίου, και τη παρακλήσει του Ἁγίου Πνεύματος ἐπληθύνοντο.

32 Εγένετο δε Πέτρον διερχόμενον δια πάντων κατελθεῖν και προς τους ἀγίους τους κατοκούντας Λύδδαν. 33 εὔρε δε ἐκεῖ ἄνθρωπὸν τινα Αινεάν ονόματι, ἐξ ἐτῶν οκτῶ κατακείμενον ἐπὶ κρᾶβάτῳ, ὡς ην παραλελυμένος. 34 και εἶπεν αυτω ο Πέτρος· Αινέα, ἰαταί σε Ἰησοῦς ο Χριστός· ἀνάστηθι και στρώσον σεαυτῷ. και ευθέως ἀνέστη. 35 και εἶδον αυτόν πάντες οι κατοκούντες Λύδδαν και τον Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τον Κύριον. 36 Εν Ἰόππῃ δε τις ην μαθήτρια ονόματι Ταβιθά, ἢ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ην πλήρης ἀγαθῶν ἔργων και ἐλεημοσυνῶν ἐποίει. 37 ἐγένετο δε εν ταις ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὕτην ἀποθανεῖν· λούσαντες δε αὕτην ἔθηκαν εν υπερῶ. 38 ἐγγύς δε ούσης Λύδδης τη Ἰόππῃ οι μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστίν εν αυτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας προς αυτόν παρακαλοῦντες μη σκνήσαι διελθεῖν ἕως αυτῶν. 39 αναστάς δε Πέτρος συνήλθεν αυτοῖς· ὡν παραγενόμενον ἀνήγαγον εις το υπερῶν, και παρέστησαν αυτῷ πάσαι αι χήραι κλαίουσαι και ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας και ἰμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αυτῶν οὕσα ἡ Δορκάς. 40 ἐκβαλῶν δε ἔξω πάντας ο Πέτρος θείς τα γόνατα προσηύξατο, και ἐπιστρέψας προς το σῶμα εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. ἡ δε ἤνοιξε τους οφθαλμούς αὕτης, και ἰδοῦσα τον Πέτρον ἀνεκάθισε. 41 δούς δε αυτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὕτην, φωνήσας δε τους ἀγίους και τας χήρας παρέστησεν αὕτην ζῶσαν. 42 γνωστόν δε ἐγένετο καθ' ὅλης της Ἰόππης, και πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τον Κύριον. 43 Εγένετο δε ημέρας ἱκανάς μείναι αυτόν εν Ἰόππῃ παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Ι'

1 ΑΝΗΡ δε τις εν Καισαρεία ονόματι Κορνήλιος, εκατοντάρχης εκ σπείρης της καλουμένης Ἰταλικῆς, 2 ευσεβῆς και φοβούμενος τον Θεόν συν παντί τῷ οίκῳ αυτού, ποιῶν τε ἐλεημοσύνας πολλὰς τῷ λαῷ και δεόμενος του Θεοῦ δια παντός, 3 εἶδεν εν οράματι φανερώς ὡσεὶ ὡραν ἐνάτην της ημέρας ἄγγελον του Θεοῦ εισελθόντα προς αυτόν και ἐιπόντα αυτω· Κορνήλιε. 4 ο δε ἀτενίσας αυτω και ἔμφοβος γενόμενος εἶπε· τι ἐστι, κύριε; εἶπε δε αυτω· αι προσευχαὶ σου και αι ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εις μνημόσυνον ἐνώπιον του Θεοῦ. 5 και νυν πέμψον εις Ἰόππην ἄνδρας και μετὰπεμψαι Σίμωνα τον επικαλούμενον Πέτρον· 6 οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ, ὡ ἐστιν οικία παρά θάλασσαν. 7 ὡς δε ἀπήλθεν ο ἄγγελος ο λαλῶν τῷ Κορνηλίῳ, φωνήσας δύο των οικετῶν αυτού και στρατιώτην ευσεβῆ των προσκαρτερούντων αυτω, 8 και ἐξηγησάμενος αυτοῖς ἅπαντα, ἀπέστειλεν αυτοῖς εις την Ἰόππην. 9 Τῇ δε ἐπαύριον ὁδοιπορούντων ἐκείνων και τη πόλει ἐγγιζόντων ἀνέβη Πέτρος ἐπὶ το δῶμα προσεύξασθαι περὶ ὡραν ἑκτην. 10 ἐγένετο δε πρόσπεινος και ἤθελε γεῦσασθαι· παρασκευαζόντων δε ἐκείνων ἐπέπεσεν ἐπ' αυτόν ἔκστασις, 11 και θεωρεῖ τον ουρανόν ἀνεωγμένον και καταβαῖνον ἐπ' αυτόν σκεῦός τι ὡς οθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν ἀρχαῖς δεδεμένον και καθιέμενον ἐπὶ της γης, 12 εν ὧ ὑπῆρχε πάντα τα τετράποδα της γης και τα θηρία και τα ἐρπετά και τα πετεινά του ουρανοῦ. 13 και ἐγένετο φωνὴ προς αυτόν· αναστάς, Πέτρε, θύσον και φάγε. 14 ο δε Πέτρος εἶπε· μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι ουδέποτε ἔφαγον παν κοινόν ἢ ἀκάθαρτον. 15 και φωνὴ πάλιν εκ δευτέρου προς αυτόν· ἀ ο Θεός ἐκαθάρισε σε μη κοίνου. 16 τούτο δε ἐγένετο ἐπὶ τρίς, και πάλιν ἀνελήφθη το σκεῦος εις τον ουρανόν. 17 Ὡς δε εν εαυτῷ διηπόρει ο Πέτρος τι ἀν εἶη το ὄραμα ὃ εἶδε, και ἰδοὺ οι ἄνδρες οι ἀπεσταλμένοι ἀπὸ του Κορνηλίου διερωτήσαντες την οικίαν Σίμωνος ἐπέστησαν ἐπὶ τον πυλῶνα, 18 και φωνήσαντες ἐπυνθάνοντο εἰ Σίμων ο επικαλούμενος Πέτρος ἐνθάδε ξενίζεται. 19 του δε Πέτρου διενθυμουμένου περὶ του ὀράματος εἶπεν αυτω

το Πνεύμα· ἰδοὺ ἄνδρες τρεῖς ζητοῦσί σε· 20 ἀλλὰ ἀναστάς κατάβηθι καὶ πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, διότι ἐγὼ ἀπέσταλκα αὐτούς. 21 καταβάς δὲ Πέτρος πρὸς τοὺς ἄνδρας εἶπεν· ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι ὃν ζητεῖτε· τίς ἡ αἰτία δι' ἣν πάρεστε; 22 οἱ δὲ εἶπον· Κορνήλιος εκατοντάρχης, ἀνὴρ δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, μαρτυρούμενός τε ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου ἁγίου μεταπέμψασθαί σε εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἀκοῦσαι ῥήματα παρὰ σου. 23 εἰσκαλεσάμενος σὺν αὐτοῖς ἐξένισε. Τῆ δὲ ἐπαύριον ἀναστάς ἐξήλθε σὺν αὐτοῖς, καὶ τινες τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀπὸ τῆς Ἰόππης συνήλθον αὐτῷ, 24 καὶ τῆ ἐπαύριον εἰσήλθον εἰς τὴν Καισάρειαν. ὁ δὲ Κορνήλιος ἦν προσδοκῶν αὐτοὺς συγκαλεσάμενος τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀναγκαίους φίλους. 25 Ὡς δὲ ἐγένετο τοῦ εἰσελθεῖν τὸν Πέτρον, συναντήσας αὐτῷ ὁ Κορνήλιος πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τοὺς πόδας προσεκύνησεν. 26 ὁ δὲ Πέτρος αὐτὸν ἤγειρε λέγων· ἀνάστηθι· καγὼ αὐτὸς ἄνθρωπός εἰμι. 27 καὶ συνομιλῶν αὐτῷ εἰσήλθε, καὶ εὗρισκει συνεληλυθότας πολλοὺς, 28 ἔφη τε πρὸς αὐτούς· ὑμεῖς ἐπίστασθε ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολλάσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ· καὶ ἐμοὶ ὁ Θεὸς ἔδειξε μηδὲν κοινόν ἢ ἀκάθαρτον λέγειν ἄνθρωπον· 29 οὐδὲ οὐδὲ ἀναντιρρητῶς ἦλθον μεταπεμφθεῖς. πυνθάνομαι σὺν τίνι λόγῳ μετεπέμψασθέ με; 30 καὶ ὁ Κορνήλιος ἔφη· ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας ἤμην νηστεύων, καὶ τὴν ἐνάτην ὥραν προσευχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ μου· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἕστη ἐνώπιόν μου ἐν εσθῆτι λαμπρᾷ, 31 καὶ φησὶ· Κορνήλιε, εἰσηκούσθη σου ἡ προσευχή καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνήσθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. 32 πέμψον σὺν εἰς Ἰόππην καὶ μετακάλεσαι Σίμωνα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος· οὗτος ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος βυρσέως παρὰ θάλασσαν· ὃς παραγενόμενος λαλήσει σοι. 33 ἐξαυτῆς σὺν ἐπέμψα πρὸς σε, σὺ τε καλῶς ἐποίησας παραγενόμενος. νῦν σὺν πάντες ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πάρεσμεν ἀκοῦσαι πάντα τὰ προστεταγμένα σοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. 34 Ἀνοίξας δὲ Πέτρος τὸ στόμα αὐτοῦ εἶπεν· ἐπ' ἀληθείας καταλαμβάνομαι ὅτι οὐκ ἐστὶ προσωπολήπτης ὁ Θεός, 35 ἀλλ' ἐν παντί ἔθνη ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτός αὐτῷ ἐστί. 36 τὸν λόγον ὃν ἀπέστειλε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· οὗτός ἐστι πάντων Κύριος· 37 ὑμεῖς οἴδατε τὸ γενόμενον ῥῆμα καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας μετὰ τὸ βάπτισμα ὃ ἐκήρυξεν Ἰωάννης, 38 Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ, ὡς ἔχρισεν αὐτὸν ὁ Θεὸς Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ δυνάμει, ὃς διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰωμέων πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὅτι ὁ Θεὸς ἦν μετ' αὐτοῦ· 39 καὶ ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες πάντων ὧν ἐποίησεν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ· ὃν καὶ ἀνείλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου. 40 τούτῳ ὁ Θεὸς ἤγειρε τὴν τρίτην ἡμέραν καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἐμφανῆ γενέσθαι, 41 οὐ παντὶ τῷ λαῷ, ἀλλὰ μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡμῖν, οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐτῷ μετὰ τὸ ἀναστήναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· 42 καὶ παρήγγειλεν ἡμῖν κηρύξαι τῷ λαῷ καὶ διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ ὠρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν. 43 τούτῳ πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν, ἀφεσὶν ἁμαρτιῶν λαβεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς αὐτόν. 44 Ἐπι λαλούντος τοῦ Πέτρου τὰ ῥήματα ταῦτα ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον. 45 καὶ ἐξέστησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοὶ ὅσοι συνήλθον τῷ Πέτρῳ, ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκκέχυται· 46 ἤκουον γὰρ αὐτῶν λαλούντων γλώσσαις καὶ μεγαλυνόντων τὸν Θεόν. 47 τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος· μή τι ὑδῶρ κωλύσαι δύναταί τις τοῦ μη βαπτισθῆναι τούτους, οἵτινες τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔλαβον καθὼς καὶ ἡμεῖς; 48 προσέταξέ τε αὐτοὺς βαπτισθῆναι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου. τότε ἠρώτησαν αὐτὸν ἐπιμεῖναι ἡμέρας τινάς.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΙΑ΄

1 ΗΚΟΥΣΑΝ δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ὄντες κατὰ τὴν Ἰουδαίαν ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. 2 καὶ ὅτε ἀνέβη Πέτρος εἰς Ἱεροσόλυμα, διεκρίνοντο πρὸς αὐτὸν οἱ ἐκ περιτομῆς 3 λέγοντες ὅτι πρὸς ἄνδρας ἀκροβυστίαν ἔχοντας εἰσήλθες καὶ συνέφαγες αὐτοῖς. 4 ἀρξάμενος δὲ ὁ Πέτρος ἐξετίθετο αὐτοῖς καθεξῆς λέγων· 5 ἐγὼ ἤμην ἐν πόλει Ἰόππῃ προσευχόμενος, καὶ εἶδον ἐν ἐκστάσει ὄραμα, καταβαῖνον σκευός τι ὡς οὐθόνην μεγάλην τέσσαρσιν ἀρχαῖς καθιεμένην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἦλθεν ἄχρις ἐμοῦ· 6 εἰς ἣν ἀτενίσας κατενόουν, καὶ εἶδον τὰ τετράποδα τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἐρπετὰ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ. 7 ἤκουσα δὲ φωνῆς λεγούσης μοι· ἀναστάς, Πέτρε, θύσον καὶ φάγε. 8 εἶπον δὲ, μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι πᾶν κοινόν ἢ ἀκάθαρτον οὐδέποτε εἰσήλθον εἰς τὸ στόμα μου. 9 ἀπεκρίθη δὲ μοι φωνὴ ἐκ δευτέρου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοῖνου. 10 τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς, καὶ πάλιν ἀνεσπάσθη ἅπαντα εἰς τὸν οὐρανόν. 11 καὶ ἰδοὺ ἐξαυτῆς τρεῖς ἄνδρες ἐπέστησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ἤμην, ἀπεσταλμένοι ἀπὸ Καισαρείας πρὸς με. 12 εἶπε δὲ μοι τὸ Πνεῦμα συνελθεῖν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενον. ἦλθον δὲ σὺν ἐμοὶ καὶ οἱ ἐξ ἀδελφῶν οὗτοι, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀνδρός. 13 ἀπήγγειλέ τε ἡμῖν Πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ σταθέντα καὶ εἰπόντα αὐτῷ· ἀπόστειλον εἰς Ἰόππην ἄνδρας καὶ μετάπεμψαι Σίμωνα τὸν ἐπικαλούμενον Πέτρον, 14 ὃς λαλήσει ῥήματα πρὸς σε, ἐν οἷς σωθήσῃ σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου. 15 ἐν δὲ τῷ ἄρξασθαί με λαλεῖν ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπ' αὐτοὺς ὡσπερ καὶ ἐφ' ἡμᾶς ἐν ἀρχῇ. 16 ἐμνήσθη δὲ τοῦ ῥήματος Κυρίου ὡς ἔλεγεν· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. 17 εἰ σὺν τὴν ἴσην δωρεάν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ὡς καὶ ἡμῖν, πιστεύσασι ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐγὼ δὲ τίς ἤμην δυνατὸς κωλύσαι τὸν Θεόν; 18 ἀκούσαντες δὲ ταῦτα ἠσύχασαν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν λέγοντες· ἄρα γε καὶ τοῖς ἔθνεσιν ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωὴν.

19 Οἱ μὲν σὺν διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. 20 Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. 21 καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. 22 Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· 23 ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τὴν προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, 24 ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως καὶ προσετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. 25 ἐξήλθε δὲ εἰς Ταρσόν ὁ Βαρνάβας ἀναζητήσαι Σαῦλον, καὶ εὗρών αὐτὸν ἤγαγεν αὐτόν εἰς Ἀντιόχειαν. 26 ἐγένετο δὲ

αυτούς ενιαυτόν όλον συναχθήναι εν τη εκκλησία και διδάξαι όχλον ικανόν, χρηματίσαι τε πρώτον εν Αντιοχεία τους μαθητάς Χριστιανούς.

27 Εν ταύταις δε ταις ημέραις κατήλθον από Ιεροσολύμων προφήται εις Αντιόχειαν· 28 αναστάς δε εις εξ αυτών ονόματι Άγαβος εσήμανε δια του Πνεύματος λιμόν μέγαν μέλλειν έσεσθαι εφ' όλην την οικουμένην· όστις και εγένετο επί Κλαυδίου Καίσαρος. 29 των δε μαθητών καθώς ημπορείό τις, ωρισαν έκαστος αυτών εις διακονίαν πέμψαι τοις κατοικούσιν εν τη Ιουδαία αδελφοίς· 30 ό και εποίησαν αποστείλαντες προς τους πρεσβυτέρους δια χειρός Βαρνάβα και Σαύλου.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΙΒ΄

1 ΚΑΤ' εκείνον δε τον καιρόν επέβαλεν Ηρώδης ο βασιλεύς τας χείρας κακώσαι τινας των από της εκκλησίας. 2 ανείλε δε Ιάκωβον τον αδελφόν Ιωάννου μαχαίρα. 3 και ιδών ότι αρεστόν εστι τοις Ιουδαίοις, προσέθετο συλλαβείν και Πέτρον· ήσαν δε αι ημέραι των αζύμων· 4 ον και πιάσας έθετο εις φυλακήν, παραδούς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτών φυλάσσειν αυτόν, βουλόμενος μετά το πάσχα αναγαγείν αυτόν τω λαω. 5 ο μεν ουν Πέτρος ετηρείτο εν τη φυλακή· προσευχή δε ην εκτενης γινομένη υπό της εκκλησίας προς τον Θεόν υπέρ αυτού. 6 Ότε δε έμελλεν αυτόν προάγειν ο Ηρώδης, τη νυκτί εκείνη ην ο Πέτρος κοιμώμενος μεταξύ δύο στρατιωτών δεδεμένος αλύσει δις, φύλακές τε προ της θύρας ετήρουν την φυλακήν. 7 και ιδού άγγελος Κυρίου επέστη και φως έλαμπεν εν τω οικήματι· πατάξας δε την πλευράν του Πέτρου ήγειρεν αυτόν λέγων· ανάστα εν τάχει· και εξέπεσον αυτού αι αλύσεις εκ των χειρών. 8 είπέ τε ο άγγελος προς αυτόν· περιζύσαι και υπόδησαι τα σανδάλιά σου. εποίησε δε ούτω. και λέγει αυτω· περιβαλού το ιμάτιόν σου και ακολουθεί μοι. 9 και εξελθών ηκολούθει αυτω, και ουκ ήδει ότι αληθές εστι το γινόμενον δια του αγγέλου, εδόκει δε όραμα βλέπειν. 10 διελθόντες δε πρώτην φυλακήν και δευτέραν ήλθον επί την πύλην την σιδηράν την φέρουσαν εις την πόλιν, ήτις αυτομάτη ηνοιχθη αυτοίς, και εξελθόντες προήλθον ρύμην μίαν, και ευθέως απέστη ο άγγελος απ' αυτού. 11 και ο Πέτρος γενόμενος εν εαυτώ είπε· νυν οίδα αληθώς ότι εξαπέστειλε Κύριος τον άγγελον αυτού και εξείλετό με εκ χειρός Ηρώδου και πάσης της προσδοκίας του λαού των Ιουδαίων. 12 συνιδών τε ήλθεν επί την οικίαν Μαρίας της μητρός Ιωάννου του επικαλουμένου Μάρκου, ου ήσαν ικανοί συνηθροισμένοι και προσευχόμενοι. 13 κρούσαντος δε αυτού την θύραν του πυλώνος προσήλθε παιδίσκη υπακούσαι ονόματι Ρόδη, 14 και επιγνούσα την φωνήν του Πέτρου, από της χαράς ουκ ήνοιξε τον πυλώνα, εισδραμούσα δε απήγγειλεν εστάναι τον Πέτρον προ του πυλώνος. 15 οι δε προς αυτήν είπον· μαινή. η δε διισχυρίζετο ούτως έχειν. οι δε έλεγον· ο άγγελος αυτού εστιν. 16 ο δε Πέτρος επέμενε κρούων. ανοίξαντες δε είδον αυτόν και εξέστησαν. 17 κατασείσας δε αυτοίς τη χειρί σιγάν διηγήσατο αυτοίς Πως ο Κύριος εξήγαγεν αυτόν εκ της φυλακής, είπε δε· απαγγείλατε Ιακώβω και τοις αδελφοίς ταύτα. και εξελθών επορεύθη εις έτερον τόπον. 18 Γενομένης δε ημέρας ην τάραχος ουκ ολίγος εν τοις στρατιώταις, τι άρα ο Πέτρος εγένετο. 19 Ηρώδης δε επιζητήσας αυτόν και μη ευρών, ανακρίνας τους φύλακας εκέλευσεν απαχθήναι, και κατελθών από της Ιουδαίας εις την Καισάρειαν διέτριβεν.

20 Ην δε Ηρώδης θυμομαχών Τυρίοις και Σιδωνίοις· ομοθυμαδόν τε παρήσαν προς αυτόν, και πείσαντες Βλάστον τον επί του κοιτώνος του βασιλέως ητούντο ειρήνην, δια το τρέφεσθαι αυτών την χώραν από της βασιλικής. 21 τακτη δε ημέρα ο Ηρώδης ενδυσάμενος εσθήτα βασιλικήν και καθίσας επί του βήματος εδημηγόρει προς αυτούς. 22 ο δε δήμος επεφώνει· Θεού φωνή και ουκ ανθρώπου. 23 παραχρήμα δε επάταξεν αυτόν άγγελος Κυρίου ανθ' ων ουκ έδωκε την δόξαν τω Θεω, και γενόμενος σκληρόβρωτος εξέψυξεν. 24 Ο δε λόγος του Θεού ηύξανε και επληθύνετο. 25 Βαρνάβας δε και Σαύλος υπέστρεψαν εξ Ιερουσαλήμ πληρώσαντες την διακονίαν, συμπαραλαβόντες και Ιωάννην τον επικληθέντα Μάρκον.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΙΓ΄

1 ΗΣΑΝ δε τινες εν Αντιοχεία κατά την ούσαν εκκλησίαν προφήται και διδάσκαλοι, ό τε Βαρνάβας και Συμεών ο επικαλούμενος Νίγερ, και Λούκιος ο Κυρηναίος, Μαναήν τε Ηρώδου του τετράρχου σύντροφος και Σαύλος. 2 λειτουργούντων δε αυτών τω Κυρίω και νηστευόντων είπε το Πνεύμα το Άγιον· αφορίσατε δη μοι τον Βαρνάβαν και τον Σαύλον εις το έργον ό προσέκλημαι αυτούς. 3 τότε νηστεύσαντες και προσευξάμενοι και επιθέντες αυτοίς τας χείρας απέλυσαν. 4 Ούτοι μεν ουν εκπεμφθέντες υπό του Πνεύματος του Αγίου κατήλθον εις την Σελεύκειαν, εκείθεν τε απέπλευσαν εις την Κύπρον, 5 και γενόμενοι εν Σαλαμίни κατήγγελλον τον λόγον του Θεού εν ταις συναγωγαίς των Ιουδαίων· είχον δε και Ιωάννην υπηρετήν. 6 Διελθόντες δε την νήσον άχρι Πάφου εύρόν τινα μάγον ψευδοπροφήτην Ιουδαίον ω όνομα Βαριησούς, 7 ος ην συν τω ανθυπάτω Σεργίω Παύλω, ανδρί συνετω. ούτος προσκαλεσάμενος Βαρνάβαν και Σαύλον επεζήτησεν ακούσαι τον λόγον του Θεού· 8 ανθίστατο δε αυτοίς Ελύμας ο μάγος -ούτω γαρ μεθερμηνεύεται το όνομα αυτού- ζητών διαστρέψαι τον ανθύπατον από της πίστεως. 9 Σαύλος δε, ο και Παύλος, πλησθείς Πνεύματος αγίου και αενίσας προς αυτόν 10 είπεν· ω πλήρης παντός δόλου και πάσης ραδιουργίας, υιε διαβόλου, εχθρέ πάσης δικαιοσύνης, ου παύση διαστρέφω τας οδούς Κυρίου τας ευθείας; 11 και νυν ιδού χείρ Κυρίου επί σε, και έση τυφλός μη βλέπων τον ήλιον άχρι καιρού. παραχρήμα δε έπεσεν επ' αυτόν αχλός και σκότος, και περιάγων εζήτει χειραγωγούς. 12 τότε ιδών ο ανθύπατος το γεγονός έπίστευσεν, εκπλησσόμενος επί τη διδαχή του Κυρίου.

13 Αναχθέντες δε από της Πάφου οι περί τον Παύλον ήλθον εις Πέργην της Παμφυλίας· Ιωάννης δε αποχωρήσας απ' αυτών υπέστρεψεν εις Ιεροσόλυμα. 14 Αυτοί δε διελθόντες από της Πέργης παρεγένοντο εις Αντιόχειαν της Πισιδίας, και εισελθόντες εις την συναγωγήν τη ημέρα των σαββάτων εκάθισαν. 15 μετά δε την ανάγνωσιν του νόμου και των προφητών απέστειλαν οι αρχισυνάγωγοι προς αυτούς λέγοντες· άνδρες αδελφοί, ει έστι λόγος εν υμίν

παρακλήσεως προς τον λαόν, λέγετε. 16 αναστάς δε Παύλος και κατασεύσας τη χειρί είπεν· άνδρες Ισραηλίται και οι φοβούμενοι τον Θεόν, ακούσατε. 17 ο Θεός του λαού τούτου Ισραήλ εξελέξατο τους πατέρας ημών, και τον λαόν ύψωσεν εν τη παροικία εν γη Αιγύπτω, και μετά βραχίονος υψηλού εξήγαγεν αυτούς εξ αυτής, 18 και ως τεσσαρακονταετή χρόνον ετροποφόρησεν αυτούς εν τη ερήμω, 19 και καθελών έθνη επτά εν γη Χαναάν κατεκληρονόμησεν αυτοίς την γην αυτών. 20 και μετά ταύτα ως έτεσι τετρακοσίοις και πενήτηκοντα έδωκε κριτάς έως Σαμουήλ του προφήτου. 21 κακείθεν ητήσαντο βασιλέα, και έδωκεν αυτοίς ο Θεός τον Σαούλ υιόν Κίς, άνδρα εκ φυλής Βενιαμίν, έτη τεσσαράκοντα· 22 και μεταστήσας αυτόν ήγειρεν αυτοίς τον Δαυίδ εις βασιλέα, ω και είπε μαρτυρήσας· εύρον Δαυίδ τον του Ιεσσαί, άνδρα κατά την καρδίαν μου, ος ποιήσει πάντα τα θελήματά μου. 23 τούτου ο Θεός από του σπέρματος κατ' επαγγελίαν ήγαγε τω Ισραήλ σωτηρίαν, 24 προκηρύξαντος Ιωάννου προ προσώπου της εισόδου αυτού βάπτισμα μετανοίας παντί τω λαω Ισραήλ. 25 ως δε επλήρου ο Ιωάννης τον δρόμον, έλεγε· τίνα με υπονοείτε είναι; ουκ ειμί εγώ, αλλ' ιδού έρχεται μετ' εμέ ου ουκ ειμί άξιος το υπόδημα των ποδών λύσαι. 26 Άνδρες αδελφοί, υιοί γένους Αβραάμ και οι εν υμίν φοβούμενοι τον Θεόν, υμίν ο λόγος της σωτηρίας ταύτης απεστάλη. 27 οι γαρ κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ και οι άρχοντες αυτών τούτον αγνοήσαντες, και τας φωνάς των προφητών τας κατά παν σάββατον αναγινωσκομένας κρίναντες επλήρωσαν. 28 και μηδεμίαν αιτίαν θανάτου ευρόντες ητήσαντο Πιλάτον αναيرهθίαι αυτόν. 29 ως δε ετέλεσαν πάντα τα περι αυτού γεγραμμένα, καθελόντες από του ξύλου έθηκαν εις μνημείον. 30 ο δε Θεός ήγειρεν αυτόν εκ νεκρών· 31 ος ώφθη επί ημέρας πλείους τοις συναναβάσιν αυτω από της Γαλιλαίας εις Ιερουσαλήμ, οίτινες εισι μάρτυρες αυτού προς τον λαόν. 32 και ημείς υμάς ευαγγελιζόμεθα την προς τους πατέρας επαγγελίαν γενομένην, ότι ταύτην ο Θεός εκπεπλήρωκε τοις τέκνοις αυτών, ημίν, αναστήσας Ιησούν, 33 ως και εν τω ψαλμω τω δευτέρω γέγραπται· υιος μου ει συ, εγώ σήμερον γεγέννηκά σε. 34 ότι δε ανέστησεν αυτόν εκ νεκρών μηκέτι μέλλοντα υποστρέφειν εις διαφθοράν, ούτως ειρηκεν, ότι δώσω υμίν τα όσια Δαυίδ τα πιστά. 35 διο και εν ετέρω λέγει· ου δώσεις τον όσιόν σου ιδείν διαφθοράν. 36 Δαυίδ μεν γαρ ιδία γενεά υπηρετήσας τη του Θεού βουλή εκοιμήθη και προσετέθη προς τους πατέρας αυτού και είδε διαφθοράν· 37 ον δε ο Θεός ήγειρεν, ουκ είδε διαφθοράν. 38 γνωστόν ουν έστω υμίν, άνδρες αδελφοί, ότι δια τούτου υμίν άφεςις αμαρτιών καταγγέλλεται, 39 και από πάντων ων ουκ ηδυνήθητε εν τω νόμω Μωύσεώς δικαιωθίαι, εν τούτω πας ο πιστεύων δικαιούται. 40 βλέπετε ουν μη επέλθη εφ' υμάς το ειρημένον εν τοις προφήταις· 41 ιδετε, οι καταφρονηταί, και θαυμάσατε και αφανίσθητε, ότι έργον εγώ εργαζομαι εν ταις ημέραις υμών, έργον ω ου μη πιστεύσητε εάν τις εκδιηγίται υμίν.

42 Εξιόντων δε αυτών εκ της συναγωγής των Ιουδαίων παρεκάλουν τα έθνη εις το μεταξύ σάββατον λαληθίαι αυτοίς τα ρήματα ταύτα. 43 λυθείσης δε της συναγωγής ηκολούθησαν πολλοί των Ιουδαίων και των σεβομένων προσηλύτων τω Παύλω και τω Βαρνάβα, οίτινες προλαλούντες αυτοίς έπειθον αυτούς προσμένειν τη χάριτι του Θεού. 44 Τω τε ερχομένω σαββάτω σχεδόν πάσα η πόλις συνήχθη ακούσαι τον λόγον του Θεού. 45 ιδόντες δε οι Ιουδαίοι τους όχλους επλήσθησαν ζήλου και αντέλεγον τοις υπό του Παύλου λεγομένοις αντιλέγοντες και βλασφημούντες. 46 παρρησιασάμενοι δε ο Παύλος και ο Βαρνάβας είπον· υμίν ην αναγκαίον πρώτον λαληθίαι τον λόγον του Θεού· επειδή δε απωθεισθε αυτόν και ουκ αξίους κρίνετε εαυτούς της αιωνίου ζωής, ιδού στρεφόμεθα εις τα έθνη. 47 ούτω γαρ εντέταλται ημίν ο Κύριος· τέθεικά σε εις φως εθνών του είναι σε εις σωτηρίαν έως εσχάτου της γης. 48 ακούντα δε τα έθνη έχαιρον και εδέξαντο τον λόγον του Κυρίου, και επίστευσαν όσοι ήσαν τεταγμένοι εις ζωήν αιώνιον· 49 διεφέρετο δε ο λόγος του Κυρίου δι' όλης της χώρας. 50 οι δε Ιουδαίοι παρώτρυναν τας σεβομένας γυναίκας και τας ευσχήμονας και τους πρώτους της πόλεως και επήγειραν διωγμόν επί τον Παύλον και τον Βαρνάβαν, και εξέβαλον αυτούς από των ορίων αυτών. 51 οι δε εκτιναζάμενοι τον κονιορτόν των ποδών αυτών επ' αυτούς ήλθον εις Ικόνιον. 52 οι δε μαθηταί επληρούντο χαράς και Πνεύματος Αγίου.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΙΔ΄

1 Εγένετο δε εν Ικονίω κατά το αυτό εισελθείν αυτούς εις την συναγωγήν των Ιουδαίων και λαλήσαι ούτως ωστε πιστεύσαι Ιουδαίων τε και Ελλήνων πολύ πλήθος. 2 οι δε απειθούντες Ιουδαίοι επήγειραν και εκάκωσαν τας ψυχάς των εθνών κατά των αδελφών. 3 ικανόν μεν ουν χρόνον διέτριψαν παρρησιαζόμενοι επί τω Κυρίω μαρτυρούντι τω λόγω της χάριτος αυτού, διδόντι σημεία και τέρατα γίνεσθαι δια των χειρών αυτών. 4 εσχίσθη δε το πλήθος της πόλεως, και οι μεν ήσαν συν τοις Ιουδαίοις, οι δε συν τοις αποστόλοις. 5 ως δε εγένετο ορμή των εθνών τε και Ιουδαίων συν τοις άρχουσιν αυτών υβρίσαι και λιθοβολήσαι αυτούς, 6 συνιδόντες κατέφυγον εις τας πόλεις της Λυκαονίας Λύστραν και Δέρβην και την περίχωρον, 7 κακεί ήσαν ευαγγελιζόμενοι.

8 Και τις ανήρ εν Λύστροις αδύνατος τοις ποσίν εκάθητο, χωλός εκ κοιλίας μητρός αυτού υπάρχων, ος ουδέποτε περιπεπατήκει. 9 ούτος ήκουσε του Παύλου λαλούντος· ος ατενίσας αυτω και ιδών ότι πίστιν έχει του σωθίαι, 10 είπε μεγάλη τη φωνή· ανάστηθι επί τους πόδας σου ορθός. και ήλατο και περιεπάτει. 11 οι δε όχλοι ιδόντες ό εποίησεν ο Παύλος επήραν την φωνήν αυτών λυκαονιστί λέγοντες· οι θεοί ομοιωθέντες ανθρώποις κατέβησαν προς ημάς· 12 εκάλουν τε τον μεν Βαρνάβαν Δία, τον δε Παύλον Ερμήν, επειδή αυτός ην ο ηγούμενος του λόγου. 13 ο δε ιερεύς του Διός του όντος προ της πόλεως αυτών, ταύρους και στέμματα επί τους πυλώνας ενέγκας, συν τοις όχλοις ήθελε θύειν. 14 ακούσαντες δε οι απόστολοι Βαρνάβας και Παύλος, διαρρηξάντες τα ιμάτια αυτών εισεπήδησαν εις τον όχλον κράζοντες 15 και λέγοντες· άνδρες, τι ταύτα ποιεíte; και ημείς ομοιοπαθείς εσμεν υμίν άνθρωποι, ευαγγελιζόμενοι υμάς από τούτων των ματαίων επιστρέφειν επί τον Θεόν τον ζώντα, ος εποίησε τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς· 16 ος εν ταις παρωχημέναις γενεαίς είασε πάντα τα έθνη πορεύεσθαι ταις οδοίς αυτών 17 καίτοι γε ουκ αμάρτυρον εαυτόν αφήκεν αγαθοποιών, ουρανόθεν υμίν υετούς διδούς και καιρούς καρποφόρους, εμπιπλών τροφής και ευφροσύνης τας καρδίας υμών. 18 και ταύτα λέγοντες μόλις κατέπαυσαν τους όχλους του μη θύειν αυτοίς.

19 Επήλθον δε από Αντιοχείας και Ικονίου Ιουδαίοι και πείσαντες τους όχλους και λιθάσαντες τον Παύλον έσυραν έξω της πόλεως, νομίσαντες αυτόν τεθνήαι. 20 κυκλωσάντων δε αυτόν των μαθητών αναστάς εισήλθεν εις την πόλιν, και τη επαύριον εξήλθε συν τω Βαρνάβα εις Δέρβην. 21 ευαγγελισάμενοι τε την πόλιν εκείνην και μαθητεύσαντες ικανούς υπέστρεψαν εις την Λύστραν και Ικόνιον και Αντιόχειαν, 22 επιστηρίζοντες τας ψυχάς των μαθητών, παρακαλούντες εμμένειν τη πίστει, και ότι δια πολλών θλίψεων δει ημάς εισελθείν εις την βασιλείαν του Θεού. 23 χειροτονήσαντες δε αυτοίς πρεσβυτέρους κατ' εκκλησίαν και προσευξάμενοι μετά νηστειών παρέθεντο αυτούς τω Κυρίω, εις ον πεπιστεύκασι. 24 και διελθόντες την Πισιδίαν ήλθον εις Παμφυλίαν, 25 και λαλήσαντες εν Πέργη τον λόγον κατέβησαν εις Απάλειαν, 26 κακειθεν απέπλευσαν εις Αντιόχειαν, όθεν ήσαν παραδεδομένοι τη χάριτι του Θεού εις το έργον ό επλήρωσαν. 27 Παραγενόμενοι δε και συναγαγόντες την εκκλησίαν ανήγγειλαν όσα εποίησεν ο Θεός μετ' αυτών, και ότι ήνοιξε τοις έθνεσι θύραν πίστεως. 28 διέτριβον δε εκεί χρόνον ουκ ολίγον συν τοις μαθηταίς.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΙΕ΄

1 ΚΑΙ τινες κατελθόντες από της Ιουδαίας εδίδασκον τους αδελφούς ότι εάν μη περιπέμνησθε τω έθει Μωϋσέως, ου δύνασθε σωθήναι. 2 γενομένης ουν στάσεως και ζητήσεως ουκ ολίγης τω Παύλω και τω Βαρνάβα προς αυτούς, έταξαν αναβαίνειν Παύλον και Βαρνάβαν και τινας άλλους εξ αυτών προς τους αποστόλους και πρεσβυτέρους εις Ιερουσαλήμ περί του ζητήματος τούτου. 3 Οι μεν ουν προπεμφθέντες υπό της εκκλησίας διήρχοντο την Φοινίκην και Σαμάρειαν εκδιηγούμενοι την επιστροφήν των εθνών, και εποίουν χαράν μεγάλην πάσι τοις αδελφοίς. 4 παραγενόμενοι δε εις Ιερουσαλήμ απεδέχθησαν υπό της εκκλησίας και των αποστόλων και των πρεσβυτέρων, ανήγγειλάν τε όσα ο Θεός εποίησε μετ' αυτών, και ότι ήνοιξε τοις έθνεσι θύραν πίστεως. 5 Εξανέστησαν δε τινες των από της αιρέσεως των Φαρισαίων πεπιστευκότες, λέγοντες ότι δει περιπέμνειν αυτούς παραγγέλλειν τε τηρείν τον νόμον Μωϋσέως. 6 Συνήχθησαν δε οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι ιδείν περί του λόγου τούτου. 7 Πολλής δε συζητήσεως γενομένης αναστάς Πέτρος ειπε προς αυτούς· άνδρες αδελφοί, υμείς επίστασθε ότι αφ' ημερών αρχαίων ο Θεός εν ημίν εξελέξατο δια του στόματός μου ακούσαι τα έθνη τον λόγον του ευαγγελίου και πιστεύσαι. 8 και ο καρδιογνώστης Θεός εμαρτύρησεν αυτοίς δούς αυτοίς το Πνεύμα το Άγιον καθώς και ημίν, 9 και ουδέν διεκρινε μεταξύ ημών τε και αυτών τη πίστει καθάρισας τας καρδιάς αυτών. 10 νυν ουν τι πειράζετε τον Θεόν, επιθειναι ζυγόν επί τον τράχηλον των μαθητών, ον ουτε οι πατέρες ημών ουτε ημείς ισχύσαμεν βαστάσαι; 11 αλλά δια της χάριτος του Κυρίου Ιησού πιστεύομεν σωθήναι καθ' ον τρόπον κακείνοι. 12 Εσίγησε δε παν το πλήθος και ήκουον Βαρνάβα και Παύλου εξηγουμένων όσα εποίησεν ο Θεός σημεία και τέρατα εν τοις έθνεσι δι' αυτών. 13 Μετά δε το σιγήσαι αυτούς απεκριθη Ιάκωβος λέγων· άνδρες αδελφοί, ακούσατέ μου. 14 Συμεών εξηγήσατο καθώς πρώτον ο Θεός επεσκέψατο λαβείν εξ εθνών λαόν επί τω ονόματι αυτού. 15 και τούτω συμφωνούσιν οι λόγοι των προφητών, καθώς γέγραπται· 16 μετά ταύτα αναστρέψω και ανοικοδομήσω την σκηνήν Δαυιδ την πεπτωκυίαν, και τα κατεσκαμμένα αυτής ανοικοδομήσω και ανορθώσω αυτήν, 17 όπως αν εκζητήσωσιν οι κατάλοιποι των ανθρωπών τον Κύριον, και πάντα τα έθνη εφ' ους επικέκληται το όνομά μου επ' αυτούς, λέγει Κύριος ο ποιών ταύτα πάντα. 18 γνωστά απ' αιώνός εστι τω Θεω πάντα τα έργα αυτού. 19 διο εγώ κρίνω μη παρενοχλείν τοις από των εθνών επιστρέφουσιν επί τον Θεόν, 20 αλλά επιστείλαι αυτοίς του απέχεσθαι από των αλισγημάτων των ειδώλων και της πορνείας και του πνικτού και του αίματος. 21 Μωϋσής γαρ εκ γενεών αρχαίων κατά πόλιν τους κηρύσσοντας αυτόν έχει εν ταις συναγωγαίς κατά παν σάββατον αναγινωσκόμενος. 22 Τότε έδοξε τοις αποστόλοις και τοις πρεσβυτέροις συν όλη τη εκκλησία εκλεξαμένους άνδρας εξ αυτών πέμψαι εις Αντιόχειαν συν τω Παύλω και Βαρνάβα, Ιούδαν τον επικαλούμενον Βαρσαββάν και Σίλαν, άνδρας ηγουμένους εν τοις αδελφοίς, 23 γράψαντες δια χειρός αυτών τάδε· Οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι και οι αδελφοί τοις κατά την Αντιόχειαν και Συρίαν και Κιλικίαν αδελφοίς τοις εξ εθνών χαίρειν. 24 Επειδή ηκούσαμεν ότι τινές εξ ημών εξελθόντες ετάραξαν υμάς λόγοις ανασκευάζοντες τας ψυχάς υμών, λέγοντες περιτέμνεσθαι και τηρείν τον νόμον, οίς ου διεστείλαμεθα, 25 έδοξεν ημίν γενομένοις ομοθυμαδόν, εκλεξαμένους άνδρας πέμψαι προς υμάς συν τοις αγαπητοίς ημών Βαρνάβα και Παύλω, 26 ανθρώποις παρεδεδωκόσι τας ψυχάς αυτών υπέρ του ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού· 27 απεστάλακαμεν ουν Ιούδαν και Σίλαν και αυτούς δια λόγου απαγγέλλοντας τα αυτά. 28 έδοξε γαρ τω Αγίω Πνεύματι και ημίν μηδέν πλέον επιτίθεσθαι υμίν βάρος πλην των επάναγκες τούτων, 29 απέχεσθαι ειδωλοθύτων και αίματος και πνικτού και πορνείας· εξ ων διατηρούντες εαυτούς εύ πράξετε. έρρωσθε. 30 Οι μεν ουν απολυθέντες ήλθον εις Αντιόχειαν, και συναγαγόντες το πλήθος επέδωκαν την επιστολήν. 31 αναγνόντες δε εχάρησαν επί τη παρακλήσει. 32 Ιούδας τε και Σίλας, και αυτοί προφήται όντες, δια λόγου πολλού παρεκάλεσαν τους αδελφούς και επεστήριζαν. 33 ποιήσαντες δε χρόνον απελύθησαν μετ' ειρήνης από των αδελφών προς τους αποστόλους. 34 έδοξε δε τω Σίλα επιμείναι αυτού. 35 Παύλος δε και Βαρνάβας διέτριβον εν Αντιοχεία διδάσκοντες και ευαγγελιζόμενοι μετά και ετέρων πολλών τον λόγον του Κυρίου. 36 Μετά δε τινας ημέρας ειπε Παύλος προς Βαρνάβαν· επιστρέψαντες δη επισκεψώμεθα τους αδελφούς ημών κατά πάσαν πόλιν εν αις κατηγγείλαμεν τον λόγον του Κυρίου, Πως έχουσι. 37 Βαρνάβας δε εβουλεύσατο συμπαραλαβείν τον Ιωάννην τον επικαλούμενον Μάρκον· 38 Παύλος δε ηξίου, τον αποστάντα απ' αυτών από Παμφυλίας και μη συνελθόντα αυτοίς εις το έργον, μη συμπαραλαβείν τούτον. 39 εγένετο ουν παροξυσμός, ωστε αποχωρισθήναι αυτούς απ' αλλήλων, τον τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τον Μάρκον εκπλεύσαι εις Κύπρον. 40 Παύλος δε επιλεξάμενος Σίλαν εξήλθε, παραδοθείς τη χάριτι του Θεού υπό των αδελφών, 41 διήρχετο δε την Συρίαν και Κιλικίαν επιστηρίζων τας εκκλησίας.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΙΣΤ΄

1 ΚΑΤΗΝΗΣΕ δε εις Δέρβην και Λύστραν· και ιδού μαθητής τις ην εκεί ονόματι Τιμόθεος, υιος γυναικός τινος Ιουδαίας πιστής, πατρός δε Έλληνος, 2 ος εμαρτυρείτο υπό των εν Λύστροις και Ικονίω αδελφών. 3 τούτον ηθέλησεν ο Παύλος συν αυτω εξελθείν, και λαβών περιέτεμεν αυτόν δια τους Ιουδαίους τους όντας εν τοις τόποις εκείνοις· ήδεισαν γαρ άπαντες τον πατέρα αυτού ότι Έλλην υπήρχεν. 4 Ως δε διεπορεύοντο τας πόλεις, παρεδίδουν αυτοίς φυλάσσειν τα δόγματα τα κεκριμένα υπό των αποστόλων και των πρεσβυτέρων των εν Ιερουσαλήμ. 5 αι μεν ουν εκκλησίαι εστερεούντο τη πίστει και επερίσσευον τω αριθμω καθ' ημέραν. 6 Διελθόντες δε την Φρυγίαν και την Γαλατικήν χώραν, κωλυθέντες υπό του Αγίου Πνεύματος λαλήσαι τον λόγον εν τη Ασία, 7 ελθόντες κατά την Μυσίαν επείραζον κατά την Βιθυνίαν πορεύεσθαι· και ουκ είασεν αυτούς το Πνεύμα. 8 παρελθόντες δε την Μυσίαν κατέβησαν εις Τρωάδα. 9 και όραμα δια της νυκτός ώφθη τω Παύλω· ανήρ τις ην Μακεδών εστώς, παρακαλών αυτόν και λέγων· διαβάς εις Μακεδονίαν βοήθησον ημίν. 10 ως δε το όραμα είδεν, ευθέως εξήτησαμεν εξελθείν εις την Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ότι προσκέκληται ημάς ο Κύριος ευαγγελίσασθαι αυτούς.

11 Αναχθέντες ουν από της Τρωάδος ευθυδρομήσαμεν εις Σαμοθράκην, τη δε επιούση εις Νεάπολιν, 12 εκείθεν τε εις Φιλίππους, ήτις εστί πρώτη της μερίδος της Μακεδονίας πόλις κολωνία. Ήμεν δε εν αυτη τη πόλει διατρίβοντες ημέρας τινάς, 13 τη τε ημέρα των σαββάτων εξήλθομεν έξω της πόλεως παρά ποταμόν ου ενομιζετο προσευχή είναι, και καθίσαντες ελαλούμεν ταις συνελθούσαις γυναίξι. 14 και τις γυνή ονόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τον Θεόν, ήκουεν, ης ο Κύριος διήνοιξε την καρδίαν προσέχειν τοις λαλουμένοις υπό του Παύλου. 15 ως δε εβαπτίσθη και ο οίκος αυτής, παρεκάλεσε λέγουσα· ει κεκρίκατέ με πιστήν τω Κυρίω είναι, εισελθόντες εις τον οίκόν μου μείνατε· και παρεβιάσατο ημάς. 16 Εγένετο δε πορευομένων ημών εις προσευχήν παιδικήν τινά έχουσαν πνεύμα πύθωνος απαντήσαι ημίν, ήτις εργασίαν πολλήν παρείχε τοις κυρίοις αυτής παιτευομένη. 17 αύτη κατακολουθήσασα τω Παύλω και τω Σίλα έκραζε λέγουσα· ούτοι οι άνθρωποι δούλοι του Θεού του υψίστου εισίν, οίτινες καταγγέλλουσιν ημίν οδόν σωτηρίας. 18 τούτο δε εποίει επί πολλάς ημέρας· διαπονηθείς δε ο Παύλος και επιστρέψας τω πνεύματι είπε· παραγγέλλω σοι εν τω ονόματι Ιησού Χριστού εξελθείν απ' αυτής· και εξήλθεν αυτη τη ώρα. 19 Ιδόντες δε οι κύριοι αυτής ότι εξήλθεν η ελπίς της εργασίας αυτών, επιλαβόμενοι τον Παύλον και τον Σίλαν είλκυσαν εις την αγοράν επί τους άρχοντας, 20 και προσαγαγόντες αυτούς τοις στρατηγοίς είπον· ούτοι οι άνθρωποι εκταράσσουν ημών την πόλιν Ιουδαίοι υπάρχοντες. 21 και καταγγέλλουσιν έθη α ουκ έξεσιν ημίν παραδέχεσθαι ουδέ ποιείν Ρωμαίοις ούσι. 22 και συνεπέστη ο όχλος κατ' αυτών· και οι στρατηγοί περιρρήξαντες αυτών τα ιμάτια εκέλευον ραβδίζειν, 23 πολλάς τε επιθέντες αυτοίς πληγάς έβαλον εις φυλακήν, παραγγείλαντες τω δεσμοφύλακι ασφαλώς τηρείν αυτούς· 24 ος παραγγελίαν τοιαύτην ειληφώς έβαλεν αυτούς εις την εσωτέραν φυλακήν και τους πόδας αυτών ησφαλίσατο εις το ξύλον. 25 Κατά δε το μεσονύκτιον Παύλος και Σίλας προσευχόμενοι ύμνουν τον Θεόν· επηκρώνοντο δε αυτών οι δέσμιοι. 26 άφνω δε σεισμός εγένετο μέγας, ωστε σαλευθήναι τα θεμέλια του δεσμοτηρίου, ανεώχθησαν τε παραχρήμα αι θύραι πάσαι και πάντων τα δεσμά ανέθη. 27 έξυπνος δε γενόμενος ο δεσμοφύλαξ και ιδών ανεωγμένας τας θύρας της φυλακής, σπασάμενος μάχαιραν έμελλεν εαυτόν αναιρείν, νομίζων εκπεφευγέναι τους δεσμίους. 28 εφώνησε δε φωνή μεγάλη ο Παύλος λέγων· μηδέν πράξης σεαυτω κακόν· άπαντες γαρ εσμεν ενθάδε. 29 αιτήσας δε φώτα εισεπήδησε, και έντρομος γενόμενος προσέτεσε τω Παύλω και τω Σίλα, 30 και προαγαγών αυτούς έξω έφη· κύριοι, τι με δεί ποιείν ίνα σωθώ; 31 οι δε είπον· πίστευσον επί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και σωθήση συ και ο οίκός σου. 32 και ελάλησαν αυτω τον λόγον του Κυρίου και πάσι τοις εν τη οικία αυτού. 33 και παραλαβών αυτούς εν εκείνη τη ώρα της νυκτός έλουσεν από των πληγών, και εβαπτίσθη αυτός και οι αυτού πάντες παραχρήμα, 34 αναγαγών τε αυτούς εις τον οίκον αυτού παρέθηκε τράπεζαν, και ηγαλλίασατο πανοικί πεπιστευκώς τω Θεω.

35 Ημέρας δε γενομένης απέστειλαν οι στρατηγοί τους ραβδούχους λέγοντες· απόλυσον τους ανθρώπους εκείνους. 36 απήγγειλε δε ο δεσμοφύλαξ τους λόγους τούτους προς τον Παύλον, ότι απεστάλκασιν οι στρατηγοί ίνα απολυθήτε. νυν ουν εξελθόντες πορεύεσθε εν ειρήνη. 37 ο δε Παύλος έφη προς αυτούς· δείραντες ημάς δημοσία ακατακρίτους, ανθρώπους Ρωμαίους υπάρχοντας, έβαλον εις φυλακήν· και νυν λάθρα ημάς εκβάλλουσιν; ου γαρ, αλλά ελθόντες αυτοί ημάς εξαγαγέτωσαν.

38 ανήγγειλαν δε τοις στρατηγοίς οι ραβδούχοι τα ρήματα ταύτα· και εφοβήθησαν ακούσαντες ότι Ρωμαίοί εισι, 39 και ελθόντες παρεκάλεσαν αυτούς, και εξαγαγόντες ηρώτων εξελθείν της πόλεως. 40 εξελθόντες δε εκ της φυλακής εισήλθον προς την Λυδίαν, και ιδόντες τους αδελφούς παρεκάλεσαν αυτούς και εξήλθον.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΙΖ΄

1 ΔΙΟΔΕΥΣΑΝΤΕΣ δε την Αμφίπολιν και Απολλωνίαν ήλθον εις Θεσσαλονίκην, όπου ην η συναγωγή των Ιουδαίων. 2 κατά δε το ειωθός τω Παύλω εισήλθε προς αυτούς, και επί σάββατα τρία διελέγετο αυτοίς από των γραφών, 3 διανοίγων και παρατιθέμενος ότι τον Χριστόν έδει παθείν και αναστήναι εκ νεκρών, και ότι ούτός εστιν ο Χριστός, Ιησούς ον εγώ καταγγέλλω ημίν. 4 και τινες εξ αυτών επείσθησαν και προσεκληρώθησαν τω Παύλω και τω Σίλα, των τε σεβομένων Ελλήνων πολύ πλήθος γυναικών τε των πρώτων ουκ ολίγαι. 5 Προσλαβόμενοι δε οι απειθούντες Ιουδαίοι των αγοραίων τινάς άνδρας πονηρούς και οχλοποιήσαντες εθορύβουν την πόλιν, επιστάντες τε τη οικία Ιάσονος εζήτουν αυτούς αγαγειν εις τον δήμον· 6 μη ευρόντες δε αυτούς έσυρον τον Ιάσονα και τινας αδελφούς επί τους πολιτάρχας, βοώντες ότι οι την οικουμένην αναστατώσαντες ούτοι και ενθάδε πάρεισιν, 7 ους υποδέδεκται Ιάσων· και ούτοι πάντες απέναντι των δογμάτων Καίσαρος πράσσουν, βασιλέα έτερον λέγοντες είναι, Ιησούν. 8 ετάραξαν δε τον όχλον και τους πολιτάρχας ακούοντας ταύτα, 9 και λαβόντες το ικανόν παρά του Ιάσονος και των λοιπών απέλυσαν αυτούς. 10 Οι δε αδελφοί ευθέως δια της νυκτός εξέπεμψαν τον τε Παύλον και τον Σίλαν εις

Βέριοιαν, οίτινες παραγενόμενοι εις την συναγωγήν των Ιουδαίων απήεσαν. 11 ούτοι δε ήσαν ευγενέστεροι των εν Θεσσαλονίκη, οίτινες εδέξαντο τον λόγον μετά πάσης προθυμίας, το καθ' ημέραν ανακρίνοντες τας γραφάς ει έχοι ταύτα ούτως. 12 πολλοί μιν ουν εξ αυτών επίστευσαν, και των Ελληνίδων γυναικών των ευσημημόνων και ανδρών ουκ ολίγοι. 13 Ως δε έγνωσαν οι από της Θεσσαλονίκης Ιουδαίοι ότι και εν τη Βεροία κατηγγέλη υπό του Παύλου ο λόγος του Θεού, ήλθον κακει σαλεύοντες τους όχλους. 14 ευθέως δε τότε τον Παύλον εξαπέστειλαν οι αδελφοί πορεύεσθαι ως επί την θάλασσαν· υπέμενον δε ό τε Σίλας και ο Τιμόθεος εκεί. 15 οι δε καθιστώντες τον Παύλον ήγαγον αυτόν έως Αθηνών, και λαβόντες εντολήν προς τον Σίλαν και Τιμόθεον ίνα ως τάχιστα έλθωσι προς αυτόν, εξήεσαν.

16 Εν δε ταις Αθήναις εκδεχομένου αυτού του Παύλου, παρωξύνετο το πνεύμα αυτού εν αυτω θεωρούντι κατειδωλον ούσαν την πόλιν. 17 διελέγετο μιν ουν εν τη συναγωγή τοις Ιουδαίοις και τοις σεβομένοις και εν τη αγορά κατά πάσαν ημέραν προς τους παρατυγχάνοντας. 18 τινές δε των Επικουρείων και των Στωϊκών φιλοσόφων συνέβαλλον αυτω, και τινες έλεγον· τι αν θέλοι ο σπερμολόγος ούτος λέγειν; οι δε· ξένων δαιμονίων δοκει καταγγελεύς είναι· ότι τον Ιησούν και την ανάστασιν ευηγγελίζετο αυτοίς. 19 επιλαβόμενοι τε αυτού επί τον Άρειον πάγον ήγαγον λέγοντες· δυνάμεθα γνώναι τις η καινή αύτη η υπό σου λαλουμένη διδαχή; 20 ξενίζοντα γαρ τινα εισφέρεις εις τας ακοάς ημών· βουλόμεθα ουν γνώναι τι αν θέλοι ταύτα είναι. 21 Αθηναίοι δε πάντες και οι επιδημούντες ξένοι εις ουδέν έτερον ηκαίρουν ή λέγειν τι και ακούειν καινότερον. 22 Σταθείς δε ο Παύλος εν μέσω του Αρείου πάγου έφη· άνδρες Αθηναίοι, κατά πάντα ως δεισιδαιμονεστέρους υμάς θεωρώ. 23 διερχόμενος γαρ και αναθεωρών τα σεβάσματα υμών εύρον και βωμόν εν ω επεγέγραπτο, αγνώστω Θεω. ον ουν αγνοούντες ευσεβείτε, τούτον εγώ καταγγέλλω υμίν. 24 ο Θεός ο ποιήσας τον κόσμον και πάντα τα εν αυτω, ούτος ουρανού και γης Κύριος υπάρχων ουκ εν χειροποίητοις ναοίς κατοικεί, 25 ουδέ υπό χειρών ανθρώπων θεραπεύεται προσδεόμενός τινος, αυτός διδούς πάσι ζωήν και πνοήν και τα πάντα· 26 εποίησέ τε εξ ενός αίματος παν έθνος ανθρώπων κατοικείν επί παν το πρόσωπον της γης, ορίσας προστεταγμένους καιρούς και τας οροθεσίας της κατοικίας αυτών, 27 ζητείν τον Κύριον, ει άρα γε ψηλαφήσειαν αυτόν και εύροιεν, και γε ου μακράν από ενός εκάστου ημών υπάρχοντα. 28 εν αυτω γαρ ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν, ως και τινες των καθ' υμάς ποιητών ειρήκασι· του γαρ και γένος εσμέν. 29 γένος ουν υπάρχοντες του Θεού ουκ οφείλομεν νομίζειν χρυσω ή αργύρω ή λίθω, χαράγματι τέχνης και ενθυμήσεως ανθρώπου, το θεϊον είναι όμοιον. 30 τους μιν ουν χρόνους της αγνοίας υπερειδών ο Θεός τανύν παραγγέλλει τοις ανθρώποις πάσι πανταχού μετανοείν, 31 διότι έστησεν ημέραν εν ή μέλλει κρίνειν την οικουμένην εν δικαιοσύνη, εν ανδρί ω ωρισε, πίστιν παρασχών πάσιν αναστήσας αυτόν εκ νεκρών. 32 ακούσαντες δε ανάστασιν νεκρών οι μιν εχλεύαζον, οι δε είπον· ακουσόμεθά σου páλιν περί τούτου. 33 και ούτως ο Παύλος εξήλθεν εκ μέσου αυτών. 34 τινές δε άνδρες κολληθέντες αυτω επίστευσαν, εν οίς και Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης και γυνή ονόματι Δάμαρις και έτεροι συν αυτοίς.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΙΗ΄

1 ΜΕΤΑ δε ταύτα χωρισθείς ο Παύλος εκ των Αθηνών ήλθεν εις Κόρινθον· 2 και ευρών τινα Ιουδαίον ονόματι Ακύλαν, Ποντικόν τω γένει, προσφάτως εληλυθότα από της Ιταλίας, και Πρίσκιλλαν γυναίκα αυτού, δια το διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τους Ιουδαίους από της Ρώμης, προσήλθεν αυτοίς, 3 και δια το ομότεχνον είναι έμεινε παρ' αυτοίς και ειργάζετο· ήσαν γαρ σκηνοποιοί τη τέχνη. 4 διελέγετο δε εν τη συναγωγή κατά παν σάββατον, έπειθέ τε Ιουδαίους και Έλληνας. 5 Ως δε κατήλθον από της Μακεδονίας ό τε Σίλας και ο Τιμόθεος, συνέχετο τω πνεύματι ο Παύλος διαμαρτυρόμενος τοις Ιουδαίοις τον Χριστόν Ιησούν. 6 ανπιπασσομένων δε αυτών και βλασφημούντων εκτιναζόμενος τα ιμάτια, είπε προς αυτούς· το αίμα υμών επί την κεφαλήν υμών· καθαρός εγώ· από του νυν εις τα έθνη πορεύσομαι. 7 και μεταβάς εκείθεν ήλθεν εις οικίαν τινός ονόματι Ιούστου, σεβομένου τον Θεόν, ου η οικία ην συνομορούσα τη συναγωγή. 8 Κρίσπος δε ο αρχισυναγωγος επίστευσεν τω Κυρίω συν όλω τω οικω αυτού, και πολλοί των Κορινθίων ακούοντες επίστευσον και βαπτίζοντο. 9 Είπε δε ο Κύριος δι' οράματος εν νυκτί τω Παύλω· μη φοβού, αλλά λάλει και μη σιωπήσης, 10 διότι εγώ ειμι μετά σου, και ουδείς επιθήσεται σοι του κακώσαι σε, διότι λαός εστί μοι πολύς εν τη πόλει αύτη. 11 εκάθισέ τε ενιαυτόν και μήνας εξ διδάσκων εν αυτοίς τον λόγον του Θεού.

12 Γαλλίωνος δε ανθυπατεύοντος της Αχαΐας κατεπέστησαν ομοθυμαδόν οι Ιουδαίοι τω Παύλω και ήγαγον αυτόν επί το βήμα, 13 λέγοντες ότι παρά τον νόμον ούτος αναπειθει τους ανθρώπους σέβεσθαι τον Θεόν. 14 μέλλοντος δε του Παύλου ανοίγειν το στόμα είπεν ο Γαλλίων προς τους Ιουδαίους· ει μιν ουν ην αδικημά τι ή ραδιούργημα πονηρόν, ω Ιουδαίοι, κατά λόγον αν ηνεσχόμην υμών· 15 ει δε ζητημά εστι περί λόγου και ονομάτων και νόμου του καθ' υμάς, όψεσθε αυτοί· κριτής γαρ εγώ τούτων ου βούλομαι είναι. 16 και απήλασεν αυτούς από του βήματος. 17 επιλαβόμενοι δε πάντες οι Έλληνες Σωσθένην τον αρχισυναγωγον έτυπτον έμπροσθεν του βήματος· και ουδέν τούτων τω Γαλλίωι έμελεν.

18 Ο δε Παύλος έτι προσμείνας ημέρας ικανάς, τοις αδελφοίς αποταζόμενος εξέπλει εις την Συρίαν, και συν αυτω Πρίσκιλλα και Ακύλας, κειράμενος την κεφαλήν εν Κεγχραιΐς· είχε γαρ ευχήν. 19 κατήντησε δε εις Έφεσον, κακείνους κατέλιπεν αυτού, αυτός δε εισελθών εις την συναγωγήν διελέχθη τοις Ιουδαίοις. 20 ερωτώντων δε αυτών επί πλείονα χρόνον μείναι παρ' αυτοίς ουκ επένευσεν, 21 αλλ' απετάξατο αυτοίς ειπών· δεί με πάντως την εορτήν την ερχομένην ποιήσαι εις Ιεροσόλυμα, páλιν δε ανακάμψω προς υμάς του Θεού θέλοντος. και ανήχθη από της Εφέσου, 22 και κατελθών εις Καισάρειαν, αναβάς και ασπασάμενος την εκκλησίαν κατέβη εις Αντιόχειαν, 23 και ποιήσας χρόνον τινά εξήλθε διερχόμενος καθεξής την Γαλατικήν χώραν και Φρυγίαν, επιστηρίζων πάντας τους μαθητάς.

24 Ιουδαίος δε τις Απολλώς ονόματι, Αλεξανδρεύς τω γένει, ανήρ λόγιος, κατήντησεν εις Έφεσον, δυνατός ων εν ταις γραφαίς. 25 ούτος ην κατηχημένος την οδόν του Κυρίου, και ζέων τω πνεύματι ελάλει και εδίδασκεν ακριβώς τα περί του Κυρίου, επιστάμενος μόνον το βάπτισμα Ιωάννου· 26 ούτός τε ήρξατο παρρησιάζεσθαι εν τη συναγωγή.

ακούσαντες δε αυτού Ακύλας και Πρίσκιλλα προσελάβοντο αυτόν και ακριβέστερον αυτω εξέθεντο την οδόν του Θεού. 27 βουλομένου δε αυτού διελθείν εις την Αχαΐαν προτρεψάμενοι οι αδελφοί έγγραφαν τοις μαθηταίς αποδέξασθαι αυτόν· ος παραγενόμενος συνεβάλετο πολύ τοις πεπιστευκόσι δια της χάριτος. 28 ευτόνως γαρ τοις Ιουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσία επιδεικνύς δια των γραφών είναι τον Χριστόν Ιησούν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΙΘ΄

1 ΕΓΕΝΕΤΟ δε εν τω τον Απολλώ είναι εν Κορίνθω Παύλον διελθόντα τα ανωτερικά μέρη ελθείν εις Έφεσον· και ευρών μαθητάς τινας 2 είπε προς αυτούς· ει Πνεύμα Άγιον ελάβετε πιστεύσαντες; οι δε είπον προς αυτόν· αλλ' ουδέ ει Πνεύμα Άγιόν εστιν ηκούσαμεν. 3 είπέ τε προς αυτούς· εις τι ουν βαπτίσθητε; οι δε είπον· εις το Ιωάννου βάπτισμα. 4 είπε δε Παύλος· Ιωάννης μεν εβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, τω λαω λέγων εις τον ερχόμενον μετ' αυτόν ίνα πιστεύσωσι, τούτ' έστιν εις τον Ιησούν Χριστόν. 5 ακούσαντες δε εβαπτίσθησαν εις το όνομα του Κυρίου Ιησού. 6 και επιθέντος αυτοίς του Παύλου τας χείρας ήλθε το Πνεύμα το Άγιον επ' αυτούς, ελάλουν τε γλώσσαις και προεφήτευον. 7 ήσαν δε οι πάντες άνδρες ωσει δεκαδύο. 8 Εισελθών δε εις την συναγωγήν επαρρησιάζετο επί μήνας τρεις διαλεγόμενος και πείθων τα περι της βασιλείας του Θεού. 9 ως δε τινες εσκληρύνοντο και ηπείθουν κακολογούντες την οδόν ενώπιον του πλήθους, αποστάς απ' αυτών αφώρισε τους μαθητάς, καθ' ημέραν διαλεγόμενος εν τη σχολή Τυράννου τινός. 10 τούτο δε εγένετο επί έτη δύο, ωστε πάντας τους κατοικούντας την Ασίαν ακούσαι τον λόγον του Κυρίου Ιησού, Ιουδαίους τε και Έλληνας. 11 Δυνάμεις τε ου τας τυχούσας εποίει ο Θεός δια των χειρών Παύλου, 12 ωστε και επί τους ασθενούντας επιφέρεισθαι από του χρωτός αυτού σουδάρια ή σιμικίνθια και απαλλάσσεσθαι απ' αυτών τας νόσους, τα τε πνεύματα τα πονηρά εξέρχεσθαι απ' αυτών. 13 Επεχειρήσαν δε τινες από των περιερχομένων Ιουδαίων εξορκιστών ονομάζειν επί τους έχοντας τα πνεύματα τα πονηρά το όνομα του Κυρίου Ιησού λέγοντες· ορκίζομεν υμάς τον Ιησούν ον ο Παύλος κηρύσσει. 14 ήσαν δε τινες υιοί Σκευά Ιουδαίου αρχιερέως επτά οι τούτο ποιούντες. 15 αποκριθέν δε το πνεύμα το πονηρόν είπε· τον Ιησούν γινώσκω και τον Παύλον επίσταμαι· υμείς δε τίνες εστέ; 16 και εφαλλόμενος επ' αυτούς ο άνθρωπος, εν ω ην το πνεύμα το πονηρόν, και κατακυριεύσας αυτών ίσχυσε κατ' αυτών, ωστε γυμνούς και τετραυματισμένους εκφυγείν εκ του οίκου εκείνου. 17 τούτο δε εγένετο γνωστόν πάσιν Ιουδαίοις τε και Έλλησι τοις κατοικοῦσι την Έφεσον, και επέπεσε φόβος επί πάντας αυτούς, και εμεγαλύνετο το όνομα του Κυρίου Ιησού· 18 πολλοί τε των πεπιστευκότων ήρχοντο εξομολογούμενοι και αναγγέλλοντες τας πράξεις αυτών. 19 ικανοί δε των τα περιεργα πραξάντων συνενέγκαντες τας βίβλους κατέκαιον ενώπιον πάντων· και συνεψήφισαν τας τιμάς αυτών και εύρον αργυρίου μυριάδας πέντε. 20 Ούτω κατά κράτος ο λόγος του Κυρίου ηύξανε και ίσχυεν.

21 Ως δε επληρώθη ταύτα, έθετο ο Παύλος εν τω πνεύματι διελθών την Μακεδονίαν και Αχαΐαν πορεύεσθαι εις Ιερουσαλήμ, ειπών ότι μετά το γενέσθαι με εκεί δεί με και Ρώμην ιδείν. 22 αποστείλας δε εις την Μακεδονίαν δύο των διακονούντων αυτω, Τιμόθεον και Έραστον, αυτός επέσχε χρόνον εις την Ασίαν. 23 Εγένετο δε κατά τον καιρόν εκείνον τάραχος ουκ ολίγος περί της οδοῦ. 24 Δημήτριος γαρ τις ονόματι, αργυροκόπος, ποιών ναούς αργυρούς Αρτέμιδος παρείχετο τοις τεχνίταις εργασίαν ουκ ολίγην· 25 ους συναθροίσας και τους περι τα τοιαύτα εργάτας είπεν· άνδρες, επίστασθε ότι εκ ταύτης της εργασίας η ευπορία ημών εστι, 26 και θεωρείτε και ακούετε ότι ου μόνον Εφέσου, αλλά σχεδόν πάσης της Ασίας ο Παύλος ούτος πείσας μετέστησεν ικανόν όχλον, λέγων ότι ουκ εισί θεοί οι δια χειρών γινόμενοι. 27 ου μόνον δε τούτο κινδυνεύει ημίν το μέρος εις απελεγμόν ελθείν, αλλά και το της μεγάλης θεάς Αρτέμιδος ιερόν εις ουθέν λογισθήναι, μέλλειν τε και καθαιρείσθαι την μεγαλειότητα αυτής, ην όλη η Ασία και η οικουμένη σέβεται. 28 ακούσαντες δε και γενόμενοι πλήρεις θυμού έκραζον λέγοντες· μεγάλη η Άρτεμις Εφεσίων. 29 και επλήσθη η πόλις της συγχύσεως, ωρμησάν τε ομοθυμαδόν εις το θέατρον συναρπάσαντες Γάϊον και Αρίσταρχον Μακεδόνας, συνεκδήμησεν Παύλου. 30 του δε Παύλου βουλομένου εισελθείν εις τον δήμον ουκ είων αυτόν οι μαθηταί. 31 τινές δε και των Ασιαρχών, όντες αυτω φίλοι, πέμψαντες προς αυτόν παρεκάλουν μη δούναι εαυτόν εις το θέατρον. 32 άλλοι μεν ουν άλλο τι έκραζον· ην γαρ η εκκλησία συγκεχυμένη, και οι πλείους ουκ ήδεισαν τίνος ένεκεν συνεληλύθεισαν. 33 εκ δε του όχλου προεβίβασαν Αλέξανδρον, προβαλλόντων αυτόν των Ιουδαίων· ο δε Αλέξανδρος κατασεισας την χείρα ήθελεν απολογείσθαι τω δήμω. 34 επιγνόντες δε ότι Ιουδαίός εστι, φωνή εγένετο μία εκ πάντων, ως επί ωρας δύο κραζόντων· μεγάλη η Άρτεμις Εφεσίων. 35 κατασειλας δε ο γραμματεὺς τον όχλον φησίν· άνδρες Εφέσιοι, τις γαρ εστιν άνθρωπος ος ου γινώσκει την Εφεσίων πόλιν νεωκόρον ούσαν της μεγάλης θεάς Αρτέμιδος και του Διοπετούς; 36 αναντηρητήτων ουν όντων τούτων δέον εστίν υμάς κατεσταλμένους υπάρχειν και μηδέν προπετές πράσσειν. 37 ηγάγετε γαρ τους άνδρας τούτους ούτε ιεροσούλους ούτε βλασφημούντας την θεάν υμών. 38 ει μεν ουν Δημήτριος και οι συν αυτω τεχνίται έχουσι προς τινα λόγον, αγοραίοι άγονται και ανθύπατοί εισιν, εγκαλείψωσαν αλλήλοις. 39 ει δε τι περι ετέρων επιζητείτε, εν τη εννόμω εκκλησία επιλυθήσεται. 40 και γαρ κινδυνεύομεν εγκαλείσθαι στάσεως περι της σήμερον, μηδενός αιτίου υπάρχοντος περι ου δυνησόμεθα αποδοῦναι λόγον της συστροφής ταύτης. 41 και ταύτα ειπών απέλυσε την εκκλησίαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Κ΄

1 ΜΕΤΑ δε το παύσασθαι τον θόρυβον προσκαλεσάμενος ο Παύλος τους μαθητάς και ασπασάμενος εξήλθε πορευθήναι εις Μακεδονίαν. 2 διελθών δε τα μέρη εκείνα και παρακαλέσας αυτούς λόγω πολλω ήλθεν εις την Ελλάδα· 3 ποιήσας τε μήνας τρεις, γενομένης αυτω επιβουλής υπό των Ιουδαίων μέλλοντι ανάγεσθαι εις την Συρίαν, εγένετο γνώμη του υποστρέφειν δια Μακεδονίας. 4 συνείπετο δε αυτω άχρι της Ασίας Σώπατρος Βεροιαίος, Θεσσαλονικέων δε Αρίσταρχος και Σεκούνδος, και Γάϊος Δερβαίος και Τιμόθεος, Ασιανοί δε Τυχικός και Τρόφιμος. 5

ούτοι προελθόντες έμενον ημάς εν Τρωάδι· 6 ημείς δε εξεπλεύσαμεν μετά τας ημέρας των αζύμων από Φιλίππου και ήλθομεν προς αυτούς εις την Τρωάδα άχρις ημερών πέντε, ου διετρίψαμεν ημέρας επτά. 7 Εν δε τη μια των σαββάτων συνηγμένων των μαθητών κλάσαι άρτον, ο Παύλος διελέγετο αυτοίς, μέλλων εξιέναι τη επαύριον, παρέτεινέ τε τον λόγον μέχρι μεσονυκτίου. 8 ήσαν δε λαμπάδες ικαναί εν τω υπερώω ου ήμεν συνηγμένοι. 9 καθηήμενος δε τις νεανίας ονόματι Εύτυχος επί της θυρίδος, καταφερόμενος ύπνω βαθεί διαλεγόμενου του Παύλου επί πλείον, κατενεχθείς από του ύπνου έπεσεν από του τριστέγου κάτω και ήρθη νεκρός. 10 καταβάς δε ο Παύλος επέπεσεν αυτω και συμπεριλαβών ειπέ· μη θορυβείσθε· η γαρ ψυχή αυτού εν αυτω εστιν. 11 αναβάς δε και κλάσας άρτον και γευσάμενος εφ' ικανόν τε ομιλήσας άχρις αυγής, ούτως εξήλθεν. 12 ήγαγον δε τον παιδα ζώντα, και παρεκλήθησαν ου μετρίως. 13 Ημείς δε προελθόντες επί το πλοίον ανήχθημεν εις την Άσσον, εκείθεν μέλλοντες αναλαμβάνειν τον Παύλον· ούτω γαρ ην διατεταγμένος, μέλλων αυτός πεζεύειν. 14 ως δε συνέβαλεν ημίν εις την Άσσον, αναλαβόντες αυτόν ήλθομεν εις Μυτιλήνην· 15 κακείθεν αποπλεύσαντες τη επιούση κατηντήσαμεν αντικρύ Χίου, τη δε ετέρα παρεβάλομεν εις Σάμον, και μείναντες εν Τρωγυλίω τη εχομένη ήλθομεν εις Μίλητον. 16 έκρινε γαρ ο Παύλος παραπλεύσαι την Έφεσον, όπως μη γένηται αυτω χρονοτριβήσαι εν τη Ασία· έσπευδε γαρ, ει δυνατόν ην αυτω, την ημέραν της πεντηκοστής γενέσθαι εις Ιεροσόλυμα.

17 Από δε της Μιλήτου πέμπας εις Έφεσον μετεκαλέσατο τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας. 18 ως δε παρεγένοντο προς αυτόν, ειπεν αυτοίς· υμείς επίστασθε, από πρώτης ημέρας αφ' ης επέβην εις την Ασίαν, Πως μεθ' υμών τον πάντα χρόνον εγενόμην, 19 δουλεύων τω Κυρίω μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πολλών δακρύων και πειρασμών των συμβάντων μοι εν ταις επιβουλαίς των Ιουδαίων, 20 ως ουδέν υπεστηλάμην των συμφερόντων του μη αναγγείλαι υμίν και διδάξαι υμάς δημοσία και κατ' οικους, 21 διαμαρτυρόμενος Ιουδαίοις τε και Έλλησι την εις τον Θεόν μετάνοιαν και πίστιν την εις τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν. 22 και νυν ιδού εγώ δεδεμένος τω πνεύματι πορεύομαι εις Ιερουσαλήμ, τα εν αυτη συναντήσοντά μοι μη ειδώς, 23 πλήν ότι το Πνεύμα το Άγιον κατά πόλιν διαμαρτύρεται λέγον ότι δεσμά με και θλίψεις μένουσιν. 24 αλλ' ουδενός λόγον ποιούμαι ουδέ έχω την ψυχήν μου τιμίαν εμαυτω, ως τελειώσαι τον δρόμον μου μετά χαράς και την διακονίαν ην έλαβον παρά του Κυρίου Ιησού, διαμαρτύρασθαι το ευαγγέλιον της χάριτος του Θεού. 25 και νυν ιδού εγώ οίδα ότι ουκέτι ύψεσθε το πρόσωπόν μου υμείς πάντες, εν οίς διήλθον κηρύσσων την βασιλείαν του Θεού. 26 διο μαρτύρομαι υμίν εν τη σήμερον ημέρα ότι καθαρός εγώ από του αίματος πάντων· 27 ου γαρ υπεστηλάμην του μη αναγγείλαι υμίν πάσαν την βουλήν του Θεού. 28 προσέχετε ουν εαυτοίς και παντί τω ποιμνίω εν ω υμάς το Πνεύμα το Άγιον έθετο επισκόπους, ποιμαίνειν την εκκλησίαν του Κυρίου και Θεού, ην περιεποιήσατο δια του ιδίου αίματος. 29 εγώ γαρ οίδα τούτο, ότι εισελεύσονται μετά την άφιξίν μου λύκοι βαρείς εις υμάς μη φειδόμενοι του ποιμνίου· 30 και εξ υμών αυτών αναστήσονται άνδρες λαλούντες διεστραμμένα του αποσπάν τους μαθητάς οπίσω αυτών. 31 διο γρηγορείτε, μνημονεύοντες ότι τριετίαν νύκτα και ημέραν ουκ επαυσάμην μετά δακρύων νουθετών ένα έκαστον. 32 και τα νυν παρατίθεμαι υμάς, αδελφοί, τω Θεω και τω λόγω της χάριτος αυτού τω δυναμένω εποικοδομήσαι και δούναι υμίν κληρονομίαν εν τοις ηγιασμένοις πάσιν. 33 αργυρίου ή χρυσίου ή ιματισμού ουδενός επεθύμησα· 34 αυτοί γινώσκετε ότι ταις χρείαις μου και τοις ούσι μετ' εμού υπηρέτησαν αι χείρες αύται. 35 πάντα υπέδειξα υμίν ότι ούτω κοπιώντας δεί αντιλαμβάνεσθαι των ασθενούντων, μνημονεύειν τε τον λόγον του Κυρίου Ιησού, ότι αυτός ειπέ· μακάριόν εστι μάλλον διδόναι ή λαμβάνειν. 36 και ταύτα ειπών, θείς τα γόνατα αυτού συν πάσιν αυτοίς προσηύξατο. 37 ικανός δε εγένετο κλαυθμός πάντων, και επιπεσόντες επί τον τράχηλον του Παύλου κατεφίλουν αυτόν, 38 οδυνώμενοι μάλιστα επί τω λόγω ω ειρήκει, ότι οικέτι μέλλουσι το πρόσωπον αυτού θεωρεΐν. προέπεμπον δε αυτόν εις το πλοίον.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΑ΄

1 ΩΣ δε εγένετο αναχθήναι ημάς αποσπασθέντας απ' αυτών, ευθυδρομήσαντες ήλθομεν εις την Κώ, τη δε εξής εις την Ρόδον, κακείθεν εις Πάταρα. 2 και ευρόντες πλοίον διαπερών εις Φοινίκην επιβάντες ανήχθημεν. 3 αναφανέντες δε την Κύπρον και καταλιπόντες αυτην ευώνυμον επλέομεν εις Συρίαν, και κατήχθημεν εις Τύρον· εκείσε γαρ ην το πλοίον αποφορτιζόμενον τον γόμον. 4 και ανευρόντες τους μαθητάς επεμείναμεν αυτού ημέρας επτά· οίτινες τω Παύλω έλεγον δια του Πνεύματος μη αναβαίνειν εις Ιεροσόλυμα. 5 ότε δε εγένετο ημάς εξαρτίσαι τας ημέρας, εξελθόντες εμπορευόμεθα προπεμπόντων ημάς πάντων συν γυναιξί και τέκνοις έως έξω της πόλεως, και θέντες τα γόνατα επί τον αιγιαλόν προσηυξάμεθα, 6 και ασπασάμενοι αλλήλους επέβημεν εις το πλοίον, εκείνοι δε υπέστρεψαν εις τα ίδια. 7 Ημείς δε τον πλούν διανύσαντες από Τύρου κατηντήσαμεν εις Πτολεμαΐδα, και ασπασάμενοι τους αδελφούς εμείναμεν ημέραν μίαν παρ' αυτοίς. 8 τη δε επαύριον εξελθόντες ήλθομεν εις Καισάρειαν, και εισελθόντες εις τον οίκον Φιλίππου του ευαγγελιστού, όντος εκ των επτά, εμείναμεν παρ' αυτω. 9 τούτω δε ήσαν θυγατέρες παρθένοι τέσσαρες προφητεύουσαι. 10 επιμενόντων δε ημών ημέρας πλείους κατήλθέ τις από της Ιουδαίας προφήτης ονόματι Άγαβος, 11 και ελθών προς ημάς και άρας την ζώνην του Παύλου, δήσας τε αυτού τους πόδας και τας χείρας ειπέ· τάδε λέγει το Πνεύμα το Άγιον· τον άνδρα ου εστιν η ζώνη αύτη, ούτω δήσουσιν εις Ιερουσαλήμ οι Ιουδαίοι και παραδώσουσιν εις χείρας εθνών. 12 ως δε ηκούσαμεν ταύτα, παρεκαλούμεν ημείς τε και οι εντόπιοι του μη αναβαίνειν αυτόν εις Ιερουσαλήμ. 13 απεκρίθη τε ο Παύλος· τι ποιείτε κλαίοντες και συνθρύπτοντές μου την καρδίαν; εγώ γαρ ου μόνον δεθίηναι, αλλά και αποθανείν εις Ιερουσαλήμ ετοιμώς έχω υπέρ του ονόματος του Κυρίου Ιησού. 14 μη πειθομένου δε αυτού ησυχάσαμεν ειπόντες· το θέλημα του Κυρίου γινέσθω. 15 Μετά δε τας ημέρας ταύτας επισκευασάμενοι ανεβαίνομεν εις Ιερουσαλήμ· 16 συνήλθον δε και των μαθητών από Καισαρείας συν ημίν, άγοντες παρ' ω ξενισθώμεν Μνάσωνί τινι Κυπρίω, αρχαίω μαθητη. 17 Γενομένων δε ημών εις Ιεροσόλυμα ασμένως εδέξαντο ημάς οι αδελφοί. 18 τη δε επιούση εισήει ο Παύλος συν ημίν προς Ιάκωβον, πάντες τε παρεγένοντο οι πρεσβύτεροι. 19 και ασπασάμενος αυτούς εξηγήτο καθ' εν έκαστον ων εποίησεν ο Θεός εν τοις έθνεσι δια της διακονίας αυτού. 20 οι δε ακούσαντες εδόξαζον τον Κύριον, ειπόν τε αυτω· θεωρείς, αδελφέ, πόσαι μυριάδες εισίν Ιουδαίων των πεπιστευκότων, και πάντες ζηλωταί του νόμου υπάρχουσι. 21 κατηχήθησαν δε περι

σου ότι αποστασίαν διδάσκεις από Μωϋσέως τους κατά τα έθνη πάντας Ιουδαίους, λέγων μη περιτέμνειν αυτούς τα τέκνα μηδέ τοις έθεσι περιπατείν. 22 τι ουν εστι; πάντως δεί πλήθος συνελθείν· ακούσονται γαρ ότι ελήλυθας. 23 τούτο ουν ποιήσον ό σοι λέγομεν· εισίν ημίν άνδρες τέσσαρες ευχήν έχοντες εφ' εαυτών· 24 τούτους παραλαβών αγνίσθητι συν αυτοίς και δαπάνησον επ' αυτοίς ίνα ξυρήσωνται την κεφαλήν, και γνώσι πάντες ότι ων κατήχηνται περί σου ουδέν εστιν, αλλά στοιχείς και αυτός τον νόμον φυλάσσων. 25 περί δε των πεπιστευκότων εθνών ημείς επεστείλαμεν κρίναντες μηδέν τοιούτον τηρείν αυτούς, ει μη φυλάσσεσθαι αυτούς το τε ειδωλόθυτον και το αίμα και πνικτόν και πορνείαν. 26 τότε ο Παύλος παραλαβών τους άνδρας τη εχομένη ημέρα συν αυτοίς αγνισθείς εισήει εις το ιερόν, διαγγέλλων την εκπλήρωσιν των ημερών του αγνισμού, έως ου προσηνέχθη υπέρ ενός εκάστου αυτών η προσφορά.

27 Ως δε έμελλον αι επτά ημέραι συντελείσθαι, οι από της Ασίας Ιουδαίοι θεασάμενοι αυτόν εν τω ιερω συνέχεον πάντα τον όχλον, και επέβαλον τας χείρας επ' αυτόν 28 κρίζοντες· άνδρες Ισραηλίται, βοηθείτε· ούτός εστιν ο άνθρωπος ο κατά του λαού και του νόμου και του τόπου τούτου πάντας πανταχού διδάσκων· έτι τε και Έλληνας εισήγαγεν εις το ιερόν και κεκοίνωκε τον άγιον τόπον τούτον· 29 ήσαν γαρ εωρακότες Τρόφιμον τον Εφέσιον εν τη πόλει συν αυτω, ον ενόμιζον ότι εις το ιερόν εισήγαγεν ο Παύλος. 30 εκινήθη τε η πόλις όλη και εγένετο συνδρομή του λαού, και επιλαβόμενοι του Παύλου είλκον αυτόν έξω του ιερού, και ευθέως εκλείσθησαν αι θύραι. 31 ζητούντων δε αυτόν αποκτείναι ανέβη φάσις τω χιλιάρχω της σπειρης ότι όλη συγκέχυται Ιερουσαλήμ· 32 ος εξαυτής παραλαβών στρατιώτας και εκατοντάρχους κατέδραμεν επ' αυτούς. οι δε ιδόντες τον χιλιάρχον και τους στρατιώτας επαύσαντο τύπτοντες τον Παύλον. 33 εγγίσας δε ο χιλιάρχος επελάβετο αυτού και εκέλευσε δεθήναι αλύσει δυσί, και επυνθάνετο τις αν είη και τι εστι πεποιηκώς. 34 άλλοι δε άλλο τι εβόων εν τω όχλω· μη δυνάμενος δε γνώναι το ασφαλές δια τον θόρυβον, εκέλευσεν άγεσθαι αυτόν εις την παρεμβολήν. 35 ότε δε εγένετο επί τους αναβαθμούς, συνέβη βαστάζεσθαι αυτόν υπό των στρατιωτών δια την βίαν του όχλου· 36 ηκολούθει γαρ το πλήθος του λαού κρίζον· αίρε αυτόν. 37 Μέλλων τε εισάγεσθαι εις την παρεμβολήν ο Παύλος λέγει τω χιλιάρχω· ει έξεστί μοι ειπείν τι προς σε; ο δε έφη· ελληνιστί γινώσκεις; 38 ουκ άρα συ ει ο Αιγύπτιος ο προ τούτων των ημερών ανασταπίσας και εξαγαγών εις την έρημον τους τετρακισχιλίους άνδρας των σικαρίων; 39 είπε δε ο Παύλος· εγώ ανθρωπος μεν ειμι Ιουδαίος Ταρσεύς, της Κιλικίας ουκ ασήμου πόλεως πολίτης· δέομαι δε σου, επίτρεψόν μοι λαλήσαι προς τον λαόν. 40 επιτρέψαντος δε αυτού ο Παύλος εστώς επί των αναβαθμών κατέσεισε τη χειρί τω λαω· πολλής δε σιγής γενομένης προσεφώνησε τη εβραϊδι διαλέκτω λέγων·

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΒ΄

1 ΑΝΔΡΕΣ αδελφοί και πατέρες, ακούσατέ μου της προς υμάς νυνί απολογίας. 2 ακούσαντες δε ότι τη εβραϊδι διαλέκτω προσεφώνει αυτοίς, μάλλον παρέσχον ησυχίαν. 3 και φησιν· εγώ μεν ειμι ανήρ Ιουδαίος, γεγεννημένος εν Ταρσω της Κιλικίας, ανατεθραμμένος δε εν τη πόλει ταύτη παρά τους πόδας Γαμαλιήλ, πεπαιδευμένος κατά ακρίβειαν του πατρώου νόμου, ζηλωτής υπάρχων του Θεού καθώς πάντες υμείς εστε σήμεραν. 4 ος ταύτην την οδόν εδίωξα άχρι θανάτου, δεσμεύων και παραδιδούς εις φυλακάς άνδρας τε και γυναίκας, 5 ως και ο αρχιερεύς μαρτυρεί μοι και παν το πρεσβυτέριον· παρ' ων και επιστολάς δεξάμενος προς τους αδελφούς εις Δαμασκόν εμπορευόμην άξων και τους εκείσε όντας δεδεμένους εις Ιερουσαλήμ ίνα τιμωρηθώσιν. 6 Εγένετο δε μοι πορευομένω και εγγίζοντι τη Δαμασκω περί μεσημβρίαν εξαίφνης εκ του ουρανού περιαστράψαι φως ικανόν περί εμέ, 7 έπεσόν τε εις το έδαφος και ήκουσα φωνής λεγούσης μοι· Σαούλ Σαούλ, τι με διώκεις; 8 εγώ δε απεκρίθην· τις ει, Κύριε; είπέ τε προς με· εγώ ειμι Ιησούς ο Ναζωραίος, ον συ διώκεις. 9 οι δε συν εμοί όντες το μεν φως εθεάσαντο και έμφοβοι εγένοντο, την δε φωνήν ουκ ήκουσαν του λαλούντός μοι. 10 είπον δε· τι ποιήσω, Κύριε; ο δε Κύριος είπε προς με· αναστάς πορεύου εις Δαμασκόν, κακεί σοι λαληθήσεται περί πάντων ων τέτακται σοι ποιήσαι. 11 ως δε ουκ ενέβλεπον από της δόξης του φωτός εκείνου, χειραγωγούμενος υπό των συνόντων μοι ήλθον εις Δαμασκόν. 12 Ανανίας δε τις, ανήρ ευσεβής κατά τον νόμον, μαρτυρούμενος υπό πάντων των κατοικούντων εν Δαμασκω Ιουδαίων, 13 ελθών προς με και ειπιστάς είπέ μοι· Σαούλ αδελφέ, ανάβλεψον. καγώ αυτη τη ωρα ανέβλεψα εις αυτόν. 14 ο δε είπεν· ο Θεός των πατέρων ημών προεχειρίσατό σε γνώναι το θέλημα αυτού και ιδείν τον δίκαιον και ακούσαι φωνήν εκ του στόματος αυτού, 15 ότι έση μάρτυς αυτω προς πάντας ανθρώπους ων εώρακας και ήκουσας. 16 και νυν τι μέλλεις; αναστάς βάπτισαι και απόλουσαι τας αμαρτίας σου, επικαλεσάμενος το όνομα του Κυρίου. 17 Εγένετο δε μοι υποστρέψαντι εις Ιερουσαλήμ και προσευχομένου μου εν τω ιερω γενέσθαι με εν εκστάσει και ιδείν αυτόν λέγοντά μοι· 18 σπεύσον και έξελθε εν τάχει εξ Ιερουσαλήμ, διότι ου παραδέξονται σου την μαρτυρίαν περί εμού. 19 καγώ είπον· Κύριε, αυτοί επιστάνται ότι εγώ ήμην φυλακίζων και δέρων κατά τας συναγωγάς τους πιστεύοντας επί σε· 20 και ότε εξεχείτο το αίμα Στεφάνου του μάρτυρός σου, και αυτός ήμην εφεστώς και συνευδοκών τη αναιρέσει αυτού και φυλάσσων τα ιμάτια των αναιρούντων αυτόν. 21 και είπε προς με· πορεύου, ότι εγώ εις έθνη μακράν εξαποστελώ σε.

22 Ήκουον δε αυτού άχρι τούτου του λόγου, και επήραν την φωνήν αυτών λέγοντες· αίρε από της γης τον τοιούτον· ου γαρ καθήκεν αυτόν ζήν. 23 κραυγαζόντων δε αυτών και ριππόντων τα ιμάτια και κονιορτόν βαλλόντων εις τον αέρα, 24 εκέλευσεν αυτόν ο χιλιάρχος άγεσθαι εις την παρεμβολήν, ειπών μάλιστα ανετάζεσθαι αυτόν, ίνα επιγνώ δι' ην αιτίαν ούτως επεφώνουν αυτώ. 25 ως δε προέτειναν αυτόν τοις ιμάσιν, είπε προς τον εστώτα εκατόνταρχον ο Παύλος· ει άνθρωπον Ρωμαίον και ακατάκριτον έξεστιν υμίν μαστίζειν; 26 ακούσας δε ο εκατόνταρχος, προσελθών απήγγειλε τω χιλιάρχω λέγων· όρα τι μέλλεις ποιείν· ο γαρ άνθρωπος ούτος Ρωμαίός εστι. 27 προσελθών δε ο χιλιάρχος είπεν αυτω· λέγε μοι ει συ Ρωμαίός ει. Ο δε έφη· ναί. 28 απεκρίθη τε ο χιλιάρχος· εγώ πολλού κεφαλαίου την πολιτείαν ταύτην εκτησάμην. ο δε Παύλος έφη· εγώ δε και γεγέννημαι. 29 ευθέως ουν απέστησαν απ' αυτού οι μέλλοντες αυτόν ανετάζειν· και ο χιλιάρχος δε εφοβήθη επιγνώους ότι Ρωμαίός εστι, και ότι ην αυτόν δεδεκώς.

30 Τη δε επαύριον βουλόμενος γνῶναι το ασφαλές, το τι κατηγορείται παρά των Ιουδαίων, ἔλυσεν αὐτόν ἀπὸ των δεσμῶν και ἐκέλευσεν ελθεῖν τους αρχιερεῖς και ὅλον το συνέδριον αὐτῶν, και καταγαγῶν τον Παύλον ἔστησεν εἰς αὐτούς.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΓ΄

1 Ατενίσας δε ο Παύλος τω συνεδρίῳ εἶπεν· ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθὴ πεπολίτευμαι τω Θεῷ ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας. 2 ο δε ἀρχιερεὺς Ἀνανίας ἐπέταξε τοῖς παρεστώσιν αὐτῷ τύπτειν αὐτοῦ το στόμα. 3 τότε ο Παύλος πρὸς αὐτόν εἶπε· τύπτειν σε μέλλει ο Θεός, τοίχῃ κεκονιαμένε· και συ κάθε κρῖνων με κατὰ τον νόμον, και παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι! 4 οἱ δε παρεστώτες εἶπον· τον ἀρχιερέα του Θεοῦ λοιδορεῖς; 5 ἔφη τε ο Παύλος· οὐκ ἦδεν, ἀδελφοί, ὅτι ἐστὶν ἀρχιερεὺς· γέγραπται γαρ· ἄρχοντα του λαοῦ σου οὐκ ερεῖς κακῶς. 6 γνοὺς δε ο Παύλος ὅτι το ἐν μέρος ἐστὶ Σαδδουκαίων, το δε ἕτερον Φαρισαίων, ἔκραξεν ἐν τῷ συνεδρίῳ· ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ Φαρισαίός εἰμι, υἱὸς Φαρισαίου· περὶ ἐλπίδος και ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι. 7 τούτο δε αὐτοῦ λαλήσαντος ἐγένετο στάσις των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων, και ἐσχίσθη το πλήθος. 8 Σαδδουκαῖοι μὲν γαρ λέγουσι μὴ εἶναι ἀνάστασις μήτε ἄγγελον μήτε πνεῦμα, Φαρισαῖοι δε ὁμολογοῦσι τα ἀμφοτέρω. 9 ἐγένετο δε κραυγὴ μεγάλη, και ἀναστάντες οἱ γραμματεῖς του μέλους των Φαρισαίων διεμάχοντο λέγοντες· οὐδὲν κακὸν εὐρίσκομεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ· εἰ δε πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν. 10 πολλῆς δε γενομένης στάσεως εὐλαβηθεὶς ο χιλιάρχος μὴ διασπασθῆ ο Παύλος ὑπ' αὐτῶν, ἐκέλευσε το στρατεύμα καταβῆναι και ἀρπάσαι αὐτόν ἐκ μέσου αὐτῶν ἀγειν τε εἰς την παρεμβολήν. 11 Τη δε ἐπιούσῃ νυκτὶ ἐπιστάς αὐτῷ ο Κύριος εἶπε· θάρσει, Παύλε· ὡς γαρ διεμαρτύρω τα περὶ ἐμοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ, οὕτω σε δεῖ και εἰς Ῥώμην μαρτυρῆσαι.

12 Γενομένης δε ἡμέρας ποιήσαντές τινες των Ιουδαίων συστροφὴν ἀνεθεμάτισαν ἐαυτούς, λέγοντες μὴτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὐ ἀποκτείνωσι τον Παύλον. 13 ἦσαν δε πλείους τεσσαράκοντα οἱ ταύτην την συνωμοσίαν πεποικότες· 14 οἵτινες προσελθόντες τοῖς ἀρχιερεῦσι και τοῖς πρεσβυτέροις εἶπον· ἀναθέματι ἀνεθεμάτισαμεν ἐαυτούς μὴδενὸς γεύσασθαι ἕως οὐ ἀποκτείνωμεν τον Παύλον. 15 νυν οὖν ὑμεῖς ἐμφανίσατε τῷ χιλιάρχῳ σὺν τῷ συνεδρίῳ, ὅπως αὐριον αὐτόν καταγάγῃ πρὸς ὑμᾶς, ὡς μέλλοντας διαγινώσκειν ἀκριβέστερον τα περὶ αὐτοῦ· ἡμεῖς δε πρὸ του ἐγγίσει αὐτόν ἐτοιμοὶ ἐσμεν του ἀνελεῖν αὐτόν. 16 ἀκούσας δε ο υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου το ἐνεδρον, παραγενόμενος και εἰσελθὼν εἰς την παρεμβολήν ἀπήγγειλε τῷ Παύλῳ. 17 προσκαλεσάμενος δε ο Παύλος ἓνα των ἑκατοντάρχων ἔφη· τον νεανίαν τούτον ἀπάγαγε πρὸς τον χιλιάρχον· ἔχει γαρ τι ἀπαγγεῖλαι αὐτῷ. 18 ο μὲν οὖν παραλαβὼν αὐτόν ἤγαγε πρὸς τον χιλιάρχον και φησιν· ο δέσμιος Παύλος προσκαλεσάμενός με ἠρώτησε τούτον τον νεανίαν ἀγαγεῖν πρὸς σε, ἔχοντά τι λαλήσαι σοι. 19 ἐπιλαβόμενος δε τῆς χειρὸς αὐτοῦ ο χιλιάρχος και ἀναχωρήσας κατ' ἰδίαν ἐπυθάνετο, τι ἐστὶν ὃ ἔχεις ἀπαγγεῖλαί μοι; 20 εἶπε δε ὅτι οἱ Ιουδαῖοι συνέθεντο του ἐρωτήσαι σε ὅπως αὐριον εἰς το συνέδριον καταγάγῃ τον Παύλον, ὡς μελλόντων τι ἀκριβέστερον πυνθάνεσθαι περὶ αὐτοῦ. 21 σὺ οὖν μὴ πεισθῆς αὐτοῖς· ἐνεδρεύουσι γαρ αὐτόν ἐξ αὐτῶν ἄνδρες πλείους τεσσαράκοντα, οἵτινες ἀνεθεμάτισαν ἐαυτούς μὴτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὐ ἀνέλωσιν αὐτόν, και νυν ἐτοιμοὶ εἰσι προσδεχόμενοι την ἀπὸ σου ἐπαγγελίαν. 22 ο μὲν οὖν χιλιάρχος ἀπέλυσε τον νεανίαν, παραγγείλας μὴδενὶ ἐκλαλήσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρὸς με. 23 Και προσκαλεσάμενος δύο τινὰς των ἑκατοντάρχων εἶπεν· ἐτοιμάσατε στρατιώτας διακοσίους ὅπως πορευθῶσιν ἕως Καισαρείας, και ἵππεις ἐβδομήκοντα και δεξιολάβους διακοσίους, ἀπὸ τρίτης ὥρας τῆς νυκτός, 24 κτήνη τε παραστήσαι, ἵνα ἐπιβιάσαντες τον Παύλον διασώσωσι πρὸς Φήλικα τον ἡγεμόνα, 25 γράψας ἐπιστολήν περιέχουσαν τον τύπον τούτον· 26 Κλαύδιος Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν. 27 τον ἄνδρα τούτον συλληφθέντα ὑπὸ των Ιουδαίων και μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἐπιστάς σὺν τῷ στρατεύματι ἐξιλόμην αὐτόν, μαθὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι. 28 βουλόμενος δε γνῶναι την αἰτίαν δι' ἣν ἐνεκάλουν αὐτῷ, κατήγαγον αὐτόν εἰς το συνέδριον αὐτῶν· 29 ὃν εὔρον ἐγκαλούμενον περὶ ζητημάτων του νόμου αὐτῶν, μὴδὲν δε ἄξιον θανάτου ἢ δεσμῶν ἐγκλημα ἔχοντα. 30 μηνυθείσης δε μοι ἐπιβουλῆς εἰς τον ἄνδρα μέλλειν ἔσεσθαι ὑπὸ των Ιουδαίων, ἐξαυτῆς ἔπεμψα πρὸς σε, παραγγείλας και τοῖς κατηγοροῖς λέγειν τα πρὸς αὐτόν ἐπὶ σοῦ. ἔρρωσο. 31 Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται κατὰ το διατεταγμένον αὐτοῖς ἀναλαβόντες τον Παύλον ἤγαγον δια τῆς νυκτός εἰς την Ἀντιπατρίδα, 32 τῆ δε επαύριον ἐάσαντες τους ἵππεις πορεύεσθαι σὺν αὐτῷ, ὑπέστρεψαν εἰς την παρεμβολήν· 33 οἵτινες εἰσελθόντες εἰς την Καισαρείαν και ἀναδόντες την ἐπιστολήν τῷ ἡγεμόνι παρέστησαν και τον Παύλον αὐτῷ. 34 ἀναγνοὺς δε ο ἡγεμὼν και ἐπερωτήσας ἐκ ποίας ἐπαρχίας ἐστὶ, και πυθόμενος ὅτι ἀπὸ Κιλικίας, 35 διακούσομαί σοι, ἔφη, ὅταν και οἱ κατηγοροὶ σου παραγένωνται· ἐκέλευσέ τε αὐτόν ἐν τῷ πραιτωρίῳ του Ἡρώδου φυλάσσεσθαι.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΔ΄

1 ΜΕΤΑ δε πέντε ἡμέρας κατέβη ο ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μετὰ των πρεσβυτέρων και ρήτορος Τερτύλλου τινός, οἵτινες ἐνεφάνισαν τῷ ἡγεμόνι κατὰ του Παύλου. 2 κληθέντος δε αὐτοῦ ἤρξατο κατηγορεῖν ο Τέρτυλλος λέγων· 3 πολλῆς εἰρήνης τυγχάνοντες δια σου και κατορθωμάτων γινομένων τῷ ἔθνει τούτῳ δια τῆς σῆς προνοίας, πάντῃ τε και πανταχοῦ ἀποδεχόμεθα, κράτιστε Φήλιξ, μετὰ πάσης εὐχαριστίας. 4 ἵνα δε μὴ ἐπὶ πλείον σε ἐγκόπτω, παρακαλῶ ἀκούσαι σε ἡμῶν συντόμως τῆ σῆ ἐπιεικεία. 5 εὐρόντες γαρ τον ἄνδρα τούτον λοιμόν και κινούντα στάσιν πᾶσι τοῖς Ιουδαίοις τοῖς κατὰ την οἰκουμένην, πρωτοστάτην τε τῆς των Ναζωραίων αἰρέσεως, 6 ὃς και το ἱερόν ἐπέειρασε βεβηλώσαι, ὃν και ἐκρατήσαμεν και κατὰ τον ἡμέτερον νόμον ἠθελήσαμεν κρίνειν· 7 παρελθὼν δε Λυσίας ο χιλιάρχος μετὰ πολλῆς βίας ἐκ των χειρῶν ἡμῶν ἀπήγαγε, 8 κελεύσας τους κατηγοροὺς αὐτοῦ ἔρχεσθαι ἐπὶ σε· παρ' οὐ δυνήσῃ αὐτός ἀνακρίνας περὶ πάντων τούτων ἐπιγνῶναι ὡν ἡμεῖς κατηγορούμεν αὐτοῦ. 9 συνεπέθεντο δε και οἱ Ιουδαῖοι φάσκοντες ταῦτα οὕτως ἔχειν.

10 Απεκρίθη δε ο Παύλος νεύσαντος αυτω του ηγεμόνος λέγειν· εκ πολλών ετών όντα σε κριτήν τω έθνει τούτω επιστάμενος ευθυμότερον τα περί εμαυτού απολογούμαι, 11 δυναμένου σου γνώναι ότι ου πλείους εισί μοι ημέραι δεκαδύο αφ' ης ανέβην προσκυνήσων εις Ιερουσαλήμ· 12 και ούτε εν τω ιερω εύρόν με προς τινα διαλεγόμενον ή επισύστασιν ποιούντα όχλου, ούτε εν ταις συναγωγαίς ούτε κατά την πόλιν· 13 ούτε παραστήσαι δύνανται περί ων νυν κατηγορούσί μου. 14 ομολογώ δε τούτό σοι, ότι κατά την οδόν ην λέγουσιν αίρεσιν ούτω λατρεύω τω πατρώω Θεω, πιστεύων πάσι τοις κατά τον νόμον και τοις εν τοις προφήταις γεγραμμένοις, 15 ελπίδα έχων εις τον Θεόν ην και αυτοί ούτοι προσδέχονται, ανάστασιν μέλλειν έσεσθαι νεκρών, δικαίων τε και αδίκων· 16 εν τούτω δε και αυτός ασκώ απρόσκοπτον συνείδησιν έχειν προς τον Θεόν και τους ανθρώπους δια παντός. 17 δι' ετών δε πλειόνων παρεγενόμην ελεημοσύνας ποιήσων εις το έθνος μου και προσφοράς· 18 εν οίς εύρόν με ηγνισμένον εν τω ιερω, ου μετά όχλου ουδέ μετά θορύβου, τινές από της Ασίας Ιουδαίοι, 19 ους έδει επί σου παρείναι και κατηγορείν ει τι έχοιεν προς με. 20 ή αυτοί ούτοι ειπάτωσαν τι εύρον εν εμοί αδίκημα στάντος μου επί του συνεδρίου, 21 ή περί μιας ταύτης φωνής ης έκραξα εστώς εν αυτοίς, ότι περί αναστάσεως νεκρών εγώ κρίνομαι σήμεραν υφ' υμών. 22 Ακούσας δε ταύτα ο Φήλιξ ανεβάλετο αυτούς, ακριβέστερον ειδώς τα περί της οδού, ειπών· όταν Λυσίας ο χιλίαρχος καταβή, διαγνώσομαι τα καθ' υμάς, 23 διαταξάμενός τε τω εκατοντάρχη τηρείσθαι τον Παύλον έχειν τε άνεσιν και μηδένα κωλύειν των ιδίων αυτού υπηρετείν ή προσέρχεσθαι αυτω.

24 Μετά δε ημέρας τινάς παραγενόμενος ο Φήλιξ συν Δρουσίλλη τη γυναικί αυτού, ούση Ιουδαία, μετεπέμψατο τον Παύλον και ήκουσεν αυτού περί της εις Χριστόν πίστεως. 25 διαλεγόμενου δε αυτού περί δικαιοσύνης και εγκρατείας και του κρίματος του μέλλοντος έσεσθαι, έμφοβος γενόμενος ο Φήλιξ απεκρίθη· το νυν έχον πορεύου, καιρόν δε μεταλαβών μετακαλέσομαι σε, 26 άμα δε και ελπίζων ότι χρήματα δοθήσεται αυτω υπό του Παύλου όπως λύση αυτόν· διο και πυκνότερον αυτόν μεταπεμπόμενος ωμίλει αυτω. 27 Διετίας δε πληρωθείσης έλαβε διάδοχον ο Φήλιξ Πόρκιον Φήστον· θέλων δε χάριν καταθέσθαι τοις Ιουδαίοις ο Φήλιξ κατέλιπε τον Παύλον δεδεμένον.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΕ΄

1 ΦΗΣΤΟΣ ουν επιβάς τη επαρχία μετά τρεις ημέρας ανέβη εις Ιεροσόλυμα από Καισαρείας· 2 ενεφάνισαν δε αυτω ο αρχιερεύς και οι πρώτοι των Ιουδαίων κατά του Παύλου, και παρεκάλουν αυτόν, 3 αιτούμενοι χάριν κατ' αυτού, όπως μεταπέμψηται αυτόν εις Ιερουσαλήμ, ενέδραν ποιούντες ανελείν αυτόν κατά την οδόν. 4 ο μεν ουν Φήστος απεκρίθη τηρείσθαι τον Παύλον εν Καισαρεία εαυτόν δε μέλλειν εν τάχει εκπορεύεσθαι· 5 οι ουν δυνατοί εν υμίν, φησί, συγκαταβάντες, ει τι εστιν εν τω ανδρί τούτω, κατηγορείτωσαν αυτού. 6 Διατρίψας δε εν αυτοίς ημέρας πλείους ή δέκα, καταβάς εις Καισάρειαν, τη επαύριον καθίσας επί του βήματος εκέλευσε τον Παύλον αχθήναι. 7 παραγενομένου δε αυτού περιέστησαν οι από Ιεροσολύμων καταβεβηκότες Ιουδαίοι, πολλά και βαρέα αιτιώματα φέροντες κατά του Παύλου, α ουκ ίσχυον αποδείξει, 8 απολογουμένου αυτού ότι ούτε εις τον νόμον των Ιουδαίων ούτε εις το ιερόν ούτε εις Καίσαρά τι ήμαρτον. 9 ο Φήστος δε θέλων τοις Ιουδαίοις χάριν καταθέσθαι, αποκριθείς τω Παύλω ειπε· θέλεις εις Ιερουσαλήμ αναβάς εκεί περί τούτων κρίνεσθαι επ' εμού; 10 ειπε δε ο Παύλος· επί του βήματος Καίσαρος εστώς ειμι, ου με δεί κρίνεσθαι. Ιουδαίους ουδέν ηδίκησα, ως και συ κάλλιον επιγνώσκεις· 11 ει μεν γαρ αδίκω και άξιον θανάτου πέπραχά τι, ου παραιτούμαι το αποθανείν· ει δε ουδέν εστιν ων ούτοι κατηγορούσί μου, ουδείς με δύνανται αυτοίς χαρίσασθαι· Καίσαρα επικαλούμαι. 12 τότε ο Φήστος συλλαλήσας μετά του συμβουλίου απεκρίθη· Καίσαρα επικέκλησαι, επί Καίσαρα πορεύεσθαι.

13 Ημερών δε διαγενομένων τινών Αγρίππας ο βασιλεύς και Βερνίκη κατήντησαν εις Καισάρειαν ασπασόμενοι τον Φήστον. 14 ως δε πλείους ημέρας διέτριβον εκεί, ο Φήστος τω βασιλεί ανέθετο τα κατά τον Παύλον λέγων· ανήρ τις εστι καταλειμμένος υπό Φήλικος δέσμιος, 15 περί ου γενομένου μου εις Ιεροσόλυμα ενεφάνισαν οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι των Ιουδαίων αιτούμενοι κατ' αυτού δίκην· 16 προς ους απεκρίθην ότι ουκ έστιν έθος Ρωμαίοις χαρίζεσθαι τινα άνθρωπον εις απώλειαν πριν ή ο κατηγορούμενος κατά πρόσωπον έχοι τους κατηγορούς τόπον τε απολογίας λάβοι περί του εγκλήματος. 17 συνελθόντων ουν αυτών ενθάδε αναβολήν μηδεμίαν ποιησάμενος τη εξής καθίσας επί του βήματος εκέλευσα αχθήναι τον άνδρα· 18 περί ου σταθέντες οι κατήγοροι ουδεμίαν αιτίαν επέφερον ων υπενόουν εγώ, 19 ζητήματα δε τινα περί της ίδιας δεισιδαιμονίας είχαν προς αυτόν και περί τινος Ιησού τεθνηκότος, ον έφασκεν ο Παύλος ζήν. 20 απορούμενος δε εγώ την περί τούτου ζήτησιν έλεγον ει βούλοιτο πορεύεσθαι εις Ιεροσόλυμα κακεί κρίνεσθαι περί τούτων. 21 του δε Παύλου επικαλεσαμένου τηρηθήναι αυτόν εις την του Σεβαστού διάγνωσιν, εκέλευσα τηρείσθαι αυτόν έως ου πέμψω αυτόν προς Καίσαρα. 22 Αγρίππας δε προς τον Φήστον έφη· εβουλόμην και αυτός του ανθρώπου ακούσαι. ο δε, αύριον, φησίν, ακούση αυτού.

23 Τη ουν επαύριον ελθόντος του Αγρίππα και της Βερνίκης μετά πολλής φαντασίας και εισελθόντων εις το ακροατήριον συν τε τοις χιλίαρχοις και ανδράσι τοις κατ' εξοχήν ούσι της πόλεως, και κελεύσαντος του Φήστου ήχθη ο Παύλος. 24 και φησιν ο Φήστος· Αγρίππα βασιλεύ και πάντες οι συμπαρόντες ημίν άνδρες, θεωρείτε τούτον περί ου παν το πλήθος των Ιουδαίων ενέτυχόν μοι εν τε Ιεροσολύμοις και ενθάδε, επιβιώντες μη δειν ζήν αυτόν μηκέτι. 25 εγώ δε καταλαβόμενος μηδέν άξιον θανάτου αυτόν πεπραχέναι, και αυτού δε τούτου επικαλεσαμένου τον Σεβαστόν, έκρινα πέμπειν αυτόν. 26 περί ου ασφαλές τι γράψαι τω κυρίω ουκ έχω· διο προήγαγον αυτόν εφ' υμών και μάλιστα επί σου, βασιλεύ Αγρίππα, όπως της ανακρίσεως γενομένης σχω τι γράψαι. 27 άλογον γαρ μοι δοκεί πέμποντα δέσμιον μη και τας κατ' αυτού αιτίας σημάναι.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΣΤ΄

1 ΑΓΡΙΠΠΑΣ δε προς τον Παύλον ἔφη· επιτρέπεται σοι υπέρ σεαυτοῦ λέγειν. τότε ο Παύλος εκτείνας την χεῖρα ἀπελογεῖτο· 2 περί πάντων ὧν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἡγήμαι ἐμαυτὸν μακάριον ἐπὶ σοῦ μέλλων ἀπολογεῖσθαι σήμερον, 3 μάλιστα γνώστην ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθνῶν τε καὶ ζητημάτων· διὸ δέομαί σοι μακροθύμως ἀκούσαί μου. 4 Τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος τὴν ἀπ' ἀρχῆς γενομένην ἐν τῷ ἔθνει μου ἐν Ἱεροσολύμοις ἴσασι πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, 5 προγινώσκοντές με ἄνωθεν, εἴαν θέλωσι μαρτυρεῖν, ὅτι κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἴρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἐζήσα Φαρισαῖος. 6 καὶ νῦν ἐπ' ἐλπίδι τῆς πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίας γενομένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἔστηκα κρινόμενος, 7 εἰς ἣν τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν ἐκτενεῖα νύκτα καὶ ἡμέραν λατρεύον ἐλπίζει καταντήσαι· περί ἧς ἐλπίδος ἐγκαλοῦμαι, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων. 8 τί ἄπιστον κρίνεται παρ' ὑμῖν εἰ ὁ Θεὸς νεκροὺς ἐγείρει; 9 ἐγὼ μὲν οὖν ἔδοξα ἐμαυτῷ πρὸς τὸ ὄνομα Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου δεῖν πολλὰ ἐναντία πράξαι· 10 ὃ καὶ ἐποίησα ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ πολλοὺς τῶν ἁγίων ἐγὼ ἐν φυλακαῖς κατέκλεισα τὴν παρά τῶν ἀρχιερέων ἐξουσίαν λαβὼν, ἀναιρουμένων τε αὐτῶν κατ' ἡμέραν ψήφον, 11 καὶ κατὰ πάσας τὰς συναγωγὰς πολλὰκις τιμῶν αὐτοὺς ἠνάγκαζον βλασφημεῖν, περισσῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἕξω πόλεις. 12 Ἐν οἷς καὶ πορευόμενος εἰς τὴν Δαμασκὸν μετ' ἐξουσίας καὶ ἐπιτροπῆς τῆς παρά τῶν ἀρχιερέων, 13 ἡμέρας μέσης κατὰ τὴν ὁδὸν εἶδον, βασιλεῦ, οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμπαν με φῶς καὶ τοὺς συν ἐμοὶ πορευομένους· 14 πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν ἤκουσα φωνὴν λαλοῦσαν πρὸς με καὶ λέγουσαν τὴν ἑβραϊδὶ διαλέκτῳ· Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν. 15 ἐγὼ δὲ εἶπον· τίς εἶ, Κύριε; ὁ δὲ εἶπεν· ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς ὃν συ διώκεις. 16 ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ στήθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου· εἰς τοῦτο γὰρ ὠφθην σοι, προχειρίσασθαί σε ὑπὲρ τὴν καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες ὧν τε ὠφθήσομαί σοι, 17 ἐξαιρούμενός σε ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν, εἰς οὓς ἐγὼ σε ἀποστέλλω 18 ἀνοίξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν, τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς ἀφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ κλήρον ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πίστει τῇ εἰς ἐμέ. 19 Ὅθεν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, οὐκ ἐγενόμην ἀπειθής τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ, 20 ἀλλὰ τοῖς ἐν Δαμασκῷ πρώτον Θεόν, ἀξία τῆς μετανοίας ἔργα πράσσοντας. 21 ἔνεκα τούτων μὲ οἱ Ἰουδαῖοι συλλαβόμενοι ἐν τῷ ἱερῷ ἐπειρώντο διαχειρίσασθαι. 22 ἐπικουρίας οὖν τυχῶν τῆς παρά τοῦ Θεοῦ ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἔστηκα μαρτυρούμενος μικρῶ τε καὶ μεγάλῳ, οὐδὲν ἐκτός λέγων ὧν τε οἱ προφῆται ἐλάλησαν μελλόντων γενέσθαι καὶ Μωϋσῆς, 23 εἰ παθητός ὁ Χριστός, εἰ πρῶτος ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν φῶς μέλλει καταγγέλλειν τῷ λαῷ καὶ τοῖς ἔθνεσι. 24 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἀπολογουμένου ὁ Φῆστος μεγάλην τὴν φωνὴν ἔφη· μαίνη, Παύλε· τὰ πολλὰ σε γράμματα εἰς μαῖνιαν περιτρέπει. 25 ὁ δὲ, οὐ μαίνομαι, φησί, κράτιστε Φῆστε, ἀλλὰ ἀληθείας καὶ σωφροσύνης ῥήματα ἀποφθέγγομαι. 26 ἐπίσταται γὰρ περὶ τούτων ὁ βασιλεὺς, πρὸς ὃν καὶ παρησιαζόμενος λαλῶ· λανθάνειν γὰρ αὐτὸν τί τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν· οὐ γὰρ ἐστὶν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο. 27 πιστεύεις, βασιλεῦ Ἀγρίππα, τοῖς προφήταις; οἶδα ὅτι πιστεύεις. 28 ὁ δὲ Ἀγρίππας πρὸς τὸν Παύλον ἔφη· ἐν ὀλίγῳ μὲ πείθεις Χριστιανὸν γενέσθαι. 29 ὁ δὲ Παύλος εἶπεν· εὐχαίμην ἀν τῷ Θεῷ καὶ ἐν ὀλίγῳ καὶ ἐν πολλῷ οὐ μόνον σε, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντάς μου σήμερον γενέσθαι τοιοῦτους ὁποῖος καγὼ εἰμι, παρεκτός τῶν δεσμῶν τούτων. 30 Καὶ ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ ἀνέστη ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ἡγεμῶν ἢ τε Βερνίκη καὶ οἱ συγκαθήμενοι αὐτοῖς, 31 καὶ ἀναχωρήσαντες ἐλάλουν πρὸς ἀλλήλους λέγοντες ὅτι οὐδὲν θανάτου ἀξίον ἢ δεσμῶν πράσσει ὁ ἄνθρωπος οὗτος. 32 Ἀγρίππας δὲ τῷ Φῆστῳ ἔφη· ἀπολεῦσθαι ἐδύνατο ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἰ μὴ ἐπεκέκλητο Καίσαρα.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΖ΄

1 Ὡς δὲ ἐκρίθη τοῦ ἀποπλεῖν ἡμᾶς εἰς τὴν Ἰταλίαν, παρεδίδουν τὸν τε Παύλον καὶ τινὰς ἐτέρους δεσμώτας ἑκατοντάρχη ὀνόματι Ἰουλίῳ σπειρῆς Σεβαστῆς. 2 ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ Ἀδραμυττηνῶ μέλλοντες πλεῖν τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν τόπους ἀνήχθημεν, ὄντος συν ἡμῖν Ἀριστάρχου Μακεδόνα Θεσσαλονικέως, 3 τῇ τε ἐτέρᾳ κατήχθημεν εἰς Σιδῶνα· φιλιανθρώπως τε ὁ Ἰούλιος τῷ Παύλῳ χρησάμενος ἐπέτρεψε πρὸς τοὺς φίλους πορευθέντα ἐπιμελείας τυχεῖν. 4 κακεῖθεν ἀναχθέντες ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον διὰ τοὺς ἀνέμους εἶναι ἐναντίους, 5 τὸ τε πέλαιος τὸ κατὰ τὴν Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν διαπλεύσαντες κατήλθομεν εἰς Μύρα τῆς Λυκίας. 6 Κακεῖ ἐυρὼν ὁ ἑκατοντάρχης πλοῖον Ἀλεξανδρινὸν πλέον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐνεβίβασεν ἡμᾶς εἰς αὐτό. 7 ἐν ἱκαναῖς δὲ ἡμέραις βραδυπλοοῦντες καὶ μόλις γενόμενοι κατὰ τὴν Κνίδον, μὴ προσεώντος ἡμᾶς τοῦ ἀνέμου, ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κρήτην κατὰ Σαλμώνην, 8 μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτὴν ἤλθομεν εἰς τόπον τινὰ καλούμενον Καλοὺς λιμένας, ὡς ἐγγὺς ἦν πόλις Λασαία. 9 Ἰκανοῦ δὲ χρόνου διαγενομένου καὶ ὄντος ἤδη ἐπισηφαλοῦς τοῦ πλοοῦς διὰ τὸ καὶ τὴν νηστείαν ἤδη παρεληλυθέναι, παρήγει ὁ Παύλος 10 λέγων αὐτοῖς· ἄνδρες, θεωρῶ ὅτι μετὰ ὕβρεως καὶ πολλῆς ζημίας οὐ μόνον τοῦ φόρτου καὶ τοῦ πλοίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν. 11 ὁ δὲ ἑκατοντάρχης τῷ κυβερνήτῃ καὶ τῷ ναυκλήρῳ ἐπειθετο μάλλον ἢ τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις. 12 ἀνευθέτου δὲ τοῦ λιμένος ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν οἱ πλείους ἔθεντο βουλήν ἀναχθῆναι κακεῖθεν, εἰ πῶς δύναιτο καταντήσαντες εἰς Φοῖνικα παραχειμάσαι, λιμένα τῆς Κρήτης βλέποντα κατὰ λίβα καὶ κατὰ χώρον. 13 Ὑποπνεύσαντος δὲ νότου δόξαντες τῆς προθέσεως κεκρατηκέναι, ἄραντες ἄσπον παρελέγοντο τὴν Κρήτην. 14 μετ' οὐ πολὺ δὲ ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικός ὁ καλούμενος Ευροκλύδων. 15 συναρπασθέντος δὲ τοῦ πλοίου καὶ μὴ δυναμένου ἀντοφθαλμῆν τῷ ἀνέμῳ ἐπιδόντες ἐφερόμεθα. 16 νησίον δὲ τί ὑποδραμόντες καλούμενον Κλαύδην μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς γενέσθαι τῆς σκάφης, 17 ἣν ἄραντες βοηθείας ἐχρώντο ὑποζωννύντες τὸ πλοῖον· φοβούμενοί τε μὴ εἰς τὴν Σύρτιν ἐκπέσωσι, χαλάσαντες τὸ σκεῦος οὕτως ἐφέροντο. 18 σφοδρῶς δὲ χειμαζομένων ἡμῶν τῇ ἐξῆς ἐκβολὴν ἐποιούντο, 19 καὶ τὴν τρίτην αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐρρίψαμεν. 20 μῆτε δὲ ἡλίου μῆτε ἀστρῶν ἐπιφανόντων ἐπὶ πλείονας ἡμέρας, χειμῶνός τε οὐκ ὀλίγου ἐπικειμένου, λοιπὸν περιηρεῖτο πάσα ἐλπίς τοῦ σώζεσθαι ἡμᾶς. 21 Πολλῆς δὲ ἀσπίδας ὑπαρχούσης τότε σταθεῖς ὁ Παύλος ἐν μέσῳ αὐτῶν εἶπεν· ἔδει μὲν, ὡς ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης κερδήσαι τὴν ὕβριν ταύτην καὶ τὴν ζημίαν. 22 καὶ τὰ νῦν παραινῶ ὑμᾶς εὐθυμεῖν· ἀποβολὴ γὰρ ψυχῆς οὐδεμία ἔσται ἐξ ὑμῶν πλην τοῦ πλοίου. 23 παρέστη γὰρ μοι τὴν νυκτί ταύτῃ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ οὐ εἰμι, ὡς καὶ λατρεύω, 24

λέγων· μη φοβού, Παύλε· Καίσαρι σε δεί παραστήναι· και ιδού κεχάρισται σοι ο Θεός πάντας τους πλέοντας μετά σου. 25 διο ευθυμείτε, άνδρες· πιστεύω γαρ τω Θεω ότι ούτως έσται καθ' ον τρόπον λελάληται μοι. 26 εις νήσον δε τινα δεί ημάς εκπεσείν. 27 Ως δε τεσσαρεσκαδεκάτη νύξ εγένετο διαφερομένων ημών εν τω Αδρία, κατά μέσον της νυκτός υπενόουν οι ναύται προσάγειν τινά αυτοίς χώραν. 28 και βολίσαντες εύρον οργυιάς είκοσι, βραχύ δε διαστήσαντες και πάλιν βολίσαντες εύρον οργυιάς δεκαπέντε· 29 φοβούμενοι τε μήπως εις τραχείς τόπους εκπέσωμεν, εκ πρύμνης ρίψαντες αγκύρας τέσσαρας ηύχοντο ημέραν γενέσθαι. 30 Τών δε ναυτών ζητούντων φυγείν εκ του πλοίου και χαλασάντων την σκάφην εις την θάλασσαν, προφάσει ως εκ πρώρας μελλόντων αγκύρας εκτείνειν, 31 είπεν ο Παύλος τω εκατοντάρχη και τοις στρατιώταις· εάν μη ούτοι μείνωσιν εν τω πλοίω, υμείς σωθήναι ου δύνασθε. 32 τότε οι στρατιώται απέκοψαν τα σχοινία της σκάφης και είασαν αυτήν εκπεσείν. 33 Άχρι δε ου έμελλεν ημέραν γίνεσθαι, παρεκάλει ο Παύλος άπαντας μεταλαβείν τροφής λέγων· τεσσαρεσκαδεκάτην σήμερον ημέραν προσδοκώντες άσπιτοι διατελείτε, μηδέν προσλαβόμενοι. 34 διο παρακαλώ υμάς μεταλαβείν τροφής· τούτο γαρ προς της υμετέρας σωτηρίας υπάρχει· ουδενός γαρ υμών θρίξ εκ της κεφαλής πεσείται. 35 ειπών δε ταύτα και λαβών άρτον ευχαρίστησε τω Θεω ενώπιον πάντων, και κλάσας ήρξατο εσθίειν. 36 εύθυμοι δε γενόμενοι πάντες και αυτοί προσελάβοντο τροφής· 37 ήμεν δε εν τω πλοίω αι πάσαι ψυχαί διακόσiai εβδομήκοντα εξ. 38 κορεσθέντες δε τροφής εκούφιζον το πλοίον εκβαλλόμενοι τον σίτον εις την θάλασσαν. 39 Ότε δε ημέρα εγένετο, την γην ουκ επεγίνωσκον, κόλπον δε τινα κατενόουν έχοντα αιγιαλόν, εις ον εβουλεύσαντο, εις δύναιντο, εξώσαι το πλοίον. 40 και τας αγκύρας περιελόντες είων εις την θάλασσαν άμα ανέντες τας ζευκτηρίας των πηδαλίων, και επάραντες τον αρτέμωνα τη πνεούση κατείχον εις τον αιγιαλόν. 41 περιπεσόντες δε εις τόπον διθάλασσον επώκειλαν την ναύν και η μεν πρωρα ερείσασα έμεινεν ασάλευτος, η δε πρύμνα ελύετο υπό της βίας των κυμάτων. 42 των δε στρατιωτών βουλή εγένετο ίνα τους δεσμώτας αποκτεινωσι, μη τις εκκολυμβήσας διαφύγοι. 43 ο δε εκατοντάρχης βουλόμενος διασώσαι τον Παύλον εκώλυσεν αυτούς του βουλήματος, εκέλευσέ τε τους δυναμένους κολυμβάν απορρίψαντας πρώτους επί την γην εξιέναι, 44 και τους λοιπούς ους μεν επί σανίσιν, ους δε επί τινων των από του πλοίου. και ούτως εγένετο πάντας διασωθήναι επί την γην.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΗ΄

1 ΚΑΙ διασωθέντες τότε επέγνωσαν ότι Μελίτη η νήσος καλείται. 2 οι δε βάρβαροι παρείχον ου την τυχούσαν φιλανθρωπίαν ημίν· ανάψαντες γαρ πυράν προσελάβοντο πάντας ημάς δια τον υετόν τον εφεστώτα και δια το ψύχος. 3 συστρέψαντος δε του Παύλου φρυγάνων πλήθος και επιθέντος επί την πυράν, έχιδνα από της θέρμης διεξελθούσα καθήψε της χειρός αυτού. 4 ως δε είδον οι βάρβαροι κρεμάμενον το θηρίον εκ της χειρός αυτού, έλεγον προς αλλήλους· πάντως φονεύς εστιν ο άνθρωπος ούτος, ον διασωθέντα εκ της θαλάσσης η Δίκη ζήν ουκ είασεν. 5 ο μεν ουν αποτινάξας το θηρίον εις το πυρ έπαθεν ουδέν κακόν· 6 οι δε προσεδόκων αυτόν μέλλειν πίμπρασθαι ή καταπίπτειν άφνω νεκρόν. επί πολύ δε αυτών προσδοκόντων και θεωρούντων μηδέν άτοπον εις αυτόν γινόμενον, μεταβαλλόμενοι έλεγον θεόν αυτόν είναι. 7 Εν δε τοις περι τον τόπον εκείνον υπήρχε χωρία τω πρώτω της νήσου ονόματι Ποπλίω, ος αναδεξάμενος ημάς τρεις ημέρας φιλοφρόνως εξένισεν. 8 εγένετο δε τον πατέρα του Ποπλίου πυρετοίς και δυσεντερίω συνεχόμενον κατακείσθαι· προς ον ο Παύλος εισελθών και προσευξάμενος και επιθείς τας χείρας αυτω ίάσατο αυτόν. 9 τούτου ουν γενομένου και οι λοιποί οι έχοντες ασθeneίας εν τη νήσω προσήρχοντο και εθεραπεύοντο· 10 οι και πολλαίς τιμαίς ετίμησαν ημάς και αναγομένους επέθεντο τα προς την χρείαν. 11 Μετά δε τρεις μήνας ανήχθημεν εν πλοίω παρακεχειμακóτι εν τη νήσω, Αλεξανδρίνω, παρασήμω Διοσκούροις, 12 και καταχθέντες εις Συρακούσας επεμείναμεν ημέρας τρεις· 13 όθεν περιελθόντες κατηντήσαμεν εις Ρήγιον, και μετά μίαν ημέραν επιγενομένου νότου δευτεραίοι ήλθομεν εις Ποτιόλους· 14 ου ευρόντες αδελφούς παρεκλήθημεν επ' αυτοίς επιμείναι ημέρας επτά, και ούτως εις την Ρώμην ήλθομεν. 15 κακειθεν οι αδελφοί ακούσαντες τα περι ημών εξήλθον εις απάντησιν ημίν άχρις Αιπίου φόρου και Τριών ταβερνών, ους ιδών ο Παύλος ευχαριστήσας τω Θεω έλαβεν θάρσος. 16 Ότε δε ήλθομεν εις Ρώμην, ο εκατοντάρχης παρέδωκε τους δεσμίους τω στρατοπεδάρχη· τω δε Παύλω επετράπη μένειν καθ' εαυτόν συν τω φυλάσσοντι αυτόν στρατιώτη. 17 Εγένετο δε μετά ημέρας τρεις συγκαλέσασθαι τον Παύλον τους όντας των Ιουδαίων πρώτους· συνελθόντων δε αυτών έλεγε προς αυτούς· άνδρες αδελφοί, εγώ ουδέν εναντίον ποιήσας τω λαω ή τοις έθεσι τοις πατρώοις δέσμιος εξ Ιεροσολύμων παρεδόθην εις τας χείρας των Ρωμαίων· 18 οίτινες ανακρίνατές με εβούλοντο απολύσαι δια το μηδεμίαν αιτίαν θανάτου υπάρχειν εν εμοί. 19 αντιλεγόντων δε των Ιουδαίων ηναγκάσθην επικαλέσασθαι Καίσαρα, ουχ ως του έθνους μου έχων τι κατηγορήσαι. 20 δια ταύτην ουν την αιτίαν παρεκάλεσα υμάς ιδείν και προσλαλήσαι· ένεκεν γαρ της ελπίδος του Ισραήλ την άλυσιν ταύτην περίκειμαι. 21 οι δε προς αυτόν είπον· ημείς ουτε γράμματα περι σου εδεξάμεθα από της Ιουδαίας, ουτε παραγενόμενός τις των αδελφών απήγγειλεν ή ελάλησέ τι περι σου πονηρόν. 22 αξιούμεν δε παρά σου ακούσαι α φρονείς· περι μεν γαρ της αιρέσεως ταύτης γνωστόν εστιν ημίν ότι πανταχού αντιλέγεται. 23 Ταξάμενοι δε αυτώ ημέραν ήκον προς αυτόν εις την ξενίαν πλείονες, οίς εξετίθετο διαμαρτυρόμενος την βασιλείαν του Θεού πείθων τε αυτούς τα περι του Ιησού από τε του νόμου Μωυσέως και των προφητών από πρωϊ έως εσπέρας. 24 και οι μεν επείθοντο τοις λεγομένοις, οι δε ηπίστουν. 24 ασύμφωνοι δε όντες προς αλλήλους απελύοντο, ειπόντος του Παύλου ρήμα εν, ότι καλώς το Πνεύμα το Άγιον ελάλησε δια Ησαΐου του προφήτου προς τους πατέρας ημών 26 λέγον· πορεύθητι προς τον λαόν τούτον και είπον· ακοή ακούσετε και ου μη συνήτε, και βλέποντες βλέπετε και ου μη ίδητε, 27 επαχύνθη γαρ η καρδια του λαού τούτου, και τοις ωσί βαρέως ήκουσαν, και τους οφθαλμούς αυτών εκάμμισαν, μήποτε ίδωσι τοις οφθαλμοίς και τοις ωσίν ακούσωσι και τη καρδια συνώσι και επιστρέψωσι, και ίάσομαι αυτούς. 28 γνωστόν ουν έστω υμίν ότι τοις έθνεσιν απεστάλη τούτο το σωτήριον του Θεού, αυτοί και ακούσονται. 29 και ταύτα αυτού ειπόντος απήλθον οι Ιουδαίοι πολλήν έχοντες εν εαυτοίς συζήτησιν.

30 Έμεινε δε ο Παύλος διειτάν όλην εν ιδίω μισθώματι και απεδέχετο πάντας τους εισπορευομένους προς αυτόν, 31 κηρύσσων την βασιλείαν του Θεού και διδάσκων τα περί του Κυρίου Ιησού Χριστού μετά πάσης παρρησίας ακωλύτως.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

1 ΠΑΥΛΟΣ, δούλος Ιησού Χριστού, κλητός απόστολος, αφωρισμένος εις ευαγγέλιον Θεού 2 ό προεπηγγείλατο δια των προφητών αυτού εν γραφαίς αγίαις 3 περί του υιού αυτού, του γενομένου εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκα, 4 του ορισθέντος υιού Θεού εν δυνάμει κατά πνεύμα αγιωσύνης εξ αναστάσεως νεκρών, Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών, 5 δι' ου ελάβομεν χάριν και αποστολήν εις υπακοήν πίστεως εν πάσι τοις έθνεσιν υπέρ του ονόματος αυτού, 6 εν οίς εστε και υμεις κλητοί Ιησού Χριστού, 7 πάσι τοις ούσι εν Ρώμη αγαπητοίς Θεού, κλητοίς αγίοις· χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

8 Πρώτον μεν ευχαριστώ τω Θεω μου δια Ιησού Χριστού υπέρ πάντων υμών, ότι η πίστις υμών καταγγέλλεται εν όλω τω κόσμω. 9 μάρτυς γαρ μου εστιν ο Θεός, ω λατρεύω εν τω πνεύματί μου εν τω ευαγγελίω του υιού αυτού, ως αδιαλείπτως μνείαν υμών ποιούμαι, 10 πάντοτε επί των προσευχών μου δεόμενος ει πως ήδη ποτέ ευοδωθήσομαι εν τω θελήματι του Θεού ελθείν προς υμάς. 11 επιποθώ γαρ ιδείν υμάς, ίνα τι μεταδώ χάρισμα υμίν πνευματικών εις το στηριχθίναί υμάς, 12 τούτο δε εστι συμπαρακληθίναί εν υμίν δια της εν αλλήλοις πίστεως υμών τε και εμού. 13 ου θέλω δε υμάς αγνοείν, αδελφοί, ότι πολλάκις προεθέμην ελθείν προς υμάς, και εκωλύθην άχρι του δεύρο, ίνα τινά καρπόν σχώ και εν υμίν καθώς και εν τοις λοιποίς έθνεσιν. 14 Έλλησί τε και βαρβάρους, σοφοίς τε και ανοήτοις οφειλέτης ειμί· 15 ούτω το κατ' εμέ πρόθυμον και υμίν τοις εν Ρώμη ευγγελίσασθαι. 16 ου γαρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον του Χριστού· δύναμις γαρ Θεού εστιν εις σωτηρίαν παντί τω πιστεύοντι, Ιουδαίω τε πρώτον και Έλληνι. 17 δικαιοσύνη γαρ Θεού εν αυτω αποκαλύπτεται εκ πίστεως εις πίστιν, καθώς γέγραπται· ο δε δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται.

18 Αποκαλύπτεται γαρ οργή Θεού απ' ουρανού επί πάσαν ασέβειαν και αδικίαν ανθρώπων των την αλήθειαν εν αδικία κατεχόντων, 19 διότι το γνωστόν του Θεού φανερόν εστιν εν αυτοίς· ο γαρ Θεός αυτοίς εφανέρωσε. 20 τα γαρ άόρατα αυτού από κτίσεως κόσμου τοις ποιήμασι νοούμενα καθοράται, ή τε αϊδιος αυτού δύναμις και θειότης, εις το είναι αυτούς αναπολογήτους, 21 διότι γνόντες τον Θεόν ουχ ως Θεόν εδόξασαν ή ευχαρίστησαν, αλλ' εματαιώθησαν εν τοις διαλογισμοίς αυτών, και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδιά· 22 φάσκοντες είναι σοφοί εμωράνθησαν, 23 και ήλλαξαν την δόξαν του αφθάρτου Θεού εν ομοιώματι εικόνας φθαρτού ανθρώπου και πετεινών και τετραπόδων και ερπετών. 24 Διο και παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εν ταις επιθυμίαις των καρδιών αυτών εις ακαθαρσίαν του ατιμάζεσθαι τα σώματα αυτών εν αυτοίς, 25 οίτινες μετήλλαξαν την αλήθειαν του Θεού εν τω ψεύδει, και εσεβάσθησαν και ελάτρευσαν τη κτίσει παρά τον κτίσαντα, ος εστιν ευλογητός εις τους αιώνας· αμήν. 26 Δια τούτο παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εις πάθη ατιμίας. αι τε γαρ θήλειαι αυτών μετήλλαξαν την φυσικήν χρήσιν εις την παρά φύσιν, 27 ομοίως δε και οι άρσενες αφέντες την φυσικήν χρήσιν της θηλείας εξεκαύθησαν εν τη ορέξει αυτών εις αλλήλους, άρσενες εν άρσεσι την ασχημοσύνην κατεργαζόμενοι και την αντιμισθίαν ην έδει της πλάνης αυτών εν εαυτοίς απολαμβάνοντες. 28 Και καθώς ουκ εδοκίμασαν τον Θεόν έχειν εν επιγνώσει, παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εις αδόκιμον νουν, ποιείν τα μη καθήκοντα, 29 πεπληρωμένους πάση αδικία, πορνεία, πονηρία, πλεονεξία, κακία, μεστούς φθόνου, φόνου, έριδος, δόλου κακοηθείας, 30 ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγείς, υβριστάς, υπερηφάνους, αλαζόνας, εφευρέτας κακών, γονεύσιν απειθείς, 31 ασυνέτους, ασυνθέτους, αστόργους, ασπόνδους, ανελεήμονας· 32 οίτινες το δικαίωμα του Θεού επιγνόντες, ότι οι τα τοιαύτα πράσσοντες άξιοι θανάτου εισίν, ου μόνον αυτά ποιούσιν, αλλά και συνευδοκούσι τοις πράσσοσιν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ Β΄

1 ΔΙΟ αναπολόγητος ει, ω άνθρωπε, πας ο κρίνων· εν ω γαρ κρίνεις τον έτερον, σεαυτόν κατακρίνεις· τα γαρ αυτά πράσσεις ο κρίνων. 2 οίδαμεν δε ότι το κρίμα του Θεού εστι κατά αλήθειαν επί τους τα τοιαύτα πράσσοντας. 3 λογίζη δε τούτο, ω άνθρωπε, ο κρίνων τους τα τοιαύτα πράσσοντας και ποιών αυτά, ότι συ εκφεύξη το κρίμα του Θεού; 4 ή του πλούτου της χρηστότητος αυτού και της ανοχής και της μακροθυμίας καταφρονείς, αγνοών ότι το χρηστόν του Θεού εις μετάνοιάν σε άγει; 5 κατά δε την σκληρότητά σου και αμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτω οργήν εν ημέρα οργής και αποκαλύψεως και δικαιοκρισίας του Θεού, 6 ος αποδώσει εκάστω κατά έργα αυτού, 7 τοις μεν καθ' υπομονήν έργου αγαθού δόξαν και τιμήν και αφθαρσίαν ζητούσι ζωήν αιώνιον, 8 τοις δε εξ εριθείας, και απειθούσι μεν τη αληθεία, πειθομένοις δε τη αδικία, θυμός και οργή· 9 θλίψις και στενοχωρία επί πάσαν ψυχήν ανθρώπου του κατεργαζομένου το κακόν, Ιουδαίου τε πρώτον και Έλληνος· 10 δόξα δε και τιμή και ειρήνη παντί τω εργαζομένω το αγαθόν, Ιουδαίω τε πρώτον και Έλληνι· 11 ου γαρ έστι προσωποληψία παρά τω Θεω. 12 όσοι γαρ ανόμως ήμαρτον, ανόμως και απολούνται· και όσοι εν νόμω ήμαρτον, δια νόμου κριθήσονται. 13 ου γαρ οι ακροαταί του νόμου δίκαιοι παρά τω Θεω, αλλ' οι ποιηταί του νόμου δικαιωθήσονται. 14 όταν γαρ έθνη τα μη νόμον έχοντα φύσει τα του νόμου ποιή, ούτοι νόμον μη έχοντες εαυτοίς εισι νόμος, 15 οίτινες ενδείκνυνται το έργον του νόμου γραπτόν εν ταις καρδίαις

αυτών, συμμαρτυρούσης αυτών της συνειδήσεως και μεταξύ αλλήλων των λογισμών κατηγορούντων ή και απολογουμένων- 16 εν ημέρα ότε κρινεί ο Θεός τα κρυπτά των ανθρώπων κατά το ευαγγέλιόν μου δια Ιησού Χριστού.

17 Ίδε συ Ιουδαίος επονομάζη, και επαναπαύη τω νόμω, και καυχάσαι εν Θεω, 18 και γινώσκεις το θέλημα, και δοκιμάζεις τα διαφέροντα, κατηχούμενος εκ του νόμου, 19 πέποιθάς τε σεαυτόν οδηγόν είναι τυφλών, φως των εν σκότει, 20 παιδευτήν αφρόνων, διδάσκαλον νηπίων, έχοντα την μόρφωσιν της γνώσεως και της αληθείας εν τω νόμω. 21 ο ουν διδάσκων έτερον σεαυτόν ου διδάσκεις; ο κηρύσσων μη κλέπτειν κλέπτεις; 22 ο λέγων μη μοιχεύειν μοιχεύεις; ο βδελυσσόμενος τα είδωλα ιεροσυλείς; 23 ος εν νόμω καυχάσαι, δια της παραβάσεως του νόμου τον Θεόν ατιμάζεις; 24 το γαρ όνομα του Θεού δι' υμάς βλασφημείται εν τοις έθνεσι, καθώς γέγραπται. 25 περιτομή μεν γαρ ωφελεί, εάν νόμον πράσσης· εάν δε παραβάτης νόμου ης, η περιτομή σου ακροβυστία γέγονεν. 26 εάν ουν η ακροβυστία τα δικαιώματα του νόμου φυλάσση, ουχί η ακροβυστία αυτού εις περιτομήν λογισθήσεται; 27 και κρινεί η εκ φύσεως ακροβυστία, τον νόμον τελούσα, σε τον δια γράμματος και περιτομής παραβάτην νόμου. 28 ου γαρ ο εν τω φανερω Ιουδαίός εστιν, ουδέ η εν τω φανερω εν σαρκί περιτομή, 29 αλλ' ο εν τω κρυπτω Ιουδαίός, και περιτομή καρδιάς εν πνεύματι, ου γράμματι, ου ο έπαινος ουκ εξ ανθρώπων, αλλ' εκ του Θεού.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ Γ΄

1 Τι ουν το περισσόν του Ιουδαίου, ή τις η ωφέλεια της περιτομής; 2 πολύ κατά πάντα τρόπον. πρώτον μεν γαρ ότι επιστεύθησαν τα λόγια του Θεού. 3 τι γαρ ει ηπίστησάν τινες; μη η απιστία αυτών την πίστιν του Θεού καταργήσει; 4 μη γένοιτο· γινέσθω δε ο Θεός αληθής, πας δε άνθρωπος ψεύστης, καθώς γέγραπται· όπως αν δικαιωθής εν τοις λόγοις σου και νικήσης εν τω κρίνεσθαί σε. 5 ει δε η αδικία ημών Θεού δικαιοσύνην συνίστησι, τι ερούμεν; μη άδικος ο Θεός ο επιφέρων την οργήν; κατά άνθρωπον λέγω. 6 μη γένοιτο· επει Πως κρινεί ο Θεός τον κόσμον; 7 ει γαρ η αλήθεια του Θεού εν τω εμω ψεύσματι επερίσσευσεν εις την δόξαν αυτού, τι έτι καγώ ως αμαρτωλός κρίνομαι, 8 και μη καθώς βλασφημούμεθα και καθώς φασί τινες ημάς λέγειν ότι ποιήσωμεν τα κακά ίνα έλθη τα αγαθά; ων το κρίμα ένδικόν εστι.

9 Τί ουν; προεχόμεθα; ου πάντως· προητιασάμεθα γαρ Ιουδαίους τε και Έλληνας πάντας υφ' αμαρτίαν είναι, 10 καθώς γέγραπται ότι ουκ έστι δίκαιος ουδέ εις, 11 ουκ έστιν ο συνιών, ουκ έστιν ο εκζητών τον Θεόν· 12 πάντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν· ουκ έστι ποιών χρηστότητα, ουκ έστιν έως ενός. 13 τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών, ταις γλώσσαις αυτών εδολιούσαν, ίός ασπίδων υπό τα χείλη αυτών· 14 ων το στόμα άρας και πικρίας γέμει· 15 οξεις οι πόδες αυτών εκχέαι αίμα, 16 σύντριμμα και ταιπωρία εν ταις οδοίς αυτών, 17 και οδόν ειρήνης ουκ έγνωσαν. 18 ουκ έστι φόβος Θεού απέναντι των οφθαλμών αυτών. 19 Οίδαμεν δε ότι όσα ο νόμος λέγει τοις εν τω νόμω λαλεί, ίνα παν στόμα φραγή και υπόδικος γένηται πας ο κόσμος τω Θεω, 20 διότι εξ έργων νόμου ου δικαιωθήσεται πάσα σάρξ ενώπιον αυτού· δια γαρ νόμου επίγνωσις αμαρτίας.

21 Νυνί δε χωρίς νόμου δικαιοσύνη Θεού πεφανέρωται, μαρτυρουμένη υπό του νόμου και των προφητών, 22 δικαιοσύνη δε Θεού δια πίστεως Ιησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας τους πιστεύοντας· ου γαρ εστι διαστολή· 23 πάντες γαρ ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού, 24 δικαιούμενοι δωρεάν τη αυτού χάριτι δια της απολυτρώσεως της εν Χριστω Ιησού, 25 ον προέθετο ο Θεός ιλαστήριον δια της πίστεως εν τω αυτού αίματι, εις ένδειξιν της δικαιοσύνης αυτού δια την πάρεσιν των προγεγονότων αμαρτημάτων 26 εν τη ανοχή του Θεού, προς ένδειξιν της δικαιοσύνης αυτού εν τω νυν καιρω, εις το είναι αυτόν δίκαιον και δικαιούντα τον εκ πίστεως Ιησού. 27 Πού ουν η καύχησις; εξεκλείσθη. δια ποίου νόμου; των έργων; ουχί, αλλά δια νόμου πίστεως. 28 λογιζόμεθα ουν πίστει δικαιούσθαι άνθρωπον χωρίς έργων νόμου. 29 ή Ιουδαίων ο Θεός μόνον; ουχί δε και έθνών; ναί και εθνών, 30 επείπερ εις ο Θεός ος δικαιώσει περιτομήν εκ πίστεως και ακροβυστίαν δια της πίστεως. 31 νόμον ουν καταργούμεν δια της πίστεως; μη γένοιτο, αλλά νόμον ιστώμεν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ Δ΄

1 Τι ουν ερούμεν Αβραάμ τον πατέρα ημών ευρηκέναι κατά σάρκα; 2 ει γαρ Αβραάμ εξ έργων εδικαιώθη, έχει καύχημα, αλλ' ου προς τον Θεόν. 3 τι γαρ η γραφή λέγει; επίστευσε δε Αβραάμ τω Θεω και ελογίσθη αυτω εις δικαιοσύνην. 4 τω δε εργαζομένω ο μισθός ου λογίζεται κατά χάριν, αλλά κατά οφείλημα· 5 τω δε μη εργαζομένω, πιστεύοντι δε επί τον δικαιούντα τον ασεβή, λογίζεται η πίστις αυτού εις δικαιοσύνην, 6 καθάπερ και Δαυίδ λέγει τον μακαρισμόν του ανθρώπου ω ο Θεός λογίζεται δικαιοσύνην χωρίς έργων· 7 μακάριοι ων αφέθησαν αι ανομίας και ων επεκαλύφθησαν αι αμαρτίαι· 8 μακάριος ανήρ ω ου μη λογίσηται Κύριος αμαρτίαν. 9 ο μακαρισμός ουν ούτος επί τη περιτομήν ή και επί την ακροβυστίαν; λέγομεν γαρ ότι ελογίσθη τω Αβραάμ η πίστις εις δικαιοσύνην. 10 Πως ουν ελογίσθη; εν περιτομή όντι ή εν ακροβυστία; ουκ εν περιτομή, αλλ' εν ακροβυστία· 11 και σημείον έλαβε περιτομής, σφραγίδα της δικαιοσύνης της πίστεως της εν τη ακροβυστία, εις το είναι αυτόν πατέρα πάντων των πιστευόντων δι' ακροβυστίας, εις το λογισθίην και αυτοίς την δικαιοσύνην, 12 και πατέρα περιτομής τοις ουκ εκ περιτομής μόνον, αλλά και τοις στοιχούσι τοις ίχνεσι της εν τη ακροβυστία πίστεως του πατρός ημών Αβραάμ. 13 ου γαρ δια νόμου η επαγγελία τω Αβραάμ ή τω σπέρματι αυτού, το κληρονόμον αυτόν είναι του κόσμου, αλλά δια δικαιοσύνης πίστεως. 14 ει γαρ οι εκ νόμου κληρονόμοι, κεκένωται η πίστις και κατήρηται η επαγγελία· 15 ο γαρ νόμος οργήν κατεργάζεται· ου γαρ ουκ έστι νόμος, ουδέ παράβασις. 16 δια τούτο εκ πίστεως, ίνα κατά χάριν, εις το είναι βεβαίαν την επαγγελίαν παντί τω σπέρματι, ου τω εκ του νόμου μόνον, αλλά και τω εκ πίστεως Αβραάμ, ος εστι πατήρ πάντων ημών, 17 καθώς γέγραπται ότι πατέρα πολλών εθνών τέθεικά σε, κατέναντι ου επίστευσε Θεού του

ζωοποιούντος τους νεκρούς και καλούντος τα μη όντα ως όντα· 18 ος παρ' ελπίδα επ' ελπίδι επίστευσεν, εις το γενέσθαι αυτόν πατέρα πολλών εθνών κατά το ειρημένον· ούτως έσται το σπέρμα σου· 19 και μη ασθενήσας τη πίστει ου κατενόησε το εαυτού σώμα ήδη νεκρωμένον, εκατονταέτης που υπάρχων, και την νέκρωσιν της μήτρας Σάρρας· 20 εις δε την επαγγελίαν του Θεού ου διεκρίθη τη απιστία, αλλ' ενεδυναμώθη τη πίστει, δούς δόξαν τω Θεω 21 και πληροφορηθείς ότι ό επήγγελται δυνατός εστι και ποιήσαι. 22 διο και ελογίσθη αυτω εις δικαιοσύνην. 23 Ουκ εγράφη δε δι' αυτόν μόνον ότι ελογίσθη αυτω, 24 αλλά και δι' ημάς οίς μέλλει λογίζεσθαι, τοις πιστεύουσιν επί τον εγείραντα Ιησούν τον Κύριον ημών εκ νεκρών, 25 ος παρεδόθη δια τα παραπτώματα ημών και ηγέρθη δια την δικαίωσιν ημών.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ Ε΄

1 ΔΙΚΑΙΩΘΕΝΤΕΣ ουν εκ πίστεως ειρήνην έχομεν προς τον Θεόν δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, 2 δι' ου και την προσαγωγήν εσχήκαμεν τη πίστει εις την χάριν ταύτην εν ή εστήκαμεν, και καυχώμεθα επ' ελπίδι της δόξης του Θεού. 3 ου μόνον δε, αλλά και καυχώμεθα εν ταις θλίψεσιν, ειδότες ότι η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, 4 η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, 5 η δε ελπίς ου καταισχύνει, ότι η αγάπη του Θεού εκκέχυται εν ταις καρδίαις ημών δια Πνεύματος Αγίου του δοθέντος ημίν. 6 έτι γαρ Χριστός όντων ημών ασθενών κατά καιρόν υπέρ ασεβών απέθανε. 7 μόλις γαρ υπέρ δικαίου τις αποθανείται· υπέρ γαρ του αγαθού τάχα τις και τολμά αποθανείν. 8 συνίστησι δε την εαυτού αγάπην εις ημάς ο Θεός, ότι έτι αμαρτωλών όντων ημών Χριστός υπέρ ημών απέθανε. 9 πολλω ουν μάλλον δικαιωθέντες νυν εν τω αίματι αυτού σωθησόμεθα δι' αυτού από της οργής. 10 ει γαρ εχθροί όντες κατηλλάγημεν τω Θεω δια του θανάτου του υιού αυτού, πολλω μάλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα εν τη ζωή αυτού· 11 ου μόνον δε, αλλά και καυχώμενοι εν τω Θεω δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι' ου νυν την καταλλαγήν ελάβομεν.

12 Δια τούτο ωσπερ δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε και δια της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθεν, επ' ω πάντες ήμαρτον·- 13 άχρι γαρ νόμου αμαρτία ην εν κόσμω, αμαρτία δε ουκ ελλογείται μη όντος νόμου· 14 αλλ' εβασίλευσεν ο θάνατος από Αδάμ μέχρι Μωυσέως και επί τους μη αμαρτήσαντας επί τω ομοιώματι της παραβάσεως Αδάμ, ος έστι τύπος του μέλλοντος. 15 Αλλ' ουχ ως το παράπτωμα, ούτω και το χάρισμα. ει γαρ τω του ενός παραπτώματι οι πολλοί απέθανον, πολλω μάλλον η χάρις του Θεού και η δωρεά εν χάριτι τη του ενός ανθρώπου Ιησού Χριστού εις τους πολλούς επερίσσευσε. 16 και ουχ ως δι' ενός αμαρτήσαντος το δώρημα· το μεν γαρ κρίμα εξ ενός εις κατάκριμα, το δε χάρισμα εκ πολλών παραπτωμάτων εις δικαίωμα. 17 ει γαρ τω του ενός παραπτώματι ο θάνατος εβασίλευσε δια του ενός, πολλω μάλλον οι την περισσείαν της χάριτος και της δωρεάς της δικαιοσύνης λαμβάνοντες εν ζωή βασιλεύσουσι δια του ενός Ιησού Χριστού. 18 Άρα ουν ως δι' ενός παραπτώματος εις πάντας ανθρώπους εις κατάκριμα, ούτω και δι' ενός δικαίωμα εις πάντας ανθρώπους εις δικαίωσιν ζωής. 19 ωσπερ γαρ δια της παρακοής του ενός ανθρώπου αμαρτωλοί κατεστάθησαν οι πολλοί, ούτω και δια της υπακοής του ενός δικαιο κατασταθήσονται οι πολλοί. 20 νόμος δε παρεισήλθεν ίνα πλεονάση το παράπτωμα. ου δε επλεόνασεν η αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η χάρις, 21 ίνα ωσπερ εβασίλευσεν η αμαρτία εν τω θανάτω, ούτω και η χάρις βασιλεύση δια δικαιοσύνης εις ζωήν αιώνιον δια Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΣΤ΄

1 ΤΙ ουν ερούμεν; επιμενούμεν τη αμαρτία ίνα η χάρις πλεονάση; 2 μη γένοιτο. οίτινες απεθάνομεν τη αμαρτία, Πως έτι ζήσομεν εν αυτη; 3 ή αγνοείτε ότι όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν; 4 συνετάφημεν ουν αυτω δια του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα ωσπερ ηγέρθη Χριστός εκ νεκρών δια της δόξης του πατρός, ούτω και ημείς εν καινότητι ζωής περιπατήσωμεν. 5 ει γαρ σύμφυτοι γεγόναμεν τω ομοιώματι του θανάτου αυτού, αλλά και της αναστάσεως εσόμεθα, 6 τούτο γινώσκοντες, ότι ο παλαιός ημών άνθρωπος συνεσταυρώθη ίνα καταργηθή το σώμα της αμαρτίας, του μηκέτι δουλεύειν ημάς τη αμαρτία· 7 ο γαρ αποθανών δεδικαίωται από της αμαρτίας. 8 ει δε απεθάνομεν συν Χριστω, πιστεύομεν ότι και συζήσομεν αυτω, 9 ειδότες ότι Χριστός εγερθείς εκ νεκρών ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ουκέτι κυριεύει. 10 ό γαρ απέθανε, τη αμαρτία απέθανεν εφάπαξ, ό δε ζη, ζη τω Θεω. 11 ούτω και ημείς λογίξεσθε εαυτούς νεκρούς μεν είναι τη αμαρτία, ζώντας δε τω Θεω εν Χριστω Ιησού τω Κυρίω ημών. 12 Μη ουν βασιλευέτω η αμαρτία εν τω θνητω υμών σώματι εις το υπακούειν αυτη εν ταις επιθυμίαις αυτού, 13 μηδέ παριστάνετε τα μέλη υμών όπλα αδικίας τη αμαρτία, αλλά παραστήσατε εαυτούς τω Θεω ως εκ νεκρών ζώντας και τα μέλη υμών όπλα δικαιοσύνης τω Θεω. 14 αμαρτία γαρ υμών ου κυριεύσει· ου γαρ εστε υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν.

15 Τί ουν; αμαρτήσομεν ότι ουκ εσμέν υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν; μη γένοιτο. 16 ουκ οίδατε ότι ω παριστάνετε εαυτούς δούλους εις υπακοήν, δούλοι εστε ω υπακούετε, ήτοι αμαρτίας εις θάνατον ή υπακοής εις δικαιοσύνην; 17 χάρις δε τω Θεω ότι ήτε δούλοι της αμαρτίας, υπηκούσατε δε εκ καρδίας εις ον παρεδόθητε τύπον διδαχής, 18 ελευθερωθέντες δε από της αμαρτίας εδουλώθητε τη δικαιοσύνη. 19 ανθρώπινον λέγω δια την ασθένειαν της σαρκός υμών. ωσπερ γαρ παρεστήσατε τα μέλη υμών δούλα τη ακαθαρσία και τη ανομία εις την ανομίαν, ούτω νυν παραστήσατε τα μέλη υμών δούλα τη δικαιοσύνη εις αγιασμόν. 20 ότε γαρ δούλοι ήτε της αμαρτίας, ελεύθεροι ήτε τη δικαιοσύνη. 21 τίνα ουν καρπόν είχετε τότε επ' οίς νυν επαισχύνεσθε; το γαρ τέλος εκείνων θάνατος. 22 νυνί δε ελευθερωθέντες από της αμαρτίας δουλωθέντες δε τω Θεω έχετε τον καρπόν υμών εις αγιασμόν, το δε τέλος ζωήν

αιώνιον. 23 τα γαρ οφώνια της αμαρτίας θάνατος, το δε χάρισμα του Θεού ζωή αιώνιος εν Χριστω Ιησού τω Κυρίω ημών.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ Ζ΄

1 Η αγνοείτε, αδελφοί· γινώσκουσι γαρ νόμον λαλώ· ότι ο νόμος κυριεύει του ανθρώπου εφ' όσον χρόνον ζη; 2 η γαρ ύπανδρος γυνή τω ζώντι ανδρί δέδεται νόμω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, κατήργηται από του νόμου του ανδρός. 3 άρα ουν ζώντος του ανδρός μοιχαλίσ χρηματίσει εάν γένηται ανδρί ετέρω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, ελευθέρα εστί από του νόμου, του μη είναι αυτήν μοιχαλίδα γενομένην ανδρί ετέρω· 4 ωστε, αδελφοί μου, και υμείς εθανατώθητε τω νόμω δια του σώματος του Χριστού εις το γενέσθαι υμάς ετέρω, τω εκ νεκρών εγερθέντι, ίνα καρποφορήσωμεν τω Θεω. 5 ότε γαρ ήμεν εν τη σαρκί, τα παθήματα των αμαρτιών τα δια του νόμου ενηργείτο εν τοις μέλεσιν ημών εις το καρποφορήσαι τω θανάτω· 6 νυνί δε κατηργήθημεν από του νόμου, αποθανόντες εν ω κατειχόμεθα, ωστε δουλεύειν ημάς εν καινότητι πνεύματος και ου παλαιότητι γράμματος.

7 Τί ουν ερούμεν; ο νόμος αμαρτία; μη γένοιτο· αλλά την αμαρτίαν ουκ έγνων ει μη δια νόμου· την τε γαρ επιθυμίαν ουκ ήδειν ει μη ο νόμος έλεγεν, ουκ επιθυμήσεις· 9 αφορμήν δε λαβούσα η αμαρτία δια της εντολής κατειργάσατο εν εμοί πάσαν επιθυμίαν· χωρίς γαρ νόμου αμαρτία νεκρά. 9 εγώ δε έζων χωρίς νόμου ποτέ· ελθούσης δε της εντολής η αμαρτία ανέζησεν, 10 εγώ δε απέθανον, και ευρέθη μοι η εντολή η εις ζωήν, αύτη εις θάνατον· 11 η γαρ αμαρτία αφορμήν λαβούσα δια της εντολής εξηπάτησέ με και δι' αυτής απέκτεινεν. 12 ωστε ο μεν νόμος άγιος, και η εντολή αγία και δικαία και αγαθή. 13 το ουν αγαθόν εμοί γέγονε θάνατος; μη γένοιτο· αλλά η αμαρτία, ίνα φανή αμαρτία, δια του αγαθού μοι κατεργαζόμενη θάνατον, ίνα γένηται καθ' υπερβολήν αμαρτωλός η αμαρτία δια της εντολής. 14 οίδαμεν γαρ ότι ο νόμος πνευματικός εστιν· εγώ δε σαρκικός ειμι, πεπραμένος υπό την αμαρτίαν. 15 ό γαρ κατεργάζομαι ου γινώσκω· ου γαρ ό θέλω τούτο πράσσω, αλλ' ό μισώ τούτο ποιώ. 16 ει δε ό ου θέλω τούτο ποιώ, σύμφημι τω νόμω ότι καλός. 17 νυνί δε ουκέτι εγώ κατεργάζομαι αυτό, αλλ' η οικούσα εν εμοί αμαρτία. 18 οίδα γαρ ότι ουκ οικεί εν εμοί, τούτ' έστιν εν τη σαρκί μου, αγαθόν· το γαρ θέλειν παράκειταί μοι, το δε κατεργάζεσθαι το καλόν ουχ ευρίσκω· 19 ου γαρ ό θέλω ποιώ αγαθόν, αλλ' ό ου θέλω κακόν τούτο πράσσω. 20 ει δε ό ου θέλω εγώ τούτο ποιώ, ουκέτι εγώ κατεργάζομαι αυτό, αλλ' η οικούσα εν εμοί αμαρτία. 21 ευρίσκω άρα τον νόμον τω θέλοντι εμοί ποιείν το καλόν, ότι εμοί το κακόν παράκειται· 22 συνήδομαι γαρ τω νόμω του Θεού κατά τον έσω άνθρωπον, 23 βλέπω δε έτερον νόμον εν τοις μέλεσί μου αντιστρατευόμενον τω νόμω του νοός μου και αιχμαλωτίζοντά με εν τω νόμω της αμαρτίας τω όντι εν τοις μέλεσί μου. 24 Ταλαίπωρος εγώ άνθρωπος! τις με ρύσεται εκ του σώματος του θανάτου τούτου; 25 ευχαριστω τω Θεω δια Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών· άρα ουν αυτός εγώ τω μεν νοί δουλεύω νόμω Θεού, τη δε σαρκί νόμω αμαρτίας.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ Η΄

1 ΟΥΔΕΝ άρα νυν κατάκριμα τοις εν Χριστω Ιησού μη κατά σάρκα περιπατούσιν, αλλά κατά πνεύμα. 2 ο γαρ νόμος του πνεύματος της ζωής εν Χριστω Ιησού ηλευθέρωσέ με από του νόμου της αμαρτίας και του θανάτου. 3 το γαρ αδύνατον του νόμου, εν ω ησθένει δια της σαρκός, ο Θεός τον εαυτού υιόν πέμψας εν ομοιώματι σαρκός αμαρτίας και περί αμαρτίας, κατέκρινε την αμαρτίαν εν τη σαρκί, 4 ίνα το δικαίωμα του νόμου πληρωθή εν ημίν τοις μη κατά σάρκα περιπατούσιν, αλλά κατά πνεύμα· 5 οι γαρ κατά σάρκα όντες τα της σαρκός φρονοούσιν, οι δε κατά πνεύμα τα του πνεύματος. 6 το γαρ φρόνημα της σαρκός θάνατος, το δε φρόνημα του πνεύματος ζωή και ειρήνη· διότι το φρόνημα της σαρκός έχθρα εις Θεόν· 7 τω γαρ νόμω του Θεού ουχ υποτάσσεται· ουδέ γαρ δύναται· 8 οι δε εν σαρκί όντες Θεω αρέσαι ου δύνανται. 9 υμείς δε ουκ εστέ εν σαρκί, αλλ' εν πνεύματι, είτερ Πνεύμα Θεού οικεί εν υμίν. ει δε τις Πνεύμα Χριστού οικ έχει, ούτος ουκ εστιν αυτού. 10 ει δε Χριστός εν υμίν, το μεν σώμα νεκρόν δι' αμαρτίαν, το δε πνεύμα ζωή δια δικαιοσύνην. 11 ει δε το Πνεύμα του εγείραντος Ιησούν εκ νεκρών οικεί εν υμίν, ο εγείρας τον Χριστόν εκ νεκρών ζωοποιήσει και τα θνητά σώματα υμών δια το ενοικούν αυτού Πνεύμα εν υμίν.

12 Άρα ουν, αδελφοί, οφειλέται εσμέν ου τη σαρκί του κατά σάρκα ζήν· 13 ει γαρ κατά σάρκα ζήτε, μέλλετε αποθνήσκειν· ει δε Πνεύματι τας πράξεις του σώματος θανατούτε, ζήσεσθε. 14 όσοι γαρ Πνεύματι Θεού άγονται, ούτοί εισιν υιοί Θεού. 15 ου γαρ ελάβετε Πνεύμα δουλείας πάλιν εις φόβον, αλλ' ελάβετε Πνεύμα υιοθεσίας, εν ω κράζομεν· αββά ο πατήρ. 16 αυτό το Πνεύμα συμμαρτυρεί τω πνεύματι ημών ότι εσμέν τέκνα Θεού. 17 ει δε τέκνα, και κληρονόμοι, κληρονόμοι μεν Θεού, συγκληρονόμοι δε Χριστού, είτερ συμπάσχομεν ίνα και συνδοξασθώμεν. 18 Λογίζομαι γαρ ότι ουκ άξια τα παθήματα του νυν καιρού προς την μέλλουσαν δόξαν αποκαλυφθήναι εις ημάς. 19 η γαρ αποκαρδοκία της κτίσεως την αποκάλυψιν των υιών του Θεού απεκδέχεται. 20 τη γαρ ματαιότητι η κτίσις υπετάγη, ουχ εκούσα, αλλά δια τον υποτάξαντα, επ' ελπίδι 21 ότι και αυτή η κτίσις ελευθερωθήσεται από της δουλείας της φθοράς εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού. 22 οίδαμεν γαρ ότι πάσα η κτίσις συστενάζει και συνωδίνει άχρι του νυν· 23 ου μόνον δε, αλλά και αυτοί την απαρχήν του Πνεύματος έχοντες και ημείς αυτοί εν εαυτοίς στενάζομεν υιοθεσίαν απεκδεχόμενοι, την απολύτρωσιν του σώματος ημών. 24 τη γαρ ελπίδι εσώθημεν· ελπίς δε βλεπομένη ουκ εστιν ελπίς· ό γαρ βλέπει τις, τι και ελπίζει; 25 ει δε ό ου βλέπομεν ελπίζομεν, δι' υπομονής απεκδεχόμεθα. 26 Ωσαύτως δε και το Πνεύμα συναντιλαμβάνεται ταις ασθενείαις ημών· το γαρ τι προσευξόμεθα καθό δει ουκ οίδαμεν, αυτό το Πνεύμα υπερεντυγχάνει υπέρ ημών στεναγμούς αλαλήτοις· 27 ο δε ερευνών τας καρδιάς οίδε τι το φρόνημα του Πνεύματος, ότι κατά Θεόν εντυγχάνει υπέρ αγίων. 28 Οίδαμεν δε ότι τοις αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν, τοις κατά πρόθεσιν κλητοίς ούσιν· 29 ότι ους προέγνω, και προώρισε συμμόρφους της εικόνας του υιού αυτού, εις το είναι αυτόν πρωτότοκον εν πολλοίς αδελφοίς· 30 ους δε

προώρισε, τούτους και εκάλεσε, και ους εκάλεσε, τούτους και εδικαίωσεν, ους δε εδικαίωσε, τούτους και εδόξασε. 31 Τί ουν ερούμεν προς ταύτα; ει ο Θεός υπέρ ημών, τις καθ' ημών; 32 ος γε του ιδίου υιού ουκ εφείσατο, αλλ' υπέρ ημών πάντων παρέδωκεν αυτόν, Πως ουχί και συν αυτω τα πάντα ημίν χαρίζεται; 33 τις εγκαλέσει κατά εκλεκτών Θεού; Θεός ο δικαίων· 34 τις ο κατακρίνων; Χριστός ο αποθανών, μάλλον δε και εγεγερθείς, ος και εστιν εν δεξιά του Θεού, ος και εντυγχάνει υπέρ ημών. 35 τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; θλίψις ή στενοχωρία ή διωγμός ή λιμός ή γυμνότης ή κίνδυνος ή μάχαιρα; 36 καθώς γέγραπται ότι ένεκά σου θανατούμεθα όλην την ημέραν· ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής. 37 αλλ' εν τούτοις πάσιν υπερνικώμεν δια του αγαπήσαντος ημάς. 38 πέπεισμαι γαρ ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε αρχαί ούτε δυνάμεις ούτε ενεστώτα ούτε μέλλοντα 39 ούτε ύψωμα ούτε βάθος ούτε τις κτίσις ετέρα δυνήσεται ημάς χωρίσαι από της αγάπης του Θεού της εν Χριστω Ιησού τω Κυρίω ημών.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ Θ'

1 ΑΛΗΘΕΙΑΝ λέγω εν Χριστω, ου ψεύδομαι, συμμαρτυρούσης μοι της συνειδήσεώς μου εν Πνεύματι Αγίω, 2 ότι λύπη μοί εστι μεγάλη και αδιάλειπτος οδύνη τη καρδιά μου. 3 ηυχόμην γαρ αυτός εγώ ανάθεμα είναι από του Χριστού υπέρ των αδελφών μου, των συγγενών μου κατά σάρκα, 4 οίτινές εισιν Ισραηλίται, ων η υιοθεσία και η δόξα και αι διαθήκαι και η νομοθεσία και η λατρεία και αι επαγγελίαι, 5 ων οι πατέρες, και εξ ων ο Χριστός το κατά σάρκα, ο ων επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνας· αμήν. 6 Ουχ οίον δε ότι εκπέπτωκεν ο λόγος του Θεού. ου γαρ πάντες οι εξ Ισραήλ, ούτοι Ισραήλ, 7 ουδ' ότι εισί σπέρμα Αβραάμ, πάντες τέκνα, αλλ' εν Ισαάκ κληθήσεται σοι σπέρμα· 8 τούτ' έστιν ου τα τέκνα της σαρκός ταύτα τέκνα του Θεού, αλλά τα τέκνα της επαγγελίας λογίζεται εις σπέρμα. 9 επαγγελίας γαρ ο λόγος ούτος· κατά τον καιρόν τούτον ελεύσομαι και έσται τη Σάρρα υιος. 10 ου μόνον δε, αλλά και Ρεβέκκα εξ ενός κοίτην έχουσα, Ισαάκ του πατρός ημών· 11 μήπω γαρ γεννηθέντων μηδέ πραξάντων τι αγαθόν ή κακόν, ίνα η κατ' εκλογήν του Θεού πρόθεσις μένη, ουκ εξ έργων, αλλ' εκ του καλούντος, 12 ερρέθη αυτη ότι ο μείζων δουλεύσει τω ελάσσονι, 13 καθώς γέγραπται· τον Ιακώβ ηγάπησα, τον δε' Ησαύ εμίσησα. 14 Τί ουν ερούμεν; μη αδικία παρά τω Θεω; μη γένοιτο. 15 τω γαρ Μωϋσή λέγει· ελεήσω ον αν ελεώ, και οικτειρήσω ον αν οικτείρω. 16 άρα ουν ου του θέλοντος ουδέ του τρέχοντος, αλλά του ελεούντος Θεού. 17 λέγει γαρ η γραφή τω Φαραω ότι εις αυτό τούτο εξήγειρά σε, όπως ενδείξωμαι εν σοί την δυναμίν μου, και όπως διαγγελή το όνομά μου εν πάση τη γη. 18 άρα ουν ον θέλει ελεεί, ον δε θέλει σκληρύνει. 19 Ερείς ουν μοι· τι έτι μέμφεται; τω γαρ βουλήματι αυτού τις ανθέστηκε; 20 μενούγγε, ω άνθρωπε, συ τις ει ο ανταποκρινόμενος τω Θεω; μη ερεί το πλάσμα τω πλάσαντι, τι με επιόησας ούτως; 21 ή ουκ έχει εξουσίαν ο κεραμεύς του πηλού, εκ του αυτού φυράματος ποιήσαι ό μεν εις τιμήν σκεύος, ό δε εις ατιμίαν; 22 ει δε θέλων ο Θεός ενδείξασθαι την οργήν και γνωρίσαι το δυνατόν αυτού ήνεγκεν εν πολλή μακροθυμία σκεύη οργής κατηρητισμένα εις απώλειαν, 23 και ίνα γνωρίση τον πλούτον της δόξης αυτού επί σκεύη ελέους, -α προητοίμασεν εις δόξαν, 24 ους και εκάλεσεν ημάς ου μόνον εξ Ιουδαίων, αλλά και εξ εθνών, 25 ως και εν τω Ωσηέ λέγει· καλέσω τον ου λαόν μου λαόν μου, και την ουκ ηγαπημένην ηγαπημένην· 26 και έσται εν τω τόπω ου ερέθη αυτοίς, ου λαός μου υμείς, εκεί κληθήσονται υιοί Θεού ζώντος. 27 Ησαΐας δε κράζει υπέρ του Ισραήλ· εάν ή ο αριθμός των υιών Ισραήλ ως η άμμος της θαλάσσης, το κατάλειμμα σωθήσεται· 28 λόγον γαρ συντελών και συντέμνων εν δικαιοσύνη ότι λόγον συντετημένον ποιήσει Κύριος επί της γης. 29 και καθώς προεΐρηκεν Ησαΐας, ει μη Κύριος Σαβαώθ εγκατέλιπεν ημίν σπέρμα, ως Σόδομα αν εγενήθημεν και ως Γόμορρα αν ωμοιώθημεν. 30 Τί ουν ερούμεν; ότι έθνη τα μη διώκοντα δικαιοσύνην κατέλαβε δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δε την εκ πίστεως, 31 Ισραήλ δε διώκων νόμον δικαιοσύνης εις νόμον δικαιοσύνης ουκ έφθασε. 32 διατί; ότι ουκ εκ πίστεως, αλλ' ως εξ έργων νόμου· προσέκοψαν γαρ τω λίθω του προσκόμματος, 33 καθώς γέγραπται· ιδού τίθημι εν Σιών λίθον προσκόμματος και πέτραν σκανδάλου, και πας ο πιστεύων επ' αυτω ου καταισχυθήσεται.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ Ι'

1 ΑΔΕΛΦΟΙ, η μεν ευδοκία της εμής καρδιάς και η δέησις η προς τον Θεόν υπέρ του Ισραήλ εστιν εις σωτηριαν· 2 μαρτυρώ γαρ αυτοίς ότι ζήλον Θεού έχουσιν, αλλ' ου κατ' επίγνωσιν. 3 αγνοούντες γαρ την του Θεού δικαιοσύνην, και την ιδίαν δικαιοσύνην ζητούντες στήσαι, τη δικαιοσύνη του Θεού ουχ υπετάγησαν. 4 τέλος γαρ νόμου Χριστός εις δικαιοσύνην παντί τω πιστεύοντι. 5 Μωϋσής γαρ γράφει την δικαιοσύνην την εκ του νόμου, ότι ο ποιήσας αυτά άνθρωπος ζήσεται εν αυτοίς· 6 η δε εκ πίστεως δικαιοσύνη ούτω λέγει· μη είπης εν τη καρδιά σου, τις αναβήσεται εις τον ουρανόν; τούτ' έστι Χριστόν καταγαγείν· 7 ή τις καταβήσεται εις την άβυσσον; τούτ' έστι Χριστόν εκ νεκρών αναγαγείν. 8 αλλά τι λέγει; εγγύς σου το ρήμά εστιν, εν τω στόματί σου και εν τη καρδιά σου· τούτ' έστι το ρήμα της πίστεως ό κηρύσσομεν. 9 ότι εάν ομολογήσης εν τω στόματί σου Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδιά σου ότι ο Θεός αυτόν ήγειρεν εκ νεκρών, σωθήσῃ· 10 καρδιά γαρ πιστεύεται εις δικαιοσύνην, στόματι δε ομολογείται εις σωτηριαν. 11 λέγει γαρ η γραφή· πας ο πιστεύων επ' αυτω ου καταισχυθήσεται. 12 ου γαρ έστι διαστολή Ιουδαίου τε και Έλληνος· ο γαρ αυτός Κύριος πάντων, πλουτών εις πάντας τους επικαλουμένους αυτόν· 13 πας γαρ ος αν επικαλέσῃται το όνομα Κυρίου σωθήσεται. 14 Πως ουν επικαλέσονται εις ον ουκ επίστευσαν; Πως δε πιστεύουσιν ου ουκ ήκουσαν; Πως δε ακούσουσι χωρίς κηρύσσοντος; 15 Πως δε κηρύξουσιν εάν μη αποσταλώσι; καθώς γέγραπται· ως ωραίοι οι πόδες των ευαγγελιζομένων ειρήνην, των ευαγγελιζομένων τα αγαθά! 16 Αλλ' ου πάντες υπήκουσαν τω ευαγγελίω· Ησαΐας γαρ λέγει· Κύριε, τις επίστευσε τη ακοή ημών; 17 άρα η πίστις εξ ακοής, η δε ακοή δια ρήματος Θεού. 18 αλλά λέγω, μη ουκ ήκουσαν; μενούγγε εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, και εις τα πέρατα της οικουμένης τα ρήματα αυτών. 19 αλλά λέγω, μη ουκ έγνω Ισραήλ; πρώτος Μωϋσής λέγει· ενώ

παραζηλώσω υμάς επ' ουκ έθνει, επί έθνει ασυνέτω παροργιώ υμάς. 20 Ησαΐας δε αποτολμά και λέγει· ευρέθην τοις εμέ μη ζητούσιν, εμφανής εγενόμην τοις εμέ μη επερωτώσι. 21 προς δε τον Ισραήλ λέγει· όλην την ημέραν εξεπέτασα τας χειράς μου προς λαόν απειθούντα και αντιλέγοντα.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΙΑ΄

1 ΛΕΓΩ ουν, μη απώσατο ο Θεός τον λαόν αυτού; μη γένοιτο· και γαρ εγώ Ισραηλίτης ειμί, εκ σπέρματος Αβραάμ, φυλής Βενιαμίν. 2 ουκ απώσατο ο Θεός τον λαόν αυτού ον προέγγνω. ή ουκ οΐδατε εν' Ηλία τι λέγει η γραφή, ως εντυγχάνει τω Θεω κατά του Ισραήλ λέγων; 3 Κύριε, τους προφήτας σου απέκτειναν και τα θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν, καγώ υπελείφθην μόνος, και ζητούσι την ψυχήν μου. 4 αλλά τι λέγει αυτω ο χρηματισμός; κατέλιπον εμαυτω επτακισχιλίους άνδρας, οΐτινες ουκ έκαμψαν γόνυ τω Βάαλ. 5 ούτως ουν και εν τω νυν καιρω λείμμα κατ' εκλογήν χάριτος γέγονεν. 6 ει δε χάριτι, ουκέτι εξ έργων· επει η χάρις ουκέτι γίνεται χάρις. ει δε εξ έργων, ουκέτι εστί χάρις· επει το έργον ουκέτι εστί έργον. 7 Τί ουν; ό επιζητεί Ισραήλ, τούτο ουκ επέτυχεν, η δε εκλογή επέτυχεν· οι δε λοιποί επωρώθησαν, 8 καθώς γέγραπται· έδωκεν αυτοίς ο Θεός πνεύμα κατανύξεως, οφθαλμούς του μη βλέπειν και ώτα του μη ακούειν, έως της σήμερον ημέρας. 9 και Δαυΐδ λέγει· γεννηθήτω η τράπεζα αυτών εις παγίδα και εις θήραν και εις σκάνδαλον και εις ανταπόδομα αυτοίς. 10 σκοτισθήτωσαν οι οφθαλμοί αυτών του μη βλέπειν, και τον νώτον αυτών δια παντός σύγκαμψον. 11 Λέγω ουν, μη έππαισαν ίνα πέσωσι; μη γένοιτο· αλλά τω αυτών παραπτώματι η σωτηρία τοις έθνεσιν, εις το παραζηλώσαι αυτούς. 12 ει δε το παράπτωμα αυτών πλούτος κόσμου και το ήττημα αυτών πλούτος εθνών, πόσω μάλλον το πλήρωμα αυτών;

13 Υμίν γαρ λέγω τοις έθνεσιν. εφ' όσον μεν ειμι εγώ εθνών απόστολος, την διακονίαν μου δοξάζω, 14 ει πως παραζηλώσω μου την σάρκα και σώσω τινάς εξ αυτών. 15 ει γαρ η αποβολή αυτών καταλλαγή κόσμου, τις η πρόσληψις ει μη ζωή εκ νεκρών; 16 ει δε η απαρχή αγία, και το φύραμα· και ει η ρίζα αγία, και οι κλάδοι. 17 Ει δε τινες των κλάδων εξεκλάσθησαν, συ δε αγριέλαιος ων ενεκεντρίσθης εν αυτοίς και συγκοινωνός της ρίζης και της ποιότητος της ελαίας ενένου, 18 μη κατακαυχώ των κλάδων· ει δε κατακαυχάσαι, ου συ την ρίζαν βαστάζεις, αλλ' η ρίζα σε. 19 ερείς ουν· εξεκλάσθησαν οι κλάδοι, ίνα εγώ εγκεντρισθώ. 20 καλώς· τη απιστία εξεκλάσθησαν, συ δε τη πίστει έστηκας. μη υψηλοφρόνει, αλλά φοβού· 21 ει γαρ ο Θεός των κατά φύσιν κλάδων ουκ εφείσατο, μη πως ουδέ σου φείσεται. 22 ίδε ουν χρηστότητα και αποτομίαν Θεού, επί μεν τους πεσόντας αποτομίαν, επί δε σε χρηστότητα, εάν επιμείνης τη χρηστότητι· επει και συ εκκοπήση. 23 και εκείνοι δε, εάν μη επιμείνωσι τη απιστία, εγκεντρισθήσονται· δυνατός γαρ ο Θεός εστι πάλιν εγκεντρίσαι αυτούς, 24 ει γαρ συ εκ της κατά φύσιν εξεκόπης αγριελαίου και παρά φύσιν ενεκεντρίσθης εις καλλιέλαιον, πόσω μάλλον ούτοι οι κατά φύσιν εγκεντρισθήσονται τη ίδια ελαία; 25 Ου γαρ θέλω υμάς αγνοείν, αδελφοί, το μυστήριον τούτο, ίνα μη ήτε παρ' εαυτοίς φρόνιμοι, ότι πώρωσις από μέρους τω Ισραήλ γέγονεν άχρως ου το πλήρωμα των εθνών εισέλθη, 26 και ούτω πας Ισραήλ σωθήσεται, καθώς γέγραπται· ήξει εκ Σιών ο ρυόμενος και αποστρέψει ασεβείας από Ιακώβ· 27 και αύτη αυτοίς η παρ' εμού διαθήκη, όταν αφέλωμαι τας αμαρτίας αυτών. 28 κατά μεν το ευαγγέλιον εχθροί δι' υμάς, κατά δε την εκλογήν αγαπητοί δια τους πατέρας· 29 αμεταμέλητα γαρ τα χαρίσματα και η κλήσις του Θεού. 30 ωσπερ γαρ και υμείς ποτε ηπειθήσατε τω Θεω, νυν δε ηλεήθητε τη τούτων απειθεία, 31 ούτω και ούτοι νυν ηπειθήσαν, τω υμετέρω ελέει ίνα και αυτοί ελεηθώσι· 32 συνέκλεισε γαρ ο Θεός τους πάντας εις απείθειαν, ίνα τους πάντας ελεήση. 33 Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού! ως ανεξερεύνητα τα κρίματα αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού! 34 τις γαρ έγνω νουν Κυρίου; ή τις σύμβουλος αυτού εγένετο; 35 ή τις προέδωκεν αυτω, και ανταποδοθήσεται αυτω; 36 ότι εξ αυτού και δι' αυτού και εις αυτόν τα πάντα. αυτω η δόξα εις τους αιώνας· αμήν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΙΒ΄

1 ΠΑΡΑΚΑΛΩ ουν υμάς, αδελφοί, δια των οικτιρμών του Θεού, παραστήσαι τα σώματα υμών θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον τω Θεω, την λογικήν λατρείαν υμών, 2 και μη συσχηματίζεσθαι τω αιώνι τούτω, αλλά μεταμορφούσθαι τη ανακαινώσει του νοός υμών, εις το δοκιμάζειν υμάς τι το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον. 3 Λέγω γαρ δια της χάριτος της δοθείσης μοι παντί τω όντι εν υμίν, μη υπερφρονείν παρ' ό δει φρονείν, αλλά φρονείν εις το σωφρονείν, εκάστω ως ο Θεός εμέρισε μέτρον πίστεως. 4 καθάπερ γαρ εν ενί σώματι μέλη πολλά έχομεν, τα δε μέλη πάντα ου την αυτήν έχει πράξιν, 5 ούτως οι πολλοί εν σώμά εσμεν εν Χριστω, ο δε καθ' εις αλλήλων μέλη. 6 έχοντες δε χαρίσματα κατά την χάριν την δοθείσαν ημίν διάφορα, είτε προφητείαν, κατά την αναλογίαν της πίστεως, 7 είτε διακονίαν, εν τη διακονία, είτε ο διδάσκων, εν τη διδασκαλία, 8 είτε ο παρακαλών, εν τη παρακλήσει, ο μεταδιδούς, εν απλότητι, ο προϊστάμενος, εν σπουδή, ο ελεών, εν ιλαρότητι. 9 Η αγάπη ανυπόκριτος. αποστυγούντες το πονηρόν, κολλώμενοι τω αγαθω, 10 τη φιλαδελφία εις αλλήλους φιλόστοργοι, τη τιμή αλλήλους προηγούμενοι, 11 τη σπουδή μη οκνηροί, τω πνεύματι ζέοντες, τω Κυρίω δουλεύοντες, 12 τη ελπίδι χαίροντες, τη θλίψει υπομένοντες, τη προσευχή προσκαρτερούντες, 13 ταις χρείαις των αγίων κοινωνούντες, την φιλοξενίαν διώκοντες. 14 ευλογείτε τους διώκοντας υμάς, ευλογείτε και μη καταράσθε. 15 χαίρειν μετά χαιρόντων και κλαίειν μετά κλαιόντων. 16 το αυτό εις αλλήλους φρονούντες. μη τα υψηλά φρονούντες, αλλά τοις ταπεινοίς συναπαγόμενοι. μη γίνεσθε φρόνιμοι παρ' εαυτοίς. 17 μηδενί κακόν αντί κακού αποδιδόντες. προνοούμενοι καλά ενώπιον πάντων ανθρώπων· 18 ει δυνατόν, το εξ υμών μετά πάντων ανθρώπων ειρηνεύοντες. 19 μη εαυτούς εκδικούντες, αγαπητοί, αλλά δότε τόπον τη οργή· γέγραπται γαρ· εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος. 20 εάν ουν πεινά ο εχθρός σου, ψώμιζε αυτόν, εάν διψά, πότιζε αυτόν· τούτο γαρ ποιών άνθρακας πυρός σωρεύσεις επί την κεφαλήν αυτού. 21 μη νικώ υπό του κακού, αλλά νικά εν τω αγαθω το κακόν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΙΓ΄

1 ΠΑΣΑ ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. οὐ γὰρ ἐστὶν ἐξουσία εἰ μὴ ὑπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὐσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσὶν. 2 ὥστε ὁ ἀντιπασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ Θεοῦ διαταγὴ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες εαυτοῖς κρίμα λήψονται. 3 οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν. θέλεις δὲ μὴ φοβείσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποιεῖ, καὶ ἐξεῖς ἐπαινῶν ἐξ αὐτῆς· 4 Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστι σοὶ εἰς τὸ ἀγαθόν. ἐάν δὲ τὸ κακὸν ποιῆς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκὴ τὴν μάχαιραν φορεῖ· Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν εἰς ὀργήν, ἐκδικῶν τὸ κακὸν πράσσοντι. 5 διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν. 6 διὰ τοῦτο γὰρ καὶ φόρους τελεῖτε· λειτουργοὶ γὰρ Θεοῦ εἰσὶν εἰς αὐτὸ τοῦτο προσκαρτεροῦντες. 7 ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς, τῷ τὸν φόρον τὸν φόρον, τῷ τὸ τέλος τὸ τέλος, τῷ τὸν φόβον τὸν φόβον, τῷ τὴν τιμὴν τὴν τιμὴν. 8 μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον νόμον πεπλήρωκε· 9 τὸ γὰρ οὐ μοιχεύσεις, οὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐκ ἐπιθυμήσεις, καὶ εἰ τις ἕτερα ἐντολή, ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιοῦται, ἐν τῷ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. 10 ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται· πλήρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη. 11 Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρὸν, ὅτι ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεῦσαμεν. 12 ἡ νύξ προέκοπεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. 13 ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίτας καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἐριδι καὶ ζήλῳ, 14 ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιήσθε εἰς ἐπιθυμίαν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΙΔ΄

1 ΤΟΝ δὲ ἀσθενούντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. 2 ὅς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. 3 ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεός γὰρ αὐτὸν προσελάβετο. 4 σὺ τις εἰ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει· σταθῆσεται δὲ· δυνατός γὰρ ἐστὶν ὁ Θεός στήσαι αὐτόν. 5 ὅς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὅς δὲ κρίνει πᾶσαν ἡμέραν. ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ νοί πληροφορεῖσθω. 6 ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν Κυρίῳ φρονεῖ, καὶ ὁ μὴ φρονῶν τὴν ἡμέραν Κυρίῳ οὐ φρονεῖ. καὶ ὁ ἐσθίων Κυρίῳ ἐσθίει· εὐχαριστεῖ γὰρ τῷ Θεῷ· καὶ ὁ μὴ ἐσθίων Κυρίῳ οὐκ ἐσθίει, καὶ εὐχαριστεῖ τῷ Θεῷ. 7 οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν εαυτῷ ζη καὶ οὐδεὶς εαυτῷ ἀποθνήσκει· 8 ἐάν τε γὰρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν. ἐάν τε οὖν ζῶμεν ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν. 9 εἰς τοῦτο γὰρ Χριστός καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ ἐζήσεν, ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ. 10 Σὺ δὲ τί κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; ἢ καὶ σὺ τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; πάντες γὰρ παραστηρόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ. 11 γέγραπται γὰρ· ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ὅτι ἐμοὶ κάμψει παν γόνυ, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ. 12 ἄρα οὖν ἕκαστος ἡμῶν περὶ εαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ. 13 Μῆκέτι οὖν ἀλλήλους κρίνωμεν, ἀλλὰ τοῦτο κρίνατε μάλλον, τὸ μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον. 14 οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ ὅτι οὐδὲν κοινόν δι' αὐτοῦ· εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τί κοινόν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν. 15 εἰ δὲ διὰ βρῶμα ὁ ἀδελφός σου λυπεῖται, οὐκέτι κατὰ ἀγάπην περιπατεῖς. μὴ τῷ βρῶματί σου ἐκείνον ἀπόλλυε, ὑπὲρ οὗ Χριστός ἀπέθανε. 16 μὴ βλασφημείσθω οὖν ὑμῶν τὸ ἀγαθόν. 17 οὐ γὰρ ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ· 18 ὁ γὰρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ εὐάρεστος τῷ Θεῷ καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις. 19 ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους. 20 μὴ ἐνεκεν βρῶματος κατάλυε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. πάντα μὲν καθαρὰ, ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ διὰ προσκόμματος ἐσθίοντι. 21 καλόν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα μηδὲ πιεῖν οἶνον μηδὲ ἐν ὧ ο ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται ἢ ἀσθενεῖ. 22 σὺ πίστιν ἔχεις; κατὰ σεαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. μακάριος ὁ μὴ κρίνων εαυτὸν ἐν ὧ δοκιμάζει. 23 ὁ δὲ διακρινόμενος ἐάν φάγῃ, κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως· παν δὲ ὁ οὐκ ἐκ πίστεως, ἀμαρτία ἐστίν. 24 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς στηρίζαι κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου, 25 φανερωθέντος δὲ νῦν, διὰ τῆς γραφῶν προφητικῶν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ εἰς ὑπακοήν πίστεως εἰς πάντα τὰ ἔθνη γνωρισθέντος, 26 μόνῳ σοφῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΙΕ΄

1 ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ εαυτοῖς ἀρέσκειν. 2 ἕκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθόν πρὸς οἰκοδομήν· 3 καὶ γὰρ ὁ Χριστός οὐχ εαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἱ ονειδισμοὶ τῶν ονειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. 4 ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν. 5 ὁ δὲ Θεός τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῶν ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν, 6 ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεόν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. 7 διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστός προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ. 8 Λέγω δὲ Χριστὸν Ἰησοῦν διάκονον γεγενῆσθαι περιτομῆς ὑπὲρ ἀληθείας Θεοῦ, εἰς τὸ βεβαιώσαι τὰς ἐπαγγελίας τῶν πατέρων, 9 τὰ δὲ ἔθνη ὑπὲρ ἐλέους δοξάσαι τὸν Θεόν, καθὼς γέγραπται· διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, Κύριε, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ. 10 καὶ πάλιν λέγει·

ευφράνθητε ἔθνη μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. 11 καὶ πάλιν αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί. 12 καὶ πάλιν Ἡσαΐας λέγει· ἔσται ἡ ρίζα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιούσιν. 13 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδος πληρώσαί ὑμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἐν τῷ πιστεύειν, εἰς τὸ περισσεύειν ὑμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι ἐν δυνάμει Πνεύματος Ἁγίου.

14 Πέπεισμαι δὲ, ἀδελφοί μου, καὶ αὐτὸς ἐγὼ περὶ ὑμῶν, ὅτι καὶ αὐτοὶ μεστοὶ εἰστε ἀγαθωσύνης, πεπληρωμένοι πάσης γνώσεως, δυνάμενοι καὶ ἀλλήλους νοουθετεῖν. 15 τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοί, ἀπὸ μέρους, ὡς ἐπαναμνησκῶν ὑμᾶς, διὰ τὴν χάριν τὴν δοθεισάν μοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ 16 εἰς τὸ εἶναι με λειτουργόν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱεουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, ἡγιασμένη ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. 17 ἔχω οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τὰ πρὸς τὸν Θεόν· 18 οὐ γὰρ τολμήσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ εἰς ὑπακοήν ἐθνῶν λόγῳ καὶ ἔργῳ, 19 ἐν δυνάμει σημείων καὶ τεράτων, ἐν δυνάμει Πνεύματος Θεοῦ, ὥστε με ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέναι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, 20 οὕτω δὲ φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστὸς, ἵνα μὴ ἐπ' ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ, 21 ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ ὄψονται, καὶ οἱ οὐκ ἀκηκόασι συνήσουσι.

22 Διο καὶ ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς· 23 νυνὶ δὲ μηκέτι τόπον ἔχων ἐν τοῖς κλίμασι τούτοις, ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, 24 ὡς εἴαν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν, ἐλεύσομαι πρὸς ὑμᾶς· ἐλπίζω γὰρ διαπορευόμενος θεάσασθαι ὑμᾶς καὶ ὑφ' ὑμῶν προπεμφθῆναι ἐκεῖ, εἴαν ὑμῶν πρῶτον ἀπὸ μέρους ἐμπλησθῶ. 25 νυνὶ δὲ πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ διακονῶν τοῖς ἁγίοις. 26 εὐδόκησαν γὰρ Μακεδονία καὶ Ἀχαΐα κοινωνίαν τινὰ ποιήσασθαι εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν ἁγίων τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ. 27 εὐδόκησαν γὰρ καὶ οφειλέται αὐτῶν εἶναι· εἰ γὰρ τοῖς πνευματικοῖς αὐτῶν ἐκοινώνησαν τὰ ἔθνη, οφείλουσι καὶ ἐν τοῖς σαρκικοῖς λειτουργῆσαι αὐτοῖς. 28 τοῦτο οὖν ἐπιτελέσας, καὶ σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τούτον, ἀπελεύσομαι δι' ὑμῶν εἰς τὴν Σπανίαν. 29 οἶδα δὲ ὅτι ἐρχόμενος πρὸς ὑμᾶς ἐν πληρώματι εὐλογίας τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐλεύσομαι. 30 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος, συναγωνίσασθαι μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Θεόν, 31 ἵνα ρυσθῶ ἀπὸ τῶν ἀπειθούντων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ ἵνα ἡ διακονία μου ἡ εἰς Ἱερουσαλὴμ εὐπρόσδεκτος γένηται τοῖς ἁγίοις, 32 ἵνα ἐν χαρᾷ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς διὰ θελήματος Θεοῦ καὶ συναπαυσαίμαι ὑμῖν. 33 ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΙΣΤ΄

1 ΣΥΝΙΣΤΗΜΙ δὲ ὑμῖν Φοῖβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, οὖσαν διάκονον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς, 2 ἵνα αὐτὴ προσδέξησθε ἐν Κυρίῳ ἀξίως τῶν ἁγίων καὶ παραστήτε αὐτὴ ἐν ὧν ὑμῶν χρήζῃ πράγματι· καὶ γὰρ αὕτη προστάτις πολλῶν ἐγενήθη καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ.

3 Ἀσπάσασθε Πρίσκιλλαν καὶ Ἀκύλαν τοὺς συνεργούς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, 4 οἵτινες ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μου τὸν ἑαυτῶν τράχηλον ὑπέθηκαν, οἷς οὐκ ἐγὼ μόνος εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ πάσαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἐθνῶν, καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν. 5 ἀσπάσασθε Ἐπαίνετον τὸν ἀγαπητὸν μου, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῆς Ἀχαΐας εἰς Χριστόν. 6 ἀσπάσασθε Μαριάμ, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς. 7 ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου, οἵτινες εἰσιν ἐπίσημοι ἐν τοῖς ἀποστόλοις, οἱ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγονάσιν ἐν Χριστῷ, 8 ἀσπάσασθε Ἀμπλίαν τὸν ἀγαπητὸν μου ἐν Κυρίῳ. 9 ἀσπάσασθε Οὐρβανόν τὸν συνεργόν ἡμῶν ἐν Χριστῷ καὶ Στάχυν τὸν ἀγαπητὸν μου. 10 ἀσπάσασθε Ἀπελλήν τὸν δόκιμον ἐν Χριστῷ. ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου. 11 ἀσπάσασθε Ἡρωδίωνα τὸν συγγενή μου. ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ναρκίσσου τοὺς ὄντας ἐν Κυρίῳ. 12 ἀσπάσασθε Τρύφαιναν καὶ Τρυφώσαν τὰς κοπιώσας ἐν Κυρίῳ. ἀσπάσασθε Περσίδα τὴν ἀγαπητήν, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν ἐν Κυρίῳ. 13 ἀσπάσασθε Ρούφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ. 14 ἀσπάσασθε Ἀσύγκριτον, Φλέγοντα, Ἐρμάν, Πατρόβαν, Ἐρμὴν καὶ τοὺς συν αὐτοῖς ἀδελφούς. 15 ἀσπάσασθε Φιλόλογον καὶ Ἰουλίαν, Νηρέα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ Ὀλυμπάν καὶ τοὺς συν αὐτοῖς πάντας ἁγίους. 16 ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ.

17 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα παρὰ τὴν διδαχὴν ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε ποιοῦντας, καὶ ἐκκλίνετε ἀπ' αὐτῶν· 18 οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τὴν ἑαυτῶν κοιλίαν, καὶ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων· 19 ἡ γὰρ ὑμῶν ὑπακοὴ εἰς πάντας ἀφίκετο. χαίρω οὖν τὸ ἐφ' ὑμῖν· θέλω δὲ ὑμᾶς σοφοὺς μὲν εἶναι εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀκεραίους δὲ εἰς τὸ κακόν. 20 ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης συντρίψει τὸν σατανάν ὑπὸ τοὺς πόδας ὑμῶν ἐν τάχει. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν.

21 Ἀσπάζονται ὑμᾶς Τιμόθεος ὁ συνεργός μου, καὶ Λούκιος καὶ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου. 22 ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐγὼ Τέρτιος ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν ἐν Κυρίῳ. 23 ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης. ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἐραστός ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως καὶ Κούαρτος ὁ ἀδελφός.

24 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

1 ΠΑΥΛΟΣ, κλητός απόστολος Ιησού Χριστού δια θελήματος Θεού, και Σωσθένης ο αδελφός, 2 τη εκκλησία του Θεού τη ούση εν Κορίνθω, ηγιασμένοι εν Χριστω Ιησού, κλητοί αγίοις, συν πάσι τοις επικαλουμένοις το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εν παντί τόπω αυτών τε και ημών· 3 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

4 Ευχαριστώ τω Θεω μου πάντοτε περί υμών επί τη χάριτι του Θεού τη δοθείση υμίν εν Χριστω Ιησού, 5 ότι εν παντί επλουτίσθητε εν αυτω, εν παντί λόγω και πάση γνώσει, 6 καθώς το μαρτύριον του Χριστού εβεβαιώθη εν υμίν, 7 ωστε υμάς μη υστερείσθαι εν μηδενί χαρίσματι, απεκδεχομένους την αποκάλυψιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού· 8 ος και βεβαιώσει υμάς έως τέλους ανεγκλήτους εν τη ημέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. 9 πιστός ο Θεός δι' ου εκλήθητε εις κοινωνίαν του υιού αυτού Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών.

10 Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, δια του ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ίνα το αυτό λέγητε πάντες, και μη ή εν υμίν σχίσματα, ήτε δε κατηρητισμένοι εν τω αυτω νοί και εν τη αυτη γνώμη. 11 εδηλώθη γαρ μοι περί υμών, αδελφοί μου, υπό των Χλόης ότι έριδες εν υμίν εισι. 12 λέγω δε τούτο, ότι έκαστος υμών λέγει· εγώ μεν ειμι Παύλου, εγώ δε Απολλώ, εγώ δε Κηφά, εγώ δε Χριστού. 13 μεμέρισται ο Χριστός; μη Παύλος εσταυρώθη υπέρ υμών; ή εις το όνομα Παύλου εβαπτίσθητε; 14 ευχαριστώ τω Θεω ότι ουδένα υμών εβάπτισα ει μη Κρίσπον και Γάιον, 15 ίνα μη τις είπη ότι εις το εμόν όνομα εβάπτισα. 16 εβάπτισα δε και τον Στεφανά οίκον· λοιπόν ουκ οίδα ει τινα άλλον εβάπτισα. 17 ου γαρ απέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν, αλλ' ευαγγελίζεσθαι, ουκ εν σοφία λόγου, ίνα μη κενωθή ο σταυρός του Χριστού. 18 Ο λόγος γαρ ο του σταυρού τοις μεν απολλυμένοις μωρία εστί, τοις δε σωζομένοις ημίν δύναμις Θεού εστι. 19 γέγραπται γαρ· απολώ την σοφίαν των σοφών, και την σύνεσιν των συνετών αθετήσω. 20 που σοφός; που γραμματεύς; που συζητητής του αιώνος τούτου; ουχί εμώρανεν ο Θεός την σοφίαν του κόσμου τούτου; 21 επειδή γαρ εν τη σοφία του Θεού ουκ έγνω ο κόσμος δια της σοφίας τον Θεόν, ευδόκησεν ο Θεός δια της μωρίας του κηρύγματος σώσαι τους πιστεύοντας. 22 επειδή και Ιουδαίοι σημείον αιτούσι και Έλληνες σοφίαν ζητούσιν, 23 ημείς δε κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον, Έλλησι δε μωρίαν, 24 αυτοίς δε τοις κλητοίς, Ιουδαίοις τε και Έλλησι, Χριστόν Θεού δύναμιν και Θεού σοφίαν· 25 ότι το μωρόν του Θεού σοφώτερον των ανθρώπων εστί, και το ασθενές του Θεού ισχυρότερον των ανθρώπων εστί. 26 Βλέπετε γαρ την κλήσιν υμών, αδελφοί, ότι ου πολλοί σοφοί κατά σάρκα, ου πολλοί δυνατοί, ου πολλοί ευγενείς, 27 αλλά τα μωρά του κόσμου εξελέξατο ο Θεός ίνα τους σοφούς καταισχύνη, και τα ασθενή του κόσμου εξελέξατο ο Θεός ίνα καταισχύνη τα ισχυρά, 28 και τα αγενή του κόσμου και τα εξουθενημένα εξελέξατο ο Θεός, και τα μη όντα, ίνα τα όντα καταργήση, 29 όπως μη καυχήσεται πάσα σάρξ ενώπιον του Θεού. 30 εξ αυτού δε υμείς εστε εν Χριστω Ιησού, ος εγενήθη ημίν σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωσις, 31 ίνα, καθώς γέγραπται, ο καυχώμενος εν Κυρίω καυχάσθω.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Β΄

1 ΚΑΓΩ ελθών προς υμάς αδελφοί, ήλθον ου καθ' υπεροχήν λόγου ή σοφίας καταγγέλλων υμίν το μαρτύριον του Θεού. 2 ου γαρ έκρινα του ειδέναι τι εν υμίν ει μη Ιησούν Χριστόν, και τούτον εσταυρωμένον. 3 και εγώ εν ασθενεία και εν φόβω και εν τρόμω πολλω εγενόμην προς υμάς, 4 και ο λόγος μου και το κήρυγμά μου ουκ εν πειθοίς ανθρωπίνης σοφίας λόγοις, αλλ' εν αποδείξει Πνεύματος και δυνάμεως, 5 ίνα η πίστις υμών μη ή εν σοφία ανθρώπων, αλλ' εν δυνάμει Θεού.

6 Σοφίαν δε λαλούμεν εν τοις τελείοις, σοφίαν δε ου του αιώνος τούτου, ουδέ των αρχόντων του αιώνος τούτου των καταργουμένων· 7 αλλά λαλούμεν σοφίαν Θεού εν μυστηρίω, την αποκεκρυμμένην, ην προώρισεν ο Θεός προ των αιώνων εις δόξαν ημών, 8 ην ουδείς των αρχόντων του αιώνος τούτου έγνωκεν· ει γαρ έγνωσαν, ουκ αν τον Κύριον της δόξης εσταύρωσαν· 9 αλλά καθώς γέγραπται, α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη, α ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν. 10 ημίν δε ο Θεός απεκάλυψε δια του Πνεύματος αυτού· το γαρ Πνεύμα πάντα ερευνά, και τα βάθη του Θεού. 11 τις γαρ οίδεν ανθρώπων τα του ανθρώπου ει μη το πνεύμα του ανθρώπου το εν αυτω; ούτω και τα του Θεού ουδείς οίδεν ει μη το Πνεύμα του Θεού. 12 ημείς δε ου το Πνεύμα του κόσμου ελάβομεν, αλλά το Πνεύμα το εκ του Θεού, ίνα ειδώμεν τα υπό του Θεού χαρισθέντα ημίν. 13 α και λαλούμεν ουκ εν διδακτοίς ανθρωπίνοις σοφίας λόγοις, αλλ' εν διδακτοίς Πνεύματος Αγίου, πνευματικοίς πνευματικά συγκρίνοντες. 14 ψυχικός δε άνθρωπος ου δέχεται τα του Πνεύματος του Θεού· μωρία γαρ αυτω εστι, και ου δύναται γνώναι, ότι πνευματικώς ανακρίνεται. 15 ο δε πνευματικός ανακρίνει μεν πάντα, αυτός δε υπ' ουδενός ανακρίνεται. 16 τις γαρ έγνω νουν Κυρίου, ος συμβιβάσει αυτόν; ημείς δε νουν Χριστού έχομεν.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Γ΄

1 ΚΑΙ εγώ, αδελφοί, ουκ ηδυνήθην υμίν λαλήσαι ως πνευματικοίς, αλλ' ως σαρκικοίς, ως νηπίοις εν Χριστω. 2 γάλα υμάς επότισα και ου βρώμα. ούπω γαρ ηδύνασθε. αλλ' ούτε έτι νυν δύνασθε· έτι γαρ σαρκικοί εστε. 3 όπου γαρ εν υμίν ζήλος και έρις και διχοστασία, ουχί σαρκικοί εστε και κατά άνθρωπον περιπατείτε; 4 όταν γαρ λέγη τις, εγώ μεν ειμι Παύλου, έτερος δε εγώ Απολλώ, ουχί σαρκικοί εστε; 5 Τις ουν εστι Παύλος, τις δε Απολλώς αλλ' ή διάκονοι δι' ων επιστεύσατε, και εκάστω ως ο Κύριος έδωκεν; 6 εγώ εφύτευσα, Απολλώς επότισεν, αλλ' ο Θεός ηύξανεν· 7 ωστε ούτε ο φυτεύων εστί τι ούτε ο ποτίζων, αλλ' ο αυξάνων Θεός. 8 ο φυτεύων δε και ο ποτίζων εν εισιν· έκαστος δε τον ίδιον μισθόν λήμεται κατά τον ίδιον κόπον. 9 Θεού γαρ εσμεν συνεργοί· Θεού γεώργιον, Θεού οικοδομή εστε. 10 Κατά την χάριν του Θεού την δοθείσάν μοι ως σοφός αρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, άλλος δε εποικοδομεί· έκαστος δε

βλεπέτω Πως επωκοδομεί· 11 θεμέλιον γαρ άλλον ουδείς δύνάται θείναι παρά τον κείμενον, ος εστιν Ιησούς Χριστός. 12 ει δε τις επωκοδομεί επί τον θεμέλιον τούτον χρυσόν, άργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, 13 εκάστου το έργον φανερόν γενήσεται· η γαρ ημέρα δηλώσει· ότι εν πυρί αποκαλύπτεται· και εκάστου το έργον οποίόν εστι το πυρ δοκιμάσει. 14 ει τινος το έργον μενεί ό επωκοδόμησε, μισθόν λήμεται· 15 ει τινος το έργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αυτός δε σωθήσεται, ούτως δε ως δια πυρός. 16 Ουκ οίδατε ότι ναός Θεού εστε και το Πνεύμα του Θεού οικεί εν υμίν; 17 ει τις τον ναόν του Θεού φθείρει, φθερεί τούτον ο Θεός· ο γαρ ναός του Θεού άγιός εστιν, οίπινές εστε υμείς. 18 Μηδείς εαυτόν εξαπατάτω· ει τις δοκεί σοφός είναι εν υμίν εν τω αιώνι τούτω, μωρός γενέσθω, ίνα γένηται σοφός. 19 η γαρ σοφία του κόσμου τούτου μωρία παρά τω Θεω εστι. γέγραπται γαρ· ο δρασσόμενος τους σοφούς εν τη πανουργία αυτών. 20 και πάλιν· Κύριος γινώσκει τους διαλογισμούς των σοφών, ότι εισί μάταιοι. 21 ωστε μηδείς καυχάσθω εν ανθρώποις· πάντα γαρ υμών εστιν, 22 είτε Παύλος είτε Απολλώς είτε Κηφάς είτε κόσμος είτε ζωή είτε θάνατος είτε ενεστώτα είτε μέλλοντα, πάντα υμών εστιν, 23 υμείς δε Χριστού, Χριστός δε Θεού.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Δ΄

1 ΟΥΤΩΣ ημάς λογιζέσθω άνθρωπος, ως υπηρέτας Χριστού και οικονόμους μυστηρίων Θεού. 2 ό δε λοιπόν ζητείται εν τοις οικονόμοις, ίνα πιστός τις ευρεθή. 3 εμοί δε εις ελάχιστόν εστιν ίνα υφ' υμών ανακριθώ ή υπό ανθρωπίνης ημέρας· αλλ' ουδέ εμαυτόν ανακρίνω· 4 ουδέν γαρ εμαυτω σύνοιδα· αλλ' ουκ εν τούτω δεδικαίωμα· ο δε ανακρίνων με Κύριός εστιν. 5 ωστε μη προ καιρού τι κρίνετε, έως αν έλθη ο Κύριος, ος και φωτίσει τα κρυπτά του σκότους και φανερώσει τας βουλάς των καρδιών, και τότε ο έπαινος γενήσεται εκάστω από του Θεού.

6 Ταύτα δε, αδελφοί, μετεσχημάτισα εις εμαυτόν και Απολλά δι' υμάς, ίνα εν ημίν μάθητε το μη υπέρ ό γέγραπται φρονείν, ίνα μη εις υπέρ του ενός φυσιούσθε κατά του ετέρου. 7 τις γαρ σε διακρίνει; τι δε έχεις ό ουκ έλαβες; ει δε και έλαβες, τι καυχάσαι ως μη λαβών; 8 ήδη κεκορεσμένοι εστέ, ήδη επλουτήσατε, χωρίς ημών εβασιλεύσατε· και όφελόν γε εβασιλεύσατε, ίνα και ημείς υμίν συμβασιλεύσωμεν. 9 δοκώ γαρ ότι ο Θεός ημάς τους αποστόλους εσχάτους απέδειξεν, ως επιθανατίους, ότι θέατρον εγενήθημεν τω κόσμω, και αγγέλοις και ανθρώποις. 10 ημείς μωροί δια Χριστόν, υμείς δε φρόνιμοι εν Χριστω· ημείς ασθενείς, υμείς δε ισχυροί· υμείς ένδοξοι, ημείς δε άτιμοι. 11 άχρι της άρτι ωρας και πεινώμεν και διψώμεν και γυμνητεύομεν και κολαφιζόμεθα και αστατούμεν 12 και κοπιώμεν εργαζόμενοι ταις ιδίαις χερσί· λοιδορούμενοι ευλογούμεν, δικώμενοι ανεχόμεθα, 13 βλασφημούμενοι παρακαλούμεν· ως περικαθάσματα του κόσμου εγενήθημεν, πάντων περίψημα έως άρτι. 14 Ουκ εντρέπων υμάς γράφω ταύτα, αλλ' ως τέκνα μου αγαπητά νουθετώ. 15 εάν γαρ μυρίους παιδαγωγούς έχητε εν Χριστω, αλλ' ου πολλούς πατέρας· εν γαρ Χριστω Ιησού δια του ευαγγελίου εγώ υμάς εγέννησα. 16 παρακαλώ ουν υμάς, μιμηταί μου γίνεσθε. 17 Δια τούτο έπεμψα υμίν Τιμόθεον, ος εστι τέκνον μου αγαπητόν και πιστόν εν Κυρίω, ος υμάς αναμνήσει τας οδούς μου τας εν Χριστω, καθώς πανταχού εν πάση εκκλησία διδάσκω. 18 Ως μη ερχομένου δε μου προς υμάς εφυσιώθησαν τινες· 19 ελεύσομαι δε ταχέως προς υμάς, εάν ο Κύριος θελήση, και γνώσομαι ου τον λόγον των πεφυσιωμένων, αλλά την δύναμιν· 20 ου γαρ εν λόγω η βασιλεία του Θεού, αλλ' εν δυνάμει. 21 τι θέλετε; εν ράβδω έλθω προς υμάς, ή εν αγάπη πνεύματί τε πραότητος;

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Ε΄

1 ΟΛΩΣ ακούεται εν υμίν πορνεία, και τοιαύτη πορνεία, ήτις ουδέ εν τοις έθνεσιν ονομάζεται, ωστε γυναίκα τινα του πατρός έχειν. 2 και υμείς πεφυσιωμένοι εστέ, και ουχί μάλλον επενθήσατε, ίνα εξαρθή εκ μέσου υμών ο το έργον τούτο ποιήσας! 3 εγώ μεν γαρ ως απών τω σώματι, παρών δε τω πνεύματι, ήδη κέκρικα ως παρών τον ούτω τούτο κατεργασάμενον, 4 εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού συναχθέντων υμών και του εμού πνεύματος συν τη δυνάμει του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού 5 παραδούμαι τον τοιούτον τω σατανά εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού. 6 Ου καλόν το καύχημα υμών. ουκ οίδατε ότι μικρά ζύμη όλον το φύραμα ζυμοί; 7 εκκαθάρατε ουν την παλαιάν ζύμην, ίνα ήτε νέον φύραμα, καθώς εστε άζυμοι. και γαρ το πάσχα ημών υπέρ ημών ετύθη Χριστός· 8 ωστε εορτάζωμεν μη εν ζύμη παλαιά, μηδέ εν ζύμη κακίας και πονηρίας, αλλ' εν άζύμοις ειλικρινείας και αληθείας.

9 Έγραψα υμίν εν τη επιστολή μη συναμιγνυσθαι πόρνοις, 10 και ου πάντως τοις πόρνοις του κόσμου τούτου ή τοις πλεονέκταις ή άρπαξιν ή ειδωλαλάτραις· επεί οφείλετε άρα εκ του κόσμου εξελθείν· 11 νυν δε έγραψα υμίν μη συναμιγνυσθαι εάν τις αδελφός ονομαζόμενος ή πόρνος ή πλεονέκτης ή ειδωλολάτρης ή λοιδορος ή μέθυσος ή άρπαξ, τω τοιούτω μηδέ συνεσθίειν. 12 τι γαρ μοι και τους έξω κρίνειν; ουχί τους έξω υμείς κρίνετε; 13 τους δε έξω ο Θεός κρίνει. και εξαρείτε τον πονηρόν εξ υμών αυτών.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. ΣΤ΄

1 ΤΟΛΜ, τις υμών, πράγμα έχων προς τον έτερον, κρίνεσθαι επί των αδικών και ουχί επί των αγίων; 2 ουκ οίδατε ότι οι άγιοι τον κόσμον κρινούσι; και ει εν υμίν κρίνεται ο κόσμος, ανάξιό εστε κριτηρίων ελαχίστων; 3 ουκ οίδατε ότι αγγέλους κρινούμεν; μήτι γε βιωτικά; 4 βιωτικά μεν ουν κριτήρια εάν έχητε, τους εξουθενημένους εν τη εκκλησία τούτους καθίζετε. 5 προς εντροπήν υμίν λέγω. ούτως ουκ ένι εν υμίν σοφός ουδέ εις ος δυνήσεται διακρίναι ανά

μέσον του αδελφού αυτού, 6 αλλά αδελφός μετά αδελφού κρίνεται, και τούτο επί απίστων; 7 ήδη μεν ουν όλως ήττημα υμίν εστιν ότι κρίματα έχετε μεθ' εαυτών. διατί ουχί μάλλον αδικείσθε; διατί ουχί μάλλον αποστερείσθε; 8 αλλά υμείς αδικείτε και αποστερείτε, και ταύτα αδελφούς; 9 ή ουκ οίδατε ότι άδικοι βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι; μη πλανάσθε· ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολάτραι ούτε μοιχοί ούτε μαλακοί ούτε αρσενοκοίται 10 ούτε πλεονέκται ούτε κλέπται ούτε μέθυσοι, ου λοιδοροί, ουχ άρπαγες βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι. 11 και ταύτά τινες ήτε· αλλά απελούσασθε, αλλά ηγιάσθητε, αλλά εδικαιώθητε εν τω ονόματι του Κυρίου Ιησού και εν τω Πνεύματι του Θεού ημών.

12 Πάντα μοι έξεστιν, αλλ' ου πάντα συμφέρει· πάντα μοι έξεστιν, αλλ' ουκ εγώ εξουσιασθήσομαι υπό τινος. 13 τα βρώματα τη κοιλία και η κοιλία τοις βρώμασιν· ο δε Θεός και ταύτην και ταύτα καταργήσει. το δε σώμα ου τη πορνεία, αλλά τω Κυρίω, και ο Κύριος τω σώματι· 14 ο δε Θεός και τον Κύριον ήγειρε και ημάς εξεγερεί δια της δυνάμεως αυτού. 15 ουκ οίδατε ότι τα σώματα υμών μέλη Χριστού εστιν; άρας ουν τα μέλη του Χριστού ποιήσω πόρνης μέλη; μη γένοιτο. 16 ή ουκ οίδατε ότι ο κολλώμενος τη πόρνη εν σώμά εστιν; έσονται γαρ, φησίν, οι δύο εις σάρκα μίαν· 17 ο δε κολλώμενος τω Κυρίω εν πνεύμά εστι. 18 φεύγετε την πορνείαν. παν αμάρτημα ό εάν ποιήση άνθρωπος εκτός του σώματός εστιν, ο δε πορνεύων εις το ίδιον σώμα αμαρτάνει. 19 ή ουκ οίδατε ότι το σώμα υμών ναός του εν υμίν Αγίου Πνεύματός εστιν, ου έχετε από Θεού, και ουκ εστέ εαυτών; 20 ηγοράσθητε γαρ τιμής· δοξάσατε δη τον Θεόν εν τω σώματι υμών και εν τω πνεύματι υμών, άτίνα εστι του Θεού.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Ζ΄

1 ΠΕΡΙ δε ων εγράφατέ μοι, καλόν ανθρώπω γυναικός μη άπτεσθαι· 2 δια δε τας πορνείας έκαστος την εαυτού γυναίκα εκέτω, και εκάστη τον ίδιον άνδρα εκέτω. 3 τη γυναικί ο ανήρ την οφειλομένην εύνοϊαν αποδιδότω, ομοίως δε και η γυνή τω ανδρί. 4 η γυνή του ίδιου σώματος ουκ εξουσιάζει, αλλ' ο ανήρ· ομοίως δε και ο ανήρ του ίδιου σώματος ουκ εξουσιάζει, αλλ' η γυνή. 5 μη αποστερείτε αλλήλους, ει μη τι αν εκ συμφώνου προς καιρόν, ίνα σχολάζητε τη νηστεία και τη προσευχή και πάλιν επί το αυτό συνέρχησθε, ίνα μη πειράξη υμάς ο σατανάς δια την ακρασίαν υμών. 6 τούτο δε λέγω κατά συγγνώμην, ου κατ' επιταγήν. 7 θέλω γαρ πάντας ανθρώπους είναι ως και εμαυτόν· αλλ' έκαστος ίδιον χάρισμα έχει εκ Θεού, ος μεν ούτως, ος δε ούτως.

8 Λέγω δε τοις αγάμοις και ταις χήραις, καλόν αυτοίς εστιν εάν μείνωσιν ως καγώ. 9 ει δε ουκ εγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρείσσον γαρ εστι γαμήσαι ή πυρούσθαι. 10 τοις δε γεγαμηκόσι παραγγέλλω, ουκ εγώ, αλλ' ο Κύριος, γυναίκα από ανδρός μη χωρισθίναι· 11 εάν δε και χωρισθή, μενέτω άγαμος ή τω ανδρί καταλλαγήτω· και άνδρα γυναίκα μη αφίεναι. 12 τοις δε λοιποίς εγώ λέγω, ουχ ο Κύριος· ει τις αδελφός γυναίκα έχει άπιστον, και αυτή συνευδοκεί οικείν μετ' αυτού, μη αφιέτω αυτήν· 13 και γυνή ει τις έχει άνδρα άπιστον, και αυτός συνευδοκεί οικείν μετ' αυτής, μη αφιέτω αυτόν. 14 ηγίασται γαρ ο ανήρ ο άπιστος εν τη γυναικί, και ηγίασται η γυνή η άπιστος εν τω ανδρί· επει άρα τα τέκνα υμών ακάθαρτά εστι, νυν δε άγία εστιν. 15 ει δε ο άπιστος χωρίζεται, χωρίζεσθω. ου δεδούλωται ο αδελφός ή η αδελφή εν τοις τοιούτοις. εν δε ειρήνην κέκληκεν ημάς ο Θεός. 16 τι γαρ οίδας, γύναι, ει τον άνδρα σώσεις; ή τι οίδας, άνερ, ει την γυναίκα σώσεις; 17 ει μη εκάστω ως εμέρισεν ο Θεός, έκαστος ως κέκληκεν ο Κύριος, ούτω περιπατείτω. και ούτως εν ταις εκκλησίαις πάσαις διατάσσομαι. 18 περιτετημένους τις εκλήθη; μη επισπάσθω. εν ακροβυστία τις εκλήθη; μη περιτεμένεσθω. 19 η περιτομή ουδέν εστι, και η ακροβυστία ουδέν εστιν, αλλά τήρησις εντολών Θεού. 20 έκαστος εν τη κλήσει ή εκλήθη, εν ταύτη μενέτω. 21 δούλος εκλήθη; μη σοι μελέτω· αλλ' ει και δύνασαι ελεύθερος γενέσθαι, μάλλον χρήσαι. 22 ο γαρ εν Κυρίω κληθείς δούλος απελεύθερος Κυρίου εστιν· ομοίως και ο ελεύθερος κληθείς δούλος εστι Χριστού. 23 τιμής ηγοράσθητε· μη γίνεσθε δούλοι ανθρώπων. 24 έκαστος εν ω εκλήθη, αδελφοί, εν τούτω μενέτω παρά τω Θεω.

25 Περί δε των παρθένων επιταγήν Κυρίου ουχ έχω, γνώμην δε δίδωμι ως ηλημένος υπό Κυρίου πιστός είναι. 26 νομίζω ουν τούτο καλόν υπάρχειν δια την ενεστώσαν ανάγκην, ότι καλόν ανθρώπω το ούτως είναι. 27 δέδεσαι γυναικί; μη ζήτηι λύσιν· λέλυσαι από γυναικός; μη ζήτηι γυναίκα· 28 εάν δε και γήμης, ουχ ήμαρτες· και εάν γήμη η παρθένος, ουχ ήμαρτε· θλίψιν δε τη σαρκί έξουσιν οι τοιούτοι· εγώ δε υμών φείδομαι. 29 τούτο δε φημι, αδελφοί, ο καιρός συνεσταλμένος το λοιπόν εστιν, ίνα και οι έχοντες γυναίκας ως μη έχοντες ώσι, 30 και οι κλαίοντες ως μη κλαίοντες, και οι χαίροντες ως μη χαίροντες, και οι αγοράζοντες ως μη κατέχοντες, 31 και οι χρώμενοι τω κόσμω τούτω ως μη καταχρώμενοι· παράγει γαρ το σχήμα του κόσμου τούτου. 32 θέλω δε υμάς αμερίμνους είναι. ο άγαμος μεριμνά τα του Κυρίου, Πως αρέσει τω Κυρίω· 33 ο δε γαμήσας μεριμνά τα του κόσμου, Πως αρέσει τη γυναικί. 34 μεμέρισται και η γυνή και η παρθένος. η άγαμος μεριμνά τα του Κυρίου, ίνα ή αγία και σώματι και πνεύματι· η δε γαμήσασα μεριμνά τα του κόσμου, Πως αρέσει τω ανδρί. 35 τούτο δε προς το υμών αυτών συμφέρον λέγω, ουχ ίνα βρόχον υμίν επιβάλω, αλλά προς το εύσχημον και ευπάρεδρον τω Κυρίω απερισπάστω. 36 ει δε τις ασχημονείν επί την παρθένον αυτού νομίζει, εάν ή υπέρακμος, και ούτως οφείλει γίνεσθαι ό θέλει ποιείτω· ουχ αμαρτάνει· γαμείτωσαν. 37 ος δε έστηκεν εδραίος εν τη καρδιά, μη έχων ανάγκην, εξουσίαν δε έχει περί του ίδιου θελήματος, και τούτο κέκρικεν εν τη καρδιά αυτού, του τηρείν την εαυτού παρθένον, καλώς ποιεί. 38 ωστε και ο εκγαμίζων καλώς ποιεί, ο δε μη εκγαμίζων κρείσσον ποιεί. 39 Γυνή δέδεται νόμω εφ' όσον χρόνον ζη ο ανήρ αυτής· εάν δε κοιμηθή ο ανήρ αυτής, ελευθέρα εστιν ω θέλει γαμηθίναι, μόνον εν Κυρίω. 40 μακαριωτέρα δε εστιν εάν ούτω μείνη, κατά την εμην γνώμην· δοκώ δε καγώ Πνεύμα Θεού έχειν.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Η΄

1 ΠΕΡΙ δε των ειδωλοθύτων, οίδαμεν ότι πάντες γνώσιν έχομεν. 2 η γνώσις φυσιοί, η δε αγάπη οικοδομεί. ει δε τις δοκεί ειδέναι τι, ουδέπω ουδέν έγνωνκε καθώς δει γνώναι· 3 ει δε τις αγαπά τον Θεόν, ούτος έγγνωσται υπ' αυτού. 4 Περί της βρώσεως ουν των ειδωλοθύτων οίδαμεν ότι ουδέν ειδωλον εν κόσμω, και ότι ουδείς Θεός έτερος ει μη εις. 5 και γαρ είπερ εισί λεγόμενοι θεοί είτε εν ουρανω είτε επί της γης, ωσπερ εισί θεοί πολλοί και κύριοι πολλοί, 6 αλλ' ημίν εις Θεός ο πατήρ, εξ ου τα πάντα και ημείς εις αυτόν, και εις Κύριος Ιησούς Χριστός, δι' ου τα πάντα και ημείς δι' αυτού. 7 Αλλ' ουκ εν πάσιν η γνώσις· τίνες δε τη συνειδήσει του ειδώλου έως άρτι ως ειδωλόθυτον εσθίουσι, και η συνειδησις αυτών ασθενής ούσα μολύνεται. 8 βρώμα δε ημάς ου παρίστησι τω Θεω· ούτε γαρ εάν φάγωμεν περισσεύωμεν, ούτε εάν μη φάγωμεν υστερούμεθα. 9 βλέπετε δε μήπως η εξουσία υμών αύτη πρόσκομμα γένηται τοις ασθενούσιν. 10 εάν γαρ τις ίδη σε, τον έχοντα γνώσιν, εν ειδωλείω κατακείμενον, ουχί η συνειδησις αυτού ασθενούς όντος οικοδομηθήσεται εις το τα ειδωλόθυτα εσθιειν; 11 και απολείται ο ασθενών αδελφός επί τη σή γνώσει, δι' ον Χριστός απέθανεν. 12 ούτω δε αμαρτάνοντες εις τους αδελφούς και τύπτοντες αυτών την συνειδησιν ασθενούσαν εις Χριστόν αμαρτάνετε. 13 διόπερ ει βρώμα σκανδαλίζει τον αδελφόν μου, ου μη φάγω κρέα εις τον αιώνα, ίνα μη τον αδελφόν μου σκανδαλίσω.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Θ΄

1 ΟΥΚ ειμί απόστολος; ουκ ειμί ελεύθερος; ουχί Ιησούν Χριστόν τον Κύριον ημών εώρακα; ου το έργον μου υμείς εστε εν Κυρίω; 2 ει άλλοις ουκ ειμί απόστολος, αλλά γε υμίν ειμι· η γαρ σφραγίς της εμής αποστολής υμείς εστε εν Κυρίω. 3 η εμή απολογία τοις εμέ ανακρίνουσιν αύτη εστί. 4 Μη ουκ έχομεν εξουσίαν φαγείν και πιείν; 5 μη ουκ έχομεν εξουσίαν αδελφήν γυναίκα περιάγειν, ως και οι λοιποί απόστολοι και οι αδελφοί του Κυρίου και Κηφάς; 6 ή μόνος εγώ και Βαρνάβας ουκ έχομεν εξουσίαν του μη εργαζεσθαι; 7 τις στρατεύεται ιδίοις οψωνίοις ποτέ; τις φυτεύει αμπελώνα και εκ του καρπού αυτού ουκ εσθίει; ή τις ποιμαίνει ποίμνην και εκ του γάλακτος της ποίμνης ουκ εσθίει; 8 Μη κατά άνθρωπον ταύτα λαλώ; ή ουχί και ο νόμος ταύτα λέγει; 9 εν γαρ τω Μωυσέως νόμω γέγραπται· ου φιμώσεις βούν αλοώντα. μη των βούν μέλει τω Θεω; 10 ή δι' ημάς πάντως λέγει; δι' ημάς γαρ εγράφη, ότι επ' ελπίδι οφείλει ο αροτριών αροτριάν, και ο αλοών της ελπίδος αυτού μετέχειν επ' ελπίδι. 11 Ει ημείς υμίν τα πνευματικά εσπείραμεν, μέγα ει ημείς υμών τα σαρκικά θερίσομεν; 12 ει άλλοι της εξουσίας υμών μετέχουσιν, ου μάλλον ημείς; αλλ' ουκ εχρησάμεθα τη εξουσία ταύτη, αλλά πάντα στέγομεν, ίνα μη εγκοπήν τινα δώμεν τω ευαγγελίω του Χριστού. 13 ουκ οίδατε ότι οι τα ιερά εργαζόμενοι εκ του ιερού εσθίουσιν, οι τω θυσιαστηρίω προσεδρεύοντες τω θυσιαστηρίω συμμερίζονται; 14 ούτω και ο Κύριος διέταξε τοις το ευαγγέλιον καταγγέλλουσιν εκ του ευαγγελίου ζήν. 15 εγώ δε ουδενί εχρησάμην τούτων. Ουκ έγγραψα δε ταύτα ίνα ούτω γένηται εν εμοί· καλόν γαρ μοι μάλλον αποθανείν ή το καύχημά μου ίνα τις κενώση. 16 εάν γαρ ευαγγελίζωμαι, ουκ έστι μοι καύχημα· ανάγκη γαρ μοι επίκειται· ουαί δε μοί εστιν εάν μη ευαγγελίζωμαι· 17 ει γαρ εκών τούτο πράσσω, μισθόν έχω· ει δε άκων, οικονομίαν πεπίστευμαι. 18 τις ουν μοί εστιν ο μισθός; ίνα ευαγγελιζόμενος αδάπανον θήσω το ευαγγέλιον του Χριστού, εις το μη καταχρήσασθαι τη εξουσία μου εν τω ευαγγελίω. 19 Ελεύθερος γαρ ων εκ πάντων πάσιν εμαυτόν εδούλωσα, ίνα τους πλείονας κερδήσω· 20 και εγενόμην τοις Ιουδαίοις ως Ιουδαίος, ίνα Ιουδαίους κερδήσω· τοις υπό νόμον ως υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον κερδήσω· 21 τοις ανόμοις ως άνομος, μη ων άνομος Θεω, αλλ' έννομος Χριστω, ίνα κερδήσω ανόμους· 22 εγενόμην τοις ασθενέσιν ως ασθενής, ίνα τους ασθενείς κερδήσω· τοις πάσι γέγονα τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω. 23 Τούτο δε ποιώ δια το ευαγγέλιον, ίνα συγκοινωνός αυτού γένωμαι. 24 ουκ οίδατε ότι οι εν σταδίω τρέχοντες πάντες μεν τρέχουσιν, εις δε λαμβάνει το βραβείον; ούτω τρέχετε, ίνα καταλάβητε. 25 πας δε ο αγωνιζόμενος πάντα εγκρατεύεται, εκείνοι μεν ουν ίνα φθαρτόν στέφανον λάβωσιν, ημείς δε άφθαρτον. 26 εγώ τοίνυν ούτω τρέχω, ως ουκ αδήλως, ούτω πυκτεύω, ως ουκ αέρα δέρων, 27 αλλ' υποπιάζω μου το σώμα και δουλαγωγώ, μήπως άλλοις κηρύξας αυτός αδόκιμος γένωμαι.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Ι΄

1 ΟΥ θέλω δε υμάς αγνοείν, αδελφοί, ότι οι πατέρες ημών πάντες υπό την νεφέλην ήσαν, και πάντες δια της θαλάσσης διήλθον, 2 και πάντες εις τον Μωυσήν εβαπτίσαντο εν τη νεφέλη και εν τη θαλάσση, 3 και πάντες το αυτό βρώμα πνευματικόν έφαγον, 4 και πάντες το αυτό πόμα πνευματικόν έπιον· έπιον γαρ εκ πνευματικής ακολουθούσης πέτρας, η δε πέτρα ην ο Χριστός. 5 αλλ' ουκ εν τοις πλείοσιν αυτών ευδόκησεν ο Θεός· κατεστρώθησαν γαρ εν τη ερήμω. 6 Ταύτα δε τύποι ημών εγενήθησαν, εις το μη είναι ημάς επιθυμητάς κακών, καθώς κακείνοι επεθύμησαν. 7 μηδέ ειδωλολάτραι γίνεσθε, καθώς τινες αυτών, ως γέγραπται· εκάθισεν ο λαός φαγείν και πιείν, και ανέστησαν παίζειν. 8 μηδέ πορνεύωμεν, καθώς τινες αυτών επόρνευσαν και έπεσον εν μια ημέρα εικοσιτρείς χιλιάδες. 9 μηδέ εκπειράζωμεν τον Χριστόν, καθώς και τινες αυτών επείρασαν και υπό των όφεων απώλοντο. 10 μηδέ γογγύζετε, καθώς και τινες αυτών εγόγγυσαν και απώλοντο υπό του ολοθρευτού. 11 ταύτα δε πάντα τύποι συνέβαινον εκείνοις, εγράφη δε προς νουθεσίαν ημών, εις ους τα τέλη των αιώνων κατήνησεν. 12 ΞΩστε ο δοκών εστάναι βλεπέτω μη πέση. 13 πειρασμός υμάς ουκ είληφεν ει μη ανθρώπινος· πιστός δε ο Θεός, ος ουκ εάσει υμάς πειρασθήναι υπέρ ό δύνασθε, αλλά ποιήσει συν τω πειρασμω και την έκβασιν του δύνασθαι υμάς υπενεγκείν.

14 Διόπερ, αγαπητοί μου, φεύγετε από της ειδωλολατρείας. 15 ως φρονίμοις λέγω· κρίνατε υμείς ό φημι. 16 το ποτήριον της ευλογίας ό ευλογούμεν, ουχί κοινωνία του αίματος του Χριστού εστι; τον άρτον ον κλώμεν, ουχί κοινωνία του σώματος του Χριστού εστιν; 17 ότι εις άρτος, εν σώμα οι πολλοί εσμεν· οι γαρ πάντες εκ του ενός άρτου μετέχομεν. 18 βλέπετε τον Ισραήλ κατά σάρκα· ουχί οι εσθιοντες τας θυσίας κοινωνοί του θυσιαστηρίου εισί;

19 τι ουν φημί; ότι ειδωλόν τι εστιν; ή ότι ειδωλόθυτόν τι εστιν; 20 αλλ' ότι α θύει τα έθνη, δαιμονίους θύει και ου Θεω· ου θέλω δε υμάς κοινωνούς των δαιμονίων γίνεσθαι. 21 ου δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν και ποτήριον δαιμονίων· ου δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν και τραπέζης δαιμονίων. 22 ή παραζηλούμεν τον Κύριον; μη ισχυρότεροι αυτού εσμεν; 23 Πάντα μοι έξεστιν, αλλ' ου πάντα συμφέρει. πάντα μοι έξεστιν, αλλ' ου πάντα οικοδομεί. 24 μηδέις το εαυτού ζητείτω, αλλά το του ετέρου έκαστος. 25 Παν το εν μακέλλω πωλούμενον εσθίετε μηδέν ανακρίνοντες δια την συνείδησιν· 26 του γαρ Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτής. 27 ει δε τις καλεί υμάς των απίστων και θέλετε πορεύεσθαι, παν το παρατιθέμενον υμίν εσθίετε μηδέν ανακρίνοντες δια την συνείδησιν. 28 εάν δε τις υμίν είπη, τούτο ειδωλόθυτόν εστι, μη εσθίετε δι' εκείνον τον μηνύσαντα και την συνείδησιν· του γαρ Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτής. 29 συνείδησιν δε λέγω ουχί την εαυτού, αλλά την του ετέρου. ινατί γαρ η ελευθερία μου κρίνεται υπό άλλης συνειδήσεως; 30 ει εγώ χάριτι μετέχω, τι βλασφημούμαι υπέρ ου εγώ ευχαριστω; 31 Είτε ουν εσθίετε είτε πίνετε είτε τι ποιείτε, πάντα εις δόξαν Θεού ποιείτε. 32 απρόσκοπτοι γίνεσθε και Ιουδαίοις και Έλλησι και τη εκκλησία του Θεού, 33 καθώς καγώ πάντα πάσιν αρέσκω, μη ζητών το εμαυτού συμφέρον, αλλά το των πολλών, ίνα σωθώσι.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. ΙΑ΄

1 ΜΙΜΗΤΑΙ μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού. 2 Επαινώ δε υμάς, αδελφοί, ότι πάντα μου μέμνησθε και καθώς παρέδωκα υμίν τας παραδόσεις κατέχετε. 3 θέλω δε υμάς ειδέναι ότι παντός ανδρός η κεφαλή ο Χριστός εστι, κεφαλή δε γυναικός ο ανήρ, κεφαλή δε Χριστού ο Θεός. 4 πας ανήρ προσευχόμενος ή προφητεύων κατά κεφαλής έχων καταισχύνει την κεφαλήν αυτού. 5 πάσα δε γυνή προσευχομένη ή προφητεύουσα ακατακαλύπτω τη κεφαλή καταισχύνει την κεφαλήν εαυτής· εν γαρ εστι και το αυτό τη εξυρημένη. 6 ει γαρ ου κατακαλύπτεται γυνή, και κειράσθω· ει δε αισχρόν γυναικί το κείρασθαι ή ξυράσθαι κατακαλυπτέσθω. 7 ανήρ μεν γαρ ουκ οφείλει κατακαλύπτεσθαι την κεφαλήν, εικών και δόξα Θεού υπάρχων· γυνή δε δόξα ανδρός εστι. 8 ου γαρ εστιν ανήρ εκ γυναικός, αλλά γυνή εκ ανδρός· 9 και γαρ ουκ εκτίσθη ανήρ δια την γυναίκα, αλλά γυνή δια τον άνδρα. 10 δια τούτο οφείλει η γυνή εξουσίαν έχειν επί της κεφαλής δια τους αγγέλους. 11 πλην ούτε ανήρ χωρίς γυναικός ούτε γυνή χωρίς ανδρός εν Κυρίω· 12 ωσπερ γαρ η γυνή εκ του ανδρός, ούτω και ο ανήρ δια της γυναικός, τα δε πάντα εκ του Θεού. 13 εν υμίν αυτοίς κρίνατε· πρέπτον εστί γυναίκα ακατακάλυπτον τω Θεω προσεύχεσθαι; 14 ή ουδέ αυτή η φύσις διδάσκει υμάς ότι ανήρ μεν εάν κομά, ατιμία αυτω εστι, 15 γυνή δε εάν κομά, δόξα αυτη εστιν; ότι η κόμη αντί περιβολαίου δέδοται αυτη. 16 Ει δε τις δοκεί φιλόνεικος είναι, ημείς τοιαύτην συνήθειαν ουκ έχομεν, ουδέ αι εκκλησίαι του Θεού.

17 Τούτο δε παραγγέλλων ουκ επαινώ ότι ουκ εις το κρείττον, αλλ' εις το ήττον συνέρχεσθε. 18 πρώτον μεν γαρ συνεργομένων υμών εν εκκλησία ακούω σχίσματα εν υμίν υπάρχειν, και μέρος τι πιστεύω· 19 δεί γαρ και αιρέσεις εν υμίν είναι, ίνα οι δόκιμοι φανεροί γένωνται εν υμίν. 20 συνεργομένων ουν υμών επί το αυτό ουκ έστι κυριακόν δείπνον φαγείν· 21 έκαστος γαρ το ίδιον δείπνον προλαμβάνει εν τω φαγείν, και ος μεν πεινά, ος δε μεθύει. 22 μη γαρ οικίας ουκ έχετε εις το εσθίειν και πίνειν; ή της εκκλησίας του Θεού καταφρονείτε και καταισχύνετε τους μη έχοντας; τι υμίν είπω; επαινέσω υμάς εν τούτω; ουκ επαινώ. 23 εγώ γαρ παρέλαβον από του Κυρίου ό και παρέδωκα υμίν, ότι ο Κύριος Ιησούς εν τη νυκτί ή παρεδίδοτο έλαβεν άρτον και ευχαριστήσας έκλασε και είπε· 24 λάβετε φάγετε· τούτό μου εστι το σώμα το υπέρ υμών κλώμενον· τούτο ποιείτε εις την εμήν ανάμνησιν. 25 ωσαύτως και το ποτήριον μετά το δειπνήσαι λέγων· τούτο το ποτήριον η καινή διαθήκη εστιν εν τω εμω αίματι· τούτο ποιείτε, οσάκις αν πίνητε, εις την εμήν ανάμνησιν. 26 οσάκις γαρ αν εσθήητε τον άρτον τούτον και το ποτήριον τούτο πίνητε, τον θάνατον του Κυρίου καταγγέλλετε, άχρις ου αν έλθη. 27 ωστε ος αν εσθήη τον άρτον τούτον ή πίνη το ποτήριον του Κυρίου αναξίως, ένοχος έσται του σώματος και αίματος του Κυρίου. 28 δοκιμαζέτω δε άνθρωπος εαυτόν, και ούτως εκ του άρτου εσθιέτω και εκ του ποτηρίου πινέτω· 29 ο γαρ εσθίων και πίνων αναξίως κρίμα εαυτω εσθiei και πίνει, μη διακρίνων το σώμα του Κυρίου. 30 δια τούτο εν υμίν πολλοί ασθεनेίς και άρρωστοι και κοιμώνται ικανοί. 31 ει γαρ εαυτούς διεκρίνομεν, ουκ αν εκρινόμεθα· 32 κρινόμενοι δε υπό του Κυρίου παιδευόμεθα, ίνα μη συν τω κόσμω κατακριθώμεν. 33 §Ωστε, αδελφοί μου, συνεργόμενοι εις το φαγείν αλληλους εκδέχεσθε· 34 ει δε τις πεινά, εν οίκω εσθιέτω, ίνα μη εις κρίμα συνέρχησθε. Τα δε λοιπά ως αν έλθω διατάξομαι.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. ΙΒ΄

1 ΠΕΡΙ δε των πνευματικών, αδελφοί, ου θέλω υμάς αγνοείν. 2 οίδατε ότι, ότε έθνη ήτε, προς τα ειδωλα τα άφωνα ως αν ήγεσθε απαγόμενοι. 3 διο γνωρίζω υμίν ότι ουδέις εν Πνεύματι Θεού λαλών λέγει ανάθεμα Ιησούν, και ουδέις δύναται ειπειν Κύριον Ιησούν ει μη εν Πνεύματι Αγίω. 4 Διαιρέσεις δε χαρισμάτων εισί, το δε αυτό Πνεύμα· 5 και διαιρέσεις διακονιών εισι, και ο αυτός Κύριος· 6 και διαιρέσεις ενεργημάτων εισίν, ο δε αυτός εστι Θεός, ο ενεργών τα πάντα εν πάσιν. 7 Εκάστω δε δίδοται η φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρον. 8 ω μεν γαρ δια του Πνεύματος δίδοται λόγος σοφίας, άλλω δε λόγος γνώσεως κατά το αυτό Πνεύμα, 9 ετέρω δε πίστις εν τω αυτω Πνεύματι, άλλω δε χαρίσματα ιαμάτων εν τω αυτω Πνεύματι, 10 άλλω δε ενεργήματα δυνάμεων, άλλω δε προφητεία, άλλω δε διακρίσεις πνευμάτων, ετέρω δε γένη γλωσσών, άλλω δε ερμηνεία γλωσσών· 11 πάντα δε ταύτα ενεργεί το εν και το αυτό Πνεύμα, διαιρούν ίδια εκάστω καθώς βούλεται.

12 Καθάπερ γαρ το σώμα εν εστι και μέλη έχει πολλά, πάντα δε τα μέλη του σώματος του ενός, πολλά όντα, εν εστι σώμα, ούτω και ο Χριστός· 13 και γαρ εν ενί Πνεύματι ημείς πάντες εις εν σώμα εβαπτίσθημεν, είτε Ιουδαίοι είτε Έλληνες, είτε δούλοι είτε ελεύθεροι, και πάντες εις εν Πνεύμα εποτίσθημεν. 14 και γαρ το σώμα ουκ έστιν εν μέλος, αλλά πολλά. 15 εάν είπη ο πούς, ότι ουκ ειμί χείρ, ουκ ειμί εκ του σώματος, -ου παρά τούτο ουκ έστιν εκ του

σώματος; 16 και εάν είπη το ους, ότι ουκ ειμί οφθαλμός, ουκ ειμί εκ του σώματος, -ου παρά τούτο ουκ έστιν εκ του σώματος; 17 ει όλον το σώμα οφθαλμός, που η ακοή; ει όλον ακοή, που η όσφρησις; 18 νυνί δε ο Θεός έθετο τα μέλη εν έκαστον αυτών εν τω σώματι καθώς ηθέλησεν. 19 ει δε ην τα πάντα εν μέλος, που το σώμα; 20 νυν δε πολλά μεν μέλη, εν δε σώμα. 21 ου δύναται δε οφθαλμός ειπείν τη χειρί· χρείαν σου ουκ έχω· ή πάλιν η κεφαλή τοις ποσί· χρείαν υμών ουκ έχω· 22 αλλά πολλω μάλλον τα δοκούντα μέλη του σώματος ασθενέστερα υπάρχουν αναγκαία εστι, 23 και α δοκούμεν ατιμότερα είναι του σώματος, τούτοις τιμήν περισσοτέραν περιτίθεμεν, και τα ασχήμονα ημών ευσημησύνην περισσοτέραν έχει. 24 τα δε ευσημημονα ημών ου χρείαν έχει. αλλ' ο Θεός συνεκέρασε το σώμα, τω υστερούντι περισσοτέραν δούς τιμήν, 25 ίνα μη ή σχίσμα εν τω σώματι, αλλά το αυτό υπέρ αλλήλων μεριμνώσι τα μέλη· 26 και είτε πάσχει εν μέλος, συμπάσχει πάντα τα μέλη, είτε δοξάζεται εν μέλος, συγχαίρει πάντα τα μέλη. 27 Υμείς δε εστε σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους.

28 Και ους μεν έθετο ο Θεός εν τη εκκλησία πρώτον αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, έπειτα δυνάμεις, είτα χαρίσματα ιαμάτων, αντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσών. 29 μη πάντες απόστολοι; μη πάντες προφήται; μη πάντες διδασκαλοι; μη πάντες δυνάμεις; 30 μη πάντες χαρίσματα έχουσιν ιαμάτων; μη πάντες γλώσσαις λαλούσι; μη πάντες διερμηνεύουσι; 31 ζηλούτε δε τα χαρίσματα τα κρείττονα. και έτι καθ' υπερβολήν οδόν υμίν δείκνυμι.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. ΙΓ΄

1 ΕΑΝ ταις γλώσσαις των ανθρώπων λαλώ και των αγγέλων, αγάπην δε μη έχω, γέγονα χαλκός ηχών ή κύμβαλον αλαλάζον. 2 και εάν έχω προφητείαν και ειδώ τα μυστήρια πάντα και πάσαν την γνώσιν, και εάν έχω πάσαν την πίστιν, ωστε όρη μεθιστάνειν, αγάπην δε μη έχω, ουδέν ειμι. 3 και εάν ψωμίσω πάντα τα υπάρχοντά μου, και εάν παραδώ το σώμά μου ίνα καυθήσωμαι, αγάπην δε μη έχω, ουδέν ωφελούμαι. 4 Η αγάπη μακροθυμεί, χρηστεύεται, η αγάπη ου ζηλοί, η αγάπη ου περπερεύεται, ου φυσιούται, 5 ουκ ασχημονεί, ου ζητεί τα εαυτής, ου παροξύνεται, ου λογίζεται το κακόν, 6 ου χαίρει επί τη αδικία, συγχαίρει δε τη αληθεία· 7 πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει. 8 η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει. είτε δε προφητεία, καταργηθήσονται· είτε γλώσσα, παύσονται· είτε γνώσις, καταργηθήσεται. 9 εκ μέρους δε γινώσκομεν και εκ μέρους προφητεύομεν· 10 όταν δε έλθη το τέλειον, τότε το εκ μέρους καταργηθήσεται. 11 ότε ήμην νήπιος, ως νήπιος ελάλουν, ως νήπιος εφρόνουν, ως νήπιος ελογιζόμην· ότε δε γέγονα ανήρ, κατήργηκα τα του νηπίου. 12 βλέπομεν γαρ άρτι δι' εσόπτρου εν αινίγματι, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον· άρτι γινώσκω εκ μέρους, τότε δε επιγνώσομαι καθώς και επεγνώσθην. 13 νυνί δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα· μείζων δε τούτων η αγάπη.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. ΙΔ΄

1 ΔΙΩΚΕΤΕ την αγάπην· ζηλούτε δε τα πνευματικά, μάλλον δε ίνα προφητεύητε. 2 ο γαρ λαλών γλώσση ουκ ανθρώποις λαλεί, αλλά τω Θεω· ουδείς γαρ ακούει, πνεύματι δε λαλεί μυστήρια· 3 ο δε προφητεύων ανθρώποις λαλεί οικοδομήν και παράκλησιν και παραμυθίαν. 4 ο λαλών γλώσση εαυτόν οικοδομεί, ο δε προφητεύων εκκλησίαν οικοδομεί. 5 θέλω δε πάντας υμάς λαλείν γλώσσαις, μάλλον δε ίνα προφητεύητε· μείζων γαρ ο προφητεύων ή ο λαλών γλώσσαις, εκτός ει μη διερμηνεύη, ίνα η εκκλησία οικοδομήν λάβη. 6 νυνί δε, αδελφοί, εάν έλθω προς υμάς γλώσσαις λαλών, τι υμάς ωφελήσω, εάν μη υμίν λαλήσω ή εν αποκαλύψει ή εν γνώσει ή εν προφητεία ή εν διδαχή; 7 όμως τα άψυχα φωνήν διδόντα, είτε αυλός είτε κιθάρα, εάν διαστολήν τοις φθόγγοις μη διδώ, Πως γνωσθήσεται το αυλούμενον ή το κιθαριζόμενον; 8 και γαρ εάν άδηλον φωνήν σάλπιγγξ δω, τις παρασκευάζεται εις πόλεμον; 9 ούτω και υμείς δια της γλώσσης εάν μη εύσημον λόγον δώτε, Πως γνωσθήσεται το λαλούμενον; έσεσθε γαρ εις αέρα λαλούντες. 10 τοσαύτα ει τύχοι γένη φωνών εστιν εν κόσμω, και ουδέν αυτών άφωνον· 11 εάν ουν μη ειδώ την δύναμιν της φωνής, έσομαι τω λαλούντι βάρβαρος και ο λαλών εν εμοί βάρβαρος. 12 ούτω και υμείς επεί ζηλωταί εστε πνευμάτων, προς την οικοδομήν της εκκλησίας ζητείτε ίνα περισσεύητε. 13 Διόπερ ο λαλών γλώσση προσευχέσθω ίνα διερμηνεύη. 14 εάν γαρ προσεύχωμαι γλώσση, το πνεύμά μου προσεύχεται, ο δε νους μου άκαρπός εστι. 15 τι ουν εστι; προσεύξομαι τω πνεύματι, προσεύξομαι δε και τω νοϊ· ψαλώ τω πνεύματι, ψαλώ δε και τω νοϊ. 16 επεί εάν ευλογήσης τω πνεύματι, ο αναπληρών τον τόπον του ιδιώτου Πως ερεί το αμήν επί τη σή ευχαριστία; επειδή τι λέγεις ουκ οίδε; 17 συ μεν γαρ καλώς ευχαριστείς, αλλ' ο έτερος ουκ οικοδομείται. 18 ευχαριστώ τω Θεω μου πάντων υμών μάλλον γλώσσαις λαλών· 19 αλλ' εν εκκλησία θέλω πέντε λόγους δια του νοός μου λαλήσαι, ίνα και άλλους κατηχήσω, ή μυρίους λόγους εν γλώσση. 20 Αδελφοί, μη παιδία γίνεσθε ταις φρεσίν, αλλά τη κακία νηπιάζετε, ταις δε φρεσί τέλειοι γίνεσθε. 21 εν τω νόμω γέγραπται ότι εν ετερογλώσσοις και εν χείλεσιν ετέροις λαλήσω τω λαω τούτω, και ουδ' ούτως εισακούσονται μου λέγει Κύριος. 22 ωστε αι γλώσσαί εις σημείον εισιν ου τοις πιστεύουσιν, αλλά τοις απίστοις, η δε προφητεία ου τοις απίστοις, αλλά τοις πιστεύουσιν. 23 Εάν ουν συνέλθη η εκκλησία όλη επί το αυτό και πάντες γλώσσαις λαλώσιν, εισέλθωσι δε ιδιώται ή άπιστοι, ουκ ερούσιν ότι μαίνεσθε; 24 εάν δε πάντες προφητεύωσιν, εισέλθη δε τις άπιστος ή ιδιώτης, ελέγχεται υπό πάντων, ανακρίνεται υπό πάντων, 25 και ούτω τα κρυπτά της καρδιάς αυτού φανερά γίνεται· και ούτω πεσών επί πρόσωπον προσκυνήσει τω Θεω, απαγγέλλων ότι ο Θεός όντως εν υμίν εστι. 26 Τί ουν εστιν, αδελφοί, όταν συνέρχησθε, έκαστος υμών ψαλμόν έχει, διδαχήν έχει, γλώσσαν έχει, αποκάλυψιν έχει, ερμηνείαν έχει· πάντα προς οικοδομήν γινέσθω. 27 είτε γλώσση τις λαλεί, κατά δύο ή το πλείστον τρεις, και ανά μέρος, και εις διερμηνευέτω· 28 εάν δε μη ή διερμηνευτής, σιγάτω εν εκκλησία, εαυτω δε λαλείτω και τω Θεω. 29 προφήται δε δύο ή τρεις λαλείτωσαν, και οι άλλοι διακρινέτωσαν· 30 εάν δε άλλω αποκαλυφθή καθημένω, ο πρώτος σιγάτω. 31 δύνασθε γαρ καθ' ένα πάντες προφητεύειν, ίνα πάντες

μανθάνωσι και πάντες παρακαλώνται· 32 και πνεύματα προφητών προφήταις υποτάσσεται· 33 ου γαρ εστιν ακαταστασίας ο Θεός, αλλά ειρήνης.

34 Ως εν πάσαις ταις εκκλησίαις των αγίων, αι γυναίκες υμών εν ταις εκκλησίαις σιγάτωσαν· ου γαρ επιτέραπται αυταίς λαλείν. αλλ' υποτάσσεσθαι, καθώς και ο νόμος λέγει. 35 ει δε τι μαθείν θέλουσιν, εν οίκω τους ιδίους άνδρας επερωτάτωσαν· αισχρόν γαρ εστι γυναιξίν εν εκκλησία λαλείν. 36 ή αφ' υμών ο λόγος του Θεού εξήλθεν, ή εις υμάς μόνους κατήνησεν; 37 ει τις δοκεί προφήτης είναι ή πνευματικός, επιγινωσκέτω α γράφω υμίν, ότι του Κυρίου εισίν εντολαί· 38 ει δε τις αγνοεί, αγνοείτω. 39 ξΩστε, αδελφοί, ζηλούτε το προφητεύειν, και το λαλείν γλώσσαις μη κωλύετε· 40 πάντα ευσημονώς και κατά τάξιν γινέσθω.

Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. ΙΕ'

1 ΓΝΩΡΙΖΩ δε υμίν, αδελφοί, το ευαγγέλιον ό ευηγγελισάμην υμίν, ό και παρελάβετε, εν ω και εστήκατε, 2 δι' ου και σώζεσθε, τίμι λόγω ευηγγελισάμην υμίν ει κατέχετε, εκτός ει μη ειρήνη επιστεύσατε. 3 παρεδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς, 4 και ότι ετάφη, και ότι εγήγερται τη τρίτη ημέρα κατά τας γραφάς, 5 και ότι ώφθη Κηφά, είτα τοις δώδεκα· 6 έπειτα ώφθη επάνω πεντακοσίοις αδελφοίς εφάπαξ, εξ ων οι πλείους μένουσιν έως άρτι, τινές δε και εκοιμήθησαν· 7 έπειτα ώφθη Ιακώβω, είτα τοις αποστόλοις πάσιν· 8 έσχατον δε πάντων ωσπερεί τω εκτρώματι ώφθη καμοί. 9 εγώ γαρ ειμι ο ελάχιστος των αποστόλων, ος ουκ ειμι ικανός καλείσθαι απόστολος, διότι εδίωξα την εκκλησίαν του Θεού· 10 χάριτι δε Θεού ειμι ό ειμι· και η χάρις αυτού η εις εμέ ου κενή εγενήθη, αλλά περισσότερον αυτών πάντων εκοπίασα, ουκ εγώ δε, αλλ' η χάρις του Θεού η συν εμοί. 11 είτε ουν εγώ είτε εκείνοι, ούτω κηρύσσομεν και ούτως επιστεύσατε.

12 ει δε αναστασις νεκρών ουκ έστιν, ουδέ Χριστός εγήγερται· 14 ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δε και η πίστις υμών. 15 ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες του Θεού ότι εμαρτυρήσαμεν κατά του Θεού ότι ήγειρε τον Χριστόν, ον ουκ ήγειρεν, είπερ άρα νεκροί ουκ εγείρονται· 16 ει γαρ νεκροί ουκ εγείρονται, ουδέ Χριστός εγήγερται. 17 ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, ματαία η πίστις υμών· έτι εστέ εν ταις αμαρτίαις υμών. 18 άρα και οι κοιμηθέντες εν Χριστω απώλοντο. 19 ει εν τη ζωή ταύτη ηλπικότες εσμέν εν Χριστω μόνον, ελεεινότεροι πάντων ανθρώπων εσμέν. 20 Νυνί δε Χριστός εγήγερται εκ νεκρών, απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο. 21 επειδή γαρ δι' ανθρώπου ο θάνατος, και δι' ανθρώπου αναστασις νεκρών. 22 ωσπερ γαρ εν τω Αδάμ πάντες αποθνήσκουσιν, ούτω και εν τω Χριστω πάντες ζωοποιηθήσονται. 23 έκαστος δε εν τω ιδίω τάγματι· απαρχή Χριστός, έπειτα οι Χριστού εν τη παρουσία αυτού· 24 είτα το τέλος, όταν παραδω την βασιλείαν τω Θεω και πατρί, όταν καταργήση πάσαν αρχήν και πάσαν εξουσίαν και δύναμιν. 25 δει γαρ αυτόν βασιλεύειν άχρις ου αν θή πάντας τους εχθρούς υπό τους πόδας αυτού. 26 έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος· 27 πάντα γαρ υπέταξεν υπό τους πόδας αυτού. όταν δε ειπή ότι πάντα υποτέτακται, δήλον ότι εκτός του υποτάξαντος αυτω τα πάντα. 28 όταν δε υποταγή αυτω τα πάντα, τότε και αυτός ο υιος υποταγήσεται τω υποτάξαντι αυτω τα πάντα, ίνα ή ο Θεός τα πάντα εν πάσιν. 29 Επει τι ποιήσουσιν οι βαπτιζόμενοι υπέρ των νεκρών, ει όλως νεκροί ουκ εγείρονται; τι και βαπτίζονται υπέρ των νεκρών; 30 τι και ημείς κινδυνεύομεν πάσαν ωραν; 31 καθ' ημέραν αποθνήσκω, νή την υμετέραν καύχησιν ην έχω εν Χριστω Ιησού τω Κυρίω ημών. 32 ει κατά άνθρωπον εθριομάχησα εν Εφέσω, τι μοι το όφελος; ει νεκροί ουκ εγείρονται, φάγωμεν και πίωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν. 33 μη πλανάσθε· φθείρουσιν ήθη χρηστά ομιλίας κακαί. 34 εκνήψατε δικαίως και μη αμαρτάνετε· αγνωσίαν γαρ Θεού τινες έχουσι· προς εντροπήν υμίν λέγω.

35 Αλλ' ερεί τις· Πως εγείρονται οι νεκροί; ποίω δε σώματι έρχονται; 36 άφρον, συ ό σπείρεις, ου ζωοποιείται εάν μη αποθάνη· 37 και ό σπείρεις, ου το σώμα το γεννησόμενον σπείρεις, αλλά γυμνόν κόκκον, ει τύχοι σίτου ή τινος των λοιπών· 38 ο δε Θεός αυτω δίδωσι σώμα καθώς ηθέλησε, και εκάστω των σπερμάτων το ιδιον σώμα. 39 ου πάσα σάρξ η αυτή σάρξ, αλλά άλλη μεν ανθρώπων, άλλη δε σάρξ κτηνων, άλλη δε ιχθύων, άλλη δε πετεινών. 40 και σώματα επουράνια, και σώματα επίγεια· αλλ' ετέρα μεν η των επουρανίων δόξα, ετέρα δε η των επιγείων. 41 άλλη δόξα ηλιου, και άλλη δόξα σελήνης, και άλλη δόξα αστέρων· αστήρ γαρ αστέρος διαφέρει εν δόξη. 42 ούτω και η αναστασις των νεκρών. σπείρεται εν φθορά, εγείρεται εν αφθαρσία· 43 σπείρεται εν ατιμία, εγείρεται εν δόξη· σπείρεται εν ασθενεία, εγείρεται εν δυνάμει· 44 σπείρεται σώμα ψυχικόν, εγείρεται σώμα πνευματικόν. έστι σώμα ψυχικόν, και έστι σώμα πνευματικόν. 45 ούτω και γέγραπται· εγένετο ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ εις ψυχήν ζώσαν· ο έσχατος Αδάμ εις πνεύμα ζωοποιούν· 46 αλλ' ου πρώτον το πνευματικόν, αλλά το ψυχικόν, έπειτα το πνευματικόν. 47 ο πρώτος άνθρωπος εκ γης χοϊκός, ο δεύτερος άνθρωπος ο Κύριος εξ ουρανού. 48 οίος ο χοϊκός, τοιούτοι και οι χοϊκοί, και οίος ο επουράνιος, τοιούτοι και οι επουράνιοι. 49 και καθώς εφορέσαμεν την εικόνα του χοϊκού, φορέσομεν και την εικόνα του επουρανού. 50 Τούτο δε φημι, αδελφοί, ότι σάρξ και αίμα βασιλείαν Θεού κληρονομήσαι ου δύνανται, ουδέ η φθορά την αφθαρσίαν κληρονομεί. 51 ιδού μυστήριον υμίν λέγω· πάντες μεν ου κοιμηθησόμεθα, πάντες δε αλλαγησόμεθα, 52 εν ατόμω, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι· σαλπίζει γαρ, και οι νεκροί εγερθήσονται άφθαρτοι, και ημείς αλλαγησόμεθα. 53 δει γαρ το φθαρτόν τούτο ενδύσασθαι αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο ενδύσασθαι αθανασίαν. 54 όταν δε το φθαρτόν τούτο ενδύσεται αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο ενδύσεται αθανασίαν, τότε γενήσεται ο λόγος ο γεγραμμένος· κατεπόθη ο θάνατος εις νίκος· 55 που σου, θάνατε, το κέντρον; που σου, άδη, το νίκος; 56 το δε κέντρον του θανάτου η αμαρτία, η δε δύναμις της αμαρτίας ο νόμος. 57 τω δε Θεω χάρις τω διδόντι ημίν το νίκος δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. 58 ξΩστε, αδελφοί μου αγαπητοί, εδραίοι γίνεσθε, αμετακίνητοι, περισσεύοντες εν τω έργω του Κυρίου πάντοτε, ειδότες ότι ο κόπος υμών ουκ έστι κενός εν Κυρίω.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. ΙΣΤ΄

1 ΠΕΡΙ δε της λογίας της εις τους αγίους, ωσπερ διέταξα ταις εκκλησίαις της Γαλατίας ούτω και υμείς ποιήσατε. 2 κατά μίαν σαββάτων έκαστος υμών παρ' εαυτω τιθέτω θησαυρίζων ό,τι αν ευοδώται, ίνα μη όταν έλθω τότε λογίαι γίνωνται. 3 όταν δε παραγένωμαι, ους εάν δοκιμάσητε, δι' επιστολών τούτους πέμψω απενεγκείν την χάριν υμών εις Ιερουσαλήμ· 4 εάν δε ή άξιον του καμέ πορευέσθαι, συν εμοί πορευέσονται. 5 Ελεύσομαι δε προς υμάς όταν Μακεδονίαν διέλθω· Μακεδονίαν γαρ διέρχομαι· 6 προς υμάς δε τυχόν παραμενώ ή και παραχειμάσω, ίνα υμείς με προπέμψητε ου εάν πορευώμαι. 7 ου θέλω γαρ υμάς άρτι εν παρόδω ιδείν, ελπίζω δε χρόνον τινά επιμείναι προς υμάς, εάν ο Κύριος επιτρέπη. 8 επιμενώ δε εν Εφέσω έως της πεντηκοστής· 9 θύρα γαρ μοι ανέωγε μεγάλη και ενεργής, και αντικείμενοι πολλοί.

10 Εάν δε έλθη Τιμόθεος, βλέπετε ίνα αφόβως γένηται προς υμάς· το γαρ έργον Κυρίου εργάζεται ως καγώ· μη τις ουν αυτόν εξουθενήση. 11 προπέμψατε δε αυτόν εν ειρήνη ίνα έλθη προς με· εκδέχομαι γαρ αυτόν μετά των αδελφών. 12 Περί δε Απολλώ του αδελφού, πολλά παρεκάλεσα αυτόν ίνα έλθη προς υμάς μετά των αδελφών· και πάντως ουκ ην θέλημα ίνα νυν έλθη, ελεύσεται δε όταν ευκαιρήση. 13 Γρηγορείτε, στήκετε εν τη πίστει, ανδρίζεσθε, κραταιούσθε. 14 πάντα υμών εν αγάπη γινέσθω.

15 Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί· οίδατε την οικίαν Στεφανά, ότι εστίν απαρχή της Αχαΐας και εις διακονίαν τοις αγίοις έταξαν εαυτούς· 16 ίνα και υμείς υποτάσσησθε τοις τοιούτοις και παντί τω συνεργούντι και κοπιώντι. 17 χαίρω δε επί τη παρουσία Στεφανά και Φουρτουνάτου και Αχαϊκού, ότι το υμών υστέρημα ούτοι ανεπλήρωσαν· 18 ανέπαυσαν γαρ το εμόν πνεύμα και το υμών. Επιγινώσκετε ουν τους τοιούτους.

19 Ασπάζονται υμάς αι εκκλησίαι της Ασίας. ασπάζονται υμάς εν Κυρίω πολλά Ακύλας και Πρίσκιλλα συν τη κατ' οίκον αυτών εκκλησία. 20 ασπάζονται υμάς οι αδελφοί πάντες. ασπάζεσθε αλλήλους εν φιλήματι αγίω.

21 Ο ασπασμός τη εμή χειρί Παύλου. 22 ει τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, ήτω ανάθεμα. μαράν αθά. 23 Η χάρις του Κυρίου Ιησού Χριστού μεθ' υμών. 24 η αγάπη μου μετά πάντων υμών εν Χριστω Ιησού· αμήν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

1 ΠΑΥΛΟΣ, απόστολος Ιησού Χριστού δια θελήματος Θεού, και Τιμόθεος ο αδελφός, τη εκκλησία του Θεού τη ούση εν Κορίνθω συν τοις αγίοις πάσι τοις ούσιν εν όλη τη Αχαΐα· 2 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

3 Ευλογητός ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο πατήρ των οικτιρμών και Θεός πάσης παρακλήσεως, 4 ο παρακαλών ημάς εν πάση τη θλίψει ημών, εις το δύνασθαι ημάς παρακαλείν τους εν πάση θλίψει δια της παρακλήσεως ης παρακαλούμεθα αυτοί υπό του Θεού· 5 ότι καθώς περισσεύει τα παθήματα του Χριστού εις ημάς, ούτω δια Χριστού περισσεύει και η παράκλησις ημών. 6 είτε δε θλιβόμεθα, υπέρ της υμών παρακλήσεως και σωτηρίας της ενεργουμένης εν υπομονή των αυτών παθημάτων ων και ημείς πάσχομεν, και η ελπίς ημών βεβαία υπέρ υμών· είτε παρακαλούμεθα, υπέρ της υμών παρακλήσεως και σωτηρίας, 7 ειδότες ότι ωσπερ κοινωνοί εστε των παθημάτων, ούτω και της παρακλήσεως. 8 Ου γαρ θέλομεν υμάς αγνοείν, αδελφοί, υπέρ της θλίψεως ημών της γενομένης ημίν εν τη Ασία, ότι καθ' υπερβολήν εβαρήθημεν υπέρ δύναμιν, ωστε εξαπορηθήναι ημάς και του ζήν· 9 αλλά αυτοί εν εαυτοίς το απόκριμα του θανάτου εσχήκαμεν, ίνα μη πεποιοθέντες ώμεν εφ'εαυτοίς, αλλ' επί τω Θεω τω εγείροντι τους νεκρούς· 10 ος εκ τηλικούτου θανάτου ερύσατο ημάς και ρύεται, εις ον ηλπίκαμεν ότι και έτι ρύσεται, 11 συνυπουργούντων και υμών υπέρ ημών τη δεήσει, ίνα εκ πολλών προσώπων το εις ημάς χάρισμα δια πολλών ευχαριστηθή υπέρ ημών.

12 Η γαρ καύχησις ημών αύτη εστί, το μαρτύριον της συνειδήσεως ημών, ότι εν απλότητι και ειλικρινεία Θεού, ουκ εν σοφία σαρκική, αλλ' εν χάριτι Θεού ανεστράφημεν εν τω κόσμω, περισσοτέρως δε προς υμάς. 13 ου γαρ άλλα γράφομεν υμίν, αλλ' ή α αναγινώσκετε ή και επιγινώσκετε, ελπίζω δε ότι και έως τέλους επιγνώσεσθε, 14 καθώς και επέγνωτε ημάς από μέρους ότι καύχημα υμών εσμεν, καθάπερ και υμείς ημών, εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού.

15 Και ταύτη τη πεποιοθήσει εβουλόμην προς υμάς ελθείν πρότερον, ίνα δευτέραν χάριν έχητε, 16 και δι' υμών διελθείν εις Μακεδονίαν, και πάλιν από Μακεδονίας ελθείν προς υμάς και υφ' υμών προπεμφθήναι εις την Ιουδαίαν. 17 τούτο ουν βουλόμενος μήτι άρα τη ελαφρία εχρησάμην; ή α βουλεύομαι, κατά σάρκα βουλεύομαι, ίνα ή παρ' εμοί το ναί ναί και το ου ου; 18 πιστός δε ο Θεός ότι ο λόγος ημών ο προς υμάς ουκ εγένετο ναί και ου. 19 ο γαρ του Θεού υιος Ιησούς Χριστός ο εν υμίν δι' ημών κηρυχθείς, δι' εμού και Σιλουανού και Τιμοθέου, ουκ εγένετο ναί και ου, αλλά ναί εν αυτω γέγονεν· 20 όσαι γαρ επαγγελίαί Θεού, εν αυτω το ναί και εν αυτω το αμήν τω Θεω προς δόξαν δι' ημών. 21 ο δε βεβαιών ημάς συν υμίν εις Χριστόν και χρίσας ημάς Θεός, 22 ο και σφραγισάμενος ημάς και δούς τον αρραβώνα του Πνεύματος εν ταις καρδίαις ημών.

23 Εγώ δε μάρτυρα τον Θεόν επικαλούμαι επί την εμήν ψυχήν, ότι φειδόμενος υμών ουκέτι ήλθον εις Κόρινθον. 24 ουχ ότι κυριεύομεν υμών της πίστεως, αλλά συνεργοί εσμεν της χαράς υμών· τη γαρ πίστει εστήκατε.

Β΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Β΄

1 ΕΚΡΙΝΑ δε εμαυτω τούτο, το μη πάλιν εν λύπη ελθείν προς υμάς. 2 ει γαρ εγώ λυτώ υμάς, και τις εστιν ο ευφραίνων με ει μη ο λυπούμενος εξ εμού; 3 και έγγραφα υμίν τούτο αυτό, ίνα μη ελθών λύπην έχω αφ' ων έδει με χαίρειν, πεπειθώς επί πάντας υμάς ότι η εμή χαρά πάντων υμών εστιν. 4 εκ γαρ πολλής θλίψεως και συνοχής καρδιάς έγγραφα υμίν δια πολλών δακρύων, ουχ ίνα λυπηθήτε, αλλά την αγάπην ίνα γνώτε ην έχω περισσοτέρως εις υμάς.

5 Ει δε τις λελύπηκεν, ουκ εμέ λελύπηκεν, αλλά, από μέρους ίνα μη επιβαρώ, πάντας υμάς. 6 ικανόν τω τοιούτω η επιτιμία αύτη η υπό των πλειόνων· 7 ωστε τουναντίον μάλλον υμάς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μήπως τη περισσοτέρα λύπη καταποθή ο τοιούτος. 8 διο παρακαλώ υμάς κυρώσαι εις αυτόν αγάπην. 9 εις τούτο γαρ και έγγραφα, ίνα γνώ την δοκιμήν υμών, ει εις πάντα υπήκοοί εστε. 10 ω δε τι χαρίζεσθε, και εγώ· και γαρ εγώ ει τι κεχάρισμαι ω κεχάρισμαι, δι' υμάς εν προσώπω Χριστού, 11 ίνα μη πλεονεκτηθώμεν υπό του σατανά· ου γαρ αυτού τα νοήματα αγνοούμεν.

12 Ελθών δε εις την Τρωάδα εις το ευαγγέλιον του Χριστού, και θύρας μοι ανεωγμένης εν Κυρίω, 13 ουκ έσχηκα άνεσιν τω πνεύματί μου του μη ευρείν με Τίτον τον αδελφόν μου, αλλά αποταξάμενος αυτοίς εξήλθον εις Μακεδονίαν. 14 Τω δε Θεω χάρις τω πάντοτε θριαμβεύοντι ημάς εν τω Χριστω και την οσμήν της γνώσεως αυτού φανερούντι δι' ημών εν παντί τόπω· 15 ότι Χριστού ευωδία εσμέν τω Θεω εν τοις σωζομένοις και εν τοις απολλυμένοις, 16 οίς μεν οσμή θανάτου εις θάνατον, οίς δε οσμή ζωής εις ζωήν. και προς ταύτα τις ικανός; 17 ου γαρ εσμεν ως οι λοιποί κατηλεύοντες τον λόγον του Θεού, αλλ' ως εξ ειλικρινείας, αλλ' ως εκ Θεού κατενώπιον του Θεού εν Χριστω λαλούμεν.

Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Γ'

1 ΑΡΧΟΜΕΘΑ πάλιν εαυτούς συνιστάνειν; ει μη χρήζομεν ως τινες συστατικών επιστολών προς υμάς ή εξ υμών συστατικών; 2 η επιστολή ημών υμείς εστε, εγγεγραμμένη εν ταις καρδίαις ημών, γινωσκομένη και αναγινωσκομένη υπό πάντων ανθρώπων, 3 φανερούμενοι ότι εστέ επιστολή Χριστού διακονηθείσα υπ' ημών, εγγεγραμμένη ου μέλανι, αλλά Πνεύματι Θεού ζώντος, ουκ εν πλαξί λιθίναις, αλλά εν πλαξί καρδίαις σαρκίνας.

4 Πεποίθησιν δε τοιαύτην έχομεν δια του Χριστού προς τον Θεόν. 5 ουχ ότι ικανοί εσμεν αφ' εαυτών λογίσασθαι τι ως εξ εαυτών, αλλ' η ικανότης ημών εκ του Θεού, 6 ος και ικάνωσεν ημάς διακόνους καινής διαθήκης, ου γράμματος, αλλά πνεύματος· το γαρ γράμμα αποκτείνει, το δε πνεύμα ζωοποιεί. 7 Ει δε η διακονία του θανάτου εν γράμμασιν εντετυπωμένη εν λίθοις εγενήθη εν δόξη, ωστε μη δύνασθαι ατενίσαι τους υιούς Ισραήλ εις το πρόσωπον Μωϋσέως δια την δόξαν του προσώπου αυτού την καταργουμένην, 8 Πως ουχί μάλλον η διακονία του πνεύματος έσται εν δόξη; 9 ει γαρ η διακονία της κατακρίσεως δόξα, πολλω μάλλον περισσεύει η διακονία της δικαιοσύνης εν δόξη. 10 και γαρ ουδέ δεδόξασται το δεδοξασμένον εν τούτω τω μέρει ένεκεν της υπερβαλλούσης δόξης. 11 ει γαρ το καταργούμενον δια δόξης, πολλω μάλλον το μένον εν δόξη. 12 Έχοντες ουν τοιαύτην ελπίδα πολλή παρηρησία χρώμεθα, 13 και ου καθάπερ Μωϋσής ετίθει κάλυμμα επί το πρόσωπον εαυτού προς το μη ατενίσαι τους υιούς Ισραήλ εις το τέλος του καταργουμένου. 14 αλλ' επωρώθη τα νοήματα αυτών. άχρι γαρ της σήμερον το αυτό κάλυμμα επί τη αναγνώσει της παλαιάς διαθήκης μένει, μη ανακαλυπτόμενον ότι εν Χριστω καταργείται, 15 αλλ' έως σήμερον, ηνίκα αναγινώσκεται Μωϋσής, κάλυμμα επί την καρδίαν αυτών κείται· 16 ηνίκα δ' αν επιστρέψη προς Κύριον, περιαιρείται το κάλυμμα. 17 ο δε Κύριος το Πνεύμά εστιν· ου δε το Πνεύμα Κυρίου, εκεί ελευθερία. 18 ημείς δε πάντες ανακεκαλυμμένω προσώπω την δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι την αυτήν εικόνα μεταμορφούμεθα από δόξης εις δόξαν, καθάπερ από Κυρίου Πνεύματος.

Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Δ'

1 ΔΙΑ τούτο, έχοντες την διακονίαν ταύτην καθώς ηλεήθημεν, ουκ εκκακούμεν, 2 αλλ' απειπάμεθα τα κρυπτά της αισχύνης, μη περιπατούντες εν πανουργία μηδέ δολούντες τον λόγον του Θεού, αλλά τη φανερώσει της αληθείας συνιστώντες εαυτούς προς πάσαν συνείδησιν ανθρώπων ενώπιον του Θεού. 3 ει δε και έστι κεκαλυμμένον το ευαγγέλιον ημών, εν τοις απολλυμένοις εστί κεκαλυμμένον, 4 εν οίς ο θεός του αιώνος τούτου ετύφλωσε τα νοήματα των απίστων εις το μη αυγάσαι αυτοίς τον φωτισμόν του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, ος εστιν εικών του Θεού. 5 ου γαρ εαυτούς κηρύσσομεν, αλλά Χριστόν Ιησούν Κύριον, εαυτούς δε δούλους υμών δια Ιησούν. 6 ότι ο Θεός ο ειπών εκ σκότους φως λάμψαι, ος έλαμψεν εν ταις καρδίαις ημών προς φωτισμόν της γνώσεως της δόξης του Θεού εν προσώπω Ιησού Χριστού.

7 Έχομεν δε τον θησαυρόν τούτον εν οστρακίνοις σκεύεσιν, ίνα η υπερβολή της δυνάμεως ή του Θεού και μη εξ ημών, 8 εν παντί θλιβόμενοι αλλ' ου στενοχωρούμενοι, απορούμενοι αλλ' ουκ εξαπορούμενοι, 9 διωκόμενοι αλλ' ουκ εγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι αλλ' ουκ απολλύμενοι, 10 πάντοτε την νέκρωσιν του Κυρίου Ιησού εν τω σώματι περιφέροντες, ίνα και η ζωή του Ιησού εν τω σώματι ημών φανερωθή. 11 αεί γαρ ημείς οι ζώντες εις θάνατον παραδιδόμεθα δια Ιησούν, ίνα και η ζωή του Ιησού φανερωθή εν τη θνητη σαρκί ημών. 12 ωστε ο μεν θάνατος εν ημίν ενεργείται, η δε ζωή εν υμίν. 13 έχοντες δε το αυτό πνεύμα της πίστεως κατά το γεγραμμένον, επίστευσα, διο ελάλησα, και ημείς πιστεύομεν, διο και λαλούμεν, 14 ειδότες ότι ο εγείρας τον Κύριον Ιησούν και ημάς δια Ιησού εγερεί και παραστήσει συν υμίν. 15 τα γαρ πάντα δι' υμάς, ίνα η χάρις πλεονάσασα δια των πλειόνων την ευχαριστίαν περισσεύση εις την δόξαν του Θεού. 16 Διο ουκ εκκακούμεν, αλλ' ει και ο έξω ημών άνθρωπος διαφθείρεται, αλλ' ο έσωθεν ανακαινούται ημέρα και ημέρα. 17 το γαρ παραυτικά ελαφρόν της θλίψεως ημών καθ'

υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ημίν, 18 μη σκοπούντων ημών τα βλεπόμενα, αλλά τα μη βλεπόμενα. τα γαρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τα δε μη βλεπόμενα αιώνια.

Β΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Ε΄

1 ΟΙΔΑΜΕΝ γαρ ότι εάν η επίγειος ημών οικία του σκήνους καταλυθή, οικοδομήν εκ Θεού έχομεν, οικίαν αχειροποίητον αιώνιον εν τοις ουρανοίς. 2 και γαρ εν τούτω στενάζομεν, το οικητήριον ημών το εξ ουρανού επενδύσασθαι επιποθούντες, 3 ει γε και ενδυσάμενοι ου γυμνοί ευρεθησόμεθα. 4 και γαρ οι όντες εν τω σκήνει στενάζομεν, βαρούμενοι εφ' ω ου θέλομεν εκδύσασθαι, αλλ' επενδύσασθαι, ίνα καταποθή το θνητόν υπό της ζωής. 5 ο δε κατεργασάμενος ημάς εις αυτό τούτο Θεός, ο και δούς ημίν τον αρραβώνα του Πνεύματος. 6 Θαρρούντες ουν πάντοτε και ειδοτές ότι ενδημούντες εν τω σώματι εκδημούμεν από του Κυρίου. 7 δια πίστεως γαρ περιπατούμεν, ου δια είδους. -8 θαρρούμεν δε και ευδοκούμεν μάλλον εκδημήσαι εκ του σώματος και ενδημήσαι προς τον Κύριον. 9 διο και φιλοτιμούμεθα, είτε ενδημούντες είτε εκδημούντες, ευάρεστοι αυτω είναι. 10 τους γαρ πάντας ημάς φανερωθήναι δει έμπροσθεν του βήματος του Χριστού, ίνα κομισήται έκαστος τα δια του σώματος προς α έπραξεν, είτε αγαθόν είτε κακόν. 11 Ειδότες ουν τον φόβον του Κυρίου ανθρώπους πείθομεν, Θεω δε πεφανερώμεθα, ελπίζω δε και εν ταις συνειδήσεσιν υμών πεφανερώσθαι. 12 ου γαρ páλιν εαυτούς συνιστάνομεν υμίν, αλλά αφορμήν διδόντες υμίν καυχήματος υπέρ ημών, ίνα έχητε προς τους εν προσώπω καυχωμένους και ου καρδία. 13 είτε γαρ εξέστημεν, Θεω, είτε σωφρονούμεν, υμίν. 14 η γαρ αγάπη του Χριστού συνέχει ημάς, 15 κρίναντας τούτο, ότι ει εις υπέρ πάντων απέθανεν, άρα οι πάντες απέθανον· και υπέρ πάντων απέθανεν, ίνα οι ζώντες μηκέτι εαυτοίς ζώσιν, αλλά τω υπέρ αυτών αποθανόντι και εγερθέντι. 16 §Ωστε ημείς από του νυν ουδένα οίδαμεν κατά σάρκα· ει δε και εγνώκαμεν κατά σάρκα Χριστόν, αλλά νυν ουκέτι γινώσκομεν. 17 ωστε ει τις εν Χριστω καινή κτίσις· τα αρχαία παρήλθεν, ιδού γέγονε καινά τα πάντα. 18 τα δε πάντα εκ του Θεού του καταλλάξαντος ημάς εαυτω δια Ιησού Χριστού και δόντος ημίν την διακονίαν της καταλλαγής, 19 ως ότι Θεός ην εν Χριστω κόσμον καταλλάσσων εαυτω, μη λογιζόμενος αυτοίς τα παραπτώματα αυτών, και θέμενος εν ημίν τον λόγον της καταλλαγής. 20 Υπέρ Χριστού ουν πρεσβεύομεν ως του Θεού παρακαλούντος δι' ημών· δεόμεθα υπέρ Χριστού, καταλλάγητε τω Θεω· 21 τον γαρ μη γνόντα αμαρτίαν υπέρ ημών αμαρτίαν εποίησεν, ίνα ημείς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεού εν αυτω.

Β΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. ΣΤ΄

1 ΣΥΝΕΡΓΟΥΝΤΕΣ δε και παρακαλούμεν μη εις κενόν την χάριν του Θεού δέξασθαι υμάς -2 λέγει γαρ· καιρω δεκτω επήκουσά σου και εν ημέρα σωτηρίας εβοήθησά σοι· ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας- 3 μηδεμίαν εν μηδενί διδόντες προσκοπήν, ίνα μη μωμηθή η διακονία, 4 αλλ' εν παντί συνιστώντες εαυτούς ως Θεού διάκονοι, εν υπομονή πολλή, εν θλίψεσιν, εν ανάγκαις, εν στενοχωρίαίς, 5 εν πληγαίς, εν φυλακαίς, εν ακαταστασίαις, εν κόποις, εν αγρυπνίαίς, εν νηστείαίς, 6 εν αγνότητι, εν γνώσει, εν μακροθυμία, εν χρηστότητι, εν Πνεύματι Αγίω, εν αγάπη ανυποκρίτω, 7 εν λόγω αληθείας, εν δυνάμει Θεού, δια των όπλων της δικαιοσύνης των δεξιών και αριστερών, 8 δια δόξης και ατιμίας, δια δυσφημίας και ευφημίας, ως πλάνοι και αληθείς, 9 ως αγνοούμενοι και επιγινωσκόμενοι, ως αποθνήσκοντες και ιδού ζώμεν, ως παιδευόμενοι και μη θανατούμενοι, 10 ως λυπούμενοι αεί δε χαίροντες, ως πτωχοί πολλούς δε πλουτίζοντες, ως μηδέν έχοντες και πάντα κατέχοντες. 11 Το στόμα ημών ανέωγε προς υμάς, Κορίνθιοι, η καρδία ημών πεπλάτυνται· 12 ου στενοχωρείσθε εν ημίν, στενοχωρείσθε δε εν τοις σπλάγχνοις υμών· 13 την δε αυτήν αντιμισθίαν, ως τέκνοις λέγω, πλατύνθητε και υμείς. 14 Μη γίνεσθε ετεροζυγούντες απίστοις· τις γαρ μετοχή δικαιοσύνης και ανομία; τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος; 15 τις δε συμφώνησις Χριστω προς Βελίαλ; ή τις μερίς πιστω μετά απίστου; 16 τις δε συγκατάθεσις ναυ Θεού μετά ειδώλων; υμείς γαρ ναός Θεού εστε ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι ενοικήσω εν αυτοίς και εμπεριπατήσω, και έσομαι αυτών Θεός, και αυτοί έσονταί μοι λαός. 17 διο εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αφορίσθητε, λέγει Κύριος, και ακαθάρτου μη άπτεσθε, καγώ εισδέξομαι υμάς, 18 και έσομαι υμίν εις πατέρα, και υμείς έσεσθέ μοι εις υιούς και θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Β΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Ζ΄

1 ΤΑΥΤΑΣ ουν έχοντες τας επαγγελίας, αγαπητοί, καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, επιτελούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού. 2 Χωρήσατε ημάς· ουδένα ηδικήσαμεν, ουδένα εφθείραμεν, ουδένα επλεονεκτήσαμεν. 3 ου προς κατάκρισιν λέγω· προείρηκα γαρ ότι εν ταις καρδίαις ημών εστε εις το συναποθανείν και συζήν. 4 πολλή μοι παρρησία προς υμάς, πολλή μοι καύχησις υπέρ υμών· πεπλήρωμαι τη παρακλήσει, υπερπερισσεύομαι τη χαρά επί πάση τη θλίψει ημών. 5 Και γαρ ελθόντων ημών εις Μακεδονίαν ουδεμίαν έσχηκεν άνεσιν η σάρξ ημών, αλλ' εν παντί θλιβόμενοι· έξωθεν μάχαι, έσωθεν φόβοι. 6 Αλλ' ο παρακαλών τους ταπεινούς παρεκάλεσεν ημάς ο Θεός εν τη παρουσία Τίτου· 7 ου μόνον δε εν τη παρουσία αυτού, αλλά και εν τη παρακλήσει ή παρεκλήθη εφ' υμίν, αναγγέλλων ημίν την υμών επιπόθησιν, τον υμών οδυρμόν, τον υμών ζήλον υπέρ εμού, ωστε με μάλλον χαρήναι, 8 ότι ει και ελύπησα υμάς εν τη επιστολή, ου μεταμέλομαι, ει και μετεμελόμην· βλέπω γαρ ότι η επιστολή εκείνη, ει και προς ωραν, ελύπησεν υμάς. 9 νυν χαίρω, ουχ ότι ελυπήθητε, αλλ' ότι ελυπήθητε εις μετάνοιαν· ελυπήθητε γαρ κατά Θεόν, ίνα εν μηδενί

ζημιωθήτε εξ ημών. 10 η γαρ κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εις σωτηρίαν αμεταμέλητον κατεργάζεται· η δε του κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται. 11 ιδού γαρ αυτό τούτο, το κατά Θεόν λυπηθήναι υμάς, πόσην κατειργάσατο υμίν σπουδήν, αλλά απολογία, αλλά αγανάκτησιν, αλλά φόβον, αλλά επιπόθησιν, αλλά ζήλον, αλλά εκδίκησιν! εν παντί συνεστήσατε εαυτούς αγνούς είναι εν τω πράγματι. 12 άρα ει και έγγραφα υμίν, ουχ είνεκεν του αδικήσαντος, ουδέ είνεκεν του αδικηθέντος, αλλ' είνεκεν του φανερωθήναι την σπουδήν υμών την υπέρ ημών προς υμάς ενώπιον του Θεού. 13 Δια τούτο παρακεκλήμεθα. επί δε τη παρακλήσει υμών περισσοτέρως μάλλον εχάρημεν επί τη χαρά Τίτου, ότι αναπέπαυται το πνεύμα αυτού από πάντων υμών· 14 ότι ει τι αυτω υπέρ υμών κεκαύχημαι, ου κατησχύνθην, αλλ' ως πάντα εν αληθεία ελαλήσαμεν υμίν, ούτω και η καύχησις ημών η επί Τίτου αλήθεια εγενήθη. 15 και τα σπλάγχνα αυτού περισσοτέρως εις υμάς εστιν αναμνησκομένου την πάντων υμών υπακοήν, ως μετά φόβου και τρόμου εδέξασθε αυτόν. 16 χαίρω ότι εν παντί θαρρώ εν υμίν.

Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Η'

1 ΓΝΩΡΙΖΩ δε υμίν, αδελφοί, την χάριν του Θεού την δεδομένην εν ταις εκκλησίαις της Μακεδονίας, 2 ότι εν πολλή δοκιμή θλίψεως η περισσειά της χαράς αυτών και η κατά βάθος πτωχεία αυτών επερίσσευσεν εις τον πλούτον της απλότητος αυτών· 3 ότι κατά δύναμιν, μαρτυρώ, και υπέρ δύναμιν, αυθαίρετοι, 4 μετά πολλής παρακλήσεως δεόμενοι ημών την χάριν και την κοινωνίαν της διακονίας της εις τους αγίους, 5 και ου καθώς ηλπίσαμεν, αλλ' εαυτούς έδωκαν πρώτον τω Κυρίω και ημίν δια θελήματος Θεού, 6 εις το παρακαλέσαι ημάς Τίτον, ίνα καθώς προενήρξατο ούτω και επιτελέση εις υμάς και την χάριν ταύτην. 7 αλλ' ωσπερ εν παντί περισσεύετε, πίστει και λόγω και γνώσει και πάση σπουδή και τη εξ υμών εν ημίν αγάπη, ίνα και εν ταύτη τη χάριτι περισσεύητε. 8 ου κατ' επιταγήν λέγω, αλλά δια της ετέρων σπουδής και το της μετέρας αγάπης γνήσιον δοκιμάζων· 9 γινώσκετε γαρ την χάριν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ότι δι' υμάς επτώχευσε πλούσιος ων, ίνα υμεις τη εκείνου πτωχεία πλουτήσητε. 10 και γνώμην εν τούτω δίδωμι· τούτο γαρ υμίν συμφέρει, οίτινες ου μόνον το ποιήσαι, αλλά και το θέλειν προενήρξασθε από πέρυσι· 11 νυνί δε και το ποιήσαι επιτελέσατε, όπως καθάπερ η προθυμία του θέλειν, ούτω και το επιτελέσαι εκ του έχειν. 12 ει γαρ η προθυμία πρόκειται, καθό εάν έχη τις ευπρόσδεκτος, ου καθό ουκ έχει. 13 ου γαρ ίνα άλλοις άνεσις, υμίν δε θλίψις, αλλ' εξ ισότητος εν τω νυν καιρω το υμών περίσσευμα εις το εκείνων υστέρημα, 14 ίνα και το εκείνων περίσσευμα γένηται εις το υμών υστέρημα, όπως γένηται ισότης, 15 καθώς γέγραπται· ο το πολύ ουκ επλεόνασε, και ο το ολίγον ουκ ηλαττόνησε.

16 Χάρις δε τω Θεω τω δίδοντι την αυτήν σπουδήν υπέρ υμών εν τη καρδιά Τίτου, 17 ότι την μεν παράκλησιν εδέξατο, σπουδαιότερος δε υπάρχων αυθαίρετος εξήλθε προς υμάς. 18 συνεπέμψαμεν δε μετ' αυτού τον αδελφόν ου ο έπαινος εν τω ευαγγελίω δια πασών των εκκλησιών· -19 ου μόνον δε, αλλά και χειροτονηθείς υπό των εκκλησιών συνέκδημος ημών συν τη χάριτι ταύτη τη διακονουμένη υφ' ημών προς την αυτού του Κυρίου δόξαν και προθυμίαν ημών· - 20 στελλόμενοι τούτο, μη τις ημάς μωμήσηται εν τη αδρότητι ταύτη τη διακονουμένη υφ' ημών, 21 προνοούμενοι καλά ου μόνον ενώπιον Κυρίου, αλλά και ενώπιον ανθρώπων. 22 συνεπέμψαμεν δε αυτοίς τον αδελφόν ημών, ον εδοκιμάσαμεν εν πολλοίς πολλακίς σπουδαίον όντα, νυνί δε πολύ σπουδαιότερον πεποιθήσει πολλή τη εις υμάς. 23 είτε υπέρ Τίτου, κοινωνός εμός και εις υμάς συνεργός· είτε αδελφοί ημών, απόστολοι εκκλησιών, δόξα Χριστού. 24 Τήν ουν ένδειξιν της αγάπης υμών και ημών καυχήσεως υπέρ υμών εις αυτούς ένδειξασθε εις πρόσωπον των εκκλησιών.

Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Θ'

1 ΠΕΡΙ μεν γαρ της διακονίας της εις τους αγίους περισσόν μοί εστι το γράφειν υμίν· 2 οίδα γαρ την προθυμίαν υμών ην υπέρ ημών καυχώμαι Μακεδόσιν, ότι Αχαΐα παρεσκεύασται από πέρυσι· και ο εξ υμών ζήλος ηρέθισε τους πλείονας. 3 έπεμψα δε τους αδελφούς, ίνα μη το καύχημα ημών το υπέρ υμών κενωθή εν τω μέρει τούτω, ίνα, καθώς έλεγον, παρεσκευασμένοι ήτε, 4 μήπως εάν έλθωσι συν εμοί Μακεδόνες και εύρωσιν υμάς απαρασκευάστους, καταισχυνθώμεν ημεις, ίνα μη λέγωμεν υμεις, εν τη υποστάσει ταύτη της καυχήσεως. 5 αναγκαίον ουν ηγησάμην παρακαλέσαι τους αδελφούς ίνα προέλθωσιν εις υμάς και προκαταρτίσωσι την προκατηγγελημένην ευλογίαν υμών, ταύτην ετοίμην είναι, ούτως ως ευλογίαν και μη ως πλεονεξίαν. 6 Τούτο δε, ο σπείρων φειδομένως φειδομένως και θερίσει, και ο σπείρων επ' ευλογίαις επ' ευλογίαις και θερίσει. 7 έκαστος καθώς προαιρείται τη καρδιά, μη εκ λύπης ή εξ ανάγκης· ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός. 8 δυνατός δε ο Θεός πάσαν χάριν περισσεύσαι εις υμάς, ίνα εν παντί πάντοτε πάσαν αυάρκειαν έχοντες περισσεύητε εις παν έργον αγαθόν, 9 καθώς γέγραπται· εσκόρπισεν, έδωκε τοις πένησιν. η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα. 10 ο δε επιχορηγών σπέρμα τω σπείροντι και άρτον εις βρώσιν χορηγήσαι και πληθύναι τον σπόρον υμών και αυξήσαι τα γενήματα της δικαιοσύνης υμών· 11 εν παντί πλουτιζόμενοι εις πάσαν απλότητα, ήτις κατεργάζεται δι' ημών ευχαριστίαν τω Θεω· 12 ότι η διακονία της λειτουργίας ταύτης ου μόνον εστί προσαναπληρούσα τα υστερήματα των αγίων, αλλά και περισσεύουσα δια πολλών ευχαριστιών τω Θεω· -13 δια της δοκιμής της διακονίας ταύτης δοξάζοντες τον Θεόν επί τη υποταγή της ομολογίας υμών εις το ευαγγέλιον του Χριστού και απλότητι της κοινωνίας εις αυτούς και εις πάντας, 14 και αυτών δεήσει υπέρ υμών, επιποθούντων υμάς δια την υπερβάλλουσαν χάριν του Θεού εφ' υμίν. 15 χάρις δε τω Θεω επί τη ανεκδιηγήτω αυτού δωρεά.

Β΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. Ι΄

1 ΑΥΤΟΣ δε εγώ Παύλος παρακαλώ υμάς δια της πραότητος και επιεικείας του Χριστού, ος κατά πρόσωπον μεν ταπεινός εν υμίν, απών δε θαρρώ εις υμάς· 2 δέομαι δε το μη παρών θαρρήσαι τη πεπιοθήσει ή λογίζομαι τολμήσαι επί τινας τους λογιζομένους ημάς ως κατά σάρκα περιπατούντας. 3 Εν σαρκί γαρ περιπατούντες ου κατά σάρκα στρατευόμεθα· 4 τα γαρ όπλα της στρατείας ημών ου σαρκικά, αλλά δυνατά τω Θεω προς καθαίρεσιν οχυρωμάτων· 5 λογισμούς καθαιρούντες και παν ύψωμα επαιρόμενον κατά της γνώσεως του Θεού, και αιχμαλωτίζοντες παν νόημα εις την υπακοήν του Χριστού, 6 και εν ετοιμίω έχοντες εκδικήσαι πάσαν παρακοήν, όταν πληρωθή υμών η υπακοή.

7 Τα κατά πρόσωπον βλέπετε! ει τις πέποιθεν εαυτω Χριστού είναι, τούτο λογιζέσθω πάλιν αφ' εαυτού, ότι καθώς αυτός Χριστού, ούτω και ημείς Χριστού. 8 εάν τε γαρ και περισσώτερόν τι καυχήσωμαι περί της εξουσίας ημών, ης έδωκεν ο Κύριος ημίν εις οικοδομήν και ουκ εις καθαίρεσιν υμών, ουκ αισχυνθήσομαι, 9 ίνα μη δόξω ως αν εκφοβείν υμάς δια των επιστολών. 10 ότι αι μεν επιστολαί, ψησί, βαρείαι και ισχυραί, η δε παρουσία του σώματος ασθενής και ο λόγος εξουθενημένος. 11 τούτο λογιζέσθω ο τοιούτος, ότι οίοί εσμεν τω λόγω δι' επιστολών απόντες, τοιούτοι και παρόντες τω έργω. 12 Ου γαρ τολμώνεν εγκρίναι ή συγκρίναι εαυτούς τισι των εαυτούς συνιστανόντων· αλλά αυτοί εν εαυτοίς εαυτούς μετρούντες και συγκρίνοντες εαυτούς εαυτοίς ου συνιούσιν. 13 ημείς δε ουχί εις τα άμετρα καυχησόμεθα, αλλά κατά το μέτρον του κανόνος ου εμέρισεν ημίν ο Θεός μέτρον, επικέσθαι άχρι και υμών. 14 ου γαρ ως μη εφικνούμενοι εις υμάς υπερεκτεινόμεν εαυτούς· άχρι γαρ και υμών εφθάσαμεν εν τω ευαγγελίω του Χριστού, 15 ουκ εις τα άμετρα καυχώμενοι εν αλλοτρίοις κόποις, ελπίδα δε έχοντες, αυξανόμενης της πίστεως υμών εν υμίν μεγαλυνθήναι κατά τον κανόνα ημών εις περισσειάν, 16 εις τα υπερέκεινα υμών ευαγγελίσασθαι, ουκ εν αλλοτρίω κανόνι εις τα έτοιμα καυχήσασθαι. 17 ο δε καυχώμενος εν Κυρίω καυχάσθω· 18 ου γαρ ο εαυτόν συνιστών, εκείνος εστι δόκιμος, αλλ' ον ο Κύριος συνίστησιν.

Β΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. ΙΑ΄

1 ΟΦΕΛΟΝ ανείχεσθέ μου μικρόν τη αφροσύνη· αλλά και ανεχεσθέ μου· 2 ζηλώ γαρ υμάς Θεού ζήλω· ηρμოსάμην γαρ υμάς ενί ανδρί, παρθένον αγνήν παραστήσαι τω Χριστω· 3 φοβούμαι δε μήπως, ως ο όφιος Εύαν εξηπάτησεν εν τη πανουργία αυτού, ούτω φθαρή τα νοήματα υμών από της απλότητος της εις τον Χριστόν. 4 ει μεν γαρ ο ερχόμενος άλλον Ιησούν κηρύσσει ον ουκ εκηρύξαμεν, ή πνεύμα έτερον λαμβάνετε ό ουκ ελάβετε, ή ευαγγέλιον έτερον ό ουκ εδέξασθε, καλώς ανείχεσθε. 5 λογιζομαι γαρ μηδέν υστερηκέναι των υπερλίαν αποστόλων. 6 ει δε και ιδιώτης τω λόγω, αλλ' ου τη γνώσει, αλλ' εν παντί φανερωθέντες εν πάσιν εις υμάς. 7 Η αμαρτίαν εποίησα εμαυτόν ταπεινών ίνα υμείς υψωθήτε, ότι δωρεάν το του Θεού ευαγγέλιον ευηγγελισάμην υμίν; 8 άλλας εκκλησίας εσύλησα λαβών οψώνιον προς την υμών διακονίαν, και παρών προς υμάς και υστερηθείς ου κατενάρκησα ουδενός· 9 το γαρ υστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οι αδελφοί ελθόντες από Μακεδονίας· και εν παντί αβαρή υμίν εμαυτόν ετήρησα και τηρήσω. 10 έστιν αλήθεια Χριστού εν εμοί ότι η καύχησις αύτη ου φραγήσεται εις εμέ εν τοις κλίμασι της Αχαιας. 11 διατί; ότι ουκ αγαπώ υμάς; ο Θεός οίδεν· 12 ό δε ποιώ, και ποιήσω, ίνα εκκόψω την αφορμήν των θελώντων αφορμήν, ίνα εν ω καυχώνται ευρεθώσι καθώς και ημείς. 13 οι γαρ τοιούτοι ψευδαπόστολοι, εργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εις αποστόλους Χριστού. 14 και ου θαυμαστόν· αυτός γαρ ο σατανάς μετασχηματίζεται εις άγγελον φωτός. 15 ου μέγα ουν ει και οι διάκονοι αυτού μετασχηματίζονται ως διάκονοι δικαιοσύνης, ων το τέλος έσται κατά τα έργα αυτών. 16 Πάλιν λέγω, μη τις με δόξη άφρονα είναι· ει δε μη γε, καν ως άφρονα δεξασθέ με, ίνα καγώ μικρόν τι καυχήσωμαι. 17 ό λαλώ ου λαλώ κατά Κύριον, αλλ' ως εν αφροσύνη, εν ταύτη τη υποστάσει της καυχήσεως. 18 επεί πολλοί καυχώνται κατά την σάρκα, καγώ καυχήσομαι. 19 ηδέως γαρ ανεχεσθε των αφρόνων φρόνιμοι όντες· 20 ανεχεσθε γαρ ει τις υμάς καταδουλοί, ει τις κατεσθίει, ει τις λαμβάνει, ει τις επιάρεται, ει τις υμάς εις πρόσωπον δέρει. 21 κατά ατιμίαν λέγω, ως ότι ημείς ησθενήσαμεν. εν ω δ' αν τις τολμά, εν αφροσύνη λέγω, τολμά καγώ. 22 Εβραίοί εισι; καγώ· Ισραηλίται είσι; καγώ· σπέρμα Αβραάμ εισι; καγώ· 23 διάκονοι Χριστού εισι; παραφρονών λαλώ, υπέρ εγώ· εν κόποις περισσοτέρως, εν πληγαίς υπερβαλλόντως, εν φυλακαίς περισσοτέρως, εν θανάτοις πολλάκις· 24 υπό Ιουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μίαν έλαβον, 25 τρίς ερραβδίσθην, άπαξ ελιθάσθην, τρίς εναυάγησα, νυχθημερόν εν τω βυθω πεποίηκα· 26 οδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμών, κινδύνοις ληστών, κινδύνοις εκ γένους, κινδύνοις εξ εθνών, κινδύνοις εν πόλει, κινδύνοις εν ερημία, κινδύνοις εν θαλάσση, κινδύνοις εν ψευδαδέλφοις· 27 εν κόπω και μόχθω, εν αγρυπνίαις πολλάκις, εν λιμω και δίψει, εν νηστείαις πολλάκις, εν ψύχει και γυμνότητι· 28 χωρίς των παρεκτός η επισύστασις μου η καθ' ημέραν, η μέριμνα πασών των εκκλησιών. 29 τις ασθενεί, και ουκ ασθενώ; τις σκανδαλίζεται, και ουκ εγώ πυρούμαι; 30 ει καυχάσθαι δεί, τα της ασθενείας μου καυχήσομαι. 31 ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού οίδεν, ο ων ευλογητός εις τους αιώνας, ότι ου ψεύδομαι. 32 εν Δαμασκω ο εθνάρχης Αρέτα του βασιλέως εφρούρει την Δαμασκηνών πόλιν πιάσαι με θέλων, 33 και δια θυρίδος εν σαργάνη εχαλάσθην δια του τείχους και εξέφυγον τας χείρας αυτού.

Β΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. ΙΒ΄

1 ΚΑΥΧΑΣΘΑΙ δη ου συμφέρει μοι· ελεύσομαι γαρ εις οπτασίας και αποκαλύψεις Κυρίου. 2 οίδα άνθρωπον εν Χριστω προ ετών δεκατεσσάρων· είτε εν σώματι ουκ οίδα, είτε εκτός του σώματος ουκ οίδα, ο Θεός οίδεν· αρπαγέντα τον τοιούτον έως τρίτου ουρανού. 3 και οίδα τον τοιούτον άνθρωπον· είτε εν σώματι είτε εκτός του σώματος ουκ οίδα, ο Θεός οίδεν· 4 ότι ηρπάγη εις τον παράδεισον και ήκουσεν άρρητα ρήματα, α ουκ εξόν

ανθρώπων λαλήσαι. 5 υπέρ του τοιούτου καυχήσομαι, υπέρ δε εμαυτού ου καυχήσομαι ει μη εν ταις ασθeneίαις μου. 6 εάν γαρ θελήσω καυχήσασθαι, ουκ έσομαι άφρων· αλήθειαν γαρ ερώ· φείδομαι δε μη τις εις εμέ λογίσηται υπέρ ό βλέπει με ή ακούει τι εξ εμού. 7 Και τη υπερβολή των αποκαλύψεων ίνα μη υπεραίρωμαι, εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί, άγγελος σατάν, ίνα με κολαφίζη ίνα μη υπεραίρωμαι. 8 υπέρ τούτου τρίς τον Κύριον παρεκάλεσα ίνα αποστη απ' εμού· 9 και ειρηνέ μοι· αρκεί σοι η χάρις μου· η γαρ δύναμις μου εν ασθeneία τελειούται. ήδιστα ουν μάλλον καυχήσομαι εν ταις ασθeneίαις μου, ίνα επισκηνώση επ' εμέ η δύναμις του Χριστού. 10 διο ευδοκώ εν ασθeneίαις, εν ύβρεσιν, εν ανάγκαις, εν διωγμοίς, εν στενοχωρίαις, υπέρ Χριστού· όταν γαρ ασθενώ, τότε δυνατός ειμι.

11 Γέγονα άφρων καυχώμενος! υμείς με ηναγκάσατε. εγώ γαρ ώφειλον υφ' υμών συνίστασθαι· ουδέν γαρ υστέρησα των υπερλίαν αποστόλων, ει και ουδέν ειμι. 12 τα μεν σημεία του αποστόλου κατειργάσθη εν υμίν εν πάση υπομονή, εν σημείοις και τέρασι και δυνάμεσι. 13 τι γαρ εστιν ό ηττήθητε υπέρ τας λοιπάς εκκλησίας, ει μη ότι αυτός εγώ ου κατενάρκησα υμών; χαρίσασθέ μοι την αδικίαν ταύτην. 14 Ιδού τρίτον ετοιμώς έχω ελθείν προς υμάς, και ου καταναρκήσω υμών· ου γαρ ζητώ τα υμών, αλλά υμάς. ου γαρ οφείλει τα τέκνα τοις γονεύσιν θησαυρίζειν, αλλ' οι γονεΐς τοις τέκνοις. 15 εγώ δε ήδιστα δαπανήσω και εκδαπανηθήσομαι υπέρ των ψυχών υμών, ει και περισσοτέρως υμάς αγαπών ήπτον αγαπώμαι. 16 Έστω δε, εγώ ου κατεβάρησα υμάς, αλλ' υπάρχων πανούργος δόλω υμάς έλαβον. 17 μη τινα ων απέσταλκα προς υμάς, δι' αυτού επλεονέκτησα υμάς; 18 παρεκάλεσα Τίτον και συναπέστειλα τον αδελφόν· μήτι επλεονέκτησεν υμάς Τίτος; ου τω αυτω πνεύματι περιεπατήσαμεν; ου τοις αυτοίς ίχνεσι; 19 Πάλιν δοκεΐτε ότι υμίν απολογούμεθα; κατενώπιον του Θεού εν Χριστω λαλούμεν· τα δε πάντα, αγαπητοί, υπέρ της υμών οικοδομής. 20 φοβούμαι γαρ μήπως ελθών ουχ οίους θέλω εύρω υμάς, καγώ ευρεθώ υμίν οίον ου θέλετε, μήπως έρεις, ζήλοι, θυμοί, εριθείαι, καταλαλιάι, ψιθυρισμοί, φυσιώσεις, ακαταστασίαι, 21 μη πάλιν ελθόντα με ταπεινώση ο Θεός μου προς υμάς και πενήθισω πολλούς των προημαρτηκότων και μη μετανοησάντων επί τη ακαθαρσία και πορνεία και ασελγεία ή έπραξαν.

Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ κεφ. ΙΓ'

1 ΤΡΙΤΟΝ τούτο έρχομαι προς υμάς· επί στόματος δύο μαρτύρων και τριών σταθήσεται παν ρήμα· 2 προείρηκα και προλέγω, ως παρών το δεύτερον, και απών νυν γράφω τοις προημαρτηκόσι και τοις λοιποίς πάσιν, ότι εάν έλθω εις το πάλιν ου φείσομαι, 3 επει δοκιμήν ζητείτε του εν εμοί λαλούντος Χριστού, ος εις υμάς ουκ ασθeneΐ, αλλά δυνατεί εν υμίν. 4 και γαρ ει εσταυρώθη εξ ασθeneίας, αλλά ζη εκ δυνάμεως Θεού· και γαρ ημείς ασθeneούμεν εν αυτω, αλλά ζησόμεθα συν αυτω εκ δυνάμεως Θεού εις υμάς. 5 Εαυτούς πειράζετε ει εστέ εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε. ή ουκ επιγινώσκετε εαυτούς ότι Ιησούς Χριστός εν υμίν εστιν; ει μη τι αδόκιμοι εστε. 6 ελπίζω δε ότι γνώσεσθε ότι ημείς ουκ εσμέν αδόκιμοι. 7 εύχομαι δε προς τον Θεόν μη ποιήσαι υμάς κακόν μηδέν, ουχ ίνα ημείς δοκιμοι φανώμεν, αλλ' ίνα υμείς το καλόν ποιήτε, ημείς δε ως αδόκιμοι ώμεν. 8 ου γαρ δυνάμεθα τι κατά της αληθείας, αλλ' υπέρ της αληθείας. 9 χαίρομεν γαρ όταν ημείς ασθενώμεν, υμείς δε δυνατοί ήτε· τούτο δε και ευχόμεθα, την υμών κατάρτισιν. 10 Δια τούτο ταύτα απών γράφω, ίνα παρών μη αποτόμως χρήσωμαι κατά την εξουσίαν ην έδωκέ μοι ο Κύριος εις οικοδομήν και ουκ εις καθαίρεσιν.

11 Λοιπόν, αδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλείσθε, το αυτό φρονείτε, ειρηνεύετε, και ο Θεός της αγάπης και ειρήνης έσται μεθ' υμών. 12 Ασπάσασθε αλλήλους εν αγίω φιλήματι. ασπάζονται υμάς οι άγιοι πάντες.

13 Η χάρις του Κυρίου Ιησού Χριστού και η αγάπη του Θεού και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος μετά πάντων υμών· αμήν.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

1 ΠΑΥΛΟΣ, απόστολος ουκ απ' ανθρώπων, ουδέ δι' ανθρώπου, αλλά δια Ιησού Χριστού και Θεού πατρός του εγειραντος αυτόν εκ νεκρών, 2 και οι συν εμοί πάντες αδελφοί, ταις εκκλησίαις της Γαλατίας· 3 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός και Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, 4 του δόντος εαυτόν υπέρ των αμαρτιών ημών, όπως εξέληται ημάς εκ του ενεστώτος αιώνος πονηρού κατά το θέλημα του Θεού και πατρός ημών, 5 ω η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

6 Θαυμάζω ότι ούτω ταχέως μετατίθεσθε από του καλέσαντος υμάς εν χάριτι Χριστού εις έτερον ευαγγέλιον, 7 ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. 8 αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω. 9 ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω. 10 άρτι γαρ ανθρώπους πείθω ή τον Θεόν; ή ζητώ ανθρώποις αρέσκειν; ει γαρ έτι ανθρώποις ήρεσκον, Χριστού δούλος ουκ αν ήμην.

11 Γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί, το ευαγγέλιον το ευαγγελισθέν υπ' εμού ότι ουκ έστι κατά άνθρωπον· 12 ουδέ γαρ εγώ παρά ανθρώπου παρέλαβον αυτό ούτε εδιδάχθην, αλλά δι' αποκαλύψεως Ιησού Χριστού. 13 Ηκούσατε γαρ την εμην αναστροφήν ποτε εν τω Ιουδαΐσμω, ότι καθ' υπερβολήν εδίδωκον την εκκλησίαν του Θεού και επόρθουν αυτήν, 14 και προέκοπτον εν τω Ιουδαΐσμω υπέρ πολλούς συνηλικιώτας εν τω γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτής υπάρχων των πατρικών μου παραδόσεων. 15 Οτε δε ευδόκησεν ο Θεός ο αφορίσας με εκ κοιλίας μητρός μου και καλέσας δια της

χάριτος αυτού 16 αποκαλύψαι τον υιόν αυτού εν εμοί, ίνα ευαγγελίζωμαι αυτόν εν τοις έθνεσιν, ευθέως ου προσανεθέμην σαρκί και αίματι, 17 ουδέ ανήλθον εις Ιεροσόλυμα προς τους προ εμού αποστόλους, αλλά απήλθον εις Αραβίαν, και πάλιν υπέστρεψα εις Δαμασκόν. 18 Έπειτα μετά έτη τρία ανήλθον εις Ιεροσόλυμα ιστορήσαι Πέτρον, και επέμεινα προς αυτόν ημέρας δεκαπέντε· 19 έτερον δε των αποστόλων ουκ είδον ει μη Ιάκωβον τον αδελφόν του Κυρίου. 20 α δε γράφω υμίν, ιδού ενώπιον του Θεού ότι ου ψεύδομαι. 21 έπειτα ήλθον εις τα κλίματα της Συρίας και της Κιλικίας. 22 ήμην δε αγνοούμενος τω προσώπω ταις εκκλησίαις της Ιουδαίας ταις εν Χριστω· 23 μόνον δε ακούοντες ήσαν ότι ο διώκων ημάς ποτε νυν ευαγγελίζεται την πίστιν ην ποτε επόρθει, 24 και εδόξαζον εν εμοί το Θεόν.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ κεφ. Β΄

1 ΕΠΕΙΤΑ δια δεκατεσσάρων ετών πάλιν ανέβην εις Ιεροσόλυμα μετά Βαρνάβα, συμπαραλαβών και Τίτον· 2 ανέβην δε κατά αποκάλυψιν· και ανεθέμην αυτοίς το ευαγγέλιον ό κηρύσσω εν τοις έθνεσι, κατ' ιδίαν δε τοις δοκούσι, μήπως εις κενόν τρέχω ή έδραμον. 3 αλλ' ουδέ Τίτος ο συν εμοί, Έλλην ων, ηναγκάσθη περιτμηθήναι, 4 δια δε τους παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οίτινες παρεισήλθον κατασκοπήσαι την ελευθερίαν ημών ην έχομεν εν Χριστω Ιησού, ίνα ημάς καταδουλώσωνται· 5 οίς ουδέ προς ωραν είξαμεν τη υποταγή, ίνα η αλήθεια του ευαγγελίου διαμείνη προς υμάς. 6 από δε των δοκούντων είναι τι, οποίοι ποτε ήσαν ουδέν μοι διαφέρει· πρόσωπον Θεός ανθρώπου ου λαμβάνει· εμοί γαρ οι δοκούντες ουδέν προσανέθεντο, 7 αλλά τουναντίον ιδόντες ότι πεπίστευμαι το ευαγγέλιον της ακροβυστίας καθώς Πέτρος της περιτομής· 8 ο γαρ ενεργήσας Πέτρω εις αποστολήν της περιτομής ενήργησε και εμοί εις τα έθνη· 9 και γνόντες την χάριν την δοθείσάν μοι, Ιάκωβος και Κηφάς και Ιωάννης, οι δοκούντες στύλοι είναι, δεξιός έδωκαν εμοί και Βαρνάβα κοινωνίας, ίνα ημείς εις τα έθνη, αυτοί δε εις την περιτομήν· 10 μόνον των πτωχών ίνα μηνμονεύωμεν, ό και εσπούδασα αυτό τούτο ποιήσαι. 11 Οτε δε ήλθε Πέτρος εις Αντιόχειαν, κατά πρόσωπον αυτω αντέστην, ότι κατεγνωσμένος ην. 12 προ του γαρ ελθείν τινας από Ιακώβου μετά των εθνών συνήσθην· ότε δε ήλθον, υπέστελλε και αφώριζεν εαυτόν, φοβούμενος τους εκ περιτομής. 13 και συνυπεκρίθησαν αυτω και οι λοιποί Ιουδαίοι, ωστε και Βαρνάβας συναπήχθη αυτών τη υποκρίσει. 14 αλλ' ότε είδον ότι ουκ ορθοποδούσι προς την αλήθειαν του ευαγγελίου, είπον τω Πέτρω έμπροσθεν πάντων· ει συ Ιουδαίος υπάρχων εθνικώς ζής και ουκ Ιουδαϊκώς, τι τα έθνη αναγκάζεις Ιουδαΐζειν; 15 Ημείς φύσει Ιουδαίοι και ουκ εξ εθνών αμαρτωλοί, 16 ειδοτές δε ότι ου δικαιούται άνθρωπος εξ έργων νόμου εάν μη δια πίστεως Ιησού Χριστού, και ημείς εις Χριστόν Ιησούν επιστεύσαμεν, ίνα δικαιωθώμεν εκ πίστεως Χριστού και ουκ εξ έργων νόμου, διότι ου δικαιωθήσεται εξ έργων νόμου πάσα σάρξ. 17 ει δε ζητούντες δικαιωθήναι εν Χριστω ευρέθημεν και αυτοί αμαρτωλοί, άρα Χριστός αμαρτίας διάκονος; μη γένοιτο. 18 ει γαρ α κατέλυσα ταύτα πάλιν οικοδομώ, παραβάτην εμαυτόν συνίστημι. 19 εγώ γαρ δια νόμου νόμω απέθανον, ίνα Θεω ζήσω. 20 Χριστω συνεσταύρωμαι· ζω δε ουκέτι εγώ, ζω δε εν εμοί Χριστός· ό δε νυν ζω εν σαρκί, εν πίστει ζω τη του υιού του Θεού του αγαπήσαντός με και παραδόντος εαυτόν υπέρ εμού. 21 Ουκ αθετώ την χάριν του Θεού· ει γαρ δια νόμου δικαιοσύνη, άρα Χριστός δωρεάν απέθανεν.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ κεφ. Γ΄

1 Ω ανόητοι Γαλάται, τις υμάς εβάσκανε τη αληθεία μη πείθεσθαι, οίς κατ' οφθαλμούς Ιησούς Χριστός προεγράφη εν υμίν εσταυρωμένος; 2 τούτο μόνον θέλω μαθείν αφ' υμών· εξ έργων νόμου το Πνεύμα ελάβετε ή εξ ακοής πίστεως; 3 ούτως ανόητοί εστε; εναρξάμενοι πνεύματι νυν σαρκί επιτελείσθε; 4 τοσαύτα επάθετε εική; ει γε και εική. 5 ο συν επιχορηγουν υμίν το Πνεύμα και ενεργών δυνάμεις εν υμίν, εξ έργων νόμου ή εξ ακοής πίστεως; 6 καθώς Αβραάμ επίστευσε τω Θεω, και ελογίσθη αυτω εις δικαιοσύνην. 7 Γινώσκετε άρα ότι οι εκ πίστεως, ούτοί εισιν υιοί Αβραάμ. 8 προΐδούσα δε η γραφή ότι εκ πίστεως δικαιούται τα έθνη ο Θεός, προευγγελίσαστο τω Αβραάμ ότι ενευλογηθήσονται εν σοί πάντα τα έθνη. 9 ωστε οι εκ πίστεως ευλογούνται συν τω πιστω Αβραάμ. 10 Οσοι γαρ εξ έργων νόμου εισίν, υπό κατάραν εισί· γέγραπται γαρ· επικατάρατος πας ος ουκ εμμένει εν πάσι τοις γεγραμμένοις εν τω βιβλίω του νόμου του ποιήσαι αυτά· 11 ότι δε εν νόμω ουδείς δικαιούται παρά τω Θεω, δήλον· ότι ο δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται. 12 ο δε νόμος ουκ έστιν εκ πίστεως, αλλ' ο ποιήσας αυτά άνθρωπος ζήσεται εν αυτοίς. 13 Χριστός ημάς εξηγόρασεν εκ της κατάρας του νόμου γενόμενος υπέρ ημών κατάρα· γέγραπται γαρ· επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου· 14 ίνα εις τα έθνη η ευλογία του Αβραάμ γένηται εν Χριστω Ιησού, ίνα την επαγγελίαν του Πνεύματος λάβωμεν δια της πίστεως. 15 Αδελφοί, κατά άνθρωπον λέγω· όμως ανθρώπου κεκυρωμένην διαθήκην ουδείς αθετεί ή επιδιατάσσεται. 16 τω δε Αβραάμ ερρέθησαν αι επαγγελίαι και τω σπέρματι αυτού· ου λέγει, και τοις σπέρμασιν, ως επί πολλών, αλλ' ως εφ' ενός, και τω σπέρματί σου, ος εστι Χριστός. 17 τούτο δε λέγω· διαθήκην προκεκυρωμένην υπό του Θεού εις Χριστόν ο μετά έτη τετρακόσια και τριάκοντα γεγονώς νόμος ουκ ακυροί, εις το καταργήσαι την επαγγελίαν. 18 ει γαρ εκ νόμου η κληρονομία, ουκέτι εξ επαγγελίας· τω δε Αβραάμ δι' επαγγελίας κεχάρισται ο Θεός. 19 Τί ουν ο νόμος; των παραβάσεων χάριν προσετέθη, άχρις ου έλθη το σπέρμα ω επήγγελται, διαταγείς δι' αγγέλων εν χειρί μεσίτου. 20 ο δε μεσίτης ενός ουκ έστιν, ο δε Θεός εις εστιν. 21 ο ουν νόμος κατά των επαγγελιών του Θεού; μη γένοιτο. ει γαρ εδόθη νόμος ο δυνάμενος ζωοποιήσαι, όντως αν εκ νόμου ην η δικαιοσύνη· 22 αλλά συνέκλεισεν η γραφή τα πάντα υπό αμαρτίαν, ίνα η επαγγελία εκ πίστεως Ιησού Χριστού δοθή τοις πιστεύουσι. 23 Προ δε του ελθείν την πίστιν υπό νόμον εφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εις την μέλλουσαν πίστιν αποκαλυφθήναι. 24 ωστε ο νόμος παιδαγωγός ημών γέγονεν εις Χριστόν, ίνα εκ πίστεως δικαιωθώμεν· 25 ελθούσης δε της πίστεως ουκέτι υπό παιδαγωγόν εσμεν. 26 πάντες γαρ υιοί Θεού εστε δια της πίστεως εν Χριστω Ιησού· 27 όσοι γαρ εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε. 28 ουκ ένι Ιουδαίος ουδέ Έλλην, ουκ ένι δούλος ουδέ

ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ· πάντες γαρ υμείς εις εστε εν Χριστω Ιησού. 29 ει δε υμείς Χριστού, άρα του Αβραάμ σπέρμα εστέ και κατ' επαγγελίαν κληρονόμοι.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ κεφ. Δ΄

1 ΛΕΓΩ δε, εφ' όσον χρόνον ο κληρονόμος νήπιός εστιν, ουδέν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ων, 2 αλλά υπό επιτρόπους εστί και οικονόμους άχρι της προθεσμίας του πατρός. 3 ούτω και ημείς, ότε ήμεν νήπιοι, υπό τα στοιχεία του κόσμου ήμεν δεδουλωμένοι· 4 ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, 5 ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν. 6 Οτι δε εστε υιοί, εξαπέστειλεν ο Θεός το Πνεύμα του υιού αυτού εις τας καρδίας υμών, κράζον· αββά ο πατήρ. 7 ωστε ουκέτι ει δούλος, αλλ' υιος· ει δε υιος, και κληρονόμος Θεού δια Χριστού.

8 Αλλά τότε μεν ουκ ειδότες Θεόν εδουλεύσατε τοις μη φύσει ούσι θεοίς· 9 νυν δε γνόντες Θεόν, μάλλον δε γνωσθέντες υπό Θεού, Πως επιστρέφετε πάλιν επί τα ασθενή και πτωχά στοιχεία, οίς πάλιν άνωθεν δουλεύειν θέλετε; 10 ημέρας παρατηρήσθε και μήνας και καιρούς και ενιαυτούς; 11 φοβούμαι υμάς μήπως εική κεκοπίακα εις υμάς.

12 Γίνεσθε ως εγώ, ότι καγώ ως υμείς, αδελφοί, δέομαι υμών. ουδέν με ηδικήσατε. 13 οίδατε δε ότι δι' ασθένειαν της σαρκός ευηγγελισάμην υμίν το πρότερον, 14 και τον πειρασμόν μου τον εν τη σαρκί μου ουκ εξουθενήσατε ουδέ εξεπτύσατε, αλλ' ως άγγελον Θεού εδέξασθέ με, ως Χριστόν Ιησούν. 15 τις συν ην ο μακαρισμός υμών; μαρτυρώ γαρ υμίν ότι ει δυνατόν τους οφθαλμούς υμών εξορύξαντες αν εδώκατέ μοι. 16 ωστε εχθρός υμών γεγονός αληθεύων υμίν; 17 ζηλούσιν υμάς ου καλώς, αλλά εκκλείσαι υμάς θέλουσιν, ίνα αυτούς ζηλούτε. 18 καλόν δε το ζηλούσθαι εν καλω πάντοτε και μη μόνον εν τω παρεινάί με προς υμάς. 19 τεκνία μου, ους πάλιν ωδίνω, άχρισ ου μορφωθή Χριστός εν υμίν! 20 ήθελον δε παρείναι προς υμάς άρτι και αλλάξει την φωνήν μου, ότι απορούμαι εν υμίν.

21 Λέγετέ μοι οι υπό νόμον θέλοντες είναι· τον νόμον ουκ ακούετε; 22 γέγραπται γαρ ότι Αβραάμ δύο υιούς έσχεν, ένα εκ της παιδίσκης και ένα εκ της ελευθέρας. 23 αλλ' ο μεν εκ της παιδίσκης κατά σάρκα γεγέννηται, ο δε εκ της ελευθέρας δια της επαγγελίας. 24 άτινά εστιν αλληγορούμενα. αύται γαρ εισι δύο διαθήκαι, μία μεν από όρους Σινά, εις δουλείαν γεννώσα, ήτις εστίν Άγαρ· 25 το γαρ Άγαρ Σινά όρος εστί εν τη Αραβία, συστοιχεί δε τη νυν Ιερουσαλήμ, δουλεύει δε μετά των τέκνων αυτής· 26 η δε άνω Ιερουσαλήμ ελευτέρα εστί, ήτις εστί μήτηρ πάντων ημών. 27 γέγραπται γαρ· ευφράνθητι στείρα η ου τίκτουσα, ρήξον και βόησον η ουκ ωδίνουσα· ότι πολλά τα τέκνα της ερήμου μάλλον ή της εχούσης τον άνδρα. 28 ημείς δε, αδελφοί, κατά Ισαάκ επαγγελίας τέκνα εσμέν. 29 αλλ' ωσπερ τότε ο κατά σάρκα γεννηθείς εδίωκε τον κατά πνεύμα, ούτω και νυν. 30 αλλά τι λέγει η γραφή; έκβαλε την παιδίσκην και τον υιόν αυτής· ου μη γαρ κληρονομήσει ο υιος της παιδίσκης μετά του υιού της ελευθέρας. 13 Άρα, αδελφοί, ουκ εσμέν παιδίσκης τέκνα, αλλά της ελευθέρας.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ κεφ. Ε΄

1 Τ... ελευθερία συν, ή Χριστός ημάς ηλευθέρωσε, στήκετε, και μη πάλιν ζυγω δουλείας ενέχεσθε. 2 Ίδε εγώ Παύλος λέγω υμίν ότι εάν περιτέμνησθε, Χριστός υμάς ουδέν ωφελήσει. 3 μαρτύρομαι δε πάλιν παντί ανθρώπω περιτεμνομένω ότι οφειλέτης εστί όλον τον νόμον ποιήσαι. 4 κατηργήθητε από του Χριστού οίπινες εν νόμω δικαιούσθε, της χάριτος εξεπέσατε· 5 ημείς γαρ Πνεύματι εκ πίστεως ελπίδα δικαιοσύνης απεκδεχόμεθα. 6 εν γαρ Χριστω Ιησού ούτε περιτομή τι ισχύει ούτε ακροβυστία, αλλά πίστις δι' αγάπης ενεργουμένη. 7 Ετρέχετε καλώς· τις υμάς ενέκοψε τη αληθεία μη πείθεσθαι; 8 η πεισμονή ουκ εκ του καλούντος υμάς. 9 μικρά ζύμη όλον το φύραμα ζυμοί. 10 εγώ πέποιθα εις υμάς εν Κυρίω ότι ουδέν άλλο φρονήσετε· ο δε ταράσσω υμάς βαστάσει το κρίμα, όστις αν ή. 11 εγώ δε, αδελφοί, ει περιτομήν έτι κηρύσσω, τι έτι διώκομαι; άρα κατήργηται το σκάνδαλον του σταυρού. 12 όφελον και αποκόψονται οι αναστατούντες υμάς.

13 Υμείς γαρ επ' ελευθερία εκλήθητε, αδελφοί· μόνον μη την ελευθερίαν εις αφορμήν τη σαρκί, αλλά δια της αγάπης δουλεύετε αλλήλοις. 14 ο γαρ πας νόμος εν ενί λόγω πληρούται, εν τω, αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν. 15 ει δε αλλήλους δάκνετε και κατεσθίετε, βλέπετε μη υπ' αλλήλων αναλωθήτε.

16 Λέγω δε, πνεύματι περιπατείτε και επιθυμίαν σαρκός ου μη τελήσητε. 17 η γαρ σάρξ επιθυμεί κατά του πνεύματος, το δε πνεύμα κατά της σαρκός· ταύτα δε αντίκειται αλλήλοις, ίνα μη α αν θέλητε ταύτα ποιήτε. 18 ει δε Πνεύματι άγεσθε, ουκ εστέ υπό νόμον. 19 φανερά δε εστι τα έργα της σαρκός, άτινά εστι μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, 20 ειδωλολατρία, φαρμακεία, έχθραι, έρεις, ζήλοι, θυμοί, εριθείαι, διχοστασίαι, αιρέσεις, 21 φθόνιοι, φόνοι, μέθαι, κώμοι και τα όμοια τούτοις, α προλέγω υμίν καθώς και προείπον, ότι οι τα τοιαύτα πράσσοντες βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσιν. 22 ο δε καρπός του Πνεύματός εστιν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, 23 πραότης, εγκράτεια· κατά των τοιούτων ουκ έστι νόμος. 24 οι δε του Χριστού την σάρκα εσταύρωσαν συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις. 25 Ει ζώμεν πνεύματι, πνεύματι και στοιχώμεν. 26 μη γινώμεθα κενόδοξοι, αλλήλους προκαλούμενοι, αλλήλοις φθονούντες.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ κεφ. ΣΤ΄

1 ΑΔΕΛΦΟΙ, εάν και προληφθή άνθρωπος εν τινι παραπτώματι, υμείς οι πνευματικοί καταρτίζετε τον τοιοῦτον εν πνεύματι πραότητος σκοπῶν σεαυτὸν, μη και συ πειρασθῆς. 2 ἀλλήλων τα βάρη βαστάζετε, και οὕτως ἀναπληρώσατε τον νόμον του Χριστού. 3 ει γαρ δοκεί τις εἶναι τι μηδένων, εαυτὸν φρεναπατά. 4 το δε ἔργον εαυτοῦ δοκιμαζέτω ἕκαστος, και τότε εις εαυτὸν μόνον το καύχημα ἔξει και ουκ εις τον ἕτερον· 5 ἕκαστος γαρ το ἴδιον φορτίον βαστάσει. 6 Κοινωνεῖτω δε ο κατηχούμενος τον λόγον τω κατηχούντι εν πάσιν ἀγαθοῖς.

7 Μη πλανήσθε, Θεός ου μκκηρίζεται· ὁ γαρ εάν σπείρη ἄνθρωπος, τούτο και θερίσει· 8 ὅτι ο σπείρων εις την σάρκα εαυτοῦ εκ της σαρκὸς θερίσει φθοράν, ο δε σπείρων εις το πνεῦμα εκ του πνεύματος θερίσει ζωὴν αἰώνιον. 9 το δε καλὸν ποιούντες μη εκκακώμεν· καιρω γαρ ἰδίω θερίσομεν μη εκλυόμενοι. 10 Ἄρα ουν ως καιρὸν ἔχομεν, εργαζόμεθα το ἀγαθὸν προς πάντας, μάλιστα δε προς τους οικείους της πίστεως.

11 Ἴδετε πηλίκους ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τη ἐμῇ χειρί. 12 ὅσοι θέλουσιν ευπροσωπήσαι εν σαρκί, οὔτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, μόνον ἵνα μη τω σταυρω του Χριστοῦ διώκωνται. 13 ουδέ γαρ οι περιτετημένοι αυτοὶ νόμον φυλάσσουσιν, ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα εν τη υμετέρα σαρκί καυχῆσωνται. 14 ἐμοί δε μη γένοιτο καυχᾶσθαι ει μη εν τω σταυρω του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' ου ἐμοί κόσμος εσταύρωται καγὼ τω κόσμῳ. 15 εν γαρ Χριστῳ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ισχύει οὔτε ακροβυστία, ἀλλὰ καινή κτίσις. 16 και ὅσοι τω κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνην ἐπ' αυτοῦς και ἔλεος, και ἐπὶ τον Ἰσραὴλ του Θεοῦ.

17 Του λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γαρ τα στίγματα του Κυρίου Ἰησοῦ εν τῷ σώματί μου βαστάζω.

18 Ἡ χάρις του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ του πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί· ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

1 ΠΑΥΛΟΣ, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ δια θελήματος Θεοῦ, τοις ἀγίοις τοις οὔσιν εν Ἐφέσω και πιστοῖς εν Χριστῳ Ἰησοῦ· 2 χάρις ὑμῖν και εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν και Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Ευλογητὸς ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ο ευλογήσας ἡμᾶς εν πάσῃ ευλογία πνευματικῇ εν τοις ἐπουρανίοις εν Χριστῳ, 4 καθὼς και ἐξελέξατο ἡμᾶς εν αὐτῷ προ καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἀγίους και ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ, εν ἀγάπῃ 5 προορίσας ἡμᾶς εις υιοθεσίαν δια Ἰησοῦ Χριστοῦ εις αὐτὸν, κατὰ την εὐδοκίαν του θελήματος αὐτοῦ, 6 εις ἔπαινον δόξης της χάριτος αὐτοῦ, εν ἣ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς εν τῷ ἡγαπημένῳ, 7 εν ὧ ἔχομεν την ἀπολύτρωσιν δια του αἵματος αὐτοῦ, την ἀφεσιν των παραπτωμάτων, κατὰ τον πλοῦτον της χάριτος αὐτοῦ, 8 ἧς ἐπερίσσευσεν εις ἡμᾶς εν πάσῃ σοφίᾳ και φρονήσει, 9 γνωρίσας ἡμῖν το μυστήριον του θελήματος αὐτοῦ κατὰ την εὐδοκίαν αὐτοῦ, ἣν προέθετο εν αὐτῷ 10 εις οικονομίαν του πληρώματος των καιρῶν, ἀνακεφαλαίωσασθαι τα πάντα εν τῷ Χριστῳ, τα ἐπὶ τοις οὐρανοῖς και τα ἐπὶ της γῆς, εν αὐτῷ, 11 εν ὧ και ἐκληρώθημεν προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν του τα πάντα ἐνεργούντος κατὰ την βουλήν του θελήματος αὐτοῦ, 12 εις το εἶναι ἡμᾶς εις ἔπαινον δόξης αὐτοῦ, τους προηλπικότας εν τῷ Χριστῳ· 13 εν ὧ και υμείς ἀκούσαντες τον λόγον της ἀληθείας, το εὐαγγέλιον της σωτηρίας ὑμῶν, εν ὧ και πιστεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ Πνεύματι της ἐπαγγελίας τῷ Ἁγίῳ, 14 ὃς ἐστιν ἀρραβὼν της κληρονομίας ἡμῶν, εις ἀπολύτρωσιν της περιποιήσεως, εις ἔπαινον της δόξης αὐτοῦ.

15 Δια τούτο καγὼ, ἀκούσας την καθ' ὑμᾶς πίστιν εν τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ και την ἀγάπην την εις πάντας τους ἀγίους, 16 ου παύομαι εὐχαριστῶν ὑπὲρ ὑμῶν μνεῖαν ὑμῶν ποιούμενος ἐπὶ των προσευχῶν μου, 17 ἵνα ο Θεός του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ο πατήρ της δόξης, δῶῃ ὑμῖν πνεῦμα σοφίας και ἀποκαλύψεως εν ἐπιγνώσει αὐτοῦ, 18 πεφωτισμένους τους ὀφθαλμούς της καρδίας ὑμῶν, εις το εἰδέναι ὑμᾶς τις ἐστιν ἡ ἐλπίς της κλήσεως αὐτοῦ, και τις ο πλοῦτος της δόξης της κληρονομίας αὐτοῦ εν τοις ἀγίοις, 19 και τι το υπερβάλλον μέγεθος της δυνάμεως αὐτοῦ εις ἡμᾶς τους πιστεύοντας κατὰ την ἐνέργειαν του κράτους της ἰσχύος αὐτοῦ, 20 ἣν ἐνήργησεν εν τῷ Χριστῳ ἐγείρας αὐτὸν εκ νεκρῶν, και ἐκάθισεν εν δεξιᾷ αὐτοῦ εν τοις ἐπουρανίοις 21 ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς και ἐξουσίας και δυνάμεως και κυριότητος και παντός ὀνόματος ὀνομαζομένου ου μόνον εν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ και εν τῷ μέλλοντι· 22 και πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τους πόδας αὐτοῦ, και αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τη ἐκκλησίᾳ, 23 ἣτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πληρῶμα του τα πάντα εν πάσι πληρουμένου.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ κεφ. Β'

1 ΚΑΙ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς τοις παραπτώμασι και ταῖς ἀμαρτίαις, 2 εν αἷς ποτε περιεπατήσατε κατὰ τον αἰῶνα του κόσμου τούτου, κατὰ τον ἄρχοντα της ἐξουσίας του ἀέρος, του πνεύματος του νυν ἐνεργούντος εν τοις υἱοῖς της ἀπειθείας· 3 εν οἷς και ἡμεῖς πάντες ἀνεστράφημεν ποτε εν ταῖς ἐπιθυμίαις της σαρκὸς ἡμῶν, ποιούντες τα θελήματα της σαρκὸς και των διανοιών, και ἤμεν τέκνα φύσει ὀργῆς, ως και οι λοιποί· 4 ο δε Θεός πλοῦσιος ὢν εν ἐλέει, δια την πολλὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἣν ἡγάπησεν ἡμᾶς, 5 και ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοις παραπτώμασι συνεζωποποίησε τῷ Χριστῳ· χάριτί ἐστε σεσωσμένοι· 6 και συνήγειρε και συνεκάθισεν εν τοις ἐπουρανίοις εν Χριστῳ Ἰησοῦ, 7 ἵνα ἐνδείξηται εν τοις αἰῶσι τοις ἐπερχομένοις τον υπερβάλλοντα πλοῦτον της χάριτος αὐτοῦ εν χρηστότητι ἐφ' ἡμᾶς εν Χριστῳ Ἰησοῦ. 8 τη γαρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι δια της πίστεως· και τούτο ουκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ το δῶρον, 9 ουκ ἐξ

έργων, ίνα μη τις καυχῆσθαι. 10 αὐτοῦ γὰρ εἰμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ Θεός ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν.

11 Διο μνημονεύετε ὅτι ὑμεῖς ποτε τὰ ἔθνη ἐν σαρκί, οἱ λεγόμενοι ἀκροβυστία ὑπὸ τῆς λεγομένης περιτομῆς ἐν σαρκὶ χειροποιήτου, 12 ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ. 13 νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν ἐγγὺς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ. 14 αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐν καὶ τῷ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, 15 τὴν ἐχθρὰν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην, 16 καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρωθεν ἐν ἐνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἐχθρὰν ἐν αὐτῷ· 17 καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς, 18 ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφοτέροι ἐν ἐνὶ πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα. 19 ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστέ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, 20 ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, 21 ἐν ᾧ πάντα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὖξαι εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ· 22 ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομείσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ κεφ. Γ΄

1 ΤΟΥΤΟΥ χάριν ἐγὼ Παῦλος ὁ δέσμιος τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ ὑπὲρ ὑμῶν τῶν ἐθνῶν, 2 εἶγε ἠκούσατε τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τῆς δοθείσης μοι εἰς ὑμᾶς, 3 ὅτι κατὰ ἀποκάλυψιν ἐγνώρισέ μοι τὸ μυστήριον, καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ, 4 πρὸς ὃ δύνασθε ἀναγινώσκοντες νοῆσαι τὴν σύνεσίν μου ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ Χριστοῦ, 5 ὃ ἐτέρας γενεαῖς οὐκ ἐγνωρίσθη τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων ὡς νυν ἀπεκαλύφθη τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις αὐτοῦ καὶ προφήταις ἐν Πνεύματι, 6 εἶναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα καὶ σύσσωμα καὶ συμμετόχα τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ εὐαγγελίου, 7 οὐ ἐγενόμην διάκονος κατὰ τὴν δωρεάν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τὴν δοθείσάν μοι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. 8 ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ 9 καὶ φωτίσαι πάντας τὶς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, 10 ἵνα γνωρισθῇ νυν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανοῖς διὰ τῆς ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ, 11 κατὰ πρόθεσιν τῶν αἰώνων ἣν ἐποίησεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, 12 ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παρρησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει διὰ πίστεως αὐτοῦ. 13 διο αἰτούμαι μὴ ἐκκαεῖν ἐν ταῖς θλίψεσί μου ὑπὲρ ὑμῶν, ἥτις ἐστί δόξα ὑμῶν. 14 Τούτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, 15 ἐξ οὗ πάντα πατριά ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, 16 ἵνα δώῃ ὑμῖν κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ δύναμι ἐκκρατωθῆναι διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἕσω ἄνθρωπον, 17 κατοικήσαι τὸν Χριστὸν διὰ τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, 18 ἐν ἀγάπῃ ἐρριζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι ἵνα ἐξιχύσητε καταλαβέσθαι συν πάσι τοῖς ἁγίοις τὸ πλάτος καὶ μήκος καὶ βάθος καὶ ὕψος, 19 γνῶναί τε τὴν υπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πληρωθῆτε εἰς παντὸς τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ.

20 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπερεκπερισσῶν αἰτούμεθα ἢ νοούμεν, κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐνεργοῦμένην ἐν ἡμῖν, 21 αὐτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων· ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ κεφ. Δ΄

1 ΠΑΡΑΚΑΛΩ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ ἀξίως περιπατήσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε, 2 μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, 3 σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης. 4 ἐν σώμα καὶ ἐν Πνεύμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν· 5 εἰς Κύριον, μία πίστις, ἐν βάπτισμα· 6 εἰς Θεὸς καὶ πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πάσιν ἡμῖν. 7 ἐνὶ δὲ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεάς τοῦ Χριστοῦ. 8 διο λέγει· ἀναβάς εἰς ὕψος ἠχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις. 9 τὸ δὲ ἀνέβη τι ἐστὶν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς; 10 ὁ καταβάς αὐτὸς ἐστὶ καὶ ὁ ἀναβάς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα. 11 καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, 12 πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, 13 μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, 14 ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης, 15 ἀληθεύοντες δὲ ἐν ἀγάπῃ ἀυξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός, 16 ἐξ οὗ παντὸς τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβασζόμενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἐνὸς ἐκάστου μέρους τὴν αὖξιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ.

17 Τούτου οὖν λέγω καὶ μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, μηκέτι ὑμᾶς περιπατεῖν καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη περιπατεῖ ἐν ματαιότητι τοῦ νοῦς αὐτῶν, 18 ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀγνοίαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτοῖς διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν, 19 οἴτινες, ἀπηληγκότες, ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ εἰς ἐργασίαν ἀκαθαρσίας πάσης ἐν πλεονεξίᾳ. 20 ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως ἐμάθετε τὸν Χριστὸν, 21 εἶγε αὐτὸν ἠκούσατε καὶ ἐν αὐτῷ ἐδιδάχθητε, καθὼς ἐστὶν ἀλήθεια ἐν τῷ Ἰησοῦ, 22 ἀποθέσθαι ὑμᾶς κατὰ τὴν προτέραν ἀναστροφὴν τὸν

παλαιόν άνθρωπον τον φθειρόμενον κατά τας επιθυμίας της απάτης, 23 ανανεούσθαι δε τω πνεύματι του νοός υμών 24 και ενδύσασθαι τον καινόν άνθρωπον τον κατά Θεόν κτισθέντα εν δικαιοσύνη και οσιότητι της αληθείας.

25 Διο αποθέμενοι το ψεύδος λαλείτε αλήθειαν έκαστος μετά του πλησίον αυτού· ότι εσμέν αλλήλων μέλη. 26 οργίζεσθε, και μη αμαρτάνετε· ο ήλιος μη επιδυέτω επί τω παροργισμω υμών, 27 μηδέ δίδοτε τόπον τω διαβόλω. 28 ο κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μάλλον δε κοπιάτω εργαζόμενος το αγαθόν ταις χερσίν, ίνα έχη μεταδιδόναι τω χρείαν έχοντι. 29 πας λόγος σαπρός εκ του στόματος υμών μη εκπορευέσθω, αλλ' ει τις αγαθός προς οικοδομήν της χρείας, ίνα δω χάριν τοις ακούουσι. 30 και μη λυτείτε το Πνεύμα το Άγιον του Θεού, εν ω εσφραγίσθητε εις ημέραν απολυτρώσεως. 31 πάσα πικρία και θυμός και οργή και κραυγή και βλασφημία αρθήτω αφ' υμών συν πάση κακία. 32 γίνεσθε δε εις αλλήλους χρηστοί, εύσπλαγχοι, χαριζόμενοι εαυτοίς καθώς και ο Θεός εν Χριστω εχαρίσατο ημίν.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ κεφ. Ε

1 ΓΙΝΕΣΘΕ ουν μιμηταί του Θεού ως τέκνα αγαπητά, 2 και περιπατείτε εν αγάπη, καθώς και ο Χριστός ηγάπησεν ημάς και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ ημών προσφοράν και θυσίαν τω Θεω εις οσμήν ευωδίας. 3 πορνεία δε και πάσα ακαθαρσία ή πλεονεξία μηδέ ονομαζέσθω εν υμίν, καθώς πρέπει αγίοις, 4 και αισχροτής και μωρολογία ή ευτραπελία, τα ουκ ανήκοντα, αλλά μάλλον ευχαριστία. 5 τούτο γαρ εστε γινώσκοντες, ότι πας πόρνος ή ακάθαρτος ή πλεονέκτης, ος εστιν ειδωλολάτρης, ουκ έχει κληρονομίαν εν τη βασιλεία του Χριστού και Θεού. 6 Μηδείς υμάς απατάτω κενοίς λόγοις· δια ταύτα γαρ έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας. 7 μη ουν γίνεσθε συμμετοχοι αυτών. 8 ήτε γαρ ποτε σκότος, νυν δε φως εν Κυρίω· ως τέκνα φωτός περιπατείτε· -9 ο γαρ καρπός του Πνεύματος εν πάση αγαθωσύνη και δικαιοσύνη και αληθεία·- 10 δοκιμάζοντες τι εστιν ευάρεστον τω Κυρίω. 11 και μη τινι συγκοινωνείτε τοις έργοις τοις ακάρποις του σκότους, μάλλον δε και ελέγχετε· 12 τα γαρ κρυφή γινόμενα υπ' αυτών αισχρόν εστι και λέγειν· 13 τα δε πάντα ελεγχόμενα υπό του φωτός φανερούται· παν γαρ το φανερούμενον φως εστι. 14 διο λέγει· έγειρε ο καθεύδων και ανάστα εκ των νεκρών, και επιφαύσει σοι ο Χριστός.

15 Βλέπετε ουν Πως ακριβώς περιπατείτε, μη ως άσοφοι, αλλ' ως σοφοί, 16 εξαγοραζόμενοι τον καιρόν, ότι αι ημέραι πονηραί εισι. 17 δια τούτο μη γίνεσθε άφρονες, αλλά συνιέντες τι το θέλημα του Κυρίου. 18 και μη μεθύσκεσθε οίνω, εν ω εστιν ασωτία, αλλά πληρούσθε εν Πνεύματι, 19 λαλούντες εαυτοίς ψαλμοίς και ύμνοις και ωδαίς πνευματικαίς, άδοντες και ψάλλοντες εν τη καρδία υμών τω Κυρίω, 20 ευχαριστούντες πάντοτε υπέρ πάντων εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού τω Θεω και πατρί, 21 υποτασσόμενοι αλλήλοις εν φόβω Χριστού.

22 Αι γυναίκες τοις ιδίοις ανδράσιν υποτάσσεσθε ως τω Κυρίω, 23 ότι ο ανήρ εστι κεφαλή της γυναικός, ως και ο Χριστός κεφαλή της εκκλησίας, και αυτός εστι σωτήρ του σώματος. 24 αλλ' ωσπερ η εκκλησία υποτάσσεται τω Χριστω, ούτω και αι γυναίκες τοις ιδίοις ανδράσιν εν παντί. 25 οι άνδρες αγαπάτε τας γυναίκας εαυτών, καθώς και ο Χριστός ηγάπησε την εκκλησίαν και εαυτόν παρέδωκεν υπέρ αυτής, 26 ίνα αυτήν αγίαση καθάρισας τω λουτρω του ύδατος εν ρήματι, 27 ίνα παραστήση αυτήν εαυτω ένδοξον την εκκλησίαν, μη έχουσαν σπίλον ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλ' ίνα ή αγία και άμωμος. 28 ούτως οφείλουσιν οι άνδρες αγαπάν τας εαυτών γυναίκας ως τα εαυτών σώματα. ο αγαπών την εαυτού γυναίκα εαυτόν αγαπά· 29 ουδείς γαρ ποτε την εαυτού σάρκα εμίσησεν, αλλ' εκτρέφει και θάλπει αυτήν, καθώς και ο Κύριος την εκκλησίαν· 30 ότι μέλη εσμέν του σώματος αυτού, εκ της σαρκός αυτού και εκ των οστέων αυτού· 31 αντί τούτου καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν. 32 το μυστήριον τούτο μέγα εστιν, εγώ δε λέγω εις Χριστόν και εις την εκκλησίαν. 33 πλήν και υμείς οι καθ' ένα έκαστος την εαυτού γυναίκα ούτως αγαπάτω ως εαυτόν, η δε γυνή ίνα φοβήται τον άνδρα.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ κεφ. ΣΤ

1 ΤΑ τέκνα υπακούετε τοις γονεύσιν υμών εν Κυρίω· τούτο γαρ εστι δίκαιον. 2 τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα, ήτις εστιν εντολή πρώτη εν επαγγελία, 3 ίνα εύ σοι γένηται και έση μακροχρόνιος επί της γης. 4 και οι πατέρες μη παροργίζετε τα τέκνα υμών, αλλ' εκτρέφετε αυτά εν παιδεία και νοουθεσία Κυρίου. 5 Οι δούλοι υπακούετε τοις κυρίοις κατά σάρκα μετά φόβου και τρόμου εν απλότητι της καρδίας υμών ως τω Χριστω, 6 μη κατ' οφθαλμοδουλειάν ως ανθρωπάρεσκοι, αλλ' ως δούλοι του Χριστού, ποιούντες το θέλημα του Θεού εκ ψυχής, 7 μετ' ευνοίας δουλεύοντες ως τω Κυρίω και ουκ ανθρωπίοις, 8 ειδοτές ότι ό εάν τι έκαστος ποιήση αγαθόν, τούτο κομείται παρά του Κυρίου, είτε δούλος είτε ελεύθερος. 9 Και οι κύριοι τα αυτά ποιεíte προς αυτοίς, ανιέντες την απειλήν, ειδοτές ότι και υμών αυτών ο Κύριός εστιν εν ουρανοίς, και προσωποληψία ουκ έστι παρ' αυτω.

10 Το λοιπόν, αδελφοί μου, ενδυναμούσθε εν Κυρίω και εν τω κράτει της ισχύος αυτού. 11 ενδύσασθε την πανοπλίαν του Θεού προς το δύνασθαι υμάς στήναι προς τας μεθοδείας του διαβόλου· 12 ότι ουκ έστιν ημίν η πάλη προς αίμα και σάρκα, αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, προς τα πνευματικά της πονηρίας εν τοις επουρανοίς. 13 δια τούτο αναλάβετε την πανοπλίαν του Θεού, ίνα δυνηθήτε αντιστήναι εν τη ημέρα τη πονηρά και άπαντα κατεργασάμενοι στήναι. 14 στήτε ουν περιζωσάμενοι την οσφύν υμών εν αληθεία, και ενδυσάμενοι τον θώρακα της δικαιοσύνης, 15 και υποδησάμενοι τους πόδας εν ετοιμασία του ευαγγελίου της ειρήνης, 16 επί πάσιν αναλαβόντες τον θυρεόν της πίστεως, εν ω δυνησεσθε πάντα τα βέλη του πονηρού τα πεπυρωμένα σβέσαι· 17 και την περικεφαλαίαν του σωτηρίου δέξασθε, και την μάχαιραν του Πνεύματος, ό εστι ρήμα Θεού, - 18 δια πάσης προσευχής και δεήσεως, προσευχόμενοι εν παντί καιρω εν Πνεύματι, και εις αυτό τούτο αγρυπνούντες εν πάση προσκατερήσει και δεήσει περί πάντων των αγίων, 19 και υπέρ εμού, ίνα

μοι δοθή λόγος εν ανοίξει του στόματός μου, εν παρρησία γνωρίσαι το μυστήριον του ευαγγελίου, 20 υπέρ ου πρεσβεύω εν αλύσει, ίνα εν αυτω παρρησιάσωμαι ως δει με λαλήσαι.

21 Ίνα δε ειδήτε και υμείς τα κατ' εμέ, τι πράσσω, πάντα υμίν γνωρίσει Τυχικός ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω, 22 ον έπεμψα προς υμάς εις αυτό τούτο, ίνα γνώτε τα περί ημών και παρακαλέση τας καρδίας υμών.

23 Ειρήνη τοις αδελφοίς και αγάπη μετά πίστεως από Θεού πατρός και Κυρίου Ιησού Χριστού.

24 Η χάρις μετά πάντων των αγαπώντων τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν εν αφθαρσία· αμήν.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

1 ΠΑΥΛΟΣ και Τιμόθεος, δούλοι Ιησού Χριστού, πάσι τοις αγίοις εν Χριστω Ιησού τοις ούσιν εν Φιλίπποις συν επισκόποις και διακόνοις· 2 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

3 Ευχαριστώ τω Θεω μου επί πάση τη μνεία υμών, 4 πάντοτε εν πάση δεήσει μου υπέρ πάντων υμών μετά χαράς την δέησιν ποιούμενος 5 επί τη κοινωνία υμών εις το ευαγγέλιον από πρώτης ημέρας άχρι του νυν, 6 πεπειθώς αυτό τούτο, ότι ο εναρξάμενος εν υμίν έργον αγαθόν επιτελέσει άχρις ημέρας Ιησού Χριστού, 7 καθώς εστι δίκαιον εμοί τούτο φρονείν υπέρ πάντων υμών δια το έχειν με εν τη καρδια υμάς, εν τε τοις δεσμοίς μου και εν τη απολογία και βεβαιώσει του ευαγγελίου συγκοινωνούς μου της χάριτος πάντας υμάς όντας. 8 μάρτυς γαρ μου εστιν ο Θεός, ως επιποθώ πάντας υμάς εν σπλάγχνοις Ιησού Χριστού. 9 και τούτο προσεύχομαι, ίνα η αγάπη υμών έτι μάλλον και μάλλον περισσεύη εν επιγνώσει και πάση αισθήσει, 10 εις το δοκιμάζειν υμάς τα διαφέροντα, ίνα ήτε ειλικρινείς και απρόσκοποι εις ημέραν Χριστού, 11 πεπληρωμένοι καρπών δικαιοσύνης των δια Ιησού Χριστού εις δόξαν και έπαινον Θεού.

12 Γινώσκειν δε υμάς βούλομαι, αδελφοί, ότι τα κατ' εμέ μάλλον εις προκοπήν του ευαγγελίου ελήλυθεν, 13 ωστε τους δεσμούς μου φανερούς εν Χριστω γενέσθαι εν όλω τω πραιτωρίω και τοις λοιποίς πάσι, 14 και τους πλείονας των αδελφών εν Κυρίω πεπειθότας τοις δεσμοίς μου περισσοτέρως τολμάν αφόβως τον λόγον λαλείν. 15 τινές μεν και δια φθόνον και έριν, τινές δε και δι' ευδοκίαν τον Χριστόν κηρύσσουν· 16 οι μεν εξ εριθείας τον Χριστόν καταγγέλλουσιν, ουχ αγνώς, οίόμενοι θλίψιν επιφέρειν τοις δεσμοίς μου· 17 οι δε εξ αγάπης, ειδότες ότι εις απολογίαν του ευαγγελίου κείμαι. 18 τι γαρ; πλην παντί τρόπω, είτε προφάσει είτε αληθεία, Χριστός καταγγέλλεται. και εν τούτω χαίρω, αλλά και χαρήσομαι· 19 οίδα γαρ ότι τούτό μοι αποβήσεται εις σωτηρίαν δια της υμών δεήσεως και επιχορηγίας του Πνεύματος Ιησού Χριστού, 20 κατά την αποκαραδοκίαν και ελπίδα μου ότι εν ουδενί αισχυνθήσομαι, αλλ' εν πάση παρρησία, ως πάντοτε, και νυν μεγαλυθήσεται Χριστός εν τω σώματί μου είτε δια ζωής είτε δια θανάτου. 21 Εμοί γαρ το ζήν Χριστός και το αποθανείν κέρδος. 22 ει δε το ζήν εν σαρκί, τούτό μοι καρπός έργου, και τι αιρήσομαι ου γνωρίζω. 23 συνέχομαι δε εκ των δύο, την επιθυμίαν έχων εις το αναλύσαι και συν Χριστω είναι· πολλω γαρ μάλλον κρείσσον· 24 το δε επιμένειν εν τη σαρκί αναγκαιότερον δι' υμάς. 25 και τούτο πεπειθώς οίδα ότι μενώ και συμπαραμενώ πάσιν υμίν εις την υμών προκοπήν και χαράν της πίστεως, 26 ίνα το καύχημα υμών περισσεύη εν Χριστω Ιησού εν εμοί δια της εμής παρουσίας πάλιν προς υμάς. 27 Μόνον αξίως του ευαγγελίου του Χριστού πολιτεύεσθε, ίνα είτε ελθών και ιδών υμάς είτε απών ακούσω τα περί υμών, ότι στήκετε εν ενί πνεύματι, μια ψυχή συναθλούντες τη πίστει του ευαγγελίου, 28 και μη πτυρόμενοι εν μηδενί υπό των αντικειμένων, ήτις αυτοίς μεν εστιν ένδειξις απωλείας, υμίν δε σωτηρίας, και τούτο από Θεού· 29 ότι υμίν εχαρίσθη το υπέρ Χριστού, ου μόνον το εις αυτόν πιστεύειν, αλλά και το υπέρ αυτού πάσχειν, - 30 τον αυτόν αγώνα έχοντες, οίον ειδετε εν εμοί και νυν ακούετε εν εμοί.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ κεφ. Β΄

1 Ει τις ουν παράκλησις εν Χριστω, ει τι παραμύθιον αγάπης, ει τις κοινωνία Πνεύματος, ει τις σπλάγχνα και οικτιρμοί, 2 πληρώσατέ μου την χαράν, ίνα το αυτό φρονήτε, την αυτήν αγάπην έχοντες, σύμψυχοι, το εν φρονούντες, 3 μηδέν κατά εριθείαν ή κενοδοξίαν, αλλά τη ταπεινοφροσύνη αλλήλους ηγούμενοι υπερέχοντας εαυτών. 4 μη τα εαυτών έκαστος σκοπείτε, αλλά και τα ετέρων έκαστος. 5 τούτο γαρ φρονείσθω εν υμίν ό και εν Χριστω Ιησού, 6 ος εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο το είναι ίσα Θεω, 7 αλλ' εαυτόν εκένωσε μορφήν δούλου λαβών, εν ομοιώματι ανθρώπων γενόμενος, 8 και σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος εταπεινώσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού. 9 διο και ο Θεός αυτόν υπερύψωσε και εχαρίσατο αυτω όνομα το υπέρ παν όνομα, 10 ίνα εν τω ονόματι Ιησού παν γόνυ κάμψη επιουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, 11 και πάσα γλώσσα εξομολογήσεται ότι Κύριος Ιησούς Χριστός εις δόξαν Θεού πατρός.

12 Ώστε, αγαπητοί μου, καθώς πάντοτε υπηκούσατε, μη ως εν τη παρουσία μου μόνον, αλλά νυν πολλω μάλλον εν τη απουσία μου, μετά φόβου και τρόμου την εαυτών σωτηρίαν κατεργάζεσθε· 13 ο Θεός γαρ εστιν ο ενεργών εν υμίν και το θέλειν και το ενεργείν υπέρ της ευδοκίας. 14 πάντα ποιείτε χωρίς γογγυσμών και διαλογισμών, 15 ίνα γένησθε άμεμπτοι και ακέραιοι, τέκνα Θεού αμώμητα εν μέσω γενεάς σκολιάς και διεστραμμένης, εν οίς φαίνεσθε ως φωστήρες εν κόσμω, 16 λόγον ζωής επέχοντες, εις καύχημα εμοί εις ημέραν Χριστού, ότι ουκ εις κενόν έδραμον

ουδέ εις κενόν εκοπίασα. 17 Αλλ' ει και σπένδομαι επί τη θυσία και λειτουργία της πίστεως υμών, χαίρω και συγχαίρω πάσιν υμίν· 18 το δ' αυτό και υμείς χαίρετε και συγχαίρετέ μοι.

19 Ελπίζω δε εν Κυρίω Ιησού Τιμόθεον ταχέως πέμψαι υμίν, ίνα καγώ ευψυχώ γνούς τα περι υμών· 20 ουδένα γαρ έχω ισόψυχον, όστις γνησίως τα περι υμών μεριμνήσει· 21 οι πάντες γαρ τα εαυτών ζητούσιν, ου τα του Χριστού Ιησού. 22 την δε δοκιμήν αυτού γινώσχετε, ότι ως πατρί τέκνον συν εμοί εδούλευσεν εις το ευαγγέλιον. 23 τούτον μεν ουν ελπίζω πέμψαι ως αν απίδω τα περι εμέ εξαυτής· 24 πέποιθα δε εν Κυρίω ότι και αυτός ταχέως ελεύσομαι. 25 Αναγκαίον δε ηγησάμην Επαφρόδιτον τον αδελφόν και συνεργόν και συστρατιώτην μου, υμών δε απόστολον και λειτουργόν της χρείας μου, πέμψαι προς υμάς, 26 επειδή επιποθών ην πάντας υμάς, και αδημονών διότι ηκούσατε ότι ησθένησε. 27 και γαρ ησθένησε παραπλήσιον θανάτου· αλλ' ο Θεός αυτόν ηλέησεν, ουκ αυτόν δε μόνον, αλλά και εμέ, ίνα μη λύπην επί λύπην σχώ. 28 σπουδαιοτέρως ουν έπεμψα αυτόν, ίνα ιδόντες αυτόν πάλιν χαρήτε, καγώ αλυπότερος ω. 29 προσδέχεσθε ουν αυτόν εν Κυρίω μετά πάσης χαράς, και τους τοιούτους εντίμους έχετε, 30 ότι δια το έργον του Χριστού μέχρι θανάτου ήγγισε, παραβουλεύσάμενος τη ψυχή, ίνα αναπληρώση το υμών υστέρημα της προς με λειτουργίας.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ κεφ. Γ΄

1 Το λοιπόν, αδελφοί μου, χαίρετε εν Κυρίω. τα αυτά γράφειν υμίν εμοί μεν ουκ οκνηρόν, υμίν δε ασφαλές. 2 Βλέπετε τους κύνας, βλέπετε τους κακούς εργάτας, βλέπετε την κατατομήν· 3 ημείς γαρ εσμεν η περιτομή, οι Πνεύματι Θεού λατρεύοντες και καυχώμενοι εν Χριστω Ιησού και ουκ εν σαρκί πεποισθότες, 4 καίπερ εγώ έχων πεποισθίσιν και εν σαρκί. ει τις δοκεί άλλος πεποισθέναι εν σαρκί, εγώ μάλλον· 5 περιτομή οκταήμερος, εκ γένους Ισραήλ, φυλής Βενιαμίν, Εβραίος εξ Εβραίων, κατά νόμον Φαρισαίος, 6 κατά ζήλον διώκων την εκκλησίαν, κατά δικαιοσύνην την εν νόμω γενόμενος άμεμπτος. 7 αλλ' άτινα ην μοι κέρδη, ταύτα ήγημαι δια τον Χριστόν ζημίαν. 8 αλλά μενούγγε και ηγούμαι πάντα ζημίαν είναι δια το υπερέχον της γνώσεως Χριστού Ιησού του Κυρίου μου, δι' ον τα πάντα εξημιώθην, και ηγούμαι σκύβαλα είναι ίνα Χριστόν κερδήσω 9 και ευρεθώ εν αυτω μη έχων εμήν δικαιοσύνην την εκ νόμου, αλλά την δια πίστεως Χριστού, την εκ Θεού δικαιοσύνην επί τη πίστει, 10 του γνώναι αυτόν και την δύναμιν της αναστάσεως αυτού και την κοινωνίαν των παθημάτων αυτού, συμμορφούμενος τω θανάτω αυτού, 11 ει πως καταντήσω εις την εξανάστασιν των νεκρών. 12 ουχ ότι ήδη έλαβον ή ήδη τετελειώμαι, διώκω δε ει και καταλάβω, εφ' ω και κατελήφθην υπό του Χριστού Ιησού. 13 αδελφοί, εγώ εμαυτόν ούπω λογιζομαι κατειληφέναι· 14 εν δε, τα μεν οπίσω επιλανθανόμενος τοις δε έμπροσθεν επεκτεινόμενος κατά σκοπόν διώκω επί το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστω Ιησού. 15 όσοι ουν τέλειοι, τούτο φρονώμεν· και ει τι ετέρως φρονείτε, και τούτο ο Θεός υμίν αποκαλύψει. 16 πλήν εις ό εφθάσαμεν, τω αυτω στοιχείν κανόνι, το αυτό φρονείν. 17 Συμμιμηταί μου γίνεσθε, αδελφοί, και σκοπείτε τους ούτω περιπατούντας, καθώς έχετε τύπον ημάς. 18 πολλοί γαρ περιπατούσιν, -ους πολλάκις έλεγον υμίν, νυν δε και κλαίων λέγω, τους εχθρούς του σταυρού του Χριστού, 19 ων το τέλος απώλεια, ων ο θεός η κοιλία και η δόξα εν τη αισχύνη αυτών, οι τα επίγεια φρονούντες! 20 ημών γαρ το πολίτευμα εν ουρανοίς υπάρχει, εξ ου και σωτήρα απεκδεχόμεθα Κύριον Ιησούν Χριστόν, 21 ος μετασχηματίσει το σώμα της ταπεινώσεως ημών εις το γενέσθαι αυτό σύμμορφον τω σώματι της δόξης αυτού κατά την ενεργειαν του δύνασθαι αυτόν και υποτάξαι αυτω τα πάντα.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ κεφ. Δ΄

1 ΟΣΤΕ, αδελφοί μου αγαπητοί και επιπόθητοι, χαρά και στέφανός μου, ούτω στήκετε εν Κυρίω, αγαπητοί. 2 Ευοδίαν παρακαλώ και Συντύχην παρακαλώ το αυτό φρονείν εν Κυρίω· 3 ναί ερωτώ και σε, Σύζυγε γνήσιε, συλλαμβάνου αυταίς, αίτινες εν τω ευαγγελίω συνήθλησάν μοι μετά και Κλήμεντος και των λοιπών συνεργών μου, ων τα ονόματα εν βίβλω ζωής.

4 Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε· πάλιν ερώ, χαίρετε. 5 το επιεικές υμών γνωσθήτω πάσιν ανθρώποις. ο Κύριος εγγύς. 6 μηδέν μεριμνάτε, αλλ' εν παντί τη προσευχή και τη δεήσει μετά ευχαριστίας τα αιτήματα υμών γνωριζέσθω προς τον Θεόν. 7 και η ειρήνη του Θεού η υπερέχουσα πάντα νουν φρουρήσει τας καρδίας υμών και τα νοήματα υμών εν Χριστω Ιησού.

8 Το λοιπόν, αδελφοί, όσα εστίν αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα αγνά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, ει τις αρετή και ει τις έπαινος, ταύτα λογίζεσθε· 9 α και εμάθετε και παρελάβετε και ηκούσατε και είδετε εν εμοί, ταύτα πράσσετε· και ο Θεός της ειρήνης έσται μεθ' υμών.

10 Εχάρην δε εν Κυρίω μεγάλως ότι ήδη ποτέ ανεθάλετε το υπέρ εμού φρονείν· εφ' ω και εφρονείτε, ηκαιρείσθε δε. 11 ουχ ότι καθ' υστέρησιν λέγω· εγώ γαρ έμαθον εν οίς ειμι αυάρκης είναι. 12 οίδα και ταπεινούσθαι, οίδα και περισσεύειν· εν παντί και εν πάσι μεμύημαι και χορτάζεσθαι και πεινάν, και περισσεύειν και υστερείσθαι· 13 πάντα ισχύω εν τω ενδυναμουντί με Χριστω. 14 πλήν καλώς εποιήσατε συγκοινωνήσαντές μοι τη θλίψει. 15 οίδατε δε και υμείς, Φιλιππησίοι, ότι εν αρχή του ευαγγελίου, ότε εξήλθον από Μακεδονίας, ουδεμία μοι εκκλησία εκοινωνήσεν εις λόγον δόσεως και λήψεως ει μη υμείς μόνοι, 16 ότι και εν Θεσσαλονίκη και άπαξ και δις εις την χρείαν μοι επέμψατε. 17 ουχ ότι επιζητώ το δόμα, αλλ' επιζητώ τον καρπόν τον πλεονάζοντα εις λόγον υμών. 18 απέχω δε πάντα και περισσεύω· πεπλήρωμαι δεξάμενος παρά Επαφροδίτου τα παρ' υμών, οσμήν ευωδίας, θυσίαν δεκτήν, ευάρεστον τω Θεω. 19 ο δε Θεός μου πληρώσει πάσαν χρείαν υμών κατά τον πλούτον αυτού εν δόξη εν Χριστω Ιησού. 20 Τω δε Θεω και πατρί ημών η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

21 Ασπάσασθε πάντα άγιον εν Χριστω Ιησού. ασπάζονται υμάς οι συν εμοί αδελφοί. 22 ασπάζονται υμάς οι άγιοι, μάλιστα δε οι εκ της Καίσαρος οικίας.

Η χάρις του Κυρίου Ιησού Χριστού μετά πάντων υμών· αμήν.

ΠΡΟΣ ΚΟΛΑΣΣΑΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

1 ΠΑΥΛΟΣ, απόστολος Ιησού Χριστού δια θελήματος Θεού, και Τιμόθεος ο αδελφός, 2 τοις εν Κολοσσαίς αγίοις και πιστοίς αδελφοίς εν Χριστω· χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

3 Ευχαριστούμεν τω Θεω και πατρί του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού πάντοτε περί υμών προσευχόμενοι, 4 ακούσαντες την πίστιν υμών εν Χριστω Ιησού και την αγάπην την εις πάντας τους αγίους, 5 δια την ελπίδα την αποκειμένην υμίν εν τοις ουρανοίς, ην προηκούσατε εν τω λόγω της αληθείας του ευαγγελίου 6 του παρόντος εις υμάς, καθώς και εν παντί τω κόσμω, και έστι καρποφορούμενον και αυξανόμενον καθώς και εν υμίν, αφ' ης ημέρας ηκούσατε και επέγνωτε την χάριν του Θεού εν αληθεία, 7 καθώς και εμάθετε από Επαφρά του αγαπητού συνδούλου ημών, ος εστι πιστός υπέρ υμών διάκονος του Χριστού, 8 ο και δηλώσας ημίν την υμών αγάπην εν Πνεύματι. 9 Δια τούτο και ημείς, αφ' ης ημέρας ηκούσαμεν, ου παυόμεθα υπέρ υμών προσευχόμενοι και αιτούμενοι ίνα πληρωθήτε την επίγνωσιν του θελήματος αυτού εν πάση σοφία και συνέσει και πνευματική, 10 περιπατήσαι υμάς αξίως του Κυρίου εις πάσαν αρέσκειαν, εν παντί έργω αγαθω καρποφορούντες και αυξανόμενοι εις την επίγνωσιν του Θεού, 11 εν πάση δυνάμει δυναμούμενοι κατά το κράτος της δόξης αυτού εις πάσαν υπομονήν και μακροθυμίαν, μετά χαράς 12 ευχαριστούντες τω Θεω και πατρί τω ικανώσαντι ημάς εις την μερίδα του κλήρου των αγίων εν τω φωτί, 13 ος ερρύσατο ημάς εκ της εξουσίας του σκότους και μετέστησεν εις την βασιλείαν του υιού της αγάπης αυτού, 14 εν ω έχομεν την απολύτρωσιν, την άφεσιν των αμαρτιών· 15 ος εστιν εικών του Θεού του αοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως, 16 ότι εν αυτω εκτίσθη τα πάντα, τα εν τοις ουρανοίς και τα επί της γης, τα ορατά και τα άορατα, είτε θρόνοι είτε κυριότητες είτε αρχαί είτε εξουσίαι· τα πάντα δι' αυτού και εις αυτόν έκτισται· 17 και αυτός εστι προ πάντων, και τα πάντα εν αυτω συνέστηκε, 18 και αυτός εστιν η κεφαλή του σώματος, της εκκλησίας· ος εστιν αρχή, πρωτότοκος εκ των νεκρών, ίνα γένηται εν πάσιν αυτός πρωτεύων, 19 ότι εν αυτω ευδόκησε παν το πλήρωμα κατοικήσαι 20 και δι' αυτού αποκαταλλάξαι τα πάντα εις αυτόν, ειρηνοποιήσας δια του αίματος του σταυρού αυτού, δι' αυτού είτε τα επί της γης είτε τα εν τοις ουρανοίς. 21 και υμάς ποτε όντας απηλλοτριωμένους και εχθρούς τη διανοία εν τοις έργοις τοις πονηροίς, νυνί δε αποκατήλαξεν 22 εν τω σώματι της σαρκός αυτού δια του θανάτου, παραστήσαι υμάς αγίους και αμώμους και ανεγκλήτους κατενώπιον αυτού, 23 ει γε επιμένετε τη πίστει θεμελιωμένοι και εδραίοι και μη μετακινούμενοι από της ελπίδος του ευαγγελίου ου ηκούσατε, του κηρυχθέντος εν πάση τη κτίσει τη υπό τον ουρανόν, ου εγενόμην εγώ Παύλος διάκονος.

24 Νυν χαίρω εν τοις παθήμασί μου υπέρ υμών και ανταναπληρώ τα υστερήματα των θλίψεων του Χριστού εν τη σαρκί μου υπέρ του σώματος αυτού, ό εστιν η εκκλησία, 25 ης εγενόμην εγώ διάκονος κατά την οικονομίαν του Θεού την δοθεισάν μοι εις υμάς, πληρώσαι τον λόγον του Θεού, 26 το μυστήριον το αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών, νυνί δε εφανέρωθη τοις αγίοις αυτού, 27 οίς ηθέλησεν ο Θεός γνωρίσαι τις ο πλούτος της δόξης του μυστηρίου τούτου εν τοις έθνεσιν, ος εστι Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης· 28 ον ημείς καταγγέλλομεν νουθετούντες πάντα άνθρωπον και διδάσκοντες πάντα άνθρωπον εν πάση σοφία, ίνα παραστήσωμεν πάντα άνθρωπον τέλειον εν Χριστω Ιησού· 29 εις ό και κοπιώ αγωνιζόμενος κατά την ενέργειαν αυτού την ενεργουμένην εν εμοί εν δυνάμει.

ΠΡΟΣ ΚΟΛΑΣΣΑΕΙΣ κεφ. Β΄

1 ΘΕΛΩ γαρ υμάς ειδέναι ηλίκον αγώνα έχω περί υμών και των εν Λαοδικεία και όσοι ουχ εωράκασιν το πρόσωπόν μου εν σαρκί, 2 ίνα παρακληθώσιν αι καρδιαί αυτών, συμβιβασθέντων εν αγάπη και εις πάντα πλούτον της πληροφορίας της συνέσεως, εις επίγνωσιν του μυστηρίου του Θεού και πατρός και του Χριστού, 3 εν ω εισι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως απόκρυφοι. 4 Τούτο δε λέγω ίνα μη τις υμάς παραλογίζηται εν πιθανολογία· 5 ει γαρ και τη σαρκί άπειμι, αλλά τω πνεύματι συν υμίν ειμι, χαίρων και βλέπων υμών την τάξιν και το στερέωμα της εις Χριστόν πίστεως υμών.

6 Ως ουν παρελάβετε τον Χριστόν Ιησούν τον Κύριον, εν αυτω περιπατείτε, 7 ερριζωμένοι και εποικοδομούμενοι εν αυτω και βεβαιούμενοι εν τη πίστει καθώς εδιδάχθητε, περισσεύοντες εν αυτη εν ευχαριστία. 8 Βλέπετε μη τις υμάς έσται ο συλαγωγών δια της φιλοσοφίας και κενής απάτης, κατά την παράδοσιν των ανθρώπων, κατά τα στοιχεία του κόσμου και ου κατά Χριστόν· 9 ότι εν αυτω κατοικεί παν το πλήρωμα της θεότητος σωματικώς, 10 και εστέ εν αυτω πεπληρωμένοι, ος εστιν η κεφαλή πάσης αρχής και εξουσίας, 11 εν ω και περιετμήθητε περιτομή χειροποιήτω εν τη απεκδύσει του σώματος των αμαρτιών της σαρκός, εν τη περιτομή του Χριστού, 12 συνταφέντες αυτω εν τω βαπτίσματι, εν ω και συνηγέρθητε δια της πίστεως της ενεργείας του Θεού του εγείραντος αυτόν εκ των νεκρών. 13 και υμάς, νεκρούς όντας εν τοις παραπτώμασι και τη ακροβυστία της σαρκός υμών, συνεζωποποίησεν υμάς συν αυτω, χαρισάμενος ημίν πάντα τα παραπτώματα, 14 εξαλείψας το καθ' ημών χειρόγραφον τοις δόγμασιν ό ην

υπεναντίον ημίν, και αυτό ήρην εκ του μέσου προσηλώσας αυτό τω σταυρω· 15 απεκδυσάμενος τας αρχάς και τας εξουσίας εδειγμάτισεν εν παρρησία, θριαμβεύσας αυτούς εν αυτω.

16 Μη ουν τις υμάς κρινέτω εν βρώσει ή εν πόσει ή εν μέρει εορτής ή νουμηνίας ή σαββάτων, 17 α εστι σκιά των μελλόντων, το δε σώμα Χριστού. 18 μηδείς υμάς καταβραβεύετω θέλων εν ταπεινοφροσύνη και θρησκεία των αγγέλων, α μη εώρακεν εμβατεύων, εική φυσιούμενος υπό του νοός της σαρκός αυτού, 19 και ου κρατών την κεφαλήν, εξ ου παν το σώμα δια των αφών και συνδέσμων επιχορηγούμενον και συμβιβαζόμενον αύξει την αύξησιν του Θεού.

20 Ει ουν απεθάνετε συν τω Χριστω από των στοιχείων του κόσμου, τι ως ζώντες εν κόσμω δογματίζεσθε, 21 μη άψη μηδέ γεύση μηδέ θίγης - 22 α εστι πάντα εις φθοράν τη αποχρήσει- κατά τα εντάλματα και διδασκαλίας των ανθρώπων; 23 άτινά εστι λόγον μεν έχοντα σοφίας εν εθελοθρησκεία και ταπεινοφροσύνη και αφειδία σώματος, ουκ εν τιμή τινη προς πλησμονήν της σαρκός.

ΠΡΟΣ ΚΟΛΑΣΣΑΕΙΣ κεφ. Γ΄

1 Ει ουν συνηγέρθητε τω Χριστω, τα άνω ζητείτε, ου ο Χριστός εστιν εν δεξιά του Θεού καθήμενος, 2 τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης. 3 απεθάνετε γαρ, και η ζωή υμών κέκρυπται συν τω Χριστω εν τω Θεω· 4 όταν ο Χριστός φανερωθή, η ζωή ημών, τότε και υμείς συν αυτω φανερωθήσεσθε εν δόξη.

5 Νεκρώσατε ουν τα μέλη υμών τα επί της γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν, και την πλεονεξίαν, ήτις εστιν ειδωλολατρία, 6 δι' α έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας, 7 εν οίς και υμείς περιεπατήσατέ ποτε, ότε εξήτε εν αυτοίς· 8 νυνί δε απόθεσθε και υμείς τα πάντα, οργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αισχρολογίαν εκ του στόματος υμών· 9 μη ψεύδεσθε εις αλλήλους, απεκδυσάμενοι τον παλαιόν άνθρωπον συν ταις πράξεσιν αυτού 10 και ενδυσάμενοι τον νέον τον ανακαινούμενον εις επίγνωσιν κατ' εικόνα του κτίσαντος αυτόν, 11 όπου ουκ ένι Έλλην και Ιουδαίος, περιτομή και ακροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ελεύθερος, αλλά τα πάντα και εν πάσι Χριστός. 12 Ενδύσασθε ουν, ως εκλεκτοί του Θεού άγιοι και ηγαπημένοι, σπλάγχνα οικτιρμού, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν, 13 ανεχόμενοι αλλήλων και χαριζόμενοι εαυτοίς εάν τις προς τινα έχη μομφήν· καθώς και ο Χριστός εχαρίσατο υμίν, ούτω και υμείς· 14 επί πάσι δε τούτοις την αγάπην, ήτις εστι σύνδεσμος της τελειότητος. 15 και η ειρήνη του Θεού βραβευέτω εν ταις καρδίαις υμών, εις ην και εκλήθητε εν ενί σώματι· και ευχάριστοι γίνεσθε· 16 ο λόγος του Χριστού ενοικείτω εν υμίν πλουσίως, εν πάση σοφία διδάσκοντες και νουθετούντες εαυτούς ψαλμοίς και ύμνοις και ωδαίς πνευματικαίς, εν χάριτι άδοντες εν τη καρδιά υμών τω Κυρίω. 17 και παν ό,τι αν ποιήτε εν λόγω ή εν έργω, πάντα εν ονόματι Κυρίου Ιησού, ευχαριστούντες τω Θεω και πατρί δι' αυτού.

18 Αι γυναίκες υποτάσσεσθε τοις ανδράσιν, ως ανήκεν εν Κυρίω. 19 Οι άνδρες αγαπάτε τας γυναίκας και μη πικραίνεσθε προς αυτάς. 20 Τα τέκνα υπακούετε τοις γονεύσι κατά πάντα· τούτο γαρ εστιν ευάρεστον τω Κυρίω. 21 Οι πατέρες μη ερεθίζετε τα τέκνα υμών, ίνα μη αθυμώσιν. 22 Οι δούλοι υπακούετε κατά πάντα τοις κατά σάρκα κυρίοις, μη εν οφθαλμοδουλιαις, ως ανθρωπάρεσκοι, αλλ' εν απλότητι καρδίας, φοβούμενοι τον Θεόν. 23 και παν ό,τι εάν ποιήτε, εκ ψυχής εργαζεσθε, ως τω Κυρίω και ουκ ανθρωπίοις, 24 ειδότες ότι από Κυρίου απολήψεσθε την ανταπόδοσιν της κληρονομίας· τω γαρ Κυρίω Χριστω δουλεύετε· 25 ο δε αδίκων κομειείται η δίκη, και ουκ έστι προσωποληψία.

ΠΡΟΣ ΚΟΛΑΣΣΑΕΙΣ κεφ. Δ΄

1 Οι κύριοι το δίκαιον και την ισότητα τοις δούλοις παρέχεσθε, ειδότες ότι και υμείς έχετε Κύριον εν ουρανοίς.

2 Τη προσευχή προσκαρτερείτε, γρηγορούντες εν αυτη εν ευχαριστία, 3 προσευχόμενοι άμα και περί ημών, ίνα ο Θεός ανοίξη ημίν θύραν του λόγου, λαλήσαι το μυστήριον του Χριστού, δι' ό και δέδεμαι, 4 ίνα φανερώσω αυτό ως δεί με λαλήσαι. 5 Εν σοφία περιπατείτε προς τους έξω, τον καιρόν εξαγοραζόμενοι. 6 ο λόγος υμών πάντοτε εν χάριτι, άλατι ηρτυμένος, ειδέναι Πως δεί υμάς ενί εκάστω αποκρίνεσθαι.

7 Τα κατ' εμέ πάντα γνωρίσει υμίν Τυχικός ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος και σύνδουλος εν Κυρίω, 8 ον έπεμψα προς υμάς εις αυτό τούτο, ίνα γνω τα περί υμών και παρακαλέση τας καρδίας υμών, 9 συν'Ονησίμω τω πιστω και αγαπητω αδελφω, ος εστιν εξ υμών· πάντα υμίν γνωριούσι τα ώδε.

10 Ασπάζεται υμάς Αρίσταρχος ο συναιχμάλωτός μου, και Μάρκος ο ανεπιός Βαρνάβα. -περί ου ελάβετε εντολάς· εάν έλθη προς υμάς, δέξασθε αυτόν,- 11 και Ιησούς ο λεγόμενος Ιούστος, οι όντες εκ περιτομής, ούτοι μόνοι συνεργοί εις την βασιλείαν του Θεού, οίτινες εγενήθησάν μοι παρηγορία. 12 ασπάζεται υμάς Επαφράς ο εξ υμών, δούλος Χριστού, πάντοτε αγωνιζόμενος υπέρ υμών εν ταις προσευχαίς, ίνα σήητε τέλειοι και πεπληρωμένοι εν παντί θελήματι του Θεού· 13 μαρτυρώ γαρ αυτω ότι έχει ζήλον πολύν υπέρ υμών και των εν Λαοδικεία και των εν Ιεραπόλει. 14 ασπάζεται υμάς Λουκάς ο ιατρός ο αγαπητός και Δημάς. 15 ασπάσασθε τους εν Λαοδικεία αδελφούς και Νυμφάν και την κατ' οικον αυτού εκκλησίαν· 16 και όταν αναγνωσθή παρ' υμίν η επιστολή, ποιήσατε ίνα και εν τη Λαοδικέων εκκλησία αναγνωσθή, και την εκ Λαοδικείας ίνα και υμείς αναγνώτε. 17 και είπατε Αρχίππω· βλέπε την διακονίαν ην παρέλαβες εν Κυρίω, ίνα αυτήν πληροίς. 18 Ο ασπασμός τη εμή χειρί Παύλου. μνημονεύετέ μου των δεσμών. Η χάρις μεθ' υμών· αμήν.

**ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

1 ΠΑΥΛΟΣ και Σιλουανός και Τιμόθεος τη εκκλησία Θεσσαλονικέων εν Θεω πατρί και Κυρίω Ιησού Χριστω· χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.
2 Ευχαριστούμεν τω Θεω πάντοτε περί πάντων υμών μνείαν υμών ποιούμενοι επί των προσευχών ημών, 3 αδιαλείπτως μνημονεύοντες υμών του έργου της πίστεως και του κόπου της αγάπης και της υπομονής της ελπίδος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού έμπροσθεν του Θεού και πατρός ημών, 4 ειδότες, αδελφοί ηγαπημένοι υπό Θεού, την εκλογήν υμών, 5 ότι το ευαγγέλιον ημών ουκ εγενήθη εις υμάς εν λόγω μόνον, αλλά και εν δυνάμει και εν Πνεύματι Αγίω και εν πληροφορία πολλή, καθώς οίδατε οίοι εγενήθημεν εν υμίν δι' υμάς· 6 και υμείς μιμηταί ημών εγενήθητε και του Κυρίου δεξάμενοι τον λόγον εν θλίψει πολλή μετά χαράς Πνεύματος Αγίου, 7 ωστε γενέσθαι υμάς τύπους πάσι τοις πιστεύουσιν εν τη Μακεδονία και εν τη Αχαΐα. 8 αφ' υμών γαρ εξήχεται ο λόγος του Κυρίου· ου μόνον εν τη Μακεδονία και εν τη Αχαΐα, αλλά και εν παντί τόπω η πίστις υμών η προς τον Θεόν εξεήλυθεν, ωστε μη χρείαν ημάς έχειν λαλείν τι· 9 αυτοί γαρ περί ημών απαγγέλλουσιν οποίαν είσοδον έσχομεν προς υμάς, και Πως επεστρέψατε προς τον Θεόν από των ειδώλων δουλεύειν Θεω ζώντι και αληθινω, 10 και αναμένειν τον υιόν αυτού εκ των ουρανών, ον ήγειρεν εκ των νεκρών, Ιησούν τον ρυόμενον ημάς από της οργής της ερχομένης.

Α' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ κεφ. Β'

1 ΑΥΤΟΙ γαρ οίδατε, αδελφοί, την είσοδον ημών την προς υμάς ότι, ου κενή γέγονεν, 2 αλλά προπαθόντες και υβρισθέντες, καθώς οίδατε, εν Φιλίπποις, επαρρησιασάμεθα εν τω Θεω ημών λαλήσαι προς υμάς το ευαγγέλιον του Θεού εν πολλω αγώνι. 3 η γαρ παράκλησις ημών ουκ εκ πλάνης ουδέ εξ ακαθαρσίας, ούτε εν δόλω, 4 αλλά καθώς δεδοκιμάσαμεθα υπό του Θεού πιστευθήναι το ευαγγέλιον, ούτω λαλούμεν, ουχ ως ανθρωποις αρέσκοντες, αλλά τω Θεω τω δοκιμάζοντι τας καρδίας ημών. 5 ούτε γαρ ποτε εν λόγω κολακείας εγενήθημεν, καθώς οίδατε, ούτε εν προφάσει πλεονεξίας, Θεός μάρτυς, 6 ούτε ζητούντες εξ ανθρώπων δόξαν, ούτε αφ' υμών ούτε από άλλων, δυνάμενοι εν βάρει είναι ως Χριστού απόστολοι, 7 αλλ' εγενήθημεν ήπιοι εν μέσω υμών, ως αν τροφός θάλπη τα εαυτής τέκνα· 8 ούτως ομειρόμενοι υμών ευδοκούμεν μεταδούναι υμίν ου μόνον το ευαγγέλιον του Θεού, αλλά και τας εαυτών ψυχάς, διότι αγαπητοί ημίν γενένησθε. 9 μνημονεύετε γαρ, αδελφοί, τον κόπον ημών και τον μόχθον· νυκτός γαρ και ημέρας εργαζόμενοι προς το μη επιβαρήςάι τινα υμών εκηρύξαμεν εις υμάς το ευαγγέλιον του Θεού. 10 υμείς μάρτυρες και ο Θεός ως οσίως και δικαίως και αμέμπτως υμίν τοις πιστεύουσιν εγενήθημεν, 11 καθάπερ οίδατε ως ένα έκαστον υμών ως πατήρ τέκνα εαυτού παρακαλούντες υμάς και παραμυθούμενοι 12 και μαρτυρόμενοι εις το περιπατήσαι υμάς αξίως του Θεού του καλούντος υμάς εις την εαυτού βασιλείαν και δόξαν. 13 Δια τούτο και ημείς ευχαριστούμεν τω Θεω αδιαλείπτως, ότι παραλαβόντες λόγον ακοής παρ' ημών του Θεού εδέξασθε ου λόγον ανθρώπων, αλλά καθώς εστιν αληθώς, λόγον Θεού, ος και ενεργείται εν υμίν τοις πιστεύουσιν. 14 υμείς γαρ μιμηταί εγενήθητε, αδελφοί, των εκκλησιών του Θεού των ουσών εν τη Ιουδαία εν Χριστω Ιησού, ότι τα αυτά επάθετε και υμείς υπό των ιδίων συμφυλετών καθώς και αυτοί υπό των Ιουδαίων, 15 των και τον Κύριον αποκτεινάντων Ιησούν και τους ιδίους προφήτας, και ημάς εκδιωξάντων, και Θεω μη αρεσκόντων, και πάσιν ανθρώποις εναντίων, 16 κωλυόντων ημάς τοις έθνεσι λαλήσαι ίνα σωθώσιν, εις το αναπληρώσαι αυτών τας αμαρτίας πάντοτε. έφθασε δε επ' αυτούς η οργή εις τέλος.
17 Ημείς δε, αδελφοί, απορφανισθέντες αφ' υμών προς καιρόν ωρας, προσώπω ου καρδία, περισσοτέρως εσπουδάσαμεν το πρόσωπον υμών ιδείν εν πολλή επιθυμία. 18 διο ηθελήσαμεν ελθείν προς υμάς, εγώ μεν Παύλος και άπαξ και δις, και ενέκοψεν ημάς ο σατανάς. 19 τις γαρ ημών ελπίς ή χαρά ή στέφανος καυχήσεως ή ουχί και υμείς έμπροσθεν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εν τη αυτού παρουσία; 20 υμείς γαρ εστε η δόξα ημών και η χαρά.

Α' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ κεφ. Γ'

1 ΔΙΟ μηκέτι στέγοντες ευδοκήσαμεν καταλειφθήναι εν Αθήναις μόνοι, 2 και επέμψαμεν Τιμόθεον, τον αδελφόν ημών και διάκονον του Θεού και συνεργόν ημών εν τω ευαγγελίω του Χριστού, εις το στηρίξαι υμάς και παρακαλέσαι υμάς περί της πίστεως υμών, 3 το μηδένα σαίνεσθαι εν ταις θλίψεσι ταύταις. αυτοί γαρ οίδατε ότι εις τούτο κείμεθα· 4 και γαρ ότε προς υμάς ήμεν, προελέγομεν υμίν ότι μέλλομεν θλίβεσθαι, καθώς και εγένετο και οίδατε. 5 δια τούτο καγώ μηκέτι στέγων έπεμψα εις το γνώναι την πίστιν υμών, μήπως επείρασεν υμάς ο πειράζων και εις κενόν γένηται ο κόπος ημών. 6 Άρτι δε ελθόντος Τιμοθέου προς ημάς αφ' υμών και ευαγγελισαμένου ημίν την πίστιν και την αγάπην υμών, και ότι έχετε μνείαν ημών αγαθήν, πάντοτε επιποθούντες ημάς ιδείν καθάπερ και ημείς υμάς, 7 δια τούτο παρεκλήθημεν, αδελφοί, εφ' υμίν επί πάση τη θλίψει και ανάγκη ημών δια της υμών πίστεως· 8 ότι νυν ζώμεν, εάν υμείς στήκετε εν Κυρίω. 9 τίνα γαρ ευχαριστίαν δυνάμεθα τω Θεω ανταποδούναι περί υμών επί πάση τη χαρά ή χαίρομεν δι' υμάς έμπροσθεν του Θεού ημών, 10 νυκτός και ημέρας υπερεκπερισσού δεόμενοι εις το ιδείν υμών το πρόσωπον και καταρτίσαι τα υστερήματα της πίστεως υμών; 11 Αυτός δε ο Θεός και πατήρ ημών και ο Κύριος ημών

Ιησούς Χριστός κατευθύνει την οδόν ημών προς υμάς· 12 υμάς δε ο Κύριος πλεονάσει και περισσεύσει τη αγάπη εις αλλήλους και εις πάντας, καθάπερ και ημείς εις υμάς, 13 εις το στηρίζει υμών τας καρδίας αμέμπτους εν αγιωσύνη έμπροσθεν του Θεού και πατρός ημών εν τη παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μετά πάντων των αγίων αυτού.

Α΄ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ κεφ. Δ΄

1 ΤΟ λοιπόν ουν, αδελφοί, ερωτώμεν υμάς και παρακαλούμεν εν Κυρίω Ιησού, καθώς παρελάβετε παρ' ημών το Πως δει υμάς περιπατείν και αρέσκειν Θεω, ίνα περισσεύητε μάλλον· 2 οίδετε γαρ τίνας παραγγελίας εδώκαμεν υμίν δια του Κυρίου Ιησού. 3 Τούτο γαρ εστι θέλημα του Θεού, ο αγιασμός υμών, απέχεσθαι υμάς από της πορνείας, 4 ειδέναι έκαστον υμών το εαυτού σκεύος κτάσθαι εν αγιασμω και τιμή, 5 μη εν πάθει επιθυμίας καθάπερ και τα έθνη τα μη ειδότα τον Θεόν, 6 το μη υπερβαίνειν και πλεονεκτείν εν τω πράγματι τον αδελφόν αυτού, διότι έκδικος ο Κύριος περί πάντων τούτων, καθώς και προείπομεν υμίν και διεμαρτυράμεθα. 7 ου γαρ εκάλεσεν ημάς ο Θεός επί ακαθαρσία, αλλ' εν αγιασμω. 8 τοιγαρούν ο αθετών ουκ άνθρωπον αθετεί, αλλά τον Θεόν τον και δόντα το Πνεύμα αυτού το Άγιον εις υμάς.

9 Περί δε της φιλαδελφίας ου χρείαν έχετε γράφειν υμίν· αυτοί γαρ υμείς θεοδίδακτοί εστε εις το αγαπάν αλλήλους· 10 και γαρ ποιείτε αυτό εις πάντας τους αδελφούς τους εν όλη τη Μακεδονία. παρακαλούμεν δε υμάς, αδελφοί, περισσεύειν μάλλον 11 και φιλοτιμείσθαι ησυχάζειν και πράσσειν τα ίδια και εργαζεσθαι ταις ιδίαις χερσίν υμών, καθώς υμίν παρηγγείλαμεν, 12 ίνα περιπατήτε ευσημόνως προς τους έξω και μηδενός χρείαν έχητε.

13 Ου θέλομεν δε υμάς αγνοείν, αδελφοί, περί των κεκοιμημένων, ίνα μη λυπήσθε καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα. 14 ει γαρ πιστεύομεν ότι Ιησούς απέθανε και ανέστη, ούτω και ο Θεός τους κοιμηθέντας δια του Ιησού άξει συν αυτω. 15 τούτο γαρ υμίν λέγομεν εν λόγω Κυρίου, ότι ημείς οι ζώντες οι περιλειπόμενοι εις την παρουσίαν του Κυρίου ου μη φθάσωμεν τους κοιμηθέντας· 16 ότι αυτός ο Κύριος εν κελεύσματι, εν φωνή αρχαγγέλου και εν σάλπιγγι Θεού καταβήσεται απ' ουρανού, και οι νεκροί εν Χριστω αναστήσονται πρώτον, 17 έπειτα ημείς οι ζώντες οι περιλειπόμενοι άμα συν αυτοίς αρπαγησόμεθα εν νεφέλαις εις απάντησιν του Κυρίου εις αέρα, και ούτω πάντοτε συν Κυρίω εσόμεθα. 18 Ώστε παρακαλείτε αλλήλους εν τοις λόγοις τούτοις.

Α΄ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ κεφ. Ε΄

1 ΠΕΡΙ δε των χρόνων και των καιρών, αδελφοί, ου χρείαν έχετε υμίν γράφεσθαι· 2 αυτοί γαρ ακριβώς οίδετε ότι η ημέρα Κυρίου ως κλέπτης εν νυκτί ούτως έρχεται. 3 όταν γαρ λέγωσιν, ειρήνη και ασφάλεια, τότε αιφνίδιος αυτοίς εφίσταται όλεθρος, ωσπερ η ωδίν τη εν γαστρί εχούση, και ου μη εκφυγώσιν. 4 υμείς δε, αδελφοί, ουκ εστέ εν σκότει, ίνα η ημέρα υμάς ως κλέπτης καταλάβη· 5 πάντες υμείς υιοί φωτός εστε και υιοί ημέρας. ουκ εσμέν νυκτός ουδέ σκότους. 6 Άρα ουν μη καθεύδωμεν ως και οι λοιποί, αλλά γρηγορώμεν και νήφωμεν. 7 οι γαρ καθεύδοντες νυκτός καθεύδουσι, και οι μεθυσκόμενοι νυκτός μεθούουσιν· 8 ημείς δε ημέρας όντες νήφωμεν, ενδυσάμενοι θώρακα πίστεως και αγάπης και περικεφαλαίαν ελπίδα σωτηρίας· 9 ότι ουκ έθετο ημάς ο Θεός εις οργήν, αλλ' εις περιποίησιν σωτηρίας δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. 10 του αποθανόντος υπέρ ημών, ίνα είτε γρηγορώμεν είτε καθεύδωμεν άμα συν αυτω ζήσωμεν. 11 Διο παρακαλείτε αλλήλους και οικοδομείτε εις τον ένα, καθώς και ποιείτε.

12 Ερωτώμεν δε υμάς, αδελφοί, ειδέναι τους κοπιώντας εν υμίν και προϊσταμένους υμών εν Κυρίω και νουθετούντας υμάς, 13 και ηγείσθαι αυτούς υπερεκπερισσού εν αγάπη δια το έργον αυτών. ειρηνεύετε εν εαυτοίς. 14 Παρακαλούμεν δε υμάς, αδελφοί, νουθετείτε τους ατάκτους, παραμυθείσθε τους ολιγοψύχους, αντέχεσθε των ασθενών, μακροθυμείτε προς πάντας. 15 οράτε μη τις κακόν αντί κακού τινι αποδω, αλλά πάντοτε το αγαθόν διώκετε και εις αλλήλους και εις πάντας. 16 Πάντοτε χαίρετε, 17 αδιαλείπτως προσεύχεσθε, 18 εν παντί ευχαριστείτε· τούτο γαρ θέλημα Θεού εν Χριστω Ιησού εις υμάς. 19 το Πνεύμα μη σβέννυτε, 20 προφητείας μη εξουθενείτε. 21 πάντα δοκιμάζετε, το καλόν κατέχετε· 22 από παντός ειδους πονηρού απέχεσθε. 23 Αυτός δε ο Θεός της ειρήνης αγιάσει υμάς ολοτελείς, και ολόκληρον υμών το πνεύμα και η ψυχή και το σώμα αμέμπτως εν τη παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού τηρηθεί. 24 πιστός ο καλών υμάς, ος και ποιήσει.

25 Αδελφοί, προσεύχεσθε περί ημών.

26 Ασπάσασθε τους αδελφούς πάντας εν φιλήματι αγίω.

27 Ορκίζω υμάς τον Κύριον αναγνωσθήναι την επιστολήν πάσι τοις αγίοις αδελφοίς.

28 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μεθ' υμών· αμήν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

1 ΠΑΥΛΟΣ και Σιλουανός και Τιμόθεος τη εκκλησία Θεσσαλονικέων εν Θεω πατρί ημών και Κυρίω Ιησού Χριστώ· 2 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

3 Ευχαριστείν οφείλομεν τω Θεω πάντοτε περί υμών, αδελφοί, καθώς άξιόν εστιν, ότι υπεραιξάνει η πίστις υμών και πλεονάζει η αγάπη ενός εκάστου πάντων υμών εις αλλήλους, 4 ωστε ημάς αυτούς εν υμίν καυχάσθαι εν ταις εκκλησίαις του Θεού υπέρ της υπομονής υμών και πίστεως εν πάσι τοις διωγμοίς υμών και ταις θλίψεσιν αις ανέχεσθε, 5 ένδειγμα της δικαίας κρίσεως του Θεού, εις το καταξιωθήναι υμάς της βασιλείας του Θεού, υπέρ ης και πάσχετε, 6 είπερ δίκαιον παρά Θεω ανταποδούναι τοις θλίβουσιν υμάς θλίψιν 7 και υμίν τοις θλιβομένοις άνεσιν μεθ' ημών εν τη αποκαλύψει του Κυρίου Ιησού απ' ουρανού μετ' αγγέλων δυνάμεως αυτού 8 εν πυρί φλογός, διδόντος εκδίκησιν τοις μη ειδόσι Θεόν και τοις μη υπακούουσιν τω ευαγγελίω του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, 9 οίτινες δίκην τίσουσιν όλεθρον αιώνιον από προσώπου του Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού, 10 όταν έλθη ενδοξασθήναι εν τοις αγίοις αυτού και θαυμασθήναι εν πάσι τοις πιστεύσασιν, ότι επιστεύθη το μαρτύριον ημών εφ' υμάς, εν τη ημέρα εκείνη. 11 εις ό και προσευχόμεθα πάντοτε περί υμών, ίνα υμάς αξίωση της κλήσεως ο Θεός ημών και πληρώση πάσαν ευδοκίαν αγαθωσύνης και έργον πίστεως εν δυνάμει, 12 όπως ενδοξασθή το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εν υμίν, και υμείς εν αυτω, κατά την χάριν του Θεού ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

Β΄ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ κεφ. Β΄

1 ΕΡΩΤΩΜΕΝ δε υμάς, αδελφοί, υπέρ της παρουσίας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και ημών επισυναγωγής επ' αυτόν, 2 εις το μη ταχέως σαλευθήναι υμάς από του νοός μήτε θροείσθαι μήτε δια πνεύματος μήτε δια λόγου μήτε δι' επιστολής ως δι' ημών, ως ότι ενέστηκεν η ημέρα του Χριστού. 3 μη τις υμάς εξαπατήση κατά μηδένα τρόπον· **ότι εάν μη έλθη η αποστασία πρώτον και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας**, ο υιος της απωλείας, 4 ο αντικείμενος και υπεραιρόμενος επί πάντα λεγόμενον Θεόν ή σέβασμα, ωστε αυτόν εις τον ναόν του Θεού ως Θεόν καθίσει, αποδεικνύντα εαυτόν ότι εστί Θεός. 5 Ου μνημονεύετε ότι έτι ων προς υμάς ταύτα έλεγον υμίν; 6 και νυν το κατέχον οίδατε, εις το αποκαλυφθήναι αυτόν εν τω εαυτού καιρω· 7 το γαρ μυστήριον ήδη ενεργείται της ανομίας, μόνον ο κατέχων άρτι έως εκ μέσου γένηται· 8 και τότε αποκαλυφθήσεται ο άνομος, ον ο Κύριος αναλώσει τω πνεύματι του στόματος αυτού και καταργήσει τη επιφανεία της παρουσίας αυτού· 9 ου εστιν η παρουσία κατ' ενέργειαν του σατανά εν πάση δυνάμει και σημείοις και τέρασι ψεύδους 10 και εν πάση απάτη της αδικίας εν τοις απολλυμένοις, ανθ' ων την αγάπην της αληθείας ουκ εδέξαντο εις το σωθήναι αυτούς· 11 και δια τούτο πέμψει αυτοίς ο Θεός ενέργειαν πλάνης εις το πιστεύσαι αυτούς τω ψεύδει, 12 ίνα κριθώσι πάντες οι μη πιστεύσαντες τη αληθεία, αλλ' ευδοκήσαντες εν τη αδικία.

13 Ημείς δε οφείλομεν ευχαριστείν τω Θεω πάντοτε περί υμών, αδελφοί ηγαπημένοι υπό Κυρίου, ότι είλετο υμάς ο Θεός απ' αρχής εις σωτηρίαν εν αγιασμω Πνεύματος και πίστει αληθείας, 14 εις ό εκάλεσεν υμάς δια του ευαγγελίου ημών εις περιποίησιν δόξης του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. 15 Άρα ουν, αδελφοί, στήκετε, και κρατείτε τας παραδόσεις ας εδιδάχθητε είτε δια λόγου είτε δι' επιστολής ημών. 16 Αυτός δε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός και ο Θεός και πατήρ ημών, ο αγαπήσας ημάς και δούς παράκλησιν αιώνιαν και ελπίδα αγαθήν εν χάριτι, 17 παρακαλέσαι υμών τας καρδίας και στηρίζαι υμάς εν παντί λόγω και έργω αγαθω.

Β΄ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ κεφ. Γ΄

1 ΤΟ λοιπόν, προσεύχεσθε, αδελφοί, περί ημών, ίνα ο λόγος του Κυρίου τρέχη και δοξάζηται, καθώς και προς υμάς, 2 και ίνα ρυσθώμεν από των απόπων και πονηρών ανθρώπων· ου γαρ πάντων η πίστις. 3 πιστός δε εστιν ο Κύριος, ος στηρίζει υμάς και φυλάξει από του πονηρού. 4 Πεποιθήαμεν δε εν Κυρίω εφ' υμάς ότι α παραγγέλλομεν υμίν και ποιείτε και ποιήσετε. 5 Ο δε Κύριος κατευθύναι υμών τας καρδίας εις την αγάπην του Θεού και εις την υπομονήν του Χριστού.

6 Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, στέλλεσθαι υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ' ημών. 7 αυτοί γαρ οίδατε Πως δεί μιμείσθαι ημάς, ότι ουκ ητακτήσαμεν εν υμίν, 8 ουδέ δωρεάν άρτον εφάγομεν παρά τινος, αλλ' εν κόπω και μόχθω, νύκτα και ημέραν εργαζόμενοι, προς το μη επιβαρήσαι τινα υμών· 9 ουχ ότι ουκ έχομεν εξουσίαν, αλλ' ίνα εαυτούς τύπον δώμεν υμίν εις το μιμείσθαι ημάς. 10 και γαρ ότε ήμεν προς υμάς, τούτο παρηγγέλλομεν υμίν, ότι ει τις ου θέλει εργάζεσθαι, μηδέ εσθιέτω. 11 ακούομεν γαρ τινας περιπατούντας εν υμίν ατάκτως, μηδέν εργαζομένους, αλλά περιεργαζομένους· 12 τοις δε τοιούτοις παραγγέλλομεν και παρακαλούμεν δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ίνα μετά ησυχίας εργαζόμενοι τον εαυτών άρτον εσθίωσιν. 13 Υμείς δε, αδελφοί, μη εκκακήσητε καλοποιούντες. 14 ει τις ουχ ήλθε εις υμάς ουχ υπακούει τω λόγω ημών δια της επιστολής, τούτον σημειούσθε, και μη συναναμίγνυσθε αυτω, ίνα εντραπή· 15 και μη ως εχθρόν ηγείσθε, αλλά νουθετείτε ως αδελφόν. 16 Αυτός δε ο Κύριος της ειρήνης δώη υμίν την ειρήνην δια παντός εν παντί τρόπω. Ο Κύριος μετά πάντων υμών.

17 Ο ασπασμός τη εμή χειρί Παύλου, ό εστι σημείον εν πάση επιστολή· ούτω γράφω.

18 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μετά πάντων υμών· αμήν.

ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

1 ΠΑΥΛΟΣ, απόστολος Ιησού Χριστού κατ' επιταγήν Θεού σωτήρος ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού της ελπίδος ημών, 2 Τιμοθέω γνησίω τέκνω εν πίστει· χάρις, έλεος, ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Χριστού Ιησού του Κυρίου ημών.

3 Καθώς παρεκάλεσά σε προσμείναι εν Εφέσω, πορευόμενος εις Μακεδονίαν, ίνα παραγγείλης τισί μη ετεροδιδασκαλείν 4 μηδέ προσέχειν μύθοις και γενεαλογίαις απεράντοις, αίτινες ζητήσεις παρέχουσι μάλλον ή οικονομίαν Θεού την εν πίστει· 5 το δε τέλος της παραγγελίας εστίν αγάπη εκ καθαράς καρδίας και συνειδήσεως αγαθής και πίστεως ανυποκρίτου, 6 ων τινες αστοχήσαντες εξετράπησαν εις ματαιολογίαν, 7 θέλοντες είναι νομοδιδάσκαλοι, μη νοούντες μήτε α λέγουσι μήτε περί τίνων διαβεβαιούνται. 8 Οίδαμεν δε ότι καλός ο νόμος, εάν τις αυτω νομίμως χρήται, 9 ειδώς τούτο, ότι δικαίω νόμος ου κείται, ανόμοις δε και ανυποτάκτοις, ασεβέσι και αμαρτωλοίς, ανοσίοις και βεβήλοις, πατρολώαις και μητρολώαις, ανδροφόνοις, 10 πόρνοις, αρσενοκοίταις, ανδραποδισταίς, ψεύσταις, επιόρκοις, και ει τι έτερον τη υγιαινούση διδασκαλία αντίκειται, 11 κατά το ευαγγέλιον της δόξης του μακαρίου Θεού, ό επιστεύθην εγώ. 12 Και χάριν έχω τω ενδυναμώσαντί με Χριστω Ιησού τω Κυρίω ημών, ότι πιστόν με ηγήσατο, θέμενος εις διακονίαν, 13 τον πρότερον όντα βλάσφημον και διώκτην και υβριστήν· αλλ' ηλεήθην, ότι αγνοών εποίησα εν απιστία, 14 υπερεπλεόνασε δε η χάρις του Κυρίου ημών μετά πίστεως και αγάπης της εν Χριστω Ιησού. 15 Πιστός ο λόγος και πάσης αποδοχής άξιος, ότι Χριστός Ιησούς ήλθεν εις τον κόσμον αμαρτωλούς σώσαι, ων πρώτος ειμι εγώ· 16 αλλά δια τούτο ηλεήθην, ίνα εν εμοί πρώτω ενδείξηται Ιησούς Χριστός την πάσαν μακροθυμίαν, προς υποτύπωσιν των μελλόντων πιστεύειν επ' αυτω εις ζωήν αιώνιον. 17 Τω δε βασιλεί των αιώνων, αφθάρτω, αοράτω, μόνω σοφω Θεω, τιμή και δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

18 Ταύτην την παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι, τέκνον Τιμόθεε, κατά τας προαγούσας επί σε προφητείας, ίνα στρατεύη εν αυταίς την καλήν στρατείαν, 19 έχων πίστιν και αγαθήν συνείδησιν, ην τινες απωσάμενοι περί την πίστιν εναυάγησαν· 20 ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος, ους παρέδωκα τω σατανά, ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν.

Α΄ ΤΙΜΟΘΕΟΝ κεφ. Β΄

1 ΠΑΡΑΚΑΛΩ ουν πρώτον πάντων ποιείσθαι δεήσεις, προσευχάς, εντεύξεις, ευχαριστίας, υπέρ πάντων ανθρώπων, 2 υπέρ βασιλέων και πάντων των εν υπεροχή όντων, ίνα ήρεμον και ησύχιον βίον διάγωμεν εν πάση ευσεβεία και σεμνότητι. 3 τούτο γαρ καλόν και απόδεκτον ενώπιον του σωτήρος ημών Θεού, 4 ος πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν. 5 εις γαρ Θεός, εις και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς, 6 ο δούς εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, το μαρτύριον καιροίς ιδίοις, 7 εις ό ετέθην εγώ κήρυξ και απόστολος, -αλήθειαν λέγω εν Χριστω, ου ψεύδομαι,- διδάσκαλος εθνών εν πίστει και αληθεία. 8 Βούλομαι ουν προσεύχεσθαι τους άνδρας εν παντί τόπω, επαίροντας οσίους χείρας χωρίς οργής και διαλογισμού. 9 ωσαύτως και τας γυναίκας εν καταστολή κοσμίω, μετά αιδούς και σωφροσύνης κοσμείν εαυτάς, μη εν πλέγμασιν ή χρυσω ή μαργαρίταις ή ιματισμω πολυτελεί, 10 αλλ' ό πρέπει γυναίξιν επαγγελλομέναις θεοσέβειαν, δι' έργων αγαθών. 11 Γυνή εν ησυχία μανθανέτω εν πάση υποταγή· 12 γυναικί δε διδάσκειν ουκ επιτρέπω, ουδέ αυθεντείν άνδρός, αλλ' είναι εν ησυχία. 13 Αδάμ γαρ πρώτος επλάσθη, είτα Εύα· 14 και Αδάμ ουκ ηπατήθη, η δε γυνή απατηθείσα εν παραβάσει γέγονε· 15 σωθήσεται δε δια της τεκνογονίας, εάν μείνωσιν εν πίστει και αγάπη και αγιασμω μετά σωφροσύνης.

Α΄ ΤΙΜΟΘΕΟΝ κεφ. Γ΄

1 ΠΙΣΤΟΣ ο λόγος· ει τις επισκοπής ορέγεται, καλού έργου επιθυμεί. 2 δει ουν τον επίσκοπον ανεπίληπτον είναι, μιας γυναικός άνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν, 3 μη πάροινον, μη πλήκτην, μη αισχροκερδή, αλλ' επιεική, άμαχον, αφιλάργυρον, 4 του ιδίου οίκου καλώς προϊστάμενον, τέκνα έχοντα εν υποταγή μετά πάσης σεμνότητος· -5 ει δε τις του ιδίου οίκου προστήναι ουκ οίδε, Πως εκκλησίας Θεού επιμελήσεται;- 6 μη νεόφυτον, ίνα μη τυφωθείς εις κρίμα εμπέση του διαβόλου. 7 δει δε αυτόν και μαρτυρίαν καλήν έχειν από των έξωθεν, ίνα μη εις ονειδισμόν εμπέση και παγίδα του διαβόλου. 8 Διακόνους ωσαύτως σεμνούς, μη διλόγους, μη οίνω πολλω προσέχοντας, μη αισχροκερδείς, 9 έχοντας το μυστήριον της πίστεως εν καθαρά συνειδήσει. 10 και ούτοι δε δοκιμαζέσθωσαν πρώτον, είτα διακονείτωσαν ανέγκλητοι όντες. 11 γυναίκας ωσαύτως σεμνάς, μη διαβόλους, νηφαλίους, πιστάς εν πάσι. 12 διάκονοι έστωσαν μιας γυναικός άνδρες, τέκνων καλώς προϊστάμενοι και των ιδίων οίκων. 13 οι γαρ καλώς διακονήσαντες βαθμόν εαυτοίς καλόν περιποιούνται και πολλήν παρρησίαν εν πίστει τη εν Χριστω Ιησού.

14 Ταύτά σοι γράφω ελπίζων ελθείν προς σε τάχιον· 15 εάν δε βραδύνω, ίνα ειδής Πως δει εν οίκω Θεού αναστρέφεσθαι, ήτις εστί εκκλησία Θεού ζώντος, στύλος και εδραίωμα της αληθείας. 16 και ομολογουμένως μέγα εστί το της ευσεβείας μυστήριον· Θεός εφανέρωθη εν σαρκί, εδικαιώθη εν Πνεύματι, ώφθη αγγέλοις, εκηρύχθη εν έθνεσιν, επιστεύθη εν κόσμω, ανελήφθη εν δόξη.

A' ΤΙΜΟΘΕΟΝ κεφ. Δ'

1 ΤΟ δε Πνεύμα ρητώς λέγει ότι εν υστέροις καιροίς αποστήσονται τινες της πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις και διδασκαλίαις δαιμονίων, 2 εν υποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυτηριασμένων την ιδίαν συνείδησιν, 3 κωλυόντων γαμείν, απέχεσθαι βρωμάτων, α ο Θεός έκτισεν εις μετάληψιν μετά ευχαριστίας τοις πιστοίς και επεγνωκόσι την αλήθειαν. 4 ότι παν κτίσμα Θεού καλόν, και ουδέν απόβλητον μετά ευχαριστίας λαμβανόμενον· 5 αγιάζεται γαρ δια λόγου Θεού και εντεύξεως.

6 Ταύτα υποτιθέμενος τοις αδελφοίς καλός έση διάκονος Ιησού Χριστού, εντρεφόμενος τοις λόγοις της πίστεως και της καλής διδασκαλίας ή παρηκολούθηκας. 7 τους δε βεβήλους και γραυδεις μύθους παραιτού, γύμναζε δε σεαυτόν προς ευσέβειαν· 8 η γαρ σωματική γυμνασία προς ολίγον εστιν ωφέλιμος, η δε ευσέβεια προς πάντα ωφέλιμός εστιν, επαγγελίαν έχουσα ζωής της νυν και της μελλούσης. 9 πιστός ο λόγος και πάσης αποδοχής άξιος· 10 εις τούτο γαρ και κοπιώμεν και ονειδιζόμεθα, ότι ηλπικαμεν επί Θεω ζώντι, ος εστι σωτήρ πάντων ανθρώπων, μάλιστα πιστών.

11 Παράγγελλε ταύτα και δίδασκε. 12 μηδέις σου της νεότητος καταφρονείτω, αλλά τύπος γίνου των πιστών εν λόγω, εν αναστροφή, εν αγάπη, εν πνεύματι, εν πίστει, εν αγνεία. 13 έως έρχομαι πρόσεχε τη αναγνώσει, τη παρακλήσει, τη διδασκαλία. 14 μη αμέλει του εν σοί χαρίσματος, ό εδόθη σοι δια προφητείας μετά επιθέσεως των χειρών του πρεσβυτερίου. 15 ταύτα μελέτα, εν τούτοις ίσθι, ίνα σου η προκοπή φανερά ή εν πάσιν. 16 έπεχε σεαυτω και τη διδασκαλία, επίμενε αυτοίς· τούτο γαρ ποιών και σεαυτόν σώσεις και τους ακουόντάς σου.

A' ΤΙΜΟΘΕΟΝ κεφ. Ε'

1 ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΉ μη επιπλήξης, αλλά παρακάλει ως πατέρα, νεωτέρους ως αδελφούς, 2 πρεσβυτέρας ως μητέρας, νεωτέρας ως αδελφάς εν πάση αγνεία. 3 Χήρας τίμα τας όντως χήρας. 4 ει δε τις χήρα τέκνα ή έκγονα έχει, μανθανέτωσαν πρώτον τον ίδιον οίκον ευσεβείν και αμοιβάς αποδιδόναι τοις προγόνοις· τούτο γαρ εστι καλόν και απόδεκτον ενώπιον του Θεού. 5 η δε όντως χήρα και μεμονωμένη ήλπικεν επί τον Θεόν και προσμένει ταις δεήσεσι και ταις προσευχαίς νυκτός και ημέρας· 6 η δε σπαταλώσα ζωσα τέθηκε. 7 και ταύτα παράγγελλε, ίνα ανεπίληπτοι ώσιν. 8 ει δε τις των ιδίων και μάλιστα των οικείων ου προνοεί, την πίστιν ήρνηται και έστιν απίστου χειρών. 9 Χήρα καταλεγέσθω μη έλαττον ετών εξήκοντα γεγονυία, ενός ανδρός γυνή, 10 εν έργοις καλοίς μαρτυρουμένη, ει ετεκνοτρόφησεν, ει εξενοδόχησεν, ει αγίων πόδας ένιψεν, ει θλιβομένοις επήρκεσεν, ει παντί έργω αγαθω επηκολούθησε. 11 νεωτέρας δε χήρας παραιτού· όταν γαρ καταστρηνιάσωσι του Χριστού, γαμείν θέλουσιν, 12 έχουσαι κρίμα, ότι την πρώτην πίστιν ηθέτησαν· 13 άμα δε και αργαί μανθάνουσι περιερχόμεναι τας οικίας, ου μόνον δε αργαί, αλλά και φλύαροι και περιέργοι, λαλούσαι τα μη δέοντα. 14 βούλομαι ουν νεωτέρας γαμείν, τεκνογονείν, οικοδεσποτείν, μηδεμίαν αφορμήν διδόναι τω αντικειμένω λοιδορίας χάριν. 15 ήδη γαρ τινες εξετράπησαν οπίσω του σατανά. 16 ει τις πιστός ή πιστή έχει χήρας, επαρκείτω αυτοίς, και μη βαρείσθω η εκκλησία, ίνα ταις όντως χήραις επαρκέση.

17 Οι καλώς προεστώτες πρεσβύτεροι διπλής τιμής αξιούσθωσαν, μάλιστα οι κοπιώντες εν λόγω και διδασκαλία· 18 λέγει γαρ η γραφή· βούν αλοώντα ου φιμώσεις· και· άξιος ο εργάτης του μισθού αυτού. 19 κατά πρεσβυτέρου κατηγορίαν μη παραδέχου, εκτός ει μη επί δύο ή τριών μαρτύρων. 20 τους αμαρτάνοντας ενώπιον πάντων έλεγχε, ίνα και οι λοιποί φόβον έχωσι. 21 διαμαρτύρομαι ενώπιον του Θεού και Κυρίου Ιησού Χριστού και των εκλεκτών αγγέλων, ίνα ταύτα φυλάξης, χωρίς προκρίματος μηδέν ποιών κατά πρόσκλισιν. 22 χείρας ταχέως μηδενί επιπίθει, μηδέ κοινώνει αμαρτίαις αλλοτρίαις· σεαυτόν αγνόν τήρει. 23 Μηκέτι υδροπότει, αλλ' οίνω ολίγω χρώ δια τον στόμαχόν σου και τας πυκνάς σου ασθενείας. 24 Τινών ανθρώπων αι αμαρτίαι πρόδηλοι εισι, προάγουσαι εις κρίσιν, τισί δε και επακολουθούσιν· 25 ωσαύτως και τα καλά έργα πρόδηλά εστι, και τα άλλως έχοντα κρυβήναι ου δύνανται.

A' ΤΙΜΟΘΕΟΝ κεφ. ΣΤ'

1 ΟΣΟΙ εισίν υπό ζυγόν δούλοι, τους ίδιους δεσπότης πάσης τιμής αξίους ηγείσθωσαν, ίνα μη το όνομα του Θεού και η διδασκαλία βλασφημηται. 2 οι δε πιστούς έχοντες δεσπότης μη καταφρονείτωσαν, ότι αδελφοί εισιν, αλλά μάλλον δουλευέτωσαν, ότι πιστοί εισι και αγαπητοί οι της ευεργεσίας αντιλαμβανόμενοι.

3 Ταύτα δίδασκε και παρακάλει. ει τις ετεροδιδασκαλεί και μη προσέρχεται υγιαίνουσι λόγοις τοις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και τη κατ' ευσέβειαν διδασκαλία, 4 τετύφωται, μηδέν επιστάμενος, αλλά νοσών περι ζητήσεις και λογομαχίας, εξ ων γίνεται φθόνος, έρις, βλασφημιαί, υπόνοιαι πονηραί, 5 παραδιατριβαί διεφθαρμένων ανθρώπων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν. αφίστασο από των τοιούτων. 6 έστι δε πορισμός μέγας η ευσέβεια μετά αυταρκείας. 7 ουδέν γαρ εισηνέγαμεν εις τον κόσμον, δήλον ότι ουδέ εξενεγκείν τι δύναμεθα· 8 έχοντες δε διατροφάς και σκεπάσματα, τούτοις αρκεσθησόμεθα. 9 οι δε βουλόμενοι πλουτείν εμπίπτουσιν εις πειρασμόν και παγίδα και επιθυμίας πολλάς ανοήτους και βλαβεράς, αίτινες βυθίζουσι τους ανθρώπους εις όλεθρον και απώλειαν. 10 ρίζα γαρ πάντων των κακών εστιν η φιλαργυρία, ης τινες ορεγόμενοι απεπλανήθησαν από της πίστεως και εαυτούς περιέπειραν οδύναις πολλαίς.

11 Συ δε, ω άνθρωπε του Θεού, ταύτα φεύγε· δίωκε δε δικαιοσύνην, ευσέβειαν, πίστιν, αγάπην, υπομονήν, πραότητα. 12 αγωνίζου τον καλόν αγώνα της πίστεως· επιλαβού της αιωνίου ζωής, εις ην και εκλήθης και

ωμολόγησας την καλήν ομολογίαν ενώπιον πολλών μαρτύρων. 13 παραγγέλλω σοι ενώπιον του Θεού του ζωοποιούντος τα πάντα και Χριστού Ιησού του μαρτυρήσαντος επί Ποντίου Πιλάτου την καλήν ομολογίαν, 14 τηρήσάι σε την εντολήν άσπιλον, ανεπίληπτον μέχρι της επιφανείας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, 15 ην καιροίς ιδίοις δείξει ο μακάριος και μόνος δυνάστης, ο βασιλεύς των βασιλευόντων και κύριος των κυριευόντων, 16 ο μόνος έχων αθανασίαν, φως οικών απρόσιτον, ον είδεν ουδείς ανθρώπων ουδέ ιδείν δύναται· ω τιμή και κράτος αιώνιον· αμήν.

17 Τοις πλουσίοις εν τω νυν αιώνι παράγγελλε μη υψηλοφρονείν, μηδέ ηλπικέναι επί πλούτου αδηλότητι, αλλ' εν τω Θεω τω ζώντι, τω παρέχοντι ημίν πάντα πλουσίως εις απόλαυσιν, 18 αγαθοεργείν, πλουτείν εν έργοις καλοίς, ευμεταδότους είναι, κοινωνικούς, 19 αποθησαυρίζοντας εαυτοίς θεμέλιον καλόν εις το μέλλον, ίνα επιλάβωνται της αιωνίου ζωής.

20 Ω Τιμόθεε, την παρακαταθήκην φύλαξον, εκτρεπόμενος τας βεβήλους κenoφωνίας και αντιθέσεις της ψευδωνύμου γνώσεως, 21 ην τινες επαγγελόμενοι περί την πίστιν ηστόχησαν.

Η χάρις μετά σου· αμήν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

1 ΠΑΥΛΟΣ, απόστολος Χριστού Ιησού δια θελήματος Θεού κατ' επαγγελίαν ζωής της εν Χριστω Ιησού, 2 Τιμοθέω αγαπητω τέκνω· χάρις, έλεος, ειρήνη από Θεού πατρός και Χριστού Ιησού του Κυρίου ημών.

3 Χάριν έχω τω Θεω, ω λατρεύω από προγόνων εν καθαρά συνειδήσει, ως αδιάλειπτον έχω την περί σου μνειαν εν ταις δεήσεσί μου νυκτός και ημέρας, 4 επιποθών σε ιδείν, μεμνημένος σου των δακρύων, ίνα χαράς πληρωθώ, 5 υπόμνησιν λαμβάνων της εν σοί ανυποκρίτου πίστεως, ήτις ενώκησε πρώτον εν τη μάμη σου Λωίδι και τη μητρί σου Ευνίκη, πέπεισμαι δε ότι και εν σοί. 6 δι' ην αιτίαν αναμνησκω σε αναζωπυρείν το χάρισμα του Θεού, ό εστιν εν σοί δια της επιθέσεως των χειρών μου· 7 ου γαρ έδωκεν ημίν ο Θεός πνεύμα δειλίας, αλλά δυνάμεως και αγάπης και σωφρονισμού. 8 μη ουν επαισχυνθής το μαρτύριον του Κυρίου ημών μηδέ εμέ τον δέσμιον αυτού, αλλά συγκακοπάθησον τω ευαγγελίω κατά δύναμιν Θεού, 9 του σώσαντος ημάς και καλέσαντος κλήσει αγία, ου κατά τα έργα ημών, αλλά κατ' ιδίαν πρόθεσιν και χάριν, την δοθείσαν ημίν εν Χριστω Ιησού προ χρόνων αιώνίων, 10 φανερωθείσαν δε νυν δια της επιφανείας του σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, καταργήσαντος μεν τον θάνατον, φωτίσαντος δε ζωήν και αφθαρσίαν δια του ευαγγελίου, 11 εις ό ετέθην εγώ κήρυξ και απόστολος και διδάσκαλος εθνών. 12 δι' ην αιτίαν και ταύτα πάσχω, αλλ' ουκ επαισχύνομαι· οίδα γαρ ω πεπίστευκα, και πέπεισμαι ότι δυνατός εστι την παραθήκην μου φυλάξαι εις εκείνην την ημέραν. 13 υποτύπωσιν έχε υγιαιόντων λόγων ων παρ' εμού ήκουσας, εν πίστει και αγάπη τη εν Χριστω Ιησού· 14 την καλήν παραθήκην φύλαξον δια Πνεύματος Αγίου του ανοικούντος εν ημίν.

15 Οίδας τούτο, ότι απεστράφησάν με πάντες οι εν τη Ασία, ων εστι Φύγελλος και Ερμογένης. 16 δώη έλεος ο Κύριος τω Όνησιφόρου οίκω, ότι πολλάκις με ανέψυξε και την άλυσίν μου ουκ επησχύνθη, 17 αλλά γενόμενος εν Ρώμη σπουδαιότερον εζήτησέ με και εύρε· 18 δώη αυτω ο Κύριος ευρείν έλεος παρά Κυρίου εν εκείνη τη ημέρα· και όσα εν Εφέσω διηκόνησε, βέλτιον συ γινώσκεις.

Β΄ ΤΙΜΟΘΕΟΝ κεφ. Β΄

1 ΣΥ ουν, τέκνον μου, ενδυναμού εν τη χάριτι τη εν Χριστω Ιησού, 2 και α ήκουσας παρ' εμού δια πολλών μαρτύρων, ταύτα παράθου πιστοίς ανθρώποις, οίτινες ικανοί έσονται και ετέρους διδάξαι. 3 συ ουν κακοπάθησον ως καλός στρατιώτης Ιησού Χριστού. 4 ουδείς στρατευόμενος εμπλέκεται ταις του βίου πραγματείαις, ίνα τω στρατολογήσαντι αρέση. 5 εάν δε και αθλή τις, ου στεφανούται, εάν μη νομίμως αθλήση. 6 τον κοπιώντα γεωργόν δει πρώτον των καρπών μεταλαμβάνειν. 7 νόει α λέγω· δώη γαρ σοι ο Κύριος σύνεσιν εν πάσι. 8 Μνημόνευε Ιησούν Χριστόν εγηγεργμένον εκ νεκρών, εκ σπέρματος Δαυίδ, κατά το ευαγγέλιόν μου, 9 εν ω κακοπαθώ μέχρι δεσμών ως κακούργος· αλλ' ο λόγος του Θεού ου δέδεται. 10 δια τούτο πάντα υπομένω δια τους εκλεκτούς, ίνα και αυτοί σωτηρίας τύχωσι της εν Χριστω Ιησού μετά δόξης αιωνίου. 11 Πιστός ο λόγος· ει γαρ συναπεθάνομεν, και συζησομεν· 12 ει υπομόνομεν, και συμβασιλεύσομεν· ει αρνούμεθα, κακείνος αρνήσεται ημάς· 13 ει απιστούμεν, εκείνος πιστός μένει· αρνήσασθαι εαυτόν ου δύναται.

14 Ταύτα υπομίμησκε, διαμαρτυρόμενος ενώπιον του Κυρίου μη λογομαχείν εις ουδέν χρήσιμον, επί καταστροφή των ακουόντων. 15 σπούδασον σεαυτόν δόκιμον παραστήσαι τω Θεω, εργάτην ανεπαίσχυντον, ορθοτομούντα τον λόγον της αληθείας. 16 τας δε βεβήλους κenoφωνίας περιίτασο· επί πλείον γαρ προκόψουσιν ασεβείας, 17 και ο λόγος αυτών ως γάγγραινα νομήν έξει· ων εστιν Υμέναιος και Φιλητός, 18 οίτινες περί την αλήθειαν ηστόχησαν, λέγοντες την ανάστασιν ήδη γεγονέναι, και ανατρέπουσι την τινων πίστιν. 19 ο μέντοι στερεός θεμέλιος του Θεού έστηκεν, έχων την σφραγίδα ταύτην· έγνω Κύριος τους όντας αυτού· και αποστήτω από αδικίας πας ο ονομάζων το όνομα Κυρίου. 20 εν μεγάλη δε οικία ουκ έστι μόνον σκευή χρυσά και αργυρά, αλλά και ξύλινα και οστράκινα, και α

μεν εις τιμήν, α δε εις ατιμίαν. 21 εάν ουν τις εκκαθήρη εαυτόν από τούτων, έσται σκευός εις τιμήν, ηγιασμένον και εύχρηστον τω δεσπότη, εις παν έργον αγαθόν ητοιμασμένον. 22 τας δε νεωτερικάς επιθυμίας φεύγε, δίωκε δε δικαιοσύνην, πίστιν, αγάπην, ειρήνην μετά των επικαλουμένων τον Κύριον εκ καθαράς καρδίας. 23 τας δε μωράς και απαιδεύτους ζητήσεις παραιτού, ειδώς ότι γεννώσι μάχας· 24 δούλον δε Κυρίου ου δει μάχεσθαι, αλλ' ήπιον είναι προς πάντας, διδασκικόν, ανεξίκακον, 25 εν πραότητι παιδεύοντα τους αντιδιατιθεμένους, μήποτε δω αυτοίς ο Θεός μετάνοιαν εις επίγνωσιν αληθείας, 26 και ανανήψωσιν εκ της του διαβόλου παγίδος, εξωγρημένοι υπ' αυτού εις το εκείνου θέλημα.

Β' ΤΙΜΟΘΕΟΝ κεφ. Γ'

1 ΤΟΥΤΟ δε γίνωσκε, ότι εν εσχάταις ημέραις ενστήσονται καιροί χαλεποί· 2 έσονται γαρ οι άνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, αλαζόνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεύσιν απειθείς, αχάριστοι, ανόσιοι, 3 άστοργοι, άσπονδοι, διάβολοι, ακρατείς, ανήμεροι, αφιλάγαθοι, 4 προδοτάι, προπετείς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μάλλον ή φιλόθεοι, 5 έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρηνημένοι. και τούτους αποτρέπου. 6 εκ τούτων γαρ εισιν οι ενδύνοντες εις τας οικίας και αιχμαλωτίζοντες γυναικάρια σεσωρευμένα αμαρτίαις, αγόμενα επιθυμίας ποικίλαις, 7 πάντοτε μανθάνοντα και μηδέποτε εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν δυνάμενα. 8 ον τρόπον δε Ιαννης και Ιαμβρής αντέστησαν Μωϋσει, ούτω και ούτοι ανθίστανται τη αληθεία, άνθρωποι κατεφθαρμένοι τον νουν, αδόκιμοι περι την πίστιν. 9 αλλ' ου προκόψουσιν επί πλείον· η γαρ άνοια αυτών έκδηλος έσται πάσιν, ως και η εκείνων εγένετο. 10 Συ δε παρηκολούθηκάς μου τη διδασκαλία, τη αγωγή, τη προθέσει, τη πίστει, τη μακροθυμία, τη αγάπη, τη υπομονή, 11 τοις διωγμοίς, τοις παθήμασιν, οία μοι εγένοντο εν Αντιοχεία, εν Ικονίω, εν Λύστροις, οίους διωγμούς υπήνεγκα! και εκ πάντων με ερρύσατο ο Κύριος. 12 και πάντες δε οι θέλοντες ευσεβώς ζήν εν Χριστω Ιησού διωχθήσονται· 13 πονηροί δε άνθρωποι και γόητες προκόψουσιν επί το χείρον, πλανώντες και πλανώμενοι. 14 συ δε μένε εν εις έμαθες και επιστώθης, ειδώς παρά τίνος έμαθες, 15 και ότι από βρέφους τα ιερά γράμματα οίδας, τα δυνάμενά σε σοφίσαι εις σωτηρίαν δια πίστεως της εν Χριστω Ιησού. 16 πάσα γραφή θεόπνευστος και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχον, προς επανόρθωσιν, προς παιδείαν την εν δικαιοσύνη, 17 ίνα άρτιος ή ο του Θεού άνθρωπος, προς παν έργον αγαθόν εξηρητισμένος.

Β' ΤΙΜΟΘΕΟΝ κεφ. Δ'

1 ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ ουν εγώ ενώπιον του Θεού και του Κυρίου Ιησού Χριστού, του μέλλοντος κρίνειν ζώντας και νεκρούς κατά την επιφάνειαν αυτού και την βασιλείαν αυτού, 2 κήρυξον τον λόγον, επίστηθι ευκαιρώς ακαίρωσ, έλεγχον, επιτίμησον, παρακάλεσον, εν πάση μακροθυμία και διδαχή. 3 έσται γαρ καιρός ότε της υγιαινούσης διδασκαλίας ουκ ανέξονται, αλλά κατά τας επιθυμίας τας ίδιās εαυτοίς επισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι την ακοήν, 4 και από μεν της αληθείας την ακοήν αποστρέψουσιν, επί δε τους μύθους εκτραπήσονται. 5 συ δε νήφε εν πάσι, κακοπάθησον, έργον ποιήσον ευαγγελιστού, την διακονίαν σου πληροφόρησον. 6 εγώ γαρ ήδη σπένδομαι, και ο καιρός της εμής αναλύσεως εφέστηκε. 7 τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα· 8 λοιπόν απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, ον αποδώσει μοι ο Κύριος εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, ου μόνον δε εμοί, αλλά και πάσι τοις ηγαπηκόσι την επιφάνειαν αυτού. 9 Σπούδασον ελθείν προς με ταχέως· 10 Δημάς γαρ με εγκατέλιπεν αγαπήσας τον νυν αιώνα, και επορεύθη εις Θεσσαλονίκην, Κρήσκης εις Γαλατίαν, Τίτος εις Δαλματίαν· 11 Λουκάς εστι μόνος μετ' εμού. Μάρκον αναλαβών άγε μετά σεαυτού· έστι γαρ μοι εύχρηστος εις διακονίαν. 12 Τυχικόν δε απέστειλα εις Έφεσον. 13 τον φαιλόνην, ον απέλιπον εν Τρωάδι παρά Κάρπω, ερχόμενος φέρε, και τα βιβλία, μάλιστα τας μεμβάνας. 14 Αλέξανδρος ο χαλκεύς πολλά μοι κακά ενεδείξατο· αποδώη αυτω ο Κύριος κατά τα έργα αυτού· 15 ον και συ φυλάσσου· λίαν γαρ ανθέστηκε τοις ημετέροις λόγοις. 16 Εν τη πρώτη μου απολογία ουδεις μοι συμπαραγένετο, αλλά πάντες με εγκατέλιπον· μη αυτοίς λογισθείη· 17 ο δε Κύριός μοι παρέστη και ενεδυνάμωσέ με, ίνα δι' εμού το κήρυγμα πληροφορηθή και ακούση πάντα τα έθνη· και ερρύσθη εκ στόματος λέοντος. 18 και ρύσεται με ο Κύριος από παντός έργου πονηρού και σώσει εις την βασιλείαν αυτού την επουράνιον· ω η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν. 19 Άσπασαι Πρίσκαν και Ακύλαν και τον Όνησιφόρου οίκον. 20 Έραστος έμεινεν εν Κορίνθω, Τρόφιμον δε απέλιπον εν Μιλήτω ασθενούντα. 21 σπούδασον προ χειμώνος ελθείν. 22 Ο Κύριος Ιησούς Χριστός μετά του πνεύματός σου. Η χάρις μεθ' υμών· αμήν.

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

1 ΠΑΥΛΟΣ, δούλος Θεού, απόστολος δε Ιησού Χριστού κατά πίστιν εκλεκτών Θεού και επίγνωσιν αληθείας της κατ' ευσέβειαν 2 επ' ελπίδι ζωής αιωνίου, ην επηγγείλατο ο αφευδής Θεός προ χρόνων αιωνίων, 3 εφανέρωσε δε καιροίς ιδίοις τον λόγον αυτού εν κηρύγματι ό επιστεύθη εν εγώ κατ' επιταγήν του σωτήρος ημών Θεού, 4 Τίτω γνησίω τέκνω κατά κοινήν πίστιν· χάρις, έλεος, ειρήνη από Θεού πατρός και Κυρίου Ιησού Χριστού του σωτήρος ημών.

5 Τούτου χάριν κατέλιπόν σε εν Κρήτη, ίνα τα λείποντα επιδιορθώση, και καταστήσης κατά πόλιν πρεσβυτέρους, ως εγώ σοι διαταξάμην, 6 ει τις εστιν ανέγκλητος, μιας γυναικός ανήρ, τέκνα έχων πιστά, μη εν κατηγορία ασωτίας ή ανυπότακτα. 7 δει γαρ τον επίσκοπον ανέγκλητον είναι ως Θεού οικονόμον, μη αυθάδη, μη οργίλον, μη πάροινον, μη πλήκτην, μη αισχροκερδή, 8 αλλά φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, όσιον, εγκρατή, 9 αντεχόμενον του κατά την διδαχήν πιστού λόγου, ίνα δυνατός ή και παρακαλείν εν τη διδασκαλία τη υγαινούση και τους αντιλέγοντας ελέγχειν. 10 Εισί γαρ πολλοί και ανυπότακτοι, ματαιολόγοι και φρεναπάται, μάάλιστα οι εκ περιτομής, 11 ους δει επιστομίζειν, οίπινες όλους οίκους ανατρέπουσι διδάσκοντες α μη δει αισχρού κέρδους χάριν. 12 είπέ τις εξ αυτών ίδιος αυτών προφήτης· Κρήτες αεί ψεύσται, κακά θηρία, γαστέρες αργαί. 13 η μαρτυρία αύτη εστιν αληθής, δι' ην αιτίαν έλεγε αυτοός αποτόμως, ίνα υγαιίνωσιν εν τη πίστει, 14 μη προσέχοντες Ιουδαίκοις μύθοις και εντολαίς ανθρώπων αποστρεφόμενων την αλήθειαν. 15 πάντα μεν καθαρά τοις καθαροίς· τοις δε μεμιαμμένοις και απίστοις ουδέν καθαρόν, αλλά μεμιάνται αυτών και ο νους και η συνείδησις. 16 Θεόν ομολογούσιν ειδέναι, τοις δε έργοις αρνούνται, βδελυκτοί όντες και απειθείς και προς παν έργον αγαθόν αδόκιμοι.

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ κεφ. Β΄

1 ΣΥ δε λάλει α πρέπει τη υγαινούση διδασκαλία. 2 Πρεσβύτας νηφαλίους είναι, σεμνούς, σώφρονας, υγαιίνοντας τη πίστει, τη αγάπη, τη υπομονή. 3 Πρεσβύτειδας ωσαύτως εν καταστήματι ιεροπρεπείς, μη διαβόλους, μη οίνω πολλω δεδουλωμένας, καλοδιδασκάλους, 4 ίνα σωφρονίζωσι τας νέας φιλάνδρους είναι, φιλοτέκνους, 5 σώφρονας, αγνάς, οικουρούς, αγαθάς, υποτασσομένας τοις ιδίοις ανδράσιν, ίνα μη ο λόγος του Θεού βλασφημηται. 6 Τούς νεωτέρους ωσαύτως παρακάλει σωφρονείν, 7 περί πάντα σεαυτόν παρεχόμενος τύπον καλών έργων, εν τη διδασκαλία αδιαφθορίαν, σεμνότητα, αφθαρσίαν, 8 λόγον υγιή, ακατάγνωστον, ίνα ο εξ εναντίας εντραπή μηδέν έχων περί ημών λέγειν φαύλον. 9 Δούλους ιδίοις δεσπότηις υποτάσσεσθαι, εν πάσιν ευαρέστους είναι, μη αντιλέγοντας, 10 μη νοσφιζομένους, αλλά πίστιν πάσαν ενδεικνυμένους αγαθήν, ίνα την διδασκαλίαν του σωτήρος ημών Θεού κοσμήσιν εν πάσιν. 11 Επεφάνη γαρ η χάρις του Θεού η σωτήριος πάσιν ανθρώποις, 12 παιδεύουσα ημάς ίνα αρνησάμενοι την ασέβειαν και τας κοσμικάς επιθυμίας σωφρόνως και δικαίως και ευσεβώς ζήσωμεν εν τω νυν αιώνι, 13 προσδεχόμενοι την μακαρίαν ελπίδα και επιφάνειαν της δόξης του μεγάλου Θεού και σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, 14 ος έδωκεν εαυτόν υπέρ ημών, ίνα λυτρώσεται ημάς από πάσης ανομίας και καθάρισι εαυτω λαόν περιούσιον, ζηλωτήν καλών έργων. 15 Ταύτα λάλει και παρακάλει και έλεγε μετά πάσης επιταγής· μηδεις σου περιφρονείτω.

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ κεφ. Γ΄

1 ΥΠΟΜΙΜΝΗΣΚΕ αυτοός αρχαίς και εξουσίαις υποτάσσεσθαι, πειθαρχείν, προς παν έργον αγαθόν ετοιμούς είναι, 2 μηδένα βλασφημείν, αμάχους είναι, επεικείς, πάσαν ενδεικνυμένους πραότητα προς πάντας ανθρώπους. 3 Ήμεν γαρ ποτε και ημείς ανόητοι, απειθείς, πλανώμενοι, δουλεύοντες επιθυμίας και ηδοναίς ποικίλαις, εν κακία και φθόνω διάγοντες, στυγητοί, μισούντες αλλήλους· 4 ότε δε η χρηστότης και η φιλανθρωπία επεφάνη του σωτήρος ημών Θεού, 5 ουκ εξ έργων των εν δικαιοσύνη ων εποίησαμεν ημείς, αλλά κατά τον αυτοό έλεον έσωσεν ημάς δια λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινώσεως Πνεύματος Αγίου, 6 ου εξέχεεν εφ' ημάς πλουσίως δια Ιησού Χριστού του σωτήρος ημών, 7 ίνα δικαιοθέντες τη εκείνου χάριτι κληρονόμοι γενώμεθα κατ' ελπίδα ζωής αιωνίου. 8 Πιστός ο λόγος· και περί τούτων βούλομαί σε διαβεβαιούσθαι, ίνα φροντίζωσι καλών έργων προϊστασθαι οι πεπιστευκότες τω Θεω. ταύτα εστι τα καλά και ωφέλιμα τοις ανθρώποις· 9 μωράς δε ζητήσεις και γενεαλογίας και έρεις και μάχας νομικάς περιίτασο· εισί γαρ ανωφελείς και μάταιοι. 10 αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού, 11 ειδώς ότι εξέστραπται ο τοιοούτος και αμαρτάνει ων αυτοκατάκριτος.

12 Όταν πέμψω Αρτεμάν προς σε ή Τυχικόν, σπούδασον ελθείν προς με εις Νικόπολιν· εκεί γαρ κέκρικα παραχειμάσαι. 13 Ζηνάν τον νομικόν και Απολλώ σπουδαίως πρόπεμψον, ίνα μηδέν αυτοίς λείπη. 14 μανθανέτωσαν δε και οι ημέτεροι καλών έργων προϊστασθαι εις τας αναγκαίας χρείας, ίνα μη ώσιν άκαρποι.

15 Ασπάζονται σε οι μετ' εμού πάντες. άσπασαι τους φιλούντας ημάς εν πίστει.

Η χάρις μετά πάντων υμών· αμήν.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

1 ΠΑΥΛΟΣ, δέσμιος Χριστού Ιησού, και Τιμόθεος ο αδελφός, Φιλήμονι τω αγαπητω και συνεργω ημών 2 και Ατφία τη αγαπητη και Αρχίππω τω συστρατιώτη ημών και τη κατ' οίκόν σου εκκλησία· 3 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

4 Ευχαριστώ τω Θεω μου πάντοτε μνείαν σου ποιούμενος επί των προσευχών μου, 5 ακούων σου την αγάπην και την πίστιν ην έχεις προς τον Κύριον Ιησούν και εις πάντας τους αγίους, 6 όπως η κοινωνία της πίστεώς σου ενεργής γένηται εν επιγνώσει παντός αγαθού του εν ημίν εις Χριστόν Ιησούν. 7 χάριν γαρ έχομεν πολλήν και παράκλησιν επί τη αγάπη σου, ότι τα σπλάγχνα των αγίων αναπέπται δια σου, αδελφέ. 8 Διο, πολλήν εν Χριστω παρρησίαν έχων επιτάσσειν σοι το ανήκον, 9 δια την αγάπην μάλλον παρακαλώ· τοιούτος ων, ως Παύλος πρεσβύτες, νυνί δε και δέσμιος Ιησού Χριστού, 10 παρακαλώ σε περί του εμού τέκνου, ον εγέννησα εν τοις δεσμοίς μου, Όνήσιμον, 11 τον ποτέ σοι άχρηστον, νυνί δε σοί και εμοί εύχρηστον, ον ανέπεμψα· 12 συ δε αυτόν, τούτ' έστι τα εμά σπλάγχνα, προσλαβού· 13 ον εγώ εβουλόμην προς εμαυτόν κατέχειν, ίνα υπέρ σου διακονή μοι εν τοις δεσμοίς του ευαγγελίου· 14 χωρίς δε της σής γνώμης ουδέν ηθέλησα ποιήσαι, ίνα μη ως κατά ανάγκην το αγαθόν σου ή, αλλά κατά εκούσιον. 15 τάχα γαρ δια τούτο εχωρίσθη προς ωραν, ίνα αιώνιον αυτόν απέχης, 16 ουκέτι ως δούλον, αλλ' υπέρ δούλον, αδελφόν αγαπητόν, μάλιστα εμοί, πόσω δε μάλλον σοί και εν σαρκί και εν Κυρίω! 17 ει ουν με έχεις κοινωνόν, προσλαβού αυτόν ως εμέ. 18 ει δε τι ηδίκησέ σε ή οφείλει, τούτο εμοί ελλόγει· 19 εγώ Παύλος έγγραφα τη εμή χειρί, εγώ αποτίσω· ίνα μη λέγω σοι ότι και σεαυτόν μοι προσοφείλεις. 20 ναί, αδελφέ, εγώ σου οναίμην εν Κυρίω· ανάπαυσόν μου τα σπλάγχνα εν Κυρίω.

21 Πεποιθώς τη υπακοή σου έγγραψά σοι, ειδώς ότι και υπέρ ό λέγω ποιήσεις. 22 άμα δε και ετοιμάζέ μοι ξενίαν· ελπίζω γαρ ότι δια των προσευχών υμών χαρισθήσομαι υμίν.

23 Ασπάζεταιί σε Επαφράς ο συναιχμάλωτός μου εν Χριστω Ιησού, 24 Μάρκος, Αρίσταρχος, Δημάς, Λουκάς, οι συνεργοί μου.

25 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μετά του πνεύματος υμών· αμήν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

1 ΠΟΛΥΜΕΡΩΣ και πολυτρόπως πάλοι ο Θεός λαλήσας τοις πατράσιν εν τοις προφήταις, επ' εσχάτου των ημερών τούτων ελάλησεν ημίν εν υιω, 2 ον έθηκε κληρονόμον πάντων, δι' ου και τους αιώνας εποίησεν· 3 ος ων απαύγασμα της δόξης και χαρακτήρ της υποστάσεως αυτού, φέρων τε τα πάντα τω ρήματι της δυνάμεως αυτού, δι' εαυτού καθαρισμόν ποιησάμενος των αμαρτιών ημών εκάθισεν εν δεξιά της μεγαλωσύνης εν υψηλοίς, 4 τοσούτω κρείπτων γενόμενος των αγγέλων, όσω διαφορώτερον παρ' αυτούς κεκληρονόμηκεν όνομα. 5 τίνοι γαρ είπέ ποτε των αγγέλων· υιος μου ει συ, εγώ σήμεραν γεγέννηκά σε; και πάλιν· εγώ έσομαι αυτω εις πατέρα, και αυτός έσται μοι εις υιόν; 6 όταν δε πάλιν εισαγάγη τον πρωτότοκον εις την οικουμένην, λέγει· και προσκυνησάτωσαν αυτω πάντες άγγελοι Θεού. 7 και προς μεν τους αγγέλους λέγει· ο ποιών τους αγγέλους αυτού πνεύματα, και τους λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα· 8 προς δε τον υιόν· ο θρόνος σου, ο Θεός, εις τον αιώνα του αιώνος· ράβδος ευθύτητος η ράβδος της βασιλείας σου. 9 ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίμησας ανομίαν· δια τούτο έχρισέ σε, ο Θεός, ο Θεός σου έλαιον αγαλλιάσεως παρά τους μετόχους σου· 10 και συ κατ' αρχάς, Κύριε, την γην εθεμελίωσας, και έργα των χειρών σου εισιν οι ουρανοί· 11 αυτοί απολούνται, συ δε διαμένεις· και πάντες ως ιμάτιον παλαιωθήσονται, 12 και ωσει περιβόλαιον ελίξεις αυτούς, και αλλαγήσονται· συ δε ο αυτός ει, και τα έτη σου ουκ εκλείψουσι. 13 προς τίνα δε των αγγέλων ειρήκέ ποτε· κάθου εκ δεξιών μου έως αν θώ τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου; 14 ουχί πάντες εισί λειτουργικά πνεύματα εις διακονίαν αποστελλόμενα δια τους μέλλοντας κληρονομείν σωτηρίαν;

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. Β΄

1 ΔΙΑ τούτο δεί περισσοτέρως ημάς προσέχειν τοις ακουσθείσι, μη ποτε παραρρυσώμεν. 2 ει γαρ ο δι' αγγέλων λαληθείς λόγος εγένετο βέβαιος, και πάσα παράβασις και παρακοή έλαβεν ένδικον μισθαποδοσίαν, 3 Πως ημείς εκφευξόμεθα τηλικαύτης αμελήσαντες σωτηρίας; ήτις αρχήν λαβούσα λαλείσθαι δια του Κυρίου, υπό των ακουσάντων εις ημάς εβεβαιώθη, 4 συνεπιμαρτυρούντος του Θεού σημείοις τε και τέρασι και ποικίλαις δυνάμεσι και Πνεύματος Αγίου μερισμοίς κατά την αυτού θέλησιν.

5 Ου γαρ αγγέλοις υπέταξε την οικουμένην την μέλλουσαν, περί ης λαλούμεν, 6 διεμαρτύρατο δε που τις λέγων· τι εστιν άνθρωπος ότι μιμνήσκη αυτού, ή υιος ανθρώπου ότι επισκέπη αυτόν; 7 ηλάττωσας αυτόν βραχύ τι παρ' αγγέλους, δόξη και τιμή εστεφάνωσας αυτόν. 8 πάντα υπέταξας υποκάτω των ποδών αυτού· εν γαρ τω υποτάξει αυτω τα πάντα ουδέν αφήκεν αυτω ανυπότακτον. νυν δε ούπω ορώμεν αυτω τα πάντα υποτεταγμένα· 9 τον δε βραχύ τι παρ' αγγέλους ηλαττωμένον βλέπομεν Ιησούν δια το πάθημα του θανάτου δόξη και τιμή εστεφανωμένον, όπως χάριτι Θεού υπέρ παντός γεύσεται θανάτου. 10 έπρεπε γαρ αυτω, δι' ον τα πάντα και δι' ου τα πάντα, πολλούς υιούς εις δόξαν αγαγόντα, τον αρχηγόν της σωτηρίας αυτών δια παθημάτων τελειώσαι. 11 ό τε γαρ αγιάζων και οι αγιαζόμενοι εξ ενός πάντες· δι' ην αιτίαν ουκ επαισχύνεται αδελφούς αυτούς καλείν, 12 λέγων· απαγγελώ το όνομά σου τοις αδελφοίς μου, εν μέσω εκκλησίας υμνήσω σε· 13 και πάλιν· εγώ έσομαι πεποιθώς επ' αυτω· και πάλιν· ιδού εγώ και τα παιδία α μοι έδωκεν ο Θεός. 14 επεί ουν τα παιδία κεκοινωνήκε σαρκός και αίματος, και αυτός παραπλησίως μετέσχε των αυτών, ίνα δια του θανάτου καταργήση τον το κράτος έχοντα του θανάτου, τούτ' έστι τον διάβολον, 15 και απαλλάξη τούτους, όσοι φόβω θανάτου δια παντός του ζήν ένοχοι ήσαν δουλείας. 16 ου γαρ δήπου

αγγέλων επιλαμβάνεται, αλλά σπέρματος Αβραάμ επιλαμβάνεται. 17 όθεν ώφειλε κατά πάντα τοις αδελφοίς ομοιωθῆναι, ίνα ελεήμων γένηται και πιστός αρχιερεύς τα προς τον Θεόν, εις το ιλάσκεσθαι τας αμαρτίας του λαού. 18 εν ω γαρ πέπονθεν αυτός πειρασθείς, δύναται τοις πειραζομένοις βοηθήσαι.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. Γ΄

1 ΟΘΕΝ, αδελφοί άγιοι, κλήσεως επουρανίου μέτοχοι, κατανοήσατε τον απόστολον και αρχιερέα της ομολογίας ημών Ιησούν Χριστόν, 2 πιστόν όντα τω ποιήσαντι αυτόν, ως και Μωϋσής εν όλω τω οίκω αυτού. 3 πλείονος γαρ δόξης ούτος παρά Μωϋσήν ηξίωται, καθ' όσον πλείονα τιμήν έχει του οίκου ο κατασκευάσας αυτόν. 4 πας γαρ οίκος κατασκευάζεται υπό τινος, ο δε τα πάντα κατασκευάσας Θεός. 5 και Μωϋσής μεν πιστός εν όλω τω οίκω αυτού ως θεράπων, εις μαρτύριον των λαληθησομένων, 6 Χριστός δε ως υιος επί τον οίκον αυτού, ου οίκός εσμεν ημείς, εάνπερ την παρρησίαν και το καύχημα της ελπίδος μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν. 7 Διο, καθώς λέγει το Πνεύμα το Άγιον· σήμερον εάν της φωνής αυτού ακούσητε, 8 μη σκληρύνητε τας καρδίας υμών ως εν τω παραπικρασμω, κατά την ημέραν του πειρασμού εν τη ερήμω, 9 ου επείρασάν με οι πατέρες υμών, εδοκίμασάν με, και είδον τα έργα μου τεσσαράκοντα έτη· 10 διο προσώχθισα τη γενεά εκείνη και είπον· αεί πλανώνται τη καρδιά, αυτοί δε ουκ έγνωσαν τας οδούς μου· 11 ως ώμοσα εν τη οργή μου, ει εισελεύσονται εις την κατάπαυσίν μου· 12 βλέπετε, αδελφοί, μη ποτε έσται εν τινι υμών καρδιά πονηρά απιστίας εν τω αποστήναι από Θεού ζώντος, 13 αλλά παρακαλείτε εαυτούς καθ' εκάστην ημέραν άχρις ου το σήμερον καλείται, ίνα μη σκληρυνθή εξ υμών τις απάτη της αμαρτίας· 14 μέτοχοι γαρ γεγονάμεν του Χριστού, εάνπερ την αρχήν της υποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν, 15 εν τω λέγεσθαι· σήμερον εάν της φωνής αυτού ακούσητε, μη σκληρύνητε τας καρδίας υμών ως εν τω παραπικρασμω. 16 τίνες γαρ ακούσαντες παρεπίκραναν; αλλ' ου πάντες οι εξελθόντες εξ Αιγύπτου δια Μωϋσέως; 17 τίσι δε προσώχθισε τεσσαράκοντα έτη; ουχί τοις αμαρτήσασιν, ων τα κώλα έπεσεν εν τη ερήμω; 18 τίσι δε ώμοσε μη εισελεύσεσθαι εις την κατάπαυσιν αυτού ει μη τοις απειθήσασι; 19 και βλέπομεν ότι ουκ ηδυνήθησαν εισελθείν δι' απιστίαν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. Δ΄

1 ΦΟΒΗΘΩΜΕΝ ουν μη ποτε, καταλειπομένης επαγγελίας εισελθείν εις την κατάπαυσιν αυτού, δοκή τις εξ υμών υστερηκέναι. 2 και γαρ εσμεν ευηγγελισμένοι, καθάπερ κακείνοι· αλλ' ουκ ωφέλησεν ο λόγος της ακοής εκείνους μη συγκεκριμένους τη πίστει τοις ακούσασιν. 3 εισερχόμεθα γαρ εις την κατάπαυσιν οι πιστεύσαντες, καθώς είρηκεν· ως ώμοσα εν τη οργή μου, ει εισελεύσονται εις την κατάπαυσίν μου· καίτοι των έργων από καταβολής κόσμου γενηθέντων. 4 είρηκε γαρ που περί της εβδόμης ούτω· και κατέπαυσεν ο Θεός εν τη ημέρα τη εβδόμη από πάντων των έργων αυτού· 5 και εν τούτω πάλιν· ει εισελεύσονται εις την κατάπαυσίν μου. 6 επει ουν απολείπεται τινας εισελθείν εις αυτήν, και οι πρότερον ευαγγελισθέντες ουκ εισήλθον δι' απειθειαν, 7 πάλιν τινά ορίζει ημέραν, σήμερον, εν Δαυίδ λέγων, μετά τοσούτον χρόνον, καθώς είρηται· σήμερον εάν της φωνής αυτού ακούσητε, μη σκληρύνητε τας καρδίας υμών. 8 ει γαρ αυτούς Ιησούς κατέπαυσεν, ουκ αν περί άλλης ελάλει μετά ταύτα ημέρας· 9 άρα απολείπεται σαββατισμός τω λαω του Θεού. 10 ο γαρ εισελθών εις την κατάπαυσιν αυτού και αυτός κατέπαυσεν από των έργων αυτού, ωσπερ από των ιδίων ο Θεός. 11 Σπουδάσωμεν ουν εισελθείν εις εκείνην την κατάπαυσιν, ίνα μη εν τω αυτω τις υποδειγματι πέση της απειθείας. 12 Ζων γαρ ο λόγος του Θεού και ενεργής και τομώτερος υπέρ πάσαν μάχαιραν δίστομον και δίκνουμένος άχρι μερισμού ψυχής τε και πνεύματος, αρμών τε και μυελών, και κριτικός ενθυμήσεων και εννοιών καρδιάς, 13 και ουκ έστι κτίσις αφανής ενώπιον αυτού, πάντα δε γυμνά και τετραηλισμένα τοις οφθαλμοίς αυτού, προς ον ημίν ο λόγος. 14 Έχοντες ουν αρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τους ουρανούς, Ιησούν τον υιόν του Θεού, κρατώνμεν της ομολογίας. 15 ου γαρ έχομεν αρχιερέα μη δυνάμενον συμπαθήσαι ταις ασθενείαις ημών, πεπειραμένον δε κατά πάντα καθ' ομοιότητα χωρίς αμαρτίας. 16 προσερχώμεθα ουν μετά παρρησίας τω θρόνω της χάριτος, ίνα λάβωμεν έλεον και χάριν εύρωμεν εις εύκαιρον βοήθειαν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. Ε΄

1 ΠΑΣ γαρ αρχιερεύς εξ ανθρώπων λαμβανόμενος υπέρ ανθρώπων καθίσταται τα προς τον Θεόν, ίνα προσφέρη δώρα τε και θυσίας υπέρ αμαρτιών, 2 μετριπαθείν δυνάμενος τοις αγνοούσι και πλανωμένοις, επει και αυτός περίκειται ασθένειαν· 3 και δια ταύτην οφείλει, καθώς περί του λαού, ούτω και περί εαυτού προσφέρειν υπέρ αμαρτιών. 4 και ουχ εαυτω τις λαμβάνει την τιμήν, αλλά καλούμενος υπό του Θεού, καθάπερ και Ααρών. 5 ούτω και ο Χριστός ουχ εαυτόν εδόξασε γενηθῆναι αρχιερέα, αλλ' ο λαλήσας προς αυτόν· υιος μου ει συ, εγώ σήμερον γενέννηκά σε· 6 καθώς και εν ετέρω λέγει· συ ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ. 7 ος εν ταις ημέραις της σαρκός αυτού δεήσεις τε και ικετηρίας προς τον δυνάμενον σώζειν αυτόν εκ θανάτου μετά κραυγής ισχυράς και δακρύων προσενέγκας, και εισακουσθείς από της ευλαβείας, 8 καίπερ ων υιος, έμαθεν αφ' ων έπαθε την υπακοήν, 9 και τελειωθείς εγένετο τοις υπακούουσιν αυτω πάσιν αίτιος σωτηρίας αιωνίου, 10 προσαγορευθείς υπό του Θεού αρχιερεύς κατά την τάξιν Μελχισεδέκ.

11 Περί ου πολὺς ἡμῖν ὁ λόγος καὶ δυσερμήνευτος λέγειν, ἐπεὶ νωθοὶ γεγόνατε τὰς ἀκοαῖς. 12 καὶ γὰρ οφείλοντες εἶναι διδάσκαλοι διὰ τὸν χρόνον, πάλιν χρεῖαν ἔχετε τοῦ διδάσκειν ὑμᾶς τίνα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχῆς τῶν λογίων τοῦ Θεοῦ, καὶ γεγόνατε χρεῖαν ἔχοντες γάλακτος καὶ οὐ στερεᾶς τροφῆς. 13 πᾶς γὰρ ὁ μετέχων γάλακτος ἀπείρος λόγου δικαιοσύνης· νήπιος γὰρ ἐστὶ· 14 τελείων δὲ ἐστὶν ἡ στερεὰ τροφή, τῶν διὰ τὴν ἕξιν τὰ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα ἐχόντων πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. ΣΤ΄

1 ΔΙΟ ἀφέντες τὸν τῆς ἀρχῆς τοῦ Χριστοῦ λόγον ἐπὶ τὴν τελειότητα φερώμεθα, μὴ πάλιν θεμέλιον καταβαλλόμενοι μετανοίας ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, καὶ πίστεως ἐπὶ Θεόν, 2 βαπτισμῶν διδαχῆς, ἐπιθέσεως τε χειρῶν, ἀναστάσεως τε νεκρῶν καὶ κρίματος αἰωνίου. 3 καὶ τούτο ποιήσομεν, ἐάνπερ ἐπιτρέπη ὁ Θεός. 4 ἀδύνατον γὰρ τοὺς ἀπαξ φωτισθέντας γευσασμένους τε τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπουρανίου καὶ μετόχους γενηθέντας Πνεύματος Ἁγίου 5 καὶ καλὸν γευσασμένους Θεοῦ ρήμα δυνάμεις τε μέλλοντος αἰῶνος, 6 καὶ παραπεσόντας, πάλιν ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυρούντας ἑαυτοὺς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας. 7 γὰρ ἡ πιοῦσα τὸν ἐπ' αὐτῆς πολλακίς ἐρχόμενον υετὸν καὶ τίκτουσα βοτάνην εὐθετον ἐκείνοις δι' οὓς καὶ γεωργεῖται, μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· 8 ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, ἀδόκιμος καὶ κατάρας ἐγγύς, ἣς τὸ τέλος εἰς καύσιν. 9 Πεπεῖσμεθα δὲ περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοί, τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας, εἰ καὶ οὕτω λαλοῦμεν. 10 οὐ γὰρ ἀδικὸς ὁ Θεός ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης ἣς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διακονήσαντες τοῖς ἁγίοις καὶ διακονοῦντες. 11 ἐπιθυμοῦμεν δὲ ἕκαστον ὑμῶν τὴν αὐτὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους, 12 ἵνα μὴ νωθοὶ γένησθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίστεως καὶ μακροθυμίας κληρονομοῦντων τὰς ἐπαγγελίας. 13 Ἐγὼ γὰρ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενός εἶχε μείζονος ὁμῶσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ, 14 λέγων· ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε· 15 καὶ οὕτω μακροθυμίας ἐπέτυχεν τῆς ἐπαγγελίας. 16 ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος· 17 ἐν ᾧ περισσώτερον βουλόμενος ὁ Θεός ἐπιδειξάτω τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὄρκω, 18 ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχομεν οἱ καταφυγόντες κρατήσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· 19 ἡν ὡς ἀγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, 20 ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. Ζ΄

1 ΟΥΤΟΣ γὰρ ὁ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ υψίστου, ὁ συναντήσας Ἀβραάμ ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλέων καὶ εὐλογήσας αὐτόν, 2 ὦ καὶ δεκάτην ἀπὸ πάντων ἐμέρισεν Ἀβραάμ, πρῶτον μὲν ἐρμηνεύμενος βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σαλήμ, ὁ ἐστὶ βασιλεὺς εἰρήνης, 3 ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν μήτε ζωῆς τέλος ἔχων, ἀφωμοιωμένος δὲ τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές. 4 Θεωρεῖτε δὲ πηλίκος οὗτος, ὦ καὶ δεκάτην Ἀβραάμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων ὁ πατριάρχης. 5 καὶ οἱ μὲν ἐκ τῶν υἱῶν Λευὶ τὴν ἱερατείαν λαμβάνοντες ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαόν κατὰ τὸν νόμον, τούτ' ἐστὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτῶν, καίπερ ἐξεληλυθότας ἐκ τῆς οσφύος Ἀβραάμ· 6 ὁ δὲ μὴ γενεαλογούμενος ἐξ αὐτῶν δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἔχοντα τὰς ἐπαγγελίας εὐλόγηκε. 7 χωρὶς δὲ πάσης ἀντιλογίας τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται. 8 καὶ ὡδὲ μὲν δεκάτας ἀποθνήσκοντες ἄνθρωποι λαμβάνουσιν, ἐκεῖ δὲ μαρτυρούμενος ὅτι ζῆ. 9 καὶ ὡς ἐπος εἶπεν, διὰ Ἀβραάμ καὶ Λευὶ ὁ δεκάτας λαμβάνουσι, δεδεκάτωται· 10 ἔτι γὰρ ἐν τῇ οσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν ὅτε συνήντησεν αὐτῷ ὁ Μελχισεδέκ. 11 Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν· ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῇ νενομοθέτητο· τίς ἔτι χρεῖα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἕτερον ἀνίστασθαι ἱερέα καὶ οὐ κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρῶν λέγεσθαι; 12 μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται. 13 ἐφ' ᾧ γὰρ λέγεται ταῦτα, φυλῆς ἐτέρας μετέσχηκεν, ἀφ' ἧς οὐδεὶς προσέσχηκε τῷ θουσιαστηρίῳ. 14 πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν, εἰς ἣν φυλὴν οὐδὲν περὶ ἱερωσύνης Μωϋσῆς ἐλάλησε. 15 Καὶ περισσώτερον ἐτι κατάδηλόν ἐστιν, εἰ κατὰ τὴν ὁμοιότητα Μελχισεδέκ ἀνίσταται ἱερεὺς ἕτερος, 16 ὅς οὐ κατὰ νόμον ἐντολῆς σαρκικῆς γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ δυνάμιν ζωῆς ἀκαταλύτου· 17 μαρτυρεῖ γὰρ ὅτι σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. 18 ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγωγῆς ἐντολῆς διὰ τὴν αὐτῆς ἀσθενῆ καὶ ἀνωφελῆ· 19 οὐδὲν γὰρ ἐτελείωσεν ὁ νόμος, ἐπεισαγωγῆ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, δι' ἧς ἐγγίζομεν τῷ Θεῷ. 20 καὶ καθ' ὅσον οὐ χωρὶς ὀρκωμοσίας· -οὐ μὲν γὰρ χωρὶς ὀρκωμοσίας εἰσὶν ἱερεῖς γεγονότες, 21 ὁ δὲ μετὰ ὀρκωμοσίας διὰ τοῦ λέγοντος πρὸς αὐτόν· ὥμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ· - 22 κατὰ τοσοῦτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἕγγυος Ἰησοῦς. 23 Καὶ οἱ μὲν πλείονές εἰσι γεγονότες ἱερεῖς διὰ τὸ θανάτῳ κωλύεσθαι παραμένειν· 24 ὁ δὲ διὰ τὸ μένειν αὐτόν εἰς τὸν αἰῶνα ἀπαράβατον ἔχει τὴν ἱερωσύνην· 25 ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελές δύναται τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ, πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν. 26 Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὁσίος, ἀκάκος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, 27 ὅς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὡσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τούτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας. 28 ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. Η΄

1 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ δε επί τοις λεγομένοις, τοιούτον έχομεν αρχιερέα, ος εκάθισεν εν δεξιά του θρόνου της μεγαλωσύνης εν τοις ουρανοίς, 2 των αγίων λειτουργός και της σκηνής της αληθινής, ην έπηξεν ο Κύριος, και ουκ άνθρωπος. 3 πας γαρ αρχιερεύς εις το προσφέρειν δώρ' τε και θυσίας καθίσταται· όθεν αναγκαίον έχειν τι και τούτον ό προσενέγκη. 4 ει μεν γαρ ην επί γης, ουδ' αν ην ιερεύς, όντων των ιερέων των προσφερόντων κατά τον νόμον τα δώρα, 5 οίτινες υποδείγματι και σκιά λατρεύουσι των επουρανίων, καθώς κεχρημάτισται Μωϋσής μέλλων επιτελείν την σκηνήν· όρα γαρ φησι, ποιήσεις πάντα κατά τον τύπον τον δειχθέντα σοι εν τω όρει· 6 νυνί δε διαφορωτέρας τέτευχε λειτουργίας, όσω και κρείττονός εστι διαθήκης μεσίτης, ήτις επί κρείττοσιν επαγγελίας νενομοθέτηται. 7 ει γαρ η πρώτη εκείνη ην άμεμπτos, ουκ αν δευτέρας εζητείτο τόπος. 8 μεμφόμενος γαρ αυτοίς λέγει· ιδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και συντελέσω επί τον οίκον Ισραήλ και επί τον οίκον Ιούδα διαθήκην καινήν, 9 ου κατά την διαθήκην ην εποίησα τοις πατράσιν αυτών εν ημέρα επιλαβομένου μου της χειρός αυτών εξαγαγείν αυτούς εκ γης Αιγύπτου· ότι αυτοί ουκ ενέμειναν εν τη διαθήκη μου, καγώ ημέλησα αυτών, λέγει Κύριος· 10 ότι αύτη η διαθήκη ην διαθήσομαι τω οίκω Ισραήλ μετά τας ημέρας εκείνας, λέγει Κύριος· διδούς νόμους μου εις την διάνοιαν αυτών, και επί καρδίας αυτών επιγράψω αυτούς, και έσομαι αυτοίς εις Θεόν, και αυτοί έσοντάί μοι εις λαόν. 11 και ου μη διδάξουσιν έκαστος τον πολίτην αυτού και έκαστος τον αδελφόν αυτού, λέγων· γνώθι τον Κύριον· ότι πάντες ειδήσουσί με από μικρού αυτών έως μεγάλου αυτών· 12 ότι ίλεως έσομαι ταις αδικίαις αυτών, και των αμαρτιών αυτών και των ανομιών αυτών ου μη μνησθώ έτι. 13 εν τω λέγειν καινήν πεπαλαίωκε την πρώτην· το δε παλαιούμενον και γηράσκον εγγύς αφανισμού.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. Θ΄

1 ΕΙΧΕ μεν ουν και η πρώτη σκηνή δικαιώματα λατρείας το τε Άγιον κοσμικόν· 2 σκηνή γαρ κατεσκευάσθη η πρώτη, εν ή ή τε λυχνία και η τράπεζα και η πρόθεσις των άρτων, ήτις λέγεται Άγια. 3 μετά δε το δεύτερον καταπέτασμα σκηνή η λεγομένη Άγια Αγίων, 4 χρυσούν έχουσα θυμιατήριον και την κιβωτόν της διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίω, εν ή στάμνος χρυσή έχουσα το μάννα και η ράβδος Ααρών η βλαστήσασα και αι πλάκες της διαθήκης, 5 υπεράνω δε αυτής Χερουβίμ δόξης κατασκιάζοντα το ιλαστήριον· περιών ουκ έστι νυν λέγειν κατά μέρος. 6 Τούτων δε ούτω κατεσκευασμένων εις μεν την πρώτην σκηνήν δια παντός εισίασιν οι ιερείς τας λατρείας επιτελούντες, 7 εις δε την δευτέραν άπαξ του ενιαυτού μόνος ο αρχιερεύς, ου χωρίς αίματος, ό προσφέρει υπέρ εαυτού και των του λαού αγνοημάτων, 8 τούτο δηλούντος του Πνεύματος του Αγίου, μήπω πεφανερώσθαι την των Αγίων οδόν, έτι της πρώτης σκηνής εχούσης στάσιν· 9 ήτις παραβολή εις τον καιρόν τον ενεστηκότα, καθ' ον δώρ' τε και θυσία προσφέρονται μη δυνάμεναι κατά συνείδησιν τελειώσαι τον λατρεύοντα, 10 μόνον επί βρώμασι και πόμασι και διαφόροις βαπτισμοίς και δικαιώμασι σαρκός, μέχρι καιρού διορθώσεως επικείμενα. 11 Χριστός δε παραγενόμενος αρχιερεύς των μελλόντων αγαθών δια της μείζονος και τελειότερας σκηνής, ου χειροποιήτου, τούτ' έστιν ου ταύτης της κτίσεως, 12 ουδέ δι' αίματος τράγων και μόσχων, δια δε του ιδίου αίματος εισήλθεν εφάπαξ εις τα Άγια, αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος. 13 ει γαρ το αίμα ταύρων και τράγων και σποδός δαμάλεως ραντίζουσα τους κεκοινωμένους αγιάζει προς την της σαρκός καθαρότητα, 14 πόσω μάλλον το αίμα του Χριστού, ος δια Πνεύματος αιωνίου εαυτόν προσήνεγκεν άμωμον τω Θεω, καθαριεί την συνείδησιν υμών από νεκρών έργων εις το λατρεύειν Θεω ζώντι· 15 Και δια τούτο διαθήκης καινής μεσίτης εστιν, όπως, θανάτου γενομένου εις απολύτρωσιν των επί τη πρώτη διαθήκη παραβάσεων, την επαγγελίαν λάβωσιν οι κεκλημένοι της αιωνίου κληρονομίας. 16 όπου γαρ διαθήκη, θάνατον ανάγκη φέρεσθαι του διαθεμένου· 17 διαθήκη γαρ επί νεκροίς βεβαία, επεί μήποτε ισχύει ότε ζη ο διαθέμενος. 18 Όθεν ουδ' η πρώτη χωρίς αίματος εγκεκαίνισται· 19 λαληθείσης γαρ πάσης εντολής κατά τον νόμον υπό Μωϋσέως παντί τω λαω, λαβών το αίμα των μόσχων και τράγων μετά ύδατος και ερίου κοκκίνου και υσσώπου, αυτό τε το βιβλίον και πάντα τον λαόν ερράντισε 20 λέγων· τούτο το αίμα της διαθήκης ης ενετείλατο προς υμάς ο Θεός. 21 και την σκηνήν δε και πάντα τα σκεύη της λειτουργίας τω αίματι ομοίως ερράντισε. 22 και σχεδόν εν αίματι πάντα καθαρίζεται κατά τον νόμον, και χωρίς αιματεκχυσίας ου γίνεται άφεςις. 23 Ανάγκη ουν τα μεν υποδείγματα των εν τοις ουρανοίς τούτοις καθαρίζεσθαι, αυτά δε τα επουράνια κρείττοσι θυσίαις παρά ταύτας. 24 ου γαρ εις χειροποιήτα Άγια εισήλθεν ο Χριστός, αντίτυπα των αληθινών, αλλ' εις αυτόν τον ουρανό, νυν εμφανισθήναι τω προσώπω του Θεού υπέρ ημών· 25 ουδ' ίνα πολλάκις προσφέρη εαυτόν, ωσπερ ο αρχιερεύς εισέρχεται εις τα Άγια κατ' ενιαυτόν εν αίματι αλλοτρίω· 26 επεί έδει αυτόν πολλάκις παθείν από καταβολής κόσμου· νυν δε άπαξ επί συντελεία των αιώνων εις αθέτησιν αμαρτίας δια της θυσίας αυτού πεφανέρωται. 27 και καθ' όσον απόκειται τοις ανθρώποις άπαξ αποθανείν, μετά δε τούτο κρίσις, 28 ούτω και ο Χριστός, άπαξ προσενεχθείς εις το πολλών ανενεγκείν αμαρτίας, εκ δευτέρου χωρίς αμαρτίας οφθήσεται τοις αυτόν απεκδεχομένοις εις σωτηρίαν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. Ι΄

1 ΣΚΙΑΝ γαρ έχων ο νόμος των μελλόντων αγαθών, ουκ αυτήν την εικόνα των πραγμάτων, κατ' ενιαυτόν ταις αυταίς θυσίαις ας προσφέρουσιν εις το διηνηκές, ουδέποτε δύναται τους προσερχομένους τελειώσαι· 2 επεί ουκ αν επαύσαντο προσφερόμεναι, δια το μηδεμίαν έχειν έτι συνείδησιν αμαρτιών τους λατρεύοντας, άπαξ κεκαθαρμένους· 3 αλλ' εν αυταίς ανάμνησις αμαρτιών κατ' ενιαυτόν· 4 αδύνατον γαρ αίμα ταύρων και τράγων αφαιρείν αμαρτίας. 5 Διο εισερχόμενος εις τον κόσμον λέγει· θυσίαν και προσφοράν ουκ ηθέλησας, σώμα δε κατηρτίσω μοι· 6 ολοκαυτώματα και περι αμαρτίας ουκ ευδόκησας· 7 τότε είπον· ιδού ήκω, εν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περι εμού,

του ποιήσαι, ο Θεός, το θέλημά σου. 8 ανώτερον λέγων ότι θυσίαν και προσφοράν και ολοκαυτώματα και περι αμαρτίας ουκ ηθέλησας ουδέ ευδόκησας, αίτινες κατά τον νόμον προσφέρονται, 9 τότε είρηκεν· ιδού ήκω του ποιήσαι, ο Θεός, το θέλημά σου. αναίρει το πρώτον ίνα το δεύτερον στήση. 10 εν ω θελήματι ηγιασμένοι εσμέν δια της προσφοράς του σώματος του Ιησού Χριστού εφάπαξ. 11 Και πας μεν ιερεύς έστηκε καθ' ημέραν λειτουργών και τας αυτάς πολλάκις προσφέρων θυσίας, αίτινες ουδέποτε δύνανται περιελείν αμαρτίας· 12 αυτός δε μίαν υπέρ αμαρτιών προσενέγκας θυσίαν εις το διηκεές εκάθισεν εν δεξιά του Θεού, 13 το λοιπόν εκδεχόμενος έως τεθώσιν οι εχθροί αυτού υποπόδιον των ποδών αυτού. 14 μια γαρ προσφορά τετελείωκεν εις το διηκεές τους αγιαζόμενους. 15 Μαρτυρεί δε ημίν και το Πνεύμα το Άγιον· μετά γαρ το προειρηκέναι, 16 αύτη η διαθήκη ην διαθήσομαι προς αυτούς μετά τας ημέρας εκείνας, λέγει Κύριος· διδούς νόμους μου επί καρδίας αυτών, και επί των διανοιών αυτών επιγράψω αυτούς, 17 και των αμαρτιών αυτών και των ανομιών αυτών ου μη μνησθώ έτι. 18 όπου δε άφεσις τούτων, ουκέτι προσφορά περί αμαρτίας.

19 Έχοντες ουν, αδελφοί, παρρησίαν εις την είσοδον των Αγίων εν τω αίματι του Ιησού, 20 ην ενεκαίνισεν ημίν οδόν πρόσφατον και ζώσαν δια του καταπετάσματος, τούτ' έστι της σαρκός αυτού, 21 και ιερέα μέγαν επί τον οίκον του Θεού, 22 προσερχώμεθα μετά αληθινής καρδίας εν πληροφορία πίστεως ερραντισμένοι τας καρδίας από συνειδήσεως πονηράς, 23 και λελουμένοι το σώμα ύδατι καθαρω κατέχωμεν την ομολογίαν της ελπίδος ακλινή· πιστός γαρ ο επαγγειλάμενος· 24 και κατανοώμεν αλλήλους εις παροξυσμόν αγάπης και καλών έργων, 25 μη εγκαταλείποντες την επισυναγωγήν εαυτών, καθώς έθος τισίν, αλλά παρακαλούντες, και τοσοούτω μάλλον, όσω βλέπετε εγγίζουσιν την ημέραν. 26 Εκουσίως γαρ αμαρτανόντων ημών μετά το λαβείν την επιγνωσιν της αληθείας, ουκέτι περί αμαρτιών απολείπεται θυσία, 27 φοβερά δε τις εκδοχή κρίσεως και πυρός ζήλος εσθίειν μέλλοντος τους υπεναντίους. 28 αθετήσας τις νόμον Μωϋσέως χωρίς οικτιρμών επί δυσίν ή τρισί μάρτυσιν αποθνήσκει· 29 πόσω δοκείτε χειρόνος αξιωθήσεται τιμωρίας ο τον υιόν του Θεού καταπατήσας και το αίμα της διαθήκης κοινόν ηγησάμενος, εν ω ηγιασθη, και το Πνεύμα της χάριτος ενυβρίσας; 30 οίδαμεν γαρ τον ειπόντα· εμοί εκδίκησης, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος· και πάλιν· Κύριος κρινεί τον λαόν αυτού. 31 φοβερόν το εμπεισείν εις χείρας Θεού ζώντος.

32 Αναμιμνήσκεσθε δε τας πρότερον ημέρας, εν αις φωτισθέντες πολλήν άθλησιν υπεμείνατε παθημάτων, 33 τούτο μεν ονειδισμοίς τε και θλίψει θεατριζόμενοι, τούτο δε κοινωνοί των ούτως αναστρεφομένων γενηθέντες. 34 και γαρ τοις δεσμοίς μου συνεπαθήσατε και την αρπαγήν των υπαρχόντων υμών μετά χαράς προσεδέξασθε, γινώσκοντες έχειν εν εαυτοίς κρείττονα ύπαρξιν εν ουρανοίς και μένουσαν. 35 Μη αποβάλητε ουν την παρρησίαν υμών, ήτις έχει μισθαποδοσίαν μεγάλην. 36 υπομονής γαρ έχετε χρείαν, ίνα το θέλημα του Θεού ποιήσαντες κομίσησθε την επαγγελίαν. 37 έτι γαρ μικρόν όσον όσον, ο ερχόμενος ήξει και ου χρονιεί. 38 ο δε δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται· και εάν υποστείληται, ουκ ευδοκεί η ψυχή μου εν αυτω. 39 ημείς δε ουκ εσμέν υποστολής εις απώλειαν, αλλά πίστεως εις περιποίησιν ψυχής.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. ΙΑ'

1 ΕΣΤΙ δε πίστις ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων. 2 εν ταύτη γαρ εμαρτυρήθησαν οι πρεσβύτεροι. 3 Πίστει νοούμεν κατηρίσθαι τους αιώνας ρήματι Θεού, εις το μη εκ φαινομένων τα βλεπόμενα γεγονέναι. 4 Πίστει πλείονα θυσίαν Άβελ παρά Κάιν προσήνεγκε τω Θεω, δι' ης εμαρτυρήθη είναι δίκαιος, μαρτυρούντος επί τοις δώροις αυτού του Θεού, και δι' αυτής αποθανών έτι λαλείται. 5 Πίστει Ενώχ μετετέθη του μη ιδείν θάνατον, και ουχ ευρίσκετο, διότι μετέθηκεν αυτόν ο Θεός· προ γαρ της μεταθέσεως αυτού μεμαρτύρηται ευηρεστηκέναι τω Θεω· 6 χωρίς δε πίστεως αδύνατον ευαρεστήσαι· πιστεύσαι γαρ δεί τον προσερχόμενον τω Θεω ότι έστι και τοις εκζητούσιν αυτόν μισθαποδότης γίνεται. 7 Πίστει χρηματισθείς Νώε περί των μηδέπω βλεπομένων, ευλαβηθείς κατεσκεύασε κιβωτόν εις σωτηρίαν του οίκου αυτού, δι' ης κατέκρινε τον κόσμον, και της κατά πίστιν δικαιοσύνης εγένετο κληρονόμος. 8 Πίστει καλούμενος Αβραάμ υπήκουσεν εξελθείν εις τον τόπον ον έμελλε λαμβάνειν εις κληρονομίαν, και εξήλθε μη επιστάμενος που έρχεται. 9 Πίστει παρώκησεν εις την γην της επαγγελίας ως αλλοτριαν, εν σκηναίς κατοικήσας μετά Ισαάκ και Ιακώβ των συκληρονόμων της επαγγελίας της αυτής· 10 εξεδέχετο γαρ την τους θεμελίους έχουσαν πόλιν, ης τεχνίτης και δημιουργός ο Θεός. 11 Πίστει και αυτή Σάρρα δύναμιν εις καταβολήν σπέρματος έλαβε και παρά καιρόν ηλικίας έτεκεν, επεί πιστόν ηγήσατο τον επαγγειλάμενον. 12 διο και αφ' ενός εγεννήθησαν, και ταύτα νεκρωμένου, καθώς τα άστρα του ουρανού τω πληθεί και ως η άμμος η παρά το χείλος της θαλάσσης η αναρίθμητος. 13 Κατά πίστιν απέθανον ούτοι πάντες, μη λαβόντες τας επαγγελίας, αλλά πόρρωθεν αυτάς ιδόντες και ασπασάμενοι, και ομολογήσαντες ότι ξένοι και παρεπίδημοί εισιν επί της γης. 14 οι γαρ τοιαύτα λέγοντες εμφανίζουσιν ότι πατρίδα επιζητούσι. 15 και ει μεν εκείνης εμνημόνευον, αφ' ης εξήλθον, είχαν αν καιρόν ανακάμψαι· 16 νυν δε κρείττονος ορέγονται, τούτ' έστιν επουρανίου. διο ουκ επαισχύνεται αυτούς ο Θεός Θεός επικαλείσθαι αυτών· ητοιμάσε γαρ αυτοίς πόλιν. 17 Πίστει προσενηνόχεν Αβραάμ τον Ισαάκ πειραζόμενος, και τον μονογενή προσέφερεν ο τας επαγγελίας αναδεξάμενος, 18 προς ον ελαλήθη ότι εν Ισαάκ κληθήσεται σοι σπέρμα, 19 λογισάμενος ότι και εκ νεκρών εγείρειν δυνατός ο Θεός· θθεν αυτόν και εν παραβολή εκομίσατο. 20 Πίστει περί μελλόντων ευλόγησεν Ισαάκ τον Ιακώβ και τον Ήσαύ. 21 Πίστει Ιακώβ αποθνήσκων έκαστον των υιών Ιωσήφ ευλόγησε, και προσεκύνησεν επί το άκρον της ράβδου αυτού. 22 Πίστει Ιωσήφ τελευτών περί της εξόδου των υιών Ισραήλ εμνημόνευσε και περί των οστέων αυτού ενετείλατο. 23 Πίστει Μωϋσής γεννηθείς εκρύβη τρίμηνον υπό των πατέρων αυτού, διότι είδον αστειόν το παιδίον, και ουκ εφοβήθησαν το διάταγμα του βασιλέως. 24 Πίστει Μωϋσής μέγας γενόμενος ηρνήσατο λέγεσθαι υιος θυγατρός Φαραώ, 25 μάλλον ελόμενος συγκαουχείσθαι τω λαω του Θεού ή πρόσκαιρον έχειν αμαρτίας απόλαυσιν, 26 μείζονα πλούτον ηγησάμενος των Αιγύπτου θησαυρών τον ονειδισμόν του Χριστού· απέβλεπε γαρ εις την μισθαποδοσίαν. 27 Πίστει κατέλιπεν Αιγύπτον μη φοβηθείς τον θυμόν του βασιλέως· τον γαρ άόρατον ως ορών εκαρτέρησε. 28 Πίστει πεποίηκε το

πάσχα και την πρόσχυσιν του αίματος, ίνα μη ο ολοθρεύων τα πρωτότοκα θίγη αυτών. 29 Πίστει διέβησαν την Ερυθράν θάλασσαν ως δια ξηράς, ης πείραν λαβόντες οι Αιγύπτιοι κατεπόθησαν. 30 Πίστει τα τείχη Ιεριχώ έπεσε κυκλωθέντα επί επτά ημέρας. 31 Πίστει Ραάβ η πόρνη ου συναπώλετο τοις απειθήσασι, δεξαμένη τους κατασκόπους μετ' ειρήνης. 32 Και τι έτι λέγω; επιλείπει γαρ με διηγούμενον ο χρόνος περί Γεδεών, Βαράκ τε και Σαμψών και Ιεφθάε, Δαυίδ τε και Σαμουήλ και των προφητών, 33 οί δια πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, ειργάσαντο δικαιοσύνην, επέτυχον επαγγελιών, έφραξαν στόματα λεόντων, 34 έσβεσαν δύναμιν πυρός, έφυγον στόματα μαχαίρας, ενεδυναμώθησαν από ασθενείας, εγενήθησαν ισχυροί εν πολέμω, παρεμβολάς έκλιναν αλλοτριών· 35 έλαβον γυναίκες εξ αναστάσεως τους νεκρούς αυτών· άλλοι δε ευμπανίσθησαν, ου προσδεξάμενοι την απολύτρωσιν, ίνα κρείττονος αναστάσεως τύχωσιν· 36 έτεροι δε εμπαιγμών και μαστίγων πείραν έλαβον, έτι δε δεσμών και φυλακής· 37 ελιθάσθησαν, επρίσθησαν, επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθανον, περιήλθον εν μηλωταίς, εν αιγείοις δέρμασιν, υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, 38 ων ουκ ην άξιος ο κόσμος, εν ερημίαις πλανώμενοι και όρεσι και σπηλαίοις και ταις οπαίς της γης. 39 Και ούτοι πάντες μαρτυρηθέντες δια της πίστεως ουκ εκομίσαντο την επαγγελίαν, 40 του Θεού περί ημών κρείττόν τι προβλεψαμένου, ίνα μη χωρίς ημών τελειωθώσι.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. ΙΒ΄

1 ΤΟΙΓΑΡΟΥΝ και ημείς, τοσούτον έχοντες περικείμενον ημίν νέφος μαρτύρων, όγκον αποθέμενοι πάντα και την ευπερίστατον αμαρτίαν, δι' υπομονής τρέχωμεν τον προκείμενον ημίν αγώνα, 2 αφορώντες εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν, ος αντί της προκειμένης αυτω χαράς υπέμεινε σταυρόν, αισχύνης καταφρονήσας, εν δεξιά τε του θρόνου του Θεού κεκάθικεν. 3 αναλογίσασθε γαρ τον τοιαύτην υπομεμενηκότα υπό των αμαρτωλών εις αυτόν αντιλογίαν, ίνα μη κάμητε ταις ψυχαίς υμών εκλυόμενοι.

4 Ούτω μέχρις αίματος αντικατέστητε προς την αμαρτίαν ανταγωνιζόμενοι, 5 και εκλέλησθε της παρακλήσεως, ήτις υμίν ως υιοίς διαλέγεται· υιε μου, μη ολιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδέ εκλύου υπ' αυτού ελεγχόμενος. 6 ον γαρ αγαπά Κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν ον παραδέχεται. 7 ει παιδείαν υπομένετε, ως υιοίς υμίν προσφέρεται ο Θεός· τις γαρ εστιν υιος ον ου παιδεύει πατήρ; 8 ει δε χωρίς εστε παιδείας, ης μέτοχοι γεγόνασι πάντες, άρα νόθοι εστέ και ουχ υιοί. 9 είτα τους μεν της σαρκός ημών πατέρας είχομεν παιδευτάς και ενετρεπόμεθα· ου πολλω μάλλον υποταγησόμεθα τω πατρί των πνευμάτων και ζήσομεν; 10 οι μεν γαρ προς ολίγας ημέρας κατά το δοκούν αυτοίς επαιδευον, ο δε επί το συμφέρον, εις το μεταλαβείν της αγιότητος αυτού. 11 πάσα δε παιδεία προς μεν το παρόν ου δοκεί χαράς είναι, αλλά λύπης, ύστερον δε καρπόν ειρηνικόν τοις δι' αυτής γεγυμνασμένοις αποδίδωσι δικαιοσύνης. 12 Διο τας παρειμένας χείρας και τα παραλελυμένα γόνατα ανορθώσατε, 13 και τροχιάς ορθάς ποιήσατε τοις ποσίν υμών, ίνα μη το χωλόν εκτραπή, ιαθή δε μάλλον. 14 Ειρήνην διώκετε μετά πάντων, και τον αγιασμόν, ου χωρίς ουδείς όψεται τον Κύριον, 15 επισκοπούντες μη τις υστερών από της χάριτος του Θεού, μη τις ρίζα πικρίας άνω φύουσα ενοχλή και δια ταύτης μιανθώσι πολλοί, 16 μη τις πόρνος ή βέβηλος ως Ησαύ, ος αντί βρώσεως μιας απέδοτο τα πρωτοτόκια αυτού. 17 ίστε γαρ ότι και μετέπειτα, θέλων κληρονομήσαι την ευλογίαν απεδοκιμάσθη· μετανοίας γαρ τόπον ουχ εύρε, καίπερ μετά δακρύων εκζητήσας αυτήν.

18 Ου γαρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένω όρει και κεκαυμένω πυρί και γνόφω και σκότω και θυέλλη 19 και σάλπιγγος ήχω και φωνή ρημάτων ης οι ακούσαντες παρητήσαντο μη προστεθήναι αυτοίς λόγον· 20 ουκ έφερον γαρ το διασελλόμενον· καν θηρίον θίγη του όρους, λιθοβοληθήσεται· 21 και· ούτω φοβερόν ην το φανταζόμενον! Μωϋσής είπεν· έκφοβός ειμι και έντρομος· 22 αλλά προσεληλύθατε Σιών όρει και πόλει Θεού ζώντος, Ιερουσαλήμ επουρανώ, και μυριάσιν αγγέλων, 23 πανηγύρει και εκκλησία πρωτοτόκων εν ουρανοίς απογεγραμμένων, και κριτη Θεω πάντων, και πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων, 24 και διαθήκης νέας μεσίτη Ιησού, και αίματι ραντισμού κρείττον λαλούντι παρά τον Άβελ. 25 Βλέπετε μη παραιτήσησθε τον λαλούντα. ει γαρ εκείνοι ουκ έφυγον τον επί της γης παραιτησάμενοι χρηματίζοντα, πολλω μάλλον ημείς οι τον απ' ουρανών αποστρεφόμενοι· 26 ου η φωνή την γην εσάλευσε τότε, νυν δε επήγγελται λέγων· έτι άπαξ εγώ σείω ου μόνον την γην, αλλά και τον ουρανόν. 27 το δε έτι άπαξ δηλόω των σαλευομένων την μετάθεσιν ως πεποιημένων, ίνα μείνη τα μη σαλευόμενα. 28 Διο βασιλείαν ασάλευτον παραλαμβάνοντες έχωμεν χάριν, δι' ης λατρεύωμεν ευαρέστως τω Θεω μετά αιδούς και ευλαβείας· 29 και γαρ ο Θεός ημών πυρ καταναλίσκον.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ κεφ. ΙΓ΄

1 Η φιλαδελφία μενέτω, της φιλοξενίας μη επιλανθάνεσθε· 2 δια ταύτης γαρ έλαθόν τινες ξενίσαντες αγγέλους. 3 μιμησθεσθε των δεσμών ως συνδεδεμένοι, των κακουχουμένων ως και αυτοί όντες εν σώματι. 4 Τίμιος ο γάμος εν πάσι και η κοίτη αμίαντος· πόρνους δε και μοιχούς κρινει ο Θεός. 5 Αφιλάργυρος ο τρόπος, αρκούμενοι τοις παρούσιν· αυτός γαρ ειρήκεν· ου μη σε ανώ ουδ' ου μη σε εγκαταλίπω· 6 ωστε θαρρούντας ημάς λέγειν· Κύριος εμοί βοηθός, και ου φοβηθήσομαι· τι ποιήσει μοι άνθρωπος;

7 Μνημονεύετε των ηγουμένων υμών, οίτινες ελάλησαν υμίν τον λόγον του Θεού, ων αναθεωρούντες την έκβασιν της αναστροφής μιμείσθε την πίστιν. 8 Ιησούς Χριστός χθές και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνας. 9 διδαχιάς ποικίλαις και ξέναις μη παραφέρεσθε· καλόν γαρ χάριτι βεβαιούσθαι την καρδίαν, ου βρώμασιν, εν οίς ουκ ωφελήθησαν οι περιπατήσαντες. 10 έχομεν θυσιαστήριον εξ ου φαγείν ουκ έχουσιν εξουσίαν οι τη σκηνή λατρεύοντες· 11 ων γαρ εισφέρεται ζώων το αίμα περί αμαρτίας εις τα Άγια δια του αρχιερέως, τούτων τα σώματα κατακαίεται έξω της παρεμβολής· 12 διο και Ιησούς, ίνα αγίαση δια του ίδιου αίματος τον λαόν, έξω της πύλης έπαθε. 13 τοίνυν εξερχώμεθα προς αυτόν έξω της παρεμβολής τον ονειδισμόν αυτού φέροντες· 14 ου γαρ έχομεν ώδε

μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν. 15 δι' αυτού ουν αναφέρωμεν θυσίαν αιnéσεως δια παντός τω Θεω, τούτ' έστι καρπόν χειλέων ομολογούντων τω ονόματι αυτού. 16 της δε ευποιίας και κοινωνίας μη επιλανθάνεσθε· τοιαύταις γαρ θυσίαις ευαρεστεΐται ο Θεός.

17 Πείθεσθε τοις ηγουμένοις υμών και υπείκετε· αυτοί γαρ αγρυπνοΐσιν υπέρ των ψυχών υμών ως λόγον αποδώσοντες· ίνα μετά χαράς τούτο ποιήσι και μη στενάζοντες· αλυσιτελές γαρ υμίν τούτο. 18 Προσεύχεσθε περι ημών· πεποιθάμεν γαρ ότι καλήν συνειδησιν έχομεν, εν πάσι καλώς θέλοντες αναστρέφεσθαι. 19 περισσοτέρως δε παρακαλώ τούτο ποιήσαι, ίνα τάχιον αποκατασταθώ υμίν.

20 Ο δε Θεός της ειρήνης, ο αναγαγών εκ νεκρών τον ποιμένα των προβάτων τον μέγαν εν αίματι διαθήκης αιωνίου, τον Κύριον ημών Ιησούν, 21 καταρτίσαι υμάς εν παντί έργω αγαθω εις το ποιήσαι το θέλημα αυτού, ποιών εν υμίν τον ευάρεστον ενώπιον αυτού δια Ιησού Χριστού, ω η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

22 Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, ανέχεσθε του λόγου της παρακλήσεως· και γαρ δια βραχέων επέστειλα υμίν. 23 Γινώσκετε τον αδελφόν Τιμόθεον απολελυμένον, μεθ' ου, εάν τάχιον έρχηται, όψομαι υμάς.

24 Ασπάσασθε πάντας τους ηγουμένους υμών και πάντας τους αγίους. Ασπάζονται υμάς οι από της Ιταλίας.

25 Η χάρις μετά πάντων υμών· αμήν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΑΚΩΒΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α

1 ΙΑΚΩΒΟΣ, Θεού και Κυρίου Ιησού Χριστού δούλος, ταις δώδεκα φυλαίς ταις εν τη διασπορά χαίρειν·

2 Πάσαν χαράν ηγήσασθε, αδελφοί μου, όταν πειρασμοίς περιπέσητε ποικίλοις, 3 γινώσκοντες ότι το δοκίμιον υμών της πίστεως κατεργάζεται υπομονήν· 4 η δε υπομονή έργον τέλειον εχέτω, ίνα ήτε τέλειοι και ολόκληροι, εν μηδενί λειπόμενοι. 5 Ει δε τις υμών λείπεται σοφίας, αιπήτω παρά του διδόντος Θεού πάσιν απλώς και ουκ ονειδίζοντος, και δοθήσεται αυτω· 6 αιτείτω δε εν πίστει, μηδέν διακρινόμενος· ο γαρ διακρινόμενος έοικε κλύδωνι θαλάσσης ανεμιζομένω και ριπιζομένω. 7 μη γαρ οϊέσθω ο άνθρωπος εκείνος ότι λήψεται τι παρά του Κυρίου. 8 ανήρ διψυχος ακατάστατος εν πάσαις ταις οδοίς αυτού. 9 καυχάσθω δε ο αδελφός ο ταπεινός εν τω ύψει αυτού, 10 ο δε πλούσιος εν τη ταπεινώσει αυτού, ότι ως άνθος χόρτου παρελεύσεται. 11 ανέτειλε γαρ ο ήλιος συν τω καύσωνι και εξήρανε τον χόρτον, και το άνθος αυτού εξέπεσε, και η ευπρέπεια του προσώπου αυτού απώλετο. ούτω και ο πλούσιος εν ταις πορείαις αυτού μαρανθήσεται. 12 Μακάριος ανήρ ος υπομένει πειρασμόν· ότι δοκιμος γενόμενος λήψεται τον στέφανον της ζωής, ον επηγγείλατο ο Κύριος τοις αγαπώσιν αυτόν. 13 Μηδείς πειραζόμενος λεγέτω ότι από Θεού πειράζομαι· ο γαρ Θεός απείραστός εστι κακών, πειράζει δε αυτός ουδένα. 14 έκαστος δε πειράζεται υπό της ιδίας επιθυμίας εξελκόμενος και δελεαζόμενος· 15 είτα η επιθυμία συλλαβούσα τίκτει αμαρτίαν, η δε αμαρτία αποτελεσθείσα αποκύει θάνατον. 16 Μη πλανάσθε, αδελφοί μου αγαπητοί· 17 πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον άνωθέν εστι καταβαίνον από του πατρός των φώτων, παρ' ω ουκ ένι παραλλαγή ή τροπή αποσκίασμα. 18 βουληθείς απεκύησεν ημάς λόγω αληθείας εις το είναι ημάς απαρχήν τινα των αυτού κτισμάτων.

19 Όστε, αδελφοί μου αγαπητοί, έστω πας άνθρωπος ταχύς εις το ακούσαι, βραδύς εις το λαλήσαι, βραδύς εις οργήν· 20 οργή γαρ ανδρός δικαιοσύνην Θεού ου κατεργάζεται. 21 διο αποθέμενοι πάσαν ρυπαρίαν και περισσειάν κακίας εν πραύτητι δέξασθε τον έμφυτον λόγον τον δυνάμενον σώσαι τας ψυχάς υμών. 22 Γίνεσθε δε ποιηταί λόγου και μη μόνον ακροαταί, παραλογιζόμενοι εαυτούς. 23 ότι ει τις ακροατής λόγου εστί και ου ποιητής, ούτος έοικεν ανδρί κατανοούντι το πρόσωπον της γενέσεως αυτού εν εσόπτρω· 24 κατενόησε γαρ εαυτόν και απελήλυθε, και ευθέως επελάθετο οποιός ην. 25 ο δε παρακύψας εις νόμον τέλειον τον της ελευθερίας και παραμείνας, ούτος ουκ ακροατής επιλησμονής γενόμενος, αλλά ποιητής έργου, ούτος μακάριος εν τη ποιήσει αυτού έσται. 26 Ει τις δοκεί θρησκος είναι εν υμίν μη χαλιναγωγών γλώσσαν αυτού, αλλ' απατών καρδιαν αυτού, τούτου μάταιος η θρησκεία. 27 θρησκεία καθαρά και αμίαντος παρά τω Θεω και πατρί αύτη εστί, επισκέπτεσθαι ορφανούς και χήρας εν τη θλίψει αυτών, άσπιλον εαυτόν τηρείν από του κόσμου.

ΙΑΚΩΒΟΥ Κεφ. Β'

1 ΑΔΕΛΦΟΙ μου, μη εν προσωποληψίαις έχετε την πίστιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού της δόξης. 2 εάν γαρ εισέλθη εις την συναγωγήν υμών ανήρ χρυσοδακτύλιος εν εσθήτι λαμπρά, εισέλθη δε και πτωχός εν ρυπαρά εσθήτι, 3 και επιβλέψητε επί τον φοροούντα την εσθήτα την λαμπράν και είπητε αυτω, συ κάθου ώδε καλώς, και τω πτωχω είπητε, συ στήθι εκεί ή κάθου ώδε υπό το υποπόδιόν μου, 4 και ου διεκρίθητε εν εαυτοίς και εγένεσθε κριταί διαλογισμών πονηρών; 5 Ακούσατε, αδελφοί μου αγαπητοί. ουκ ο Θεός εξελέξατο τους πτωχούς του κόσμου πλουσίους εν πίστει και κληρονόμους της βασιλείας ης επηγγείλατο τοις αγαπώσιν αυτόν; 6 υμείς δε ητιμάσατε τον πτωχόν. ουκ οι πλούσιοι καταδυναστεΐουσιν υμών, και αυτοί έλκουσιν υμάς εις κριτήρια; 7 ουκ αυτοί βλασφημοΐσι το καλόν όνομα το επικληθέν εφ' υμάς; 8 ει μέντοι νόμον τελείτε βασιλικόν κατά την γραφήν, αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν, καλώς ποιείτε· 9 ει δε προσωποληπτείτε, αμαρτίαν εργάζεσθε, ελεγχόμενοι υπό του νόμου ως παραβάται. 10 όστις γαρ όλον τον νόμον τηρήση, πταιση δε εν ενί, γέγονε πάντων ένοχος. 11 ο γαρ ειπών μη μοιχεύσης, είπε και μη φονεύσης· ει δε ου μοιχεύσεις, φονεύσεις δε, γέγονας παραβάτης νόμου. 12 ούτω λαλείτε και

ούτω ποιείτε, ως δια νόμου ελευθερίας μέλλοντες κρίνεσθαι· 13 η γαρ κρίσις ανέλεος τω μη ποιήσαντι έλεος· κατακαυχάται έλεος κρίσεως.

14 Τί το όφελος, αδελφοί μου, εάν πίστιν λέγη τις έχειν, έργα δε μη έχη; μη δύναται η πίστις σώσαι αυτόν; 15 εάν δε αδελφός ή αδελφή γυμνοί υπάρχωσι και λειπόμενοι ώσι της εφημέρου τροφής, 16 είπη δε τις αυτοίς εξ υμών, υπάγετε εν ειρήνη, θερμαίνεσθε και χορτάζεσθε, μη δώτε δε αυτοίς τα επιτήδεια του σώματος, τι το όφελος; 17 ούτω και η πίστις, εάν μη έργα έχη, νεκρά

εστι καθ' εαυτήν. 18 αλλ' ερεί τις· συ πίστιν έχεις, καγώ έργα έχω· δείξόν μοι την πίστιν σου εκ των έργων σου, καγώ δείξω σοι εκ των έργων μου την πίστιν μου. 19 συ πιστεύεις ότι ο Θεός εις εστι· καλώς ποιείς· και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίσσουσι. 20 θέλεις δε γνώμαι, ω άνθρωπε κενέ, ότι η πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστιν; 21 Αβραάμ ο πατήρ ημών ουκ εξ έργων εδικαιώθη, ανενέγκας Ισαάκ τον υιόν αυτού επί το θυσιαστήριον; 22 βλέπεις ότι η πίστις συνήργει τοις έργοις αυτού, και εκ των έργων η πίστις ετελειώθη, 23 και επληρώθη η γραφή η λέγουσα· επίστευσε δε Αβραάμ τω Θεω, και ελογίσθη αυτω εις δικαιοσύνην, και φίλος Θεού εκλήθη. 24 οράτε τοίνυν ότι εξ έργων δικαιούται άνθρωπος και ουκ εκ πίστεως μόνον. 25 ομοίως δε και Ραάβ η πόρνη ουκ εξ έργων εδικαιώθη, υποδεξαμένη τους αγγέλους και ετέρα οδω εκβαλούσα; 26 ωσπερ γαρ το σώμα χωρίς πνεύματος νεκρόν εστιν, ούτω και η πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστι.

ΙΑΚΩΒΟΥ Κεφ. Γ'

1 ΜΗ πολλοί διδάσκαλοι γίνεσθε, αδελφοί μου, ειδότες ότι μείζον κρίμα ληψόμεθα· 2 πολλά γαρ πταίομεν άπαντες. ει τις εν λόγω ου πταίει, ούτος τέλειος ανήρ, δυνατός χαλιναγωγής και όλον το σώμα. 3 ίδε των ίππων τους χαλινούς εις τα στόματα βάλλομεν προς το πείθεσθαι αυτούς ημίν, και όλον το σώμα αυτών μετάγομεν. 4 ιδού και τα πλοία, τηλικαύτα όντα και υπό σκληρών ανέμων ελαυνόμενα, μετάγεται υπό ελαχίστου πηδαλιού όπου αν η ορμή του ευθύνοντος βούληται. 5 ούτω και η γλώσσα μικρόν μέλος εστί και μεγαλαυχεί. ιδού ολίγον πυρ ηλικην ύλην ανάπτει! 6 και η γλώσσα πυρ, ο κόσμος της αδικίας. ούτως η γλώσσα καθίσταται εν τοις μέλεσιν ημών η σπιλούσα όλον το σώμα και φλογίζουσα τον τροχόν της γενέσεως και φλογιζομένη υπό της γεέννης. 7 πάσα γαρ φύσις θηρίων τε και πετεινών ερπετών τε και εναλίων δαμάζεται και δεδάμασται τη φύσει τη ανθρωπίνη, 8 την δε γλώσσαν ουδείς δύναται ανθρώπων δαμάσαι· ακατάσχετον κακόν, μεστή ιού θανατηφόρου. 9 εν αυτη ευλογούμεν τον Θεόν και πατέρα, και εν αυτη καταρώμεθα τους ανθρώπους τους καθ' ομοίωσιν Θεού γεγονότας· 10 εκ του αυτού στόματος εξέρχεται ευλογία και κατάρα. ου χρή, αδελφοί μου, ταύτα ούτω γίνεσθαι. 11 μήτι η πηγή εκ της αυτής οπής βρύει το γλυκύ και το πικρόν; 12 μη δύναται, αδελφοί μου, συκή ελαίας ποιήσαι ή άμπελος σύκα; ούτως ουδεμία πηγή αλυκόν και γλυκύ ποιήσαι ύδωρ.

13 Τις σοφός και επιστήμων εν υμίν; δειξάτω εκ της καλής αναστροφής τα έργα αυτού εν πραύτητι σοφίας. 14 ει δε ζήλον πικρόν έχετε και εριθειαν εν τη καρδια υμών, μη κατακαυχάσθε και ψεύδεσθε κατά της αληθείας. 15 ουκ έστιν αύτη η σοφία άνωθεν κατερχομένη, αλλ' επίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης. 16 όπου γαρ ζήλος και εριθεια, εκεί ακαταστασία και παν φαύλον πράγμα. 17 η δε άνωθεν σοφία πρώτον μεν αγνή εστιν, έπειτα ειρηνική, επεικής, ευπειθής, μεστή ελέους και καρπών αγαθών, αδιάκριτος και ανυπόκριτος. 18 καρπός δε της δικαιοσύνης εν ειρήνη σπείρεται τοις ποιούσιν ειρήνην.

ΙΑΚΩΒΟΥ Κεφ. Δ'

1 ΠΟΘΕΝ πόλεμοι και μάχαι εν υμίν; ουκ εντεύθεν εκ των ηδονών υμών των στρατευομένων εν τοις μέλεσιν υμών; 2 επιθυμείτε, και ουκ έχετε· φονεύετε και ζηλούτε, και ου δύνασθε επιτυχείν· μάχεσθε και πολεμείτε, και ουκ έχετε, δια το μη αιτείσθαι υμάς· 3 αιτείτε και ου λαμβάνετε, διότι κακώς αιτείσθε, ίνα εν ταις ηδοναίς υμών δαπανήσητε. 4 μοιχοί και μοιχαλίδες! ουκ οίδατε ότι η φιλία του κόσμου έχθρα του Θεού εστιν; ος αν ουν βουληθή φίλος είναι του κόσμου, έχθρός του Θεού καθίσταται. 5 ή δοκείτε ότι κενώς η γραφή λέγει, προς φθόνον επιποθεί το πνεύμα ό κατώκησεν εν ημίν; 6 μείζονα δε δίδωσι χάριν· διο λέγει· ο Θεός υπερηφάνους αντιάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν. 7 Υποτάγητε ουν τω Θεω. αντίστητε τω διαβόλω, και φεύζεται αφ' υμών· 8 εγγίσατε τω Θεω, και εγγίει υμίν. καθάρισate χείρας αμαρτωλοί και αγνίσate καρδιάς δίψυχοι. 9 ταλαιπωρήσατε και πενήθησατε και κλαύσατε· ο γέλωσ υμών εις πένθος μεταστραφήτω και η χαρά εις κατήφειαν. 10 ταπεινώθητε ενώπιον του Κυρίου, και υψώσει υμάς. 11 Μη καταλαλείτε αλλήλων, αδελφοί. ο καταλαλών αδελφού και κρίνων τον αδελφόν αυτού καταλαλεί νόμου και κρίνει νόμον· ει δε νόμον κρίνεις, ουκ ει ποιητής νόμου, αλλά κριτής. 12 εις εστιν ο νομοθέτης και κριτής. ο δυνάμενος σώσαι και απολέσαι· συ δε τις ει ος κρίνεις τον έτερον;

13 Άγε νυν οι λέγοντες· σήμερον και αύριον πορευσόμεθα εις τήνδε την πόλιν και ποιήσομεν εκεί ενιαυτόν ένα και εμπορευσόμεθα και κερδησομεν· 14 οίτινες ουκ επίστασθε το της αύριον· ποία γαρ η ζωή υμών; αμίς γαρ έσται η προς ολίγον φαινομένη, έπειτα δε και αφανιζομένη· 15 αντί του λέγειν υμάς, εάν ο Κύριος θελήση, και ζήσομεν και ποιήσομεν τούτο ή εκείνο. 16 νυν δε καυχάσθε εν ταις αλαζονείαις υμών· πάσα καύχησις τοιαύτη πονηρά εστιν. 17 ειδοίτε ουν καλόν ποιείν και μη ποιούντι, αμαρτία αυτω εστιν.

ΙΑΚΩΒΟΥ Κεφ. Ε'

1 ΑΓΕ νυν οι πλούσιοι, κλαύσατε ολολύζοντες επί ταις ταλαιπωρίαις υμών ταις επερχομέναις· 2 ο πλούτος υμών σέσηπε και τα ιμάτια υμών σητόβρωτα γέγονεν, 3 ο χρυσός υμών και ο άργυρος κατίωται, και ο ιός αυτών εις μαρτύριον υμίν έσται και φάγεται τας σάρκας υμών. ως πυρ εθησαυρίσατε εν εσχάταις ημέραις. 4 ιδού ο μισθός των εργατών των αμησάντων τας χώρας υμών ο απεστερημένος αφ' υμών κράζει, και αι βοαί των θερισάντων εις τα ώτα Κυρίου Σαβαώθ εισεληλύθασιν. 5 ετρυφήσατε επί της γης και εσπαταλήσατε, εθρέψατε τας καρδίας υμών ως εν ημέρα σφαγής. 6 κατεδικάσατε, εφονεύσατε τον δίκαιον· ουκ αντιτάσσεται υμίν.

7 Μακροθυμήσατε ουν, αδελφοί, έως της παρουσίας του Κυρίου. ιδού ο γεωργός εκδέχεται τον τίμιον καρπόν της γης, μακροθυμών επ' αυτω έως λάβη υετόν πρῶϊμον και όψιμον. 8 μακροθυμήσατε και υμείς, στηρίξατε τας καρδίας υμών, ότι η παρουσία του Κυρίου ήγγικε. 9 μη στενάζετε κατ' αλλήλων, αδελφοί, ίνα μη κριθήτε· ιδού ο κριτής προ των θυρών έστηκεν. 10 υπόδειγμα λάβετε, αδελφοί μου, της κακοπαθείας και της μακροθυμίας τους προφήτας, οί ελάλησαν τω ονόματι Κυρίου. 11 ιδού μακαρίζομεν τους υπομένοντας· την υπομονήν Ιώβ ηκούσατε, και το τέλος Κυρίου είδετε, ότι πολύσπλαγχνός εστιν ο Κύριος και οικτίρμων.

12 Προ πάντων δε, αδελφοί μου, μη ομνύετε μήτε τον ουρανόν μήτε την γην μήτε άλλον τινά όρκον· ήτω δε υμών το ναί ναί, και το ου ου, ίνα μη εις υπόκρισιν πέσητε. 13 Κακοπαθεί τις εν υμίν; προσευχέσθω· ευθυμεί τις; ψαλλέτω. 14 ασθενεί τις εν υμίν; προσκαλεσάσθω τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας, και προσευξάσθωσαν επ' αυτόν αλείψαντες αυτόν ελαίω εν τω ονόματι του Κυρίου· 15 και η ευχή της πίστεως σώσει τον κάμνοντα, και εγερεί αυτόν ο Κύριος· καν αμαρτίας ή πεποικώς, αφεθήσεται αυτω. 16 εξομολογείσθε αλλήλοις τα παραπτώματα, και εύχεσθε υπέρ αλλήλων, όπως ιαθήτε· πολύ ισχύει δέησις δικαίου ενεργουμένη. 17 Ηλίας άνθρωπος ην ομοιοπαθής ημίν, και προσευχή προσηύξατο του μη βρέξει, και ουκ έβρεξεν επί της γης ενιαυτούς τρεις και μήνας εξ· 18 και πάλιν προσηύξατο, και ο ουρανός υετόν έδωκε και η γη εβλάστησε τον καρπόν αυτής.

19 Αδελφοί, εάν τις εν υμίν πλανηθή από της αληθείας, και επιστρέψη τις αυτόν, 20 γινωσκέτω ότι ο επιστρέψας αμαρτωλόν εκ πλάνης οδού αυτού σώσει ψυχήν εκ θανάτου και καλύψει πλήθος αμαρτιών.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

1 ΠΕΤΡΟΣ, απόστολος Ιησού Χριστού, εκλεκτοίς παρεπιδήμοις διασποράς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ασίας και Βιθυνίας, 2 κατά πρόγνωσιν Θεού πατρός, εν αγιασμω Πνεύματος, εις υπακοήν και ραντισμόν αίματος Ιησού Χριστού· χάρις υμίν και ειρήνη πληθυνθείη.

3 Ευλογητός ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο κατά το πολύ αυτού έλεος αναγεννήσας ημάς εις ελπίδα ζώσαν δι' αναστάσεως Ιησού Χριστού εκ νεκρών, 4 εις κληρονομίαν άφθαρτον και αμίαντον και αμάραντον, τετηρημένην εν ουρανοίς εις υμάς 5 τους εν δυνάμει Θεού φρουρουμένους δια πίστεως εις σωτηρίαν ετοιμήν αποκαλυφθήναι εν καιρω εσχάτω· 6 εν ω αγαλλιάσθε, ολίγον άρτι, ει δέον εστί, λυπηθέντες εν ποικίλοις πειρασμοίς, 7 ίνα το δοκίμιον υμών της πίστεως πολυτιμότερον χρυσίου του απολλυμένου δια πυρός δε δοκιμαζομένου ευρεθή εις έπαινον και τιμήν και δόξαν εν αποκαλύψει Ιησού Χριστού, 8 ον ουκ ειδότες αγαπάτε, εις ον άρτι μη ορώντες, πιστεύοντες δε αγαλλιάσθε χαρά ανεκλαλήτω και δεδοξασμένη, 9 κομιζόμενοι το τέλος της πίστεως υμών, σωτηρίαν ψυχών. 10 περί ης σωτηρίας εξεζήτησαν και εξηρεύνησαν προφήται οι περί της εις υμάς χάριτος προφητεύσαντες, 11 ερευνώντες εις τίνα ή ποίον καιρόν εδήλου το εν αυτοίς Πνεύμα Χριστού προμαρτυρόμενον τα εις Χριστόν παθήματα και τας μετά ταύτα δόξας· 12 οίς απεκαλύφθη ότι ουχ εαυτοίς, υμίν δε διηκόνουν αυτά, α νυν ανηγέλη υμίν δια των ευαγγελισαμένων υμάς εν Πνεύματι Αγίω αποσταλέντι απ' ουρανού, εις α επιθυμούσιν άγγελιοι παρακύψαι.

13 Διο αναζωσάμενοι τας οσφύας της διανοίας υμών, νήφοντες, τελείως ελπίσατε επί την φερομένην υμίν χάριν εν αποκαλύψει Ιησού Χριστού, 14 ως τέκνα υπακοής μη συσχηματιζόμενοι ταις πρότερον εν τη αγνοία υμών επιθυμίαις, 15 αλλά κατά τον καλέσαντα υμάς άγιον και αυτοί άγιοι εν πάση αναστροφή γενήθητε, 16 διότι γέγραπται· άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός ειμι. 17 και ει πατέρα επικαλείσθε τον απροσωπολήπτως κρίνοντα κατά το εκάστου έργον, εν φόβω τον της παροικίας υμών χρόνον αναστρέφητε, 18 ειδότες ότι ου φθαρτοίς, αργυρίω ή χρυσίω, ελυτρώθητε εκ της ματαίας υμών αναστροφής πατροπαραδότου, 19 αλλά τιμίω αίματι ως αμνού αμώμου και ασπίλου Χριστού, 20 προεγνωσμένου μεν προ καταβολής κόσμου, φανερωθέντος δε επ' εσχάτων των χρόνων δι' υμάς 21 τους δι' αυτού πιστεύοντας εις Θεόν τον εγείραντα αυτόν εκ νεκρών και δόξαν αυτω δόντα, ωστε την πίστιν υμών και ελπίδα είναι εις Θεόν.

22 Τάς ψυχάς υμών ηγνικότες εν τη υπακοή της αληθείας δια Πνεύματος εις φιλαδελφίαν ανυπόκριτον, εκ καθαράς καρδίας αλλήλους αγαπήσατε εκτενώς, 23 αναγεννημένοι ουκ εκ σποράς φθαρτής, αλλά αφάρτου, δια λόγου ζώντος Θεού και μένοντος εις τον αιώνα· 24 διότι πάσα σάρξ ως χόρτος, και πάσα δόξα ανθρώπου ως άνθος χόρτου· εξηράνθη ο χόρτος, και το άνθος αυτού εξέπεσε· 25 το δε ρήμα Κυρίου μένει εις τον αιώνα. τούτο δε εστι το ρήμα το ευαγγελισθέν εις υμάς.

1 ΑΠΟΘΕΜΕΝΟΙ ουν πάσαν κακίαν και πάντα δόλον και υποκρίσεις και φθόνους και πάσας καταλαλιάς, 2 ως αρτιγέννητα βρέφη το λογικόν άδολον γάλα επιποθήσατε, ίνα εν αυτω αυξηθήτε εις σωτηρίαν, 3 είπερ εγεύσασθε ότι χρηστός ο Κύριος. 4 Πρός ον προσερχόμενοι, λίθον ζώντα, υπό ανθρώπων μεν αποδεδοκιμασμένον, παρά δε Θεω εκλεκτόν, έντιμον, 5 και αυτοί ως λίθοι ζώντες οικοδομείσθε, οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον, ανενέγκαι πνευματικής θυσίας ευπροσδέκτους τω Θεω δια Ιησού Χριστού· 6 διότι περιέχει εν τη γραφή· ιδού τίθημι εν Σιών λίθον ακρογωνιαίον, εκλεκτόν, έντιμον, και ο πιστεύων επ' αυτω ου μη καταισχυνθή. 7 υμίν ουν η τιμή τοις πιστεύουσιν, απειθούσι δε λίθον ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας και λίθος προσκόμματος και πέτρα σκανδάλου. 8 οί προσκόπτουσι τω λόγω απειθούντες, εις ό και ετέθησαν. 9 υμείς δε γένος εκλεκτόν, βασιλείον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός εις περιποίησιν, όπως τας αρετάς εξαγγελίητε του εκ σκότους υμάς καλέσαντος εις το θαυμαστόν αυτού φως· 10 οί ποτε ου λαός, νυν δε λαός Θεού, οι ουκ ηληθμένοι, νυν δε ελεηθέντες.

11 Αγαπητοί, παρακαλώ ως παροίκους και παρεπιδήμους, απέχεσθε των σαρκικών επιθυμιών, αίτινες στρατεύονται κατά της ψυχής, 12 την αναστροφήν υμών έχοντες καλήν εν τοις έθνεσιν, ίνα εν ω καταλαούσιν υμών ως κακοποιών, εκ των καλών έργων εποπτεύσαντες δοξάσωσι τον Θεόν εν ημέρα επισκοπής.

13 Υποτάγητε ουν πάση ανθρωπίνη κτίσει δια τον Κύριον, είτε βασιλεί, ως υπερέχοντι, 14 είτε ηγεμόσιν, ως δι' αυτού πεμπομένοις εις εκδίκησιν μεν κακοποιών, έπαινον δε αγαθοποιών· 15 ότι ούτως εστί το θέλημα του Θεού, αγαθοποιούντας φιμούν την των αφρόνων ανθρώπων αγνωσίαν· 16 ως ελεύθεροι, και μη ως επικάλυμμα έχοντες της κακίας την ελευθερίαν, αλλ' ως δούλοι Θεού. 17 πάντας τιμήσατε, την αδελφότητα αγαπάτε, τον Θεόν φοβείσθε, τον βασιλέα τιμάτε. 18 Οι οικέται υποτασσόμενοι εν παντί φόβω τοις δεσπότηις, ου μόνον τοις αγαθοίς και επιεικέσιν, αλλά και τοις σκολίοις. 19 τούτο γαρ χάρις, ει δια συνειδήσιν Θεού υποφέρει τις λύπας, πάσχων αδικώς. 20 ποίον γαρ κλέος, ει αμαρτάνοντες και κολαφιζόμενοι υπομενείτε; αλλ' ει αγαθοποιούντες και πάσχοντες υπομενείτε, τούτο χάρις παρά Θεω. 21 εις τούτο γαρ εκλήθητε, ότι και Χριστός έπαθεν υπέρ υμών, υμίν υπολιμπάνων υπογραμμών ίνα επακολούθησθε τοις ίχνεσιν αυτού· 22 ος αμαρτίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού· 23 ος λοιδορούμενος ουκ αντελοιδόρει, πάσχων ουκ ηπειλεί, παρεδίδου δε τω κρίνοντι δικαίως· 24 ος τας αμαρτίας ημών αυτός ανήνεγκεν εν τω σώματι αυτού επί το ξύλον, ίνα ταις αμαρτίαις απογενόμενοι τη δικαιοσύνη ζήσωμεν· ου τω μώλωπι αυτού ίάθητε. 25 ήτε γαρ ως πρόβατα πλανώμενα, αλλ' επεστράφητε νυν επί τον ποιμένα και επίσκοπον των ψυχών υμών.

Α΄ ΠΕΤΡΟΥ Κεφ. Γ΄

1 ΟΜΟΙΩΣ αι γυναίκες υποτασσόμεναι τοις ιδίοις ανδράσιν, ίνα και ει τινες απειθούσι τω λόγω, δια της των γυναικών αναστροφής άνευ λόγου κερδηθήσονται, 2 εποπτεύσαντες την εν φόβω αγνήν αναστροφήν υμών. 3 ων έστω ουχ ο έξωθεν εμπλοκής τριχών και περιθέσεως χρυσιών ή ένδύσεως ιματίων κόσμος, 4 αλλ' ο κρυπτός της καρδιάς άνθρωπος εν τω αφθάρτω του πραέος και ησυχίου πνεύματος, ό εστιν ένώπιον του Θεού πολυτελής. 5 ούτω γαρ ποτε και αι άγιοι γυναίκες αι ελπίζουσαι επί τον Θεόν εκόσμου εαυτάς, υποτασσόμεναι τοις ιδίοις ανδράσιν, 6 ως Σάρρα υπήκουσε τω Αβραάμ, κύριον αυτόν καλούσα· ης εγενήθητε τέκνα· -αγαθοποιούσαι και μη φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν. 7 Οι άνδρες ομοίως συνοικούντες κατά γνώσιν, ως ασθενεστέρω σκεύει τω γυναικείω απονέμοντες τιμήν, ως και συγκληρονόμοι χάριτος ζωής, εις το μη εγκόπτεσθαι τας προσευχάς υμών. 8 Το δε τέλος πάντες ομόφρονες, συμπαθείς, φιλάδελφοι, εύσπλαγχοι, φιλόφρονες, 9 μη αποδιδόντες κακόν αντί κακού ή λοιδορίαν αντί λοιδορίας, τουναντίον δε ευλογούντες, ειδότες ότι εις τούτο εκλήθητε, ίνα ευλογίαν κληρονομήσητε. 10 ο γαρ θέλων ζώην αγαπάν και ιδείν ημέρας αγαθάς παυσάτω την γλώσσαν αυτού από κακού και χείλη αυτού του μη λαλήσαι δόλον, 11 εκκλινάτω από κακού και ποιησάτω αγαθόν, ζητησάτω ειρήνην και διωξάτω αυτήν. 12 ότι οφθαλμοί Κυρίου επί δικαίους και ώτα αυτού εις δέησιν αυτών, πρόσωπον δε Κυρίου επί ποιούντας κακά. 13 Και τις ο κακών υμάς, εάν του αγαθού μιμηταί γένησθε; 14 αλλ' ει και πάσχοιτε δια δικαιοσύνην, μακάριοι. τον δε φόβον αυτών μη φοβηθήτε μηδέ ταραχθήτε, 15 Κύριον δε τον Θεόν αγιάσατε εν ταις καρδίαις υμών, έτοιμοι δε αεί προς απολογίαν παντί τω αιτούντι υμάς λόγον περί της εν υμίν ελπίδος μετά πραύτητος και φόβου, 16 συνειδήσιν έχοντες αγαθήν, ίνα εν ω καταλαούσιν υμών ως κακοποιών, καταισχυνθώσιν οι επηρεάζοντες υμών την αγαθήν εν Χριστω αναστροφήν. 17 κρείπτον γαρ αγαθοποιούντας, ει θέλοι το θέλημα του Θεού, πάσχειν ή κακοποιούντας. 18 ότι και Χριστός άπαξ περί αμαρτιών έπαθε, δικαίος υπέρ αδικων, ίνα ημάς προσάγαγη τω Θεω, θανατωθείς μεν σαρκί, ζωοποιηθείς δε πνεύματι· 19 εν ω και τοις εν φυλακή πνεύμασι πορευθείς εκήρυξεν, 20 απειθήσασί ποτε, ότε απεξεδέχετο η του Θεού μακροθυμία εν ημέραις Νώε κατασκευαζομένης κιβωτού, εις ην ολίγοι, τούτ' έστιν οκτώ ψυχαί, διεσώθησαν δι' ύδατος. 21 ό αντίτυπον νυν και ημάς σώζει βάπτισμα, ου σαρκός απόθεσις ρύπου, αλλά συνειδήσεως αγαθής επερώτημα εις Θεόν, δι' αναστάσεως Ιησού Χριστού, 22 ος εστιν εν δεξιά του Θεού πορευθείς εις ουρανόν, υποταγέντων αυτω αγγέλων και εξουσιών και δυνάμεων.

Α΄ ΠΕΤΡΟΥ Κεφ. Δ΄

1 ΧΡΙΣΤΟΥ ουν παθόντος υπέρ ημών σαρκί και υμείς την αυτήν έννοιαν οπλίσασθε, ότι ο παθών εν σαρκί πέπταται αμαρτίας, 2 εις το μηκέτι ανθρώπων επιθυμίαις, αλλά θελήματι Θεού τον επίλοιπον εν σαρκί βιώσαι χρόνον. 3 αρκετός γαρ υμίν ο παρεληλυθώς χρόνος του βίου το θέλημα των εθνών κατεργάσασθαι, πεπορευμένους εν ασελγείαις, επιθυμίαις, οινοφλυγίαις, κώμοις, πότοις και αθεμίτοις ειδωλολατρίαις. 4 εν ω ξενίζονται μη συντρεχόντων

υμών εις την αυτήν της ασωτίας ανάχουσιν, βλασφημούντες· 5 οί αποδώσουσι λόγον τω ετοίμως έχοντι κρίναι ζώντας και νεκρούς. 6 εις τούτο γαρ και νεκροίς ευηγγελίσθη, ίνα κριθώσι μεν κατά ανθρώπους σαρκί, ζώσι δε κατά Θεόν πνεύματι.

7 Πάντων δε το τέλος ήγγικε. σωφρονήσατε ουν και νήψατε εις τας προσευχάς· 8 προ πάντων δε την εις εαυτούς αγάπην εκτενή έχοντες, ότι η αγάπη καλύψει πλήθος αμαρτιών· 9 φιλόξενοι εις αλλήλους άνευ γογγυσμών· 10 έκαστος καθώς έλαβε χάρισμα, εις εαυτούς αυτό διακονούντες ως καλοί οικονόμοι ποικίλης χάριτος Θεού· 11 ει τις λαλεί, ως λόγια Θεού· ει τις διακονεί, ως εξ ισχύος, ης χορηγεί ο Θεός· ίνα εν πάσι δοξάζεται ο Θεός δια Ιησού Χριστού, ω εστιν η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων, αμήν.

12 Αγαπητοί, μη ξενίζεσθε τη εν υμίν πυρώσει προς πειρασμόν υμίν γινομένη, ως ξένου υμίν συμβαινόντος 13 αλλά καθό κοινωνείτε τοις του Χριστού παθήμασι, χαίρετε, ίνα και εν τη αποκαλύψει της δόξης αυτού χαρήτε αγαλλιώμενοι. 14 ει ονειδίζεσθε εν ονόματι Χριστού, μακάριοι, ότι το της δόξης και δυνάμεως και το του Θεού Πνεύμα εφ' υμάς αναπαύεται· κατά μεν αυτούς βλασφημείται, κατά δε υμάς δοξάζεται. 15 μη γαρ τις υμών πασχέτω ως φονεύς ή κλέπτης ή κακοποιός ή ως αλλοτριοεπίσκοπος· 16 ει δε ως Χριστιανός, μη αισχυνέσθω, δοξαζέτω δε τον Θεόν εν τω μέρει τούτω. 17 ότι ο καιρός του άρξασθαι το κρίμα από του οίκου του Θεού· ει δε πρώτον αφ' ημών, τι το τέλος των απειθούντων τω του Θεού ευαγγελίω; 18 και ει ο δίκαιος μόλις σώζεται ο ασεβής και αμαρτωλός που φανείται; 19 ωστε και οι πάσχοντες κατά το θέλημα του Θεού, ως πιστω κτίστη παρατιθέσθωσαν τας ψυχάς αυτών εν αγαθοποιία.

Α΄ ΠΕΤΡΟΥ Κεφ. Ε΄

1 ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥΣ τους εν υμίν παρακαλώ ο συμπρεσβύτερος και μάρτυς των του Χριστού παθημάτων, ο και της μελλούσης αποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός, 2 ποιμάνετε το εν υμίν ποίμνιον του Θεού, επισκοπούντες μη αναγκαστώς, αλλ' εκουσίως, μηδέ αισχροκερδώς, αλλά προθύμως, 3 μηδ' ως κατακυριεύοντες των κλήρων, αλλά τύποι γινόμενοι του ποιμνίου· 4 και φανερωθέντος του Αρχιποίμενος κομεισθε τον αμαράντινον της δόξης στέφανον. 5 Ομοίως νεώτεροι υποτάγητε πρεσβυτέροις, πάντες δε αλλήλοις υποτασσόμενοι την ταπεινοφροσύνην εγκομβώσασθε· ότι ο Θεός υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν.

6 Ταπεινώθητε ουν υπό την κραταιάν χείρα του Θεού, ίνα υμάς υψώση εν καιρω. 7 πάσαν την μέριμναν υμών επιρρίψαντες επ' αυτόν, ότι αυτω μέλει περί υμών, 8 νήψατε, γρηγορήσατε· ο αντίδικος υμών διάβολος ως λέων ωρυόμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπίη. 9 ω αντίστητε στερεοί τη πίστει, ειδότες τα αυτά των παθημάτων τη εν κόσμω υμών αδελφότητι επιτελείσθαι.

10 Ο δε Θεός πάσης χάριτος, ο καλέσας υμάς εις την αιώνιον αυτού δόξαν εν Χριστω Ιησού ολίγον παθόντας, αυτός καταρτίσει υμάς, στηρίξει, σθενώσει, θεμελιώσει· 11 αυτω η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

12 Δια Σιλουανού υμίν του πιστού αδελφού, ως λογίζομαι, δι' ολίγων έγγραφα, παρακαλών και επιμαρτυρών ταύτην είναι αληθή χάριν του Θεού, εις ην εστήκατε. 13 Αस्पάζεται υμάς η εν Βαβυλώνι συνεκλεκτή και Μάρκος ο υιος μου. 14 ασπάσασθε αλλήλους εν φιλήματι αγάπης.

Ειρήνη υμίν πάσι τοις εν Χριστω Ιησού· αμήν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

1 ΣΥΜΕΩΝ Πέτρος, δούλος και απόστολος Ιησού Χριστού, τοις ισότιμον ημίν λαχούσι πίστιν εν δικαιοσύνη του Θεού ημών και σωτήρος Ιησού Χριστού· 2 χάρις υμίν και ειρήνη πληθυνθείη εν επιγνώσει του Θεού και Ιησού του Κυρίου ημών.

3 Ως πάντα ημίν της θείας δυνάμεως αυτού τα προς ζωήν και ευσέβειαν δεδωρημένης δια της επιγνώσεως του καλέσαντος ημάς δια δόξης και αρετής, 4 δι' ων τα τίμια ημίν και μέγιστα επαγγέλματα δεδώρηται, ίνα δια τούτων γένησθε θείας κοινωνοί φύσεως αποφυγόντες της εν κόσμω εν επιθυμία φθοράς. 5 και αυτό τούτο δε σπουδήν πάσαν παρεισενέγκαντες επιχορηγήσατε εν τη πίστει υμών την αρετήν, εν δε τη αρετη την γνώσιν, 6 εν δε τη γνώσει την εγκράτειαν, εν δε τη εγκρατεία την υπομονήν, εν δε τη υπομονή την ευσέβειαν, 7 εν δε τη ευσεβεία την φιλαδελφίαν, εν δε τη φιλαδελφία την αγάπην. 8 ταύτα γαρ υμίν υπάρχοντα και πλεονάζοντα ουκ αργούς ουδέ ακάρπους καθίστησιν εις την του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού επιγνώσιν· 9 ω γαρ μη πάρεστι ταύτα, τυφλός εστι, μυωπάζων, λήθην λαβών του καθαρισμού των πάλαι αυτού αμαρτιών. 10 διο μάλλον, αδελφοί, σπουδάσατε βεβαίαν υμών την κλήσιν και εκλογήν ποιείσθαι· ταύτα γαρ ποιούντες ου μη πταισθήτε ποτε. 11 ούτω γαρ πλουσίως επιχορηγηθήσεται υμίν η είσοδος εις την αιώνιον βασιλείαν του Κυρίου ημών και σωτήρος Ιησού Χριστού.

12 Διο ουκ αμελήσω αεί υμάς υπομιμνήσκειν περί τούτων, καίπερ ειδότας και εστηριγμένους εν τη παρούση αληθεία. 13 δίκαιον δε ηγούμαι, εφ' όσον ειμι εν τούτω τω σκηνώματι, διεγείρειν υμάς εν υπομνήσει, 14 ειδώς ότι ταχινή εστιν η απόθεσις του σκηνώματός μου, καθώς και ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός εδήλωσέ μοι. 15 σπουδάσω δε και εκάστοτε έχειν υμάς μετά την εμήν έξοδον την τούτων μνήμην ποιείσθαι. 16 ου γαρ σεσοφισμένοις μύθοις εξακολουθήσαντες εγνωρίσαμεν υμίν την του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού δύναμιν και παρουσίαν, αλλ' επόπται

γεννηθέντες της εκείνου μεγαλειότητος. 17 λαβών γαρ παρά Θεού πατρός τιμήν και δόξαν φωνής ενεχθείσης αυτω τοιάσδε υπό της μεγαλοπρεπούς δόξης, ούτός εστιν ο υιος μου ο αγαπητός, εις τον εγώ ευδόκησα, - 18 και ταύτην την φωνήν ημείς ηκούσαμεν εξ ουρανού ενεχθείσαν, συν αυτω όντες εν τω όρει τω αγίω. 19 και έχομεν βεβαιότερον τον προφητικόν λόγον, ω καλώς ποιείτε προσέχοντες ως λύχνω φαίνοντι εν αυχηρω τόπω, έως ου ημέρα διαυγάσθαι και φωσφόρος ανατείλη εν ταις καρδίαις υμών, 20 τούτο πρώτον γινώσκοντες, ότι πάσα προφητεία γραφής ίδιας επιλύσεως ου γίνεται. 21 ου γαρ θελήματι ανθρώπου ηνέχθη ποτέ προφητεία, αλλ' υπό Πνεύματος Αγίου φερόμενοι ελάλησαν άγιοι Θεού άνθρωποι.

Β' ΠΕΤΡΟΥ Β'

1 ΕΓΕΝΟΝΤΟ δε και ψευδοπροφήται εν τω λαω, ως και εν υμίν έσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οίτινες παρεισάξουσιν αιρέσεις απωλείας, και τον αγοράσαντα αυτούς δεσπότην αρνούμενοι επάγοντες εαυτοίς ταχινήν απώλειαν· 2 και πολλοί εξακολουθήσουσιν αυτών ταις ασελγείαις, δι' ους η οδός της αληθείας βλασφημηθήσεται· 3 και εν πλεονεξία πλαστοίς λόγοις υμάς εμπορεύσονται, οίς το κρίμα έκπαλαι ουκ αργεί, και η απώλεια αυτών ου νυστάξει. 4 ει γαρ ο Θεός αγγέλων αμαρτησάντων ουκ εφείσατο, αλλά σειραίς ζόφου ταρταρώσας παρέδωκεν εις κρίσιν τηρουμένους, 5 και αρχαίου κόσμου ουκ εφείσατο, αλλά όγδοον Νώε δικαιοσύνης κήρυκα εφύλαξε, κατακλυσμόν κόσμω ασεβών επάξας, 6 και πόλεις Σοδόμων και Γομόρρας τεφρώσας καταστροφή κατέκρινεν, υπόδειγμα μελλόντων ασεβείν τεθεικώς, 7 και δίκαιον Λωτ καταπονούμενον υπό της των αθέσμων εν ασελγεία αναστροφής ερρύσατο· - 8 βλέμματι γαρ και ακοή ο δίκαιος, εγκατοικών εν αυτοίς, ημέραν εξ ημέρας ψυχήν δικαίαν ανόμοις έργοις εβασάνιζεν· - 9 οίδε Κύριος ευσεβείς εκ πειρασμού ρύεσθαι, αδίκους δε εις ημέραν κρίσεως κολαζομένους τηρείν, 10 μάλιστα δε τους οπίσω σαρκός εν επιθυμία μισμού πορευομένους και κυριότητος καταφρονούντας. τολμηταί, αυθάδεις! δόξας ου τρέμουσι βλασφημούντες, 11 όπου άγγελοι, ισχυί και δυνάμει μείζονες όντες, ου φέρουσι κατ' αυτών παρά Κυρίω βλάσφημον κρίσιν. 12 ούτοι δε, ως άλογα ζωα φυσικά γεγεννημένα εις άλωσιν και φθοράν, εν οίς αγνοούσι βλασφημούντες, εν τη φθορά αυτών καταφθαρήσονται, 13 κομιούμενοι μισθόν αδικίας, ηδονήν ηγούμενοι την εν ημέρα τρυφήν, σπίλοι και μύμοι, εντρυφώντες εν ταις απάταις αυτών, συνευωχούμενοι υμίν, 14 οφθαλμούς έχοντες μεστούς μοιχαλίδος και ακαταπαύστους αμαρτίας, δελεάζοντες ψυχάς αστηρίκτους, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας έχοντες, κατάρας τέκνα! 15 καταλιπόντες ευθείαν οδόν επλανήθησαν, εξακολουθήσαντες τη οδω του Βαλαάμ του Βοσόρ, ος μισθόν αδικίας ηγάπησεν. 16 έλεγξιν δε έσχεν ίδιας παρανομίας· υποζύγιον άφωνων εν ανθρώπου φωνή φθεγγόμενον εκώλυσε την του προφήτου παραφρονίαν. 17 ούτοί εισι πηγαί άνυδροι, νεφέλαι υπό λαίλαπτος ελαυνόμεναι, οίς ο ζόφος του σκότους εις αιώνα τετήρηται. 18 υπέρογκα γαρ ματαιότητος φθεγγόμενοι δελεάζουσιν εν επιθυμίαις σαρκός ασελγείαις τους όντως αποφυγόντας τους εν πλάνη αναστρεφομένους, 19 ελευθερίαν αυτοίς επαγγελόμενοι, αυτοί δούλοι υπάρχοντες της φθοράς· ω γαρ τις ήττηται, τούτω και δεδούλωται. 20 ει γαρ αποφυγόντες τα μιάσματα του κόσμου εν επιγνώσει του Κυρίου και σωτήρος Ιησού Χριστού, τούτοις δε πάλιν εμπλακέντες ηττώνται, γέγονεν αυτοίς τα έσχατα χείρονα των πρώτων. 21 κρείπτον γαρ ην αυτοίς μη επεγνωκέναι την οδόν της δικαιοσύνης ή επιγνούσιν επιστρέψαι εκ της παραδοθείσης αυτοίς αγίας εντολής. 22 συμβέβηκε δε αυτοίς το της αληθούς παροιμίας, κύων επιστρέψας επί το ίδιον εξέραμα, και, ύς λουσαμένη εις κύλισμα βορβόρου.

Β' ΠΕΤΡΟΥ Γ'

1 ΤΑΥΤΗΝ ήδη, αγαπητοί, δευτέραν υμίν γράφω επιστολήν, εν αις διεγείρω υμών εν υπομνήσει την ειλικρινή διάνοιαν, 2 μνησθήναι των προειρημένων ρημάτων υπό των αγίων προφητών και της των αποστόλων υμών εντολής του Κυρίου και σωτήρος, 3 τούτο πρώτον γινώσκοντες, ότι ελεύσονται επ' εσχάτων των ημερών εμπαικται, κατά τας ίδιας επιθυμίας αυτών πορευόμενοι 4 και λέγοντες· που εστιν η επαγγελία της παρουσίας αυτού; αφ' ης γαρ οι πατέρες εκοιμήθησαν, πάντα ούτω διαμένει απ' αρχής κτίσεως. 5 λανθάνει γαρ αυτούς τούτο θέλοντας ότι ουρανοί ήσαν έκπαλαι και γη εξ ύδατος και δι' ύδατος συνεστώσα τω του Θεού λόγω, 6 δι' ων ο τότε κόσμος ύδατι κατακλυσθείς απώλετο· 7 οι δε νυν ουρανοί και η γη τω αυτού λόγω τεθησαυρισμένοι εισί πυρί τηρούμενοι εις ημέραν κρίσεως και απωλείας των ασεβών ανθρώπων. 8 |Εν δε τούτο μη λανθανέτω υμάς, αγαπητοί, ότι μία ημέρα παρά Κυρίω ως χίλια έτη, και χίλια έτη ως ημέρα μία. 9 ου βραδύνει ο Κύριος της επαγγελίας, ως τινες βραδυτήτα ηγούνται, αλλά μακροθυμεί εις υμάς, μη βουλόμενός τινας απολέσθαι, αλλά πάντας εις μετάνοιαν χωρήσαι. 10 Ήξει δε η ημέρα Κυρίου ως κλέπτης εν νυκτί, εν ή ουρανοί ροιζηδόν παρελεύσονται, στοιχεία δε καυσούμενα λυθήσονται, και γη και τα εν αυτη έργα κατακαήσεται. 11 Τούτων ουν πάντων λυομένων ποταπούς δεί υπάρχειν υμάς εν αγίαις αναστροφαις και ευσεβείαις, 12 προσδοκώντας και σπεύδοντας την παρουσίαν της του Θεού ημέρας, δι' ην ουρανοί πυρούμενοι λυθήσονται και στοιχεία καυσούμενα τήκεται! 13 καινούς δε ουρανοούς και γην καινήν κατά το επάγγελμα αυτού προσδοκώμεν, εν οίς δικαιοσύνη κατοικεί.

14 Διο, αγαπητοί, ταύτα προσδοκώντες σπουδάσατε άσπιλοι και αμώμητοι αυτω ευρεθήναι εν ειρήνη, 15 και την του Κυρίου ημών μακροθυμίαν σωτηρίαν ηγείσθε, καθώς και ο αγαπητός ημών αδελφός Παύλος κατά την αυτω δοθείσαν σοφίαν έγγραφεν υμίν, 16 ως και εν πάσαις ταις επιστολαίς λαλών εν αυταις περί τούτων, εν οίς εστι δυσνόητά τινα, α οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλούσιν ως και τας λοιπάς γραφάς προς την ίδιαν αυτών απώλειαν.

17 Υμείς ουν, αγαπητοί, προγινώσκοντες φυλάσσεσθε, ίνα μη τη των αθέσμων πλάνη συναπαχθέντες εκπέσητε του ίδιου στηριγμού, 18 αυξάνετε δε εν χάριτι και γνώσει του Κυρίου ημών και σωτήρος Ιησού Χριστού. αυτω η δόξα και νυν και εις ημέραν αιώνος· αμήν.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

1 Ο ην απ' αρχής, ό ακηκόαμεν, ό εωράκαμεν τοις οφθαλμοίς ημών, ό εθεασάμεθα και αι χείρες ημών εψηλάφησαν, περί του λόγου της ζωής· - 2 και η ζωή εφανερώθη, και εωράκαμεν και μαρτυρούμεν και απαγγέλλομεν υμίν την ζωήν την αιώνιον, ήτις ην προς τον πατέρα και εφανερώθη ημίν· - 3 ό εωράκαμεν και ακηκόαμεν, απαγγέλλομεν υμίν, ίνα και υμείς κοινωνίαν έχητε μεθ' ημών· και η κοινωνία δε η ημετέρα μετά του πατρός και μετά του υιού αυτού Ιησού Χριστού. 4 και ταύτα γράφομεν υμίν, ίνα η χαρά ημών ή πεπληρωμένη.

5 Και αύτη εστίν η επαγγελία ην ακηκόαμεν απ' αυτού και αναγγέλλομεν υμίν, ότι ο Θεός φως εστι και σκοτία εν αυτω ουκ έστιν ουδεμία. 6 εάν είπωμεν ότι κοινωνίαν έχομεν μετ' αυτού και εν τω σκότει περιπατώμεν, ψευδόμεθα και ου ποιούμεν την αλήθειαν· 7 εάν δε εν τω φωτί περιπατώμεν, ως αυτός εστιν εν τω φωτί, κοινωνίαν έχομεν μετ' αλλήλων, και το αίμα Ιησού Χριστού του υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας. 8 εάν είπωμεν ότι αμαρτίαν ουκ έχομεν, εαυτούς πλανώμεν και η αλήθεια ουκ έστιν εν ημίν. 9 εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, πιστός εστι και δίκαιος, ίνα αφή ημίν τας αμαρτίας και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας. 10 εάν είπωμεν ότι ουχ ημαρτήκαμεν, ψεύστην ποιούμεν αυτόν, και ο λόγος αυτού ουκ έστιν εν ημίν.

Α΄ ΙΩΑΝΝΟΥ Β΄

1 ΤΕΚΝΙΑ μου, ταύτα γράφω υμίν ίνα μη αμάρτητε· και εάν τις αμάρτη, παράκλητον έχομεν προς τον πατέρα, Ιησούν Χριστόν δίκαιον· 2 και αυτός ιλασμός εστι περί των αμαρτιών ημών, ου περί των ημετέρων δε μόνον, αλλά και περί όλου του κόσμου. 3 Και εν τούτω γινώσκομεν ότι εγνώκαμεν αυτόν, εάν τας εντολάς αυτού τηρώμεν. 4 ο λέγων, έγνοκα αυτόν, και τας εντολάς αυτού μη τηρών, ψεύστης εστί, και εν τούτω η αλήθεια ουκ έστιν· 5 ος δ' αν τηρή αυτού τον λόγον, αληθώς εν τούτω η αγάπη του Θεού τετελείωται. εν τούτω γινώσκομεν ότι εν αυτω εσμεν. 6 ο λέγων εν αυτω μένειν οφείλει, καθώς εκείνος περιεπάτησε, και αυτός ούτω περιπατείν.

7 Αδελφοί, ουκ εντολήν καινήν γράφω υμίν, αλλ' εντολήν παλαιάν, ην είχετε απ' αρχής· η εντολή η παλαιά εστιν ο λόγος ον ηκούσατε απ' αρχής. 8 πάλιν εντολήν καινήν γράφω υμίν, ό εστιν αληθές εν αυτω και εν υμίν, ότι η σκοτία παράγεται και το φως το αληθινόν ήδη φαίνει. 9 ο λέγων εν τω φωτί είναι, και τον αδελφόν αυτού μισών, εν τη σκοτία εστίν έως άρτι. 10 ο αγαπών τον αδελφόν αυτού εν τω φωτί μένει, και σκάνδαλον εν αυτω ουκ έστιν· 11 ο δε μισών τον αδελφόν αυτού εν τη σκοτία εστί και εν τη σκοτία περιπατεί, και ουκ οίδε που υπάγει, ότι η σκοτία ετύφλωσε τους οφθαλμούς αυτού.

12 Γράφω υμίν, τεκνία, ότι αφέωνται υμίν αι αμαρτίαι δια το όνομα αυτού. 13 γράφω υμίν, πατέρες, ότι εγνώκατε τον απ' αρχής. γράφω υμίν, νεανίσκοι, ότι νενικήκατε τον πονηρόν. έγγραψα υμίν, παιδία, ότι εγνώκατε τον πατέρα. 14 έγγραψα υμίν, πατέρες, ότι εγνώκατε τον απ' αρχής. έγγραψα υμίν, νεανίσκοι, ότι ισχυροί εστε και ο λόγος του Θεού εν υμίν μένει και νενικήκατε τον πονηρόν. 15 μη αγαπάτε τον κόσμον μηδέ τα εν τω κόσμω. εάν τις αγαπά τον κόσμον, ουκ έστιν η αγάπη του πατρός εν αυτω· 16 ότι παν το εν τω κόσμω, η επιθυμία της σαρκός και η επιθυμία των οφθαλμών και η αλαζονεία του βίου, ουκ έστιν εκ του πατρός, αλλ' εκ του κόσμου εστί. 17 και ο κόσμος παράγεται και η επιθυμία αυτού· ο δε ποιών το θέλημα του Θεού μένει εις τον αιώνα.

18 Παιδία, εσχάτη ώρα εστί, και καθώς ηκούσατε ότι ο αντίχριστος έρχεται, και νυν αντίχριστοι πολλοί γεγόνασιν· όθεν γινώσκομεν ότι εσχάτη ώρα εστί· 19 εξ ημών εξήλθον, αλλ' ουκ ήσαν εξ ημών· ει γαρ ήσαν εξ ημών, μεμενήκεισαν αν μεθ' ημών· αλλ' ίνα φανερωθώσιν ότι ουκ εισί πάντες εξ ημών. 20 και υμείς χρίσμα έχετε από του αγίου, και οίδατε πάντα. 21 ουκ έγγραψα υμίν ότι ουκ οίδατε την αλήθειαν, αλλ' ότι οίδατε αυτήν, και ότι παν ψεύδος εκ της αληθείας ουκ έστι. 22 τις εστιν ο ψεύστης ει μη ο αρνούμενος ότι Ιησούς ουκ έστιν ο Χριστός; ούτός εστιν ο αντίχριστος, ο αρνούμενος τον πατέρα και τον υιόν. 23 πας ο αρνούμενος τον υιόν ουδέ τον πατέρα έχει. 24 Υμείς ουν ό ηκούσατε απ' αρχής, εν υμίν μενέτω. εάν εν υμίν μείνη ό απ' αρχής ηκούσατε, και υμείς εν τω υιω και εν τω πατρί μενείτε. 25 και αύτη εστίν η επαγγελία ην αυτός επηγγείλατο ημίν, την ζωήν την αιώνιον. 26 Ταύτα έγγραψα υμίν περί των πλανώντων υμάς. 27 και υμείς, το χρίσμα ό ελάβατε απ' αυτού, εν υμίν μένει, και ου χρείαν έχετε ίνα τις διδάσκη υμάς, αλλ' ως το αυτό χρίσμα διδάσκει υμάς περί πάντων, και αληθές εστι και ουκ έστι ψεύδος, και καθώς εδίδαξεν υμάς μενείτε εν αυτω. 28 Και νυν, τεκνία, μένετε εν αυτω, ίνα όταν φανερωθή έχω μεν παρρησίαν και μη αισχυνθώμεν απ' αυτού εν τη παρουσία αυτού. 29 εάν ειδήτε ότι δίκαιός εστι, γινώσκετε ότι πας ο ποιών την δικαιοσύνην εξ αυτού γεγέννηται.

Α΄ ΙΩΑΝΝΟΥ Γ΄

1 ΙΔΕΤΕ ποταπήν αγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατήρ ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθώμεν. δια τούτο ὁ κόσμος οὐ γινώσκει ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἔγνω αὐτόν. 2 Αγαπητοί, νυν τέκνα Θεοῦ εσμεν, καὶ οὕτω ἐφανερώθη τὴν ἐσόμεθα· οἶδαμεν δὲ ὅτι εἰάν φανερωθῆ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁσόμεθα αὐτόν καθὼς ἐστὶ. 3 καὶ πας ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ' αὐτῷ ἀγνίζει ἑαυτόν, καθὼς ἐκεῖνος ἀγνός ἐστι. 4 Πας ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὴν ἀνομίαν ποιεῖ, καὶ ἡ ἀμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία. 5 καὶ οἶδατε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερώθη ἵνα τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἀρῆ, καὶ ἀμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἐστὶ. 6 πας ὁ ἐν αὐτῷ μένων οὐχ ἀμαρτάνει· πας ὁ ἀμαρτάνων οὐχ ἐώρακεν αὐτόν οὐδὲ ἔγνωκεν αὐτόν. 7 Τεκνία, μηδεὶς πλανᾷ ὑμᾶς· ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην δίκαιός ἐστι, καθὼς ἐκεῖνος δίκαιός ἐστιν· 8 ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστὶν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἀμαρτάνει. εἰς τούτο ἐφανερώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου. 9 Πας ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ ἀμαρτίαν οὐ ποιεῖ, ὅτι σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει· καὶ οὐ δύναται ἀμαρτάνειν, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται. 10 ἐν τούτῳ φανερά ἐστὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου. πας ὁ μὴ ποιῶν δικαιοσύνην οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ. 11 ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγγελία ἣν ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, 12 οὐ καθὼς Κάϊν ἐκ τοῦ πονηροῦ ἦν καὶ ἐσφαξεν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ· καὶ χάριν τίνος ἐσφαξεν αὐτόν; ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρὰ ἦν, τὰ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δίκαια. 13 Μὴ θαυμάζετε, ἀδελφοί μου, εἰ μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. 14 ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελφούς· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφόν μένει ἐν τῷ θανάτῳ. 15 πας ὁ μισῶν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστὶ, καὶ οἶδατε ὅτι πας ἀνθρωποκτόνος οὐκ ἔχει ζωὴν αἰώνιον ἐν ἑαυτῷ μένουσαν. 16 ἐν τούτῳ ἐγνώκαμεν τὴν ἀγάπην ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε· καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τὰς ψυχὰς τιθέναι. 17 ὅς δ' ἀνέχη τὸν βίον τοῦ κόσμου καὶ θεωρῆ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ χρεῖαν ἔχοντα καὶ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ, Πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ; 18 Τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μηδὲ τῇ γλώσσῃ, ἀλλ' ἐν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ. 19 καὶ ἐν τούτῳ γινώσκουμεν ὅτι ἐκ τῆς ἀληθείας εσμεν, καὶ ἐμπροσθεν αὐτοῦ πείσομεν τὰς καρδίας ἡμῶν, 20 ὅτι εἰάν καταγινώσκῃ ἡμῶν ἡ καρδιά, ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ Θεὸς τῆς καρδίας ἡμῶν καὶ γινώσκει πάντα. 21 ἀγαπητοί, εἰάν ἡ καρδιά ἡμῶν μὴ καταγινώσκῃ ἡμῶν παρρησίαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν, 22 καὶ ὁ εἰάν αἰτῶμεν λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ ὅτι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηρούμεν καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιούμεν. 23 καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολή αὐτοῦ, ἵνα πιστεύσωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους καθὼς ἔδωκεν ἐντολήν. 24 καὶ ὁ τηρῶν τὰς ἐντολάς αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ. καὶ ἐν τούτῳ γινώσκουμεν ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ Πνεύματος οὐ ἡμῖν ἔδωκεν.

Α' ΙΩΑΝΝΟΥ Δ'

1 ΑΓΑΠΗΤΟΙ, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶν, ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφήται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον. 2 ἐν τούτῳ γινώσκετε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· παν πνεῦμα ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ· 3 καὶ παν πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστὶ· καὶ τούτῳ ἐστὶ τὸ τοῦ ἀντιχρίστου ὃ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται, καὶ νυν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη. 4 Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τεκνία, καὶ νενικήκατε αὐτούς, ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ. 5 αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰσὶ· δια τούτο ἐκ τοῦ κόσμου λαλοῦσι καὶ ὁ κόσμος αὐτῶν ἀκούει. 6 ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ εσμεν· ὁ γινώσκων τὸν Θεόν ἀκούει ἡμῶν. ὅς οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἀκούει ἡμῶν. ἐκ τούτου γινώσκουμεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης.

7 Αγαπητοί, ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ, καὶ πας ὁ ἀγαπῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται καὶ γινώσκει τὸν Θεόν. 8 ὁ μὴ ἀγαπῶν οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶν. 9 ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι τὸν υἱόν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ. 10 ἐν τούτῳ ἐστὶν ἡ ἀγάπη, οὐχ ὅτι ἡμεῖς ἠγαπήσαμεν τὸν Θεόν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς καὶ ἀπέστειλε τὸν υἱόν αὐτοῦ ἰλασμόν περὶ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν. 11 Αγαπητοί, εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν. 12 Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται· εἰάν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν. 13 ἐν τούτῳ γινώσκουμεν ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν. 14 Καὶ ἡμεῖς θεθάμεθα καὶ μαρτυρούμεν ὅτι ὁ πατήρ ἀπέσταλκε τὸν υἱόν σωτήρα τοῦ κόσμου. 15 ὅς ἀνὴρ ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ. 16 καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ. 17 ἐν τούτῳ τετελειῶται ἡ ἀγάπη μεθ' ἡμῶν, ἵνα παρρησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτι καθὼς ἐκεῖνός ἐστι, καὶ ἡμεῖς εσμεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. 18 φόβος οὐκ ἐστὶν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει, ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελειῶται ἐν τῇ ἀγάπῃ. 19 ἡμεῖς ἀγαπῶμεν αὐτόν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς. 20 εἰάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ μισῶ, ψεύστης ἐστὶν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφόν ὃν ἐώρακε, τὸν Θεόν ὃν οὐχ ἐώρακε Πῶς δύναται ἀγαπᾶν; 21 καὶ ταύτην τὴν ἐντολήν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ.

Α' ΙΩΑΝΝΟΥ Ε'

1 ΠΑΣ ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται, καὶ πας ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα ἀγαπᾶ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ. 2 ἐν τούτῳ γινώσκουμεν ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεόν ἀγαπῶμεν καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηρῶμεν. 3 αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηρῶμεν· καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσὶν, 4 ὅτι παντὸς γεγεννημένου ἐκ τοῦ Θεοῦ νικά τὸν κόσμον· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν. 5 τις ἐστὶν ὁ νικῶν τὸν κόσμον εἰ μὴ ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; 6 Οὕτως ἐστὶν ὁ ἐλθὼν δι' ὕδατος καὶ αἵματος, Ἰησοῦς Χριστός· οὐκ ἐν τῷ ὕδατι μόνον, ἀλλ' ἐν τῷ ὕδατι καὶ τῷ αἵματι·

και το Πνεύμά εστι το μαρτυρούν, ότι το Πνεύμά εστιν η αλήθεια. 7 ότι τρεις εισιν οι μαρτυρούντες εν τω ουρανω, ο Πατήρ, ο Λόγος και το Άγιον Πνεύμα, και ούτοι οι τρεις εν εισι· 8 και τρεις εισιν οι μαρτυρούντες εν τη γη, 8 το Πνεύμα και το ύδωρ και το αίμα, και οι τρεις εις το εν εισιν. 9 ει την μαρτυρίαν των ανθρώπων λαμβάνομεν, η μαρτυρία του Θεού μείζων εστίν· ότι αύτη εστίν η μαρτυρία του Θεού ην μεμαρτύρηκε περί του υιού αυτού. 10 ο πιστεύων εις τον υιόν του Θεού έχει την μαρτυρίαν εν αυτω· ο μη πιστεύων τω Θεω ψεύστην πεποίηκεν αυτόν, ότι ου πεπίστευκεν εις την μαρτυρίαν ην μεμαρτύρηκεν ο Θεός περί του υιού αυτού. 11 και αύτη εστίν η μαρτυρία, ότι ζωήν αιώνιον έδωκεν ημίν ο Θεός, και αύτη η ζωή εν τω υιω αυτού εστιν. 12 ο έχων τον υιόν έχει την ζωήν· ο μη έχων τον υιόν του Θεού την ζωήν ουκ έχει.

13 Ταύτα έγγραψα υμίν τοις πιστεύουσιν εις το όνομα του υιού του Θεού, ίνα ειδήτε ότι ζωήν αιώνιον έχετε, και ίνα πιστεύητε εις το όνομα του υιού του Θεού. 14 και αύτη εστίν η παρηρσία ην έχομεν προς αυτόν, ότι εάν τι αιτώμεθα κατά το θέλημα αυτού, ακούει ημών. 15 και εάν οίδαμεν ότι ακούει ημών ό αν αιτώμεθα, οίδαμεν ότι έχομεν τα αιτήματα α ητήκαμεν παρ' αυτού. 16 Εάν τις ίδη τον αδελφόν αυτού αμαρτάνοντα αμαρτίαν μη προς θάνατον, αιτήσει, και δώσει αυτω ζωήν, τοις αμαρτάνουσι μη προς θάνατον. έστιν αμαρτία προς θάνατον· ου περί εκείνης λέγω ίνα ερωτήση. 17 πάσα αδικία αμαρτία εστί· και έστιν αμαρτία ου προς θάνατον. 18 Οίδαμεν ότι πας ο γεγεννημένος εκ του Θεού ουχ αμαρτάνει, αλλ' ο γεννηθείς εκ του Θεού τηρεί εαυτόν, και ο πονηρός ουχ άπτεται αυτού. 19 οίδαμεν ότι εκ του Θεού εσμεν, και ο κόσμος όλος εν τω πονηρω κείται. 20 οίδαμεν δε ότι ο υιος του Θεού ήκει και δέδωκεν ημίν διάνοιαν ίνα γινώσκωμεν τον αληθινόν· και εσμεν εν τω αληθινω, εν τω υιω αυτού Ιησού Χριστω. ούτός εστιν ο αληθινός Θεός και ζωή αιώνιος.

21 Τεκνία, φυλάξατε εαυτούς από των ειδώλων· αμήν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

1 Ο πρεσβύτερος εκλεκτη κυρία και τοις τέκνοις αυτής, ους εγώ αγαπώ εν αληθεία, και ουκ εγώ μόνος, αλλά και πάντες οι εγνωκότες την αλήθειαν, 2 δια την αλήθειαν την μένουσαν εν ημίν, και μεθ' ημών έσται εις τον αιώνα· 3 έσται μεθ' υμών χάρις, έλεος, ειρήνη παρά Θεού πατρός και παρά Κυρίου Ιησού Χριστού του υιού του πατρός, εν αληθεία και αγάπη.

4 Εχάρην λίαν ότι εύρηκα εκ των τέκνων σου περιπατούντας εν αληθεία, καθώς εντολήν ελάβομεν παρά του πατρός. 5 και νυν ερωτώ σε, κυρία, ουχ ως εντολήν γράφων σοι καινήν, αλλά ην είχομεν απ' αρχής, ίνα αγαπώμεν αλλήλους. 6 και αύτη εστίν η αγάπη, ίνα περιπατώμεν κατά τας εντολάς αυτού. αύτη εστίν η εντολή, καθώς ηκούσατε απ' αρχής, ίνα εν αυτη περιπατήτε. 7 ότι πολλοί πλάνοι εισήλθον εις τον κόσμο, οι μη ομολογούντες Ιησούν Χριστόν ερχόμενον εν σαρκί· ούτός εστιν ο πλάνος και ο αντίχριστος. 8 βλέπετε εαυτούς, ίνα μη απολέσωμεν α ειργασάμεθα, αλλά μισθόν πλήρη απολάβωμεν. 9 πας ο παραβαίνων και μη μένων εν τη διδαχή του Χριστού Θεόν ουκ έχει· ο μένων εν τη διδαχή του Χριστού, ούτος και τον πατέρα και τον υιόν έχει. 10 ει τις έρχεται προς υμάς και ταύτην την διδαχήν ου φέρει, μη λαμβάνετε αυτόν εις οικίαν, και χείρειν αυτω μη λέγετε· 11 ο γαρ λέγων αυτω χείρειν κοινωνεί τοις έργοις αυτού τοις πονηροίς.

12 Πολλά έχων υμίν γράφειν, ουκ ηβουλήθην δια χάρτου και μέλανος, αλλά ελπίζω ελθείν προς υμάς και στόμα προς στόμα λαλήσαι, ίνα η χαρά ημών ή πεπληρωμένη. 13 ασπάζεταί σε τα τέκνα της αδελφής σου της εκλεκτής· αμήν.

ΤΡΙΤΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

1 Ο πρεσβύτερος Γαίω τω αγαπητω, ον εγώ αγαπώ εν αληθεία.

2 Αγαπητέ, περί πάντων εύχομαί σε ευοδούσθαι και υγιαίνειν, καθώς ευοδούταί σου η ψυχή. 3 εχάρην γαρ λίαν ερχομένων αδελφών και μαρτυρούντων σου τη αληθεία, καθώς συ εν αληθεία περιπατείς. 4 μειζοτέραν τούτων ουκ έχω χαράν, ίνα ακούω τα εμά τέκνα εν αληθεία περιπατούντα. 5 Αγαπητέ, πιστόν ποιείς ό εάν εργάση εις τους αδελφούς και εις τους ξένους, 6 οί εμαρτύρησάν σου τη αγάπη ενώπιον εκκλησίας, ους καλώς ποιήσεις προπέμψας αξίως του Θεού. 7 υπέρ γαρ του ονόματος εξήλθον, μηδέν λαμβάνοντες από των εθνικών. 8 ημείς ουν οφείλομεν απολαμβάνειν τους τοιούτους, ίνα συνεργοί γινώμεθα τη αληθεία. 9 Έγραψα τη εκκλησία· αλλ' ο φιλοπρωτεύων αυτών Διοτρεφής ουκ επιδέχεται ημάς. 10 δια τούτο, εάν έλθω, υπομνήσω αυτού τα έργα α ποιεί, λόγοις πονηροίς φλυαρών ημάς· και μη αρκούμενος επί τούτοις ούτε αυτός επιδέχεται τους αδελφούς και τους βουλομένους κωλύει και εκ της εκκλησίας εκβάλλει. 11 Αγαπητέ, μη μιμού το κακόν, αλλά το αγαθόν. ο αγαθοποιών εκ του Θεού εστιν· ο κακοποιών ουχ εώρακε τον Θεόν. 12 Δημητρίω μεμαρτύρηται υπό πάντων και υπ' αυτής της αληθείας· και ημείς δε μαρτυρούμεν, και οίδατε ότι η μαρτυρία ημών αληθής εστι.

13 Πολλά είχαν γράφειν, αλλ' ου θέλω δια μέλανος και καλάμου σοι γράψαι· 14 ελπίζω δε ευθέως ιδείν σε, και στόμα προς στόμα λαλήσομεν. 15 ειρήνη σοι. ασπάζονται σε οι φίλοι. ασπάζου τους φίλους κατ' όνομα.

ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΙΟΥΔΑ

1 ΙΟΥΔΑΣ, Ιησού Χριστού δούλος, αδελφός δε Ιακώβου τοις εν Θεω πατρί ηγιασμένοις και Ιησού Χριστω τετηρημένοις κλητοίς· 2 έλεος υμίν και ειρήνη και αγάπη πληθυνθείη.

3 Αγαπητοί, πάσαν σπουδήν ποιούμενος γράφειν υμίν περί της κοινής σωτηρίας, ανάγκην έσχον γράψαι υμίν παρακαλών επαγωνίζεσθαι τη άπαξ παραδοθείση τοις αγίοις πίστει. 4 παρειέδυσαν γαρ τινες άνθρωποι, οι πάλοι προγεγραμμένοι εις τούτο το κρίμα, ασεβείς, την του Θεού ημών χάριν μετατιθέντες εις ασέλγειαν και τον μόνον δεσπότην και Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν αρνούμενοι. 5 Υπομνήσαι δε υμάς βούλομαι, ειδότας υμάς άπαξ τούτο ότι ο Κύριος λαόν εκ της Αιγύπτου σώσας, το δεύτερον τους μη πιστεύσαντας απώλεσεν, 6 αγγέλους τε τους μη τηρήσαντας την εαυτών αρχήν, αλλά απολιπόντας το ίδιον οικητήριον εις κρίσιν μεγάλης ημέρας δεσμοίς αιδίοις υπό ζόφον τετήρηκεν· 7 ως Σόδομα και Γόμορρα και αι περί αυτάς πόλεις τον όμοιον τούτοις τρόπον εκπορνεύσασαι και απελθούσαι οπίσω σαρκός ετέρας πρόκεινται δείγμα, πυρός αιωνίου δίκην υπέχουσαι. 8 ομοίως μέντοι και ούτοι ενυπνιαζόμενοι σάρκα μεν μιαίνουσι, κυριότητα δε αθετούσι, δόξας δε βλασφημούσιν. 9 ο δε Μιχαήλ ο αρχάγγελος, ότε τω διαβόλω διακρινόμενος διελέγετο περί του Μωϋσέως σώματος, ουκ ετόλμησε κρίσιν επενεγκείν βλασφημίας, αλλ' είπεν· επιτιμήσαι σοι Κύριος. 10 ούτοι δε όσα μεν ουκ οίδασι βλασφημούσιν, όσα δε φυσικώς ως τα άλογα ζωα επιστάνται, εν τούτοις φθείρονται. 11 ουαί αυτοίς, ότι τη οδω του Κάϊν επορεύθησαν, και τη πλάνη του Βαλαάμ μισθού εξεχύθησαν, και τη αντιλογία του Κορέ απώλοντο.

12 Ούτοί εισιν εν ταις αγάπαις υμών σπιλάδες, συνευωχούμενοι αφόβως, εαυτούς ποιμαίνοντες, νεφέλαι άνυδροι υπό ανέμων παραφερόμεναι, δένδρα φθινοπωρινά, άκαρπα, δις αποθανόντα, εκριζωθέντα, 13 κύματα άγρια θαλάσσης επαφρίζοντα τας εαυτών αισχύνας, αστέρες πλανήται, οίς ο ζόφος του σκότους εις τον αιώνα τετήρηται. 14 προεφήτευσε δε και τούτοις έβδομος από Αδάμ Ενώχ λέγων· ιδού ήλθε Κύριος εν αγίαις μυριάσιν αυτού, 15 ποιήσαι κρίσιν κατά πάντων και ελέγξει πάντας τους ασεβείς αυτών περί πάντων των έργων ασεβείας αυτών ων ησέβησαν και περί πάντων των σκληρών ων ελάλησαν κατ' αυτού αμαρτωλοί ασεβείς. 16 Ούτοί εισι γογγυσταί, μεμψίμοιροι, κατά τας επιθυμίας αυτών πορευόμενοι, και το στόμα αυτών λαλεί υπέρογκα, θαυμάζοντες πρόσωπα ωφελείας χάριν. 17 Υμείς δε, αγαπητοί, μνήσθητε των ρημάτων των προειρημένων υπό των αποστόλων του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, 18 ότι έλεγον υμίν ότι εν εσχάτω χρόνω έσονται εμπαικται κατά τας εαυτών επιθυμίας πορευόμενοι των ασεβιών. 19 Ούτοί εισιν οι αποδιορίζοντες, ψυχικοί, Πνεύμα μη έχοντες. 20 Υμείς δε, αγαπητοί, τη αγιωτάτη υμών πίστει εποικοδομούντες εαυτούς, εν Πνεύματι Αγίω προσευχόμενοι, 21 εαυτούς εν αγάπη Θεού τηρήσατε, προσδεχόμενοι το έλεος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, εις ζωήν αιώνιον. 22 και ους μεν ελεεíte διακρινόμενοι, 23 ους δε εν φόβω σώζετε, εκ του πυρός αρπάζοντες, μισούντες και τον από της σαρκός εσπιλωμένον χιτώνα.

24 Τω δε δυναμένω φυλάξαι αυτούς αππαιστους και στήσαι κατενώπιον της δόξης αυτού αμώμους εν αγαλλίασει, 25 μόνω σοφω Θεω σωτήρι ημών, δόξα και μεγαλωσύνη, κράτος και εξουσία και νυν και εις πάντας τους αιώνας· αμήν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

1 ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Ιησού Χριστού, ην έδωκεν αυτω ο Θεός, δείξει τοις δούλοις αυτού α δει γενέσθαι εν τάχει, και εσήμανεν αποστείλας δια του αγγέλου αυτού τω δούλω αυτού Ιωάννη, 2 ος εμαρτύρησε τον λόγον του Θεού και την μαρτυρίαν Ιησού Χριστού, όσα είδε. 3 μακάριος ο αναγινώσκων και οι ακούοντες τους λόγους της προφητείας και τηρούντες τα εν αυτη γεγραμμένα· ο γαρ καιρός εγγύς.

4 Ιωάννης ταις επτά εκκλησίαις ταις εν τη Ασία· χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού, ο ων και ο ην και ο ερχόμενος, και από των επτά πνευμάτων, α ενώπιον του θρόνου αυτού, 5 και από Ιησού Χριστού, ο μάρτυς ο πιστός, ο πρωτότοκος των νεκρών και ο άρχων των βασιλέων της γης. τω αγαπώντι ημάς και λούσαντι ημάς από των αμαρτιών ημών εν τω αίματι αυτού, 6 και εποίησεν ημάς βασιλείαν, ιερείς τω Θεω και πατρί αυτού, αυτω η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

7 Ιδού έρχεται μετά των νεφελών, και όψεται αυτόν πας οφθαλμός και οίτινες αυτόν εξεκένησαν, και κόψονται επ' αυτόν πάσαι αι φυλαί της γης. ναί, αμήν. 8 Εγώ ειμι το Α και το Ω, λέγει Κύριος ο Θεός, ο ων και ο ην και ο ερχόμενος, ο παντοκράτωρ.

9 Εγώ Ιωάννης, ο αδελφός υμών και συγκοινωνός εν τη θλίψει και βασιλεία και υπομονή εν Ιησού Χριστω, εγενόμην εν τη νήσω τη καλουμένη Πάτμω δια τον λόγον του Θεού και δια την μαρτυρίαν Ιησού Χριστού. 10 εγενόμην εν πνεύματι εν τη κυριακή ημέρα, και ήκουσα φωνήν οπίσω μου μεγάλην ως σάλπιγγος 11 λεγούσης· ό βλέπεις γράψον εις βιβλίον και πέμψον ταις επτά εκκλησίαις, εις Έφεσον και εις Σμύρναν και εις Πέργαμον και εις Θυάτειρα και εις Σάρδεις και εις Φιλαδέλφειαν και εις Λαοδίκειαν. 12 Και εκεί επέστρεψα βλέπειν την φωνήν ήτις ελάλει μετ' εμού· και επιστρέψας είδον επτά λυχνίας χρυσάς, 13 και εν μέσω των επτά λυχνιών όμοιον υιω ανθρώπου, ενδεδυμένον ποδήρη και περιεζωσμένον προς τοις μαστοίς ζώνην χρυσήν· 14 η δε κεφαλή αυτού και αι τρίχες λευκαί ως έριον λευκόν, ως χιών, και οι οφθαλμοί αυτού ως φλόξ πυρός, 15 και οι πόδες αυτού όμοιοι χαλκολιβάνω,

ως εν καμίνω πεπυρωμένοι, και η φωνή αυτού ως φωνή υδάτων πολλών, 16 και έχων εν τη δεξιά χειρί αυτού αστέρας επτά, και εκ του στόματος αυτού ρομφαία δίστομος οξεία εκπορευομένη, και η όψις αυτού ως ο ήλιος φαίνει εν τη δυνάμει αυτού. 17 Και ότε είδον αυτόν, έπεσα προς τους πόδας αυτού ως νεκρός, και έθηκε την δεξιάν αυτού χείρα επ' εμέ λέγων· μη φοβού· εγώ ειμι ο πρώτος και ο έσχατος 18 και ο ζων, και εγενόμην νεκρός, και ιδού ζων ειμι εις τους αιώνας των αιώνων, και έχω τας κλείς του θανάτου και του άδου. 19 γράψον ουν α ειδες, και α εισι και α μέλλει γίνεσθαι μετά ταύτα· 20 το μυστήριον των επτά αστέρων ων ειδες επί της δεξιάς μου, και τας επτά λυχνίας τας χρυσάς. οι επτά αστέρες άγγελοι των επτά εκκλησιών εισι, και αι λυχνία αι επτά επτά εκκλησίαι εισίν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. Β΄

1 Τῆ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Ἐφέσω ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ κρατῶν τοὺς επτά ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν επτά λυχνιῶν τῶν χρυσῶν· 2 οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν υπομονὴν σου, καὶ ὅτι οὐ δύνῃ βαστάσαι κακοὺς, καὶ ἐπίερασας τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς ἀποστόλους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσὶ, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς· 3 καὶ υπομονὴν ἔχεις, καὶ ἐβάστασας διὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐ κεκοπίακας. 4 ἀλλὰ ἔχω κατὰ σου, ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφήκας. 5 μνημόνευε οὖν πόθεν ἐπέπτωκας, καὶ μετανόησον καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποιήσον· εἰ δὲ μὴ, ἔρχομαί σοι ταχύ καὶ κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐάν μὴ μετανοήσης. 6 ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, ἃ καγῶ μισῶ. 7 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐν τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὃ ἐστὶν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ μου.

8 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς καὶ ἐζήσεν· 9 οἶδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν· ἀλλὰ πλούσιος εἶ καὶ τὴν βλασφημίαν ἐκ τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτοῦς, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ συναγωγὴ τοῦ σατανᾶ. 10 μὴ δέν φοβού ἃ μέλλεις παθεῖν. Ἰδοὺ ὁ μέλλει βαλεῖν ὁ διάβολος ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν ἵνα πειρασθῆτε, καὶ ἐξετε θλίψιν ἡμέρας δέκα. γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοὶ τὸν στέφανον τῆς ζωῆς. 11 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῆ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου.

12 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Περγᾶμω ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἔχων τὴν ρομφαίαν τὴν δίστομον τὴν οξείαν· 13 οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ πού κατοικεῖς· ὅπου ὁ θρόνος τοῦ σατανᾶ· καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὴν πίστιν μου καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις αἱς Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστὸς, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου ὁ σατανᾶς κατοικεῖ. 14 ἀλλὰ ἔχω κατὰ σου ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν Βαλαάμ, ὃς ἐδίδαξε τὸν Βαλᾶκ βαλεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ φαγεῖν εἰδωλόθута καὶ πορνεύσαι. 15 οὕτως ἔχεις καὶ συ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν τῶν Νικολαϊτῶν ὁμοίως. 16 μετανόησον οὖν· εἰ δὲ μὴ, ἔρχομαί σοι ταχύ καὶ πολεμήσω μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ρομφαίᾳ τοῦ στόματός μου. 17 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐν τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ τὸ μάννα τοῦ κεκρυμμένου, καὶ δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκὴν, καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ ὁ λαμβάνων.

18 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Θυατείροις ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρός, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ· 19 οἶδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν διακονίαν καὶ τὴν υπομονὴν σου, καὶ τὰ ἔργα σου τὰ ἔσχατα πλεονα τῶν πρώτων. 20 ἀλλὰ ἔχω κατὰ σου ὀλίγα, ὅτι ἀφείδεις τὴν γυναῖκά σου Ἰεζάβελ, ἣ λέγει ἑαυτὴν προφήτιν, καὶ διδάσκει καὶ πλανᾷ τοὺς ἐμοὺς δούλους πορνεύσαι καὶ φαγεῖν εἰδωλόθута. 21 καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ, καὶ οὐ θέλει μετανοήσαι ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς. 22 Ἰδοὺ βάλλω αὐτὴν εἰς κλίνην καὶ τοὺς μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς εἰς θλίψιν μεγάλην, ἐάν μὴ μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῆς, 23 καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ, καὶ γνῶσονται πάσαι αἱ ἐκκλησίαι ὅτι ἐγώ ειμι ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας, καὶ δώσω ὑμῖν ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν. 24 ὑμῖν δὲ λέγω τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν Θυατείροις, ὅσοι οὐκ ἔχουσι τὴν διδαχὴν ταύτην, οἵτινες οὐκ ἐγνώσαν τὰ βᾶθεά τοῦ σατανᾶ, ὡς λέγουσιν· οὐ βάλλω ἐφ' ὑμᾶς ἄλλο βᾶρος· 25 πλὴν ὃ ἔχετε κρατήσατε ἄχρις οὐ ἀν ἤξω. 26 Καὶ ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, 27 καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ, ὡς τὰ σκεῦη τὰ κεραμικὰ συντριβήσεται, ὡς καγῶ εἶληφα παρὰ τοῦ πατρὸς μου, 28 καὶ δώσω αὐτῷ τὸν ἀστέρα τὸν πρωῒνόν. 29 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. Γ΄

1 ΚΑΙ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἔχων τὰ επτά πνεύματα τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς επτά ἀστέρας· οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ νεκρὸς εἶ. 2 γίνου γρηγορῶν, καὶ στήρισον τὰ λοιπὰ ἃ ἐμέλλον ἀποθνήσκειν· οὐ γὰρ εὕρηκά σου τὰ ἔργα πεπληρωμένα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μου. 3 μνημόνευε οὖν Πῶς εἶληφας καὶ ἠκούσας, καὶ τήρει καὶ μετανόησον. ἐάν οὖν μὴ γρηγορήσης, ἤξω ἐπὶ σε ὡς κλέπτῃς, καὶ οὐ μὴ γνῶσῃ ποῖαν ὥραν ἤξω ἐπὶ σε. 4 ἀλλὰ ἔχεις ὀλίγα ὀνόματα ἐν Σάρδεσιν, ἃ οὐκ ἐμόλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ περιπατήσουσι μετ' ἐμοῦ ἐν λευκοῖς, ὅτι ἀξιοὶ εἰσιν. 5 Ὁ νικῶν οὗτος περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ὁμολογήσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς μου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ. 6 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

7 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν κλεῖν τοῦ Δαυὶδ, ὁ ἀνοίγων καὶ οὐδεὶς κλείσει, καὶ κλείων καὶ οὐδεὶς ἀνοίξει· 8 οἶδά σου τὰ ἔργα· Ἰδοὺ δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἀνεωγμένην, ἣν οὐδεὶς δύναται κλείσαι αὐτήν· ὅτι μικρὰν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον καὶ οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μου. 9 Ἰδοὺ δίδωμι ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ σατανᾶ τῶν λεγόντων ἑαυτοὺς Ἰουδαίους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ ψεύδονται· Ἰδοὺ ποιήσω αὐτοὺς ἵνα ἤξουσι καὶ προσκυνήσωσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ γνῶσιν ὅτι ἐγώ

ηγάπησά σε. 10 ότι ετήρησας τον λόγον της υπομονής μου, καγώ σε τηρήσω εκ της ωρας του πειρασμού της μελλούσης έρχεσθαι επί της οικουμένης όλης, πειράσαι τους κατοικούντας επί της γης. 11 έρχομαι ταχύ· κράτει ό έχεις, ίνα μηδείς λάβη τον στέφανόν σου. 12 Ο νικών, ποιήσω αυτόν στύλον εν τω ναω του Θεού μου, και έξω ου μη εξέλθη έτι, και γράψω επ' αυτόν το όνομα του Θεού μου και το όνομα της πόλεως του Θεού μου, της καινής Ιερουσαλήμ, ή καταβαίνει εκ του ουρανού από του Θεού μου, και το όνομά μου το καινόν. 13 Ο έχων ους ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταις εκκλησίαις.

14 Και τω αγγέλω της εν Λαοδικεία εκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ο αμής, ο μάρτυς ο πιστός και αληθινός, η αρχή της κτίσεως του Θεού· 15 οίδα σου τα έργα, ότι ούτε ψυχρός ει ούτε ζεστός· όφελον ψυχρός ης ή ζεστός. 16 ούτως ότι χλιαρός ει, και ούτε ζεστός ούτε ψυχρός, μέλλω σε εμέσαι εκ του στόματός μου. 17 ότι λέγεις ότι πλουσίός ειμι και πεπλούτηκα και ουδενός χρείαν έχω, -και ουκ οίδας ότι συ ει ο ταλαίπωρος και ο ελεεινός και πτωχός και τυφλός και γυμνός,- 18 συμβουλεύω σοι αγοράσαι παρ' εμού χρυσίον πεπυρωμένον εκ πυρός ίνα πλουτήσης, και ιμάτια λευκά ίνα περιβάλη και μη φανερωθή η αισχύνη της γυμνότητός σου, και κολλύριον ίνα εγχρίση τους οφθαλμούς σου ίνα βλέπης. 19 εγώ όσους εάν φιλώ, ελέγχω και παιδεύω· ζήλευε ουν και μετανόησον. 20 ιδού έστηκα επί την θύραν και κρούω· εάν τις ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν, και εισελεύσομαι προς αυτόν και δειπνήσω μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού. 21 Ο νικών, δώσω αυτω καθισαι μετ' εμού εν τω θρόνω μου, ως καγώ ενίκησα και εκάθισα μετά του πατρός μου εν τω θρόνω αυτού. 22 Ο έχων ους ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταις εκκλησίαις.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. Δ'

1 ΜΕΤΑ ταύτα είδον, και ιδού θύρα ανεωγμένη εν τω ουρανω, και η φωνή η πρώτη ην ήκουσα ως σάλπιγγος λαλούσης μετ' εμού, λέγων· ανάβα ώδε και δείξω σοι α δεί γενέσθαι μετά ταύτα. 2 και ευθέως εγενόμην εν πνεύματι· και ιδού θρόνος έκειτο εν τω ουρανω, και επί τον θρόνον καθήμενος, 3 όμοιος οράσει λίθω ίασπιδι και σαρδίω· και ίρις κυκλόθεν του θρόνου, ομοίως όρασις σμαραγδίνων. 4 και κυκλόθεν του θρόνου θρόνοι είκοσι τέσσαρες, και επί τους θρόνους τους είκοσι τέσσαρας πρεσβυτέρους καθημένους, περιβεβλημένους εν ιματίοις λευκοίς, και επί τας κεφαλάς αυτών στεφάνους χρυσούς. 5 και εκ του θρόνου εκπορεύονται αστραπαί και φωναί και βρονταί· και επτά λαμπάδες πυρός καιόμεναι ενώπιον του θρόνου, αι εισι τα επτά πνεύματα του Θεού· 6 και ενώπιον του θρόνου ως θάλασσα υαλίνη, ομοία κρυστάλλω· και εν μέσω του θρόνου και κύκλω του θρόνου τέσσαρα ζωα γέμοντα οφθαλμών έμπροσθεν και όπισθεν· 7 και το ζων το πρώτον όμοιον λέοντι, και το δεύτερον ζων όμοιον μόσχω, και το τρίτον ζων έχον το πρόσωπον ως ανθρώπου, και το τέταρτον ζων όμοιον αετω πετομένω. 8 και τα τέσσαρα ζωα, εν καθ' εν αυτών έχον ανά πτέρυγας εξ, κυκλόθεν και έσωθεν γέμουσιν οφθαλμών, και ανάπαυσιν ουκ έχουσιν ημέρας και νυκτός λέγοντες· άγιος, άγιος, άγιος Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, ο ην και ο ων και ο ερχόμενος. 9 Και όταν δώσι τα ζωα δόξαν και τιμήν και ευχαριστίαν τω καθημένω επί του θρόνου, τω ζώντι εις τους αιώνας των αιώνων, 10 πεσούνται οι είκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ενώπιον του καθημένου επί του θρόνου, και προσκυνήσουσι τω ζώντι εις τους αιώνας των αιώνων, και βαλούσι τους στεφάνους αυτών ενώπιον του θρόνου λέγοντες· 11 άξιος ει, ο Κύριος και Θεός ημών, λαβείν την δόξαν και την τιμήν και την δύναμιν, ότι συ έκτισας τα πάντα, και δια το θέλημά σου ήσαν και εκτίσθησαν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. Ε'

1 ΚΑΙ είδον επί την δεξιάν του καθημένου επί του θρόνου βιβλίον γεγραμμένον έσωθεν και έξωθεν, κατεσφραγισμένον σφραγίσιν επτά. 2 και είδον άγγελον ισχυρόν κηρύσσοντα εν φωνή μεγάλη· τις άξιός εστιν ανοίξαι το βιβλίον και λύσαι τας σφραγίδας αυτού; 3 και ουδείς εδύνατο εν τω ουρανω ούτε επί της γης ούτε υποκάτω της γης ανοίξαι το βιβλίον ούτε βλέπειν αυτό. 4 και εγώ έκλαιον πολύ, ότι ουδείς άξιος ευρέθη ανοίξαι το βιβλίον ούτε βλέπειν αυτό. 5 και εις εκ των πρεσβυτέρων λέγει μοι· μη κλαίε. ιδού ενίκησεν ο λέων ο εκ της φυλής Ιουδα, η ρίζα Δαυιδ, ανοίξαι το βιβλίον και τας επτά σφραγίδας αυτού.

6 Και είδον εν μέσω του θρόνου και των τεσσάρων ζώνων και εν μέσω των πρεσβυτέρων αρνίον εστηκός ως εσφαγμένον, έχον κέρατα επτά και οφθαλμούς επτά, α εισι τα επτά πνεύματα του Θεού αποστελλόμενα εις πάσαν την γην. 7 και ήλθε και είληφεν εκ της δεξιάς του καθημένου επί του θρόνου. 8 και ότε έλαβε το βιβλίον, τα τέσσαρα ζωα και οι είκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι έπεσαν ενώπιον του αρνίου, έχοντες έκαστος κιθάραν και φιάλας χρυσάς γεμούσας θυμιαμάτων, αι εισιν αι προσευχαί των αγίων· 9 και άδουσιν ωδήν καινήν λέγοντες· άξιος ει λαβείν το βιβλίον και ανοίξαι τας σφραγίδας αυτού, ότι εσφάγης και ηγόρασας τω Θεω ημάς εν τω αίματί σου εκ πάσης φυλής και γλώσσης και λαού και έθνους, 10 και επποίησας αυτούς τω Θεω ημών βασιλείς και ιερείς, και βασιλεύουσιν επί της γης. 11 και είδον και ήκουσα ως φωνήν αγγέλων πολλών κύκλω του θρόνου και των ζώνων και των πρεσβυτέρων, και ην ο αριθμός αυτών μυριάδες μυριάδων και χιλιάδες χιλιάδων, 12 λέγοντες φωνή μεγάλη· άξιόν εστι το αρνίον το εσφαγμένον λαβείν την δύναμιν και τον πλούτον και σοφίαν και ισχύν και τιμήν και δόξαν και ευλογίαν. 13 και παν κτίσμα ό εν τω ουρανω και επί της γης και υποκάτω της γης και επί της θαλάσσης εστί, και τα εν αυτοίς πάντα, ήκουσα λέγοντας· τω καθημένω επί του θρόνου και τω αρνίω η ευλογία και η τιμή και η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων. 14 και τα τέσσαρα ζωα έλεγον, αμήν· και οι πρεσβύτεροι έπεσαν και προσεκύνησαν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΣΤ'

1 ΚΑΙ είδον ότι ήνοιξε το αρνίον μίαν εκ των επτά σφραγίδων· και ήκουσα ενός εκ των τεσσάρων ζώων λέγοντος, ως φωνή βροντής· έρχου. 2 και είδον, και ιδού ίππος λευκός, και ο καθήμενος επ' αυτόν έχων τόξον· και εδόθη αυτω στέφανος, και εξήλθε νικών και ίνα νικήση.

3 Και ότε ήνοιξε την σφραγίδα την δευτέραν, ήκουσα του δευτέρου ζώου λέγοντος· έρχου. 4 και εξήλθεν άλλος ίππος πυρρός, και τω καθημένω επ' αυτόν εδόθη αυτω λαβείν την ειρήνην εκ της γης και ίνα αλλήλους σφάξωσι, και εδόθη αυτω μάχαιρα μεγάλη.

5 Και ότε ήνοιξε την σφραγίδα την τρίτην, ήκουσα του τρίτου ζώου λέγοντος· έρχου. και είδον, και ιδού ίππος μέλας, και ο καθήμενος επ' αυτόν έχων ζυγόν εν τη χειρί αυτού· 6 και ήκουσα ως φωνήν εν μέσω των τεσσάρων ζώων λέγουσαν· χοϊνίξ σίτου δηναρίου, και τρεις χοϊνικές κριθής δηναρίου· και το έλαιον και τον οίνον μη αδικήσης.

7 Και ότε ήνοιξε την σφραγίδα την τετάρτην, ήκουσα φωνήν του τετάρτου ζώου λέγοντος· έρχου. 8 και είδον, και ιδού ίππος χλωρός, και ο καθήμενος επάνω αυτού, όνομα αυτω ο θάνατος, και ο άδης ηκολούθει μετ' αυτού· και εδόθη αυτω εξουσία επί το τέταρτον της γης, αποκτείνει εν ρομφαία και εν λιμω και εν θανάτω και υπό των θηρίων της γης.

9 Και ότε ήνοιξε την πέμπτην σφραγίδα, είδον υποκάτω του θυσιαστηρίου τας ψυχάς των εσφαγμένων δια τον λόγον του Θεού και δια την μαρτυρίαν του αρνίου ην είχαν· 10 και έκραξαν φωνή μεγάλη λέγοντες· έως πότε, ο δεσπότης ο άγιος και ο αληθινός, ου κρίνεις και εκδικείς το αίμα ημών εκ των κατοικούντων επί της γης; 11 και εδόθη αυτοίς εκάστω στολή λευκή, και ερρέθη αυτοίς ίνα αναπαύσωνται έτι χρόνον μικρόν, έως πληρώσωσι και οι σύνδουλοι αυτών και οι αδελφοί αυτών οι μέλλοντες αποκτείνεσθαι ως και αυτοί.

12 Και είδον ότε ήνοιξε την σφραγίδα την έκτην, και σεισμός μέγας εγένετο, και ο ήλιος μέλας εγένετο ως σάκκος τρίχινος, και η σελήνη όλη εγένετο ως αίμα, 13 και οι αστέρες του ουρανού έπεσαν εις την γην, ως συκή βάλλουσα τους ολύνθους αυτής, υπό ανέμου μεγάλου σειομένη, 14 και ο ουρανός απεχωρίσθη ως βιβλίον ελισσόμενον, και παν όρος και νήσος εκ των τόπων αυτών εκινήθησαν· 15 και οι βασιλείς της γης και οι μεγιστάνες και οι χιλίαρχοι και οι πλούσιοι και οι ισχυροί και πας δούλος και ελεύθερος έκρυψαν εαυτούς εις τα σπήλαια και εις τας πέτρας των ορέων, 16 και λέγουσι τοις όρεσι και ταις πέτραις· πέσατε εφ' ημάς και κρύψατε ημάς από προσώπου του καθημένου επί του θρόνου και από της οργής του αρνίου, 17 ότι ήλθεν η ημέρα η μεγάλη της οργής αυτού, και τις δύναται σταθήναι;

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. Ζ'

1 ΚΑΙ μετά τούτο είδον τέσσαρας αγγέλους εστώτας επί τας τέσσαρας γωνίας της γης, κρατούντας τους τέσσαρας ανέμους της γης, ίνα μη πνέη άνεμος επί της γης μήτε επί της θαλάσσης μήτε επί παν δένδρον. 2 και είδον άλλον άγγελον αναβαίνοντα από ανατολής ηλίου, έχοντα σφραγίδα Θεού ζώντος, και έκραξε φωνή μεγάλη τοις τέσσαρσιν αγγέλοις, οίς εδόθη αυτοίς αδικήσαι την γην και την θάλασσαν, 3 λέγων· μη αδικήσητε την γην μήτε την θάλασσαν μήτε τα δένδρα, άχρισ ου σφραγίσωμεν τους δούλους του Θεού ημών επί των μετώπων αυτών. 4 Και ήκουσα τον αριθμόν των εσφραγισμένων· εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες εσφραγισμένοι εκ πάσης φυλής υιών Ισραήλ· 5 εκ φυλής Ιούδα δώδεκα χιλιάδες εσφραγισμένοι, εκ φυλής Ρουβήν δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Γάδ δώδεκα χιλιάδες, 6 εκ φυλής Ασήρ δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Νεφθαλείμ δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Μανασσή δώδεκα χιλιάδες, 7 εκ φυλής Συμεών δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Λευϊ δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Ισάαχάρ δώδεκα χιλιάδες, 8 εκ φυλής Ζαβουλών δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Ιωσήφ δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Βενιαμίν δώδεκα χιλιάδες εσφραγισμένοι.

9 Μετά ταύτα είδον, και ιδού όχλος πολύς, ον αριθμήσαι αυτόν ουδείς εδύνατο, εκ παντός έθνους και φυλών και λαών και γλωσσών, εστώτας ενώπιον του θρόνου και ενώπιον του αρνίου, περιβεβλημένους στολάς λευκάς, και φοίνικες εν ταις χερσί αυτών· 10 και κράζουσι φωνή μεγάλη λέγοντες· η σωτηρία τω Θεω ημών τω καθημένω επί του θρόνου και τω αρνίω. 11 και πάντες οι άγγελοι ειστήκεισαν κύκλω του θρόνου και των πρεσβυτέρων και των τεσσάρων ζώων, και έπεσαν ενώπιον του θρόνου επί τα πρόσωπα αυτών και προσεκύνησαν τω Θεω 12 λέγοντες· αμήν· η ευλογία και η δόξα και η σοφία και η ευχαριστία και η τιμή και η δύναμις και η ισχύς τω Θεω ημών εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν. 13 Και απεκρίθη εις εκ των πρεσβυτέρων λέγων μοι· ούτοι οι περιβεβλημένοι τας στολάς τας λευκάς τίνες εισί και πόθεν ήλθον; 14 και ειρήκα αυτω· κύριέ μου, συ οίδας. και ειπέ μοι· ούτοί εισιν οι ερχόμενοι εκ της θλίψεως της μεγάλης, και έπλυναν τας στολάς αυτών και ελεύκαναν αυτάς εν τω αίματι του αρνίου. 15 δια τούτο εισιν ενώπιον του θρόνου του Θεού και λατρεύουσιν αυτω ημέρας και νυκτός εν τω ναω αυτού. και ο καθήμενος επί του θρόνου σκηνώσει επ' αυτούς. 16 ου πεινάσουσιν έτι ουδέ διψήσουσιν έτι, ουδ' ου μη πέση επ' αυτούς ο ήλιος ουδέ παν καύμα, 17 ότι το αρνίον το ανά μέσον του θρόνου ποιμανεί αυτούς, και οδηγήσει αυτούς επί ζωής πηγής υδάτων, και εξαλείψει ο Θεός παν δάκρυον εκ των οφθαλμών αυτών.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. Η'

1 ΚΑΙ ότε ήνοιξε την σφραγίδα την εβδόμην, εγένετο σιγή εν τω ουρανω ως ημιώριον. 2 Και είδον τους επτά αγγέλους οί ενώπιον του Θεού εστήκασι, και εδόθησαν αυτοίς επτά σάλπιγγες. 3 και άλλος άγγελος ήλθε και εστάθη επί του θυσιαστηρίου έχων λιβανωτόν χρυσούν, και εδόθη αυτω θυμιάματα πολλά, ίνα δώση ταις προσευχαίς των αγίων πάντων επί το θυσιαστήριον το χρυσούν το ενώπιον του θρόνου. 4 και ανέβη ο καπνός των θυμιαμάτων ταις προσευχαίς των αγίων εκ χειρός του αγγέλου ενώπιον του Θεού. 5 και ειλήφεν ο άγγελος τον λιβανωτόν και εγέμισεν

αυτόν εκ του πυρός του θυσιαστηρίου και έβαλεν εις την γην. και εγένοντο βρονταί και φωναί και αστραπαί και σεισμός.

6 Και οι επτά άγγελοι οι έχοντες τας επτά σάλπιγγας ητοίμασαν εαυτούς ίνα σαλπίσωσι. 7 Και ο πρώτος εσάλπισε, και εγένετο χάλαζα και πυρ μεμιγμένα εν αίματι, και εβλήθη εις την γην· και το τρίτον της γης κατεκάη, και το τρίτον των δένδρων κατεκάη, και πας χόρτος χλωρός κατεκάη. 8 Και ο δεύτερος άγγελος εσάλπισε, και ως όρος μέγα πυρί καιόμενον εβλήθη εις την θάλασσαν, και εγένετο το τρίτον της θαλάσσης αίμα, 9 και απέθανε το τρίτον των κτισμάτων των εν τη θαλάσση, τα έχοντα ψυχάς, και το τρίτον των πλοίων διεφθάρη. 10 Και ο τρίτος άγγελος εσάλπισε, και έπεσεν εκ του ουρανού αστήρ μέγας καιόμενος ως λαμπάς, και έπεσεν επί το τρίτον των ποταμών και επί τας πηγάς των υδάτων. 11 και το όνομα του αστέρος λέγεται ο Άψινθος. και εγένετο το τρίτον των υδάτων εις άψινθον, και πολλοί των ανθρώπων απέθανον εκ των υδάτων, ότι επικράνθησαν. 12 Και ο τέταρτος άγγελος εσάλπισε, και επλήγη το τρίτον του ηλίου και το τρίτον της σελήνης και το τρίτον των αστέρων, ίνα σκοτισθή το τρίτον αυτών, και το τρίτον αυτής μη φανή η ημέρα, και η νύξ ομοίως.

13 Και είδον και ήκουσα ενός αετού πετομένου εν μεσουρανήματι, λέγοντος φωνή μεγάλη· ουαί, ουαί, ουαί τους κατοικούντας επί της γης εκ των λοιπών φωνών της σάλπιγγος των τριών αγγέλων των μελλόντων σαλπίζειν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. Θ΄

1 ΚΑΙ ο πέμπτος άγγελος εσάλπισε· και είδον αστέρα εκ του ουρανού πεπτωκότα εις την γην, και εδόθη αυτω η κλείς του φρέατος της αβύσσου, 2 και ήνοιξε το φρέαρ της αβύσσου, και ανέβη καπνός εκ του φρέατος ως καπνός καμίνου καιομένης, και εσκοτίσθη ο ήλιος και ο αήρ εκ του καπνού του φρέατος. 3 και εκ του καπνού εξήλθον ακρίδες εις την γην, και εδόθη αιταίς εξουσία ως έχουσιν εξουσίαν οι σκορπίοι της γης· 4 και ερρέθη αιταίς ίνα μη αδικήσωσι τον χόρτον της γης ουδέ παν χλωρόν ουδέ παν δένδρον, ει μη τους ανθρώπους οίτινες ουκ έχουσι την σφραγίδα του Θεού επί των μετώπων αυτών. 5 και εδόθη αιταίς ίνα μη αποκτείνωσιν αυτούς, αλλ' ίνα βασανισθώσι μήνας πέντε· και ο βασανισμός αυτών ως βασανισμός σκορπίου, όταν παίση άνθρωπον. 6 και εν ταις ημέραις εκείναις ζητήσουσιν οι άνθρωποι τον θάνατον και ου μη ευρήσουσιν αυτόν, και επιθυμήσουσιν αποθανείν, και φεύξεται απ' αυτών ο θάνατος. 7 και τα ομοιώματα των ακριδών όμοια ίπποις ητοιμασμένοις εις πόλεμον, και επί τας κεφαλάς αυτών ως στέφανοι όμοιοι χρυσίω, και τα πρόσωπα αυτών ως πρόσωπα ανθρώπων, 8 και είχαν τρίχας ως τρίχας γυναικών, και οι οδόντες αυτών ως λεόντων ήσαν, 9 και είχαν θώρακας ως θώρακας σιδηρούς, και η φωνή των πτερύγων αυτών ως φωνή αρμάτων ίππων πολλών τρεχόντων εις πόλεμον. 10 και έχουσιν ουράς ομοίας σκορπίοις και κέντρα, και εν ταις ουραίς αυτών εξουσίαν έχουσι του αδικήσαι τους ανθρώπους μήνας πέντε. 11 έχουσι βασιλέα επ' αυτών τον άγγελον της αβύσσου· όνομα αυτω εβραϊστί Αβαδδών, εν δε τη ελληνική όνομα έχει Απολλύων. 12 Η ουαί η μία απήλθεν· ιδού έρχονται έτι δύο ουαί μετά ταύτα.

13 Και ο έκτος άγγελος εσάλπισε· και ήκουσα φωνήν μίαν εκ των τεσσάρων κεράτων του θυσιαστηρίου του χρυσού του ενώπιον του Θεού, 14 λέγοντος τω έκτω αγγέλω· ο έχων την σάλπιγγα, λύσον τους τέσσαρας αγγέλους τους δεδεμένους επί τω ποταμω τω μεγάλω Ευφράτη. 15 και ελύθησαν οι τέσσαρες άγγελοι οι ητοιμασμένοι εις την ωραν και εις την ημέραν και μήνα και ενιαυτόν, ίνα αποκτείνωσι το τρίτον των ανθρώπων. 16 και ο αριθμός των στρατευμάτων του ίππου δύο μυριάδες μυριάδων· ήκουσα τον αριθμόν αυτών. 17 και ούτως είδον τους ίππους εν τη οράσει και τους καθημένους επ' αυτών, έχοντας θώρακας πυρίνους και υακινθίνους και θειώδεις· και αι κεφαλαί των ίππων ως κεφαλαί λεόντων, και εκ των στομάτων αυτών εκπορευέται πυρ και καπνός και θείον. 18 από των τριών πληγών τούτων απεκτάνθησαν το τρίτον των ανθρώπων, εκ του πυρός και του καπνού και του θείου του εκπορευομένου εκ των στομάτων αυτών. 19 η γαρ εξουσία των ίππων εν τω στόματι αυτών εστι και εν ταις ουραίς αυτών· αι γαρ ουραί αυτών όμοιαι όφεσιν, έχουσαι κεφαλάς, και εν αιταίς αδικούσι. 20 και οι λοιποί των ανθρώπων, οί ουκ απεκτάνθησαν εν ταις πληγαίς ταύταις, ου μετενόησαν εκ των έργων των χειρών αυτών, ίνα μη προσκυνήσωσι τα δαιμόνια και τα είδωλα τα χρυσά και τα αργυρά και τα χαλκά και τα λίθινα και τα ξύλινα, α ούτε βλέπειν δύνανται ούτε ακούειν ούτε περιπατείν, 21 και ου μετενόησαν εκ των φόνων αυτών ούτε εκ των φαρμακειών αυτών ούτε εκ της πορνείας αυτών ούτε εκ των κλεμμάτων αυτών.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. Ι΄

1 ΚΑΙ είδον άλλον άγγελον ισχυρόν καταβαίνοντα εκ του ουρανού, περιβεβλημένον νεφέλην, και η ίρις επί της κεφαλής αυτού, και το πρόσωπον αυτού ως ο ήλιος, και οι πόδες αυτού ως στύλοι πυρός, 2 και έχων εν τη χειρί αυτού βιβλίον ανεωγμένον. και έθηκε τον πόδα αυτού τον δεξιόν επί της θαλάσσης, τον δε ευώνυμον επί της γης, 3 και έκραξε φωνή μεγάλη ωσπερ λέων μυκάται. και ότε έκραξεν, ελάλησαν αι επτά βρονταί τας εαυτών φωνάς. 4 Και ότε ελάλησαν αι επτά βρονταί, έμελλον γράφειν· και ήκουσα φωνήν εκ του ουρανού λέγουσαν· σφράγισον α ελάλησαν αι επτά βρονταί, και μη αυτά γράψης. 5 Και ο άγγελος, ον είδον εστώτα επί της θαλάσσης και επί της γης, ήρε την χείρα αυτού την δεξιάν εις τον ουρανόν 6 και ώμοσεν εν τω ζώντι εις τους αιώνας των αιώνων, ος έκτισε τον ουρανόν και τα εν αυτω και την γην και τα εν αυτη και την θάλασσαν και τα εν αυτη, ότι χρόνος ουκέτι έσται, 7 αλλ' εν ταις ημέραις της φωνής του εβδόμου αγγέλου, όταν μέλλη σαλπίζειν, και ετελέσθη το μυστήριον του Θεού, ως ευηγγέλισε τους δούλους αυτού τους προφήτας. 8 Και η φωνή ην ήκουσα εκ του ουρανού, páλιν λαλούσα μετ' εμού και λέγουσα· ύπαγε λάβε το βιβλιόδιον το ανεωγμένον εν τη χειρί του αγγέλου του εστώτος επί της θαλάσσης και επί της γης. 9 και απήλθα προς τον άγγελον, λέγων αυτω δούναί μοι το βιβλιόδιον. και λέγει μοι· λάβε και κατάφαγε αυτό, και πικρανεί σου την κοιλίαν, αλλ' εν τω στόματί σου έσται γλυκύ ως μέλι. 10 και έλαβον το βιβλίον εκ της

χειρός του αγγέλου και κατέφαγον αυτό, και ην εν τω στόματί μου ως μέλι γλυκύ· και ότε έφαγον αυτό, επικράνθη η κοιλία μου. 11 και λέγουσί μοι· δει σε πάλιν προφητεύσαι επί λαούς και έθνεσι και γλώσσαις και βασιλεύσι πολλοίς.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΙΑ΄

1 ΚΑΙ εδόθη μοι κάλαμος όμοιος ράβδω, λέγων· έγειρε και μέτρησον τον ναόν του Θεού και το θυσιαστήριον και τους προσκυνούντας εν αυτω· 2 και την αυλήν την έξωθεν του ναού έκβαλε έξω και μη αυτήν μετρήσης, ότι εδόθη τοις έθνεσι, και την πόλιν την αγίαν πατήσουσι μήνας τεσσαράκοντα δύο. 3 και δώσω τοις δυσί μάρτυσί μου, και προφητεύσουσιν ημέρας χιλίας διακοσίας εξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους. 4 ούτοί εισιν αι δύο ελαίαι και αι δύο λυχνίαι αι ενώπιον του Κυρίου της γης εστώσαι. 5 και ει τις αυτούς θέλει αδικήσαι, πυρ εκπορεύεται εκ του στόματος αυτών και κατεσθίει τους εχθρούς αυτών· και ει τις θέλει αυτούς αδικήσαι, ούτω δει αυτόν αποκτανθήναι. 6 ούτοι έχουσιν εξουσίαν τον ουρανόν κλείσαι, ίνα μη υετός βρέχη τας ημέρας της προφητείας αυτών, και εξουσίαν έχουσιν επί των υδάτων στρέφειν αυτά εις αίμα και πατάξαι την γην εν πάση πληγή, οσάκις εάν θελήσωσι. 7 και όταν τελέσωσι την μαρτυρίαν αυτών, το θηρίον το αναβαίνον εκ της αβύσσου ποιήσει μετ' αυτών πόλεμον και νικήσει αυτούς και αποκτενεί αυτούς. 8 και το πτώμα αυτών επί της πλατειάς της πόλεως της μεγάλης, ήτις καλείται πνευματικώς Σδόμα και Αίγυπτος, όπου και ο Κύριος αυτών εσταυρώθη. 9 και βλέπουσιν εκ των λαών και φυλών και γλωσσών και εθνών το πτώμα αυτών ημέρας τρεις και ήμισυ, και τα πτώματα αυτών ουκ αφήσουσι τεθήναι εις μνήμα. 10 και οι κατοικούντες επί της γης χαιρούσιν επ' αυτοίς, και ευφρανθήσονται και δώρα πέμπουσιν αλλήλοις, ότι ούτοι οι δύο προφήται εβασάνισαν τους κατοικούντας επί της γης. 11 και μετά τας τρεις ημέρας και ήμισυ, πνεύμα ζωής εκ του Θεού εισήλθεν εις αυτούς, και έστησαν επί τους πόδας αυτών, και φόβος μέγας επέπεσεν επί τους θεωρούντας αυτούς. 12 και ήκουσα φωνήν μεγάλην εκ του ουρανού λέγουσαν αυτοίς· ανάβητε ώδε. και ανέβησαν εις τον ουρανόν εν τη νεφέλη, και εθεώρησαν αυτούς οι εχθροί αυτών. 13 Και εν εκείνη τη ημέρα εγένετο σεισμός μέγας, και το δέκατον της πόλεως έπεσε, και απεκτάνθησαν εν τω σεισμω ονόματα ανθρωπών χιλιάδες επτά, και οι λοιποί έμφοβοι εγένοντο και έδωκαν δόξαν τω Θεω του ουρανού. 14 Η ουαί η δευτέρα απήλθεν· η ουαί η τρίτη ιδού έρχεται ταχύ.

15 Και ο έβδομος άγγελος εσάλπισε· και εγένοντο φωναί μεγάλαι εν τω ουρανω λέγουσαι· εγένετο η βασιλεία του κόσμου του Κυρίου ημών και του Χριστού αυτού, και βασιλεύσει εις τους αιώνας των αιώνων. 16 και οι είκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι οι ενώπιον του θρόνου του Θεού, οί κάθηνται επί τους θρόνους αυτών, έπεσαν επί τα πρόσωπα αυτών και προσεκύνησαν τω Θεω 17 λέγοντες· ευχαριστούμέν σοι, Κύριε ο Θεός ο παντοκράτωρ, ο ων και ο ην και ο ερχόμενος, ότι είληφας την δύναμίν σου την μεγάλην και εβασίλευσας, 18 και τα έθνη ωργίσθησαν, και ήλθεν η οργή σου και ο καιρός των εθνών κριθήναι και δούναι τον μισθόν τοις δούλοις σου τοις προφήταις και τοις αγίοις τοις φοβουμένοις το όνομά σου, τοις μικροίς και τοις μεγάλοις, και διαφθείραι τους διαφθείροντας την γην. 19 Και ηνοιγή ο ναός του Θεού ο εν τω ουρανω, και ώφθη η κιβωτός της διαθήκης Κυρίου εν τω ναω αυτού, και εγένοντο αστραπαί και φωναί και βρονταί και σεισμός και χάλαζα μεγάλη.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΙΒ΄

1 ΚΑΙ σημείον μέγα ώφθη εν τω ουρανω, γυνή περιβεβλημένη τον ήλιον, και η σελήνη υποκάτω των ποδών αυτής, και επί της κεφαλής αυτής στέφανος αστέρων δώδεκα, 2 και εν γαστρί έχουσα έκραζεν ωδίνουσα και βασανιζομένη τεκείν. 3 και ώφθη άλλο σημείον εν τω ουρανω, και ιδού δράκων πυρρός μέγας, έχων κεφαλάς επτά και κέρατα δέκα, και επί τας κεφαλάς αυτού επτά διαδήματα, 4 και η ουρά αυτού σύρει το τρίτον των αστέρων του ουρανού, και έβαλεν αυτούς εις την γην. και ο δράκων έστηκεν ενώπιον της γυναίκός της μελλούσης τεκείν, ίνα, όταν τέκη, το τέκνον αυτής καταφάγη. 5 και έτεκεν υιόν άρρενα, ος μέλλει ποιμαίνειν πάντα τα έθνη εν ράβδω σιδηρά· και ηρπάσθη το τέκνον αυτής προς τον Θεόν και προς τον θρόνον αυτού. 6 και η γυνή έφυγεν εις την έρημον, όπου έχει εκεί τόπον ητοιμασμένον από του Θεού, ίνα εκεί τρέφωσιν αυτήν ημέρας χιλίας διακοσίας εξήκοντα. 7 Και εγένετο πόλεμος εν τω ουρανω· ο Μιχαήλ και οι άγγελοι αυτού -του πολεμήσαι μετά του δράκοντος· και ο δράκων επολέμησε και οι άγγελοι αυτού, 8 και ουκ ίσχυσεν, ουδέ τόπος ευρέθη αυτω έτι εν τω ουρανω. 9 και εβλήθη ο δράκων, -ο όφιος ο μέγας ο αρχαίος, ο καλούμενος Διάβολος και ο Σατανάς, ο πλανών την οικουμένην όλην, εβλήθη εις την γην, και οι άγγελοι αυτού μετ' αυτού εβλήθησαν. 10 και ήκουσα φωνήν μεγάλην εν τω ουρανω λέγουσαν· άρτι εγένετο η σωτηρία και η δύναμις και η βασιλεία του Θεού ημών και η εξουσία του Χριστού αυτού, ότι εβλήθη ο κατήγορος των αδελφών ημών, ο κατηγορών αυτών ενώπιον του Θεού ημών ημέρας και νυκτός. 11 και αυτοί ενίκησαν αυτόν δια το αίμα του αρνίου και δια τον λόγον της μαρτυρίας αυτών, και ουκ ηγάπησαν την ψυχήν αυτών άχρι θανάτου. 12 δια τούτο ευφραίνεσθε ουρανοί και οι εν αυτοίς σκηνούντες· ουαί την γην και την θάλασσαν, ότι κατέβη ο διάβολος προς υμάς έχων θυμόν μέγαν, ειδώς ότι ολίγον καιρόν έχει.

13 Και ότε είδεν ο δράκων ότι εβλήθη εις την γην, εδίωξε την γυναίκα ήτις έτεκε τον άρρενα. 14 και εδόθησαν τη γυναικί δύο πτέρυγες του αετού του μεγάλου, ίνα πέτηται εις την έρημον εις τον τόπον αυτής, όπως τρέφηται εκεί καιρόν και καιρούς και ήμισυ καιρού από προσώπου του όφεως. 15 και έβαλεν ο όφιος εκ του στόματος αυτού οπίσω της γυναίκός ύδωρ ως ποταμόν, ίνα αυτήν ποταμοφόρητον ποιήση. 16 και εβοήθησεν η γη τη γυναικί, και ήνοιξεν η γη το στόμα αυτής και κατέπιε τον ποταμόν ον έβαλεν ο δράκων εκ του στόματος αυτού. 17 και ωργίσθη ο δράκων επί τη γυναικί, και απήλθε ποιήσαι πόλεμον μετά των λοιπών του σπέρματος αυτής, των τηρούντων τας εντολάς του Θεού και εχόντων την μαρτυρίαν Ιησού.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΙΓ'

1 ΚΑΙ εστάθην επί την άμμον της θαλάσσης· και είδον εκ της θαλάσσης θηρίον αναβαίνον, έχον κέρατα δέκα και κεφαλάς επτά, και επί των κεράτων αυτού δέκα διαδήματα, και επί τας κεφαλάς αυτού ονόματα βλασφημίας. 2 και το θηρίον ό είδον ην όμοιον παρδάλει, και οι πόδες αυτού ως άρκου, και το στόμα αυτού ως στόμα λέοντος. και έδωκεν αυτω ο δράκων την δύναμιν αυτού και τον θρόνον αυτού και εξουσίαν μεγάλην· - 3 και μίαν εκ των κεφαλών αυτού ως εσφαγμένην εις θάνατον. και η πληγή του θανάτου αυτού εθεραπεύθη, και εθαύμασεν όλη η γη οπίσω του θηρίου. 4 και προσεκύνησαν τω δράκοντι τω δεδωκότι την εξουσίαν τω θηρίω, και προσεκύνησαν τω θηρίω λέγοντες· τις όμοιος τω θηρίω; τις δύναται πολεμήσαι μετ' αυτού; 5 και εδόθη αυτω στόμα λαλούν μεγάλα και βλασφημίαν· και εδόθη αυτω εξουσία πόλεμον ποιήσαι μήνας τεσσαράκοντα δύο. 6 και ήνοιξε το στόμα αυτού εις βλασφημίαν προς τον Θεόν, βλασφημήσαι το όνομα αυτού και την σκηνην αυτού, τους εν τω ουρανω σκηνούοντας. 7 και εδόθη αυτω πόλεμον ποιήσαι μετά των αγίων και νικήσαι αυτούς, και εδόθη αυτω εξουσία επί πάσαν φυλήν και λαόν και γλώσσαν και έθνος. 8 και προσκυνήσουσιν αυτόν πάντες οι κατοικούντες επί της γης, ων ου γέγραπται το όνομα εν τω βιβλίω της ζωής του αρνίου του εσφαγμένου από καταβολής κόσμου. 9 Ει τις έχει ους, ακουσάτω. 10 ει τις εις αιχμαλωσίαν απάγει, εις αιχμαλωσίαν υπάγει· ει τις εν μαχαίρα αποκτέννει, δει αυτόν εν μαχαίρα αποκτανθήναι. ώδέ εστιν η υπομονή και η πίστις των αγίων.

11 Και είδον άλλο θηρίον αναβαίνον εκ της γης, και είχε κέρατα δύο όμοια αρνίω, και ελάλει ως δράκων. 12 και την εξουσίαν του πρώτου θηρίου πάσαν ποιεί ενώπιον αυτού. και ποιεί την γην και τους εν αυτη κατοικούντας ίνα προσκυνήσωσι το θηρίον το πρώτον, ου εθεραπεύθη η πληγή του θανάτου αυτού. 13 και ποιεί σημεία μεγάλα, και πυρ ίνα εκ του ουρανού καταβαίνη εις την γην ενώπιον των ανθρώπων. 14 και πλανά τους κατοικούντας επί της γης δια τα σημεία α εδόθη αυτω ποιήσαι ενώπιον του θηρίου, λέγων τοις κατοικούσιν επί της γης ποιήσαι εικόνα τω θηρίω, ος είχε την πληγήν της μαχαίρας και έζησε. 15 και εδόθη αυτω πνεύμα δούναι τη εικόνη του θηρίου, ίνα και λαλήση η εικόν του θηρίου και ποιήση, όσοι εάν μη προσκυνήσωσι τη εικόνη του θηρίου, ίνα αποκτανθώσι. 16 και ποιεί πάντας, τους μικρούς και τους μεγάλους, και τους πλουσίους και τους πτωχούς, και τους ελευθέρους και τους δούλους, ίνα δώσωσιν αυτοίς χάραγμα επί της χειρός αυτών της δεξιάς ή επί των μετώπων αυτών, 17 και ίνα μη τις δύνηται αγοράσαι ή πωλήσαι ει μη ο έχων το χάραγμα, το όνομα του θηρίου ή τον αριθμόν του ονόματος αυτού. 18 -Ωδε η σοφία εστίν· ο έχων νουν ψηφισάτω τον αριθμόν του θηρίου· αριθμός γαρ ανθρώπου εστί· και ο αριθμός αυτού χξς.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΙΔ'

1 ΚΑΙ είδον, και ιδού το αρνίον εστηκός επί το όρος Σιών, και μετ' αυτού εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, έχουσαι το όνομα αυτού και το όνομα του πατρός αυτού γεγραμμένον επί των μετώπων αυτών. 2 και ήκουσα φωνήν εκ του ουρανού ως φωνήν υδάτων πολλών και ως φωνήν βροντής μεγάλης· και η φωνή ην ήκουσα, ως κιθαρῶδών κιθαριζόντων εν ταις κιθάραις αυτών. 3 και άδουσιν ωδήν καινήν ενώπιον του θρόνου και ενώπιον των τεσσάρων ζώων και των πρεσβυτέρων· και ουδείς εδύνατο μαθείν την ωδήν ει μη αι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οι ηγορασμένοι από της γης. 4 ούτοί εισιν οί μετά γυναικών ουκ εμολύνθησαν· παρθένοι γαρ εισιν. ούτοί εισιν οι ακολουθούντες τω αρνίω όπου αν υπάγη. ούτοι ηγοράσθησαν από των ανθρώπων απαρχή τω Θεω και τω αρνίω· 5 και ουχ ευρέθη ψεύδος εν τω στόματι αυτών· άμωμοι γαρ εισιν.

6 Και είδον άλλον άγγελον πετόμενον εν μεσουρανήματι, έχοντα ευαγγέλιον αιώνιον ευαγγελίσει επί τους καθημένους επί της γης και επί παν έθνος και φυλήν και γλώσσαν και λαόν, 7 λέγων εν φωνή μεγάλη· φοβήθητε τον Κύριον και δότε αυτω δόξαν, ότι ήλθεν η ωρα της κρίσεως αυτού, και προσκυνήσατε τω ποιήσαντι τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και πηγάς υδάτων. 8 και άλλος δεύτερος άγγελος ηκολούθησε λέγων· έπεσεν, έπεσε Βαβυλών η μεγάλη, ή εκ του οίνου του θυμού της πορνείας αυτής πεπτότικε πάντα έθνη. 9 Και άλλος άγγελος τρίτος ηκολούθησεν αυτοίς λέγων εν φωνή μεγάλη· ει τις προσκυνεί το θηρίον και την εικόνα αυτού, και λαμβάνει το χάραγμα επί του μετώπου αυτού ή επί την χείρα αυτού, 10 και αυτός πίεται εκ του οίνου του θυμού του Θεού του κεκερασμένου ακράτου εν τω ποτηρίω της οργής αυτού, και βασανισθήσεται εν πυρί και θείω ενώπιον των αγίων αγγέλων και ενώπιον του αρνίου. 11 και ο καπνός του βασανισμού αυτών εις αιώνας αιώνων αναβαίνει, και ουκ έχουσιν ανάπαυσιν ημέρας και νυκτός οι προσκυνούντες το θηρίον και την εικόνα αυτού, και ει τις λαμβάνει το χάραγμα του ονόματος αυτού. 12 -Ωδε η υπομονή των αγίων εστίν, οι τηρούντες τας εντολάς του Θεού και την πίστιν Ιησού.

13 Και ήκουσα φωνής εκ του ουρανού λεγούσης· γράψον, μακάριοι οι νεκροί οι εν Κυρίω αποθνήσκοντες απ' αρτι. ναί, λέγει το Πνεύμα, ίνα αναπαύσωνται εκ των κόπων αυτών· τα δε έργα αυτών ακολουθεί μετ' αυτών.

14 Και είδον, και ιδού νεφέλη λευκή, και επί την νεφέλην καθημένος όμοιος υιω ανθρώπου, έχων επί της κεφαλής αυτού στέφανον χρυσούν και εν τη χειρί αυτού δρέπανον οξύ. 15 Και άλλος άγγελος εξήλθεν εκ του ναού, κρίζων εν φωνή μεγάλη τω καθημένω επί της νεφέλης· πέμψον το δρέπανόν σου και θέρισον, ότι ήλθεν η ωρα του θερίσαι, ότι εξηράνθη ο θερισμός της γης. 16 και έβαλεν ο καθημένος επί την νεφέλην το δρέπανον αυτού επί την γην, και εθερίσθη η γη. 17 Και άλλος άγγελος εξήλθεν εκ του ναού του εν τω ουρανω, έχων και αυτός δρέπανον οξύ. 18 Και άλλος άγγελος εξήλθεν εκ του θυσιαστηρίου, έχων εξουσίαν επί του πυρός, και εφώνησε κραυγή μεγάλη τω έχοντι το δρέπανον το οξύ λέγων· πέμψον σου το δρέπανον το οξύ και τρύγησον τους βότρυας της αμπέλου της γης, ότι ήκμασεν η σταφυλή της γης. 19 και έβαλεν ο άγγελος το δρέπανον αυτού εις την γην, και ετρύγησε την άμπελον της

γης, και έβαλεν εις την ληνόν του θυμού του Θεού την μεγάλην. 20 και επατήθη η ληνός έξω της πόλεως, και εξήλθεν αίμα εκ της ληνού άχρι των χαλινών των ίππων από σταδίων χιλίων εξακοσίων.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΙΕ΄

1 ΚΑΙ είδον άλλο σημείον εν τω ουρανω μέγα και θαυμαστόν, αγγέλους επτά έχοντας πληγάς επτά τας εσχάτας, ότι εν αυταίς ετελέσθη ο θυμός του Θεού. 2 και είδον ως θάλασσαν υαλίνην μεμιγμένην πυρί, και τους νικώντας εκ του θηρίου και εκ της εικόνας αυτού και εκ του αριθμού του ονόματος αυτού εσώτας επί την θάλασσαν την υαλίνην, έχοντας τας κιθάρας του Θεού. 3 και άδουσι την ωδήν Μωϋσέως του δούλου του Θεού και την ωδήν του αρνίου λέγοντες· μεγάλα και θαυμαστά τα έργα σου, Κύριε ο Θεός ο παντοκράτωρ· δίκαιαι και αληθινά αι οδοί σου, ο βασιλεύς των εθνών. 4 τις ου μη φοβηθή, Κύριε, και δοξάση το όνομά σου; ότι μόνος όσιος, ότι πάντα τα έθνη ήξουσι και προσκυνήσουσιν ενώπιόν σου, ότι τα δικαιώματά σου εφανερώθησαν.

5 Και μετά ταύτα είδον, και ηνοιγή ο ναός της σκηνης του μαρτυρίου εν τω ουρανω, 6 και εξήλθον οι επτά άγγελοι οι έχοντες τας επτά πληγάς εκ του ναού, οί ήσαν ενδεδυμένοι λίνον καθαρόν λαμπρόν και περιεζωσμένοι περι τα στήθη ζώνας χρυσάς. 7 και εν εκ των τεσσάρων ζώνων έδωκε τοις επτά αγγέλοις επτά φιάλας χρυσάς, γεμούσας του θυμού του Θεού του ζώντος εις τους αιώνας των αιώνων. 8 και εγεμίσθη ο ναός εκ του καπνού εκ της δόξης του Θεού και εκ της δυνάμεως αυτού· 9 και ουδείς εδύνατο εισελθειν εις τον ναόν άχρι τελεσθώσιν αι επτά πληγαί των επτά αγγέλων.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΙΣΤ΄

1 ΚΑΙ ήκουσα μεγάλης φωνής εκ του ναού λεγούσης τοις επτά αγγέλοις· υπάγετε και εκχέατε τας επτά φιάλας του θυμού του Θεού εις την γην. 2 Και απήλθεν ο πρώτος και εξέχεε την φιάλην αυτού εις την γην· και εγένετο έλκος κακόν και πονηρόν επί τους ανθρώπους τους έχοντας το χάραγμα του θηρίου και τους προσκυνούντας τη εικόνη αυτού. 3 Και ο δεύτερος άγγελος εξέχεε την φιάλην αυτού εις την θάλασσαν· και εγένετο αίμα ως νεκρού, και πάσα ψυχή ζώσα απέθανεν εν τη θαλάσση. 4 Και ο τρίτος εξέχεε την φιάλην αυτού εις τους ποταμούς και εις τας πηγάς των υδάτων· και εγένετο αίμα. 5 Και ήκουσα του αγγέλου των υδάτων λέγοντος· δίκαιος ει, ο ων και ο ην, ο όσιος, ότι ταύτα έκρινας· 6 ότι αίμα αγίων και προφητών εξέχεαν, και αίμα αυτοίς έδωκας πιείν· άξιοί εισι. 7 Και ήκουσα του θυσιαστηρίου λέγοντος· ναί, Κύριε ο Θεός ο παντοκράτωρ, αληθινά και δίκαιαι αι κρίσεις σου. 8 Και ο τέταρτος εξέχεε την φιάλην αυτού επί τον ήλιον· και εδόθη αυτω καυματίσαι εν πυρί τους ανθρώπους, 9 και εκαυματίσθησαν οι άνθρωποι καύμα μέγα, και εβλασφήμησαν οι άνθρωποι το όνομα του Θεού του έχοντος εξουσίαν επί τας πληγάς ταύτας, και ου μετενόησαν δούναι αυτω δόξαν. 10 Και ο πέμπτος εξέχεε την φιάλην αυτού επί τον θρόνον του θηρίου· και εγένετο η βασιλεία αυτού εσκοτωμένη, και εμασώντο τας γλώσσας αυτών εκ του πόνου, 11 και εβλασφήμησαν τον Θεόν του ουρανού εκ των πόνων αυτών και εκ των ελκών αυτών, και ου μετενόησαν εκ των έργων αυτών. 12 Και ο έκτος εξέχεε την φιάλην αυτού επί τον ποταμόν τον μέγαν τον Ευφράτην· και εξηράνθη το ύδωρ αυτού, ίνα ετοιμασθή η οδός των βασιλέων των από ανατολής ηλίου. 13 Και είδον εκ του στόματος του δράκοντος και εκ του στόματος του θηρίου και εκ του στόματος του ψευδοπροφήτου πνεύματα τρία ακάθαρτα, ως βάτραχοι· 14 εισί γαρ πνεύματα δαιμονίων ποιούντα σημεία, α εκπορεύεται επί τους βασιλείς της οικουμένης όλης, συναγαγείν αυτούς εις τον πόλεμον της ημέρας εκείνης της μεγάλης του Θεού του παντοκράτορος. 15 Ιδού έρχομαι ως κλέπτης· μακάριος ο γρηγορών και τηρών τα ιμάτια αυτού, ίνα μη γυμνός περιπατη και βλέπωσι την ασχημοσύνην αυτού. 16 και συνήγαγεν αυτούς εις τον τόπον τον καλούμενον εβραΐστί Αρμαγεδών. 17 Και ο έβδομος εξέχεε την φιάλην αυτού επί τον αέρα· και εξήλθε φωνή μεγάλη εκ του ναού του ουρανού από του θρόνου λέγουσα· γέγονε. 18 και εγένοντο αστραπαι και φωναί και βρονταί, και σεισμός εγένετο μέγας, οίος ουκ εγένετο αφ' ου οι άνθρωποι εγένοντο επί της γης, τηλικούτος σεισμός ούτω μέγας. 19 και εγένετο η πόλις η μεγάλη εις τρία μέρη, και αι πόλεις των εθνών έπεσαν. και Βαβυλών η μεγάλη εμνήσθη ενώπιον του Θεού δούναι αυτη το ποτήριον του οίνου του θυμού της οργής αυτού. 20 και πάσα νήσος έφυγε, και όρη ουχ ευρέθησαν. 21 και χάλαζα μεγάλη ως ταλαντιαία καταβαίνει εκ του ουρανού επί τους ανθρώπους· και εβλασφήμησαν οι άνθρωποι τον Θεόν εκ της πληγής της χαλάζης, ότι μεγάλη εστίν η πληγή αυτή σφόδρα.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΙΖ΄

1 ΚΑΙ ήλθεν εις εκ των επτά αγγέλων των εχόντων τας επτά φιάλας, και ελάλησε μετ' εμού λέγων· δεύρο δείξω σοι το κρίμα της πόρνης της μεγάλης της καθημένης επί υδάτων πολλών, 2 μεθ' ης επόρνευσαν οι βασιλείς της γης, και εμεθίσθησαν οι κατοικούντες την γην εκ του οίνου της πορνείας αυτής. 3 και απήνεγκέ με εις έρημον εν πνεύματι. και είδον γυναίκα καθημένην επί το θηρίον το κόκκινον, γέμον ονόματα βλασφημίας, έχον κεφαλάς επτά και κέρατα δέκα. 4 και η γυνή ην περιβεβλημένη πορφυρούν και κόκκινον και κεχρυσωμένη χρυσίω και λίθω τιμίω και μαργαρίταις, έχουσα ποτήριον χρυσούν εν τη χειρί αυτής, γέμον βδελυγμάτων, και τα ακάθαρτα της πορνείας της γης, 5 και επί το μέτωπον αυτής όνομα γεγραμμένον· μυστήριον, Βαβυλών η μεγάλη, η μήτηρ των πορνών και των βδελυγμάτων της γης. 6 και είδον την γυναίκα μεθούσαν εκ του αίματος των αγίων και εκ του αίματος των μαρτύρων Ιησού. και εθαύμασα ιδών αυτην θαύμα μέγα. 7 Και ειπέ μοι ο άγγελος· διατί εθαύμασας; εγώ ερώ σοι το

μυστήριον της γυναικός και του θηρίου του βαστάζοντος αυτήν, του έχοντος τας επτά κεφαλάς και τα δέκα κέρατα. 8 Το θηρίον ό είδες, ην και ουκ έστι, και μέλλει αναβαίνειν εκ της αβύσσου και εις απώλειαν υπάγειν· και θαυμάσονται οι κατοικούντες επί της γης, ων ου γέγραπται το όνομα επί τό βιβλίον της ζωής από καταβολής κόσμου, βλεπόντων το θηρίον ότι ην, και ουκ έστι και παρέσται. 9 -Ωδε ο νους ο έχων σοφίαν. αι επτά κεφαλαί όρη επτά εισιν, όπου η γυνή κάθηται επ' αυτών, 10 και βασιλείς επτά εισιν· οι πέντε έπεσαν, ο εις εστιν, ο άλλος ούπω ήλθε, και όταν έλθη, ολίγον αυτόν δεί μείναι. 11 και το θηρίον ό ην και ουκ έστι, και αυτός όγδοός εστι, και εκ των επτά εστι, και εις απώλειαν υπάγει. 12 και τα δέκα κέρατα α είδες δέκα βασιλείς εισιν, οίτινες βασιλείαν ούπω έλαβον, αλλ' εξουσίαν ως βασιλείς μίαν ωραν λαμβάνουσι μετά του θηρίου. 13 ούτοι μίαν γνώμην έχουσι, και την δύναμιν και την εξουσίαν αυτών τω θηρίω διδόασιν. 14 ούτοι μετά του αρνίου πολεμήσουσι, και το αρνίον νικήσει αυτούς, ότι κύριος κυρίων εστί και βασιλεύς βασιλέων, και οι μετ' αυτού κλητοί και εκλεκτοί και πιστοί.

15 Και λέγει μοι· τα ύδατα α είδες, ου η πόρνη κάθηται, λαοί και όχλοι εισί και έθνη και γλώσσαι. 16 και τα δέκα κέρατα α είδες και το θηρίον, ούτοι μισήσουσι την πόρνην και ηρημωμένην ποιήσουσιν αυτήν και γυμνήν, και τας σάρκας αυτής φάγονται, και αυτήν κατακαύσουσιν εν πυρί. 17 ο γαρ Θεός έδωκεν εις τας καρδίας αυτών ποιήσαι την γνώμην αυτού, και ποιήσαι μίαν γνώμην και δούναι την βασιλείαν αυτών τω θηρίω, άχρι τελεσθώσιν οι λόγοι του Θεού. 18 και η γυνή ην είδες εστιν η πόλις η μεγάλη η έχουσα βασιλείαν επί των βασιλέων της γης.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΙΗ'

1 ΜΕΤΑ ταύτα είδον άλλον άγγελον καταβαίνοντα εκ του ουρανού, έχοντα εξουσίαν μεγάλην, και η γη εφωτίσθη εκ της δόξης αυτού, 2 και έκραξεν εν ισχυρά φωνή λέγων· έπεσεν, έπεσε Βαβυλών η μεγάλη, και εγένετο κατοικητήριον δαιμονίων και φυλακή παντός πνεύματος ακαθάρτου και φυλακή παντός ορνέου ακαθάρτου και μεμισημένου· 3 ότι εκ του οίνου του θυμού της πορνείας αυτής πέτωκαν πάντα τα έθνη, και οι βασιλείς της γης μετ' αυτής επόρνευσαν, και οι έμποροι της γης εκ της δυνάμεως του στρήνουσ αυτής επλούτησαν.

4 Και ήκουσα άλλην φωνήν εκ του ουρανού λέγουσαν· έξελθε εξ αυτής ο λαός μου, ίνα μη συγκοινωνήσητε ταις αμαρτίαις αυτής, και ίνα εκ των πληγών αυτής μη λάβητε· 5 ότι εκολλήθησαν αυτής αι αμαρτίαι άχρι του ουρανού, και εμνημόνευσεν ο Θεός τα αδικήματα αυτής. 6 απόδοτε αυτη ως και αυτή απέδωκε, και διπλώσατε αυτη διπλά κατά τα έργα αυτής· εν τω ποτηρίω ω εκέρασε, κεράσατε αυτη διπλούν. 7 όσα εδόξασεν εαυτήν και εστηρνιασε, τοσοούτον δότε αυτη βασανισμόν και πένθος. ότι εν τη καρδιά αυτής λέγει, ότι κάθημαι καθώς βασίλισσα και χήρα ουκ ειμί και πένθος ου μη ίδω, 8 δια τούτο εν μια ημέρα ήξουσιν αι πληγαί αυτής, θάνατος και πένθος και λιμός, και εν πυρί κατακαυθήσεται· ότι ισχυρός Κύριος Θεός ο κρίνας αυτην. 9 και κλαύσουσιν αυτην και κόψονται επ' αυτη οι βασιλείς της γης οι μετ' αυτής πορνεύσαντες και στηρνιασαντες, όταν βλέπωσι τον καπνόν της πυρώσεως αυτής, 10 από μακρόθεν εστηκότες δια τον φόβον του βασανισμού αυτής, λέγοντες· ουαί ουαί, η πόλις η μεγάλη Βαβυλών, η πόλις η ισχυρά, ότι μια ωρα ήλθεν η κρίσις σου. 11 και οι έμποροι της γης κλαύσουσι και πενθήσουσιν επ' αυτη, ότι τον γόμον αυτών ουδεις αγοράζει ουκέτι, 12 γόμον χρυσού και αργύρου και λίθου τιμίου και μαργαρίτου, και βυσσίνου και πορφύρας και σηρικού και κοκκίνου, και παν ξύλον θύϊνον και παν σκεύος ελεφάντινον και παν σκεύος εκ ξύλου τιμιωτάτου και χαλκού και σιδήρου και μαρμάρου, 13 και κινάμωμον και άμωμον και θυμιάματα, και μύρον και λίβανον και οίνον και έλαιον και σεμίδαλιν και σίτον και κτήνη και πρόβατα, και ίππων και ρεδών και σωμάτων, και ψυχάς ανθρωπών. 14 και η σπώρα της επιθυμίας της ψυχής σου απώλετο από σου, και πάντα τα λιπαρά και τα λαμπρά απήλθεν από σου, και ουκέτι ου μη αυτα ευρήσεις. 15 οι έμποροι τούτων, οι πλουτήσαντες απ' αυτής, από μακρόθεν στήσονται δια τον φόβον του βασανισμού αυτής κλαίοντες και πενθούντες, 16 λέγοντες· ουαί ουαί, η πόλις η μεγάλη, η περιβεβλημένη βύσσινον και πορφυρούν και κόκκινον και κεχρυσωμένη εν χρυσίω και λίθω τιμίω και μαργαρίταις, ότι μια ωρα ηρημώθη ο τοσοούτος πλούτος. 17 και πας κυβερνήτης και πας ο επί τόπον πλέων, και ναύται και όσοι την θάλασσαν εργάζονται, από μακρόθεν έστησαν, 18 και έκραζον βλέποντες τον καπνόν της πυρώσεως αυτής, λέγοντες· τις ομοία τη πόλει τη μεγάλη; 19 και έβαλον χουν επί τας κεφαλάς αυτών και έκραζον κλαίοντες και πενθούντες, λέγοντες· ουαί ουαί, η πόλις η μεγάλη, εν ή επλούτησαν πάντες οι έχοντες τα πλοία εν τη θαλάσση εκ της τιμιότητος αυτής· ότι μια ωρα ηρημώθη. 20 Ευφραίνου επ' αυτη, ουρανέ, και οι άγιοι και οι απόστολοι και οι προφήται, ότι έκρινεν ο Θεός το κρίμα υμών εξ αυτής.

21 Καί ήρεν εις άγγελος ισχυρός λίθον ως μύλον μέγαν και έβαλεν εις την θάλασσαν λέγων· ούτως ορμήματι βληθήσεται Βαβυλών η μεγάλη πόλις, και ου μη ευρεθή έτι. 22 και φωνή κιθαρωδών και μουσικών και αυλητών και σαλπιστών ου μη ακουσθή εν σοί έτι, και πας τεχνίτης πάσης τέχνης ου μη ευρεθή εν σοί έτι, και φωνή μύλου ου μη ακουσθή εν σοί έτι, 23 και φως λύχνου ου μη φανή εν σοί έτι, και φωνή νυμφίου και νύμφης ου μη ακουσθή εν σοί έτι· ότι οι έμποροί σου ήσαν οι μεγιστάνες της γης, ότι εν τη φαρμακεία σου επλανήθησαν πάντα τα έθνη, 24 και εν αυτη αίματα προφητών και αγίων ευρέθη και πάντων των εσφαγμένων επί της γης.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΙΘ'

1 Μετά ταύτα ήκουσα ως φωνήν μεγάλην όχλου πολλού εν τω ουρανω λεγόντων· αλληλουϊα· η σωτηρία και η δόξα και η δύναμις του Θεού ημών, 2 ότι αληθινάι και δίκαιαι αι κρίσεις αυτού· ότι έκρινε την πόρνην την μεγάλην, ήτις διέφθειρε την γην εν τη πορνεία αυτής, και εξεδίκησε το αίμα των δούλων αυτού εκ χειρός αυτής. 3 και δεύτερον είρηκαν· αλληλουϊα· και ο καπνός αυτής αναβαίνει εις τους αιώνας των αιώνων. 4 και έπεσαν οι είκοσι και τέσσαρες πρεσβύτεροι και τα τέσσαρα ζώα και προσεκύνησαν τω Θεω τω καθημένω επί τω θρόνω λέγοντες· αμήν, αλληλουϊα.

5 και φωνή από του θρόνου εξήλθε λέγουσα· αινείτε τον Θεόν ημών πάντες οι δούλοι αυτού και οι φοβούμενοι αυτόν, οι μικροί και οι μεγάλοι.

6 Και ήκουσα ως φωνήν όχλου πολλού και ως φωνήν υδάτων πολλών και ως φωνήν βροντών ισχυρών, λεγόντων· αλληλουΐα· ότι εβασίλευσε Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ. 7 χαίρωμεν και αγαλλιώμεθα και δώμεν την δόξαν αυτω, ότι ήλθεν ο γάμος του αρνίου και η γυνή αυτού ητοιμάσεν εαυτήν. 8 και εδόθη αυτη ίνα περιβάληται βύσσινον λαμπρόν καθαρόν· το γαρ βύσσινον τα δικαιώματα των αγίων εστί.

9 Και λέγει μοι· γράψον, μακάριοι οι εις το δείπνον του γάμου του αρνίου κεκλημένοι. και λέγει μοι· ούτοι οι λόγοι αληθινοί του Θεού εisi. 10 Και έπεσα έμπροσθεν των ποδών αυτού προσκυνήσαι αυτω. και λέγει μοι· όρα μη· σύνδουλός σου ειμι και των αδελφών σου των εχόντων την μαρτυρίαν Ιησού· τω Θεω προσκύνησον· η γαρ μαρτυρία του Ιησού εστι το πνεύμα της προφητείας.

11 Και είδον τον ουρανόν ανεωγμένον, και ιδού ίππος λευκός, και ο καθήμενος επ' αυτόν, καλούμενος πιστός και αληθινός, και εν δικαιοσύνη κρίνει και πολεμεί· 12 οι δε οφθαλμοί αυτού ως φλόξ πυρός, και επί την κεφαλήν αυτού διαδήματα πολλά, έχων ονόματα γεγραμμένα, και όνομα γεγραμμένον ό ουδείς οίδεν ει μη αυτός, 13 και περιβεβλημένος ιμάτιον βεβαμμένον εν αίματι, και κέκληται το όνομα αυτού, ο λόγος του Θεού. 14 και τα στρατεύματα τα εν τω ουρανω ηκολούθει αυτω επί ίπποις λευκοίς, ενδεδυμένοι βύσσινον λευκόν καθαρόν. 15 και εκ του στόματος αυτού εκπορεύεται ρομφαία οξεία δίστομος, ίνα εν αυτη πατάσση τα έθνη· και αυτός ποιμανεί αυτούς εν ράβδω σιδηρά· και αυτός πατεί την ληνόν του οίνου του θυμού της οργής του Θεού του παντοκράτορος. 16 και έχει επί το ιμάτιον και επί τον μηρόν αυτού όνομα γεγραμμένον, βασιλεύς βασιλέων και κύριος κυρίων.

17 Και είδον ένα άγγελον εστώτα εν τω ηλίω, και έκραξεν εν φωνή μεγάλη λέγων πάσι τοις ορνέοις τοις πετομένοις εν μεσουρανήματι· δεύτε συνάχθητε εις το δείπνον το μέγα του Θεού, 18 ίνα φάγητε σάρκας βασιλέων και σάρκας χιλιάρχων και σάρκας ισχυρών και σάρκας ίππων και των καθημένων επ' αυτών, και σάρκας πάντων ελευθέρων τε και δούλων, και μικρών τε και μεγάλων. 19 Και είδον το θηρίον και τους βασιλείς της γης και τα στρατεύματα αυτών συνηγμένα ποιήσαι τον πόλεμον μετά του καθημένου επί του ίππου και μετά του στρατεύματος αυτού. 20 και επιάσθη το θηρίον και ο μετ' αυτού ψευδοπροφήτης ο ποιήσας τα σημεία ενώπιον αυτού, εν οίς επλάνησε τους λαβόντας το χάραγμα του θηρίου και τους προσκυνούντας τη εικόνη αυτού· ζώντες εβλήθησαν οι δύο εις την λίμνην του πυρός την καιομένην εν θείω. 21 και οι λοιποί απεκτάθησαν εν τη ρομφαία του καθημένου επί του ίππου, τη εξελθούση εκ του στόματος αυτού· και πάντα τα όρνεα εχορτάσθησαν εκ των σαρκών αυτών.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. Κ'

1 Και είδον άγγελον καταβαίνοντα εκ του ουρανού, έχοντα την κλείν της αβύσσου και άλυσιν μεγάλην επί την χείρα αυτού. 2 και εκράτησε τον δράκοντα, τον όφιν τον αρχαίον, ος εστι Διάβολος και ο Σατανάς ο πλανών την οικουμένην, και έδησεν αυτόν χίλια έτη, 3 και έβαλεν αυτόν εις την άβυσσον, και έκλεισε και εσφράγισεν επάνω αυτού, ίνα μη πλανά έτι τα έθνη, άχρι τελεσθή τα χίλια έτη· μετά ταύτα δεί αυτόν λυθήναι μικρόν χρόνον. 4 Και είδον θρόνους, και εκάθησαν επ' αυτούς, και κρίμα εδόθη αυτοίς, και τας ψυχάς των πεπελεκισμένων δια την μαρτυρίαν Ιησού και δια τον λόγον του Θεού, και οίτινες ου προσεκύνησαν το θηρίον ούτε την εικόνα αυτού, και ουκ έλαβον το χάραγμα επί το μέτωπον αυτών και επί την χείρα αυτών· και έζησαν και εβασίλευσαν μετά του Χριστού χίλια έτη· 5 και οι λοιποί των νεκρών ουκ έζησαν έως τελεσθή τα χίλια έτη. αύτη η ανάστασις η πρώτη. 6 μακάριος και άγιος ο έχων μέρος εν τη αναστάσει τη πρώτη· επί τούτων ο δεύτερος θάνατος ουκ έχει εξουσίαν, αλλ' έσονται ιερείς του Θεού και του Χριστού, και βασιλεύσουσι μετ' αυτού χίλια έτη. 7 Και όταν τελεσθή τα χίλια έτη, λυθήσεται ο σατανάς εκ της φυλακής αυτού, 8 και εξελεύσεται πλανήσαι τα έθνη τα εν ταις τέσσαρσι γωνίαις της γης, τον Γώγ και τον Μαγώγ, συναγαγείν αυτούς εις τον πόλεμον, ων ο αριθμός αυτών ως η άμμος της θαλάσσης. 9 και ανέβησαν επί το πλάτος της γης, και εκύκλευσαν την παρεμβολήν των αγίων και την πόλιν την ηγαπημένην· και κατέβη πυρ εκ του ουρανού από του Θεού και κατέφαγεν αυτούς· 10 και ο διάβολος ο πλανών αυτούς εβλήθη εις την λίμνην του πυρός και του θείου, όπου και το θηρίον και ο ψευδοπροφήτης, και βασανισθήσονται ημέρας και νυκτός εις τους αιώνας των αιώνων.

11 Και είδον θρόνον μέγαν λευκόν και τον καθημένον επ' αυτω, ου από προσώπου εφύγεν η γη και ο ουρανός, και τόπος ουχ ευρέθη αυτοίς. 12 και είδον τους νεκρούς, τους μεγάλους και τους μικρούς, εσώτας ενώπιον του θρόνου, και βιβλία ηνοιχθησαν· και άλλο βιβλίον ηνοιχθη, ό εστι της ζωής· και εκρίθησαν οι νεκροί εκ των γεγραμμένων εν τοις βιβλίοις κατά τα έργα αυτών. 13 και έδωκεν η θάλασσα τους νεκρούς τους εν αυτη, και ο θάνατος και ο άδης έδωκαν τους νεκρούς τους εν αυτοίς, και εκρίθησαν έκαστος κατά τα έργα αυτών. 14 και ο θάνατος και ο άδης εβλήθησαν εις την λίμνην του πυρός· ούτος ο θάνατος ο δεύτερός εστιν. 15 και ει τις ουχ ευρέθη εν τη βίβλω της ζωής γεγραμμένος, εβλήθη εις την λίμνην του πυρός.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΚΑ'

1 ΚΑΙ είδον ουρανόν καινήν και γην καινήν· ο γαρ πρώτος ουρανός και η πρώτη γη απήλθον, και η θάλασσα ουκ έστιν έτι. 2 και την πόλιν την αγίαν Ιερουσαλήμ καινήν είδον καταβαίνουσαν εκ του ουρανού από του Θεού, ητοιμασμένην ως νύμφην κεκοσμημένην τω ανδρί αυτής. 3 και ήκουσα φωνής μεγάλης εκ του ουρανού λεγούσης· ιδού η σκηνή του Θεού μετά των ανθρωπών, και σκηνώσεται μετ' αυτών, και αυτοί λαός αυτού έσονται, και αυτός ο Θεός μετ' αυτών έσται, 4 και εξαλείψει απ' αυτών ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών, και ο θάνατος ουκ έσται έτι, ούτε πένθος ούτε κραυγή ούτε πόνος ουκ έσται έτι· ότι τα πρώτα απήλθον. 5 Και είπεν ο καθήμενος επί τω

θρόνω· ἰδοὺ καινὰ ποιῶ πάντα. καὶ λέγει μοι· γράψον, ὅτι οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ εἰσι. 6 καὶ εἶπέ μοι· γέγονεν. ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν. 7 ὁ νικῶν, ἔσται αὐτῷ ταῦτα, καὶ ἔσομαι αὐτῷ Θεός καὶ αὐτός ἐσται μοι υἱός. 8 τοῖς δὲ δειλοῖς καὶ ἀπίστοις καὶ ἐβδελυγμένοις καὶ φονεῦσι καὶ πόρνοις καὶ φαρμακοῖς καὶ εἰδωλολάτραις καὶ πᾶσι τοῖς ψευδέσι τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ ἐν πυρὶ καὶ θείῳ, ὁ ἐστὶν ὁ θάνατος ὁ δεύτερος.

9 Καὶ ἦλθεν εἰς τῶν ἐπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἐπτὰ φιάλας τὰς γεμούσας τῶν ἐπτὰ πληγῶν τῶν ἐσχάτων, καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ λέγων· δεῦρο δεῖξω σοὶ τὴν νύμφην τὴν γυναῖκα τοῦ ἀρνίου. 10 καὶ ἀπήνεγκέ με ἐν πνεύματι ἐπ' ὄρος μέγα καὶ ὑψηλόν, καὶ ἔδειξέ μοι τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, 11 ἔχουσαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· ὁ φωστὴρ αὐτῆς ὅμοιος λίθῳ τιμιωτάτῳ, ὡς λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι· 12 ἔχουσα τείχος μέγα καὶ ὑψηλόν, ἔχουσα πυλώνας δώδεκα, καὶ ἐπὶ τοῖς πυλώσιν ἀγγέλους δώδεκα, καὶ ὀνόματα ἐπιγεγραμμένα, ἃ ἐστὶν ὀνόματα τῶν δώδεκα φυλῶν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ. 13 ἀπ' ἀνατολῶν πυλώνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ βορρᾶ πυλώνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ νότου πυλώνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ δυσμῶν πυλώνες τρεῖς. 14 καὶ τὸ τείχος τῆς πόλεως ἔχον θεμελίους δώδεκα, καὶ ἐπ' αὐτῶν δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἀρνίου. 15 Καὶ ὁ λαλῶν μετ' ἐμοῦ εἶχε μέτρον κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα μετρήσῃ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πυλώνας αὐτῆς καὶ τὸ τείχος αὐτῆς. 16 καὶ ἡ πόλις τετράγωνος κείται, καὶ τὸ μήκος αὐτῆς ὅσον καὶ τὸ πλάτος. καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν ἐν τῷ καλάμῳ ἐπὶ σταδίου δώδεκα χιλιάδων· τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἴσα ἐστί. 17 καὶ ἐμέτρησε τὸ τείχος αὐτῆς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχῶν, μέτρον ἀνθρώπου, ὁ ἐστὶν ἀγγέλου. 18 καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς ἴασπις, καὶ ἡ πόλις χρυσίον καθαρόν, ὅμοιον ὕλῳ καθαρῷ. 19 οἱ θεμέλιοι τοῦ τείχους τῆς πόλεως παντὶ λίθῳ τιμίῳ κεκοσμημένοι· ὁ θεμέλιος ὁ πρῶτος ἴασπις, ὁ δεύτερος σάπφειρος, ὁ τρίτος χαλκηδών, ὁ τέταρτος σμάραγδος, 20 ὁ πέμπτος σαρδόνυξ, ὁ ἕκτος σάρδιον, ὁ ἕβδομος χρυσόλιθος, ὁ ὄγδοος βήρυλλος, ὁ ἕνατος τοπάζιον, ὁ δέκατος χρυσόπρασος, ὁ ἐνδέκατος ἀκινθός, ὁ δωδέκατος ἀμέθυστος. 21 καὶ οἱ δώδεκα πυλώνες δώδεκα μαργαρίται· ἀνά εἰς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἐνὸς μαργαρίτου. καὶ ἡ πλατεία τῆς πόλεως χρυσίον καθαρὸν ὡς ὕαλος διαυγῆς. 22 Καὶ ναὸν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεός ὁ παντοκράτωρ ναὸς αὐτῆς ἐστί, καὶ τὸ ἀρνίον. 23 καὶ ἡ πόλις οὐ χρεαίη ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδὲ τῆς σελήνης ἵνα φαίνωσιν αὐτὴν· ἡ γὰρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτήν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς τὸ ἀρνίον. 24 καὶ περιπατήσουσι τὰ ἔθνη διὰ τοῦ φωτός αὐτῆς, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς φέρουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς αὐτήν, 25 καὶ οἱ πυλώνες αὐτῆς οὐ μὴ κλεισθῶσιν ἡμέρας· νύξ γὰρ οὐκ ἐστί ἐκεῖ· 26 καὶ οἴσουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐθνῶν εἰς αὐτήν. 27 καὶ οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν πᾶν κοινόν καὶ ὁ ποιῶν βδέλυγμα καὶ ψεύδος, εἰ μὴ οἱ γεγραμμένοι ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. ΚΒ'

1 ΚΑΙ ἔδειξέ μοι ποταμὸν ὕδατος ζωῆς λαμπρὸν ὡς κρύσταλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου. 2 ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτῆς καὶ τοῦ ποταμοῦ ἐντεύθεν καὶ ἐκείθεν ξύλον ζωῆς, ποιοῦν καρπούς δώδεκα, κατὰ μῆνα ἕκαστον ἀποδίδουν τὸν καρπὸν αὐτοῦ, καὶ τὰ φύλλα τοῦ ξύλου εἰς θεραπείαν τῶν ἐθνῶν. 3 καὶ πᾶν κατάθεμα οὐκ ἐστί ἐτι· καὶ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ ἐστί, καὶ οἱ δούλοι αὐτοῦ λατρεύσουσιν αὐτῷ 4 καὶ ὄψονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. 5 καὶ νύξ οὐκ ἐστί ἐτι, καὶ οὐ χρεαίη λύχνου καὶ φωτός ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεός φωτιεῖ αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

6 Καὶ λέγει μοι· οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί, καὶ Κύριος ὁ Θεός τῶν πνευμάτων τῶν προφητῶν ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει. 7 καὶ ἰδοὺ ἔρχομαι ταχύ. μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου. 8 Καγὼ Ἰωάννης ὁ ἀκούων καὶ βλέπων ταῦτα. καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ ἔβλεψα, ἔπεσα προσκυνήσαι ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα. 9 καὶ λέγει μοι· ὄρα μὴ· σύνδουλός σου εἰμι καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν καὶ τῶν τηρούντων τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου· τῷ Θεῷ προσκύνησον. 10 Καὶ λέγει μοι· μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὁ καιρὸς γὰρ ἐγγύς ἐστιν. 11 ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἐτι, καὶ ὁ ρυπαρὸς ρυπαρευθήτω ἐτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἐτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἐτι. 12 Ἰδοὺ ἔρχομαι ταχύ, καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ ὡς τὸ ἔργον ἐστί αὐτοῦ. 13 ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος.

14 Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, ἵνα ἐστί ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλώσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν. 15 ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεύδος.

16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. ἐγὼ εἰμι ἡ ρίζα καὶ τὸ γένος Δαυὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωϊνός.

17 Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· ἔρχου. καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· ἔρχου. καὶ ὁ διψῶν ἐρχέσθω, καὶ ὁ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

18 Μαρτυρῶ ἐγὼ παντὶ τῷ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου. ἐάν τις ἐπιθῇ ἐπὶ ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεός ἐπ' αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· 19 καὶ ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεός τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

20 Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· ναὶ ἔρχομαι ταχύ. ἀμήν, ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.